

**TEVBE SURESİNİN GÖLGESİNDE
CİHAD DERSLERİ
(TEVBE SURESİ TEFSİRİ)
CİLD 1**

islam-tr

GİRİŞ

TEVBE SÛRESİ'NİN İSİMLERİ, BESMELESİZ BAŞLAMASININ SEBEBİ

1 - 3. AYETLERİN TEFSİRİ

- [Hudeybiye Olayları ve Şartları](#)
- [Mekke'nin Fethi](#)
- [Eski Cahiliye ile Çağdaş Cahiliye Arasındaki Fark](#)
- [Hz. Ali Kırk Âyet ile Birlikte Hac Kafilisine Yetiştiriyor](#)
- [Tevbe Sûresinin Bölümleri](#)
- [İslâm Davasını Zafere Ulaştıran Yegane Metod](#)
- [Akidede Takiyye ve Hakkı Gizleme Caiz Değildir](#)
- [Tekfir ve Hicre Cemaatı](#)
- [Üstad Mervan Hadîd](#)

4 - 6 ÂYETLERİN TEFSİRİ

- [Müşriklerin Arasında Oturmanın Hükmü](#)
- [Chicago Mescidinin Yapılışı](#)
- [Bekarların Batı Ülkesindeki Durumu](#)
- [Antlaşma ve Ahdin Bozulması Şartları](#)
- [İkrime'nin Yermuk Gazvesindeki İmtihanı](#)
- [Ateşle Yakarak Öldürmenin Hükmü](#)
- [Esirin Hükmü](#)
- [Müşriklere Verilen Son Mühlet](#)
- [Suikast Düzenlemenin Hükmü](#)
- [Namazı, Orucu Terk Edenlerin Hükmü](#)
- [Müşriklerle Olan Antlaşmalara Son Vermenin Gerekleri](#)
- [Abdullah Rüşva ve Cihad Savunması](#)

7 -11. ÂYETLERİN TEFSİRİ

- [Sad'ın Ölümüyle Rahman'ın Arşı Sallandı](#)
- [Rıdvan Bey'atı](#)
- [İslâm Davetçisinin Yanında Ölüme Hazır Olanlar Yer Alır](#)
- [Tatarların Müslümanlara Yaptıkları](#)
- [Müslümanları Topluca Yok Etme Çalışmaları](#)
- [1948 Filistin Harbindeki Boşnak Mücahidler](#)
- [Allah Yolundan Alıkoyma](#)

- [İmam Nevevi'nin Mücadelesi](#)
- [Seyyid Kutub'u Dalaletle ve Kafirlikle İtham Eden Kişi](#)
- [Ezher Şeyhi Hıdır Hüseyin'in Kral Faruk'la Konuşması](#)
- [Seyyid Kutub'un İdam Merasimi](#)
- [İki Yüzlülük](#)
- [İncitmeden Nasihatta Bulunmak](#)
- [Bu Dini Nereden Öğrendiniz](#)

[12 -16. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [İslâmî Makam ve İhsan Sahiplerine Saygı Duymak](#)
- [Âlimlerin Halifelere Davranışları](#)
- [Üstad Ebu Macid ve Ürdün Kralı Hüseyin](#)
- [Dine Dil Uzatan Kimsenin Hükümü](#)

[17 - 27. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Ürdün Bakanı Ebu Leheb](#)
- [Emin Şennar'ın Son Hâli](#)
- [Üstad Abdullah'ın Davetinde'ki Tecrübesi](#)
- [Abdullah Azzam'ın Şeyh Bin Baz'la Konuşması](#)
- [Allah'a Kulluk Et, Kendi Grup ya da Cemaatine Değil](#)
- [Ürdün Kralı Hüseyin ve Üniversite Hocaları](#)

[28. ÂYETİN TEFSİRİ](#)

- [Rasulullah'ın Vefatının Yaklaştığını Bildiren Alametler](#)
- [Allah'ın Kanunlarının Dışındaki Kanunlar](#)
- [Ziya-ül Hakk](#)
- [Abdullah Azzam'ın Bakanlık Hakkındaki Görüşü](#)
- [Medine Halkı](#)

[29 - 30. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Ömer bin Abdülaziz ve Muaz bin Cebel Zamanında Haraç](#)
- [Ehli Kitab ile Savaşın Gerekleri](#)
- [Ehli Kitab Cizyeyi Nasıl Öder?](#)
- [Pakistan'da Hristiyanların Durumu](#)

- [Hristiyan ve Yahudi Kadınlarla Evlenmek ?](#)
- [Müslüman Devlette Yaşayan Hristiyanın Öldürülmesi](#)
- [İslâm Hakimiyeti Altında Ehli Kitabın Hükmü](#)
- [İslâm Devletinde Zimmilerin Hukuku](#)
- [Ürdün'ün Kral Abdullah Zamanıyla Karşılaştırılması](#)
- [Cizye Neyin Karşılığıdır?](#)
- [Kur'an'ın Ehli Kitaptan Bahsetmesi](#)
- [Afganlar İkna Oldukları Fikrin Mutaassıbı Olurlar](#)
- [Yahudilerin Ahidlerini Bozması](#)
- [Yıkımın Ardında Yahudiler Vardır](#)
- [İslâm'a Saldıranların Ardında Hep Yahudiler Olmuştur](#)
- [Ehli Kitabın Derin Kininin Tarihi Delilleri](#)
- [Mescid-i Aksa'nın Yıkılması için 70.000 \\$ Teklif Ediliyor](#)

[31 - 32. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Mesih ve Mehdi İnancı](#)
- [Ehl-i Sünnet ve Şia'daki Mehdi İnancının Farkları](#)
- [Fetva Vermede Cüretkâr Olmak](#)
- [Tekfir Meselesi](#)
- [Enver Sedat Afgan Cihadına Büyük Darbeler Vurmuştur](#)
- [İdi Amin'in Devrilişi ve Yapılan İnkılabın İçyüzü](#)

[33 - 35. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Saray Alimleri](#)

[36. ÂYETİN TEFSİRİ](#)

- [Hicri Takvimin Kullanılması Vaciptir](#)
- [Kafirleri Toplu Halde Öldürme...](#)
- [Cihad Nedir?](#)

[37 - 41. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [İnsana Bozan Kötü Amelleri Güzel Gösterilir](#)

42 - 45. ÂYETLERİN TEFSİRİ

- Savaşı Katılmama İzni
- Cihaddan Geri Durup Oturmak Akideyi Zedeler
- Muska Taşımanın Hükmü

46 - 50. ÂYETLERİN TEFSİRİ

- Cihad Hazırlığı
- Silah Sahabelerin Hayatının Bir Parçasıydı
- Müminleri Savaşta Sahipsiz Bırakan ve Fitne Çıkaranlar

GİRİŞ

Hamd, Allah içindir. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden, amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. Allah, kimi hidayete erdirirse ona saptıracak yoktur. Kimi de saptırırsa onu hidayete erdirecek yoktur.

Allah'tan başka ilah olmadığına şahadet ederim. O tekdir ve ortağı yoktur ve şahadet ederim ki Muhammed O'nun kulu ve Rasulü'dür.

Ey Allah'ım! Kolay, ancak senin kolay kıldığındır. Ve Sen dilersen hüznüleri, zorlukları kolay kılarısın.

ŞEHİD DR. ABDULLAH AZZAM

Filistin'e bağlı Sila el-Harisiye kasabasında 1941 yılında doğdu.

Şam Üniversitesi Şeriat Fakültesi'nden pekiyi derece ile 1966 yılında lisans diploması aldı. Daha sonra kısa bir süre Amman'da lisede öğretmenlik yaptı.

Batı Şeria ve Mescid-i Aksa'nın 1967 yılında yahudilerin eline geçmesinden sonra, 1969'da Müslüman Kardeşler'in Mücahidler Birliğine katıldı. Yahudilerin, müslümanları alay konusu etmeleri ve onları küçümseyişleri ona ağır geldi. Ancak Fedaiyyun ile Ürdün ordusu arasında meydana gelen Kara Eylül olayları Filistin toprakları üzerinde cihadını sürdürmesine imkan vermedi.

1969 yılında Usul-u Fıkıh master yaptı. Amhud Şeriat Fakültesi'nde öğretim üyesi olarak çalıştıktan sonra doktora yapmak üzere Kahire'ye gitti. Usul-u Fıkıh'ta birinci şeref derecesiyle 1973'de doktorasını tamamladı. 1973-1980 yılları arasında Ürdün Üniversitesinde öğretim üyeliği yaptı. Ürdün genel askeri hakiminin kararı gereğince 1980 yılında, Ürdün üniversitelerinden uzaklaştırıldı. 1981 yılında Cidde Kral Abdülaziz Üniversitesi'nde çalışmaya başladı. Daha sonra 1981 yılında Afganistan cihadına daha yakın olmak maksadı ile İslamabad'daki Uluslararası İslâm Üniversitesi'nde çalışma talebinde bulundu. Ve üniversitede çalışması kabul edildi. 1984 yılında Kral Abdülaziz Üniversitesi'nden istifa ederek, Afgan cihadında eğitim müsteşarı oldu. Bütün mesaisini de bu işe hasretti.

Bazı Arap kardeşleri ile birlikte, "Mücahitlere Hizmet Bürosu"nu kurdu. Afgan cihadı hizmeti doğrultusundaki çalışmalarını sürdürmekteydi. Afganistan'a gelen Arap mücahitlerin büyük çoğunluğu bu büro etrafında toplandılar. Bu büro, hemen hemen bütün Afganistan'da ve bütün mücahidler arasında bir çok öğretim, eğitim, askeri, sıhhi, sosyal ve haberleşme dallarında hizmetler yapmıştır.

Kasım 1989'da hain bir pusu sonucu iki oğlu ile beraber şehid edildi. Allah şahadetini kabul etsin...

TEVBE SÛRESİ'NİN İSİMLERİ VE BAŞINDA BESMELENİN ZİKREDİLMEMEYİŞİNİN SEBEPLERİ

Tevbe Sûresi Medeni'dir. Yüzyirmidokuz âyet-i kerimeden oluşur. Medine-i Münewere'de nazil olan son sûrelerdendir. Bu nedenle bu sûre, müslümanlarla diğer toplumların nihai ilişkilerini düzenlemiş, müslümanların, münafık ve kâfirlerle olan alâkalarını belirlemiştir.

Bu sûre Berâe ve Tevbe gibi birçok isimle bilinir. Özellikle Tebük seferinden geri kalan üç sahabiye ve tüm mü'minlere tevbenin ihsan edildiğinden bahsetmesi nedeniyle Tevbe Sûresi diye isimlendirilmiştir.

"Yemin olsun ki Allah, peygamberin -içlerinden birtakımının kalpleri kaymak üzere iken- ve sıkıntılı zamanda Peygambere tabi olan Muhacirlerle Ensar'ın tevbelerini kabul etti. Sonra da tevbeleri sebebiyle onları affetti. Şüphesiz ki Allah, onlara karşı çok şefkatli ve merhametlidir.

Ve savaştan geri kalan o üç kişinin tevbesini de; bütün genişliğine rağmen yeryüzünün kendilerine dar geldiği, ruhlarının son derece sıkıldığı ve Allah'ın cezasından kurtulmak için, Allah'tan başka sığınak olmadığını anladıkları bir zamanda kabul etti. Aslında Allah, onların tövbelerini gelecekte de tevbe etsinler diye kabul etmişti: Şüphesiz ki tevbeleri çokça kabul e"den ve çok merhametli olan Allah tır." (Tevbe / 117-118)

Yüce Allah'ın tevbesini kabul ettiği bu üç kişi, Ka'b bin Malik, Hilal bin Ümeyye ve Murare bin Rebi'dir. Bunların kıssaları yeri geldiği zaman Allah'ın izniyle izah olunacaktır.

Tevbe Sûresi, "rüsvey eden" manasına gelen Fadiha diye de isimlendirilmiştir. Çünkü bu sûrede, münafıkların gerçek kimlikleri ortaya çıkarılmış, rezil ve rüsvey edilmişlerdir.

Said bin Cübeyr (ra) şöyle demektedir: "İbn Abbas (ra)'a Berâe sûresinden sordum. Bana; "Bu sûre Fadihadır; 'gizli ayıpları ve sırları ortaya çıkaran'dır. Bu sûre, gizli olan şeyleri sayıp dökmeye başlayınca istisnasız hepimizi zikredecek diye korktuk. Zira, 'Allah'a söz veren kimselerden, Peygambere eza verenlerden, Mescid-i Dirar edinenlerden, mü'minleri sadakalarında küçümseyenlerden ve daha birçok kimselerden bahsediyordu" dedi." Evet, bu sûre "Fadiha; gizlilikleri açığa çıkaran" diye isimlendirilmiştir. Çünkü, münafıkların gizlediklerini açığa çıkarıyordu. Ayrıca "Buhûs"; "araştırma" diye de isimlendirilmiştir. Çünkü münafıkların sırlarını ve ayıplarını araştırıyordu. Bu sûre Kur'an-ı Kerim'in, başında "Besmele" zikredilmeyen tek sûresidir. Sûre başında besmelenin neden zikrolunmadığı hususunda farklı görüşler vardır. Bunlar;

1. Cahiliye arapları, bir kavimle kendileri arasında mevcut bulunan ahdi bozmak istedikleri taktirde bir yazı hazırlar ve bu yazıya "Besmele" yazmazlardı. Bu, cahiliye araplarının adeti idi. Yüce Allah da bu sûre ile Rasulullah (sav)'le müşrikler arasında bulunan ahdi bozmuştur. Bu nedenle tüm müşriklere dört ay süre verilmiş, müşriklerden Peygamber (sav)'le ahdi olanlara ise dört aydan daha fazla bir süre tanınmıştı. Ahitlere son verilmesi nedeniyle bu sûre besmelesiz olarak nazil olmuştur.

2. Osman (ra)'dan rivayet olunan ikinci görüş ise, Nesai şu hadisi nakletmekte; İbn Abbas (ra), Hz. Osman'a (ra) şöyle dedi: Mesani'den olan Enfal Sûresi'nin peşine Miûn'dan olan Berâe Sûresi'ni zikretmeniz sebebi nedir? - Âyet sayısı yüzden az olan sûrelere Mesani, yüzden fazla olan sûrelere Miûn denilir Zira siz, Enfal ve Berâe sûrelerini peşpeşe yazdınız ve aralarına Besmeleyi zikretmeyerek Berâe Sûresi'ni yedi uzun sûreye (Bakara, Al-i İmran, Nisa, Maide, En'am, A'raf, Enfal'e) dahil ettiniz. Çünkü bu sûreler, Kur'an-ı Kerim'deki en uzun sûrelerdir. Osman (ra) da dedi ki; "Şüphesiz Rasulullah (sav) kendisine birşey nazil olduğu zaman etrafında bulunan yazıcıları çağırır ve; "Bunu, içerisinde şunların zikredildiği sûreye koyunuz" diye buyururdu. Ve yine kendisine birçok âyet-i kerimeler nazil olduğu zamanda; "Bu âyetleri, içerisinde şunların zikrolunduğu şu sûreye dahil ediniz" buyururdu. Enfal Sûresi, Medine'de nazil olan ilk sûrelerdendir. Berâe Sûresi ise, Kur'an-ı Kerim'de nazil olan en son sûrelerdendir. Enfal Sûresi'nin kıssası ile Berâe Sûresi'nin kıssası birbirine benzer. Ve Rasulullah (sav), Berâe Sûresi'nin Enfal'den olduğunu beyan etmeden vefat etti. Ben de bu sûreyi Enfal'den zannederek, onun peşi sıra zikrettim ve aralarına besmele koymadım." Ayrıca bu hadisi Tirmizi, hasen bir derece ile rivayet etmiştir.

3. Berâe Sûresi'nin başına besmele yazılmamasının üçüncü nedeni ise, Harice, Ebu İsmet ve başkalarının görüşüdür: "Hz. Osman (ra)'ın zamanında Kur'an-ı Kerim yazıldığında Berâe ve Enfal sûreleri hakkında sahabelerin bir kısmı; "Enfal ve Berâe sûreleri bir sûredir" derken diğer bir kısmı "iki ayrı sûredir" demiştir. Bu nedenle bu iki sûre "ayrı ayrı sûrelerdir" diyenler dolayısıyla aralarında bir boşluk bırakılmış, "aynı sûrelerdir" diyenler

nedeniyle de besmele zikrolunmamıştır." Nitekim bu iki görüşün sahipleri bu uygulamaya razı olmuşlar ve hüccetleri Kur'an'da sabit olmuştur.

4. Dördüncü görüş ise Hz. Ali (ra)'a dayanmaktadır. İbn Abbas (ra), Ali bin Ebi Talib'e şöyle sorduğunu haber vermiştir: "Neden Berâe sûresinin başında "Bismillahirrahmanirrahim" yazılmadı. O da: "Çünkü, besmele emandır. Berâe sûresinde eman verme yoktur, kılıç vardır" dedi." Bu mânada ayrıca, Müberred ve Süfyan bin Uyeyne'den de hadis rivayet olunmuştur. Nitekim Berâe Sûresi bir gazab olarak nazil olmuştur. Besmele rahmettir. Rahmette ise eman vardır. Ancak bu sûre münafıklar ve kılıç (savaş) hakkında nazil olmuştur. Münafıklara eman verme yoktur. Kılıcın ferman olduğu yerde eman olmaz.

5. İmam Kurtubi ise şöyle demektedir: "Besmelenin yazılmama nedenlerinde sahih olan, Cebrail (as)'ın bu sûrede besmeleyi getirmemesidir. Çünkü, Bismillahirrahmanirrahim'i Cebrail (as) getirmekteydi, Allah Rasulü (sav) değil. Cebrail (as)'ın bu Sûre'-de besmeleyi getirmemesi nedeniyle bu sûrenin başına besmele yazılmamıştır."

Kuşayrî'de aynı görüşü bildirmektedir.

Öyleyse beş sebepten dolayı "Besmele" Tevbe Sûresi'nin başında zikrolunmamıştır. Özetle bunlar;

1.Ahitlere son verilmesi. Araplar ahitlerini bozmak istedikleri zaman besmeleyi yazmazlardı. Yüce Allah'ta bu sûreyi Arapların âdetine uygun olarak indirmiştir,

2.Hz. Osman (ra)'ın görüşü: Enfal ve Tevbe sûrelerinin tek sûre olduğu ve bunu Rasulullah (sav)'ın beyan etmeden vefat etmiş olması. Bu nedenle Hz. Osman (ra) bu iki sûreyi bir araya getirerek besmele zikretmeyip yedi sûreye dahil etmiştir.

3.Hz. Ali (ra)'ın görüşü: Tevbe sûresinde kılıcın (savaş emrinin) gelmesi, besmeleninse eman verme manasında olması

4.Harice ve Ebu İsmet'in görüşü. Allah Rasulü (sav)'ın daha sahebelerinin "bu sûre tek sûre mi, yoksa iki ayrı sûre mi" diye ihtilaf etmeleri nedeniyle Enfal ve Tevbe sûreleri arasında bir boşluk bırakılarak besmelenin zikredilmemiş olması,

5. Kurtubî ve Kuşayrî'nin görüşü. Cebrail (as)'ın bu sûrede besmeleyi getirmemiş olmasıdır.

1 - 3. AYETLERİN TEFSİRİ

1-Bu, Allah ve Rasulü'nden, kendileriyle antlaşma yapılan müşriklere bir ihtarır.

2-Ey Müşrikler! Dört ay daha yeryüzünde serbestçe dolaşın.Allah'ı hiçbir şekilde aciz bırakamayacağınızı ve Allah'ın,kâfirleri mutlaka rezil ve rüsvay edeceğini de bilin.

3-Bu, Allah ve Rasulü'nün müşriklerden uzak olduklarına dair, büyük hac gününde, insanlara Allah ve Rasulü tarafından yapılan bir tebligattır. Eğer yüz çevirerseniz, bilin ki, Allah'ı aciz bırakamazsınız. Kâfirleri can yakıcı bir azapla müjdele.

Sûre "beraat; ihtar" ile başlamaktadır; Tevbe Sûresi, hicretin dokuzuncu yılında nazil oldu. Tebuk gazvesinden bahsetmekte. Medine'deki insanların savaş karşısındaki konumlarını ve savaşa hazırlığı anlatmakta. Bu sûrenin bir bölümü Tebuk gazvesinden önce, bir bölümü de sonra nazil olmuştur. Tebuk gazvesi ise hicretin dokuzuncu yılında Recep ayında meydana gelmiştir. Bu gazve Rasulullah (sav)'in katıldığı son gazvedir.

Allah Rasulü (sav)'in katıldığı gazveler; Hicretin ikinci yılı Ramazan ayında Bedir gazvesi, Hicretin üçüncü yılı Şevval ayında Uhud gazvesi, yine Hicretin üçüncü yılında Beni Nadr gazvesi, daha sonra ise Beni Mustalık gazvesi ki bu gazvenin ne zaman vuku bulduğunda ihtilaf olunmuştur. Kimileri Hicretin dördüncü yılında derken, kimileri de Hicretin altıncı yılı demişlerdir. Hicretin beşinci yılı Şevval ayında Hendek gazvesi, Hicretin altıncı yılı Zilkade ayında Hudeybiye gazvesi, Hicretin yedinci yılı Muharrem ayında Hayber gazvesi, Hicretin sekizinci yılı, Mute gazvesi Cemaziyelevvel ayında, Ramazan ayında Mekke'nin fethi. Yine Hicretin sekizinci yılı Şevval ayında Huneyn gazvesi ve yine bu yılın sonlarında Taif'in kuşatmaya alınması. Hicretin dokuzuncu yılı Recep ayında da Tebuk gazvesi vuku bulmuştur.

Allah Rasulü (sav) rüyasında kendisini Kabe'yi tavaf ederek umre yaparken görünce 1400 veya 1500 ashabıyla birlikte yolculuk hazırlığına başladılar. Ve Hicretin altıncı yılı Zilkade ayında umre niyetiyle Mekke'ye doğru yola çıktılar. Allah Rasulü (sav)'in Kabe'yi tavaf niyetiyle Mekke'ye doğru geldiğini öğrenen Kureyş, ayaklanmaya başladı ve; "Muhammed'i buraya kesinlikle sokmayacağız," dediler. Allah Rasulü (sav) Hudeybiye mevkiine geldiğinde harem bölgesinin dışında kalan bir yerde konakladı. Namaz vakti geldiğinde harem bölgesinde namaz kılınıp tekrar çıkılıyordu. Böylece namazın ecri kat kat oluyordu.

Allah Rasulü (sav)'e; "Kureyş'in tavaf için gelenleri geri göndermeye ve Muhammed'i Kabe'ye sokmamaya" ilişkin kararlı tutumları ulaştınca şöyle buyurdu: "Yazıklar olsun Kureyş'e, harb onları yiyip tüketti. Ne olur yani benimle Arapların arasından çekilseler? Ne zarar ederler benimle Arapları başbaşa bıraksalar? Şayet beni yenerlerse emellerine ererler ve şayet ben onları yenersem topluca İslâm'a girerler. Eğer kendileri benimle savaşırılsa kuvvetlerini korumuş olarak savaşırırlar. Kureyş ne zannediyor? Beni hak ile gönderene yemin ederim ki, Allah bu emri üstün kılıncaya kadar ya da başım gövdemden ayrılıncaya kadar bu davadan vazgeçmeyeceğim."

Hudeybiye Olayları ve Şartları

Hudeybiye mevkiine varınca Rasulullah'ın Kusva isimli devesi çöktü. Kalkması için vurdular, kalkmadı. Orada bulunanlar; "Kusva çöktü, Kusva çöktü" dediler. Develerin verilen emre göre hareket etmemeleri ise devede bir ayıp ve kusur sayılır. Rasulullah (sav)'de; "Hayır deve çökmedi ve çökmekte onun huylarından değildir. Onu, (Fil Vakası'nda) filleri hareketsiz kılıp durduran (yüce Allah) durdurmuştur" buyurdu ve şöyle devam etti; "Kureyş bugün bana hangi şeyle gelirse gelsin icabet ederim." "Tek tek bir takım insanlar gönderdiler." Urve İbn Mesud'u gönderdiler. Urve İbn Mesud, kör fakat zeki bir kimseydi ve Taif'in zengin liderlerindendi. Allah Rasulü (sav)'e şöyle dedi: "Ey Muhammedi Arabın ayak takımlarını topladın ve kavminle savaşmak için mi geldin?" Bu esnada elini Rasulullah (sav)'ın sakalına uzatıyordu. Urve İbn Mesud elini her uzatmasında Muğire (ra) kılıcının ucuyla eline vuruyor ve "Rasulullah (sav)'in sakalına dokunma" diyordu. Bunun üzerine Urve İbn Mesud; "Bu kim?" diye sordu. "Muğire" dediler. Urve de; "Ey kötü huyların sahibi! Kötülüklerini gizledin mi?" dedi.

Muğire (ra) cahiliye zamanında yol kesici acımasız bir kimse idi. Erkeklerden oluşan bir grubu öldürmüştü. Urve İbn Mesud ise bunların diyetini ödemiş ve olayı kapatmıştı. Daha sonra Rasulullah (sav)'e bir başkasını Süheyl bin Amr'ı gönderdiler ve onunla şu şartlar kaleme alındı.

Birinci Şart: Müslümanlardan kim dininden yüz çevirerek Kureyş'e gidecek olursa, Kureyş onu kabul edecek. Fakat kim kâfirlerden müslüman olarak gelirse Rasulullah (sav) onu kabul etmeyecek.

İkinci Şart: Kabilelerden kim Rasulullah (sav)'e dahil olmak isterse ve kim de Kureyş'e dahil olmak isterse dahil olacaktı. Huzaa kabilesi Rasulullah (sav)'le, Bekr kabilesi de Kureyş'le beraber olmuştu.

Üçüncü Şart: İki taraf arasında on yıl süreyle savaş olmayacaktı.

Dördüncü Şart: Bu yıl Rasulullah (sav) umre yapmaksızın geri dönecek, ikinci yıl ise kılıcı kınında olarak umre yapacaktı.

Bu şartlardan dolayı müslümanlar üzüntüye kapıldı. Ömer (ra) bunu müslümanlar için bir musibet zannederek öfkeleni ve Rasulullah (sav)'e gelerek; "Ey Allah'ın Rasulü! Hak üzere olan biz değil miyiz?" dedi. Rasulullah (sav)'de; "Evet" diye buyurdu. Bunun üzerine Ömer (ra); "Bâtıl üzere olanlar onlar değil mi?" diye sordu. Rasulullah (sav) yine; "Evet" diye buyurdu. Ömer (ra); "Dinimizde neden zilleti kabul ediyoruz?" diye sorunca Rasulullah (sav); "Şüphesiz O, benim Rabbimdir ve beni darda bırakmayacaktır ve bu Rabbimin emridir. O'na kesinlikle isyan edemem" buyurdu. Evet, Rasulullah hükmü bildirmişti. Deveyi hareketsiz bırakıp hapseden, fil vakasında filleri hareketsiz kılıp hapsedendi ve deve Allah'ın emriyle çökmüştü. Ömer (ra), Ebu Bekir (ra)'ın yanına gidiyor ve ona: "Biz hak üzere olanlar değil miyiz? Onlar da bâtıl üzere olanlar değil mi?" diyor. Ebu Bekir (ra); "Evet" deyince; "Peki, neden dinimizde zilleti kabul ediyoruz?" diye soruyordu.

Ebu Bekir (ra)!... İslâm'a hiçbir tökezlemede bulunmaksızın giren tek kişi. Ömer (ra)'e şöyle cevap veriyordu; "Şüphesiz hak üzere olan odur. Her emir ve nehyinde ona itaat et." Bu esnada müslümanların acısını artıran ikinci bir hadise daha oluyordu. Rasulullah (sav)'in akdi "Bismillahirrahmanirrahim'le başlayarak yaz" buyruğuna Süheyl bin Amr; "ben Bismillahirrahmanirrahim'i tanımıyorum" diye cevap veriyor ve Rasulullah (sav)'in "Allah'ın ismiyle" veya "Ey Allah'ım senin adınla" ifadesine karşı çıkıyordu. Bunun üzerine Rasulullah (sav); "Bu Allah Rasulü Muhammed'in üzerinde ahitleştiği akiddir" diye yaz deyince. Süheyl bin Amr buna da itiraz ederek; "Ben senin Allah Rasulü olduğunu kabul etmiyorum. Eğer bunu itiraf etseydim sana tabi olurdum" der ve; "bu Muhammed bin Abdullah'ın üzerinde ahitleştiği akiddir" diye yazılır. Durum bu haldeyken, Ebu Cendel (ra) kelepçelerle ayağı bağlı bir halde çıkar gelir. Süheyl bin Amr ise; "Ey Muhammed! Akid tamamlandı" der. Rasulullah (sav)'de; "Evet" buyurur. Ebu Cendel (ra)'de; "Ey Allah'ın Rasulü! Eğer beni onlara teslim edersen dinimde beni fitneye düşürürler" diye seslenir. Bunun üzerine Rasulullah (sav); "Sabret! Şüphesiz Allah sana ve seninle birlikte olanlara bir çıkış yolu kılacaktır" buyurur.

Rasulullah (sav) sahabelerine kurbanlarını kesmelerini ve ihramdan çıkmalarını emreder. Sahabeler ise oldukları yerde kalırlar. Allah Rasulü (sav) Ümmü Seleme'nin yanına girer ve "kavim helak oldu, bunlar helak oldu, bana asi oldular" der. Bunun üzerine Ümmü Seleme (r.anhe) derki; "Ey Allah'ın Rasulü! Kalk, sen kurbanını boğazla, saçını tıraş et, onlar sana tabi olacaktır."

Rasulullah (sav)'de kalkıp tıraş olarak kurbanını kesince sahabeler kendisine tabi oldular.

Rasulullah (sav) Hudeybiye'den dönünce kendisine; "Sana apaçık bir fetih verdik" âyet-i kerimesi nazil oldu. Bu âyet-i kerime ile Hudeybiye antlaşması Peygamberimiz (sav) için apaçık bir fetih olur ve Fetih Süresi'nde şu müjdeler yer alır:

"Allah, size elde edeceğiniz daha birçok ganimetler vaad etmiştir. Şimdi ise mü'minlere bir delil olsun, sizi de doğru yola şevketsin diye, bu ganimetleri (Hayber ganimetini) hemen vermiş ve insanların elini sizden çekirmiştir.

Ayrıca, henüz gücünüzün yetmediği, fakat Allah'ın ilmi ile kuşattığı başka ganimetler de vardır." (Fetih/ 20-21)

Bu âyet-i kerimeyle yüce Allah mü'minlere Fars ve Rum'u vaad ediyordu. İnşallah tamamı izah olunacak.

Rasulullah (sav) Medine'ye ulaştığında Zilhicce ayı'ydı. Bu ayda Rasulullah (sav) Medine'de kaldı. Daha sonra Hayber'in fethine yöneldi. Bu cihada Hudeybiye'de bulunmayanların katılmasına müsaade etmedi. Hayber cihadına katılma sadece Hudeybiye'de bulunanlara aitti. Çünkü Hayber'in fetih olunacağı Kur'an-ı Kerim'in işaretleriyle sabit olmuştu ve Rasulullah (sav) Hayber'i fethederek taksimde bulundu. Bir kısmını yahudilere ekinlerin yarısını vermek üzere haraç arazisi olarak bıraktı. Diğer bir kısmını da sahabeler arasında taksim etti. Toplam 1800 pay olmuştu. Sahabeler (r.anhum) bin dört yüz kişi idiler. İki yüz kişi atlıydı ki, bunlar iki pay atları, bir pay da kendileri için olmak üzere üç pay aldılar. Piyade olanlar ise tek pay almışlardı. Netice itibarıyla bin iki yüz payı piyadeler, altı yüz payı da süvariler almışlardı.

Ebu Basir, Mekke'den Medine'ye kaçtı. Bunun üzerine Kureyş'liler onu teslim almaları için iki adam gönderdiler. Bu iki kişi Rasulullah (sav)'e gelerek, anlaşma gereği Ebu Basir'in kendilerine teslim edilmesini talep ettiler. Rasulullah (sav)'de, Ebu Basir'i onlara teslim etti. Ebu Basir'de; "Ey Allah'ın Rasulü! Beni onlara geri veriyorsun. Beni dinimde fitneye düşürecekler" dedi.

Rasulullah (sav)'de; "sabret, şüphesiz Allah sana ve seninle beraber olanlara bir çıkış yolu kılacaktır" buyurdu.

Ebu Basir, iki kişiyle geri döner. Yolda o iki kişiden birisi hurma bahçelerinden birine hurma yemeye gider, diğeri ise kılıçla Ebu Basir'in yanında oturmaktadır. Ebu Basir ona; "kılıcına bakabilir miyim?" der ve kılıcını kaptığı gibi o müşriğin kafasını uçurur. Daha sonra diğerine hücum eder, o ise Medine'ye kaçır ve "Ey Muhammedi Bu adam -Ebu Basir- bize şöyle şöyle yaptı" der. Rasulullah (sav)'de ona; "vay annesinin haline, bu bir savaş gelberisi... Başkaları da ona uyarsa" der. Ebu Basir'in elinden

kurtulan bu adam Kureyş'e döner. Ebu Basir ise Allah Resulü (sav)'in yanına dönmez. Deniz sahilindeki Yambu el-lyş mevkine gider ve oraya yerleşir. Tek asker ve tek komutandan oluşan tek kişilik bir ordu kurar. Artık, komutan da, asker de tek kişilik ordu olan Ebu Basir'dir. Mekke'deki müslümanlar Ebu Basir'in el-lyş mevkine gittiğini işitirler. Daha sonra Ebu Cendel de ona katılır. Ebu Cendel'den sonra bir grup daha katılır ve Kureyş'e giden kabilelerin yollarını kesmeye başlarlar. Her kabile geçişinde iki veya üç kişi çıkar ve kabileye hücum ederler. Kabilede bulunanların bir kısmı kaçar, bir kısmı öldürülür ya da mallarıyla yakalanırlar. Artık Kureyş'e giden Mekke yolu kapanmıştı. Ticaretleri işlemez olmuştu. Bunun üzerine Kureyş Allah Resulü (sav)'e gelir ve; "bunları kabul et ve bizleri şerhlerinden kurtar" talebinde bulunmak zorunda kalır. Evet, bir avuç müslüman koca bir beldenin tamamını tehdit edebiliyor, kâfirlerin tamamını korkularıyla titretebiliyor, ürpertebiliyordu. Hangi toplulukta olursa olsun ölümden korkmayanlara hayat bağışlanır. Allah Resulü (sav), Ebu Basir'e mektup gönderiyor ve cemaatiyle birlikte kendisine gelmelerini emrediyordu.

Ebu Basir, Kureyş'lilere karşı birçok çatışmalara girmiş, bir kısmını öldürmüş, bir kısmını yaralamış ve kendisi de birçok yaralar almıştı. Ebu Basir aldığı ağır yaralardan dolayı yatıyordu. Allah Resulü (sav)'in mektubu Ebu Basir'e ulaştığında Ebu Basir ölüm döşeğinde idi. Allah Resulü (sav)'in mektubunu göğsü üzerine koydu ve ruhunu teslim etti. Böylece müslüman olanlara iade şartı da ortadan kalktı.

Hudeybiye antlaşmasının neticesinde ne olmuştu? Bekr kabilesi Kureyş'in safına, Huzaa kabilesi de Allah Rasulü'nün safına katılmıştı. Bekr ve Huzaa kabilesi arasında eskiden gelen bir düşmanlık vardı. Ve bir gece Bekr kabilesinin lideri Halid bin Muaviye ed-Deyli, Huzaalılara el-Vetir diye bilinen bir su kenarında saldırdı ve bir kısmını öldürdü. Kureyşliler de ona silah ve asker yardımında bulundu. Amr İbn Salim el-Huzai'de Rasulullah (sav)'e kaçtı. Rasulullah (sav)'e geldiğinde mescidin avlusunda durdu ve şu şiiri okudu:

"Ey Rabbim! Muhammed'i yardıma çağırıyorum Bizim ve onun babası eski dostturlar.

Sizler çocuklarımız, bizler büyükleriniz gibiyken; Bir araya geldik ve ahdi bozmadık...!

Şüphesiz Kureyş sana verdiği vaatte durmadı, Yaptığın antlaşmayı boşa çıkardı.

Çağırma kimsenin gelmeyeceğini zannettiler; Onlardır azınlık olan reziller...!

Geceleyin Vetir suyunda bize baskın düzenlediler, Rükuda ve secdede bizleri katlettiler."

Allah Resulü (sav) buna cevaben; "Ey Amr ibn Salim! Yardım olunacaksınız" diğer bir rivayete göre ise: "Beni Kâb'a yardım etmezsem yardım görmeyeyim" buyurdu.

Daha sonra Allah Resulü (sav) onlara, Ebu Süfyan'ın ahdi yenilemek için geleceğini haber verdi. Bu esnada da Ebu Süfyan'ın kızı, mü'minlerin annesi.Ümmü Habibe'nin yanına geldi ve yatağının üzerine oturdu. Ümmü Habibe (r.anhe) ise babası Ebu Süfyan'ın altından yatağı çekti. Ebu Süfyan da: "Ey kızım! Yatağı bana mı, yoksa beni yatağa mı layık görmedin?!" deyince, Ümmü Habibe (r.anhe): "Hayır! Bu Allah'ın Resulü (sav)'in yatağıdır. Sen ise müşriksin ve necissin" der. Evet, kızı kendi babasına, Mekke'nin liderine böyle hitap ediyordu. Ebu Cehil'in ölümünden sonra Mekke'nin liderliğine getirilmişti. Ve ona verilen cevap: "Sen necis bir müşriksin..." Evet. İşte mü'minde olması gereken iman ve akide budur.

Günümüzde ise, müslüman kardeşine karşı dinsiz veya ırkçı ya da daha değişik gayr-i İslâmî vasıflarda bulunan babalar (!) desteklenmekte. İslâm davetçisi güzide şahsiyet sahibi müslümanlar değil. Evet, iman nerede? Nerede mü'minlerin birbirlerine olan düşkünlüğü ve kenetlenmeleri? "Onun nimetiyle kardeşler oldunuz" (Alî-İmran, 103)

Mekke'nin Fethi

Allah Resulü (sav) Mekke'nin fethinde bulundu. Hicri sekizinci yılın Ramazan ayında Mekke fetholundu. Hicretin sekizinci yılının Şevval ayında Huneyn gazvesi için Hevazin'e hareket etti. Daha sonra ise Taif muhasara altına alındı. Mancınıklarla taşlandı. Ebu Davud'un Makhûl'den yaptığı rivayete göre, Rasulullah (sav) Taif 'te mancınık kullanmıştır. Siyret'te mancınık fikrinin Selman el-Farisi (ra)den geldiği belirtilmektedir. Bu cihadda birçok sahabe gözünden yaralanmıştı. Bunlardan birisi de Ebu Süfyan idi. -Ebu Süfyan müslüman olmuş ve bu cihada katılmıştı- Ebu Süfyan çıkan gözünü elinde tutarak Allah Rasulü (sav)'in yanına gelir ve: "Ey Allah'ın Rasulü! Katade bin Numan'ın gözünü yerine koyduğun gibi benim gözümü de yerine koy" der. Katade bin Numan'ın gazvelerin birinde -zannediyorum Hayber olsa gerek-gözü çıkmıştı. Çıkan gözünü elinde tutarak Peygamber (sav)'e gelmişti ve Peygamberimiz (sav)'de gözünü yerine koyup meshettikten sonra o çıkan göz sağlam gözünden daha iyi görür olmuştu. Evet, Ebu Süfyan da Rasulullah (sav)'e gelmiş aynı talepte bulunuyordu. Rasulullah (sav) ona: "Ey Ebu Süfyan! Dilersen gözünü yerine koyayım. Yok eğer dilersen gözünü yerine koymayayım da gözünden dolayı şanı yüce Allah'tan sevab alasın" der. Evet, gerçekten çok zor bir seçenek arasında bırakılmıştı. Ya gözünü, ya da gözünden dolayı yüce Allah'tan sevabı tercih edecekti. İslâm'ı kemâle eren Ebu Süfyan elinde tuttuğu gözünü ayağının altına alarak eziyor ve; "Ben yüce Allah'ın vereceği sevabı tercih ediyorum" diyordu. Ebu Süfyan müslümanlığında samimiyete ermişti. Fakat sonu ne oldu? Çok yaşlanmış ve yaşı sekseni aşmıştı. Yermuk gazvesine gitmiş ama savaşıma güç yetiremediğinden dolayı kadınlarla birlikte en arkalarda duruyordu. Kadınların ve kendisinin elinde âsâ bulunuyordu. Bununla savaştan geri dönen müslümanların yüzlerine savaşa tekrar dönmeleri için vuruyorlardı. Böylelikle Yermuk gününde savaştan kaçan müslümanları saflarına geri gönderiyorlardı. Allah Rasulü (sav), Tebuk gazvesinden dönmüştü, kendisine "Allah ve Rasulü'nden kendileriyle anlaşma yaptığınız müşriklere bir ihtardır" diye başlayan "Berâe: Tevbe" Sûresi nazil olmuştu.

Eski Cahiliye İle Çağdaş Cahiliye Arasındaki Fark

Hicretin sekizinci yılı Mekke fetholunmuş ve Kabe putlardan temizlenmişti. Rasulullah (sav) Mekke'ye salih ve takva sahibi Utâb bin Useyd'i emir tayin etti ve o yıl insanlara hacca Utâb bin Useyd yaptırdı. Hicretin dokuzuncu yılında ise, Rasulullah (sav), hacca müşriklerden ve çıplak tavaf yapanlardan temizlemek istedi. Zira müşrikler Kabe'yi çıplak tavaf ediyorlar ve şöyle diyorlardı: "Bizler kendileriyle Allah'a isyan ettiğimiz elbiselerle Kabe'yi tavaf etmeyiz." Yanında parası olan müşrikler mutaassıp Kureyşlilerden elbise kir alıyor ve kiraladığı bu elbise ile tavafını tamamladıktan sonra onu geri iade ediyordu. Kureyşlilerden elbise kiralayacak kadar parası olmayanlar ise Kâbeyi çıplak olarak tavaf ediyorlardı. Fakat eski cahiliye çıplaklığı ile günümüzdeki çıplaklık farklı. Eski çıplaklık dindarlıktan meydana geliyordu. Çünkü şeytan onlara vesvese veriyor ve; "giyerek Allah'a isyan ettiğiniz elbiselerle Kabe'yi nasıl tavaf ediyorsunuz" diyordu. Ayrıca eski cahiliye çıplaklığında kadın-erkek karışıklığı olmuyordu. Erkekler gündüzleri, kadınlar ise karanlık bastıktan sonra geceleri tavaf yapıyorlardı. Böylece çıplak olarak kadın erkek karışıklığı önleniyordu. Cahiliye kadınlarından biri çıplak olarak tavaf ederken şöyle diyor:

Bugün benim vücudumun bir bölümü

Veya tümü görünmüş olabilir.

Fakat ben görünene bakmayı helal görmüyorum!

Evet işte eski cahiliye böyle idi. Fakat bugün Tunus lideri Habib Burgiba ve oğlu Habib'in cahiliye anlayışları eskisinden çok daha ileri bir safhadadır. La havle vela kuvvete illa billah. Şayet kâfirlere lanet okumak caiz olsaydı ben bunlara lanet edecektim.

Çünkü kâfirin de tevbe edeceği umulur. Fakat Habib Burgiba ümmetin icma ile kâfirdir. Tevbe etmesi de uzaktır. Tabi Allah'ın rahmetinden ümit kesilmez. O'nun için imkansız bir şey söz konusu değildir. Bunların şu an kâfirliği kesindir. Şeyh Abdullah Bin Bazz; gazete ve dergilerde kâfir olduklarını ilan etmiştir. Çünkü Burgiba, Kur'an-ı Kerim'de "tüyleri ürpertecek derecede hurafeler vardır" demiştir. Öyle görünüyor ki bu adam mecnun. Bir defasında televizyonda şunları söylemiştir: "Doktorlar bana sen kısır kalacaksın, çocuğun olmayacak. Zira yumurtan bir tane dediler. Ben bilmiyorum bu oğlum nereden geldi." Bu bir delilik değil mi? Deliliğin nice çeşitleri vardır. İşin garibi Burgiba bunları anlatırken oğlu, televizyona tahammül edememiş, televizyonu kırmıştır. Karısı Vesile de onu bırakıp ABD'ye gitmiş. Şimdi oralarda hatıralarını anlatmaktadır. Ya oğlu... O da "Sıfır Ahlak Merkezi" isminde bir çıplaklar kampı açmış. Kapısına da "buraya ancak anadan üryan erkek ve kadınlar girebilir" diye yazmıştır.

Evet elbetteki buraya ahlakın zerresine sahip olan gelmeyecek. Ahlaksızlar gelecektir. Soyunup içeri daleceklerdir.

Görüldüğü gibi eski cahiliye döneminde yaşayanlar daha kişilikli, iffetli ve ağır başlı idiler. Cahiliye şairlerinden Anter bin Şeddad bir şiirinde şöyle der:

Komşum bana görünürse kapatırım gözümü Komşum örtünceye kadar meskenin kapısını

Yine Mecnun diye bilinen Kays bir gün Leyla'ya; "Bana bir öpücük ver" der. Müşrik kadınsa onun bu isteğini reddederek; "Hayır olmaz" diye cevap verir. Bunun üzerine Kays: "Vallahi eğer bana icabet etseydin kılıçla senin boynunu vururdum" der. Eski cahiliye böyleydi. Onlarda müşrik olmalarına, çıplaklıklarına rağmen bir haysiyet ve iffet duygusu vardı...

Hâtib bin Ebi Belta'dan Kureyş'e mü'minlerin gizli halini beyan eden mektubu götüren kadını yakalamaları için Allah Rasulü (sav) Hz. Ali ve Zübeyr'i (r.anhuma) gönderiyor ve bu iki büyük sahabe o kadına yetiştiklerinde ona: "Mektubu çıkar" diyorlardı. Kadın da kendisinde böyle bir mektubun olduğunu inkar ediyor ve; "Bende herhangi bir mektub yok" diyordu. Bunun üzerine Hz. Ali (ra): "Ya mektubu çıkarırsın ya da elbiseni soyarız" tehdidinde bulunuyordu. Evet, müşrik kadını açmakla tehdit ediyordu..!

Hind, Fetih senesinde Rasulullah (sav)'e beyat için geldiğinde; Allah Rasulü (sav) ona şu âyet-i kerimeyi okur;

"Ey Peygamber! Mü'min kadınlar, Allah'a hiçbir şeyi şirk koşturmak, hırsızlık etmemek, zina işlememek, evlatlarını öldürmemek, elleriyle ayakları arasında bir yalan düzüp getirmemek ve iyilik hususunda karşı gelmemek üzere sana beyat etmek için geldiklerinde onların beyatlarını kabul et ve onlar için Allah'tan mağfiret dile." (Mümtehine, 12)

Hind, bu âyet-i kerimeyi işitince hayret içerisinde: "Ey Allah'ın Rasulü hiç hür kadın zina eder mi?" diye sorar. Onların cahiliye müşrikleri olmalarına rağmen bir ahlâk anlayışları vardı. Mısır'ın inkılapçı çağdaş (!) lideri Abdunnasır'a bakın... Müslüman Kardeşlerden gençlerle müslüman kadınları tutuklatıyor ve müslüman gençlerin önünde polisler müslüman kadınlara tecavüz ettiriyordu.

İki öz erkek kardeşe, hapishanede askeri cezaevi müdürü Hamza el-Besyûni tarafından birbirlerine tecavüz etmeleri emrediliyordu. Evet, bunların ikisi de erkek kardeş... Birisi erkek diğeri kız kardeş değil... Hapishanelerde nice müslüman hür kadınlar kirletilmiş, iğrenç muamelelere tabi tutulmuşlardır. Zeyneb el-Gazali, "Zindan Hatıraları" isimli kitabında şunları anlatıyor; "... Öyle ki ayakta durmaya güç yetiremiyordum. Ayağa kalkmak istediğim zaman Hamide Kutub'a (Seyyid Kutub'un kız kardeşi) dayanarak duruyordum. Abdest almam için beni kaldırıyordu. Beş yıl zindanda kaldım ve doğru dürüst beş dakika uyuyamadım. Günlerden bir gün Hamza el-Besyûni ile birlikte bir polis geldi. Hamza el-Besyûni ona; "haydi gir, başla" diyordu. O polis ise duraklıyordu. Bir daha ona "gir" diye emredince ağlamaya başladı ve kaçtı. Arkasından bir başka polisi getirdi ve ona hücreme girmesini emretti. Onların polise bana saldırmasını emrettiğini anladım ve polis hücreme girip; "ey Hacı" diye seslendiğinde, Allah'a sığınarak ayağa kalktım ve gırtlığına sarıldım. Boğazını o kadar sıktım ki ellerimin arasında bir bez parçası gibi olmuştum. Bıraktığımda bir portakal tanesi gibi yere yuvarlandı." Daha sonra öğrendim ki, ayakta durmaya güç yetiremeyen Zeyneb Gazali'nin elleri arasından polis ölü olarak yere düşmüş. Zeyneb Gazali zindanda polisi öldürmesini şöyle anlatıyor; "Yüce Allah o an bana güç verdi ve yardım etti. Ben de zindanda o vahşi ellerimle boğarak öldürdüm!"

İşte günümüz çağdaş (!) cahiliyenin ahlâkı...! İlericilerin (!) ilke ve inkılab sahihlerinin ahlâkı...!

Hafız Esad...! İnkılapçı lider...! İşte ahlâkı; "Şam yakınlarındaki, Tedmur Hapishanesinde yeni yetişkin, tertemiz kız çocuklarına tecavüzler ettirerek hamile bıraktırır... Tertemiz iffet numunesi mü'mine kadınlar Tedmur Hapishanesi'nden müslüman mü-cahid gençlere;

"Karınlarımızdaki çocuklar büyümekte, gelin hapishaneyi üzerimize yıkın da bu ayıplar vücuda gelmeden ölelim..." diye mektuplar göndermişlerdir.

İşte eski cahiliye ahlâkı ve yeni cahiliye ahlâkı... Karşılaştırmak, iki cahiliye ahlâkını... Bir tarafta komünist, inkılapçı, kavmiyetçi,

demokrat vb. cahiliyeleri, diğ er tarafta da eski cahiliye anlayışları....!

H. Ali Kırk Âyet-i Kerime İle Birlikte Hac Kafilesine Yetiştiriyor

Allah Rasulü (sav) Kabe'yi çıplaklar ile ve müşriklerden temizlemek istemişti ve kendisine, Tevbe sûresinin kırk âyet-i kerimesi nazil olmuştu. Rasulullah bu âyetleri Hz. Ali (ra) ile birlikte Hz. Ebû Bekir'in emirliğini yaptığı hac kafilesine gönderdi ve Ali'ye dört hususu hacılara ilan etmesini emretti. Rasulullah (sav), Ebu Bekir'i hac emiri tayin etmişti. Fakat sûreyi Hz. Ali (ra)'e vermişti. Nazil olan bu kırk âyetin okunması ve taşınmasında Hz. Ali (ra)'ın seçilme nedeni; Araplar aralarındaki bir ahdi bozmak istedikleri zaman bunu ya bizzat kendileri, ya da kendi ailelerinden birine ibraz ettirirlerdi. Rasulullah (sav)'de, Arapların bu adetin gereği aleyhte herhangi bir hüccet olmaması için ilan, hac emiri olması itibariyle Ebu Bekir (ra)'ın hakkı olduğu halde onu Hz. Ali (ra)'e vermiş ve ona ilan ettirmişti. Ebu Bekir (ra) yolda Ali (ra)'yi görünce, kendisi hakkında emirlikte herhangi bir kusurundan dolayı vahiy geldiğini zannederek korktu ve Ali (ra)'e "emir olarak mı geldin yoksa memur olarak mı?" diye sordu. Ali (ra)'de: "Memur olarak geldim." Hac'da ilan edilmesi gereken dört şey şunlardı:

Tirmizi, Zeyd bin Nefi'in Ali (ra)'e şöyle sorduğunu rivayet ediyor; "Hac'da, hangi şey ile gönderilmiştin?" Ali (ra)'te; "Dört şey ile gönderilmiştim: Kabe'nin çıplak olarak tavaf edilmemesi, Rasulullah (sav) ile kendi aralarında ahid bulunanların anlaşmalarının, ahid sürelerinin bitimine kadar geçerli olduğu, buna mukabil antlaşmalı olmayanlara da dört ay mühlet verildiği, İslâm'ı reddederek mü'min olmayan hiç bir kimsenin Cennet'e giremeyeceği, bu yıldan sonra hiçbir müşriğin Hacc edemeyeceği ve Kabe'yi tavafta bulunamayacağıdır. Allah Rasulü ile kendi aralarında ahid bulunmayan müşriklere ise dört ay süre tanınmıştı." Bu hadise, Hicretin dokuzuncu yılı Zilhicce ayında gerçekleşti. Hz. Ali (ra) Hacc-ı Ekber gününde ya arefe günü ya da Kurban bayramının ilk günü ki bunun arefe günü mü yoksa bayramın ilk günü mü olduğu hususunda ihtilaf edilmiştir, bu dört hususu tebliğ etmiştir. Terviye gününde, arefe gününde ve Zilhiccenin on ikinci gününde tebliğde bulunmuştur. "(Bu) Allah ve Rasulünden, kendileriyle anlaşma yaptığınız müşriklere bir ihtar" Yani, müşriklerle yapılan tüm anlaşmalar son bulmuş, hükümlülüğünü yitirmiştir.

"... Yeryüzünde dört ay süreyle dolaşın..." Yani, Zilhiccenin onundan, Rebius'sânî'nin onuna kadar. Bu süre müşriklere tanınan son mühlettir. Bu dört ay süreyle istedikleri yere gidebilecekler ve kimse onlara bir kötülükte bulunamayacak, onlarla savaşılmayacak ve emniyette olacaklardır. Dileyen bu süre içerisinde Arap Yarımadası'ndan çıkabilecek, dileyen savaşmak istiyorsa, savaşa hazırlanabilecekti. Tüm bunlar için kendilerine dört ay süre tanınmıştı. Dört ay sonra ise müşriklere karşı savaşın başlayacağı ilan ediliyordu. İşte bu şekilde büyük Hacc günü tüm müşriklerin anlaşmaları, Hicretin dokuzuncu yılında iptal edilmiş oldu.

Yüce Allah'tan kendim ve sizler için mağfiret taleb ediyorum

Daha önce Berâe veya Tevbe Sûresi'nin birçok ismi olduğunu söylemiştik. Fâdıha ve Buhûs gibi. Tevbe Sûresi'nin Buhûs diye de isimlendirilmesinin nedeni, münafıkların ayıplarını araştırması dolayısıyladır. Tabiinlerden biri Mikdat bin Esved (ra) hakkında şöyle bahsetmektedir; Mikdat'ı Humus'ta bir kuyumcu dükkanı önünde oturak üzerinde otururken gördüm. Vücudu oturağı aşırıyordu çünkü kendisi de şişmandı. Ben de, Mikdat'a; "Bu yıl gazveye gitmesen olmaz mı? Ne de olsa sünnettir" dedim. Bunun üzerine Mikdat bin Esved (ra); "Buhûs Sûresi (cihaddan geri kalmayı) çirkin gördü. Tevbe Sûresi bu hali reddetti" buyurdu. Halbuki, o zaman cihad Mikdat bin Esved'e ve diğer sahabilere farz-ı ayn değil, farz-ı kifaye idi. Çünkü, bu gazve müslümanların gasp edilmiş topraklarını kurtarmak için değil, yeni fetihler için olacaktı. Buna rağmen Mikdat bin Esved (ra); "Münafıkları ortaya çıkaran Buhûs sûresi cihaddan geri durmayı reddediyor" diyordu.

Tevbe Sûresi tamamen Medeni'dir. Kur'an-ı Kerim'in son nazil olan sûrelerindendir. Kur'an-ı Kerim'de, en son nazil olan cihad âyetleri Tevbe Sûresi'ndedir. Bu nedenle, İslâm cihadının nihai kesin hükümleri Tevbe Sûresi'nden alınmalıdır.

Tevbe Sûresinin Bölümleri:

Enfal Sûresi, Bedir'den sonra hicretin sekizinci senesinde nazil olmuştur. Tevbe Sûresi ise, hicretin dokuzuncu yılında Tebuk gazvesinden önce, sonra ve gazve esnasında nazil olmuştur. Tebuk gazvesi de, Hicretin dokuzuncu yılı Recep ayında olmuştur. Bu nedenle Tevbe Sûresi'ne baktığımızda onun altı bölümden oluştuğunu görürüz.

Birinci Bölüm:

Birinci âyetten yirmi sekizinci âyete kadar olan bölümdür. Bu bölümün tamamında Arap Yarımadası'ndaki müşriklerle savaş ilan edilmekte ve ilişkilerin kesildiği, antlaşmalara son verildiği ve kendilerine dört ay süreli barış tanındığı bildiriliyor. Müslüman toplumun önemli bir kesiminin vicdanında o gün, iman zayıflığı dolayısıyla müşriklerle olan ilişkiler tamamen kopmamıştı. Bu âyetlerle, müşrikler ile olan ilişki ve bağlar tamamen kesilmiş oldu. Birinci âyetten yirmi sekizinci âyete kadar müşriklerle şiddetli hamleler yapılmaktadır.

İkinci Bölüm:

Sûrenin bu bölümünde ise, kitap ehline şiddetli hamleler yapılmaktadır. Kitap ehliyle savaşmayı gerekli kılacak objektif tarihi ve inanç kaynaklı sebepler sıralanmaktadır. Sûrede inanç ve tasarruflarının bozulduğu bildiriliyor. Müslümanların akrabaları, hemşehrileri olan müşriklerle ilişkileri ve akrabalık bağları bulunduğu onlara karşı savaşmaları o kadar kolay değildi. Ehli kitaba karşı savaşma hususunda da mü'minlerin içinde bir takım çekinme duygulan bulunuyordu. Onlar şöyle düşünüyorlardı. Kitab ehliyle nasıl savaşılabilirdi? Onlar bir kitaba ve İsa (as)'a iman ediyorlardı...! Kur'an-ı Kerim, işte bu konuyu açıklıyor ve onlarla savaşın kaçınılmaz olduğunu belirtiyordu. Zira kişi karşısındakinin kâfir olduğuna kesin olarak hükmetmediği sürece onunla savaş yapamaz ve ona karşı şiddetli olamazdı. Günümüzde de bazı kardeşlerimiz şöyle demektedir: "Komünistlerin -veya İslâm dışı ideoloji sahiplerinin- merkezlerine yönelik saldırılarda bulunabilir miyiz? Zira oralarda da ezan okunmakta ve beş vakit namaz kılınmaktadır. Hatta, onlardan bazılarını o merkezlerde namaz kılarken görmekteyiz. Peki onlarla nasıl savaşabiliriz? Çünkü aralarında müslümanlar bulunmakta ve bizler, onlarla savaşırken müslümanları da öldürebiliriz."

Bu konu fıkhi olarak tüm boyutlarıyla açıklanmadığı sürece bu tür kimselerle savaş konusunda tereddütler kaybolmayacaktır. Bu nedenle fıkhi olarak diyorum ki, müslümanlardan gayr-i İslâmî ideolojik merkezlerde bulunan kimselerle savaşmak vaciptir. Zira bu kimseler, o tür yerlerde bulunmak suretiyle "bağı" hükmüne girmişlerdir. Çünkü bu tür merkez ve gruplar her fırsatta müslümanlara saldırmaktadırlar. Müslümanların mallarını, ırzlarını ve kanlarını heder etmektedirler. Bu şekildeki saldırgan kimselerin bertaraf edilmesi -müslüman dahi olsalar- cumhur fukahaya göre farzdır. Bu kimselerin o yerlerde isteyerek gereği bulunmuş olmalarıyla, zorla getirilmiş olmaları arasında, onlarla savaş açısından fark yoktur.

Bu tür İslâm dışı merkezlerde, ya da kurum veya kuruluşlarda vazife alan kimselerin görevi nedir? Görevleri küfrü korumaktır. Afganistan'da bulunan komünist merkezleri Rusya'nın çıkarlarını korumak için müdafa etmektir. Mücahidlere giden yolları kesmektir. Bunlar o görevlere zorla getirilmiş olsalar dahi, bu kimselerle savaşmak farzdır.

Bu mevzuda yazdığım kitapta cebren getirilmiş olsalar dahi bu tür yerlerde bulunan kimselerle savaşmanın farz olduğunu bildiren dokuz sebep zikrettim. Bizler, bu kimselerin müslümanlar olduklarını ve o yerlerde bulunmaya mecbur bırakılıp zorlandıkları için kâfirlerin saflarına karıştıklarını bilsek dahi yine de onlarla savaşmak farzdır. Aksi halde orada bulunan müslümanlar dolayısıyla müşriklerle savaşı terk edersek, mücahidlerin yolları kesilir ve her gün müslüman liderlerden öldürülenler olur. Allah'ın izniyle yeri geldiğinde bu tür kimselerle savaş konusuna tekrar tafsilatlı olarak döneceğiz.

Tatarların namaz kılmaları, oruç tutmaları sebebiyle onlarla savaşma hususunda tereddüte kapılan müslümanlara İbn Teymiye şöyle demektedir: "Başımda Kur'an-ı Kerim olduğu bir halde beni onların arasında görürseniz beni de öldürün. Ta ki onlarla savaşın gerekliliği hususunda kalplerde bir şüphe kalmasın."

Netice olarak, birinci bölümde müşriklerle savaşın gerekliliği bildirilmekte ve müşriklerle hamleler yapılmaktadır.

Şayet müşrikler, müslümanlardan esir düşenleri veya kadın ve çocukları bir kalkan olarak yanlarında tutarlarsa, İslâm âlimlerinin ittifakıyla kalkan olarak tutulan bu müslümanların ölmelerine sebep dahi olsa, müşriklerle savaşmak farzdır.

Onlarla yapılan bu savaş esnasında öldürülen müslümanlar için diyet de kefarete de gerekmez ve kıyamette onlar niyetleri üzere dirilirler.

Üçüncü Bölüm:

Bu bölümde ise; cihaddan geri duranlara tehditler savurulmakta, serzenişlerde bulunulmakta ve Cehennem azabı vaad olunmaktadır.

"Ey iman edenler! Size ne oldu ki; "Allah yolunda savaşa çıkın" denildiği zaman, yere çakılıp kaldınız?" (Tevbe, 38)

Bu bölüm hemen hemen sûrenin yarısını kapsamaktadır. Münafıkların sıfatlarını ve özelliklerini ortaya koymaktadır. "... onlardan Allah'a ahidlerde bulunanlar vardır..." , "... onlardan Peygambere eza verenler vardır..." , "...onlardan "bana izin ver ve beni fitneye düşürme" diyenler vardır..." , "...onlardan (müslümanlara) zarar vermek, küfrü artırmak, mü'minlerin arasını açmak ve daha önce Allah'a ve Resulüne karşı savaşmış kimseleri beklemek için bir mescid inşa edenler vardır..."

Münafıkların özelliklerini ve sıfatlarını anlatan bu âyetler takriben sûrenin yansını oluşturmaktadır. Ve bu bölüm "el-Buhûs" diye isimlendirilmiştir. Çünkü bu bölümde münafıkların ayıpları anlatılmaktadır. İbn Abbas (ra) şöyle demektedir: "Tevbe Sûresi'nin her âyeti nazil olduğunda bir takım insanların özelliklerini açıklıyor ve onlardan şöyle olanlar vardır, onlardan böyle olanlar vardır diye sıralıyordu. Öyle ki bizden hiç kimseyi bırakmaksızın sıralayacak zannettik." Nihai olarak münafıkların sıfatları ve hileleri beyan olunmuş, İslâm toplumuna nasıl karıştıkları, balon gibi şişirilmiş asılsız şeyleri nasıl uydurdukları, fesat ve bozgunluğu nasıl

çıkardıkları ve müslümanları cihaddan nasıl alıkoyup vazgeçirdikleri izah olunmuştur.

Günümüz, İslâm coğrafyasının birçok kesiminde yapılan cihadlar hakkında uydurulan asılsız iddialar ve cihadın gereksizliği, düşmanın güçlülüğü yaygaraları bunun canlı örnekleridir.

Her ne kadar bu tür sözleri bir kısım ihlaslı müslümanlar da tekrar edip duruyorlarsa da, bu tavırlar münafıkların sıfatlarıdır. Aziz ve Celil olan Allah bizleri bu sıfattan insanlardan şiddetli şekilde sakındırmakta ve şöyle buyurmaktadır: "Eğer onlar sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı, ancak bozgunculuk çıkarır ve sizi birbirinize düşürmek için aranızı fitne sokarlardı." (Tevbe, 47)

Burada asıl tehlike samimi müslümanlara değildir. Âyetin devamında; "İçinizde onları dinleyenler de vardır" buyurulduğunda saf gençler için korkulmaktadır. Afgan cihadına Ürdün, Mısır, Hicaz bölgesinden gelen kalbi temiz gençler için tehlike beklenmektedir. Onları Peşaver'de yakalıyor, cihaddan geri koymak isteyen bu grup zehirlerini kusuyor. Onlar da dönüp memleketlerine gidiyorlar. "Cihad bitti" diyorlar. Evet. Allah bu tür cihaddan geri dönenleri yoldan çıkaran insanları zalimler diye isimlendiriyor. İşte bu nedenle İslâm uleması; bozguncu haberler uyduranların, cihadın gerekliliğine şüphe düşürerek, cihadı terke teşvik edenlerin İslâm ordusuna katılmalarına halifenin veya cihad emirinin müsaade etmemesi gerektiğinde ittifak etmişlerdir. Çünkü bu tür insanlar yarardan çok İslâm ordusuna zarar verirler.

Nitekim bunlar "Afganlılar münafıktırlar, mücahidler şirk içindedirler, içlerinde bid'atler çokça yaygın haldedir" şeklinde yaygara koparmışlardır. İşte bu tür insanların cihada çıkmaları, çok isteseler de yasaklanır.

"Allah seni onlardan bir gruba geri döndürüp karşılaştırı ve onlar (savaşa) çıkmak için senden izin isterlerse, (onlara) de ki: Benimle birlikte hiçbir zaman (savaşa) çıkamayacak ve benimle birlikte asla bir düşmanla savaşamayacaksınız." (Tevbe, 83)

Bu tür insanlar İslâm askerleriyle birlikte savaşamazlar. Cihada katılmayı isteseler dahi halife ya da cihad emiri onlara izin veremez. Ancak, cihada katılmışlarsa daha sonra halife ya da komutan onları fitne korkusu nedeniyle geri gönderemez. Bu tür kimseler katıldıkları cihaddan ganimet alamazlar. Az dahi olsa onlara hiç bir pay verilmez. Peki bu tür insanlar kimlerdir? Bunlar; "murcifûn" ve "muhazzilun" diye isimlendirilen kimselerdir.

Murcifûn kimseler; asılsız balon gibi şişirilmiş haberler yayan, İslâm ordusu hakkında kötü haberlerde bulunan, küffar ordusunun daha güçlü, müslümanlarınsa zayıf olduklarını söyleyen, müslümanlara; "eğer cihada çıkarsanız yenilirsiniz, çarpışmalarda ölür gidersiniz, sizler deli misiniz, Ruslarla nasıl savaşsınız?" gibi ifadelerde bulunan kimselerdir.

Muhazzilun kimseler ise; "kıstır, soğuktur, sıcaktır, Afganlılar senin dilinden anlamazlar, onlar seninle beraber cihad etmezler" gibi sözlerle insanları savaştan alıkoymaya çalışan kimselerdir. Evet, bu iki sınıftan olan kimselerin İslâm ordusuna alınmaları, cihada katılmalarına müsaade edilmeleri caiz değildir.

"Eğer onlar, sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı, ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranızı fitne sokarlardı." (Tevbe, 47) Bir kişi birçok kişiyi bozabilir. Aralarına girerek fitne ve bozgunculuk yapabilir. Öyleyse bu tür faaliyetlerin önlenmesi gereklidir. "Allah bize yeter, o ne güzel vekildir"

Dördüncü Bölüm:

Bu bölümde, İslâm toplumu içerisindeki münafıkların amelleri, müslümanlara karşı darvanışları gözler önüne serilmekte ve buna örnekler verilmektedir. Müslümanların sadakalarıyla alay edenler, Rasulullah (sav)'ın zekat taksiminde şüphe uyandıranlar ve bunu alay konusu edenler anlatılmaktadır. Hatta münafıklardan bir tanesi Allah Rasulü (sav)'ın zekatları pay etmesi esnasında "bu dağıtımda Allah'ın rızası gözetilmemiştir" diyebilecektir. "Onlardan sadakalar hakkında sana dil uzatanlar vardır" (Tevbe, 58). Münafıklardan biri haddini aşarak ve Allah Rasulü (sav) taksimde bulunurken; "Adaletli ol, Ey Muhammed!" diye bağıırır. Rasulullah (sav)'de ona: "Yazıklar olsun sana. Ben adil olmazsam kim adil olabilir?" buyurur. Bu tür zihniyetteki insanlar, içerisinde zerre kadar akıl bulunmayan kocaman kafalarıyla her toplumda bulunmaktadır.

"Onlardan bir kısmı da Peygambere eziyet eden ve "o (her söyleyeni dinleyen) bir kulaktır" diyenlerdir." (Tevbe, 61) Peygambere eza vermekte ve "Peygamber bir kulaktır," diye gıybetini yapmakta, sonra da Rasulullah (sav)'ın yanına gelerek onunla konuşmaktadırlar. Rasulullah (sav)'ı, her söyleneni dinleyen bir kulak mesafesine indirerek onunla alay edenlere yüce Allah şöyle cevap vermektedir: "(Ey Muhammed) de ki: O sizin için bir hayır kulağıdır, Allah'a inanır. Müminlere inanır. İçinizden iman edenler için de bir rahmettir." (Tevbe, 61)

Allah Resulü (sav) bunların isimlerini biliyor ama susuyordu. Neden?! Çünkü Resulullah (sav) bunları cezalandırdığı ya da öldürdüğü zaman "Muhammed ashabını öldürüyor" denilecekti. İşte bu nedenle Allah Rasulü (sav) susmayı tercih ediyordu. Subhanallah! Kur'an-ı Kerim sanki şu an nazil oluyor gibi. Müslümanların çalışma yaptığı bir çok bölgede olduğu gibi Peşaver'de bulunan bazı gençlerin vazifesi de müslümanlarda birbirlerine karşı şüphe uyandırmak olmuştur. Bu tür müslümanların saflarını parçalamaya çalışanlara ne yaparsınız? Vursanız fitne olacak ve müslüman Araplar birbirine düştü denilecek. İnsan gerçekten bu gibi durumlar karşısında şaşırmakta. Çünkü, nasihat ediyorsunuz, nasihati kabul etmiyorlar. Vaaz ediyorsunuz, vaazı kabul etmiyorlar. Emrediyorsunuz, emre itaat etmiyorlar. İstişare ediyorsunuz, istişarenize saygı duymuyorlar. Halbuki hepimiz bu cihadın misafirleriyiz. Afganlılar iyi insanlar, bunlara (Araplara) dokunmuyorlar, halbuki onlar bu insanların kendilerine eziyet ettiklerini biliyorlar.

Bir defasında Abdürrasul Sayyaf'a gittim. "Şeyh Sayyaf bir grup insan merkezde gece gündüz telefon ediyorlar" dedim. İnanın Abdürrasul Sayyaf sırf bir ay için 1000 rupi telefon parası ödedi. Her hatırına bir şey geldiğinde telefonu kaldırıyor: "Alo Şeyh Abdullah bin Bazz. Bu mesele hakkında görüşün ne?" diyorlar. Bunlar kimin namına telefon ediyorlar? Yetimlerin, dulların paralarıyla telefon ediyorlar. Bu adam hiç hatırlar mı ki bu 1000 rupiyi herhangi bir yerde müslüman bacısına veya kardeşine verse...

Allah'a yemin ederim ki, insan Tevbe Sûresi'ni ancak cihad topraklarında anlayabilir. Evet kardeşlerim! Cihad âyetleri ancak cihad meydanında anlaşılır. Cihadın canlı şahidlerini görünce, Kur'an'ın şu an şu saat nazil oluyormuşçasına tüm sorunlarınızı hallettiğini yakinen bilirsiniz. Öyle ki Cebrail (as)'i bu dini şu an getiriyormuşçasına hissedersiniz.

Beşinci Bölüm:

Bu bölüm ise, İslâm toplumunun muhtelif kategorilere ayrılmasından bahseder ki bunlar imanî açıdan ele alınır. İlk müslüman toplum olan Muhacir ve Ensar'dan başlanarak, iyi amellerle kötü amelleri birbirine karıştıran zayıf iman sahipleri ve münafıklar işlenir. Ayrıca Allah Rasulü (sav)'e beyatte bulunan sahabelerden, Rıdvan Beyatı'nda bulunanlardan, Bedir ve Uhud ehlinden bahsedilerek İslâm toplumunun tasnifi yapılır.

İslâm toplumunda, şüphesiz farklı tabakalarda birçok insanlar vardır. Münafık, kâfir, imam zayıflar ve meleklerden dâhi faziletli olan salih mü'minler vardır. Hiç şüphesiz, müslümanların ilkleri olan Muhacir ve Ensar meleklerden Allah katında daha faziletlidirler ve ehli sünnet akidesine göre de, mü'minlerin geneli meleklerin genelinden daha faziletlidir. Mü'minlerin seçkinleri de meleklerin seçkinlerinden daha üstündür.

Altıncı Bölüm:

Bu bölümde ise; bu dine tabi oluşun tabiatı anlatılır: "Şüphesiz Allah mü'minlerden canlarını ve mallarını Cennet karşılığında satın almıştır." (Tevbe, 111)

Bu âyet-i kerimeyle şereflenen mü'minlerin tabiatı Allah Rasulü (sav)'den geri kalmamak ve ona uzak olmamaktır.

"Gerek Medine halkı için ve gerekse çevrelerindeki bedeviler için (cihadda ve Rasule tabi olmada) Allah'ın Peygamberinden geri kalmaları ve kendi canlarını onunkine tercih edip üstün tutmaları olacak şey değildir." (Tevbe, 120)

Burada önemle üzerinde durulması gereken husus; bu farklı sınıflar niçin Medine'de zuhur etmiştir? Mekke'de neden olmamıştır. Medine'de bedeviler vardı; "Çevrenizdeki bedevilerden ve Medine halkından bir kısmı da münafıklardır ve nifakı adet haline getirmişlerdir."

(Tevbe, 101)

"Bedeviler, kâfirlikte ve münafıklıkta daha aşırıdır." (Tevbe, 97) "Kimi bedeviler Allah'ın emri uyarınca yaptıkları harcamaları

angarya sayarlar ve başınıza belaların geleceği günü gözlerler." (Tevbe, 98) "Kimi Bedeviler de Allah'a ve Ahiret gününe

inanırlar, yaptıkları maddi bağışları Allah'ın yakınlığını ve Peygamberin dualarını kazanma sebebi sayarlar." (Tevbe, 99)

Medine'de münafıklar vardı ve bu münafıklık nasıl zuhur etmişti? Bu durum Mekke'de de olmuş muydu? Nifak ve münafıklık

Mekke'de kesinlikle zuhur etmemiştir. Kişiler ya kâfir ya da müslümandılar. Peki münafıklar nasıl oluştu ve bu dine münafıklar

niçin girdi? Cevabı açık, maslahatları ve şahsi çıkarları dolayısıyla. Bu maslahat Mekke'de söz konusu olmamış mıydı? Kelime-i

Tevhidi söyleyen herkes anında çeşitli işkenceye tabi tutuluyor ve kendisini dayanılmaz ızdırapların içerisinde buluyordu. İslâm'a

giren hiç kimse işkenceden kurtulamıyordu. Hatta Allah Rasulü (sav) dahi işkenceden beri olamamıştı. Günler geçiyor

müslümanlar birkaç avuç buğday dahi bulamıyorlardı. Mekke'nin yapısı çok önemlidir. Zira Mekke'de hiçbir münafık olmamıştır.

Mekke'de İslâm davetine dahil olan herkes zorluk ve meşakkatlerin ateşinde eriyor, adeta fırına girmiş gibi oluyordu. Tüm bu

zorluk ve meşakkatlerde nifak yok oluyor, kavmiyetçilik eriyip gidiyordu.

İslâm Davasını Zafere Ulaştıran Yegane Metod

Bilal Habeşi (ra)'e baktığımızda, kızdırılmış demir gibi olan sıcak çöl kumunun üzerine yatırılmış, göğsüne ise büyük bir kaya parçası konularak tevhidden yüz çevirmesi, Lat ve Uzza putlarına ibadete tekrar dönmesi isteniyordu. Bu ağır işkencenin altında Bilal Habeşi (ra)'ın zalim müşriklere cevabı: "Ahad! Ahad!; O tektir, tektir" oluyordu. Daha sonra bazı insanlar Bilal'e: "Neden o ağır işkencenin altında "Ahad, Ahad" diyordun?" diye sorduklarında Bilal (ra) şöyle cevap veriyordu: "Eğer müşrikleri daha fazla öfkeliendirecek başka bir kelime bilseydim, gökyüzünü işaret eden bu parmağımla şehadet ederek onu derdim" Malik bin Nebi, Bilal Habeşi (ra)'ın bu seslenişi hakkında şöyle diyor: "Bu aklın seslenişi değildir. Bu ruhun seslenişidir. Çünkü akıl Hz. Bilal'e işkence eden Umeyye bin Halefe boyun bükmesini emreder. Ona, "bende seninle beraberim" de. Sonra Allah Rasulüne git ve onun huzurunda Kelime-i Tevhidi ilan et. "Ben o müşriklerle alay ettim, Umeyye bin Halefi aldattım. Takiyye yaptım de" diye emreder. Fakat, davetler; hakkı gizlemeyle, kıyırmalarla ve aldatmacalarla yücelmez. Davetler, ancak cahiliye karşısında yılmaksızın net ve açık tavırlarla yücelir. "Allah'a yemin ederim ki, sağ elime güneşi, sol elime de ay'ı koysanız dahi bu davadan vazgeçmem. Tâ ki Allah bu dini açığa çıkarıncaya ya da dinini helak edinceye kadar..." İşte Peygamberimiz (sav)'in cahiliye karşısındaki net ve açık tavrı... İslâmî davetler ancak bu şekilde zafer bulur. Bir takım insanların yer altına gizlenerek okudukları kitaplarla ya da yaptıkları derslerle veya konuşmalarla değil. Bunlar İslâm davasını muzaffer kılmaz. İslâm davasını muzaffer kılacak şey; Allah için akıtılan kanlar, kurban edilen canlar, bu uğurda verilen şehidler ve kalan sakatlar olacaktır. İslâm adına yapılan sinsice hileler, laf oyunları değil. Cahiliyenin aldatmacaları bu davaya yardım edemez. İnsanlar, Allah için kurban edilen canlardan etkilenmektedir. İçerisinde laf oyunlarının ve hilelerin olduğu felsefelerden değil.

Akidede Takiyye ve Hakkı Gizlemek Caiz Değildir

Seyyid Kutub -Allah'ın rahmeti üzerine olsun- mevcut yönetimden sorulduğunda, yönetimin kâfir olduğunu söyler. Bazı öğrencileri Seyyid Kutub'a: "Boynun cellatların elinde, idamla yargılanırken, mahkemenin önünde neden bu derece açık bir üslupla konuştun?" diye sorduklarında, "iki sebepten dolayı" der. "Birinci sebep: Bize akide konusundan soruldu. Akaid -inanç- meselelerinde takiyye yapmak ya da hakkı gizlemek veya temvih'te bulunmak caiz değildir. Temvih; bir kimseye; "yönetim hakkındaki görüşün nedir?" denilmesi, onun da; "vallahi, Allah'a hamd olsun iyiyim," manasında iyidir ya da "yönetimde bazı iyi insanlar vardır" şeklinde takiyye yaparak cevap vermesidir. Akide meselelerinde hakkı gizlemek veya bu şekilde temvihte bulunmak caiz değildir."

Ahmed bin Hanbel'in konumuyla bir başkasının konumu arasında çok fark vardır. İslâm ulemasından birine -İmam Safi olduğu rivayet edilmektedir- Kur'an-ı Kerim hakkında ne dersin? Mahluk mudur, değil midir? diye sorulduğunda: "Tevrat, Zebur, İncil ve Kur'an'ı parmağıyla işaret ederek "işte bu dördü mahluktur" der. Bu âlim ifadesinde takiyye yaparak Kur'an'ın değil, parmaklarının mahluk olduğunu kastetmiştir. Mervezi şöyle demektedir: "İmam Ahmed bin Hanbel'in yanına girdim. Onu kırbaçlamışlardı. Ben de: Ya Ahmed, Yüce Allah "Kendi nefislerinizi öldürmeyin" buyurmakta (takiyye yaparak istediklerini söylemezsen) bunlar seni öldürecekler," dedim. Bunun üzerine bana: "Ya Mervezi! Zindanın dışına çık ve bak ne göreceksin? Sonra yanıma gel" dedi. Ben de zindanın dışına çıktım. Yığınlarca insan birikmişti. Hepsinin elinde kâğıt ve kalem vardı. Onlara; "niçin bu şekilde toplandınız," diye sorduğumda bana: "İmam Ahmed bin Hanbel'in cevabını bekliyoruz" dediler. Daha sonra, zindana geri döndüm ve gördüklerimi İmam Ahmed'e anlattım. Bunun üzerine İmam Ahmed bana: "Ya Mervezi! Ölüm, bana bu insanları aldatmaktan daha sevimlidir" dedi."

Seyyid Kutub da böyle diyordu. Akide'de takiyye caiz değildir. Lider konumunda bulunan, insanların peşinden gittiği kimseler için takiyye yapmak caiz değildir. Cahiliyenin öğretilerini, ya da sosyalizmi ve kavmiyetçiliği ikrar etmesi caiz değildir. Bu tür konularda takiyye yapmak kendisine tabi olunan kimseler için lider statüsündekiler için değil, mukallid konumundaki avam halk tabakası için caizdir. "Kalbi iman ile dopdolu olduğu halde küfre zorlanan müstesna..." (Nahl, 106) Bu hüküm taklit edilen, tabi olunan için değil, taklid eden, tabi olan için geçerlidir. Ammar bin Yasir hadisesinde olduğu gibi. Şüphesiz Ammar bin Yasir tabi olandır. Hiç, Allah Rasulü (sav)'nün Ammar'ın yaptığını yapması caiz olur mu?

İnsanlar için örnek alman durumuna gelmiş hiçbir genç için de aynı şekilde küfür kelimesini konuşmak ve takiyye yapmak caiz değildir. "Kalbi iman ile dopdolu olduğu halde küfre zorlanan kimse müstesna" âyet-i kerimesiyle amel etmek bu konumdaki kimseler için caiz olmaz.

Seyyid Kutub'a şöyle diyorlardı: "Hiç olmazsa idamının kalkması için gel" (devlet başkanından özür dilediği ya da hiç olmazsa ona bir nezaket ziyareti yaptığı takdirde hakkındaki idam kararının kaldırılacağı söyleniyordu). Seyyid Kutub'un bunlara cevabı ise şu oluyordu: "Namazda yüce Allah'ın vahdaniyetine şehadet eden bu parmağım, tağutun hükmünü onaylayan tek harf dahi yazmayı red etmektedir. Tağuttan neden af dileyeyim. Eğer ben hak ile mahkum edilmişsem, hakkın hükmüne razıyım. Yok eğer, batıla mahkum edilmişsem, ben batıldan af dileyecek kadar alçalamam."

Bu net tavır ve İslâmî metodlarla yığınlar etkilenmekte, nesiller İslâm'a yönelmekte, gençler bu İslâm'ı şahsiyetleri taklit etmekte, önderler edinmektedirler. Ne idüğü bilinmeyen, önüyle arkasını ayırt edemeyen ve insanları neye çağırdığının farkında olmayan insanlar nasıl taklit edilebilir? Her gün bir renge bürünen, bir gün bir yöneticinin, diğer bir gün başka bir yöneticinin yanında yer alan, bugün bu yetkiliyle yarın şu yetkiliyle bulunan ve onların yanından çıkmayan âlim(!)ler nasıl taklid edilebilir, nasıl önder alınabilirler? Bu kimseler önceki ve sonraki tüm âlimlerin ilmini bilseler, tüm ilmi metinleri, şerhleri, talik ve senetleri ezberleseler dahi insanlar bunları nasıl taklid edipte, peşlerinden gidebilir? Allah aşkına söyleyin! Sizlerden hiç Kârim el-Anadolu'nin mahkemedeki savunmasını işiten var mıdır? Bu küçük savunma metni, on asır, belki de daha fazla süreyle nesillerde etkisini bırakmaya devam edecektir. Bu tesir el-Ezher âlimlerinin on asırlık te'liflerinden, yazdıkları eserlerden daha fazladır. Gerçekten ben bu savunmayı her işittiğimde sarsılıyorum. Bir genç mahkemenin karşısında duruyor ve bu derece net bir tavırla mahkemeye hakkı haykırabiliyordu. Bu, askerî mahkemedeki sıradan bir dava değildir. Salih Seriiye'nin ya da Kârim Anadolu'nin davası da değildir. Bu uğrunda kurbanların verildiği İslâm'ın davasıdır. Bu Ahmed bin Hanbel'in, İzz bin Abdusselam'ın, Hasan el-Benna'nın, Seyyid Kutub'un uğrunda kurban verildiği İslâm davasıdır.

Ben, Kârim el-Anadolu'nin savunmasından daha kuvvetlisini işitmedim. Bu genç şehid edildi. Evet, Kârim Anadolu gitti fakat onun ifadeleri, kelimeleri hâlâ zihinlerimizde tekrarlanmaktadır. Kârim el-Anadolu bende bütün el-Ezher ulemasından daha çok etki ve tesir bırakmıştır. Ben de el-Ezher'in hocalarıyım. Doktoramı orada yaptım.

Sizleri yeryüzünün bütün meşayihleri mi yoksa Halid el-İslâmbuli mi daha çok etkilemiştir. Halid..!

İslâm ancak bunun gibi örneklerle zafer bulur. Ey kardeşlerim! Kurbandsız zafer olmaz. Mantıklarla, söz oyunları, aldatmacalarla, dalalet ehli kimselerin yanlarında yer almalarla, takiyye ve istihbarat birimlerine gülümser simalar göstermekle İslâm davasında zafere ulaşılmaz.

Tekfir ve Hicre Cemaatı

Cemaat-ı Tekfir ve'l-Hicre ki bunlar kendilerini Cemaatul-Müslimîn diye isimlendirmekteler. Bir yıl gibi kısa bir zamanda bu cemaata Mısır gençliği adeta akın etti. Neden? Tabi ki, bunların cesaretli çıkışları ve net tavırları dolayısıyla. Bu cemaatin lideri olan Mustafa Şükrü gerçekten çok farklı bir insan. Biz onun birçok fikir ve görüşleriyle ihtilaf etmekteyiz. Hatta bu kişinin bazı görüşleri İslâm şeriatine ters düştüğüne de inanabiliriz. Buna rağmen kalbleri etkileyebilmekte ve kendisiyle oturup konuşan her genç cemaatinin ferdi olarak oradan ayrılabilmektedir. Mısır Cumhurbaşkanı Abdunnasır'ın beşeriyetin kanını sömürerek yetiştirdiği istihbarat adamları, Abdunnasır'dan sonra yerine geçen Enver Sedat döneminin ilk zamanlarında da mevcut idiler. Hâlâ bunların yerine halefleri bu görevi devam ettirmektedir. Mustafa Şükrü'nün cemaatinden olan gençlerin yanına bu istihbarat adamları geliyor ve onları sorgulamaya alarak: "Sosyalizm hakkında ne düşünüyorsunuz? Mevcut yönetim ve siyasi durumlar hakkında ne düşünüyorsunuz?" gibi sorular sorduklarında, bu gençlerin cevabı: "Bunlar küfürdür, siz bunları sormayı bırakın, Enver Sedat'ın kendisinin hükmünü sorun. Soruları dallandırıp budaklandırmanıza ve yolu uzatmanıza gerek yok. Enver Sedat kâfirdir.

Onunla birlikte olanlar kâfirdir. O'na tabi olanlar ve onu sevenler kâfirdir. Onun kâfir olduğunu söylemeyenler de kâfirdir. Daha kaldı mı bir şey...! "Bu üslup karşısında istihbarat adamları apışıp kalmakta. Çok ağır işkenceler dahi bu gençleri bu üslup ve netlikten yıldıramamakta. Bu tavır gençleri bunlara cezbetmektedir.

Üstad Mervan Hadîd

Allah Rahmet eylesin Üstad Mervan Hadîd... Mısır'da okuyordu. Bir zirve toplantısına katılan üyelerin tümüne mektup yazdı. Onlara; "İslâm ile hükmetmeniz gerekir, şunu... şunu... yapmanız gerekir." Ayrıca Mervan adını, adresini yazıp başta Abdunnasır olmak üzere bütün zirveye katılanlara gönderdi. Bunun üzerine Abdunnasır istihbarat birimlerine "bu adamı takibe alın ve araştırın" diye emir verir. Üstad Mervan Hadîd'le birlikte daima istihbarattan bir adam bulunur ve sadece üstad uyumak üzere evine girdiğinde ondan ayrılırdı. Allah'ın rahmeti üzerine olsun Üstad Mervan Hadîd'in bende etkisi çok büyüktür.

Mısır'da otobüslere binmek istersen önce hızlı ve yüksek atlamayı öğrenmen gerekir. Genellikle otobüslerin dışında 6-7 kişi dışarıdan kapıya asılarak gider. Üstad Mervan, kendisini adım adım takip eden istihbarat adamıyla birlikte otobüse binip inerdi. Bazan otobüs çok kalabalık olupta sıkıştıklarında ya da kapıya asılarak gitmek zorunda kaldıklarında istihbarat adamı elinden tutarak ona yardım eder, o da komseriye (otobüste bilet kesip ücretleri toplayan görevliye); "şu benim ücretim, şu da muhbirin ücretidir" diyerek otobüs biletlerini aldığı anda adam kızarıp bozarınca; "Ey kardeşim ben senin ücretini ödemek istiyorum sen istemiyorsun" derdi. Bazen yine otobüs çok kalabalık olduğunda muhbir otobüse binipte Şeyh Mervan binemeyince muhbir ona; "Sen ikinci otobüsle gel, durakta inince buluşuruz" derdi.

Üstad Mervan Suriye'ye dönmek ister. Fakat muhbir ondan ayrılmaz. Cuma günü yolculuk etmeye karar verir. Çıkış vizesi alması gerekir. Daha vize almaya gitmeden mescide girer. Muhbirin sabahtan akşama kadar kapısından ayrılmadığını görür. Camiye gider, muhbir peşinden takip eder. Şeyh Mervan, muhbir mescide girdikten sonra niyet eder ve namaza başlar. Muhbir de niyet edip namaza başlar. Kendisi bu fırsattan faydalanarak namazı kılmadan dışarı çıkıp bir taksiye biner ve oradan ayrılır.

Havaalanında randevulaştığı kardeş, valiziyle birlikte üstadı beklemektedir. Havaalanına girdiklerinde namaz kılmak için görevlilerden mescid sorar. Kendisine; "haydi geç.! Burada mescid olmaz" denilir. Şam'a (Suriye'nin başkenti) ulaştıklarında Radyo'da Baas partisinin (sosyalist parti) progamı yapılmakta ve Baas partisi şöyle tanıtılmaktadır:

"Baas'a iman ettim, Rab odur, şeriki yoktur... Araplık dinimdir, Ondan başka din yoktur.."

Baas partililer ve Nusayriler İslâm'a yaptıkları saldırılarla övünmektedirler. Hama şehrinde şöyle bir olay olur: Sınıfta hocanın birisi İslâm'a hakaretler içeren bir konuşma yapar. Bunun üzerine öğrencilerden bir tanesi kalkar ve hocaya vurur. Peşi sıra tüm öğrenciler kalkarak hocayı döve döve öldürürler. Sonra polis gelir ve hocaya ilk tokatı atan o genci öldürür. Daha sonra olay yerine gelen Şeyh Mervan, öldürülen müslüman genç dolayısıyla polise kısas hükmünün uygulanmasını talep eder. Öğrenciler de tek tek "öldürülen genç, müslümandı, öğretmen ise kâfirdi. Dolayısıyla öğretmenin kanı hederdir. Müslüman gencin ise kanı alınmalıdır, yani karşılığında öldüren polise kısas uygulanmalıdır," derler. Devlet ise bu talebi reddeder. Bu talebin reddedilmesi üzerine Şeyh Mervan etrafındaki özel eğittiği gençlerle birlikte Sultan Mescidinde toplanırlar. Toplanan bu gençlerin her birinde bomba ve tabanca vardır -ki bunlardan bazıları lise talebesidir- tekbir getirmekte ve devlet aleyhinde konuşmalar yapmaktadırlar. Bu esnada Sultan Mescidi'nin etrafı tanklarla çevrilir ve Mescid içindeki müslümanlarla birlikte yerle bir edilir. Allah'a yemin ederek söylüyorum ki daha sonra görüştüğüm Hamalı güvenilir müslümanlar bana şunu söyledi: -Allah hakkı en iyi bilendir- "Bizler günler sonra şehid edilen gençlerin üzerinden yıkıntıları kaldırmak için mescidin oraya gittiğimizde toprağın altından teşbih ve tekbir sesleri işitiyorduk." Mescidin bombalanması olayında -Allah'ın hikmeti- Şeyh Mervan, bazı talebeleri ile birlikte sağ olarak yakalandı ve mahkemeye çıkarıldı. Baas partililer adalet(!)li olduklarını göstermek için Şeyh'in mahkemesini yerli yabancı tüm basın mensuplarına açık olarak yapıyorlardı. Mahkeme heyeti Suriye savunma bakanı Mustafa Talaş ve bölgeyi elinde bulunduran en kuvvetli şahsiyet olan Salah Cedid'ten oluşuyordu. Mahkeme heyetinin ilk sorusu: "Neden silah taşıdınız ve devlete karşı niçin azgınlaştınız?.." olur. Şeyh Mervan şöyle cevap verir: "Orada Adı Salah Cedid olan Nusayri bir köpek ile birlikte kendisini ehli sünnete nisbet eden ikinci bir köpek Mustafa Talaş vardı. (O anki mahkeme heyeti bu ikisinden oluşuyordu ve üstad Mervan bunu yüzlerine karşı söylüyordu) Bu iki köpek, bölgede İslâm'ı ve müslümanları yok etmek istiyordu. Bizler hayatta olduğumuz sürece İslâm'ın yok edilmesine müsaade edemeyiz." Bu ifadeleri duyan mahkemedeki devrim muhafızları üstadın üzerine saldırırlar. Polisler ise Şeyhin mahkemede yabancı basın mensuplarının da bulunduğu bir ortamda öldürülmesini önlemek ve dünya basınına Suriye mahkemesinde polis katliamı diye yansımaları engellemek amacıyla, üstadı devrim muhafızlarından korurlar. Mahkeme heyeti üstada:

- "Sen uşaksın" der. Üstad da;

- "Ben Allah'ın uşağıyım. Gerçek uşaklarsa siz ve sizin Abdunnasır'dan yetmiş sekiz bin cüneyh çalan parti lideriniz Michel Aflektir." Mahkeme heyeti;

- "Siz Muhammed el-Hamid'in (Hama müftüsü) sizinle birlikte olduğunu söylüyorsunuz. O ise sizlerden nefret etmekte." Üstad onların bu sözüne yüce Allah'ın şu âyetiyle cevap verir:

"Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka ilah yoktur. O'na güvenip dayandım. O, büyük arşın Rabbidir." (Tevbe, 129)

Mahkeme heyeti çok güçlüydü. Duruşma sonunda, kendisiyle birlikte yargılanan gençlerin bir bölümüne beraat, diğer bölümüne de üstadla birlikte idam kararı verdi. Haklarında idam kararı verilen gençler ve üstad gülümsüyor, birbirlerini tebrik ediyorlardı. Haklarında beraat kararı çıkan gençler ise ağlıyordu. Yabancı basın mensupları, haklarında ölüm kararı verilenlerin sevinip gülmesine, beraat kararı çıkanlarınsa ağlamalarına hayret etmişlerdi. Bu hallerinin neden olduğunu sorduklarında ise onlara verilen cevap: "Bizlere Cennet bağışlandı. Bunun için birbirimizi tebrik ediyor ve seviniyoruz. Ağlayanlar ise bundan mahrum edildikleri için ağlamaktadırlar" olmuştu. Haklarında idam kararı verilen üstad ve talebeleri infazı beklemek üzere cezaevlerine götürüldü. Üstad Mervan idamını beklediği cezaevi günlerini bana şöyle anlatıyor: "Hayatımda yaşadığım en lezzetli, kalbimin ve nefsimin en rahat olduğu günler cezaevinde gençlerle beraber idamımı bekleyerek geçirdiğim günlerdir." Üstad Mervan'ın idamını beklerken yazdığı şu kelimeler hâlâ İslâm gençliği tarafından tekrarlanmaktadır:

"O can ki yarın doğacak. Sözleştiği vakitte Allah ile buluşacak." Onlar zindanda idamlarının infazını beklerken, Hama müftüsü Şeyh Muhammed el-Hamid, Hamalı olan Cumhurbaşkanı Emin el-Hâfız'ın yanına gider ve ona; "Üsdat Mervan el-Hadîd'e ne yapmayı düşünüyorsunuz?" der. Cumhurbaşkanı Emin el-Hafız'da; "Onun idamına hükmettik" diye cevap verir. Bunun üzerine

Muhammed el-Hamid; "Sen bunu akıllıca düşünerek mi söylüyorsun? Mervan el-Hadid'i idam ettiğiniz takdirde Hama'nın susacağını mı zannediyorsunuz? Onu idam ederseniz, Hama'da üstesinden gelemeyeceğiniz ölçüde sorunlar başlar" der. Bunu dinleyen Cumhuriyet reisi: "Peki senin görüşün nedir?" diye sorar. Müftü Muhammed el-Hamid; "Benim görüşüm onu çıkartmanız ve affetmenizdir" der. Bunu duyan Cumhurbaşkanı el-Hafız da; "Bizzat siz gidin ve onu çıkartın" der. Daha sonra üstad Mervan olayı bana şöyle anlatmakta: "Şeyh Muhammed el-Hamid geldi ve: "Haydi evlatlarım çıkın" dedi. Muhammed el-Hamid, hepsinin hocası ve sevip saydıkları birisidir. Bizlerde; "Nereye?" dedik. O da: "Devlet sizleri affetti" dedi. Bunu işitince bizler; "Allah seni affetsin. Bizi Cennetten mahrum ettin..." dedik. Zindandan çıkan üstad Mervan gerçekten rahat nedir bilmezdi. O adeta patlamaya hazır bir bombaydı, kükreteye hazırıdı.

1973'te Suriye hükümeti yeni bir anayasa hazırlar ve bu anayasada "Suriye İslâm Devleti'dir" maddesini çıkarır. Eski anasayanın birinci maddesi olan bu madde silinince İslâm âlimleri ve hatibler ayaklanırlar. Bunlardan birisi de üstad Mervan el-Hadid'tir. Cuma hutbesine; "Kim mescidde ölmek üzere bey'at edecektir?" diyerek başlar. Üstadın bu şekilde başladığı hutbesini işiten insanlar camiden bir bir sıvışmaya başlarlar. Zira, üstadın hutbesini dinlemek çok tehlikelidir. Bu esnada mescidde bulunan diğer âlimlerde tek tek çıkmaya başlamışlardır. Bunlardan bir kısmı Allah'ın dinine olan bağlılığı ve küfre duyduğu kinle dışarı fırlamakta ve silahlarını getirmekteydiler. Kimileri de mescidde silahını çıkartmış tekbirlerle havaya ateş açıyordu. Ben o Cuma'nın kasetini dinledim. Kamalılar aynı Afganlılar gibi çok öfkeli insanlardır. Bunlar ayağa kalktıkları zaman işin şaka götürür yanı yok demektir.

Üstad Mervan bu hutbesinden sonra gizlenir. Şam'a giderek orada bir daire kiralar ve gizlice silah toplamaya başlar. -Allahu Ekber- bitkinlik nedir tanımaz. Allah'ın dini için mücadelede gevşeklik göstermez. Korku nedir bilmez. Otomatik silahlar ve bombalar satın almaktadır. Nerede silah ya da bomba satışı yapıldığını duysa, oraya gençlerden birisini gönderir ve o şeyi satın aldırırdı. Bu arada Suriye istihbarat birimleri kendisini aramaktadırlar. Yüce Allah'ın hikmeti, tam o dönemde de ben Suriye'de Şam Üniversitesi'nde bulunuyordum. Ben lisans eğitimini Şam Üniversitesi Şeriat Fakültesinde, mastır ve doktorayı da el-Ezher üniversitesinde yaptım. Üniversitenin girişinde dururken yanıma üstadın öğrencilerinden bir genç geldi ve usulca: "Mervan El-Hadid ile görüşmek istiyor musun?" dedi. Ben doğrudan: "Ne? Ben buraya bir kağıt parçası (diploma) almak için geldim," dedim. Daha sonra o gencin peşi sıra üstadın yanına gittim. Yanına girdiğimde, yüzüne baktım ki, kesinlikle bu kişi dünya ehli birisi olamazdı. O kadar saf ve nurlu idi ki, adeta yüzünün nuru etrafı aydınlatıyordu. Beni Filistin günlerimden tanıyordu. Bizim orada bulunduğumuzda yanımıza gelmişti. Bana ilk söylediği söz: "Ya Eba Muhammedi Cenneti özlemedin mi?" oldu. (Ebu Muhammed, Abdullah Azzam'ın künyesidir). Üstattan işittiğim son söz de bu idi.

Polis üstadı arıyordu. Tüm istihbarat birimleri onun peşindeydi. İşte böyle bir ortamda üstad müslümanlara cephanesini ve silah toplamakla uğraşıyordu. Nusayrilerden ve önde gelen istihbarat adamlarından intikam almak ve kısas uygulamak istiyordu. Bir gün istihbarat üstadın gizlendiği yeri keşfetti ve oturduğu binanın etrafı sarıldı. Sabah namazını henüz kılmışlardı. Evde üstad Mervan ile birlikte iki öğrencisi ve yeni nikahladığı eşi bulunmaktaydı. Üstad Mervan yeni evlenmişti. Gerdek gecesi eşine: "İçimde bir kaç güne kadar bu dünyayı terk edeceğim hissi var. Bu nedenle yatağına gelmek istemiyorum. Bakire kalman senin için daha hayırlıdır" demişti. Üstadın yaşı 35 ile 40 arasındaydı. Belki de daha fazlaydı. Kendisi 20 yaşından beri sorunlardan siy olamamış, mahkeme ve zindanlar peşini bırakmamıştı. Bu nedenle nişanlanmaya ya da evlenmeye fırsat bulamamıştı. Öğrencilerinden bir tanesi kahvaltılık şeyler almak için dışarı çıkar. Henüz askeri arabalar gelmemiştir. Kendisi geri döner. Döndüğünde altı tane istihbarat arabalarının beklediğini görür. Bunu fark eden genç her ihtimale karşı bıçağını hazırlar. Zaten Hamakların ceblerinde sustalı bıçak taşımak adetleridir. Bu esnada gencin yanında duran bir arabadan altı istihbarat adamı iner. Genç aniden bıçağını çeker, altısına birden saplar ve kaçır. Şam'da panzer sirenleri çalar ve büyük bir kovalamaca başlamıştır. Polis arabaları cirit atmaktadır.

Bu genç dört metrelik duvardan atlayarak kovalamaca da istihbaratı ve polisleri atlatmayı başarır ve Ürdün'e kaçır. Üstad Mervan'a dönelim. Arabalar üstadın bulunduğu binayı kuşatmıştır. Polisler hopörlörlerle binadakilere anonsa başlar ve: "Binadakilere dışarı çıkmalarını içeride yakalamak istedikleri Iraklı bir casus olduğunu" anons ederler. O sıralar Suriye ile Irak'ın aralarında ihtilaf ve siyasi çekişmeler vardır. Üstad Mervan'da kendi yanında bulunan bir mikrofonla dışarıdakilere: "Ey İstihbarat adamları ve polisler! On beş dakika içerisinde burayı terk etmeniz konusunda sizleri uyarıyoruz. Aksi takdirde on beş dakika sonra sizinle savaşaacağız" diye anons eder. Gerçekten üstad on beş dakika sabretti. On beş dakika sonra ise bomba ve otomatik silahlarla binadan ateş etmeye başladı. Polisler durumu merkeze bildirdiler ve evin etrafında hemen hemen bine yakın polis ve istihbarat mensupları toplandı. Üstadın bulunduğu dairede ise kendisi, öğrencisi ve henüz zifafa girmedikleri nikahlısı vardı. Polisler binayı uçak ve helikopterlerle havadan da kontrol altına almışlardır. Polisler binaya girip TNT yerleştirmek istemektedirler. Fakat kim binaya girmeye cesaret edebilecek? İki kişiye karşı bin kişi...! Ve ayrıca uçak ve helikopterlerle gözetlenmekte.

Öğle vakti olduğunda üstadın cephanesi tükenir. Öğleden ikinci vaktine kadar hiç kimse üstadın dairesine saldıramaz. İkinci sonrası dairesine saldırılır. Üstadın cephanesi çoktan tükenmiş ve kolundan yaralanmıştır. Üstad başı dik bir vaziyette binadan iner. Yanındakilerle birlikte tutuklanır. Olayın haberi Hafız Esad'a ulaştığında adeta çıldırır. Bin kişilik kuşatmada polisler çok kayıp vermiştir. Üstad ise sadece kolundan yaralanmış olarak başı dik dışarı çıkıyordu. Hafız Esad der ki: "Mervan'la bizzat ben görüşmek istiyorum." Daha sonra üstadın yanına gelir. Ona: "Ey Mervan! Geçmişte olanları unutalım ve birlikte yeni bir sayfa açalım. Allah geçmişte olanları affetsin. Seni bir şartla hiçbir şeyden dolayı hesaba çekmeyeceğim. Silahlı mücadeleyi bırakacaksın, tek şartımız bu" der. Hafız Esad'ın teklifine üstad şöyle cevap verir: "Ben de bir şartla sizinle anlaşabilirim. O da, Suriye'de İslâm Devletinin kurulmasında bana yardım edeceksiniz." Bu net tavır işiten Hafız Esad olduğu gibi geri döner ve mahkeme safhası başlar.

Askerler toplanmış ve askeri bir şûra kurulmuştur. Heyet hava kuvvetleri komutanı Naci Cemil ve Mustafa Talaş ile birlikte Nusayri istihbarat komutanlarından oluşuyordu. Üstad Mervan getirtilir ve sanık sandalyesine oturtulur. Üstad bakar ki mahkeme heyeti Naci Cemil ve Mustafa Talas'dan oluşuyor... Bunlar halk nazarında kendilerini ehl-i sünnete nisbet eden kimselerdir...! Ve onlara der ki: "Yazıklar olsun sizlere ey köpekler! Ey Naci Cemil ve Mustafa Talaş! Sizleri sağ olarak bırakacağımızı mı zannediyorsunuz! Gençlere, önce sizlerden başlamalarım emrettim. Ey köpekler! Siz ümmete bu Nusayrileri musallat ettiniz. İnsanlarımızı siz kirlettiniz. Sizlerse ey Nusayriler! Sizlerden de beş bin kişinin öldürülmesini gençlere emrettim."

Bu sözlere daha fazla dayanamayan Naci Cemil: "Tutun şu mecnunu... uzaklaştırın onu buradan" diye muhafızlara emreder. Sonra üstadı işkence odasında iyice bağladıktan sonra ailesini getirirler ve gözlerinin önünde ona tecavüz ederler. Üstad ise bağlı bir haldedir, nefsi daralır ve fenalaşır.

"İşkenceleri yüklenmek, canileri görmek cisimleri yok eden bir olaydır". İzzet ve onur sahibi bir kimsenin kendi namusunu kirletilirken görmesi... Kendisinin ise hiçbir şey yapamaması... Bağlı ve çaresiz kalması... İri yarı, uzun boylu, dolgun vücutlu ve yaklaşık 95-100 kilo civarında olan üstad Mervan, o an eriyip tükenmiş, hemen hemen 45 kiloya düşmüştü. Son olarak üstad hapisnede vefat etti. Bilemiyoruz eceliyle mi, yoksa suikast sonucu mu öldü? Vefat ettiğinde ailesine üstadın cenazesini gelip almaları için haber saldılar. Onlar da cezaevi idaresine; "Mervan'ı siz öldürdünüz. Onun katili sizlersiniz," dediler. "Hayır" cevabı verildi. Üstad Şam'da bir mezarlığa defnolundu. Defnolanduktan sonra mezarının etrafında yaklaşık iki yüz kişilik askeri birlik bekliyordu. Hükümet, cesedin alınmasından ve gösteri yapılmasından korkmuştu.

Üstadın vefatından sonra onun sancağını Filistin'de bizimle birlikte eğitim görmüş Abdüssettâr ez-Zaim aldı. Henüz daha çok genç biriydi. Kendisi diş doktoruydu ve çok zayıf biriydi. Yaklaşık 50 kg. ağırlığındaydı. Temizliğe, hükümetin lider kadrosundan başladı. Tek kişilik suikastlar düzenliyordu. Nusayri istihbarat başkanlarından birini belirliyor ve ertesi günü onu öldürüyordu. Şam Üniversitesi rektörü nusayri biriydi. Nusayrilerin yanında en azından Hafız Esad kadar önemli bir kişiliği vardı. Bir gün de onun yazıhanesine girdi ve öldürüp çıktı. Daha sonra olaylar gelişti. Sonra top atma hadisesi oldu. İbrahim Yusuf'un talebesi olan Adnan Ukle geldi. İbrahim Yusuf topçu subaylardan biri idi. İnşallah başka bir yazıda, Tevbe Sûresi'nin ilgili âyetinin tefsirinde bu örnekleri vermeye devam edeceğiz.

Şüphesiz İslâm daveti bunun gibi örnek şahsiyetlerle zafer bulur. İslâm daveti ancak çilelere katlanan, her türlü zorluğa göğüs geren bu gibi örnek şahsiyetlerle yaşar. Bu şahsiyetler İslâm'ı zafere ulaştıran sağlam üsleri oluştururlar. Bu üsler de büyük milletlere yön veren rehberler mesabesinde

4 - 6. ÂYETLERİN TEFSİRİ

4-Ancak, antlaşma yaptığınız müşriklerden, antlaşmada hiç bir eksiklik yapmayanlar ve aleyhinizde hiçbir kimseye yardım etmeyenler müstesna. Bunlarla yaptığınız antlaşmayı müddeti bitinceye kadar yerine getirin. Şüphesiz ki Allah, takva sahiplerini sever.

5-Mukaddes olan "haram aylar" çıkınca, müşrikleri nerede bulursanız öldürün. Onları yakalayın çember içine alın. Her gözetilecek yerde onları gözetleyin. Eğer tevbe ederler, namazı kılıp zekatı verirlerse, artık yollarını serbest bırakın. Şüphesiz ki Allah, çok bağışlayandır ve çok merhamet edendir.

6-Ey Muhammed! Müşriklerden biri sana sığınırsa, onu emniyet altına al ki, Allah'ın kelamını dinlesin. Sonra onu güven içinde bulunacağı bir yere ulaştır. Çünkü onlar, hakkı bilmeyen bir topluluktur.

"Allah ve Rasulünden bir ilandır" âyet-i kerimesinde geçen "ezan" kelimesi ilan ve duyuru manasınadır. Namaz ezanının "ezan" diye isimlendirilmesinin nedeni namaz vaktinin, girdiğinin ilan ve duyurusu içindir. "Büyük Hac günü, Allah ve Rasulünden (müslüman ve müşrik) tüm insanlara bir ilandır; şüphesiz Allah da müşriklerden uzaktır, Resulü de." Âyet-i kerimde belirtilen, "Büyük Hac Günü"nün hangi gün olduğu konusunda farklı görüşler vardır. Bu görüşlerin en kuvvetlisi ise iki tanedir.

Birinci görüş: "Büyük Hac günü arefe günüdür," demektir. Bu görüşte olanlar; Hz. Ömer, Hz. Osman, İbni Abbas, Tavus, Mücahid, İmam Şafii ve Ebu Hanife'dir.

İkinci görüş ise; "Büyük Hac günü kurbanın birinci günüdür" demektir. Bu görüşte olanlar da; Hz. Ali, yine İbn Abbas, İbn Mesud, İbn Ebi Evfa ve Muğire bin Şube'dir. Taberi de bu görüşü tercih etmiştir. Ebu Davud: "Rasulullah (sav) yaptığı hacda kurban bayramının birinci günü ayağa kalktı ve; "bugün hangi gündür" diye sordu. Onlarda; "bayram günüdür" dediler. Rasulullah da: "İşte bu büyük hac günüdür. Kabe'de çıplak kimse tavaf etmeyecektir. Evet büyük hac günü kurban bayramı günüdür" buyurdu."

Bu iki görüşten en kuvvetlisi de -Allahu alem- büyük hac gününün kurban günü olduğunu belirten görüştür. Çünkü haccın edasındaki en fazla ameller kurban günüdür. Örneğin arafatta vakfe durmak kurban gecesidir. Her kim de vakfesini bayram gecesini yapsa rüknü eda etmiş olur. Yani vakfeyi gündüz yapmasa da gece yapmış olsa yine rüknü eda etmiş olur. Ayrıca Müzdelife'de vakfe durmak, şeytan taşlamak ve kurban kesmek, traş olmak, elbise giyinmek, ifada tavafında bulunmak, temettü' haccı için sa'y yapmak, kurban gününde olmaktadır. Dolayısıyla hacc amellerinin en fazla olduğu gün kurban günüdür. Bu nedenle bu güne "Büyük Hac Günü" denilmesinde herhangi bir gariplik yoktur.

Ezanın manası: "Allah ve Rasulünden büyük hac günü tüm insanlara bir ilan -ezan- dır: "Muhakkak ki Allah da müşriklerden uzaktır, Resulü de..."

Ebu'l-Esved ed-De'li Kur'an okuyan bir adamın yanından geçer. Adam âyet-i kerimeyi "Rasuluhu" diye okuması gerekirken "Rasulihî" diyerek yanlış okumaktadır. Bu yanlışlık, âyetin manasını "Muhakkak ki Allah, müşriklerden ve Rasulünden uzaktır" şeklinde değiştirmektedir. Bunu işiten Ebu'l-Esved çok hiddetlenir ve: "Hâşâ yüce Allah Rasulünden uzak değildir. Hâşâ Yüce Allah Rasulünden uzak değildir", der. Sonra, Haccac'ın yanına gider ve ona durumu haber verir. Bunun üzerine Haccac'da, Kur'an'ın harekelenmesini ve noktalanmasını emreder.

Ulema, Haccac-ı Zalim hakkında farklı görüşler belirtmelerine rağmen, Kur'an'ın harekelenmesi ondan geriye kalan güzel bir hizmettir. İslâm ulemasının bir kısmı, Haccac'ın küfrüne, bir kısmı da fık ve fücuna hükmetmişlerdir. Adamın birisi Şa'bi'nin yanına gelir ve "Ya İmam? Ben; "hanımım boş olsun ki Haccac Cehennem'dedir" diye yemin ettim. Hanımım boş olmuş mudur? diye sorar. İmam Şa'bi'de; Ey kardeşim! Git hanımınla birlikte ol. Hanımın senden boş olmamıştır. Eğer Haccac Cennet'te ise hiçbir kimse Cehennem'e girmeyecektir!" diye cevap verir. Yani İmam Şa'bi, Haccac'ın kâfir olarak öldüğüne inanıyordu. Tabi bazı âlimler de onun fasık ve facir olduğuna hükmetmişlerdir.

Rivayet olunduğuna göre, Ömer bin Abdülaziz (ra), bir gün insanlara minberden hutbe verirken ağlar ve ağlatır, öyle ki sakalı ıslanır ve bayılır. Ayıldığı zaman da söyler der:

- "Ey insanlar! Bayıldıktan sonra gördüm ki, kıyamet kopmuş, mizan getirilmiş ve sırat kurulmuştu. Uzun boylu, zayıf bir adam getirildi. Kolay bir hesaba çekildi sonra da sağ tarafa alındı. Bu adam kim diye sordum. "Ebu Bekir" dediler. Sonra, uzun boylu bir adam daha getirildi, kolay bir hesaba çekildi ve sağ tarafa alındı Bu adam kim diye sordum. "Ömer" dediler. Sonra bir adam daha getirildi, kolay bir hesaba çekildi ve sağ tarafa alındı. -Ömer bin Abdülaziz bu üçüncü adamın ismini zikretmem iştir. Bu nedenle belki de bu adam kendisidir denilmiştir.- Sonra Rasulullah (sav) geldi ve kendisine küçük bir çadır kuruldu. Ali ve Muaviye de çadıra girdi.

Sonra Ali gülümseyerek çıktı ve "Benim için (haklı olduğuma) hüküm olundu" dedi.

Sonra, Muaviye gülümseyerek çıktı ve "affolundum" diyordu. Sonra, çok pis kokan bir cesedin yanından geçtim ve ona: Yazıklar olsun sana! Sen kimsin? dedim. O da; "Ben Haccac bin Yusuf'um" dedi. Ben de; Allah sana ne yaptı? dedim. O da: "Allah, beni katlettiğim her kişiye karşılık Cehennem'de bir defa katletti. Said bin Cübeyr için ise, Allah beni Cehennem'de yetmiş defa katletti" dedi."

Müşriklerin Arasında Oturmanın Hükümü

"Büyük Hac günü, Allah ve Rasulünden tüm insanlara bir ilandır; muhakkak ki Allah da müşriklerden uzaktır, Rasulü de..." Hüküm verilmiştir. Sizinle müşrikler arasında artık hiçbir bağ yoktur. Ne bir antlaşma ne de bir güven olamaz artık. Bunun için dört ay süre verilmiştir. Allah ve Resulü müşriklerden uzaktır, onlarla olan her türlü ilişki kesilmiştir. Öyleyse iman eden müslümanlar da müşriklerle olan her türlü ilişkiyi kesmek ve onlardan uzaklaşmak zorundadır. Allah Rasulü (sav) bu hususta şöyle buyurmaktadır: "Ben, müşriklerle oturan ve onların arasında ölen kimselerden beriyim." Bir başka hadiste de; "ikisi de birbirlerinin ateşini (ışığını) göremezler" buyurmaktadır. Yani, müslüman, müşriğin oturduğu yerin ateşini göremez. Müşrik de oturduğu zaman, müslümanın ateşini göremez. Neden? Çünkü, müşriklerle oturmak, en azından münkerler karşısında susmayı getirecektir. Artık kadın erkek karışıklığı adet haline gelecek, bundan yüzü kızarmayacak ve kıskançlık hissetmeyecek. Tehlikelerin en büyüğü, müslüman evlatlarının Amerika, İtalya, İsveç vs. ülkelerde büyümesidir. Buralara giden müslüman kızlar, kâfirlerle baş başa bırakılma ve de onları savunmaya kalktığında bulundukları yerlerin kanunları seni cezalandırır ve elini kolunu bağlar.

Chicago Mescidi'nin Yapılışı

Amerika'da bir müslüman genç, bana Chicago'daki mescitlerinin yapılışı hakkında şunları anlattı: Chicago'daki bu mescidimiz yapılmadan önce Yusuf el-Kardâvi buraya gelmişti. Müslümanları bir mescid inşa etmeleri için teşvik etti. Altmış bin dolar toplandı. Artık mescidin projesinin çizilmesine sıra gelmişti. Parayı ödeyen zenginler, mescidin altına bir de disko salonu yapılmasını istediler. Henüz Amerika'ya yeni gelmiş olan müslüman gençler ise bu isteğe kızdılar ve: "Mescidin altına disko salonunu nasıl düşünebilirsiniz?" diyerek, bu isteklerini reddettiler. Onlar da: "Hayır, mescidin altında disko salonunun olması şart. Kızlarımızın Arap gençleriyle dans edip onlarla buluşması, aşık olup evlenmesi için bu gerekli. Çünkü böylece, Amerikan gençleriyle ilişkileri kesilmiş ve onlarla dans edip onlara aşık olmaları ve onlarla evlenmeleri önlenmiş olur." Müslüman gençler de: "Bu kesinlikle caiz değildir. Mescidin altında dans salonu olamaz" dediler. Evet, gençler bunu söylüyor, yaşlılar ise kabullenmiyor ve cahili taleplerinde diretiyorlardı. Çünkü, Amerikan toplumunun içerisinde erimişler ve hiçbir İslâmî yönleri kalmamıştır. Demirleri dahi eriten cahiliye iğrençlikleri, insanı eritmez mi? Gençlerin "hayır, caiz değildir, böyle bir şey olamaz" cevabına: "Nasıl yani! Biz verdiğimiz bu paradan istifade etmek istiyoruz" dediler ve bu taleplerinde ısrar ettiler. Müslüman gençler de "olmaz, caiz değildir" diyerek ısrar ettiler. Neticesinde, vermiş oldukları para ve malları dans salonu açılmaması nedeniyle geri çektiler. Daha sonra Kuveytli bir müslüman geldi ve mescidin yapılması için üç yüz bin dolar bağışladı. Filistinli müslüman kadınlara ait olan bir arazi vardı, onlar da mescid için o araziye bağışladılar ve mescid Arap Kadınlar Cemiyetine ait olan bu arazi üzerine inşa edildi. Arap Kadınlar Cemiyeti ise, bir gün başını örttüğü takdirde, kendisini Allah yolunda sayısız cihadlara girmiş gibi kabul eden kadınlardan oluşuyordu. Mescidin yönetim kuruluna gayretli, samimi müslüman gençler seçilmişti. Yönetim kurulunda kadınlar bulunmuyordu. Mescidin arsasını bağışlayan kadınlar ise: "Bu mescidde bizim de hakkımız var. Dolayısıyla mescidin yönetim kurulunda bizler de olmalıyız ve bizlerin de görüşleri alınmalıdır. Zira yönetim kurulu bu şekilde kaldığı takdirde mescid tamamen bizden alınmış ve gençlere verilmiş olacak..!" Bu kadınların, mescidin idaresinde yer alma ve erkeklerle birlikte otumlara katılma istekleri, müslüman gençler tarafından reddedilince, kadınlar Amerikan mahkemesine başvurdular. Mahkeme heyetindeki hakim müslüman değildi, fakat hayır işlerini seven akıllı bir adamdı. Bizlere; "kanunen kadınlar bu taleplerinde haklılar, ama benim kalbim sizinle birlikte. Fakat kanunlara muhalefet edemem. Mescidin sizden alınmaması için bu kadınlarla anlaşmak zorundasınız" dedi. O kardeş bana bunu anlattığında hâlâ mahkeme devam ediyordu. Daha sonra bu kardeş bana yazdığı bir mektupta; "Bana, Amerika'dan kurtulmam için dua et. İnsan gerçekten İslâm'ı yaşamaya güç yetiremiyor" diyordu.

Abdullah Azzam Amerika'dan gelen bir gence hitapla: Şeyh Cemal, Ebu Ömer, insan ailesiyle birlikte ABD'de İslâm'ı yaşaması nerede ise imkansız değil mi? Hatta kardeşimizin geldiği New Jersey kenti but böyle. Ben Ebu Ömer'i orada ziyaret etmiştim. O beni tanıyor fakat subhanallah ben onu ancak burada hatırladım. New Jersey, New York'un yanında küçük bir kasabadır. Orada mazbut İslâmî aileler bulunmaktadır. Orayı görünce sevinmiştim. Oradaki müslümanlar bir mason locasını satın alıp onu mescide çevirmişlerdi. Fakat ABD'de İslâmî hayat pek zor! Gerçekten Batı ve Batıya endeksli ülkelerde İslâmî hayat yaşamak çok zor. Çünkü toplum son derece bozuk. Ne ahlâk ne de aile kavramı kalmıştır. Hatta, toplumu ıslah etmekle (!) görevli olan rahibler dahi insanların en rezili ve ahlâksız haline gelmiştir. Amerika'dan gelen, tebliğ cemaatinin mensuplarından müslüman bir genç oradaki toplumun rezaletini dile getiren bir anısında şöyle diyordu:

Amerika'ya gittiğimizde, havaalanında gelenleri karşılamak ve "hoş geldiniz" demek için bekleyen çeşitli gruplar vardı. İçlerinde müslümanlar, Araplar, rahibler, rahibeler vs. her kesimden insanlar bulunuyordu. Beyaz giysiler içerisinde bizleri görünce Araplar yanımıza geldiler ve selam verdiler. Rahipler ve rahibeler de yanımıza geldiler ve selam verdiler. Rahibeler selam vererek hoş geldiniz demek için ellerini uzatınca, biz ellerimizi çektik. Buna rahibenin bir tanesi çok şaşırdı ve bizimle tanışmak için adresimizi istedi. Biz de; "falanca mescidde kalıyoruz, biz mescidlerin dışında bir yerde kalmayız" dedik. Rahibe adresimizi aldı ve ertesi günü adreste belirtilen mescide geldi. "Ben, sizlerin neden bana selam vermediğini ve tokalaşmadığını anlamak istiyorum" dedi. Biz de: "İslâm dininde bir erkeğin kendisine helal olmayan yabancı bir kadının eline dokunması haramdır" dedik. Bu cevabı işiten rahibe; "Ben sizin dininize girmek istiyorum. Çünkü, ben bir selam vermek istediğimde rahibler elime üşüşmekte. Ben rahiplerin sarkıntılıklarından kaçmaktayım, Cehennem'den kaçmaktayım" dedi. Şu an manastırlar fesad yuvası haline gelmiştir. Fuhuş, hamile kalmalar ve benzeri garip vakıalar çoktur.

Batı toplumu tamamen bozulmuş ve kokuşmuş bir toplum. Hatta kiliseler dahi... Düşünün! Bir çok yerde resmen kadın kadınlı, erkek erkeklerle evlenebilmekte! Fesad... Fuhuş... Ahlâksızlık... Üstad Seyyid Kutup "Seyyid Kutub'un Gözüyle Amerika" isimli kitabında bunu çok iyi dile getirmektedir. Bu kitap basılmamış, ABD elçiliği tarafından matbaadan çalınarak yakıldığı söylenmektedir. Fakat merhum bu kitabından bir kaç pasajım "Gördüğüm ABD" ismi altında Risale Dergisi'nde zikretmiştir. Üstad diyor ki: "Arap gençleri bile sevgilisile buluşmak için gitmekte ve nice rezil hallere düşmektedirler."

Tüm bu nedenlerle müşriklerden ayrılmak, onların arasında yaşamamak hem şeriatın, hem aklın hem de hissin bir gereği ve emridir. Bu nedenle Allah Rasulü (sav) "Ben müşriklerle oturan ve onların arasında ölen kimselerden beriyim" buyurmaktadır. Bu konuda birçok hadis vardır. Bunlardan dört beş tanesi müşriklerle oturmamak ve onların arasında bulunmamak hakkındadır. İşte bu sebeple batıda yaşamak demek, müşriklerin arasında yaşamak ve çok zor bir hayat sürmek demektir. Müslümanların çocukları dudaklarına boya sürmekte, yüzlerini boyamakta. Genç erkek çocuklar bile dudaklarını boyamaktadır. Bu tam anlamıyla kokuşmuş bir topluluktur.

Bekarların Batı Ülkelerindeki Durumu:

İngiltere'de Tıp Fakültesi'nde okuyan İslâmî Hareketin gençlerinden birisi geldi ve bana şöyle sordu: "Ben İngiltere'de tıp fakültesinde okuyorum ve okulun zorunlu tutması nedeniyle İngiliz bir aileyle birlikte kalmaktayım. Bu caiz midir?" Ben de: "Caiz değildir" dedim ve "nasıl oturuyorsun" diye sordum. O da: "Aynı dairenin bir odasında kalıyorum. Tabi mutfak, tuvalet ve banyoyu müşterek kullanıyoruz." dedi. Ben de: "Yanında kaldığın ailenin beyinin olmayıp hanımıyla yalnız kaldığınız ya da geceleri beyinin gelmediği oluyor mu?" dedim O da: "Evet, bazen evde kadın ve ben yalnız kalıyoruz" dedi? Bunun üzerine ben; "kesinlikle caiz olmaz" deyince. "Nasıl yani! Bizler müslüman doktorlar, mühendisler, vs.ler olsun diye okuyoruz" dedi. Ben de: "Yedi yıl sonra senin İslâm'ından ne eser kalacak?" dedim. Gençte: "Ne yapayım? Okulu bırakayım mı yani?" dedi. Ben de: "Simit sat, domates sat, fakat böyle bir hayatı yaşama" dedim.

Körfez ülkelerinden birinin Amerika'da bulunan kültür ateşe-si bizzat bana şunu anlattı: "Bir gece polis bana on üç genci getirdi. AIDS'li bir kadına tecavüz ettiklerinden aynı hastalığa yakalanmışlardı. Sonra hepsini de hastaneye kaldırdık." Bir gecede on üç genç birden bir kadına tecavüz ediyorlar ve AIDS'e yakalanıyorlar. Neden? Ben gençlerin bekar olarak Batı'da okumalarının haram olduğunu söylüyorum, ancak evli iseler müstesna. Evli olarak bulunmadığı sürece batıda müslümanların okumaları haramdır. Bunu fetva olarak benden tebliğ ediniz. Nasıl kişi kendisini koruyabilir?! Ancak, kişi kendisini evli olduğu taktirde koruyabilir. Bekar için mümkün değildir. Cinselliğin su gibi mubah olduğu, kanunlarla serbest bırakıldığı bir toplumda bekar bir insanın kendisini koruması mümkün müdür? Genç kızların sokaklarda geceledikleri, gece yarısı bekar kimselerin kapılarını çalarak birlikte geceleme talebinde bulundukları batı toplumunda yaşamak! Cihad topraklarında bulunan bir gencin tekrar o fesat yerlere dönmesi nasıl olabilir? Buraya dönmek için pasaport çıkaranlara: "Allah sizin yolculuğunuzu ve pasaportunuzu mübarek kılmasın" diyorum. Fesad yurdunu, cihad yurduna değişiyor musunuz?

Anlaşma ve Ahdin Bozulma Şartları

"Şüphesiz Allah da müşriklerden uzaktır, Rasulü de..." "Eğer tevbe ederseniz" yani İslâm'a girerseniz "sizin için hayırlı olan odur." "Ancak yüz çevirirseniz" yani küfrünüzde ısrar ederek, bu çağrıya kulak vermez ve İslâm'ı kabullenmezseniz "Bilin ki, sizler Allah'ı aciz bırakamazsınız. Kâfirleri elem verici bir azapla müjdele" Dünyada rezillik ve harb ile, ahirette de Cehennem azabı, ateş ile müjdele. "Ancak müşriklerden anlaşma yapıp da (antlaşma şartlarından) size karşı hiçbir şeyi eksik bırakmamış ve aleyhinize hiç kimseye de yardımda bulunmamış olanların antlaşmalarını, müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın. Allah, şüphesiz muttakileri sever." (Tevbe 3-4)

Âyet-i kerimede belirtilen antlaşma, Beni Damra ile Rasulullah (sav) arasında dört aydan daha uzun bir süre geçerli olmak üzere yapılan antlaşmaya hastır, denilmiştir. Bu nedenle yüce Allah, onlarla olan antlaşmanın süresi tamamlanıncaya kadar antlaşmaya vefa gösterilmesini emretmiştir. İslâm'da, antlaşmaların bozulması iki yolla caiz olur:

Birinci yol: Antlaşma süresinin bitmesi. Bu halde antlaşma yapılmış kimselerle savaş caiz olur. Ancak müstehab olan "biz sizinle savaşaacağız" diye onlara haber verilmesidir.

İkinci yol: Müşriklerin (antlaşma süresi içerisinde) bize hücum etmelerinden korkulduğu zaman, müşriklere; "bizimle, sizin aranızdaki antlaşma son bulmuştur ve biz sizinle savaşaacağız, hazır olun" diye haber gönderilmesiyle olur.

Bu iki halde antlaşma bozulabilir. Ancak bu iki halin dışında antlaşmayı bozmak caiz değildir. İslâm'ın antlaşmalara ve ahde bağlı kalmaya verdiği önem kadar, başka hiçbir şeye önem verdiğini görmedim.

Bazı fakihler -İslâm hukukçuları- ; İslâm ordusu, içerisinde müşriklerin bulunduğu bir kaleyi kuşattığında, kâfirlerden bir tanesi surun önünde durarak; "ben size kalenin yolunu gösterdiğim zaman, beni öldürmeyerek eman verir misiniz?" derse, İslâm ordusundan birilerinin de "Evet" demesi ve bu nedenle o adamın da yolu göstermesi halinde, İslâm ordusu kaleye girdikten sonra "Bizim eman verdiğimiz kimlerdir" diye sorduklarında eğer birden fazla insan elini kaldırırsa, eman aldıklarına dair elini kaldıran insanlardan hiçbirisinin öldürülmesi caiz olmaz."

Yine fakihler şöyle demişlerdir: Müslümanlar bir şehri kuşatsalar ve kuşatılan şehirden bir adam, İslâm ordusuna gelerek şöyle dese: "Size mayın vs. hiçbir tehlikenin bulunmadığı şehrin yolunu göstersem bana falan kimsenin evini veya valinin sarayını verir misiniz?" Ve bu istek İslâm ordusu komutanı tarafından kabul edilerek "evet" denildiği taktirde o adam yolu gösterirse, bu esnada da İslâm ordusu o yola girmezden önce kuşatılan şehrin yöneticisi; "antlaşma yapalım ve şehri savaştan teslim alın" diye haber gönderir de bunun üzerine antlaşma yapılırsa, yine de İslâm ordusu komutanının antlaşmadan önce yolu göstermeyi vaat eden ve eman alan o kimseye, sarayın verilmesini kâfirlerin lideriyle yapacağı antlaşmada şart koşması gerekir. Eğer kâfirler tarafından bu şart kabul edilmez ise, müslümanlar için onlarla sulh antlaşması yapmaları caiz olmaz. Bu şart kabul edilmediğinden dolayı savaşın yapılması gerekir.

Kuteybe bin Müslim el-Bâhili, ordusuyla birlikte Semerkand'a ahalisini uyarmadan girer. Semerkand halkı ise İslâm'ın şehir halkını cizye ile, İslâm veya savaş arasında muhayyer kıldığını öğrenir ve Ömer bin Abdülaziz'e durumu bildirirler. Ömer bin Abdülaziz, ordunun uyanda bulunmaksızın şehre girmesi nedeniyle İslâm ordusu askerlerinden olan Cumi' el-Baci kadılığında bir mahkeme kurulmasını ve İslâm ordusu komutanının ve erkanının yargılanmasını emreder. Bu emir üzerine, Kuteybe ve ordu erkanı Semerkand halkından bir topluluğun da bulunduğu bir ortamda muhakeme edilir. Semerkand halkının hücceti dinlenir. Sonra Kuteybe ve ordu erkanının hüccetleri dinlenir. Daha sonra da Cumi' el-Bâci İslâm ordusunun Semerkand'dan geri çekilmesini emreder. "La ilahe illallah, İslâm ordusu askerlerinden bir asker tarafından İslâm ordusunun geri çekilmesi emredilmekte..." Bunun üzerine ordu geri çekilmeye başlar. Buna şahid olan Semerkand halkı kelime-i şehadet getirerek topluca müslüman olurlar.

"...antlaşmalarını, müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın." (Tevbe, 4)

Muaviye (ra), kendisiyle Rumlar arasında antlaşma bulunmaktaydı ve bu antlaşma süresi dolmadan Rumlarla savaşmak istedi. İslâm ordusu Rumlara karşı harekete geçti. O esnada deveye binmiş bir adam; "ahde vefa gerekir, hainlik yok, ahde vefa gerekir, hainlik yok, ahde vefa gerekir, hainlik yok..." diye bağıyordu. Askerler: "Bu adam da kim?" diye sordular. Bu adam Ömer bin Anbese idi. Muaviye'ye geldi ve ona: "Bu, Rasulullah (sav)'in sünnetine muhalefettir. Yüce Allah ".... antlaşmalarını, müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın" buyurmaktadır. Bunun üzerine Muaviye, İslâm ordusuna geri dönmelerini emreder, "...antlaşmalarım müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın. Allah şüphesiz takva sahiplerini sever."

Sahihi Buharide varid olan bir hadiste, Rasulullah (sav)'in sahabelerinden iki kişiyi Kureyşliler yakalar. Bu esnada Kureyş müşrikleri Bedir'e doğru ilerlemektedirler. Bu iki sahabeye: "Nereye gidiyorsunuz?" derler. Onlar da: "Medine'ye" diye cevap verir. Müşrikler: "Muhammed'le birlikte bize karşı savaşıyor musunuz?" derler. O iki sahabe de: "Hayır size karşı savaşmayacağız" derler. Bunun üzerine o iki sahabiyi serbest bırakırlar. Bu iki sahabe, Rasulullah (sav)'in yanına geldiklerinde Allah Rasulü Bedir'e doğru hareket etmekteydi. O iki sahabe: "Bizi Kureyş bir şartla serbest bıraktı. O da onlara karşı savaşmamamızdır" der. Allah Rasulü (sav)de: "Biz onların şartlarını yerine getiririz ve onlara karşı Allah'tan yardım dileriz" buyurur. Allahu ekber! Allahu ekber! Ahde vefa göstermek! Kime karşı? Müşriklere karşı! Bugün ise, sana karşı ahidde bulunmuş, söz vermiş müslümanın vefa göstermesini temenni eder hale gelmişiz. Bugün seninle ittifak ediyor, akşamsa ahidini bozuyor.

"... antlaşmalarını müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın. Allah şüphesiz takva olanları sever. Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün."(Tevbe, 4-5)

Abdunnasır, (Yemen imamı) İmam Ahmed'e tebrik mesajı gönderiyor aynı zamanda Sellah'ı kışkırtıp Kuzey Yemen'de inkılap yaptırıyor.

Haram aylar dört aydır. Zilhicce'nin onundan Rebiusânî'nin onuna kadardır. Hicretin dokuzuncu yılı Zilhiccenin onunda Hicretin onuncu yılı Rebiussani'nin onuna kadar olan süre içerisinde müşriklere diledikleri gibi gezmeleri, emniyette oldukları, isterlerse başka yerlere gidebilecekleri, isterlerse de savaşa hazırlanabilecekleri tüm bunlar için kendilerine dört ay süre tanıdığı bildirilmiştir. Fakat, dört ay sonra onlara karşı savaş başlayacaktır. "Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Müşrikler Arap Yarımadası'ndan kaçmaya başlamışlardı. İkime ise ne yapıp ne edeceğini şaşırmış, yalnız başına kalmıştı.

Nereye gideceğini bilmiyordu. Çünkü müslümanlara: "Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün; onları tutun (esir alın); hapsedin; bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun" emri verilmişti. İkrime nereye gidebilirdi? Düşündü! Habeşistan'a gidebilirdi ve oraya gitti. Daha sonra İkrime'nin hanımı Allah Rasulü (sav)'e geldi ve İkrime için "eman" aldı. Bunun üzerine İkrime geldi ve Allah Rasulü (sav) huzurunda nasuh tevbesiyle tevbe etti. Rasulullah (sav)'de ona: "Ey binekli muhacir hoş geldin" buyurdu.

İkrime'nin Yermuk Gazvesi'ndeki İmtihanı

İkrime, Yermuk gazvesine katılmıştır. Hiç kimsenin tabi tutulmadığı bir imtihanla karşı karşıyaydı. O gün İkrime şöyle diyordu: "Kim benimle ölüm üzere biatleşecektir? Kim benimle ölüm üzere biatleşecektir?" İkrime, amcasının oğlu Halid bin Velid'in çadırının önünde durur ve çağrısını aynen tekrarlar; "Kim benimle ölüm üzere biatleşecek?" Bu çağrıyı işiten amcasının oğlu Halid bin Velid -bunlar Mahzûmî oğullarından amca çocuklarıdır-İkrime bin Amr'a şöyle der: "Ey İkrime! Senin ölümün müslümanları çok etkiler." Fakat İkrime çağrısını yenilemektedir: "Kim benimle ölüm üzere biatleşecektir?" Müslümanlar ona: "Ey İkrime! kendine merhamet et!" derler. İkrime ise, tek başına müşrik saflarının en yoğun olduğu kısımlara dalmakta, birçok müşrikleri yaralarken kendisi de yaralar almaktadır. "Ey İkrime kendine merhamet et" nidasına: "Ben Rasulullah'a karşı yapılan savaşlarda çok şiddetliydim. Şimdi Rasulullah'ın düşmanlarına karşı yapılan savaşta şiddetli olmayayım mı?" diye cevap veriyordu. Ve Yermuk günü İkrime şehid oldu. Subhanallah... Subhanallah... Allah Resulü (sav)'in şu hadisi ne büyük bir müjdedir. "Sizden biriniz Cehennem ehlinin amelini işler, öyle ki kendisiyle Cehennem arasında bir adımlık mesafe kalır. Allah'ın ilmi onun üzerine hak olur ve Cennet ehlinin amelini yapmaya başlar ve Cennet'e girer." İşte İkrime böyle olmuştu. Aynı şekilde Kab İbn Zuheyr bin Ebi Sülma'da Rasulullah (sav)'e gelerek huzurunda tevbe etmiş ve müslüman olmuştu. Müşrikler, ya tevbe ediyor ya öldürülüyor ya da Arap Yarımadası'ndan çıkıyorlardı.

Ateşle Yakarak Öldürmenin Hükümü

"Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Bu âyetin tefsirinde Kurtubi: "Hangi şekilde isterseniz, o şekilde müşrikleri öldürün" demektedir. Önemli olan, müşriklerin öldürülmesidir. Bu ifadeden her türlü öldürmenin olabileceği anlaşılmaktadır. Kabil'de Afganlı Abdussabur isminde bir genç vardı. Yaşı henüz 25 civarındaydı. Bir gün ona: "Ya Abdussabur! Kaç tane komünist öldürdün?" dedim. O da: "Bıçakla, elimle boğazlayarak öldürdüğüm yirmi dokuz tane, taramalıyla kaç tane öldürdüğümü ise bilmiyorum" dedi. "Boğazlayarak nasıl öldürdün?" dedim. O da: "Onlar gibi giyiniyor ve yolda onlardan biriyle karşılaşınca: "Birader, şu mektubu bana okur musun?" diyorum ve bir duvarın kenarında onu boğazlıyorum" dedi. Kullanılan bıçağın keskin olması şarttır. Zira, Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmakta: "Sizden biriniz bıçağını keskinleştirsın ve boğazladığını rahat ettirsin (ona işkence yapmasın)." "Şüphesiz ki, Allah her hususta sizlere ihsan -iyilik- ile davranmayı farz kılmıştır. Öldürdüğünüz zaman en güzel bir şekilde boğazlayın." Öldürmek istediğinizi geciktirmeden süratlice öldürün. Kulağını keserek, burnunu vs. keserek ona işkence yapmayın. Müsle yapmak (işkenceyle, gözünü, kulağını vs. azalarını kese kese öldürmek) caiz değildir. Diriye de ölüye de böyle yapılamaz. İşkence yapmak caiz değildir. Birisi kelle keserek Hz. Ebu Bekir'e getirir ve Hz. Ebu Bekir kelle kesmeyi yasaklayarak "kıyas öldürmektir" der. Gözleri dağlanıp elleri ve ayakları kesilerek, sıcak güneşin altında "bize su verin" çığlıkları arasında susuz bırakılarak öldürülen Urani'lerin hükmü neshedilmiştir. Bu, Rasulullah (sav)'in müsleyi yasaklamasıyla nesh edilmiştir. İşkence yaparak öldürmek haramdır. Musibet olarak bir kimsenin kâfir olarak öldürülmesi veya ölmesi yeterlidir. Kâfir olarak ölmekten, elleri kesilmekten, ayakları kesilmekten Cehennemlik olmak daha kötüdür.

"Allah onlara dünya hayatında rezilliği tattırmıştır. Ahiret azabı ise elbette daha büyüktür. Eğer (bunu) bilselerdi (belki ibret alırlardı)." (Zümer, 26)

Hangi musibet kâfir olarak ölmekten, Cehennemlik olmaktan daha büyük olabilir? "Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Kurtubi şöyle demektedir:

"Belki de Ebu Bekir (ra) âyet-i kerimenin genel ifadesinden, müşriklerin hangi yolla olursa ister ateşle yakarak, ister üzerlerine kaynar su dökerek, ister dağların tepesinden başları üzere atarak öldürülmesini anlamıştır. Bazı mürtedler ateşte yakılarak öldürülmüştür. Hz. Ali (ra)'ın bazı insanları ateşte yakarak öldürdüğü sabit olmuştur.

Bu hususta, İslâm âlimleri ihtilaf etmişlerdir. Çünkü, hadiste; "Ateşin Rabbi dışında kimse ateşle azab edemez" buyurulmuştur, Ancak âlimlerin çoğu; "mancınkla kaynar su ve ateşle kâfirlere saldırmak caizdir" demişlerdir.

Günümüz savaşlarında uygulanan yöntem de budur. Havar topu ve bombalarla düşman safları dövülürken yapılan nedir?: Havan topu ve bombaların düştüğü yerde olanlar yanarak ölmektedirler. Şu anki tüm savaşlarda öldürmeler yakılmayla olmaktadır. "Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün" nerede olursa olsunlar hatta harem bölgesinde olsalar dahi. Ebu Hanî'e harem bölgesinde öldürmeyi istisna kabul etmiştir. Fakat Rasulullah (sav)'in hadisinde de, on üç veya on bir kişi hakkında; "onları Kabe'nin örtüsüne tutunmuş olarak dahi bulsanız yine öldürün" buyurmuştur. Bunlardan biri Mukis bin Sababe diğeri Abdullah bin Hatal'dır. İbni Kayyım, Abdullah bin Hatal'ın Kabe'nin örtüsüne asılı olduğu bir halde öldürüldüğünün sabit olduğunu söylemiştir.

Bazı kimseler, bu emir, Rasulullah (sav) 'e hasır diyebilirler. Ancak, bir müşriğin ve müşriklerin hareme girdikleri ve müslümanlarla savaşmak istedikleri farz edildiğinde "... eğer onlar sizinle savaşarlarsa sizde onlarla savaşın" âyetiyle amel edilir. İhtilaftan kurtulmak için ise; güç yetirilebiliyorsa o kimseler yakalanır ve harem bölgesi dışına çıkarılarak öldürülür. Bu, harem bölgesinde asiler veya müşrikler affedilir demek değildir. Harem bölgesinde münker işleyen kimselere had uygulanır. Harem bölgesinde evli iken zina eden birine had uygulanmaz mı? Evet orası da Mekke'nin içidir ve had uygulanır. Şimdi de Mekke'nin içinde had uygulanıyor.

Esirin Hükmü

"Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün" onları esir alın. Esirler hakkında dört şekilden biriyle davranmada halife muhayyerdur. Bu, esirlerin öldürülmesi, köleleştirilmesi, fidye alınarak serbest bırakılması veya esirlerin müslüman esirleriyle takas edilmesi ya da karşılıksız olarak serbest bırakılmalarıdır. "... Savaştan sonra ya karşılıksız onları salverin, yahutta savaş ağırlıklarını bırakıp hiç kalmayınca kadar fidye alarak bırakın." (Muhammed, 4) Fidyeye alma, müslüman esirleriyle takas etme, öldürme veya köleleştirme hususunda İslâm âlimleri, Ebu Hanife'nin dışında ittifak etmişlerdir. Ebu Hanife ise; "fidye alınmasını veya karşılıksız serbest bırakılmalarını bildiren ayetler nesh edilmiştir. Bu nedenle fidye alınarak veya karşılıksız olarak esirlerin serbest bırakılması caiz değildir" demiştir. Çünkü onların öldürülmeleri vaciptir. Mal dolayısıyla bir vacip nasıl terk edilebilir? Şayet, bir müşrik gelse "ben namaz kılmak istemiyorum, bunun yerine size malla fidye vereyim" derse onun bu isteği caiz olmadığından dolayı kabul edilemez. Esirler meselesi de aynı şekildedir. Ancak, hanefi mezhebinden İmam Muhammed bin Hasen; "müslümanların mala ihtiyaçları var ise, fidye karşılığı esirlerin bırakılmasında bir sakınca yoktur" demiştir. Fakat, İmam Ebu Hanife'ye göre, esirlerin takas edilmesi hiçbir surette caiz değildir. Öldürülmeleri veya köleleştirilmeleri gerekir. Çünkü, esirlerin saliverilmesi halinde tekrar savaşa dönmeleri mümkündür.

Her konunun bir izahı ve imkan ölçüsünde fetvası vardır. Örneğin, vize olarak bir Amerikalı, müslümanların beldesine girse, onun vizesi müslümanların herhangi birinden alınmış "eman"dır ve bu "eman" onunla birlikte olduğu sürece öldürülmesi caiz değildir. Çünkü, Kur'an-ı Kerim'de "... antlaşmalarını müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın..." (Tevbe, 4) buyurulmaktadır. Aynı şekilde Pakistan vizesi olarak Peşaver'e gelen yabancı gayri müslimleri öldürmek caiz değildir. Çünkü o vizesiyle, eman olarak giren kimse hükmündedir. Zira o kimse öldürüleceğini bilseydi gelmezdi. Ancak vize olarak girmiş olsalar dahi İslâm ülkesinde fesat çıkarıyorlarsa ve müslümanlara zarar vermek istiyorlarsa, ahidlerinin -vizelerinin- geçersiz olduğu ve ülkelerine dönmeleri gerektiği konusunda uyarılırlar. Dönmedikleri ve fesat çıkarmaya devam ettikleri takdirde vizeleri bozulmuş olur ve öldürülmeleri caiz hale gelir.

Müşriklerle Verilen Son Mühlet

"Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün, onları tutun; hapsedin, bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun. Fakat tevbe ederler, namazı dosdoğru kılarlar ve zekatı da verilerse, artık yollarını serbest bırakın. Allah, şüphesiz çok bağışlayandır; çok merhametlidir." (Tevbe, 5)

"Haram aylar çıkınca" seyahatin serbest bırakıldığı aylar. Hicretin onuncu yılı ve Zilhiccenin onuncu gününden itibaren müşriklerle verilmiş son mühlet. Bu yıl hac emiri Hz. Ebu Bekir (ra)'dı. Tevbe Sûresi'nin ilk kırk âyetiyle birlikte Hz. Ali (ra), Ebu Bekir (ra)'ın yanına geliyor ve beraberinde bulunan sahabelerle birlikte insanlara şunu ilan ediyorlardı: "Bu yıldan sonra hiçbir müşrik haccetmeyecek ve hiçbir kimse çıplak tavaf yapmayacak." Daha önce cahiliyet ehlinin nasıl hacettiğini ve tavafta bulunduğunu izah etmiştik. Günümüz yirminci asrın cahiliyesi daha beterdir. Yirminci asrın cahiliyesinden Allah'a sığınırız. Kadın erkek karışıklığı, birbirlerine benzeme yarışları, çıplaklıkları, dansları, fuhuşları vs. tüm rezillikleriyle ilk cahiliyeden çok daha beterini çağrıştırmaktadır. Kabe'yi çıplak olarak kimse tavaf edemeyecek, bu yıldan -Hicretin onuncu yılından- sonra hiçbir müşrik haccedemeyecek, kendisiyle Rasulullah (sav) arasında antlaşma bulunanların antlaşmaları süresine kadar geçerli olacak, Rasulullah ile kendileri arasında antlaşma bulunmayanlara ise dört ay süre verilmiştir ve Cennet'e mü'minlerden başka kimse giremeyecektir.

Hz. Ali ve beraberindeki sahabeler bunu sesleri kesilinceye kadar ilan ettiler. Bu Allah Rasulü (sav)'in dünyaya veda edeceği veda haccının bir hazırlığıydı. Rasulullah (sav)'in sahabeleriyle ve-dalaşacağı, onlara son tebliğini yapacağı, Kabe'nin çıplak olarak tavaf edilmediği ve hiçbir müşriğin ne Kabe'de, ne Arafat'ta, ne de Mina'da kısaca tüm Arap Yarımadası'nda bulunmadığı bir yılda yapılacak haccın hazırlığı idi.

"Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." (Tevbe, 5) Arap Yarımadası'nın müşriklerden, yahudilerden ve hristiyanlardan temizlenmesi gerekiyordu. Müşriklerle dört ay süre tanınmıştı. Bu süre zarfında güven içerisinde gezip dolaşabileceklerdi. Dilerlerse savaşa dahi hazırlanabileceklerdi. Onlar hakkında hüküm verilmişti; "müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün."

Yahudi ve hristiyanlar ise Allah Rasulü (sav)'in vefatına kadar Arap Yarımadası'nda kaldılar. Ancak Rasulullah (sav) ölüm döşeğinde iken Arap Yarımadası'nın tüm diğer dinlerden arındırılmasını emrederek; "Arap Yarımadası'nda iki farklı din bir arada bulunamaz" buyurdu. Rasulullah (sav)'in bu emri üzerine yahudi ve hristiyanlar Arap Yarımadası'ndan çıkarıldı. Hz. Ömer (ra) hilafete geldiğinde, Hayber'de bulunan yahudileri Teyma'ya sürgün etti. Çünkü Hayber Arap Yarımadası'ndan sayılıyordu. Teyma ise Şam topraklarındandı. Hz. Ömer (ra) Tağlip hristiyanlarına cizye ödemelerini emretti. Onlarda; "biz cizye olarak ödemeyiz, fakat bize dilediğin kadar maldan vergi olarak ödememizi emret" dediler. Hz. Ömer (ra)'de sahabelerle istişare ettikten sonra onlara zekatın iki katını ödemelerini emretti ve: "Bu sizin ödeyeceğiniz cizyedir, artık siz bunu nasıl isimlendirirseniz isimlendirin" dedi. İslâm Arap Yarımadası'na hakim olacaktır. Hadisi şerifte; "İslâm haremeyn toprağına sığmayacaktır" diğer bir rivayette de; "Yılan deliğinde nasıl sıkışıp kalmıyorsa İslâm da sadece Medine'de sıkışıp kalmayacaktır." Bu toprakların, temiz kalması gerekmektedir. Bu nedenle müşriklerin kesinlikle Mekke ve Medine'ye girmeleri caiz değildir. Şu anda da bu uygulanmaktadır. - Allahu alem- Hudeybiye yakınlarında Cidde-Mekke karayolunda Mekke'den 17 km. uzaklıkta Mekke'nin harem bölgesinin başlangıcında, "kâfirlerin veya gayr-i müslimlerin girmesi yasaktır" yazılı levha bulunmakta ve onları harem yolunun dışına çıkarmaktadır. Yahudi, hristiyan veya kâfir olanların Mekke'ye veya Medine'ye girmeleri yasaktır. Ancak Hafız Esad kâfiri hariç! Onun Mekke-i Mükerrerme'ye girmesinde bir beis yok! Hafız Esad, tüm İslâm âlimlerinin ittifakıyla kâfirdir. Aynı şekilde Kaddâfi de, Habib Burgiba'da kâfirdir. Bunlar girebilirler! Çünkü, bunlar Arap devletlerinin liderleri! Öyleyse Kâbe-i Mükerrerme'ye girmelerinde sakınca olamaz! Hayır! kesinlikle Hafız Esad'ın'da ve Allah'ın indirdiği kanunların dışındaki beşeri kanunlarla hükmedenlerin tümü ne Mekke'ye, ne de Medine'ye girmeleri caiz değildir.

Bu nedenle Nusayri Hafız Esad, Devrim Muhafızları dediği rahibe kızlarla gelen Kaddâfi ve Allah'ın kanunları dışında beşeri kanunlarla hükmeden diğer liderler geldiği zaman etraflarındaki korumalarıyla birlikte Mekke'ye ve Medine'ye sokulmamalı, harem bölgesine yaklaştıkları vakit arabaları gayr-i müslimlerin, kâfirlerin yoluna çevrilmeli ve harem bölgesine girmeleri önlenmelidir. Çünkü bu kimselerin Mekke-i Mükerrerme'ye veya Medine-i Münevvere'ye girmelerine müsaade edilmesi tüm İslâm âlimlerinin ittifakıyla haramdır. Bunların kutsal topraklara girmelerine müsaade edenler günahkâr olur.

"Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Arap Yarımadası'nın temiz olarak kalması şarttır. Bu nedenle hiçbir yahudi, hristiyanın veya müşriğin Arap Yarımadası'ndan yer satın alması caiz olmaz. Arap Yarımadası'na Kuveyt, Abu Dabi, Katar, Bahreyn bunların tamamı dahildir. Arap Yarımadası'nda kilise yaptırılması da caiz değildir. Kuveyt hariç! Orada on küsur kilise bina edilebilir! Onların İslâm'ın hükmüne muhalefet edecekleri muhakkak. Çünkü siyonizmin uşaklığını yapmakta, ülkeyi komünistlere peşkeş çekmektedirler. İslâm'ın hükmü gereği Arap Yarımadası'na kilise yapılması yasaklanmış onları ilgilendirmez! Rusya'ya, Afganistan'la savaşında tam iki yüz elli milyon doları Afganistan Komünist Partisi iktidardan düşmesin diye ödediler. Kuveyt devleti bu parayı Rusya'ya verdi. Düşünebiliyor musunuz? Tam 250 milyon dolar! Bu açıktan yapılan ve kamuoyuna bildirilen ödemeler, gizliden yapılanlar ise daha büyük meblağları bulmaktadır.

Arap Yarımadası'nın kâfirlerden ve müşriklerden temiz olarak kalması şarttır. Kuveyt'teki Rusya büyükelçiliğinde üç yüz görevli çalışmakta. Amerikan büyükelçiliğinde kırk görevli çalışmakta. Üç yüz kişilik bu kadronun görevi bölgenin tamamından istihbarat toplamaktır. Çünkü, Arap Yarımadası'nda Kuveyt dışında hiçbir ülkede Rusya'nın büyükelçiliği bulunmamaktadır. Bu nedenle Afganlı mücahidlere, Afgan inkılapçıları ya da Afgan gerillaları diyorlardı.

Yedi Afgan cihadının temsilcileri Kuveyt'e gittiklerinde havaalanında resmi hiçbir yetkili onları karşılamamış ve bir otele alınarak hiçbir kimseyle telefonla dahi olsa görüşmelerine müsaade edilmemiş, otel dışına çıkmalarına da izin verilmemişti. Onlara çarşı pazarda gezinmelerine izin verilmemiş, resmen davet edilmelerine rağmen, kongrede kimse onlara selam vermemiştir. Bölgede Arapça eğitim kurumlarının delegeleri karşılanmışlar, Afganlılar ise karşılanmamıştır. Onlara kongrede sandalye ayırmışlar, Afgan mücahidlerine ayırmamışlar. Sizler ümmetin ittifakıyla kâfir olan Nusayri Hafız Esad'ı ve iki sene önce alimlerin imzasıyla kâfir olduğunu ilan ettiğiniz Kaddafi'yi karşıladığınız gibi Afganlı mücahidleri karşılamıyor, dış işlerinden birini gönderip onları

karşıılıyorsunuz.

Efendiler; İslâm ümmetinin kendisi ile izzet bulduğu, başını dik tuttuğu müslümanları karşılayın müslümanları...! Öyle ki bunlar kongreye giderken Rus büyükelçisinden gözlerini ayırmayarak girmişler. Afganlılara itibar etmediklerini ortaya koymadıkları için bir defa olsun Afganlılara bakmamışlardır. Nitekim kongre ile ilgili çekilen resimler bunu göstermektedir. Şairin dediği gibi: Bu bir zillettir, zelinin yaşantısına kim imrenir Nice hayat vardır ki ölüm ondan daha hayırlıdır.

Bunlardan bu tür tavırlar beklenebilir. Yine şairin dediği gibi:

Zelil olana zillet kolaydır

Çünkü ölünün yaradan incineceği yoktur.

Evet söylenenler müslümanlar için geçerlidir. Kutsal topraklarda yaşamak onların hakkıdır.

Hiçbir hristiyana veyahut yahudiye Arap Yarımadası'nda bir yıl süreyle ikame etmesine müsaade edilmesi caiz değildir. Hatta, Mekke veya Medine başkent olsa, devlet başkanıyla görüşmede bulunmak için gelen kâfirlerin oraya girmeleri caiz olmadığı gibi, Mekke veya Medine dahilinde karşılanması da caiz değildir. Devlet başkam onlarla ancak harem bölgesinin dışına çıkarak görüşebilir. Harem bölgesinde hüküm budur. Arap Yarımadası'nın ise diğer dinlerden temizlenmesi ve yalnızca İslâm'ın kalesi kalması gerekir.

"Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Arap Yarımadası'nda iki din bir arada bulunamaz. Buna rağmen Abu Dabi'de yedi kilise bulunmaktadır. Bu kesinlikle caiz değildir. Hiçbir liderin veya yöneticinin buna müsaade etmeye hakkı yoktur. Çünkü Allah ve Resulü hükmünü beyan etmiştir.

"Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Hangi yolla olursa olsun. Biraz önce de belirttiğimiz gibi, ister kılıçla, ister bıçakla boğazlayarak, ister bombalayarak, hangi yolla olursa olsun. Ancak bir şartla; işkence yapmadan, en güzel şekilde olması şartı ile. Nitekim hadis-i şerifte; "öldürdüğünüz zaman öldürmeyi (işkence yapmadan) güzelce yapın, boğazladığınız zaman da boğazlamayı güzelce yapın. Sizden biriniz bıçağını keskinleştirsın ve boğazladığına zulmetmesin."

"Haram ayları çıkınca" âyet-i kerimesinde bildirilen haram aylardan kasıt; Zulkâde, Zulhicce, Muharrem ve Recep ayları değildir. Evet bu aylar haram aylarıdır. Ancak âyet-i kerimde kastedilen aylar, bu aylar değildir. Yüce Allah'ın müşriklerle savaşı haram kıldığı dört ay seyahat edebilmeleri veya savaş hazırlığında bulunabilmeleri için müşriklere tanınmış olan süredir. Bu aylar Hicretin dokuzuncu yılı Zilhiccenin onundan başlayıp Hicretin onuncu yılı Rebi'u Sâni ayının onuna kadar olan süredir. "Onları yakalayın"dan maksat esir alın demektir. İmam, esirleri; öldürmek, fidesiz serbest bırakmak, fide alarak serbest bırakmak yahut köleleştirmek ya da düşmanın elindeki esirlerle değiştirmekte serbesttir. Hanefi alimleri fide alarak veya fidesiz serbest bırakmanın caiz olmadığını söylemişler. Mezheb imamlarından sadece İmam Muhammed ihtiyaç halinde fide karşılığında serbest bırakmaya cevaz vermiştir.

Suikast Düzenlemenin Hükmü

"... onları tutun, hapsedin, bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun..." (Tevbe 5). Âyet-i kerimenin "bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun" buyruğu ile kâfirlere uyarıda bulunmaksızın suikastler düzenlemenin caiz olduğu belirtilmiştir. Bu âyet suikastler düzenlemenin caiz ve farz olduğuna delildir. Suikastler düzenlemek gerekli midir? Evet gereklidir. Bu nedenle Allah Rasulü (sav), Muhammed bin Mesleme'yi üç kişilik bir grupla Kab bin Eşrefi öldürmeleri için görevlendirmiştir. Aynı şekilde, Ebu Atik'i geceleyin evinde İbni Ebi'l Hakiki öldürmesi için göndermiştir. Ebu Atik geceleyin kaleye girer ve İbni Ebi'l Hakik'e bir kılıç darbesi indirir, ancak karanlık dolayısıyla vurduğunun o olduğundan emin olabilmek için; "ne oldu sana Ya Ebu'l Hakik?" der. O da "Birisi bana vurdu" diye seslenir. Bunun üzerine sesinden onu iyice tanıyan Ebu Atik ona ikinci bir darbe indirir ve oracıkta o kâfiri öldürür. Sonra yüce Allah Ebu Atik'i oradan kurtarır.

Namazı, Orucu Terk Edenlerin Hükümü

"Eğer tevbe ederler, namazı dosdoğru kılarlar ve zekatı da verirlerse, artık yollarını serbest bırakın." Bu şartlar müşriklerin müslümanların arasında kalmalarına müsaade edilmesi için gerçekleşmesi gereken şartlardır. Tevbe etmeleri, Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Rasulü olduğuna şehadet etmeleridir. Hakiki tevbenin alameti namazı kılmak ve zekatı vermektir. Şayet kelime-i şehadet getirirlerse, namazı kılmayı ya da zekatı vermeyi reddetseler bundan dolayı kendileriyle savaşırlar. Namazı terk eden öldürülür. Ancak zekat vermeyi terk eden öldürülmez. İslâm devlet başkanı onun malının yarısını alır. Onun malının yarısının alınması Rabbimizin ikramlarından bir ikramdır. Hz. Muhammed (sav) için ve onun soyundan gelenler için zekat malından bir şey almak caiz değildir.

Namazı terk eden kimsenin hükmü hakkında İslâm âlimleri ihtilaf etmişlerdir. Birincisi: Namaz kılmamayı helal görerek terk eden kimsenin kâfir olduğu ve öldürülmesi gerektiği hakkında âlimler ittifak etmişlerdir. Yani, İslâm devleti kadısı, namazı terk eden kimseye: "Neden namaz kılmıyorsun?" diye sorar. O kimse de "bana namaz farz değildir" derse kâfir olmuştur ve küfründen dolayı öldürülür. Öldürüldükten sonra namazı terk eden bu kimse yıkanmaz, kefenlenmez, cenaze namazı kılınmaz, müslümanların mezarlığına defnolunmaz. Ayrıca çocukları da onun malına mirasçı olamazlar. Çünkü, dinleri farklı olan iki ayrı din sahibi birbirlerine mirasçı olamazlar. Bu, namazın farz olduğunu inkar eden kimsenin hükmüdür. Ancak, kadı kendisine; "niçin namaz kılmıyorsun?" diye sorduğunda; "Vallahi, tembellikten dolayı kılmıyorum. Yüce Allah'tan bana nefsimi karşı yardım etmesini niyaz ederim" vb. gibi cevaplar verirse, bu kimse namazın kılınmamasını helal görmüyor ve farz olduğunu da inkar etmiyor durumundadır. Böyle kimselerin hükmü hakkında müçtehid imamlar ihtilaf etmişlerdir. Tembelliğinden dolayı namaz kılmayan kimse, kadı tarafından hapsedilir ve üç gün orada tutulur. Üç gün sonra kadı hapse bir adam gönderir ve namaz kılıp kılmadığını sorar. Eğer hâla kılmıyor ise Ebu Hanife'ye göre; vefat edinceye veya namaz kılmaya başlayıncaya kadar hapiste bırakılır. Ayrıca kadı ona tazir cezası vererek onu dövebilir. Maliki ve Şafii mezhebine göre ise; o kimse namaza başlamadığı taktirde, had uygulanarak öldürülür. Had uygulanarak denilmesinin nedeni; öldürüldükten sonra yıkanıp kefenleneceği ve cenaze namazı kılınıp müslümanlar mezarlığına defin olunacağını ifade etmesi içindir. Hanbeli mezhebine göre ise; namazı inkâr etmeyipte yalnızca tembelliğinden dolayı kılmayan kimse küfründen dolayı öldürülür. Öldürüldükten sonra ise, cenazesi yıkanmaz, kefenlenmez, namazı kılınmaz ve müslüman mezarlığına defin olunmaz. Hanbelilerden bazıları onun cesedi köpeklerle atılır, bazıları da yahudi ve hristiyanların mezarlığına defin olunur demişlerdir.

Zekat vermeyen kimsenin hükmü ise; zekatı vermeyen kimse kâfir olmaz. Ancak bunlar silahlı bir topluluk olarak İslâm'ın emirlerinden bir emri, -sünnet olsa dahi- engellemeye kalkıştırlarsa onlarla savaşırlar. İslâm devletinin, o kimselerin üzerine ordu göndermesi ve o emri -bu herhangi bir sünnet dahi olsa- uygulatması gerekir. Örneğin, bir köy veya mahalle halkı: "Biz cemaatle namaz kılmayız" diyerek cemaatle namazı topluca terk etseler ve buna gerekçe olarak biz mehdîyi ya da imamul muntazarı bekliyoruz deseler ve bunlar ister ehli sünnetten, isterse şıadan olsunlar halifenin bunların üzerine bir ordu gönderip İslâm'ın o şiarının uygulanmasını sağlaması gerekir. Namazda cemaatın değil de ezan gibi hükmen daha hafif olan herhangi bir sünnet dahi topluca terkedilmiş olsa, yine imamın veya halifenin ya da hakimin üzerine o kimselerle savaşmak ve onlara ezanı okutmak düşer.

Netice itibarıyla, zekatı vermeyen kimse bir, iki veya on kişi gibi küçük gruplar olursa bunlara karşı savaşılmaz. Fakat halifeye veya hakime: "Gel bizimle savaş, biz de seninle savaşacağız" derlerse bunlarla savaşırlar. Zekat vermektan imtina ettikleri taktirde hapsedilir ve mallarının yarısı alınır.

Namaz da, zekat ta farzdır. İkisi arasında ayırım yapmak caiz değildir. Bu nedenle zekat vermeyi terk edenlere Ebu Bekir (ra) harb ilan etmiş ve: "Allah'a yemin ederim ki namazla zekatın arasını ayıranla savaşacağım. Ben sağ iken din eksiltilsin mi? Allah Rasulü (sav) için eda ettikleri şeyleri terk ederek beni yeni doğmuş bir oğlak gibi o şeylerden men ederlerse, Allah'a yemin ederim ki men etmek istedikleri o şeyler için onlarla ölünceye kadar savaşırım" demiştir. İslâm ordusu Hz. Ebu Bekir'in bu emriyle müşriklerin üzerine harekete geçer. Arap Yarımadası'nın hemen hemen hepsi irtidat etmişti. Koca Arap Yarımadası'nda, içerisinde Allah'a ibadet edilen üç mescit kalmıştı. Bunlar, Mescidu'l Haram, Mescidu'n Nebevi ve Beni Abdulkays'in Bahreyn'deki mescidi idi. Bahreyn bugünkü Bahreyn olarak bilinen yer değildir.

Arap Yarımadası'nın doğu mıntıkasının tamamına Bahreyn denilir. Bu nedenle, Rasulullah (sav)'in zamanında "Bahreyn'den mal geldi," "Ebu Ubeyde Bahreyn'den mal getirdi" denildiğinde günümüzdeki Körfez ülkesi Bahreyn kastedilmemektedir. Bahreyn, körfez toprakları üzerindeki doğu mıntıkasının tamamına verilen isimdir.

"Allah Rasulü (sav) için eda ettikleri şeyleri terk ederek beni, -yeni doğmuş bir oğlak gibi- men ederlerse, Allah'a yemin ederim ki, men etmek istedikleri o şeyler için onlarla ölünceye kadar savaşırım." Ancak, bu kimseler tevbe ederlerse veya yenilirlerse onlardan yaralıları öldürülmez, kadınları esir alınmaz, malları ganimet olmaz. Fakat, bu kimseleri silah ve maddi açıdan destekleyen arkalarında ikinci bir büyük topluluk var ise, yaralıları öldürülür, kaçanları takip edilir. Çarpışma anında geri dönüp gitmek isteyen kimseler, arkalarında onları destekleyen ikinci bir güç bulunmadığı sürece öldürülmezler.

"... Eğer tevbe ederler, namazı dosdoğru kılarlar ve zekatı da verirlerse, artık yollarını serbest bırakın. Allah, şüphesiz çok bağışlayıcıdır. Çok merhametlidir." (Tevbe, 5) Çünkü bu kimseler tevbe etmeleri, namaz kılıp zekat vermeleri suretiyle, artık İslâm'a girmişlerdir. Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmaktadır. "İnsanlarla, "la ilahe illallah Muhammedur Rasulullah" deyinceye, namazı kılincaya ve zekatı verinceye kadar savaşmakla emrolundum. Bunu yaptıkları zaman benden kanlarını ve mallarını, İslâm'ın hakkı hariç, korumuş olurlar."

Hz. Ebu Bekir'in zekatı vermeyenlere karşı savaşmayı istediği zaman sahabelerin, özellikle Hz. Ömer'in bu isteğe karşı çıkmasını anlayamıyorum! Çünkü Ömer (ra) onlar; La ilahe illallah Muhammedur Rasulullah dedikleri halde sen onlara karşı nasıl savaşırırsın demiştir. Rasulullah'ın şu hadisini hatırlatmıştır: "Ben, insanların Allah'tan başka ilah olmadıklarına şehadet etmelerine kadar onlarla savaşmakla emrolundum. Eğer bunu yaparlarsa, onlar benden kanlarını ve mallarını korumuş olurlar. Ancak kelime-i şehadetin hakkını verme onun dışındadır."

Peki kelime-i şehadetin hakkı nedir? Alimler onun hakkının Rasulullah'ın söylediği şu üç şey olduğunu söylemişlerdir: "Bir

müslümanın kanı ancak şu üç şeyden birini işlemekle helal olur: Evli iken zina etmek, haksız yere birini öldürmek, dinini terk edip cemaatten ayrılmaktır. Diğer bir rivayette: "Bir müslümanın kanı ancak üç şeyden biri ile helal olur; iman ettikten sonra kafir olmak (küfre düşmek), evli iken sonra zina etmek ve haksız yere bir cana kıymaktır." Yine üç şeyi birbirinden ayıranın Allah, rahmeti ile onun arasını ayıracağı rivayet edilmiştir. Bunun bir hadis olduğu zikredilmiştir. Ancak ben bunun sahih hadisler arasında kaynağını bulamadım. Bu hadisin tamamı şöyle rivayet edilmektedir: Kim üç şeyin arasını ayırırsa Allah da kıyamet gününde onunla rahmetinin arasını ayırır:

- Kim; "ben Allah'a itaat ederim, Peygambere itaat etmem" derse, halbuki Allah teala "Allah'a itaat edin ve peygambere itaat edin" buyurmuştur. (Nisa, 59)
- Yine; "kim namazı kılarım, zekatı vermem" derse, halbuki Allah; "namazı kılın, zekatı verin" (Bakara, 43) buyurmuştur.
- Bir de kim Allah'a şükür ile anne ve babaya itaat etmenin arasını ayırırsa; halbuki Allah teala; "Bana ve ana babana şükret" (Lokman, 148) buyurmaktadır.

İbn Mesud (ra) şöyle demektedir: "Namaz ve zekatla emir olundunuz. Kim (namaz kılar fakat) zekat vermezse onun namazı yoktur." İbn Zeyd'de şöyle diyor: "Yüce Allah namazı ve zekatı farz kıldı ve bu ikisinin arasının ayrılmasından yüz çevirdi. Zekatı vermeyenin namazını kabul etmekten yüz çevirdi." "Eğer tevbe ederler, namazı dosdoğru kılarlar ve zekatı da verirlerse artık yollarını serbest bırakın. Allah şüphesiz çok bağışlayandır, çok merhametlidir." (Tevbe, 5)

Müşriklerle Olan Anlaşmalara Son Vermenin Gerekleri

Daha sonra, yüce Allah müşriklerle olan anlaşmalara son verilmenin gerekçesini beyan ediyor ve "müşrikler için Allah katında ve Resulü yanında nasıl antlaşma olabilir?" buyuruyor. Bu müşriklerin Allah tarafından kendilerini kıyamet gününün azabından koruyacağı bir ahitleri nasıl olabilir? Yine bunların Allah Resulünden kendilerini dünyada öldürmekten koruyacak bir ahitleri nasıl olabilir? Yani olamaz. Artık "müşrikler için Allah katında ve Resulü yanında nasıl antlaşma olabilir?" Âyet-i kerimedeki "nasıl olabilir?" sorusu inkârı bir sorudur. Bu soruyla müşriklerle olan antlaşmalar reddedilerek çirkin görülmüş ve onlarla antlaşmadan imtina edilmesi belirtilmiştir. "Mescid-i Haram'da antlaşma yaptıklarınız dışında, müşrikler için Allah katında ve Resulü yanında nasıl antlaşma olabilir." Mescid-i Haramda antlaşma yapılan müşriklerin Bekroğulları kabilesi olduğu söylenmekte. Ancak ben bu sözün doğruluğundan şüphe ediyorum. Çünkü bu âyetler Hicretin dokuzuncu yılında yani, Mekke fetih olunduktan ve Allah Rasulüyle Kureyş ve Bekroğulları arasındaki antlaşmalar bozulduktan sonra nazil olmuştur. Mekke fethedildikten sonra ne Bekroğulları'nın ne de Tağlib oğullarının anlaşmaları kalmıştır." Çünkü, Mekke Hicretin sekizinci yılı Ramazan ayında fethedilmişti. Bu sûre ise, Hicretin dokuzuncu yılı Recep ayında yapılan Tebük gazvesinden önce, esnasında ve sonrasında nazil olmuştur. "... Mescid-i Haram'ın yanında antlaşma yaptıklarınız müstesnadır. O halde bunlar size, (antlaşmalarına sadık kalarak) dürüst davrandıkları sürece sizde onlara dürüst davranın. Şüphesiz Allah (ahde vefasızlık etmekten) sakınanları sever." (Tevbe, 7) Yapılan antlaşma ve ahidlere bağlı kalmak, takva alametidir. Antlaşma ve ahidleri bozmak ise münafıklık alametidir. Münafıklığın alameti üçtür. Bunları Allah Rasulü (sav) şöyle bildirmektedir: "Üç şey vardır ki, bunlar kimde olursa o kimse net münafıktır. Kimde de bu üç şeyden biri bulunursa, o kimsede münafıklıktan bir özellik vardır; konuştuğu zaman yalan söyler, va'd ettiği zaman va'dinde durmaz, kendisine emanet edildiği zaman da hıyanet eder." Bu nedenle İslâm antlaşma ve ahidleşmelere çok önem vermektedir. Antlaşmanın bozulması dinimiz için ne kadar fayda sağlayacak olursa olsun, öyle ki yeni beldelerin fethini sağlayacak olsa dahi antlaşmayı bozmak, ahde vefasızlık etmek caiz değildir. İslâm devletiyle başka devletler arasında bir antlaşma bulunduğu takdirde bu antlaşma sadece iki yoldan birisiyle bozulabilir.

Bir; antlaşma süresinin bitmesi, iki; müşriklerin antlaşmayı bozmalarından korkulduğu zaman onlarla olan antlaşma bozulabilir. Ve onlara "bizimle sizin aranızda olan antlaşma geçersiz olmuştur. Sizinle savaşacağız, savaş için hazır olun," diye bildirilir. Allahu ekber! Allahu ekber! Bu din ne kadar yücedir! İslâm'ın neden böyle hüküm verdiğini biliyor musunuz kardeşler? Çünkü beşeriyet ahde vefasızlık nedeniyle çok acılar çekmiştir. Öyle ki günümüzde müslümanlar dahi ahbine vefa gösterecek birilerini bulmayı temenni eder hale gelmiştir. Eğer kâfirlerle olan ahde dahi vefa göstermek farz ise ahdi ve antlaşmaları bozmak kesinlikle caiz değildir. Muaviye (ra)'ın antlaşmalı olduğu Rumlarla, savaştan sadece bu nedenle geri döndüğünü beyan etmiştik. Örneğin, şu an bir Afganlı Rusya'ya girse ve Afganlarla Rusya arasında savaş olması nedeniyle yakalansa ve hapsedilse daha sonrada kendileriyle savaşmaması şartıyla serbest bırakılsa, artık o kimsenin Ruslara karşı savaşması caiz olmaz. Bu konuda ahidleşme ve antlaşmalarda ihanet ve aldatma caiz değildir.

Harbin hile olduğu meselesi ise, tamamen ayrı bir konudur. Antlaşma ve ahidleşmelerde hile caiz değildir. Harbin hile olduğu meselesi antlaşma ve ahidleşmeler için geçerli değildir ve bu hadise dayanılarak antlaşma ve ahitler bozulamaz. Harbin hile olması, karşılıklı antlaşma ve ahitlerin olmaması şartıyla geçerlidir. Seninle düşmanlar arasında antlaşma varsa, sen de bundan kurtulmak istiyorsan bunun yolu âyetin de ifade ettiği gibi ahdin bozulduğunu karşı tarafa bildirmek, iki tarafın da ahdin bozulduğunu ve savaşın başlayabileceğini bilmelerini sağlamaktır.

Kardeşlerim! İşte din budur. Eğer bizler ahidlerimize vefa göstermezsek, kim ahbine vefa gösterir? Birleşmiş Milletler mi? Veya Amerika mı? Ya da Hafız Esad veya benzeri tağutlar mı? Hayır, ahde vefasızlık caiz değildir. Bizler müslümanız. Öyleyse tüm beşeriyete sadakati ve dürüstlüğü öğretmemiz gerekir. Şayet biz dürüst olmaz, sadık kalmazsak kim dürüst olabilir, sadık kalabilir? Özellikle İslâm devlet başkanlarının yaptıkları ahitler.

Sahih hadiste beyan edildiğine göre, Rasulullah (sav), Abdullah bin Ebi Şerh'in öldürülmesini emretmişti. Abdullah bin Ebi Şerh, Hz. Osman (ra)'ın süt kardeşidir. Allah Rasulü (sav) Mekke'yi fethettiğinde Abdullah bin Ebi Şerh ve Abdullah bin Hatal gibi bazı mürtedlerin öldürülmesini "onları Kabe'nin örtüsüne tutunmuş olarak bulsanız dahi öldürünüz" emriyle bildirir. Abdullah bin Hatal, Kabe'nin örtüsüne tutunmuş olarak bulunur ve öldürülür. Abdullah bin Ebi Serh'i ise Hz. Osman (ra) elinden tutarak Rasulullah (sav)'e getirir ve: "Ey Allah'ın Rasulü! Onun tevbesini kabul et" der. Rasulullah (sav) ise (cevap vermeyerek) uzun zaman sükut eder, daha sonra elini uzatır ve tevbesini kabul eder. Abdullah bin Ebi Şerh gittikten sonra da: "Sizden birinin kılıcını alıp onu öldürmesi için bekledim" der. Sahabiler de: "Ey Allah'ın Rasulü! Bize gözünle bir işaret etseydin anlardık" derler. Rasulullah (sav) de: "Bir peygamber için gözleriyle hainlik yapması olmaz" buyurur. Bu caiz değildir. Peygamberin içiyle dışı aynıdır. Müslüman Peygamberi tanımalıdır. Müslüman halife veya hakim, hüküm vermede Rasulullah'ın makamında bulunanların ve diğer milletlerin karşısında bu dini temsil edenlerin bu hakikati bilmeleri lazım.

Müslümanlar ahidlerini bozdukları, ihanette bulundukları takdirde, geriye sadık olarak kim kalır? Ebu Ubeyde (ra) Humus'u muhasara altına almış ve Humus halkını cizye verme ya da kılıcı (savaşı) tercih etme arasında muhayyer bırakmıştı. Bunun üzerine Humus halkı cizye ödemeyi tercih etti. Ebu Ubeyde, onlardan cizyelerini aldı. Daha sonra ise Halid bin Velid (ra) geldi ve Yermuk gazvesine yönelmek için İslâm ordusu komutanlarının kendi yanında toplanmalarını emretti. Bu emir gereği Ebu Ubeyde (ra), Humus'u terk ederek Halid bin Velid (ra)'ın yanına dönmek zorunda kalmıştı. Bunun üzerine Ebu Ubeyde (ra) hristiyan olan Humus halkından ve hristiyan Rum liderlerinden aldığı cizyeyi tekrar iade eder. Bunu gören Humus halkı; "Neden cizyeyi bize geri iade ediyorsun?" diye sorarlar. Ebu Ubeyde (ra)'de "Biz cizyeyi sizleri korumak için aldık. Şu anda geri çekiliyoruz. Sizi koruyamayız. İşte bu nedenle size cizyenizi geri iade ediyorum" der. Allah'u ekber! Allahu ekber! Ebu Ubeyde (ra); "bunlar kâfir, bize karşı savaşıyorlar, mallarını geri iade etmeyerek onlara karşı mallarından faydalanalım," diyebilirdi. Fakat, böyle demedi... Çünkü, onlarla bir ahidleşme olmuştu ve buna vefa göstermek gerekirdi, hile yapılamazdı.

Ebu Râfi, Kureyş'in elçisi olarak, Allah Rasulü (sav)'e geldi. Ebu Râfi, Ebu Davud'un rivayetiyle olayı şöyle anlatmakta; İslâm kalbime yerleşti ve Allah Rasulüne; "Ey Allah'ın Rasulü! Allah'a yemin ederim ki kesinlikle onlara geri dönmeyeceğim" dedim. Allah Rasulü (sav) ise; "Şüphesiz ben ahde hainlik edemem. Elçiye hapsetmem. Onlara geri dön, sonra "ben müslüman oldum"

de ve bana öyle dön" buyurdu.

Hayber'de müşriklerin çobanlığını yapan biri müslüman olur. Yanında çobanlığını yaptığı bir koyun sürüsü vardır. "Ya Rasulullah! Bu koyunlar ne olacak?" der ve Rasulullah (sav) ona "getir bunu cihadda kullanalım" ya da "boğazla Ensar yesin" demiyor. Yeni müslüman olan çoban: "Ya Rasulullah! Bunları müşriklere iade etmek istemiyorum" diyor. Rasulullah (sav) ise; "koyunlarını götür. Onları sahiplerine gitmeleri için taş ile kovala sonra da bana dön" buyuruyor. (Veya buna benzer bir ifade kullanıyor) Subhanallah! Şu dinin yüceliğine bakın!

Allah Rasulü Muhammed Mustafa (sav) Mekke'dedir. Kureyş kâfirleri tarafından evi kuşatılmıştır. Öldürülmek istenmektedir. Kendisi (sav) ise Hz. Ali'ye kendi yatağında yatmasını ve sabah olunca kendisine emanet edilmiş olan Kureyş kâfirlerinin eşyalarını iade etmesini emretmektedir. Rasulullah (sav): "Bu cahiliye devletidir, bizim mallarımızı gasb ettiler, biz de onların mallarını gasb edelim" dememiştir. Bilakis, Hz. Ali'yi öldürölme tehlikesine rağmen emanetleri ehline iade etmesi için kendi yerine bırakmıştır.

Günümüzde ise, bazı müslüman gençlerin çarpık anlayışları bu hakikatten tamamen nasibsiz kalmıştır. Çok yanlış düşüncelere kapılmaktadırlar. Elektrik saatine miknatis yerleştirmekte, "neden bunu yapıyorsun?" dendiğinde de; "Bu cahiliye devletidir. Bunların gezi yerlerinde, tiyatrolarda, sinemalarda harcanması yerine, bit bunlarla İslâm daveti için faydalıyoruz!" diye cevap vermektedirler. Allah için söyleyin, bu nasıl İslâm daveti olabilir? Hangi İslâm davetidir bu? Müslümandır, bakıyorsunuz, imtihanı kopya çekiyor? Neden? Ve okula girdiği gibi çıkıyor. "Sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler ve onlar hakka dönmezler" (Bakara, 18). Dahi sonra bu kimseler ellerinde "iyi!" veya "pekiyi!" derece ile alınmış diplomalarla gelmektedirler. "Neden?" denildiğinde ise cevapları; "İslâm'a hizmet etmek için, İslâm davetine faydalı olmak için" olmakta. Hangi İslâm davetine, hangi İslâm'a hizmet için? Belki de yarın, İslâm devletinde en büyük hırsız sen olacaksın. Bu tu şeyler caiz değildir ve olamazda. Bugün cebinde bir kuruşun yokken hile yaparsan yarın sana İslâm devletinde bir sorumluluk verildiğinde, ya da maliye bakanlığı sana teslim edildiğinde nasıl ola çaksın?

Sahte diplomayla mezun olmuş birine mücahidlere gönderilmek üzere silah vermiştik. Silahları teslim alan bu kişi gider ve Pakistan'la Afganistan arasında sınır bölgesi olan Termencal'da emanet aldığı bu silahları satar ve döner. Bunun gibiler kendi silahlarını dahi satmaktadırlar. "Neden böyle yaptın?" diye sorulduğunda da; "ben haklıyım. Beş yıldan beri veya altı yıldan beri cihadda bulunmaktayım. Peşaverde oturan, altlarında lüks arabalar bulunanların satın almasındansa bunu ben kendi evlatlarıma yedirmeye daha müstehakım" vb. gibi cevaplar... Maalesef modern İslâm dedikleri felsefe işte bu! Çağdaş İslâm! Allah Rasulü (sav)'in getirmediği, sahabelerin nakletmediği yeni İslâm!

Endonezya, Malezya, Filipin buralara İslâm nasıl ulaşmıştır? Biliyor musunuz? Şu anda bu ülkelerde yüz elli milyon müslüman bulunmaktadır. Buralara tek bir mücahid dahi girmemiştir. Bunlar, kendileriyle alış-veriş yapan müslüman tüccarların ahlâkından etkilenecek müslüman olmuşlardır. Müslümanlar; "bu insanlar kâfirdir, onları aldatalım, mallarıyla İslâm devletine güç katalım" dememişlerdir, işte bu İslâmî tavır ve ahlâkı gören bu insanlar İslâm'ın yüceliğini anlayarak İslâm'a girmişlerdir. Ebu Ubeyde (ra) Humus halkına onlardan almış olduğu cizyeyi (vergiyi) onlara geri iade ettiğinde, hristiyan olan Humus ahalisi İslâm'ın adaletine hayran kalmış ve; "vallahi sizler bizimle farklı dinden olmanıza rağmen sizin adaletiniz, bizim yöneticilerimizin zulmünden bize daha sevimlidir" demişlerdir. İslâm yeryüzünde adaletin tecellisi ve ikrarı için gelmiştir. İslâm dini adaletin tesisi için inzal olmuştur. Yüce Rabbimiz bu hakikati şöyle beyan buyurmaktadır;

"Gerçek şu ki, Biz, Peygamberimizi apaçık delillerle gönderdik; insanların adaletle hareket etmeleri için onlarla birlikte kitabı ve adalet ölçüsünü indirdik..." (Hadid, 25)

Adaletin tesisi için peygamberler gönderilmiş ve bu uğurda nice kurbanlar verilmiştir. Tüm bunlar yeryüzünde adaletin tesisi içindir. Allah Rasulü (sav), Abdullah bin Revaha'yı, hurma cizyesi alması için Hayber yahudilerine göndermişti. Rasulullah (sav) Hayber'i fethettikten sonra yarısını ziraat yapmaları için yahudilere bırakmıştı. Abdullah bin Revaha Hayber yahudilerine cizyelerini almak için geldiğinde ona cizye konusunda kolaylık göstermesi için en lezzetli ve güzel olan "celid" hurmasını takdim ettiler. Bunu gören Abdullah bin Revaha öfkeleni ve: "Ey maymunların ve domuzların evlatları! Allah'a yemin ederim ki, Allah'ın yarattıklarının bana en sevimlisi olan, Rasulullah (sav)'in yanından size geldim. Sizler ise, bana Allah'ın yarattıklarının en nefretlisi olanıdır. Fakat, Allah'a yemin ederim ki, Peygamber (sav)'e olan sevgim ve sizlere olan kinim beni hak ettiğim şeyin dışında bir şey almaya sürüklemeyecektir." Bunu işiten yahudiler: "Hak için gökler ve yerler bu hak yüzünden ayakta durmaktadır." "Biz, göğü, yeri ve bunun ikisi arasında bulunanları oyun olsun diye yaratmadık." (el-Enbiya, 16)

Arkadaşlar! Zülmün akıbeti vehimdir. Bu hususta İbn Teymiyye şöyle demektedir: "Halkına adaletli olan kâfir devlet, halkına zalim olan müslüman devletten daha uzun ömürlüdür." Kardeşlerim! Bakın, Amerika kâfir devlettir. Ancak halkından herkes, hakkını alabilmektedir. Hakları Reagan'da olsa bile mahkemede Reagan aleyhine dava açabilir. Düşünün! Bazı kardeşler Afganistan'a cihad için geldiklerinde ailelerini Amerika'da bırakmışlardır. Örneğin, Ebu Ravda kardeş bunlardan biridir. Kendisi ve hanımı Amerikan uyrukludur. Hanımını, Amerika'da bırakarak buraya cihada gelmiştir. Daha sonra hanımı Amerikan yetkililere: "Kocam burada değil ve bana bakacak kimse yoktur" diyerek başvuruyor ve kendisine beş yüz dolar aylık bağlanıyor. Amerika'da bulunan bir akrabam da; "kocam iş bulamıyor ve biz çocuklu aileyiz" diye başvuruyor. Kendisinin kaç çocuğu olduğu dikkate alınarak aylık sekiz yüz dolar maaş bağlanıyor. Ayrıca okul ve doktor ücretsiz olduğu gibi bayramlarda da (Hristiyan bayramlarında) kendilerine hediyeler göndermektedirler. Bizim, kendilerini müslüman olarak isimlendiren zalim yöneticilerimiz (!) ise, fırsat bulsa ve güç yetirebilseler üzerlerimizdeki elbiseleri dahi soyarlar. Bir defasında adamın birini devlete küfrettiği için tutuklarlar ve karakolda onu korkutmak için; "mahkeme senin idamına hükmedecek" derler. Bunu işiten o zavallı ağlayıp, feryad u figan etmeye başlar. Bunun üzerine kendisine; "tamam ağlama! Seni serbest bırakacağız ama üzerindeki tüm elbise ve mallarını alacağız" derler. Bunu kabul eden adam çıplak olarak dışarı çıkar ve sevincinden, "yaşasın adalet! yaşasın adalet!" diye bağırarak gider. İşte, beldemizdeki adalet anlayışı!. Çıplak, iç ve dış elbiseler tamamen alınmış olarak dışarı bırakılıyor ve "yaşasın adalet" diye bağırıyor. Vallahi, senin istediğin gibi konuşmak da hakkın değildir, istediğin gibi yazmak da hakkın değildir, istediğin gibi hareket etmekte...

Düşünün! Allah ve Rasulü'nün düşmanı olan kâfir Amerika gibi bir batı ülkesine giriyor ve insanlar arasında kanunların eşit olarak uygulandığını görüyorsunuz. Amerika'ya girerken havaalanında size bir kart veriyorlar, pasaporta iliştilen bu kartla beş yıl kalıyor ve bu süre zarfında da size hiç kimse bir şey soramıyor. Biz, ünevirsite de idik, arkadaşlarımızdan birisi müslüman

öğrenciler birliği sorumlusuna İslâmî bir dergi çıkarmak için başvurmuştu. Dilekçeyi gören yetkili ona: "Bu dilekçeyi vermen nedeniyle tutuklanırsın" der. Arkadaşta; "niçin" diye sorar. Yetkili de; "çünkü; sen, dergi çıkarmak için ruhsat istemek suretiyle Amerika'yı demokratik olmamakla itham ediyorsun. Kim sana dergi veya gazete çıkarmak için ruhsat gerektiğini söyledi?" der. Din adamı diye isimlendirdikleri rahiplerine büyük bir ihtiramları vardır. Onlar için her şeyde kolaylıklar sağlarlar. Oturduğu evde olsun, hastaneye gittiğinde olsun hatta bir markete girdiğinde oranın sahibi karşısındakinin din adamı (!) olduğunu anlayınca büyük oranda indirim yapmaktadırlar. Bu yönleri müslüman hocalar içinde geçerli. Bir arkadaşım anlatıyor; eşime ziyaretçi vizesi almak için başvurmuştuk. Bana ne iş yaptığımı sordular. Ben de "ruhani liderim" dedim. -Orada hocalara ve vaizlere böyle demekteler- Bunu işiten yetkili, "siz mademki ruhani lidersiniz, o halde sana ve eşinize de Amerikan uyuğu verebiliriz. Ziyaretçi vizesi almanıza gerek yok." Bunun üzerine kendisi de, eşi de Amerikan uyuğu aldı. İşte oradaki kâfir, Allah ve Rasulü'nün düşmanı Amerika'nın uygulaması. Bizim burada kendisim müslüman olarak isimlendiren zalim tağutlar ise, bir yere misafir olarak giderken veya gelirken pasaportunu istihbarata veriyor ve hakkında raporsuz işlem yapmıyor.

Bir defasında Almanya'ya bir konferansa katılmak için gidecektim. Amman havaalanında pasaportumu kapıdaki memura verdim. Bilgisayardan, istihbarattan bilgi istenmelidir yazısı çıktı ve orada beni tam bir yıl alıkoydular. Konferansı kaçırdığım gibi ayrıca Almanya'da beni karşılamak için havaalanında bekleyen kardeşler kaygılanıyor, evime telefon ediyorlar, çıktığım söyleniyor, bunun üzerine benim kaçırıldığımı veya öldüğümü düşünmeye başlıyorlar. Pakistan'a veya müslüman (!) devletlerden herhangi birine girmek ya da çıkmak istediğiniz zaman laf anlatmaktan boğazınız kuruyor, onay alabilmek için kapılarına gidip gelmekten ayakkabılarınız parçalanıyor. Yani, kendisini müslüman diye isimlendiren devletlerde insanın değeri hayvandan da aşağı...

1954 yılında; İhvan-ı Müslimin'in genel sekreteri, Münir ed-Delli'ye mahkemede, "siz ne istiyorsunuz?" denilir. Bu soru, devletin en yüksek yargı organı olan Yargıtay tarafından sorulmaktadır. Üstad 1968 yılına kadar hapisanede rehin olarak tutulur ve orada ölür. Evet bu en yüksek hukuki mahkemede ona; "müslüman kardeşler ne istiyor" diye sorulduğunda; Üstad Münir: "En azından istediği zaman anılabilen eşeklerin sahip olduğu kadar bir hakka sahip olmak. İstedığımız zaman konuşabilmek, sadece konuşabilmek istiyoruz" diye cevap verir. Bu nedenle Nablus müftüsü Şeyh meşhur ed-Damin (ben Nablus bölgesinde idim) Nablus'ta İhvan-ı Müslimin'e uygulanan işkenceler düşünölemeyecek boyutlara ulaştığında, İsviçre'de bulunan Hayvan Dostları Cemi-yeti'ne bir dilekçe yazar ve; "sizden Mısır'da İhvan-ı Müslimine uygulanan dayanılmaz işkencelere karşı harekete geçmenizi ve en azından hayvan muamelesi gösterilmesini sağlamanızı rica ediyorum. Sizler, katırlarla, eşeklerle dost olmaktadır. Eşek muamelesi gören insanoğluna da dost olunuz..." der.

Abdullah Rüşvan ve Cihad Savunması

Mısır'da Cihad davasının savunmasını üstlenen meşhur hukuk müşaviri avukat Abdullah Rüşvan; üstad Muhammed el-Uden'i şöyle anlatıyor: "el-Ezher Üniversitesi'nde hocalarımıza doktora derslerini veriyordu. Usuli Din (ilahiyat) fakültesinde en yaşlı hocaydı. Abdunnasır ve Enver Sedat hocanın evinde yetişmişlerdi. Kendisine devrimin manevi lideri deniliyordu. Yaşı 78 idi. Vücudu yaşlılıktan bayağı zayıf ve halsiz düşmüş, beli kamburlaşmıştı. Mısır'da ordu ihtilal yapınca kendisine el-Ezher üniversitesinin şeyhi (rektörü) olması teklif edilir. Üstad bu teklifi reddeder. Sonra Usuli Din fakültesi dekanlığı teklif edilir, onu da reddeder. Mısır cumhurbaşkanı Abdunnasır İhvan-ı Müslimini tutuklamaya başlayınca üstad Muhammed el-Uden de tutuklanır. Üstadı idam edebilmek için bazı tutuklulardan, serbest bırakılmalarına karşılık üstadın Abdunnasır'a karşı inkılab yapmak istediğine şahitlik etmeleri istenir. Tutuklular bu isteği reddeder."

Abdullah Rüşvan Kahire üniversitesindeki bir konferansta şöyle diyor: "Askerî hukuk müşaviri subay bir arkadaşım kendisinin tutuklanmasını şöyle anlatıyor: "1965 yılında tutuklamalar başladığında ordudaki tüm subayların eski dosyaları incelemeye alındı. Bu araştırmada, benim ifademin alındığını ve içeri girip çıktığımı belirten bir rapor buldular. Bana içerisinde sadece iki soru bulunan bir soruşturma belgesi gönderdiler, içerisinde: 'siz dininize bağlı mısınız?' ve 'dininize bağlılıkta ısrar ediyor musunuz?' diye iki soru soruluyordu. Bende ikisine de 'evet' diye yazdım ve belgeyi takdim ettim. Sorularının ikisine de peşi peşine 'evet' cevabının verildiğini görünce beni tutukladılar ve sadece bu sebeple on bir yıl tutuklu kaldım. Tutuklu kaldığım hücre, üstad Muhammed el-Uden'in hücresiyle karşı karşıyaydı. Bir gün soruşturma heyetinden bir grup geldi. Üstadın hücreni açarak içeriye girmek istediler. Ben de bu arada hücreden çıkan polis köpeklerini saydım tam yirmi altı taneydi. Üstadın hücresi ise sadece 1.5 metre kadardı. Köpekler nereye bevlediyorlardı? Nereye pisliyorlardı? Üstad Muhammed el-Uden'in saçına, sakalına ve elbisesine... Üstad mahkemeye çıkarılacağı zaman hücrene pis kokudan heyet ve polisler yaklaşamıyordu. Sonra, hücrenin kapısını açtılar ve üstadın üzerine hortumla uzaktan su fışkırtarak yıkadılar (!), daha sonra da eski elbiselerini çıkararak yeni elbiseler giydirip öylece mahkemeye, soruşturma heyetinin karşısına çıkardılar." Yaşasın adalet! Bu mahkemenin adı ne? Adı: Halk mahkemesi...!

Herkes bilmekte mahkemenin ne istediğini, Yargılamadan hakimlerin nasıl kan emdiğini!

İnsana, insan olduğundan dolayı değer verilmeli, ahitlere vefa gösterilmelidir. Allah Rasulü (sav)'in önünden bir cenaze geçer. Bunu gören Rasulullah (sav) durur ve cenazenin geçmesini bekler. Sahabeler der ki: "Ey Allah'ın Rasulü bu, bir yahudinin cenazesidir!" Rasulullah (sav)'de; "cenaze değil mi? cenaze değil mi?" buyurur.

7-11. ÂYETLERİN TEFSİRİ

7-Bu müşriklerin, Allah ve peygamberi katında nasıl bir antlaşmaları olabilir? Ancak Mescid-i Haram çevresinde kendileriyle antlaşma yaptıklarınız müstesna. Onlar size doğru davrandıkça, siz de onlara doğru davranın. Şüphesiz ki Allah,takva sahiplerini sever.

8-Evet, Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar, ne akrabalık bağıni gözetirler, ne de verdikleri sözü. Ağızlarıyla sizi memnun etmeye çalışırlar. Fakat kalpleri bundan kaçınır. Onların çoğu fasıktırlar.

9-Onlar, az bir değer karşılığında Allah'ın âyetlerini sattılar.Böylece insanları Allah'ın yolundan alıkoydular. Onların yaptıkları ne kötüdür.

10-Onlar, hiçbir mü'min için antlaşma ve sorumluluk gözetmezler. İşte haddi aşanlar bunlardır.

11- Eğer onlar tevbe eder, namazı gereği gibi kılar ve zekatı verilerse, artık dinde kardeşleriniz olurlar. Biz âyetleri, bilen bir kavim için geniş olarak açıklarız.

"Müşrikler için, Allah ve Rasulü yanında nasıl bir antlaşma olabilir?" Bu soru red mahiyetindedir. Yani din de, akıl da müşriklere ahid verilmesini kabul edemez. Yüce Allah, daha önce müslümanlara, müşrik, yahudi ve hristiyanlarla ahid yapmalarına müsaade etmiş ve bunu mubah kılmıştı. Öyleyse, şanı yüce Allah, daha önce izin verdiği bir şeyi neden değiştirmekte ve reddetmektedir. Çünkü İslâm, vakiya hükmeden, gerçekçi yaklaşımlarda bulunan hareket dinidir. Olaylara karşı gereken tavır ve üsluplarla yönelmektedir. İslâm, beşeriyetin bir gece ile gündüz arasında değişmeyeceğinden emindir. İslâm kanundur. Allah'ın hayat için koymuş olduğu kanunlar bütünüdür.

Allah'ın hayat kanunlarında, toplumların baskısıyla şiddetle veya hutbe ve nasihatlerle bir anda değişmeyeceği, bilakis bunun için uzun senelere ihtiyaç olduğu bir hakikattir. Yüce Allah işte bu nedenle Mekke'de müslümanların savaşmasını yasaklamıştır. Çünkü bunların hemen müslüman olmayacaklarını biliyordu. Müslümanlar Medine'de küçük de olsa varlıklarını ortaya koyan bir devlet kurup filizini yetiştirince; Allah Teala, Peygamberine oluşturulan bu devletin tabii bir şekilde gelişmesi için çevresini güvence ve teminat altına almasını mubah kıldı. Bu sebeble Rasulullah'a yahudilerle antlaşma yapmasına izin verdi. Bu tabii ve mantıklı bir şeydi. Çünkü İslâm devletinin kendisine karşı savaş açanlara tam karşı koyabilmesi için, kendisi ile savaşmayanlarla antlaşma yapması serbest olacaktı. Evet, Rasulullah Kureyşlilerle savaşmayı ön plana almıştı. Bundan ötürü Medine'de antlaşmalar yapmıştı.

Bu antlaşma gereği müslümanlar yahudilere, yahudiler de müslümanlara saldırmayacak ve birbirleriyle savaşmayacaklardır. Hatta diyetlerde dahi, bir yahudi Araplardan bir kimseyi öldürdüğü zaman öldürülenin diyeti ortaklaşa ödenecek. Aynı şekilde bir müslüman da herhangi bir Arabi öldürdüğünde yine öldürülen kimsenin diyeti ortaklaşa ödenecek. Yahudilerle bu antlaşmanın yapılması, müslümanların esas düşmana yönelebilmelerini sağlamak içindir. Hakikatte, tüm Arap Yarımadası İslâm'ın hezimetini beklemektedir. Çünkü o an Arap Yarımadası'nda müslümanların sayısı takriben beş yüz kadardı.

Dolayısıyla müslümanların esas düşmana yönelmeye fırsat bulabilmek için yahudilerle o an için antlaşma yapmalarında bir beis yoktur. İslâm daveti karşısında dikilen bu büyük engelin önce ortadan kalkması gerekiyordu. Bu büyük engel ortadan kaldırıldıktan sonra çıkabilecek çakıl taşlarının temizlenmesi kolaydı. Bu nedenle Allah Rasulü (sav)'in yahudilerle antlaşma yapmasına müsaade olundu ve Bedir günü Kureyş'e ilk darbe vuruldu. Bunu Uhud takip etti. Şad bin Muaz'ın (ra) Hendek günü yaralandığında; "Ey Allah'ım! Eğer bizimle Kureyş arasında savaş (zaferimizle) bitiyorsa beni yanına al. Kurayzaoğulları (yahudilerinin yenilgisini) bana göstermeden ve gözümü onunla aydınlatmadan beni öldürme" dediği gün Hendek'te harp bitiyordu.

Sa'd'ın Ölümüyle Rahman'ın Arşı Sallandı

Hicretin beşinci yılında, Medine'yi kuşatmış olan "ahzab" karma ordusu geri çekildiğinde, Rasulullah (sav) şöyle buyurur: "Artık, biz onlara savaş açacağız, onlar bize değil." Rasulullah (sav)'in bu ifadesi, İslâm davetinin yarısının tamamlandığını gösteriyordu. Allah Teala Şad bin Muaz'ın duasını gerçekleştirmiş ve İslâm davetinin yarısını tamamlamıştı. Kureyş'in Müslümanlara karşı başlattığı gazveler son bulmuştu.

Geriye Beni Kurayza kalmıştı. Şanı yüce Allah bu konuda da Sad bin Muaz'ın duasını kabul etmiş ve Beni Kurayza'yı Sad bin Muaz'ın hakemliğinde yargılanmayı kabul etmek zorunda bırakmıştı. Çünkü, Beni Kurayza, Evs kabilesinin antlaşmaklarıydılar ve Sad bin Muaz'da onların lideri idi. Hakikatte Sad bin Muaz cahiliye de de, İslâm'da da onların lideri konumundaydı. Yüce Allah Sad bin Muaz ile İslâm'a çok faydalar kazandırmıştı. Yiğitlikte ve şerefte Sad bin Muaz örnek şahsiyet durumundaydı. Beni Kurayza, Evs kabilesinin hakemliğini kabul ettiklerinde kayırılacaklarını zannederek;

- "Biz Sad bin Muaz'ın hakemliğini kabul ediyoruz" dediler.

Sad bin Muaz (ra) geldiği zaman Evs;

- "Ya Sad! Kendi dostlarına bizim cahiliye de ve İslâm'da yardımcımız olan bu insanlara karşı adil ol" dedi. Sad (ra) de;

- "Sad, şu an Allah için hiçbir kınayıcının kınamasından çekinmeyecektir. Onların hakkında, savaşçıların öldürülmesine, kadınlarının ve çocuklarının esir alınmasına hükmediyorum" dedi. Bunun üzerine Allah Rasulü (sav):

- "Onların hakkında, yedi kat semanın üzerinden Allah'ın hükmüyle hükmettin" buyurdu.

"Kulum bana nafil ibadetlerle yaklaşır, öyle ki artık onu severim. Ben onu sevdiğim zaman da; onun işittiği kulağı, gördüğü gözü, tuttuğu eli, yürüdüğü ayağı olurum. Benden istekte bulunduğunda isteğini ona veririm. Benden korumamı dilediğinde de onu korurum."

Yüce Rabbimiz kutsi hadiste böyle buyuruyor. Sad bin Muaz (ra)'da, gözünün Beni Kurayza yahudilerinin yenilgisiyle aydınlatılmasını istemişti. Cömertlerin en cömerti olan şanı yüce Allah, hiç cimrilik eder mi? Hiç cimrilik etmesi uygun olur mu? Hayır! Kendi diniyle şerefliendirdiği ve şeriatıyla yücelttiği kullarından bir kula isteği nasıl ikram olunmaz? Sad, hüküm verdikten sonra Hendek'te aldığı yarası patladı ve böylece ruhunu teslim etti. Onu bizzat Rasulullah taşıdı. Sad, iri cüsseli birisi idi. Fakat hafifti. Bu nedenle Rasulullah'la beraber Sad'ı taşıyan bazı münafıklar Sad hakkında "o hafiftir" dediklerinde, Rasulullah (sav): "Şüphesiz ki onu sizin dışınızda taşıyanlar vardır. Onu sizin dışınızda taşıyanlar vardır" buyurdu.

Allahuekber! Bu ne ikram. Yine münafıklar, "bu hafiftir" dediklerinde Rasulullah;

"Rahman olan Allah'ın Arşı, Sad'ın ölümünden dolayı titredi" buyurdu.

Evet arş titredi arş! Biliyor musunuz? Yedi kat gök kürsiye göre ancak bir kalkanda ki yedi dirhem kadardır ve Arşa nisbetle kürsi ise çöldeki bir halka kadardır.

İşte bu büyük Arş bir insanın, Sad bin Muaz'ın ölümüyle sarsılmıştı. Ey Rabbim! Bu nasıl yüceliktir? Bu nasıl bir ikramdır, bundan daha büyük bir şeref ve ikram olabilir mi? Güneşte kurutulmuş et yiyen, çarşı pazarda dolaşan bir kul için! "Sad'ın ölümüyle Rahman'ın Arşı sallandı" buyuruluyor!

Halid bin Velid, Ekyador Dume'nin yanma geldiğinde (Ürdün'de Dume'nin lideri) ona birçok hediyeler ve ince elbiseler verilmişti. Sahabeler (rıdvallahu aleyhim) bu elbiselere dokunuyor ve inceliğine hayret ediyorlardı. Miskinlerdi... Koyun derilerinden başka ne giymişlerdi? İpeği, ince elbiseleri ve değişik nimetleri görünce hayret etmeleri ve "Allahu Ekber bu ne büyük nimet" demeleri normaldi. Rasulullah (sav) onların bu haline şöyle cevap veriyordu: "Bunların inceliğine hayret mi ediyorsunuz? Şad bin Muaz'ın Cennet'te bunlardan daha ince mendilleri var."

Rasulullah (sav), Hicretin beşinci yılı Şevval ayında Hendek gazvesinden sonra: "Artık biz onlara savaş açacağız, onlar bize savaş açamayacaklar" buyuruyordu ve Hudeybiye'nin ikinci yılına girilmişti. İlk yıl müşrikler, Peygamber (sav)'in Mekke'ye umre yapmak için girmesine izin vermemişlerdi. Rasulullah (sav)'de "yazıklar olsun Kureyş'e! Harb onları yiyip tüketti. Ne olur yani, benimle Arapların arasından çekilseler?"

Eğer Araplar bana saldırır ve beni yenerlerse isteklerine ermiş olacaklar. Eğer biz zafer bulursak kendilerinden hiç kimse öldü rülmeksizin güven içerisinde rahatça İslâm'a girmiş olurlar. -İslâm'a girmeyip benimle savaşacak olurlarsa, güçlerini muhafaza etmiş olarak daha güçlü bir şekilde savaşır. (Kureyş daha ne ister?)- Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, Allah bu emri üstün kılınca ya da boynum kesilinceye kadar bu davadan ayrılmayacağım."

Biz de müslüman gençlerin Afganistan'a gelmesini engellemeye çalışan günümüz tağuti hükümetlerine sesleniyor ve diyoruz ki: Ne olur yani müslümanlarla Afganistan'ın arasından çekilseler? Eğer biz müslümanlar öldürülürsek isteklerine ermiş olurlar ve bizden -onların tabiriyle aşırı dincilerden- kurtulmuş olarak istirahatı kavuşurlar. Eğer dönersek bizi hapsederler. Zaten, yarımız cihad meydanlarında şehid düşmüş, bazılarımızın kolları, bazılarımızın elleri kopmuş oluyor. Bu nedenle istirahatı kavuşuyorlar. Veya en azından yarısı şehid düşmüş, yarısı da sakat kalmış kimselerle savaşacaklardır. Halbuki öncesinde iki katı fazlasıyla ve sağlam kimselerle savaşıyorlardı!

Evet Rasulullah Hudeybiye'de Kureyşlilerle barış antlaşması yapmıştı.

Zuhri: Rasulullah (sav)'in Kureyş'le yapmış olduğu Hudeybiye antlaşmasını, Yüce Allah'ın "Büyük Fetih" diye isimlendirdiğini belirtiyor.

Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: "(Ey Muhammed) sana apaçık bir fetih verdik." Yüce Allah, neden bu antlaşmayı "Fetih" olarak isimlendirmişti. Vakıa Rasulullah (sav) ileriye görüyordu, Rabbinden aldığı emirler doğrultusunda hareket ediyordu. Ve Hudeybiye antlaşması hakkında da:

"Şüphesiz bu Rabbimin emridir ve Rabbim beni sahipsiz bırakmayacaktır" buyurmuştu. Bu nedenle bir fatihtir.

Rıdvan Bey'ati

Hicretin altıncı yılı Zilkade ayında. Hudeybiye'deki ağacın altında Rıdvan Bey'ati'nde bulunanlar 1400 kişi idi. Kureyş ile sulh yapıldıktan sonra insanlar, İslâm'a girmeye başladılar. Anlaşma gereği Kureyş, Rasulullah (sav) ile savaşmayacaktı. Dolayısıyla Kureyş'ten çekindiklerinden dolayı müslüman olmayan kimseler için, herhangi bir tehlike kalmamıştı. Kureyş'ten korktukları için İslâm'a girmeyen zayıf iradeli insanlar bunu İslâm'a girmek için bir fırsat kabul etmişlerdi. Artık Kureyş'in kızmasının bir önemi kalmamıştı. Hudeybiye anlaşmasından 20 ay sonra ise beklenen büyük özlem gerçekleşiyordu: Mekke'nin fethi... Allah Rasülü (sav) Mekke'nin fethi için gelmişti. Beraberinde 10.000 müslüman bulunuyordu. Yani, 20 aylık bir zaman zarfında 8.500 veya 8.600 kişi İslâm'a girmişti.

Hakikaten, toplumda seni seven kişiler bulunur, ancak sana yardım etmeye veya yanında yer almaya cesaret edemezler. Çünkü hükümetin baskısı ve zulmü bunu önüyor, onları korkutuyor.

Mısır'da Seyyid Kutub ve ailesine baskılar yöneltildiğinden Kutub ailesinin bir dirhem borç alabileceği tanıdıkları kalmamıştı. Kendilerinden işittim: Tüm insanlar bizden uzaklaşmıştı. Borç istediğimiz dostlarımız dahi; "biz sizi tanımıyoruz. Bize gelmeyin. Bizde size gelmeyeceğiz" demişlerdi. Cesaret edemiyorlardı. İnsanları etkisi altına alan korkunun boyutu tasavvur edilemez ölçüdeydi. Hatta Mısırlılar devlet terörünü anlatmak için şöyle nükteler anlatmaktadırlar: "Bir adam para toplamak için kahvede maymun oynatıyormuş. İstihbarat mensupları gelip orada gizlenen bazı Müslüman Kardeşler mensuplarını ve diğer müslümanları tutuklamak istemişler. Tabi insanlar kaçmış. Bu arada maymun da kaçmış. İstihbaratçılar maymunu yakalamışlar ve ona: İnsanlar hapisneden kurtulmak için kaçıyorlar, sana ne oluyor? Maymunda demiş ki: Kaçmayayım da beni yakalayıp askeri cezaevine mi koyasınız? Sonra da adam mı yoksa maymun mu olduğumu tesbit etmek için aradan altı ay geçsin...!" Evet birçok hristiyan bile Müslüman Kardeşlerden zannedilerek hapisanelere tıkılmış, kendilerine aylarca işkence edilmiş daha sonra: "Sen şeriatçısın" denince onlar: "Allah'a sığınırız, biz hristiyanız" demişler. Bundan sonra bırakılmışlardır.

Yine Mısırlılar nükte olarak şunu anlatırlar: Büyük bir tarihi levha bulunmuştu. Üzerinde bir takım yazılar vardı. Levhalar arkeologlar bu yazıları çözmeleri için gönderilmişti. Abdunnasır: "Bu levhadaki yazıları çözmeliyiz, firavunlardan hangi zamana ait olduğunu anlamalıyız" diyordu. Levha birçok tarihçi tarafından çözülemeyince, istihbarat başkanı Salah Nasır'a gönderilmişti. Ertesi günü Salah Nasır Abdunnasır'a, o levhanın İkinci Ramses'e ait olduğunu söyler. Abdunnasır; "bunu nasıl anladın? O kadar tarih uzmanları çözemedi, hemen ikinci gününde nasıl çözdün?" diye sorar. Nasır devamlı: "İtirafet lan! Yoksa işkence ederim" der. Böylece alışkanlığını ortaya çıkarır.

Şunu bilmek gerekir ki, sen bir İslâm davetçisi olarak devletin karşısına dikildiğinde yanında kimseyi bulamazsın, ancak ölümü göze alan veya ailesini, çoluk çocuğunu, malını ve vazifesini feda etmeye hazır olan bir davetçi yanında kalabilir. Eh! Asıl insanlar zor anlarda tanınırlar. Çünkü sen devlete karşı çıktığında devlet seninle beraber olan kimseye merhamet etmez. Hatta sana gülümseyeni bile affetmez.

İslâm Davetçisinin Yanında Ölüme Hazır Olanlar Yer Alır!

Üstad Muhammed Necip el-Muti, Üniversite'de derslere giriyordu. Karşılaştırmalı İslâm Fıkhı kitabının müellifi. İslâm hukukunda ehliyetli âlimlerdendir. Vefatından iki yıl önce Cidde'de bulunurken bana Mısır'daki tutuklanışını anlatmıştı: Bir gün muhaberatın evime baskın yaptılar ve beni iki yıl ifadesiz içeride bıraktılar. Beni neden tutukladıklarını sorduğumda ise: "Komşun Müslüman Kardeşler Cemaatine dahil olan birinden bir araba satın aldı." Ben de: "Peki, bundan bana ne?" dedim. Onlar sözlerine şöyle devam ettiler "O adam sana selam verdi, sen de selamını aldın." Ben de: "Yani, ne yapmam lazımdı?" dedim. Onlar:

"Mescidin kapısında onunla karşılaştınız ve selamlaştınız. Bunu bize haber vermen gerekirdi" dediler. Ben de: "Ne yani, her sabah karşılaştığım adamlar için telefona sarılıp: "Alo! Bana istihbaratın müdürünü bağlar mısınız", dersem, telefonun beş-altı saat açık kalması lazım. Ta ki komşum buradan geçti ve bana selam verdi diye bilgi verebileyim." Bunu anlatan, vallahi dürüstlüğüne inandığım âlim bir insandır. Konulduğu zindanı ise şöyle anlatıyor: "İki yıl kaldığım zindanda büyük bir yılan üzerimde gezerdi. Bunun nedeni ise, komşum Müslüman Kardeşlere mensub birinden araba satın almış ve bana selam vermiş, ben de selamına karşılık vermişim"

Evet, böyle bir ortamda senin yanında durmaya kim cesaret edebilir? Buna kim güç yetirebilir? Tabi, Allah için şehadete hazır olanlar dışında hiç kimse, hiç kimse... Bunun örnekleri çoktur, saymakla bitmez.

Kuveyt'te bir kardeş anlatmıştı: Mısır'da, Müslüman Kardeşler tutuklanmaya başladığında Müslüman Kardeşlerden biri 1954 yılından beri bizde çalışıyor ve kendini gizliyordu. Mısır'da tutuklamalar başlayınca bu müslüman Mısır'ın güney kesiminde Said bölgesine giderek ziraatla uğraşmaya başlar. Ailesi ise onun tutuklandığını ve uzun zaman geçmesine rağmen hiçbir haber alınamadığı için zindanda öldüğünü zannederler. Ancak her gün istihbarat tarafından evine baskın yapılmaktadır. Yoğun baskı ve tacize dayanamayan babası İslâmî kıyafetini atar ve İslâm dininden çıkar. Gizlice bir rahipten randevu alır ve döner.

Döndüğünde gizlenen oğlunun hanımına ve çocuklarına der ki "yarın inşallah sizi piknik yapmaya çıkaracağım" der. Ertesi günü oğlunun hanımı ve çocuklarıyla birlikte taksiye biner ve şoföre; "falanca kiliseye çek" der. Oğlunun hanımı ve çocukları şaşırılmıştır. Kilise'ye vardıklarında önceden randevu aldığı rahip kendilerini beklemektedir. Rahibi gören çocuklar ve oğlunun hanımı ağlayıp feryad etmeye başlarlar. Rahip: "Ne oluyor? Mesele nedir?" der. Oğlanın babası da: "Oğlum seneler önce 1954 yılında kayboldu. Müslüman Kardeşlerden biriydi. Ondan, bu zamana kadar hiçbir haber alamadık.

Fakat, devlet hâlâ onu aramakta ve bu nedenle bizlere her gün baskın düzenleyip tacizde bulunmaktadır. Artık buna tahammül edemiyorum. Devletin baskısından kurtulmak için bunları hristiyan yapmak istiyorum" der. Bu adam 18 sene ortadan kaybolur. Saçı sakalı ağarır. Yüzü kırışır. Tarlalarda işçi olarak çalışır (Enver Sedat 1972 yılında genel af çıkartır. Bu affa 1974 Affı denilir. Bu affın gereği bazı insanlar ortaya çıkarlar) Bu adam da Enver Sedat'ın af kararını duyunca evine döner, kapıyı çalar. Çocuklar dışarı çıkar. (18 sene... Dile kolay, çocuklar artık üniversiteye başlamışlar, büyümüşler... Bir yaşında bıraktığı çocuğu üniversite birinci sınıfa gidiyor. Yedi yaşında bıraktığı Yirmibeş yaşına ulaşmış). Evet kapıya bir genç çıkar. Adam önce:

- "Çocuğum, annen evde mi?" der. Çocuk:

- "Ondan ne istiyorsun? Annem erkeklerle görüşmez," der.

Adam:

- "Onu görmek istiyorum." Çocuk:

- "Hayır, olmaz," der. Adam:

- "Onu mutlaka görmem gerekir," der. Hülâsa adamla oğlu arasında büyük mücadeleden sonra adamın içeri girmesine müsaade edilir. Adam ona:

- "Ben senin babanı," oğlan:

- "Babam onsekiz sene önce öldü", der. İçeriye girer, annesine: "Anne, bu benim babam olduğunu söylüyor, halbuki sen babamın çoktan öldüğünü söylüyordun." Kadın ona dikkatle bakar ve kocası olduğunu anlar.

Daha önce hadisesini anlattığım ve yanında yirmi altı polis köpeğinin kaldığını söylediğim Muhammed el-Uden'in hapsedilmesi hususunda ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum ama bir kardeş bana şunları anlattı: "Müslüman Kardeşlerden aile nafakalarını temin edenler hapsedildiği için bu zat, kardeşlere mensup bir aileye on kuruş yermiş. Müslüman Kardeşlerden herhangi birinin ailesine bir şey veren muhakeme edilir ve hapse atılırdı. Bundan daha da ileri gidilmişti. Bir tarihte Mısır'da İslâmî Harekete karşı nasıl savaşılacağına dair bir kararname çıkarılır. Kararnameye Hasan et-Tehami, ABD konsolosu, İsrail başbakan temsilcisi ve ABD dış işleri müsteşarı da kararnameyi imzalarlar. Kararnamede şu ifadeler zikredilir: İhvanı Müslimin'e üçüncü dereceden yakın akrabalarını da devlet vazifelerinden atmamız gerekir." Bunun anlamı şudur: Birinci dereceden akrabaları annen, baban. İkinci derecedeki akrabaları kardeşlerin. Üçüncü derecedeki akrabaları amcan ve yeğenleridir. Evet, Müslüman Kardeşlerin yeğenleri dahi devlet vazifesinden atılmıştır. Bütün bunlardan dolayı bir dava adamı olarak kimse seninle beraber olamaz.

Mesela şimdi birçok devlet tüccarlara; "Afganlılara bir şey vermeniz yasaktır" diyor. Buna rağmen hangi tüccar ne veriyor?

Devlete karşı gelmeyi göze alan dışında hiçbir tüccar bir şey veremez. Tüccarlar devamlı silkelenirler. Milyonları gider. Onlardan ithalat belgesi alınır. Bugün devletler herhangi bir yardımda bulunmamaktadırlar. Siz sanıyor musunuz ki bugün buraya gelebilen bazı tüccarlara devlet göz yummasa onlar buraya gelip bir kuruş öderler. Eğer korksalar ne gelirler, ne de bir şey öderler. Zor durumlarda ancak erler seninle beraber olur. Onlar da pek azdır. İnanç erleri, ideal sahipleridir. Konumuza dönelim:

Allah Rasulü (sav) Kureyş'le barış antlaşması yapmasıyla birlikte insanlar İslâm'a girmeye başladılar. İki yıldan az bir süre içerisinde 8500'e yakın kimse İslâm'a girdi. Hicretin sekizinci yılı Ramazan ayında Kureyş'in daha sonra aynı yılın Şevval ayında Hevazin'in yenilgisiyle birlikte, Huneyn de artık tüm Arap Yarımadası'ndan heyetler gelmeye ve Allah'ın dinine akın akın girmeye başlarlar.

"Allah'ın yardımı ve fethi geldiğinde, insanların bölük bölük Allah'ın dinine girdiklerini gördüğünde, hemen Rabbini hamd ile teşbih et ve O'ndan mağfiret dile. Çünkü O, tevbeleri çok kabul edendir." (en-Nasr, 1-3)

Etrafını saran muazzam cahiliye ile karşı karşıya bulunduğu zor şartlarda insanların çağrım kabul edip davetinin içerisine girmelerini bekleme. Çünkü canları dahil sahip oldukları her şeyi feda etmeye hazır kimseler dışında davetini kabul eden

bulunmaz.

Kureyş ve Hevazin Hicretin sekizinci yılında bitip tükenmişti. Hicretin onuncu yılında yani iki sene sonra Rasulullah (sav) kendisi ile birlikte yüzyirmidörtbin müslüman ile hacc etti. Mekke feth edildiğinde kaç kişiydiler? Onbin kişi. Demek ki iki yıl içinde ancak bu toplumun özü, ekseni ve çekirdeği Uhud'a katılmış bin kişi veya Rıdvan Bey'atında bulunan bindörtü yüz sahabe oluşturuyordu. Bu insanları ortadan kaldırdın mı iş biter. Toplum tümü ile çöker. İslâm'a savaş açmış tağutlar bu hakikati çok iyi bilmektedirler. Bu tağutlar, gelip toplumun tamamını öldürmelerine gerek olmadığını, bilakis onlara o ruhu veren, İslâmî önder kadronun öldürülmesinin yeterli olacağını çok iyi kavramışlardır. Beş, altı veya yedi kişilik İslâmî önder kadronun ortadan kaldırılması, o kalabalığın dağılması ya da gerilemesi için yeterlidir. Çünkü, toplumu ayakta tutan temel direk ve cevheri bu öz grup oluşturmaktadır. Tağutlar bu öz grubtakileri idam ederek, "5-6 kişinin idamına hükmettik" diye ilan ederler. Aslında onlar bu altı kişiyle bir toplumu, bir ümmeti idam etmişlerdir.

"Şüphesiz İbrahim bir ümmetti." (Nahl, 120)

Nice yiğitler vardır ki binlerce kişilere bedeldir. Ve nice binlerde vardır ki, bir kişi bile değildir. Durum böyle değil mi? Tıpkı "benimle beraber senin gibi bin kişi bulunsa ben mahvoldum" diyen darı mesele benzemiyor mu? Yani senin gibi binlerce kişinin bir kişilik kadar bir faydası yoktur. Çünkü senin gibiler, selin üzerindeki köpüğü andırırlar. Selin üzerindeki köpüğün faydası ne? İslâm daveti, ameli bir davettir. Aziz ve Celil olan Allah'ın dini de aşamalı bir davettir. Çünkü toplumlar kaşla göz arasında değişmez. Yetişene kadar, İslâmî Hareket gelişimini tamamlayana kadar sabretmek zorundasınız. Diğer taraftan geçerli bir takım yasalar vardır. Herhangi bir devlete karşı on Kişi ile savaş açmanıza imkan yoktur. Sabırlı bir şekilde eğitimi sürdürmek kaçınılmazdır. İbn Teymiye'nin veya başka bir alimin okuduğu fetvasını göz önünde bulundurarak Afganistan'a cihada gelip de ertesi günü tüm insanların melek gibi tertemiz olmalarını bekleyemezsin. Koynunda tılsımlı muska taşıyan veya sakalını kesen ya da afyon çeken kimselerin başına kıyameyi kopararak bunlar şöyle bid'at ehli, bunlar şöyle şirk ehli vb. sözler sarf etmen senin daha çocuk olduğunu, Allah'ın dinine davetin üslubunu bilmediğini gösterir.

Daha çok süt içmen gerektiğini gösterir. Ne zamana kadar süttan kesilebilirsin? Sen herhangi bir müslümün toplumun küfre boyun eğmemesini çok mu görüyorsun? Bütün dünyada küfrün karşısında böyle bir tavır takınan başka bir müslüman toplum nerede var? "Sen de mi Brütüs?" onların arkasına takılmış kovalıyorsun. Buradan başka la ilahe illallah diyerek ve lailahe illallah adına silah taşıyan, la ilahe illallah adına küfre karşı savaşan ve lailahe illallah uğrunda ölen insanların bulunduğu bir başka bölge var mıdır? Buranın dışında böyle bir bölge var mı? Söyle bana, senin ülkenin durumu ne? Oradakiler kadayıf yemekten, tatlıları midelere indirmekten, "tencerelerle boğuştuktan, gün boyunca güzel yemekler yemekten başka ne yapıyorlar? İşte bundan dolayı Araplar, yahudilerin önünde ancak üç gün durabildiler. Bunlar ise komünizmin karşısında on yıldır ayakta durmaktadırlar. İşte şu anda dokuzuncu yıldadırlar. Sen ise gelmiş onları kovalıyorsun. Kardeşim, bırak onları kendi hallerine... Atın yok hediye edecek malın da yok Durumun el vermiyorsa dilin el versin bari

Şu zavallı, şu anda bütün yeryüzünde küfrün korkusundan titrediğini, Afganistan'ın içinde savaşın neticesini gözetleyip durduğunu bilmiyor. Yüce Allah'ın: "Siz önceden de böyleydiniz. Allah size lütf ve ihsanda bulundu. O halde iyice araştırın" (en-Nisa, 94) buyruğunda ifade ettiği gibi daha dün tevbe etti. Bu kimsenin tevbe etmeden önce, dört ay öncesinde Mekke içerisinde eroin içtiğini, Mekke içinde uyuşturucu aldığını, porno filmlerle uğraşıp bunların dağıtımını yaptığını görebilirsin.

Allah'a yemin ederim, onlardan biri bana şöyle demişti: Ben videoculuk yapıyordum, ancak pis işlere bulaşıyorduk... İşte bu kişi tevbe etti ve geldi. Allah seni dilinin altında törpü gibi, testere gibi, tömbek bulunan Afganlı halkın yerine koymasın. "Giderken, gelirken yediği odur." Çocuklar... Toplumların değişmez sünnetlerini bilmiyorlar. Toplumların değişmesi için uzun bir sabır dönemine, uzun yıllara ihtiyacı vardır. Bu cihadın Afgan halkının ruhi yapısını, aklî yapısını, akidesini, Allah'a yönelişini değiştirdiğini bilmiyor bu çocuklar.

Arap kardeşlerden birisi Afganistan içlerindeki meşhur kumandanlardan Ahmed Şah Mesud'a dedi ki:

- "Ey Ahmed Şah!"

- "Efendim"

- "Niçin tevhid sancağını kaldırmıyor ve tevhide çağrıya başlamıyoruz? Ve şu kabirleri yıkmıyoruz?..." vb şeyler.

Zannedirim Ahmed ona şu cevabı verdi:

- "Sen savaşta hadlerin -kendisine had uygulanan kimse kafirlere katılmasın diye uygulanmayacağını, böylelikle kafirlere katılan bu kimsenin önce yarım müslüman sonra da kafir olmasının önlenmek istendiğini bilmiyor musun? O bakımdan bize süre tanı. Biz Allah'ın izni ile öğretim, eğitim ve programlar çerçevesinde değişiklikler yapacağız. Şimdi senin istediğini yaparak şu kabirlerden birisini yıkmaya kalkışacak olursak halk tümü ile komünist devletin yanında yer alır."

Senin gibi cihad edenler, aynı senin taşıdığın inancı taşıyorlar. Fakat onların ufku geniş, uzak görüşlüler. Senin aklın ise iğnenin deliğinden daha küçük ve dar. O kadar küçük ki iki ayağının arasından başka bir şey görmüyor. Bu cihadın sonucunu ve geriye bırakacağı izleri idrak edemiyor. Cihadın tesiri altında memleketini terk edip geldiğini anlayamıyor. Şimdi cihadın müslümanlara yeryüzünde cihad inancını tekrar iade ettiğini algılayamıyor. Bugün İslâm aleminde müslümanlar cihad haberleri üzerine geliyor ve yetişiyorlar. Şimdi biz burada oturuyoruz ama Mekke'deki, Paris'teki, Yunanistan'daki ve Amerika'daki gençler cihadı ve müslümanların bir binanın kerpiçleri gibi kenetleştiklerini, başından sonuna kadar basından okuyor ve izliyorlar.

Evet. Bu gibi ufku dar olan insanlar cihadın bir kısım insanlara tekrar imanı nasib ettiğini, görülen kerametlerin imanlarını bütünleştirdiğini bilemiyorlar. Nice insanlar var ki cihadda görülen kerametleri okuyunca Allah'ın her şeye kadir olduğuna yeniden iman eder oldular.

Tekrar âyete dönersek yüce Mevlanın; "müşriklerin Allah ve Rasulü katında nasıl antlaşmaları olur ki" buyurduğunu düşünürüz ve görürüz ki oradaki soru red mahiyetindedir. Yani artık sizlerin müşriklerle antlaşma yapmanız için herhangi bir gerekçe kalmamıştır. Artık antlaşma işi bitmiştir. Çünkü Allah'ın dini zafere ulaşmış, ne müşriklerin ne de şirkin devamı için herhangi bir sebep kalmamıştır. Artık müşriklerle olan ilişkileri sona erdirin. Sonra onlara karşı savaşa girin.

Şimdi biri diyebilir ki; Allah Teala bundan iki âyet öncesinde "ancak antlaşma yaptığınız müşriklerden antlaşmada hiçbir eksiklik yapmayanlar ve aleyhinizde hiçbir kimseye yardım etmeyenler müstesna. Bunlarla yaptığınız antlaşmayı müddeti bitinceye kadar yerine getirin. Şüphesiz ki Allah takva sahiplerini sever" buyurmuştur. Sonra dönüp izah etmekte olduğumuz âyetin devamında;

"ancak Mescid-i Haram çevresinde kendileri ile antlaşma yaptıklarınız müstesnadır. Onlar size doğru davrandıkça siz de onlara doğru davranın. Şüphesiz ki Allah takva sahiplerini sever" buyurmuştur.

Bu tekrarın sırrı nedir?

Bir kısım müfessirler bu âyet-i kerimenin birinci âyeti pekiştirmek maksadı ile tekrar ettiği kanaatindedirler. Diğer bir kısım müfessirler ise, bu âyet-i kerimede zikredilen topluluğun diğer âyetlerde zikredilen topluluktan başka bir topluluk olduğu kanaatindedirler. Vakıa her iki âyetin kast ettiği topluluk aynı topluluktur. Bunlar da - Allah daha iyisini bilir ya -Damreoğullarıdır. O halde bu tekrarın hikmeti nedir? Bize göre bunun hikmeti şudur:

Allah Teala müslümanları; "Bu müşriklerin Allah ve Peygamberi katında nasıl bir antlaşmaları olabilir?" âyeti ile harekete geçirdikten sonra, bir kısım müslümanlar âyetin bu bölümünün daha önce geçen dördüncü âyetteki; "ancak antlaşma yaptığınız müşriklerden antlaşmada hiçbir eksiklik yapmayanlar ve aleyhinizde hiçbir kimseye yardım etmeyenler müstesnadır" âyetini nesh ettiğim zannetmiş olabilirlerdi. Bu sebeble tekrar bu metnin açıkça iade edilmesi gerekti. Bu yeni metinde de geçen âyete ilaveten yeni bir şart ilave edildi. O da; "onlar size doğru davrandıkça" ifadesidir. Önceki âyetinde "antlaşmada hiçbir eksiklik yapmayanlar ve aleyhinizde hiçbir kimseye yardım etmeyenler" kaydı getirilmişti. Bu kayıt müşriklerin geçmişteki halleri ile ilgiliydi. Bu âyetteki dürüst davranmaları şartı ise gelecekle ilgilidir. Müşriklerin gelecekte mü'minlere karşı dürüst davranmaları beklenildiği taktirde onlarla antlaşma yapılabileceğine yol bulunduğu ifade edilmektedir.

Âyet-i kerimenin sonunda "şüphesiz ki Allah takva sahiplerini sever" buyurulmaktadır. Evet... Takva antlaşmalarını koruyanların şiarıdır.

Sonra aziz ve celil olan Allah, yine red ifade eden bir soru ile gelen sekizinci âyete başlıyor ve buyuruyor ki: "Evet, Allah ve Resulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Şayet onlar size galip gelecek olsalar ne akrabalık gözetirler, ne de verdikleri sözü..." Âyet-i kerimede geçen ve; "verdikleri söz" diye tercüme edilen "zimmeten" kelimesi, bazı âlimler tarafından mealde de verildiği gibi antlaşma olarak izah edilmiş, müşriklerin muahedelerine bağlı kalmayacakları beyan edildiği zikredilmiştir. Öyleki onlar zayıf olduklarında antlaşma yaparlar, güçlendiklerinde ise mü'minlerin kökünü kurutmaya çalışırlar. Diğer bir kısım âlimler ise buradaki "zimmet" kelimesinden maksat; çekinmek manası olduğunu söylemişlerdir. Yani müşrikler sizi öldürmekten, kökünüzü kurutmaktan ve sizi imha etmekten çekinmezler, denildiği ifade edilmiştir.

Gerçekten tarihi olaylar müşriklerin müslümanlara karşı olan antlaşmalarını yerine getirmediklerini, müşrik oldukları sürece mü'minlerden razı olmalarının mümkün olmadığını ortaya koymaktadır. Müşrikler Allah'a ortak koştukları sürece İslâm'a karşı içlerinde kin beslemeleri ve İslâm'a tahammül edemedikleri muhakkaktır.

Aziz ve celil olan Allah'ın bizlere indirdiği bu temel esas ne değişir ne de zaman ve yere göre bir takım kayıt ve şartlarla kısıtlanır. Allah Teala; "... kafirlerin gücü yetse sizi dininizden döndürünceye kadar.durmadan sizinle savaşsınlar..." (Bakara, 217)

Kâfirlerin müslümanları öldürmeleri hiç durmaz, devam eder. Çünkü kalpleri müslümanlara karşı kinle doludur. Acaba bunun sebebi nedir? Bunun tek sebebi bizlerin mü'min olmamızdır. Evet. Onlar bize sadece mümin olduğumuz için kin beslerler. Allah'a ortak koşan müşrikler, ehli kitab olan yahudi ve hristiyanlar, ateşperest olan mecusiler ve diğer tüm kâfirler sadece mümin olduğumuz için bizlere karşı kin beslerler. Nitekim Buruc Sûresi'nde şöyle buyurulmaktadır:

"Onların müminlere kin bağlamalarının sebebi sadece mü'minlerin her şeye galip, övülmeye layık, göklerin ve yerin sahibi olan Allah'a iman etmeleridir. Allah her şeye şahid dir." (Buruc, 8-9) Bu âyetler Uhdud" halkını beyan etmektedir. Peki Firavun'un idam hükmü verdiği sihirbazlar ona ne demişlerdir. "Bizden sadece bize gelen Rabbimizin âyetlerine iman ettiğimiz için intikam alıyorsun. Ey Rabbimiz bize bol sabır ver ve bizi müslüman olarak öldür." (A'raf, 126)

Aziz ve celil olan Allah kâfirlerin bize kin beslemelerinin ve bizden intikam alma duygularının temel iki sebebi olduğunu, bunlardan birinin yoldan çıkmaları, diğerinin de bizim iman etmemiz olduğunu beyan ediyor ve buyuruyor ki; "Ey Muhammed de ki: Ey Kitap ehli, sadece Allah'a, bize indirilen ve daha önce indirilenlere iman ettiğimizden ve sizin de çoğunuzun yoldan çıkanlar (fasıklar) olduğunuzdan dolayı mı bize öfkeleniyorsunuz? (bizden intikam almaya kalkışıyorsunuz)." (Maide, 59)

Peki kendilerinin yoldan çıkmaları bizim de iman etmemiz sebebi ile bize kızan bu müşrikler, bizden ne zaman razı olurlar? Tabiki bizim imanımızı bırakmamız, onların da yoldan çıkmalarından vazgeçmeleri ile olur. Bu ise gerçekleşmesi mümkün değildir. Zira onlar yoldan çıkmalarını bırakırlarsa bunun anlamı müslüman olmuşlar demektir. Artık savaş biter. Şayet biz İslâm'ı bırakacak olursak (neuzubillahi teala) müşrik oluruz. Bu ikisi de olmadığı taktirde savaş devam edecektir. "Ey Muhammed de ki: Ey Kitap ehli, sadece Allah'a, bize indirilen ve daha önce indirilenlere iman ettiğimizden ve sizin de çoğunuzun yoldan çıkanlar (fasıklar) olduğunuzdan dolayı mı bize öfkeleniyorsunuz? (bizden intikam almaya kalkışıyorsunuz)." (Maide, 59) Onların yoldan çıkmaları; bizim imanımız, kâfirlerin bize karşı kinlerinin nedeni olduğundan Amerika'nın veya Rusya'nın yahut İngiltere'nin ya da İslâm aleminde bulunan herhangi bir zalim ve tağutun bir müslümandan memnun olduklarını görürseniz onun imanından ve müslümanlığından şüphe edin. Ne dediğim anlaşıldı mı?!

Çünkü aziz ve celil olan Allah, hiç değişmeyen ezeli bir esasını indirmiş ve şöyle buyurmuştur: "Kendi dinlerine uymadıkça yahudi ve hristiyanlar senden asla razı olmayacaklardır..." (Bakara, 120) Yahudilerin Enver Sedat'tan razı olduklarını görürseniz bilin ki Sedat müslüman değildir, yahudiler Sedat'ı öldürdüğü için Halid İsiamboli'nin idam edilmesini istiyorlarsa bilin ki Sedat yahudi tandanslıdır. Diğer yandan bir kısım insanlar Kaddafi'nin doğru bir insan, komünizme yönelik bir kişi olduğunu sanırlar. Halbuki Kaddafi'nin iktidarı her sarsıldığında Amerika suni davranışlarla onu kurtarmaktadır. Mesela Amerika uçakları Libya'yı bombalar, bir kısım Libyalıları (niyetleri ne ise ona göre) öldürür. Bütün bunların temelinde kahramanı kurtarma yatar. Sosyalizm, diğer izmler... Bütün bunlar Amerika'nın öğretileri ve talimatlarıdır. Böylece Arap, milliyetçi, müslüman görünümlü bir kahraman icad etsinler.

Haliz Esad, 'Müslüman Kardeşler'e karşı toplu imhaya giriştiğinde, koltuğu sallanınca, ya İsrail ya da Amerika onu kurtarmak için yapmacık girişimlerde bulunmuştur. Örneğin, Lübnan'da bulunan Suriye füzeleri me'seles; Golan Tepeleri meselesi tamamen yapmacık çıkışlardan başka bir şey değildir. Bu çıkışlarla sahte kahramanlar oluşturulmak istenmektedir. Golan tepelerinin İsrail tarafından işgal edildiğini ilan etmesi için dışişleri bakanı Begin hastaneden getiriliyor ve ilan ettiriliyor. Peki, uzun zamandan beri işgal edilmiş olan Golan tepelerini gündeme getiren ve hatırlatan şey ne olmuştur? Füzeler! İsrail, Lübnan'daki füzelerin çekilmesinde ısrar ediyor, Hafız Esad'da kalmasına dair tüm dünyada bir gürültü ve yaygara koparıyor. Neticesinde, Hafız Esad bölgedeki tek kahraman, yiğit ve tek kavmiyetçi lider görünümüne geliyor. Müslüman Kardeşler ise İsrail'in uşakları

görünümünde! Çünkü, İsrail yahudileri karşısında dikilen tek kavmiyetçi, kahraman (!) lidere karşı mücadele ediyorlar! Kaddafi, devamlı Enver Sedat aleyhinde konuşur ve ona göndermelerde bulunurdu. Enver Sedat, Libya lideri Kaddafi'yi Carter'a, bölgedeki "huzuru bozan ve fitne çıkaran şer birisi olduğu" şeklinde şikayette bulunur. Carter'in Enver Sedat'a cevabı ise; "Kaddafi bölge dengesini sağlayan biridir" şeklindedir. Enver Sedat şaşırmıştır. Zavallı Enver, Amerika dostu (!) olarak sadece kendisini zannetmekte. Ama kendisine; "bölge dengesinin Kaddafi tarafından sağlandığı" söylenmiştir.

Aslında hepsinin yuları Amerika'nın elindedir. Amerika uzaktan hedef gösteren efendi durumundadır. Tekrar konuya dönelim: Allah Teala buyuruyor ki:

"Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar ne akrabalık bağına gözetirler ne de verdikleri sözü." (Tevbe, 8)

Üstad Seyyid Kutub -Allah rahmet etsin- Fizilâl'de bu âyetin tefsirinde şöyle diyor: "Kur'an-ı Kerim'in bu ifadelerinin gerçek anlamının ortaya çıkması, tarih boyu kâfir ve müslüman ilişkilerinin nasıl olduğunun anlaşılması için, müşriklerin müminlere karşı nasıl bir tavır takındıklarını çok iyi incelememiz gerekir. Kâfirlerin bu tutumu Arap Yarımadası açısından malumdur. Çünkü meşhur Siyret kitapları onların bu davranışlarını bizlere anlatmaktadır..."

Fizilâl'il Kur'an'dan naklettiğimiz bu alıntı bile müşriklerin müminlere karşı süregelen davranışlarının nasıl olduğunu tasvire yeterlidir. Müşriklerin, İslâm davetinin ilk Mekke'de çıkışı tarihinden itibaren Kur'an'ın beyan ettiği bu nasların yaşanıldığı bu güne kadar tutumları izah edilmektedir. Aslında İslâm ile yahudiler ve hristiyanlar arasındaki savaşın süresi, İslâm ile müşrikler arasındaki savaşın süresinden daha uzundur. Fakat bu durum, devamlı olarak müşriklerin müslümanlara karşı tavırlarının sûrenin bu bölümündeki âyetlerin tasvir ettiği şekilde olduğuna ters düşmez.

"Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar ne akrabalık bağına gözetirler ne de verdikleri sözü." (Tevbe, 8)

Müşriklerin ve ehli kitabın müslümanlara karşı takınmış oldukları tavır, tarih boyunca hep böyle olmuştur. Yahudiler ile hristiyanların tutumundan bu sûrenin ikinci bölümünde yeri geldiğinde anlatacağız. Müşriklere gelince onların insanlık tarihi boyunca müslümanlara karşı takındıkları tutum bu minval üzere devam etmiştir. İslâm'ın Muhammed (sav) ile başlamadığını, bilakis Peygamberimiz (sav) ile ilahi risaletin mesajının son bulunduğunu göz önünde bulundurduğumuz zaman görürüz ki, müşriklerin her peygambere ve her ilahi mesaja karşı takınmış oldukları tutum, genel anlamda müşrikliğin yüce Allah'ın dini karşısındaki tutumunu yansıtır. Konuya tüm yönleriyle bakınca aradaki savaşın boyutları gerçek suretiyle ortaya çıkar ve hükümleri ebediyyen geçerli olan Kur'an âyetlerinin tasvirini yaptığı hakikatler, istisnasız bütün insanlık tarihini kapsayan bir gerçeği ortaya koyar.

Mesela Müşrikler, Hz. Nuh, Hud, Salih, İbrahim, Şuayb, Musa, İsa (aleyhumusselam)'a neler yaptılar? Müşrikler, şirkin ikinci büyük savaşında Tatarların eliyle müslümanlara neler yaptılar? Bağdat'ta Tatar putperestler, galip geldiğinde müslümanlar son derece kanlı facialar yaşadı. Bu faciaların belgeleri tarihin kara sayfaları tarafından tescil edildi. Biz burada İbn Kesir tarafından kaleme alınan "el-Bidaye ve'n-Nihaye" adlı eserde zikredilen Hicri 656 yılının olaylarına ilişkin belgelerden kısaca alıntılar yaparak yetineceğiz. [İbn Kesir şöyle diyor:](#)

Tatarların Müslümanlara Yaptıkları

"Tatarlar (Moğollar) Bağdat'a saldırdılar. Ele geçirebildikleri bütün erkekleri, kadınları, çocukları, yaşlıları ve gençleri öldürdüler. Şehir halkının bir çoğu kuyulara, samanlıklara, fosebtik çukurlarına girdiler. Günlerce bu şekilde saklandılar, meydana çıkmadılar. Halkın bir kısmı hanlarda toplanıp kapıları üzerlerine kilitlemişti. Fakat, Tatarlar bu kapıları ya kırarak ya da yakarak o hanlara girdiler. İçerdeki halk onlardan kaçıp yüksek yerlere sığınıyorlardı, fakat Tatarlar onları silahlan ile öldürüyorlardı. Öyle ki sokaklarda dereler gibi kan akıyordu, -hasbunallah ve nimel vekil, İnna lillah ve inna ileyhi raciun- Mescidlerde, camilerde ve kervansaraylarda da aynı facialar yaşıyordu. Tatarların elinden sadece yahudiler ile hristiyanlardan oluşan gayri müslimler ve onlara sığınanlar bir de sadrazam olar. Rafızı İbn Alkami'nin evine sığınanlar canlarını kurtarabilmişlerdi. Ayrıca bazı tüccarlar da bol rüşvetler karşılığında emanname (güvenlik belgesi) alabilmiş, böylece can ve mallarını kurtarabilmişlerdi. Bu saldırı öncesine kadar en şenlikli şehir olan Bağdat, saldırı sonrasında neredeyse tamamen harabeye dönmüştü. Nüfusu son derece azalmıştı. Şehirde kalabilen bir avuç insan da korkunun, açlığın, perişanlığın ve kıtlığın pençesinde kıvranıyordu. Bu olaylarda Bağdat'ta ne kadar müslüman öldürüldüğü hakkında çeşitli rivayetler zikredilmiştir. Kimi sekizyüzbin kişinin, kimi bir milyon kişinin öldürüldüğünü söylerken kimi de bu facianın kurbanlarının sayısının iki milyona ulaştığını söylemişlerdir. -İnna lillahi ve inna ileyhi raciun- la havle vela kuvvete illa billahi aliyyül azim! -

Moğollar, Bağdat'a Muharrem ayının sonlarında girmişlerdi. Kırk gün boyunca kılıçlar şehir halkını biçmeye devam etti. Halife Mustasimillah, Sefer ayının ondördüncü gününe rastlayan bir çarşamba günü öldürüldü. Mezarı belirsizdir. Öldürüldüğü gün kırkaltı yaşım dört ay aşmıştı. Halifeliği onbeş yıl, sekiz ay ve birkaç gün sürmüştü. Yirmibeş yaşındaki büyük oğlu Ebu Abbas Ahmed kendisi ile birlikte öldürülmüştü. Bir süre sonra yirmi üç yaşındaki ortanca oğlu Ebu Fadl Abdurrahman da öldürülmüştü, en küçük oğlu Mübarek ise esir alınmıştı. Ayrıca Patıma, Hatice ve Meryem adlarındaki üç kız kardeşi de esir alınmıştı. Bunlar dışında sözünü ettiğimiz Tatarların Bağdat'a girmelerini sağlayan vezir Alkami'nin düşmanı olan ve Dârü'l-Hilafet (Halifelik Sarayı)'nın üstadı olan Muhyiddin Yusuf b. Şeyh Ebu'l-Ferec b. Cevzi, oğulları Abdullah, Abdurrahman ve Abdülkerim ile birlikte öldürüldüler. Devletin ileri gelen yetkilileri de teker teker öldürüldüler. Öldürülenlerin arasında saray ikinci katibi Mücahidin Aybek, Şahabuddin Süleyman Şah, sünni emirler ve şehrin ileri gelenleri de vardı. Abbas oğullarından göze kestirilen kişi halifelik sarayından çağırılıyor, sonra adam çocukları ve eşleri ile birlikte alınıp Hilal mezarlığına götürülüyor, burada herkesin gözü önünde koyun boğazlar gibi boğazlanıyordu. Bu arada Moğolların hoşuna giden kızlar ve cariyeler esir alınıyordu. Şeyhi ve halifenin edep dersi hocası Sadreddin Ali b. Neyyar. da öldürülmüştü. Hatipler, imamlar ve hafızlar katledilmişti. Bunun sonucunda Bağdat'ta çok sayıda camiler, mescitler aylarca kapandı, cemaatler oluşturulamadı.

Kırk günün sonunda bu mukadder facia noktalandığında Bağdat, "tavanı üzerlerine çökmüş" bir yapının enkazını andırıyordu. Şehirde bir avuç saçları ağarmış ihtiyarlardan başka insan kalmamıştı. Sokaklara yığılan cesetler, yığınlar oluşturuyordu. Yağan yağmurlar bu cesetleri tanınmaz hale getirmişti. Şehri çürük leş kokusu sarmıştı, hava dayanılmaz derecede ağırlaşmıştı. Bu yüzden şiddetli bir veba salgını baş gösterdi. Öyle ki, bu veba hava yolu ile dağılarak Şanı dolaylarındaki bazı yörelere kadar yayılmıştı. Havanın ağırlaşması ve rüzgarın bozulması sebebi ile birçok insan öldü. Pahalılık, kıtlık, veba, kırım, kılıç-mızrak darbeleri ve taun hastalığı hep birlikte halkı kasıp kavuruyordu. -İnna lillah ve inna ileyhi raciun!

Bağdat'ta "eman (güvenlik)" ilan edildiğinde facianın başından beri dehlizlerde, fosebtik çukurlarında, mezarlarda saklanmış olan insanlar dışarı çıktılar. Tıpkı mezarları eşilmiş de dışarıya çıkarılmış ölümler gibiydiler. Birbirlerini tanımaz hale gelmişlerdi. Baba evladını, kardeş kardeşini tanıyamıyordu. Bu zavallıları da veba yakalayiverdi ve bu yüzden son nefeslerini vererek? daha önce canlarını vermiş olan öldürülenlere katıldılar..."

Okuduğunuz bu tüyler ürpertici satırlar, müslümanlara karşı üstünlük kuran müşriklerin hiçbir zaman, hiçbir vicdanî sorumluluk gözetmediklerini gösteren bir tarihi belgesel tablodur. Acaba bu tablo, sırf o dönemin Moğollarına özgü ve tarihin karanlıklara gömülmüş, uzak geçmişinde kalan istisnai kural dışı bir tablo mudur?

Hayır, asla! Yakın tarihin dramatik manzaraları, hiç de bu tarihi tablodan farklı değildir. Pakistan'ın Hindistan'dan ayrılışı sırasında putperest Hinduların müslümanlara karşı işlemiş oldukları cinayetler, vaktiyle Moğolların Bağdat müslümanlarına reva gördükleri cinayetlerden hiç de daha az iğrenç , daha az tüyler ürpertici değildir.

O sırada sekiz milyon müslüman, Hindulardan gelen vahşi ve barbarca saldırılar karşısında can korkusuna düşerek Hindistan'dan Pakistan'a göç etmek zorunda kalmışlardı. Fakat yola çıktıkları zaman sayıları sekiz milyonu bulan bu zavallılardan Pakistan sınırına varabilenler sadece üç milyon kişi olmuştur. Diğer beşmilyon müslüman yolda toplu kıyıma uğratılmıştı. Bu korkunç trajedi şöyle gerçekleşmiştir: Hind devleti tarafından kimlikleri iyi bilinen ve bazı ileri gelen hükümet adamları tarafından yönlendirilen, Hindulardan oluşmuş bir takım çeteler, bir takım putperest ölüm mangaları sözünü ettiğimiz göçmenlerin yolunu keserek onları yol boyunca koyun boğazlar gibi kesiyorlardı. Arkasından Moğolların Bağdat müslümanlarına karşı takındıkları vahşeti hiç de aratmayacak bir canavarlıkla ölü vücutları kesip doğradıktan sonra kuşlara ve vahşi hayvanlara yem olarak bıraktılar!

Bunun dışında bir başka planlı trajedi de bir trenin yolcularına uygulanmıştı. Bu trenin yolcuları Hindistan'ın çeşitli eyaletlerinden ayrılarak Pakistan'a gitmek üzere yola çıkan müslüman devlet memurları idi. İki devlet arasında varılan bir antlaşmaya göre isteyen müslüman devlet memurları Pakistan'a gidebileceklerdi. İşte bu antlaşmadan yararlanarak Hindistan devletinin çeşitli kademelerinde görev yapan ve artık Pakistan'da çalışmak isteyen ellibin memur trene binmişti. Tren Hindistan-Pakistan sınırına, geçitteki tünele bu elli bin memurla girmiş, fakat tünelin öbür ucundan sadece doğranıp öteye-beriye saçılmış cesetleri ile çıkabilmişti! Devletin üst makamları tarafından eğitilip yönlendirilmiş putperest hindu çeteleri treni tünelden geçerken durdurmuşlar ve içindeki ellibin müslüman devlet memurunu doğrayıp leş ve kan yığınlarına dönüştürmeden, yoluna devam etmesine izin vermemişlerdi! Yüce Allah; "Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar ne akrabalık bağıni gözetirler ne de verdikleri sözü" (Tevbe, 8) buyururken ne kadarda doğru söylüyor! Bu toplu kıyımlar günümüze kadar değişik biçimde sürekli tekrarlanıyor.

Peki Moğolların komünist Çin'de ve komünist Rusya'daki takipçileri o ülkelerde yaşayan müslümanlara karşı ne yaptılar? Ne

yapacaklar? İktidara geldiklerinden beri geçen çeyrek yüzyıl içinde yirmialtı milyon müslümanı yok ettiler. Görüldüğü gibi her yıla yaklaşık olarak bir milyon müslüman düşüyor. Üstelik toplu kıyım uygulamaları hâlâ devam ediyor.

Çin ve Rusya'daki bu müsülman kıyımından bir sene sonra Azerbaycan'ın başkenti Bakü'de İslâm Konferansı düzenlendi. Bu konferansa müsülman ülkelerin vakıf bakanları katıldı. Bunlardan hiçbiri tek kelime ne Afganistan'dan, ne de Rusya'nın Afganistan'a müdahalesinden söz etmedi. Bundan daha da iğrenci bu bakanlar, ülkelerine döndüklerinde basına yaptıkları açıklamalarda Birleşik Arap Emirliği Dışişleri bakanlığının açıklamasında olduğu gibi söyledikleri şu idi: "Rusya'da İslâm ve din hürriyetine saygı gösterilmektedir." Bazıları gazetelerde, Rusya'daki din hürriyetini (!) yazdılar. Ne yazık ki konferansta hiç kimse tek kelimeyle İslâm'dan söz etmedi. Konuşulanlar, Rusya'nın çatısı altındaki müsülman ülkelerde Rusya'nın, barışı sağlamasından, övgüler yağdırmaktan ibaretti. Sadece Rabîtatü'l Alemî'l-İslâmî genel sekreteri Abdullah Nasif (Allah onu aziz kılsın, korusun ve yaptıklarında başarı versin) konferansta şu tavrı takındı: İlgililer ona; "sunacağın bildiri nerede?" diye sorunca o da; "ben kağıttan konuşmam" demiştir. Sonra ayağa kalkarak şunları söylemiştir: "Barış ancak İslâm'ın gölgesi altında mümkündür. Sonra ey Ruslar! Sizin barışa çağrıda bulunduğunuza nasıl inanayım? Sizler bugün Afganistan'da müsülmanları kesiyorsunuz." Bunun üzerine diğer devletlerden gelen vakıf bakanları dehşete kapılırlar; "bu adam Rusya'nın içinde bulunduğu halde bunu nasıl söyler" diye düşünüp dururlar. Fakat Şeyh Abdullah devamla der ki:

"Ey Ruslar! Biz sizin barışa çağırdığınıza Afganistan'dan çekildiğiniz taktirde inanırız. O zaman sizlerin samimi olduğuna kanaat getiririz." Velhasıl Şeyh uzun konuşma yapmış ve hakkı haykırıştır. Sonra Şeyh Abdullah'a Rusların uşağı olan kâfir müftü Babahanof'u veya oğlunu ona göndermişler o da Şeyh Abdullah'a; "bizi ziyaret etmenizi istiyoruz, Sovyet liderleri seninle görüşmek istiyorlar." Şeyh Abdullah da; "Ben onlarla ancak Afganistan'dan çekilmelerinden sonra görüşmeyi kabul ederim" demiştir. Şeyh Abdullah Moskova'dan dönerken Ruslar onu havaalanında resmî karşılamak için büyük bir tören hazırlarlar. Halbuki o Moskova'dan transit geçmektedir. Ruslar ona; "senin Rusya'da Rabîtatü'l Alemî'l-İslâmî'nin bir.bürosunu açmanı istiyoruz" demişlerdir. O da: "İnşallah Afganistan'dan çekilmenizden sonra olur" demiştir.

İnsan samimi olunca neler oluyor... İnsanların gözünde de aziz, inşallah aziz ve celil olan Allah'ın nezdinde de aziz oluyor, hiçbir şey kaybetmiyor. Bilakis kâfirlerin gözünde bile şeref kazanıyor. Evet... Vakıflar bakanları Rusya'da Allah'ı inkâr eden devleti tesis eden Lenin'in kabrini ziyaret edip, çelenkler koyduktan ve saygı duruşunda bulunduktan sonra emleketerine döndüler. Rusya'nın milletlerarası barışı gözetlemesini övüp durdular. Vakıa Lenin'in kabrine çelenk koymak küfürdür. (Mustafa Kemal'in ve benzerlerinin kabrine çelenklerin konulması bundan farklı mıdır?)

Tarık bin Şihab'ın rivayet ettiği hadis-i şerifte "Bir adamın bir sinek yüzünden Cehennem'e, diğer bir adamın da yine bir sinek yüzünden Cennet'e girdiği" bildirilmektedir.

İmam Ahmed, Tarık bin Şihâb (ra)'dan rivayet ederek Peygamber (sav)'in şöyle buyurduğunu haber vermektedir: İki adam putlara tapan bir topluluğun önünden geçiyorlardı. O topluluk iki adama;

- "Bu putlara kurban kesmeden sizin buradan geçmenize izin

vermeyiz," dediler. Adamlardan biri;

- "Ben kurban kesmem," dedi. Onlar da;

- "Bir sinek dahi olsa kurban edeceksin," dediler. Adam;

- "Sinek de kurban etmem," dedi. Bunun üzerine o topluluk o kişiyi öldürdü. O da Cennet'e girdi. Diğer adam ise o putlara bir sinek kurban etti ve Cehennem'e girdi.

Müsülmanlar! Konu bu kadar basit değildir. Puta çiçek koymak, karşısında saygı duruşunda bulunmak öyle kolay bir husus değildir. İslâm uleması fetvasında şöyle demektedir: Bir kimse mecusi komşusuna "Nevruz bayramı" gününde onun Nevruz gününü kutlamak için ona bir yumurta dahi hediye etse veya onu tebrik etse kâfir olur. Kâfirlerin bayramlarını tebrik etmek küfürdür, çünkü sen onun küfrünü kutluyorsun. Şimdi sizlere yılbaşı dolayısı ile tebrik kartı gönderenleri biliyorsunuz. Bunlar müsülman değiller. Sen onları küfürle tebrik etmiş oluyorsun. Küfrü tebrik etmenin ne demek olduğunu her halde anlıyorsun. "Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar ne akrabalık bağını gözetirler ne de verdikleri sözü. Ağızları ile sizi memnun etmeye çalışırlar. Fakat kalpleri bundan kaçınır, onların çoğu yoldan çıkanlardır." (Tevbe.8)

Tüyleri ürperten, cehennemi işkenceler bir yana günümüzde müsülmanları imha etme operasyonları devam etmektedir.

Müslümanları Topluca Yok Etme Çalışmaları

Nitekim bu yıl, Çin'deki müslüman Türkistan'da, Tatarların Bağdattaki cinayetlerini bile gölgede bırakan bir facia meydana geldi. Müslüman bir lider yakalanıp getirildi, kendisi için cadde ortasında kazılan kuyuya konuldu. Arkasından yörenin müslümanları çeşitli işkence ve baskılar altında büyük abdest pisliklerini kaplara doldurup oraya getirmeye zorlandılar. (Çin'de devlet halkın bu pisliklerini toplar, onlara verdikleri gıda maddelerine karşılık olarak gübre olarak kullanır. Bu itibarla herkes pisliğini bir ekmek karşılığında devlete vermek mecburiyetindedir). İşte Çin devleti halktan topladığı bu pislikleri kuyuda bulunan müslüman liderin, üzerine boşalttırır. Bu işkence üç gün devam etti. Zavallı adam pislik birikintisi içinde can çekişe çekişe son nefesini vermek zorunda bırakıldı!

Yugoslavya'daki komünist rejimde müslümanlara aynı şeyleri yaptı. Bu cinayetlerin bilançosu olarak komünist rejimin orada iktidara geliş tarihi olan İkinci Dünya Savaşı'nın bitiminden günümüze kadar bir milyon müslüman yok edildi. Bu yok etmeler ve vahşi işkenceler orada hâlâ devam ediyor. Bunların bazı iğrenç örnekleri şöyle: Erkek ve kadın müslümanlar canlı pastırma sucuk üreten kıyma makinalarına atılıyor ve makinanın öbür tarafından et ve kan hamuru olarak çıkıyorlar! Kafkasyalı müslümanlardan Ürdün'e hicret eden Şeyh Şamil'in cemaati o günleri şöyle anlatmaktadırlar: Lenin ve Stalin günlerinde faizlerdeki hububatın tamamını aldılar ve bizleri topluca hapsettiler, kamplara doldurdular. İnsanlar açlıktan ölmek için, ölmek üzere olanları yiyorlardı. Baba ölmek üzere olan oğlunu, kadın ölmek üzere olan kocasını yiyordu. Bunu ben zulümden kaçarak Ürdün'e gelen Çeçen halkından dinledim. Bu şekilde eşlerini, çocuklarını yedikten sonra açlıktan kurban sırası kendisine geliyor ve ölüyordu. Sağ kalanlar ise ya Azerbeycan'da yazın sıcaklığının 50 dereceye çıktığı bölgelere ya da Sibiry'a'nın, kışın soğukluğunun sıfırın altında 30, 40 derecelere vardığı bölgelere sürgün ediliyorlardı. Sibiry'a'da bu şekilde kaç insanın öldüğünü ancak Allah bilir.

Daha sonra İslâm Konferansı'na katılan müslüman ülke vakıflar bakanları, Rusya'da barıştan ve insan haklarından söz etmekte! İşte Ruslardaki barış böyle bir barıştır. Ya Yugoslavya'daki barış?! Onun barışının mahiyetini bilmek için şu olayı dinleyin: 1948 Filistin Harbindeki Boşnak Mücahidler Filistin'de 1948 yılında harb başladığında, Filistin cihadına katılmak için Yugoslavya'dan mücahidler gelmişti. Allah'a yemin ederim ki onlardan bir tanesi bana şunları anlattı: Binlerce yahudinin arasına tek başıma giriyordum. Üzerime kurşunlar yağmur gibi yağıyor, öyleki sırtımdan ceketi düşürüyorlardı. Ona: Peki ne yapıyordun? dedim (ve o gün onu doğrulamamış, ona inanmamıştım. Ta ki, Afgan cihadında bunlara şahid oluncaya kadar). Yugoslavya'nın Bosna Hersek'inden olan Şeyh Abdurrahman şu cevabı verdi: Ben, "Kulhuvallahu Ahad, Kul euzu birabbil felak ve kul euzu birabbinnas sûrelerini âyete-e1-kürsî ile birlikte okuyor ve Bismillahillezi la yedurru maa ismihi şeyun fi'l ardi ve la fissemâi ve huvessemî-ul âlîm" okuyordum ve binlerce yahudi askerinin arasına giriyordum. Görevimi tamamladıktan sonra da hiçbir yara almadan geri dönüyordum.

1948'de Kudüs'ten ve Mescid-i Aksa'dan Ürdün ordusu geri çekilip Kudüs'ü yahudilere bırakmak, teslim etmek istedikleri zaman bu Şeyh Abdurrahman ise bunu reddetmiş ve şunları söylemiştir: "Yahudiler ben sağ kaldığım ve cesedim tepelenmediği sürece Mescid-i Aksa'ya giremeyeceklerdir." Şeyh Abdurrahman ve beraberindeki Mısır İhvan-ı Müslimin teşkilatına mensup bir grup İslâmî Hareket mensubu gençlerle birlikte Mescid-i Aksa'nın içine girerler. Oradan çekilmeyi reddederler. Vallahi onlarla içeride birlikte kalan bir kardeş daha sonra bana olayı şöyle anlattı: "Bizim sayımız, Mescid-i Aksa'nın pencerelerinin sayısından daha azdı. Biz ise mescidin içerisinde bir bu pencereden, bir şu pencereden dışarıya yahudi askerlerine ateş açmaktaydık. Şeyh Abdurrahman, Ürdün askeri komutanı Abdullah et-Tell'e "Mescid-i Aksa'yı nasıl terk edebilirsiniz? Nasıl buraları yahudilere bırakabilirsiniz?" dediğinde, komutanın cevabı: "Gelen emirler böyle, çekileceğiz" olmuştu. Bunun üzerine Şeyh Abdurrahman komutana: "Bana iki sandık bomba bir otomatik silah ve mermileri bırak ve git. Ben Mescid-i Aksa'nın alanında bulunan şu minarenin üstüne çıkacağım. Yahudiler içeri girince bütün bu bombaları onlara atacağım ve onları gücümün yettiği kadar otomatik silahla tarayacağım. Sonra da onlar beni öldürürler." Sonra Mescid-i Aksa'da bulunan gençler bütün pencerelerinden ateş edince yahudiler Mescid-i Aksa'nın müslümanlarla dolu olduğunu, Mescid-i Aksa'yı boş bırakarak çekilmelerinin mümkün olmadığını zannettiler. Mescid-i Aksa'ya yaklaşmaya bile cesaret edemediler. Böylece Mescid-i Aksa işte bu gençlerin sayesinde 1948 ile 1967 yılları arasında müslümanların bünyesinde kaldı.

Arap ordusu bir savaşta ne zaman darboğazda kalsa arkalarından beş altı kişilik Yugoslav mücahidleri gönderilirdi. Bunlar yahudi muhasarasını kırar ve mücahidlere yardım ulaştırırlardı. Bir defasında şehid Abdulkadir el-Hüseyni yahudilerin kuşatması altında kalmıştı. İlgililer ek kuvvet istediler. Yugoslavyalı bu gençlerden beş tanesi gitti, yahudilerin oluşturdukları bu çemberi kırdılar. Ne yazık ki Mısır ve Suriye birlik kurup Arap Birleşik Cumhuriyeti'ni oluşturunca yeni cumhuriyetin başkanı Cemal Abdunnasır, Yugoslav lideri kardeşi Tito'ya: (AbdunnasırTito'ya kardeş derdi. Çünkü inkarcılıkta onun kardeşi idi) "Kardeşim Tito bizim birleşmemizin hediyesi olarak bizden ne arzularsın?" diye sorar; Tito da; "1948 senesinde Filistin harbinde savaşan kaç kişi var sende? Bunlar Suriye'ye gidip orada yerleştiler. Onları bana teslim et" dedi. Abdunnasır'da onları Suriye'de yakalatıp Tito'ya teslim etti. Tito ertesi günü bütün bunları kurşuna dizdi ve yaptıklarını halk için yaptığını söyledi.

1948 Filistin Harbindeki Boşnak Mücahidler

Filistin'de 1948 yılında harb başladığında, Filistin cihadına katılmak için Yugoslavya'dan mücahidler gelmişti. Allah'a yemin ederim ki onlardan bir tanesi bana şunları anlattı: Binlerce yahudinin arasına tek başıma giriyordum. Üzerime kurşunlar yağmur gibi yağıyor, öyleki sırtımdan ceketini düşürüyorlardı. Ona: Peki ne yapıyordun? dedim (ve o gün onu doğrulamamış, ona inanmamıştım. Ta ki, Afgan cihadında bunlara şahid oluncaya kadar). Yugoslavya'nın Bosna Hersek'inden olan Şeyh Abdurrahman şu cevabı verdi: Ben, "Kulhuvallahu Ahad, Kul euzu birabbil felak ve kul euzu birabbinnas sûrelerini âyete-el-kürsî ile birlikte okuyor ve Bismillahillezi la yedurru maa ismihi şeyun fi'l ardi ve la fissemâi ve huvessemî-ul âlim" okuyordum ve binlerce yahudi askerinin arasına giriyordum. Görevimi tamamladıktan sonra da hiçbir yara almadan geri dönüyordum. 1948'de Kudüs'ten ve Mescid-i Aksa'dan Ürdün ordusu geri çekilip Kudüs'ü yahudilere bırakmak, teslim etmek istedikleri zaman bu Şeyh Abdurrahman ise bunu reddetmiş ve şunları söylemiştir: "Yahudiler ben sağ kaldığım ve cesedim tepelenmediği sürece Mescid-i Aksa'ya giremeyeceklerdir." Şeyh Abdurrahman ve beraberindeki Mısır İhvan-ı Müslimin teşkilatına mensup bir grup İslâmî Hareket mensubu gençlerle birlikte Mescid-i Aksa'nın içine girerler. Oradan çekilmeyi reddederler. Vallahi onlarla içeride birlikte kalan bir kardeş daha sonra bana olayı şöyle anlattı: "Bizim sayımız, Mescid-i Aksa'nın pencerelerinin sayısından daha azdı. Biz ise mescidin içerisinde bir bu pencereden, bir şu pencereden dışarıya yahudi askerlerine ateş açmaktaydık. Şeyh Abdurrahman, Ürdün askeri komutanı Abdullah et-Tell'e "Mescid-i Aksa'yı nasıl terk edebilirsiniz? Nasıl buraları yahudilere bırakabilirsiniz?" dediğinde, komutanın cevabı: "Gelen emirler böyle, çekileceğiz" olmuştu. Bunun üzerine Şeyh Abdurrahman komutana: "Bana iki sandık bomba bir otomatik silah ve mermileri bırak ve git. Ben Mescid-i Aksa'nın alanında bulunan şu minarenin üstüne çıkacağım. Yahudiler içeri girince bütün bu bombaları onlara atacağım ve onları gücümün yettiği kadar otomatik silahla tarayacağım. Sonra da onlar beni öldürürler." Sonra Mescid-i Aksa'da bulunan gençler bütün pencerelerinden ateş edince yahudiler Mescid-i Aksa'nın müslümanlarla dolu olduğunu, Mescid-i Aksa'yı boş bırakarak çekilmelerinin mümkün olmadığını zannettiler. Mescid-i Aksa'ya yaklaşmaya bile cesaret edemediler. Böylece Mescid-i Aksa işte bu gençlerin sayesinde 1948 ile 1967 yılları arasında müslümanların bünyesinde kaldı.

Arap ordusu bir savaşta ne zaman darboğazda kalsa arkalarından beş altı kişilik Yugoslav mücahidleri gönderilirdi. Bunlar yahudi muhasarasını kırar ve mücahidlere yardım ulaştırırlardı. Bir defasında şehid Abdulkadir el-Hüseyni yahudilerin kuşatması altında kalmıştı. İlgililer ek kuvvet istediler. Yugoslavyalı bu gençlerden beş tanesi gitti, yahudilerin oluşturdukları bu çemberi kırdılar. Ne yazık ki Mısır ve Suriye birlik kurup Arap Birleşik Cumhuriyeti'ni oluşturunca yeni cumhuriyetin başkanı Cemal Abdunnasır, Yugoslav lideri kardeşi Tito'ya: (AbdunnasırTito'ya kardeş derdi. Çünkü inkarcılıkta onun kardeşi idi) "Kardeşim Tito bizim birleşmemizin hediyesi olarak bizden ne arzularsın?" diye sorar; Tito da; "1948 senesinde Filistin harbinde savaşan kaç kişi var sende? Bunlar Suriye'ye gidip orada yerleştiler. Onları bana teslim et" dedi. Abdunnasır'da onları Suriye'de yakalatıp Tito'ya teslim etti. Tito ertesi günü bütün bunları kurşuna dizdi ve yaptıklarını halk için yaptığını söyledi.

Allah Yolundan Alıkoyma

"... Allah'ın... yolundan (hem kendilerini, hem başkalarını) alıkoymuşlardır..." (Tevbe, 9)

Arap mücahid gençlerden biri vardı. Kendisini Ebu't-Tuh (sert mizaçlı) diye isimlendirmişti. Fillen o sert mizaçlı idi. Maaşallah o cihad için gelen Arap genç mücahidlerinin ve cephelere katılanların öncülerindendi. Çok gayretliydi ve inancı sağlamdı. Bir gün Şeyh Celaleddin Hakkani'ye gelerek;

- "Te vessül (rabita yapmak) şirktir" der. Celaleddin Hakkani de;

- "O haramdır" der. Genç ona;

- "Hayır şirktir" der. Hakkani mücahidlerin karşısında ona;

- "Te vessül haramdır" der. Mücahid genç;

- "Hayır, ya tevessülün şirk olduğunu itiraf edeceksin ya da bu çatının altında bir gece dahi senle birlikte kalmam" der. Bu gence rabita yapmanın haram olması yetmiyor. Celaleddin Hakkani'nin mücahidlerin önünde rabita yapmanın haram olduğunu itiraf etmesi kâfi gelmiyor. Genç ona "mutlaka bunun şirk olduğunu söylemen gerekir" diye ısrar ediyor. Hakkani de;

- "Ben onun şirk olduğuna inanmıyorum," der. Genç de bunun üzerine hak adına (!) cepheyi terk ederek cihaddan geri döner. Vakıa bu mesele izaha muhtaçtır. "Allah'ın yolundan alıkoyma" yasağı çeşitli şekillerde çiğnenmiş olabilir. Bazen insanın kendisi Allah'ın yolundan alıkoyan olur da, kendisi bundan habersiz olur. Bu bazen ameliyle, bazen de sözülle olur. Nice kelimeler vardır ki, sahibini Cehennem'e sokmuştur! İmamsın, sana ittiba edilmektedir, âlimsin, ilminden hidayete ulaşılmaktadır. Sana birisi gelip te, istirahat etme zamanında, ya da uyku zamanında bir soru sormak isterse, "yarın gel" deme. Belki de senin yanına uzak yerden gelmiştir. Bir sorunu vardır, onu çözmek istemektedir. Müsaade et ona. Senin yanından buruk olarak ayrılmasını ve "uzak yerden yanına geldik, bize iki dakikasını ayırmadı" demesine fırsat verme.

Peşaver'de oturup ta Allah'ın yolundan engelleyenlerden olma. Afganların tüm ayıplarını ezberleyip üzerine tuz biber ekerek, dışarıdan oralara Allah için cihada gelenlere engel olma. Bir müslüman cihad için Suud'dan, Kuveyt'ten, Katar'dan, Ürdün'den ya da diğer ülkelerden cihad aşkıyla geldiğinde ve seni iyi birisi olarak tanıdığından: "Ey kardeşim bana hangi cepheyi tavsiye edersin?" diye sorduğunda, ona: "Cepheye gitme. Burada cihad olmaz. Çünkü bunlar müşriktirler, bid'at ehlidirler. İşte falan komutan Fransa'yla, filan komutan Amerika'yla vs. işbirliği yaptığını işittik. Sen cihada gitme. Otur tedrisat yap" deme. İşte bunlar Allah'ın yolundan engellemektir. Seninle karşılaşan, cihad aşkıyla gelen bu müslüman beş dakika sonra: "Keşke buralara kadar gelmeseydim. Bilet parasına, vize almak için gel gitlere ve uğraşılara yazık oldu" demeye başlayacak ve geri dönecektir. İşte bu Allah'ın yolundan engellemektir. Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

"İnkâr edenlerin ve Allah yolundan alıkoyanların amellerini Allah boşa çıkarır." (Muhammed, 1)

Allah'ın yolundan küfürle alıkoymak, Allah'ın yolundan cihadı engellemektir. Öyle insanlar var ki; hakkı söylemek adına Allah'ın yolundan halkı akkorlar da bundan haberleri dahi olmaz. Nice insanlar vardır ki kelimeler onları Cehennem'e sürüklemiştir. Afgan cihadının ayıplarını beyan ederek insanları cihaddan engelleyenler. Ramazan'da oruç tutmamalarını söyleyen kimseler gibidir. Ramazan orucuyla, cihad arasında hiçbir fark yoktur. Cihad da farz-ı ayndır, oruç da farz-ı ayndır. Kesinlikle fark yoktur. Ramazanda oruç yiyenin günahı, cihad etmeyen kimsenin günahından daha azdır. Çünkü cihadın faydası tüm ümmet içindir. Orucun faydası ise, tutan kimse içindir. İbn Teymiyye şöyle diyor: "Dini ve dünyayı fesad eden saldırgan düşmanı engellemek, imandan sonra gelen en büyük farzdır."

İnsanların canlarına, mallarına, ülkelerine ve dinlerine saldıran komünist Rusya'yı önlemek. Afgan müslümanlarını onlardan korumaktır. Sonra birsi geliyor ve "kardeşim, Afganistan'daki cihad hakkında ne dersin?" diyor. Sen de; "geldiğin yerde kalman İslâm'a ve müslümanlara daha faydalıdır" diyorsun. La havle vela kuvvete illa billahil aliyyil azim. Bu insanın cevabı tamamen; "Ramazan orucu hakkında ne dersin?" diye sorulup ta; "kardeşim, Ramazan orucu senin sıhhatini etkiler. Biz burada İslâm devleti kurmak istiyoruz. Sıhhaten senin kuvvetli olman lâzım, çünkü İslâm devleti kurmak ve kafirlerle savaşmak istiyoruz" diyerek hak ve batılı birbirine karıştıran kimsenin cevabı gibidir. Sen şimdi Ramazan'da oruç tutma, kuvvetli olmak için (!) sonra da kâfirlere hücum ederiz. Ne kadar sonra? Elli, yüz belki de bin sene sonra! Ya da; oruç tutma demiyor, ama: "Vallahi kardeşim falan, oruç tuttu hastalandı, falan oruç tuttu öldü, falan oruç tuttu şöyle oldu" vs. Yani sanki, oruç tutma diyor. Birisi geliyor: "Allah yolunda cihad etmek istiyorum" diyor. Sen de: "Vallahi kardeş falan cepheye şu var, filan cepheye kendi aralarında kıtal var, falan cephesinde ise bidat ve hurafeler var, falan cephesinde ise şirk var." Yani ne demek istiyorsun! Desene açıkça: "Allah yolunda cihad etme" diye. Evet, kendi ülkemizde de cihad var. Nasıl mı? Nefis yemeklerle, leziz tatlılarla... Her gün cihad yapılmakta maşallah! Hatta bu yolda karınlar şişmekte, geçirmeler başlamakta! Daha sonra geliyor ve şeyhimi Cihada gideyim mi! Şeyh de: "Oğlum, ailende cihad et. Çocuklarında cihad et. Onların eğitimi de cihaddır. Birisi yine soruyor. Allah yolunda Cihada gideyim mi? diye. O da: Otur, anne babana hizmet et. Bu Afganistan'daki cihaddan daha faziletlidir diyor. Bir üçüncü kişi geliyor; biz ona; "Afganistan'da mücahitlerin zafere ulaştıklarını işittik" dediğimizde bu defa: "Sizin aklınız doğduğunuz ilk günkü gibi hâlâ küçük. Savaşın boyutlarını kavrayamamakta. Savaş büyük devletler arasında olmakta. Bu savaş Rusya ve Amerika arasında olmakta. Sizler Afganlar mı savaşıyor, zannediyorsunuz? Savaşanlar Amerika ve Rusya. Sizin bu savaşa katılmanızı gerektirecek bir neden yok! Kendi ülkende kal. Kendi ülke halkına faydalı ol. Afganlarla İslâm arasında herhangi bir bağ yok..." (Onlar) Allah yolundan (insanları) engellemektedirler. Yaptıkları ne kadar da kötü bir şeydir!

Fasık bir kimse tevbe ederek, günahlarına kefaret olması için cihada gelmiş ve Peşaver'de seninle karşılaşmış, sana cihadı soruyor ve sende "cihadı bırak! Önce İslâm'ı anlamak gerek. İslâm'ı anladıktan sonra cihad edersin (!)" demektesin. Önce sen iyi bil ki: İslâm'dan neyi anlamalıdır. Sen İslâm'dan neyi anladın, kaç kitap okudun?! İslâm'a yeni giren ve hemen cihada katılmak isteyen sahabelere otur; Kurtubi Tefsirini, İbn-i Abidini, Bidaye ve Hidayeyi, Felhu'l-Bari'yi okudun mu diye sorulmuyordu? Bilakis sahabeler La ilahe illallah, Muhammeden Rasulullah'ı biliyor ve cihaddan geri durmuyorlardı. Bu nedenle ne Ebu Bekir, ne de Ömer (r.anhuma) hadis hafızları değillerdi. Hz. Ebu Bekir zekat vermeyenlere karşı savaş açtığında, Hz. Ömer ona: Sen onlara nasıl savaş açarsın. Halbuki onlar "La ilahe illallah" diyerek kanlarını korumuşlardır, diye itiraz etmişti. Hz. Ebu Bekir de; "Vallahi, namazla zekatın arasını ayıranlara karşı savaşıyorum. Rasulullah'a verdikleri bir oğlağı dahi vermezlerse, onlara savaş açarım"

buyurmuştur. Şayet o sahabeler çokça hadis hafızları olsalardı, Hz. Ebu Bekir onlara şu hadisi delil gösterirdi: "Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Rasülü olduğuna şehadet getirip namazı kılincaya, zekatı verinceye kadar insanlarla savaşmakla emrolundum. Eğer bunu yaparlarsa benden kanlarını ve mallarını korumuş olurlar."

Bazıları şöyle diyebilirler: "Kardeşim bunlar için tekniğe ve taktiğe ihtiyaç var. Önce güzelce silahlanmalıyız. Düşmanlarımızın sahip olduğu gibi bizlerde tanklara, uçaklara, teknolojik imkân ve sanatlara sahip olmalıyız! İyi bilinsin ki, Rumu ve Farsı yenenler tuzla kâfur otunu birbirinden ayırd edemeyen kimselerdi. Kisra'nın sarayına girdiklerinde beyaz kâfur buldular. Onu tutup bu ne yumuşak bir tuzmuş diyerek yemeklerine koyduklarında tuz tadı gelmeyince onun tuz olmadığını anlamışlardı. Oranın en zengin eşrafından Abdul Mesih isimli birinin kızı esir alınmıştı. Yaşlı olan bu kız kendisini esir alan askere: "Ey evladım! Benim yaşını oldukça ilerlemiş, gençliğim kaybolup gitmiştir. Sana istediğin kadar para vereyim ve beni bırak!" der. Asker de: "Bin dirhem isterim" der. Kadın çıkarıp bin dirhemi verdikten sonra: "Neden daha fazla istemedin?" diye sorar. O da: "Binden sonra başka sayı mı var?" der. O en büyük sayının bin olduğunu düşünmekte. İşte o zamanın süper devletlerini Rum ve Farsı bunlar fethetmiştir. Teknik, taktik ve teknolojisi olmayan insanlar!

Günümüzde bazı insanların zihninde cihaddan önce davet gereklidir, düşüncesi vardır. Cihad öncesi davet olmalıdır. Ancak, bu davet ülkelerimiz kendi idaremiz altında bulunuyorsa cihaddan daha önce gelir. Müslümanların namusları kirletilirken, her yerde oluk oluk müslüman kam akıtılırken, mukaddes topraklarımız işgal altında bulunurken, bu söz, nasıl doğru olabilir? Hırsız yatak odasına girmiş, yatağına uzanmış, hanımın kocası diyor ki: "Bekle, Allah'a dua edeyim!" Aileni, kızını, bacını bu şekilde hırsızla baş başa bırakıp da "tesbihimi çekeyim, teheccüd namazımı kılalım" diyorsan çektiğin tesbih, okuduğun âyet sana lanet edecektir. Sen ne yapmaktasın? Yüce Allah tesbihini, namazını nasıl kabul eder? Semadaki melekler sana lanet etmektedir, ırzını, namusunu kıskanmadığından dolayı! Yatak odana giren, yatağına giren bu hırsızla savaşmak sana farz-ı ayn olmuştur. Öldürüne ya da öldürülüne kadar savaşmak zorundasın.

Tüm İslâm âlimleri ırzı savunmanın farz olduğu konusunda ittifak etmişlerdir; Bir müslüman kadın teslim olduğu takdirde tecavüze uğrayacağını biliyorsa onun teslim olması caiz değildir. Savaşmak ve öldürülünceye kadar direnmek zorundadır. Bu nedenle Konir bölgesinde Rus askerleri müslüman kadınları tankların içine çekmek istediklerinde, birçok müslüman kadın kendisini nehre atarak namusunu kurtarmıştır. Bu hareket tamamen İslâm şeriatine uygundur. Çünkü, namusu müdafaa, canı müdafaadan daha önce gelir.

Şairin dediği gibi;

Yüksek şeref etrafında kan akıtılmadıkça eziyetten kurtulamaz...

Durum böyle iken düşmanın tâ yatak odasına girip müslümanların ırzlarını kirletmeleri halinde nasıl davranılacaktır? İşte bu nedenle İbn Mübarek adlı şair böyle bir durumu garipseyerek şunları söylemiştir:

Müslüman kadınlar saldırgan düşmanın elinde bulunurken, Müslüman nasıl yerinde durabilir. Nasıl sakin olabilir. Halbuki kadınlar rüsvaylıktan korktuklarında en çetin söz olan şu sözü söylemekte; Keşke bizler doğurulmamış olsaydık, bu hali görmeseydik.

Evet şair bu şiirinde red ifade eden bir soru soruyor. Nasıl böyle bir durumda müslüman yerinde durabilir? Aziz ve celil olan Mevla da aynı red sorusunu soruyor ve şöyle buyuruyor:

"Size ne oluyor da Allah yolunda ve "ey Rabbimiz, halkı zalim olan bu memleketten bizi çıkar. Kendi tarafından bize bir dost gönder ve yine kendi tarafından bize bir yardımcı gönder" diye yalvaran, erkek, kadın ve çocuklardan güçsüz olanlar uğrunda savaşmıyorsunuz?" (Nisa, 75)

Şair şöyle der:

Müslüman kadınlar bütün sınırlardan kaçırılırken,

Müslümanların yaşantısı nasıl güzel olabilir?

Allah için ve İslâm hakkı için onları genç, ihtiyar savunmalıdır.

Ey dinleyen!

Basiret sahipleri nerede olurlarsa onlara seslen.

Allah'ın çağrısına cevap verin, cevap!

Kardeşlerim, Mısır'da müslüman kadın esir düştüğünde zamanın halifesine seslenerek; "Eyvah! Ya Mu'tasım" diye çağrıda bulunması üzerine, Mu'tasım 70.000 kişilik bir orduyla harekete geçer. Mu'tasım'ın bu hareketini o kadının çağrısına gereksiz bir itaat ya da yiğitlik zannetme! Bu harekette bulunmak, farz-ı ayndır. İslâm uleması "bir müslüman kadın esir düştüğü zaman, tüm müslümanların üzerine o müslüman kadın kurtuluncaya kadar cihad farz-ı ayn olur" diyerek bu hususta icmâ etmişlerdir.

"Şunlar Müşriktir" kitabından iki kelime öğrendin, insanları davet edip "gel bak, İbn Kayyım ne diyor?" diyorsun. Birinci satırı okudun, ikinci satırı da oku diye emrediyorsun. Keşke bu iki satırı bilmemiş olsaydın. Çünkü bu dinin belini kıranlar yarım âlimlerdir. Ne doğru dürüst âlimdirler, ilmine dayanarak fetva versinler. Ne de cahilliğini idrak ederek bilmediklerini öğrensinler.

İmam Nevevi'nin Mücadelesi

İmam Nevevi; İslâm tarihinde en önde gelen fıkıh âlimlerindendir. Tüm İslâm tarihi boyunca İslâm âlimlerinden en bilgili on âlim zikredilecek olsa İmam Nevevi bu seçkin on fukahânın içerisinde yer alır. Sahih-i Müslim'i şerh etmiştir. Ayrıca "el-Mecmu'ufı'l-fıkıh" isimli bir eseri de vardır. İbn Kesir, Nevevi'nin bu kitabı hakkında "benzeri bir kitap telif olunmamıştır" diyerek bahsetmektedir. Gerçekten İmam Nevevi'nin kitaplarını okurken susuzluğunu giderdiğini hissedersin. Manaların derinliğine ve cazibesine hayran kalırsın. Ayrıca İmam Nevevi çok zâhid, abid olan hayatı boyunca emr-i bil maruf nehy-i anil münkeri terk etmeyen, hakkı haykıran ve zalim sultanların zulümlerinden ve kuvvetlerinden korkmayan bir âlimdir. Bir gün yazı yazarken çırası söner ve eli bir ampul gibi parlar ve elinin ışığıyla yazısına devam eder. Şam ve Mısır emiri Zahir Baybars ile ihtilaf eder. Baybars: Tatarlar 658 H. yılında Filistin'e kadar geldiklerinde ve Şam'a saldırıya hazırlandıklarında, onlarla savaşmak üzere ordu teşhiz etmek için, halkın malını almasının caiz olacağına dair âlimlerden fetva talep eder. İmam Nevevi'nin dışında, tüm âlimler fetva verirler. İmam Nevevi ise "Hayır, sana fetva vermiyorum" der. Baybars ise: "Neden fetva vermiyorsun? Biz Tatarlara karşı cihad için silah alacağız. Tatarların zulmüyle ümmet ve din zayi olmaktadır" der. İmam Nevevi'de: "Sen buraya geldiğinde bir köleydin ve hiçbir şeye sahip değildin. Ben şu anda senin yanında birçok bağların, bahçelerin, köle ve cariyelerin, altın ve gümüşlerin olduğunu görüyorum. Bunları cihad için sattığın zaman ancak, bana karşı haklı olursun ve ben de sana cihadda kullanmak üzere halkın malını almana, o zaman fetva veririm." Bu cevabı işiten Baybars, İmam Nevevi'yi Şam'dan sürgün eder. Sürgün edilen Nevevi kendi köyü olan Neva köyüne gider ve oraya yerleşir. Bunun üzerine âlimler Zahir Baybars'a gelerek: "Şam uleması Muhyiddin en-Nevevi'ye muhtaçtır" derler. Baybars'ta, âlimlere: "Onu geri getirin" der. Buna cevaben İmam Nevevi: "Allah'a yemin ederim ki Zahir Baybars orada bulunduğu sürece Şam'a girmeyeceğim" der. Ve yüce Allah onun yeminini boşa çıkartmaz. Bir ay sonra Zahir Baybars vefat eder. İmam Nevevi Şam'a döner. İşte İmam Nevevi âlim, zahid, fakih ve muhaddis... Kitaplarındaki berekete bakın! Riyazu's-Salihin'e , Kırk hadise ve Kitabu'l-Ezkar'ma bakın! Kitaplarında bereket ve feyz hissedilmektedir. İmam Nevevi'nin kitaplarının yayılması gibi, telif olunmuş hiçbir kitap yayılmamıştır. Medine İslâm Üniversitesi'nde, İmam Nevevi Şerhi ve Sahih-i Müslim, öğrencilere ücretsiz olarak dağıtılır. Bir defasında küçük bir öğrenci grubu 18 ciltlik İmam Nevevi'nin Sahih-i Müslim Şerhini tekrar yetkililere iade ediyor ve "Biz Nevevi'nin kitaplarını istemiyoruz" Neden? Çünkü onun akidesinde bozukluk var! İmam Nevevi'ye dil uzatmaya cesaret edebilmek, akidesinde bozukluk var, -Allahu Ekber! Daha dün yumurtadan çıktın, bugün elini olgunlaşmamış üzüm salkımına uzatıyor- onun kitaplarını istemiyoruz diyebilmek..! Eğer Nevevi böyle olursa İbn Hacer el-As-kalani de böyle olur. Filan te'vilcidir, falan Eşari'dir vs. gibi ifadelerden sonra ulemeden geriye kim kalır? İslâm ümmetinin âlimlerinden hiç kimse kalmaz. Sen gelir bu fakih alimlerin bizler için yaptıkları büyük surları yıkmaya çalışır; üzerine bir çizgi çeker veya tek bir kelimeyle hepsini hiçe sayarsan geriye ne kalır? Bütün ümmet bunların sözlerini kabul edip kendilerine saygı gösterirken, senin bu şazz ve tutarsız durumun neyi ifade eder? Tüm İslâm ümmeti İmam Nevevi ile İbn Hacer'in ilminde ve takvasında ittifak eylemiştir. İbn Hacer, hadis ilminde emiril mü'minin mertebesinde. Henüz daha abdest almasını doğru dürüst bilmez, sabah namazını kuşluk vakti kılar ve İmam Nevevi'ye ya da Seyyid Kutub'a dil uzatmaya cüret eder. Şu kâfirdir ya da bu kâfirdir diye tekfirde bulunur. Sevdiğim ve güvendiğim bir kardeşim bana şunu anlattı: Müslüman bir genç, cihad için yanına gelir. O da cihad için gelen, tanıyıp sevdiği bu müslümanı evinde ağırlar. Yedirir, içirir ve yatağında yatırır. Daha sonra da havaalanında onu yolcu etmeye gider. O müslüman misafirde kendisini ağırlayanın oğluna; "Allah için babana buğz ediyorum. Çünkü baban, Müslüman Kardeşler cemaatindendir" der. İşte, iyiliğin karşılığı! Allah'ın yolundan engelleyip de iyi niyetinden yaptığının farkında olmayanlardan bir ikincisi de işte budur! "Amellerinin kötülüğü onlara (şeytan tarafından) cazib gösterilmiştir." (Tevbe, 37) Ey kalpleri evirip çeviren, kalbimizi dinin üzerine sabit kıl. Ey Cebrail'in, Mikail'in ve İsrail'in Rabbi olan Allah'ım, göklerin ve yerin yaratıcısı, gaybın ve hazrın âlimi! İhtilaf ettikleri şeylerde kulların arasında hükmedecek Sensin, hakta ihtilaf edilen şeylerde izinle bizleri hakka ve doğruluğa ulaştır. Şüphesiz Sen dilediğini sıratı müstakime ulaştırırsın.

Seyyid Kutub'u Dalaletle ve Kafirlikle İtham Eden Kişi

Bu ikinci kişi kendisine ikramda bulunan konuk sahibine: "Allah için sana buğz ediyorum" demiştir. Sebebi ise misafir edenin Müslüman Kardeşler'den olmasıdır. Bu tür insanlar merhum Seyyid Kutub'a, o Fizilalil Kur'an'ın sahibi değil, Fi Delâil Kur'an'ın sahibidir Seyyid Kutub! Kitaplarını okuduğunuz, sevdiğiniz bu adam dalalettedir, kâfirdir demekteler. Neden böyle söylemekte? İstihbarat birimleri gençlerin Seyyid Kutub'un kitaplarını okuyupta etkilenmelerinden korkmaktadırlar. Bu nedenle Seyyid Kutub'un akidesinden insanları şüphelendirmek ve Seyyid Kutub'un kitaplarıyla yeni neslin arasına sedler çekmek istemektedirler. Böyle söyleyen kimseler, bu sözleriyle büyük ihanet birimlerine hizmette bulunduklarını bilememektedirler. Bu zavallılar gerçekten hakkı açıkladıklarını zannetmektedirler. Seyyid Kutub'un kâfir olduğuna inanmaktadırlar. Kardeşlerim! Müslüman, Allah'ın yoluna engel olmaz. Allah'ın yolundan insanları engellemez. Nice kelimeler vardır ki söyleyene "telafuz etme beni, bırak beni" der. Peygamber efendimiz bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır: "Kişi umursamadığı bir sözü söyler ve onun yüzünden Cehennem ateşine sürüklenir" Düşünün! Nevevi'nin akidesinde bozukluk var demekle ne kadar genç hayırdan mahrum bırakılmaktadır? Milyonlarca müslüman Nevevi'nin büyük nimetten, Allah'ın ona bahşetmiş olduğu feyiz ve bereketten mahrum bırakılmak istenmiş olmuyor mu? Aynı şekilde İbn Hacer el-Askalanî için akidesi bozuktur, çünkü o Eşari'dir, denildiğinde... bunu diyenlere Eşari nedir? diye sorsanız, vallahi cevap veremez, çoğu daha Eşari nedir, ne demektir onu bilmez. Sadece duymuştur! Fethu'l-Bari'yi oku, fakat Kitabı't-Tevhid bölümünün şerhini okuma! Neden?! Çünkü İbn Hacer'in akidesi tamamen selefi değildir, Nevevi'nin kitaplarını oku, mahzuru yoktur. Fakat bazı bozuk te'villere dikkat et! Bir genç gelmişti. Adımı biliyordu. İslâmabad'ta onunla karşılaştım. Bana falan şöyledir, filan şöyle sofidir, Busayri ve filan şöyledir diye anlatmaya başladı. Sonra da: "Busayri Kasidesi (el-Burde) hakkında görüşün nedir?" diye sordu. Ben de: "İki beyiti hariç Rasûlullah (sav)'i medheden, ona övgü ve senada bulunan, bundan daha güzel bir kaside var mıdır? Sen beyitlerden Resûlullah'a sevgiyi tadarsın dedim." Bu genç; "İki beyiti kaldır, üç beyiti kaldır" demedi, dedim. Bunun üzerine: "Onun akidesinden şüphe edilmektedir" dedi. Biraz tartıştıktan sonra ikinci namazı için kalktık. Bizimle birlikte namazdan isteksiz durunca, ben; "gel sen bize namaz kıldır, senin akiden sahihtir" dedim. Öne geçti ve bize imam olup namaz kıldırıldı. Vallahi yaşı daha yirminin altında, doğru dürüst Kur'an okumayı bilmiyor, bizim akidemiz bozuk olduğu için de arkamızda namaz kılmıyor ve öne geçip bize namaz kıldırıyor. Bu bir musibettir. Söyler misiniz kâmil, akli başında bir insan nerede bulunacak? Kardeşlerim, herkeste ayıp ve hata bulunur. Fakat herkes sadece hataları görüp onları yazmakla meşgul olursa, hatalardan başka ne okunur? Her bir topluluk geldiği zaman bir öncekini lanetle anacaktır. Bu mü'minlerin sıfatı değildir. Yüce Rabbimiz mü'minlerin sıfatını şöyle beyan buyurmaktadır: "Onlardan sonra gelenler de derler ki: Rabbimiz! bizi ve bizden önce iman etmiş olan kardeşlerimizi bağışla. İman edenlere karşı kalblerimizde bir kin bırakma." (Haşr, 10) Tüm iman edenler: "Büyüğümüze saygı göstermeyen, küçüğümüze şefkatli olmayan bizden değildir" hadis-i şerifini çok iyi bilmektedirler. Ancak, gelipte; "Afgan halkı tevhide bilmedikleri için Allah Teala, azab ve ceza olarak onlara kâfirleri musallat etmiştir. Biz tevhide bilenlere gelince, Allah derecelerimizi yüceltmek için bizleri düşmanla imtihan etmiştir" şeklindeki yazıları, kitapları nasıl yazarsınız. Böyle bir kitap benim elimde bulunmaktadır. Peşaver'de bunun gibi kitaplar çokça mevcuttur. Böyle düşündükleri için Afganlılara yapılan zulümlere karşı tamamen duyarsızdılar. Afgan halkına acıyanlar da vardır. Biri buraya gelmişti. Cepheye gitmedi, Peşaver'de kaldı. Acep Peşaver'de ne var? Afganistan'daki katliamlara yanıp tutuşan biri bu zatla konuşur. O da ona; "kardeşim, Afgan halkı için kendini yorma. Sen kendini Afganlılar için yoruyorsun. Pakistanlılar onlardan daha üstündürler" der. Bunu söyleyen nasıldır? Karnı pırnç pilavı ve kızartılmış piliçlerle doludur. Öyleki fırında kızartılmadıkça piliçleri yemezler. Şimdi bu geliyor; "sen Afgan halkı için kendini yorma, onlar bu kadar önem verilmeye layık değillerdir, çünkü inançları bozuktur," der. La havle vela kuvvete illa billahil aliyü'l azim. İnsanın kendi müslüman kardeşine karşı merhamet ve şefkat hissetmemesinden daha büyük bir bela olabilir mi? Evet! Allah'ın yolundan engellemenin çeşitleri çoktur. İnsanların çoğu bunlara düşer, fakat bu halleriyle Allah'ın yolundan engelleyenlerden olduklarını bilmezler. Fasık veya facir bir âlim insanları Allah'ın yolundan engellediğini bilmez. İnsanlar ondan dolayı Allah'ın dininden uzaklaşırlar. Allah'ın âyetlerini az bir değer karşılığı satan ve Allah'ın yolundan insanları engelleyen o fasık bunu bilmez. Devlet başkanından bir nişane veya dünyevi şeylerle para ve makam karşılığı devlet başkanının istediği gibi fetva veren âlim, bunu bilmez. Kardeşlerim, Seyyid Kutub ve onunla birlikte olanların kâfir olduğuna dair el-Ezher'in kitap çıkarması ve Seyyid Kutub'un katli vacip olan bir kâfir olduğuna hükmetmesinden daha büyük bir musibet olabilir mi? Müslüman Kardeşler cemaati için; "Şeytan Kardeşlerde Din Anlayışı" isimli kitap çıkararak, Allah'ın dininin hakim olmasından başka bir arzulan olmayan müslüman kardeşlere, şeytanın kardeşleri demekten daha büyük bir musibet olabilir mi? Bu kitap 1965'te el-Ezher Şeyhi'nin fetvasıyla basılmıştır. Seyyid Kutub'un ve onunla birlikte olanların kâfir, öldürülmelerinin vacip olduğunu belirtmektedir. Din adına, Ezher ulemasının fetvasına dayanarak Seyyid Kutub ve onunla birlikte olanlar katledilmişti. 1954 yılında el-Ezher Şeyhi Muhammed el-Hıdır Hüseyin (rahimehullah) "senden bunların kâfir olduklarına veya asi ve bağı hükmünde olduklarına dair fetva vermeni istiyoruz" derler. Ezher Şeyhi Muhammed el-Hıdır ise: "Hayatımın sonunu böyle bir fetva ile lekelemekten Allah'a sığınırım. Onların kanlarını boynumda taşımaktan, İslâm davetçilerine asi veya bağı demekten, yüce Allah'a sığınırım" diye cevap verir. O zamanlarda Ezher Şeyhi'nin ümmet üzerinde bir yeri ve önemi vardı. el-Ezher şeyhinin söylediği her kelime tüm dünya tarafından kabul görüyor ve dillerden düşmüyordu. Ezher şeyhine "Şeyhu'l-İslâmî'l-Ekber Şeyhu Camiatü'l-Ezheri: En büyük İslâm şeyhi" deniliyordu. Takvası ve ilmiyle biliniyordu. Ezher şeyhini, Ezher uleması seçiyordu, bu ancak takva sahibi, âlim kimselerden olabiliyordu.

Ezher Şeyhi Hıdır Hüseyin'in Kral Faruk'la Konuşması

Ezher ulemasından bir âlimi -zannediyorum Şeyh Muhammed el-Hıdr veya Şeyh Alişî'yi-, Melik Faruk iftara davet eder. O zamanlar Ramazan'da kralların âlimlere iftar vermeleri ve insanlara yaklaşmak adetleriydi. Günümüzdeki reziller gibi değillerdi. Maalesef günümüzdeki yöneticileri görünce önceki krallara rahmet okur olduk. Abdülhamid Kişik'in dediği gibi: "Mısır halkı Kral Faruk'un kabrinden dirilip geldiğini görseler "Taleal bedru aleyha" şiirini okurlar." Kral Faruk'un iftar sofrasına davet edilen bu âlim gelir. Kral Faruk sofrayı kurmuştur. O zamanlarda bir âlim geldiği zaman krallar onun elini öper ve büyük bir ihtişamla karşılarlardı. Hâlâ Suudi Arabistan'da müftü Bin Baz'ın eli, kral ve emirler tarafından öpülerek ihtişamla karşılanmaktadır. Bu el-Ezher âlimine Kral Faruk: "Buyurun, yemeğe başlayın" der. Üstad: "Size leş ve kan haram kılındı" (Maide, 3) âyet-i kerimesini okur. Kral Faruk: "Bu leş veya kan değildir, yemektir" der. Üstad yine "leş ve kan haram kılındı" âyet-i kerimesini tekrarlar. Bunun üzerine Kral Faruk: "Hani kan nerede hocam?" der. Bu şerefli İslam âlimi de pilavdan bir avuç alır ve avucunda pilavı sıkır. Pilavdan kan damlamaya başlar. "İşte bunlar zulmettiğin insanların kanıdır" der. el-Ezher âlimleri veli ve salih kimselerden oluşmaktaydı. Bu, o âlimin bir kerametidir. 1954 senesinde devlete istedikleri fetvayı vermeyen el-Ezher Üniversitesi Şeyhi Muhammed el-Hıdır Hüseyin görevinden alınır ve yerine turizm bakanı gibi birisi getirilir. Artık o tarihten sonra el-Ezher şeyhliğine, devlete istediği fetvayı veren, yağ çekmesini iyi beceren ve insanları nifaka sürüklemekte maharetli olan kimseler getirilmeye başlandı. Nihayet el-Ezher Üniversitesi'ni katlettiler.

Şu anda sorsam el-Ezher şeyhinin ismini sizlerden kaç kişi bilir? Ben bilmiyorum. Ben el-Ezher Üniversitesi'nin şeyhinin ismini bilmiyorum, onu tanımıyorum. el-Ezher'den mezun olan bir kimse her yerde saygı ve ihtişamla karşılanır, kalblerde ona karşı bir sevgi olurdu.

Annem bana; "köyümüzde Abdullah isminde el-Ezher'den mezun olan bir âlim vardı. Bundan dolayı sana Abdullah adını koydum" derdi. Ben Şeyh Abdullah'tan daha yüksek bir diploma ile mezun olup gelmiştim. Annem yanlış bir şey yaptığında; "anne bu konu şöyledir" diye izah ettiğim zaman bana; "Ezherli âlim böyle söylemişti" diye cevap verirdi. Ben doktoramı el-Ezher'de bitirdikten sonra, annem beni dinlemiyor, onu dinliyordu. Halkın tamamı böyleydi. Sadece el-Ezher ulemasının fetvasına güvenirdi. 1965'te el-Ezher şeyhliğine birisini getirdiler. O da "Müslüman Kardeşlerin hükmü Kur'an ve Sünnette maruftur. Onlar İslâm'dan çıkmışlardır. Tevbeleri kabul edilmez!" diye fetva verdi. Fetvayı veren âlim şu anda ölmüş, Rabbi huzurundadır. el-Ezher şeyhinin bu fetvasına dayanarak, Müslüman Kardeşler'den öldürülen veya idam edilen kimselerin göğsüne şu âyet-i kerimeyi asarlardı.

"Allah'a ve Rasulüne karşı savaşan, yeryüzünde fesad çıkarmaya çalışanların cezası ancak, öldürülmeleri veya asılmaları yahut ellerinin ve ayaklarının çaprazlama kesilmeleri ya da yeryüzünde başka bir yere sürgün edilmeleridir. Bu, dünyada onlar için bir zillettir. Ahirette ise, onlar için büyük bir azap vardır." (Maide, 33)

1954 yılında "Müslüman Kardeşler İslâm'dan çıkmışlardır, tevbeleri kabul edilmez" diye fetva veren el-Ezher Şeyhi Abdurrahman fetvasından bir veya iki yıl sonra vefat etti.

Seyyid Kutub'un İdam Merasimi

1966 yılında el-Ezher Üniversitesi'nin şeyhliğine Hasen getirildi. O da Müslüman Kardeşler için "Şeytanın Kardeşlerinde Din Anlayışı" isimli bir kitap çıkardıktan bir yıl sonra vefat etti. Bu kitap Şeyhu'l-Ezher'in adına çıkarılan "Minbei'ül-İslâm" adlı derginin hediyesi olarak halka bedava dağıtıldı. Mısır'da idamdan önce Ezher'li bir şeyh getirilip idam edilene kelime-i şehadet getirtmesi, idam merasimlerindenidir. Üsîad Seyyid Kutub idam sehпасına götürölürken onun kelime-i şehadet getirtmesi için Ez-herli bir âlim getirilir. O; "Ey Seyyid Kutub! "Eşhedü enlailahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah" de" der. Seyyid Kutub: "Sende mi? Komediye tamamlamak için mi geldin? Şüphesiz biz "La ilahe illallah" dediğimiz için idam ediliyoruz. Siz ise karşılığında ekmek yemek için, "la ilahe illallah", söylüyorsunuz!" diye cevap verir.

La ilahe illallahu vahdehu la şerikeleh lehul mülkü velehul hamdü vehuve ala külli şeyin kadir. Vela havle vela kuvvete illa billahil aliyyul azim.

"...Onlarla nasıl bir anlaşma olabilir? Size karşı bir üstünlük sağlar, sizi yenerlerse; size karşı hiçbir hukuk gözetmezler." Ayet-i kerimde geçen "illen" kelimesinin; "ahid, akrabalık, komşuluk, zimmet, saygı" gibi manalara geldiğini daha önce belirtmiştik. Onlarla nasıl bir ahid ya da dostluk olabilir ki; size karşı üstünlük sağlarsa hakkınızda hiçbir yemin ve hiçbir zimmet (hak, hukuk) gözetmezler. Kalpleri istemediği ve çoğu fasık olduğu halde, ağızlarıyla sizi güya hoşnut ederler. "Allah'ın âyetlerini yok pahasına değişmişler ve (Allah'ın) yolundan (hem kendilerini, hem de halkı) alıkoymuşlardır. Şüphesiz onların yapmış oldukları bu şey çok kötüdür. Bu sebebledir ki bir mü'min hakkında ne yemin gözetirler ve ne de ahid gözetirler. İşte asıl saldırganlar bunlardır."

Saldırganlar ifadesi hak ve hukuk tanımayan mütecavizler manasınadır. Yok pahasına az bir para ile Allah'ın âyetlerini değişmişlerdir. Allah'ın âyetlerini aldıkları az bir değer karşılığı satmışlardır.

Mücahid; "az bir değer karşılığı, yok pahasına" ifadesini; Ebu Süfyan'ın yanında yiyecekleri bir yemek karşılığı olarak, ahidlerini bozmuşlardır, şeklinde tefsir etmiştir. Evet onlar, yiyecek karşılığı ahdi bozmuşlar az bir değer karşılığı (Allah'ın âyetlerini) satmışlardır ve Allah'ın yolundan (hem kendilerini hem de başkalarını) engellemişlerdir. "Şüphesiz, onların yapmış oldukları bu şey çok kötüdür. Bir mü'min hakkında ne yemin gözetirler ve ne de zimmet gözetirler."

Onuncu âyetin sekizinci âyetin te'kidini olduğunu söylemişlerdir. Bazı âlimler de, onuncu âyet yahudilere hasdır. Birinci âyet ise; tüm müşrikleri kapsamaktadır, demişlerdir. İkinci âyet: "Bir mü'min hakkında ne yemin gözetirler ve ne de ahid gözetirler. İşte asıl mütecavizler bunlardır." Birinci âyet: "... hakkınızda hiçbir yemin ve hiçbir zimmet (hak, hukuk, ahid) gözetmezler. Kalpleri istemediği ve çoğu fasık olduğu halde, ağızlarıyla sizi güya hoşnut ederler" buyurulmaktadır. Ağızlarıyla sizi hoşnut ederler, razı etmeye çalışırlar, ifadesi münafıkların, kâfir ve müşriklerin tabiatlarını beyan etmektedir. Onlar yapmacık gülümsemelerle, yalan yeminlerle mü'minleri aldatmak isterler. Evet. Münafıkların tabiatı insanları razı etmek için çokça yemin etmektir. Yüce Allah bunu şöyle beyan etmektedir; "Onlar yeminlerini (kendilerine) kalkan edinmişlerdir. (Allah'ın) yolundan (hem kendilerini hem de insanları) engellemişlerdir."

Kur'an-ı Kerim'de müşrikler hakkında; "onların çoğu fasıktır" buyurulmuştur. Müşriklerin hepsi fasık olduğu halde niçin Allah onların çoğunun fasık olduğunu zikretmiştir? İzahı şöyledir: Fasık kelimesinin lügat manası; isyan etmek, yoldan çıkmaktır. Bu âyetteki fasıklıktan maksat ise, verilen sözden, yapılan antlaşmadan caymaktır. Müşriklerin hepsi yaptıkları antlaşmadan dönmeyip çoğu döndüğü için bu âyet "müşriklerin çoğu fasıktır" ifadesi zikredilmiştir. Evet. Âyet-i kerimde "ağızları ile sizi hoşnut etmeye çalışırlar, kalpleri ise diretir. Onların çoğu fasıklardır" buyurulmaktadır. Müşriklerin kalbinde; hem Allah'a ortak koşma inancının hem de mü'minlerden razı olma duygusunun birlikte bulunması mümkün değildir. Bu nedenle dilleri kalplerinden farklıdır. Nitekim şu âyet bu hakikati belirtmektedir:

"Ne yahudiler ve ne de hristiyanlar sen onların dinine tabi olmadıkça, senden asla razı (hoşnut) olmayacaklardır." (Bakara, 120)

İki Yüzlülük

Onların kalpleri mü'minlere rıza göstermek istemez. Onların sizden razı ya da hoşnud olmaları yapmacık gülümsemelerden ve tatlı sözlerden başka bir şey değildir.

"Diliyle tatlı sözler dökerken bir taraftan, Aldatır, tilki gibi seni diğer taraftan."

Senin aleyhinde planlar kurar, tuzaklar hazırlar. Seninle karşılaştığı zaman muhabbetle kucaklaşır, musafaha eder ve seni seviyorum diye yeminde bulunur. İşte yüce Allah'ın fasıklık diye, Resulullah (sav)'inde münafıklık diye isimlendirdiği şey budur. Peygamber efendimiz; "İnsanların en şerlisi iki yüzlü olanıdır" buyurmaktadır. Bunlar insanlara farklı farklı yüzlerle yaklaşırlar. İçlerinde olanı gizler ve aksini izhar ederler. İşte bu münafıklık ve fasıklık alametidir. Mü'min ise kişinin yüzüne karşı yanlışlıklarını izhar eder, gıyabında da iyiliklerini konuşur. Seni gördüğü zaman hoşuna giden lafları söyleyip, sevgi gösterilerinde bulunup sonra da olmadığın zaman gıybetini yapan, ayıplarını konuşan kimse sadık mü'min olamaz. Sadık mü'min kardeşine yüz yüze nasihatta bulunur. Kardeşinin gıyabında da yanlışlıklarını örter. Karşılaştığı zaman, usulüne uygun bir şekilde uyarılarda bulunur.

İncitmeden Nasihatta Bulunmak

Peygamber (sav): "Din nasihattir" buyurunca, sahabeler: "Kimin için ya Rasulullah" dediler. Rasulullah (sav)'de; -"Allah için, Kitabı için, Resulü için, mü'minlerin imamları için ve geneli için" buyurdu. Kardeşine nasihat etmen vaciptir. Onda bir yanlışlık gördüğün zaman onu önlemeye çalış. Kardeşine,Rasulullah (sav)'in şu buyruğunda belirttiği gibi davran. Rasulullah (sav): "Gece namazlarını kılsa, Abdullah ne güzel birisi olur" buyurur. Bunun üzerine Abdullah bin Ömer geceleri uyumaz.Çünkü kendisine kusurlarından birisi bildirilmiştir, o da gece namazına, teheccüde kalkmadığıdır. Eğer sen de kardeşine olan sevginde sadıksan kardeşinin kusurlarını ona aracısız bildir. Onun olmadığı zamanlarda ayıplarını zikretme, insanlara karşı onun ayıbını gizle. Asıl olan kardeşinin ayıplarını insanların karşısında değil, sadece kendisinin karşısında söylemendir. Çünkü ona ayıplarını insanların karşısında söyler, nasihatte bulunursan onu incitmiş olursun. Ancak başkalarının olmadığı bir ortamda yüz yüze söylersen onu sevindirmiş olursun. Fakat insanların karşısında,"kardeşim sen şöyle yapıyorsun, bunu yapma" gibi sözlerle onun yanlışlıklarını söylersen kardeşini rezil etmiş, onu küçük düşürmüş olursun.Böyle şeyler kardeşinin kalbinde sana karşı düşmanlığa sebep olur.

Diğer yandan mü'minin alameti kardeşim yüzüne karşı çok methetmemektir. Tâ ki, onun belini kırmasın ve onu gurura kaptırmasın. Bu nedenle Rasulullah (sav) ağızlarıyla bizleri hoşnut etmeye, razı etmeye çalışanlara karşı "övenlerin yüzüne toprak serpin" buyurmuştur. Rasulullah mü'min kardeşini yüzüne karşı öven birisine ise; "sen bunun belini kırdın" buyurmuştur. Yüze karşı övgüde bulunmak her ne kadar haram değilse de mekruhtur. Ancak kardeşinin bazı yanlışlıklarını söylemek istediğin zaman, ona övgüyle söze başlamakta bir sakınca yoktur. Ona: "kardeşim sen zeki birisin, insanların sevip saydığı ve örnek aldığı birisin, ancak şöyle bir hatan vardır, bu hatam düzeltebilir misin" diyerek nasihatte bulunabilirsin.

Şayet nasihat edeceğin kişi, senin idarecin veya senden büyük, yahut baban gibi çekindiğin biri ise; bunlara mektup yazarak nasihat etmekte bir beis yoktur. Hasan el-Benna -rahimahullah-şöyle demektedir: Biz emri bil maruf nehy-i anil münker yaparken işte bu yolu takip ediyorduk. Bize ders veren ve yönlendirmelerde bulunan bir hocamızı mcsciddeki direklerin arkasında namaz kılarken gördüm. Ona direklerin arkasında namaz kılmanın mekruh olduğunu söylemeye utandım. Hocama bir hayır sever ismi ile mektup yazarak; "sizi mescidde direklerin arkasında namaz kılarken gördüm. Rasulullah (sav)'inde buyurduğu gibi bu mekruhtur" dedim. Daha sonra hocam derste bizlere: "Gençler bugün bir hayırseverden bana mektup geldi. Direklerin arkasında namaz kılmamam hususunda beni uyarıyordu. Ben bu mekruha dikkat etmiyordum. İnşallah bundan sonra dikkat edeceğim sizler de dikkat edin" dedi. Ben de dersteydim. Hocamıza onu kırmadan nasihatte bulunabilmıştık.

Mümkün olduğu kadar kardeşini incitmeden, onu kırmadan, ona nasihatte bulunabilmelisin. Hz. Hasan ve Hüseyin (r.ahnuma)nın yaptığı gibi. Abdestini güzelce alamayan bir adam görürler. Ona abdest almayı öğretmek için konuşmak yerine onu kendi aralarında hakem kılarlar ve; "amca ben ve kardeşim hangimiz daha güzel abdest alıyoruz diye tartıştık, sen aramızda hakem ol ve bizim abdest alışımıza bak" derler. Sol eliyle ibriği alır ve sağ eline dökerek iki elini de yıkar sonra bir avuç dolusu suyla ağzını yıkar ve burnuna çeker, sonra da sol eliyle sümkürür. "Bak amca yüzümü nasıl yıkıyorum" diyerek yüzünü yıkar. Sonra; "bak amca dirseklerime kadar suyu nasıl ulaştırıyorum" diyerek kolunu ve ayaklarını yıkar. Sonra Hasan nerede der? Hüseyin, ben ondan daha maharetliyim abdest almakta, der. Sonra diğeri abdest alır. Böylelikle adam abdest almayı öğrenir ve; "ben hakemim fakat abdest almayı sizden öğrendim," der.

Bu Dini Nereden Öğrendiniz?

Emri bil maruf nehyi anil münkerde bulunma insanları gerçekten seven kişiye muhtaçtır. Uzak görüşlü, dili tatlı olan kişiye muhtaçtır. Gelip: "Ben Allah için seni sevmiyorum, sana buğz ediyorum. Çünkü sen şöyle şöyle yapıyorsun" diyen kimseye değil. Tatlı dille söylemeye gücün yetmiyor mu? "Kardeşim ben seni Allah için seviyorum. Ancak kardeşim sende şöyle basit bir hata gördüm. Bunu düzeltmen çok hoş olur" diyemiyor musun? Vallahi bir kardeşim bana kendisine gelen birinin şöyle dediğini naklediyor: Ben Allah için sana buğz ediyorum. Neden Allah için bana buğz ediyorsun? Çünkü senin baban Müslüman Kardeşlerden! La havle vela kuvvete illa billah!

Bu nasıl İslâm anlayışı!

Allah için bir müslümana kin duymak...! Neden mi? Çünkü babası Müslüman Kardeşler cemaatinden. Hasbunallahu ve nimel vekil! Bunu söyleyen kendisinin emri bil maruf yaptığını, tebliğde bulunduğunu ve hakkı açıkladığını sanıyor. Müslümanlara nefret beslediği için ecir alacağım umuyor!

Halbuki yüce Mevla şöyle buyurmaktadır:

"Mü'min erkekler ve mü'min kadınlar birbirlerinin velileridirler. İyliği emreder, kötülükten alıkoyarlar. Namazı dosdoğru kılar, zekatı verirler. Allah'a ve Rasülüne itaat ederler. İşte Allah bunlara rahmet edecektir. Allah, Azizdir, Hakim'dir."

(Tevbe, 71) Peygamber efendimiz de: "Sizden hiçbiriniz kendi nefsi için istediğini kardeşi içinde istemedikçe iman etmiş olmaz" buyurmaktadır.

Bu dini nereden öğrendiniz? Ben, senden Allah için nefret ediyorum, sana buğz ediyorum, demeyi nereden öğrendiniz? Seninle karşılaşmak istediği ya da bir hayır istediği zaman sanki önce yüzünü ekşitmesi ve arkasını çevirmesi gerekmekte! Kaşlarını çatarak bakması gerekmekte! Bakarsın ki bu zat "düşündü, ölçtü, biçti." Baktı, yüzünü ekşitti, gözlerini sana dikti, nerede ise gözleri ile seni yiyecek. Vallahi bunlardan biri benim yanımdan geçti, bana öyle bir bakışla baktı ki, ona bir tokat vurup gözlerini çıkarasım geldi.

Aziz kardeşim İslâm nerede? İslâm'ın muhabbeti nerede? Emrolunduğumuz yumuşaklık nerede?

Bir adam Harun Reşid'e gelir ve; "sert bir hitab ile sana nasihat etmek ve galiz sözler söylemek istiyorum" der. Harun Reşid'de: "Hayır, şüphesiz yüce Allah senden daha hayırlısını, benden daha şerlisine göndermiştir. Ve ona yumuşak olmasını emretmiştir. Yüce Allah Musa'yı Firavun'a göndermiştir. Hz. Musa senden daha hayırlı, Firavun'da benden daha şerlidir. Üstelik yüce Allah Musa'ya da şöyle emretmiştir:

"Firavun'a gidin, çünkü o azmıştır. Ona yumuşak söz söyleyin, belki öğüt alır, yahut korkar." (Taha 43-44)

Hoş kelime, iyi söz, sadakadır. Hele de bu söz hayra vesile olan bir söz olur ise düşünün nasıl olur?

Allah Teala Uhud savaşında Rasulullah'ın emrine muhalefet eden insanlara karşı Rasulullah'ın nasıl şefkatli davrandığını beyan ederek buyuruyor ki:

"Allah'ın bir rahmeti dolayısıyladır ki, sen onlara karşı yumuşak davrandın, eğer kaba, katı kalbli olsaydın, elbette etrafından dağılır giderlerdi. Bu itibarla onları başıyla ve onlar için Allah'tan mağfiret dile. İşlerinde onlarla istişare et." (Âl-i İmran, 159) Yumuşak olmak Allah Teala'nın büyük bir nimetidir. Mü'min yumuşak davranır, kolaylaştırır, muhatabını hoşnut kılar. Adeta uslu bir deve gibidir. Nereye çekersen oraya gider. Nereye de çöktürürsen oraya çöker.

Rasulullah (sav) küçük bir kız çocuğu ile karşılaştığında çocuk onun elinden tutar. Ona bir şeyler yaptırmak isterdi. Rasulullah'a; "benimle gel! Şu taşı veya şu şeyi bana göster" derdi. Sense kardeşim karşımda, burnundan soluyor, yüzünü ekşitiyorsun. Neden böyle yapıyorsun? Senin bana hediye edecek ne bir atın var ne de malın. Beni sevindiremiyorsan bari güler yüz göster. Hem hostik (adi) hurma Hem de gramı az olsun.

12 - 16. AYETLERİN TEFSİRİ

12- Eğer onlar, antlaşma yaptıktan sonra, yeminlerini bozar ve dininize dil uzatırlarsa, küfrün önderleriyle savaşın. Çünkü onlarda yemine sadakat yoktur. Umulur ki, bundan vaz geçerler.

13- Ey mü'minler! Yeminlerini bozan ve peygamberi yerinden çıkarmayı kasteden bir kavimle savaşmaz mısınız? Halbuki size karşı ilk önce onlar başladılar. Yoksa onlardan korkuyormusunuz? Eğer gerçekten mü'min iseniz, korkmanıza Allah daha layıktır.

14- Onlarla savaşın ki, Allah sizin elinizle onlara azab etsin. Onları rezil ve rüsvay etsin. Onlara karşı size zafer versin ve mü'min kavmin gönlünü huzura kavuştursun.

15- Kalplerinden öfkeyi gidersin. Allah dilediği kimselerin tevbesini kabul eder. Allah, her şeyi çok iyi bilendir ve hikmet sahibidir.

16- Yoksa siz, Allah içinizden cihad edenleri, Allah'dan, Peygamberinden ve mü'minlerden başkasını sırdaş edinmeyenleri açığa çıkarmadan bırakılacağınızı zannediyorsunuz? Şüphesiz ki Allah, bütün yaptıklarınızdan haberdardır.

"Eğer antlaşmalarından sonra yeminlerini bozarlarsa..." Âyet-i kerime de yemini bozma olarak ifade olunan "nekesu" kelimesi bir şeyi bağladıktan sonra tekrar çözmeye denir. Yeminlerini bozmalarından maksat; antlaşma ve ahidlerini bozmaktır. "... ve dininize saldırlarsa o küfür önderlerini, ileri gelenlerini ve elebaşlarını öldürün (onlarla savaşın) çünkü onların yeminleri yoktur." Allahu alem âyet-i kerimenin bu bölümünün manasında Allah'a karşı ahidlerini bozanlar küfrün liderleridir. Küfrün liderlerini öldürün, onlarla savaşın. Müslümanlara karşı antlaşma ve ahidlerini bozan İslâm dinine saldıran her kimse küfrün liderlerindendir. Allah Rasulü (sav)'in sırlarının emanetçisi, onun sırdaşı, Huzeyfe bin Yeman (ra) şöyle diyor: Bu âyet-i kerime de işaret olunan küfrün elebaşlarından dört veya beş kişi kaldı. Orada bir bedevi oturuyordu ve;

- "Sizler, ey Muhammed (as)'in sahabeleri, bize (bir takım şeyler) haber veriyorsunuz ki, bizler onları bilemiyoruz. Şu kimselerin hali nedir ki, onlar bizim evlerimizi yarıp açıyorlar ve en kıymetli mallarımızı çalıyorlar" dedi. Huzeyfe:

- "Bunlar (kâfirler ve münafıklar değil) fasıklardır. Evet onlardan dört kişiden başka kimse kalmadı. Onlardan biri çok yaşlı bir ihtiyardır ki, o soğuk su içse artık onun soğukluğunu da hissetmez olmuştur" dedi. (Buhari, K. Tefsir, bab: 140)

Görüldüğü gibi bedeviler saygı ve ihtiram hususunda nezaket kurallarını takdir edemiyorlardı. Konulara direk giriyorlardı. Bu nedenle sahabeler Rasulullah (sav)'e utandıkları soruları sormada bedevilerden faydalanıyorlardı. Kendileri direk Rasulullah (sav) 'e sormaktan haya ederlerdi. Medine'ye bir bedevi arab geldiği zaman ona: "Eğer Rasulullah (sav) 'e şu soruyu sorarsan sana iki ölçek hurma veririm" der ve sormak istedikleri soruyu onlara sordururlardı.

Rasulullah (sav)'in, sahabeleri nezdinde bir heybeti ve onların kalbinde yüce bir yeri vardı. Bedevi Araplar ise Rasulullah (sav)'in bu heybet ve yüce mevkisinin farkına yaramıyorlardı. Allah Rasulü (sav)'in sahabeleri, Rasulullah (sav)'e karşı son derece edepli idiler. Ey Allah'ım! Bize edeb öğret!

İbn Abbas (ra) şöyle diyor: Ben Rasulullah (sav)'in sahabelerinden daha fazla edepli hiç kimseyi görmedim. Rasulullah (sav) 'e yalnızca on üç meseleden sormuşlardır: "Sana hayızdan soruyorlar", "sana içki ve kumardan soruyorlar", "sana yetimlerden soruyorlar", Kur'anı Kerim 'de "sana soruyorlar" ifadesiyle başlayan on üç meseleden sormuşlardır. Sahabeler edepli insanlardı. Yüce Allah'tan bizlere edep öğretmesini niyaz ederiz. Onlar birbirlerinin ve özellikle de Rasulullah (sav) 'in kadrini çok iyi takdir ediyorlardı. Ey Allah'ım! Bize edep öğret!..

Rasulullah (sav) 'in siyretinde sıfatının tamamı Hz. Hasan ve Hüseyin (r.anhuma) ile İbn Ebi Hâle ve Ümmü Mâbed el-Arabiyye'den rivayet edilmiştir. Neden Ebu Bekir veya Ömer (r.anhuma) Rasulullah (sav)'i vasfetmemiştir? Çünkü Hz. Hasan ile Hüseyin (r.anhuma) küçük çocuklar idiler, henüz Rasulullah (sav)'in kadrini takdir edemiyorlardı. Rasulullah (sav)'in namaz kılariken sırtına biniyorlardı. Rasulullah (sav) 'de onlarla oynuyor ve; "ben ikiniz için ne güzel bir bineğim" buyuruyordu. Rasulullah (sav) 'e secdesini niçin uzattığını soranlara; "oğlum sırtıma binmişti, onu düşürmek istemedim" diye cevap veriyordu. Hz. Hasan ile Hüseyin (r.anhuma) henüz çocuk oldukları için Rasulullah (sav)'in kadrini takdir edemiyor ve onun sakallıyla oynuyor, bir sağına bir soluna geçiyorlardı. Sahabeler (r.anhum) ise heybet ve celalinden Rasulullah (sav)'in yüzüne bakmaktan çekinirlerdi. Sahabenin büyükleri Ebu Süfyan'ın Zeyd bin ed-Desine'ye de anlattığı gibi Rasulullah (sav)'i ru'şeyden ileride tutuyorlardı. Zeyd bin ed-Desine'yi esir alan Kureyş, onu harem dışına Tenim mevkiine öldürmek için çıkarırlar. Ebu Süfyan ona yaklaşıp ve: "Ya Zeyd! Yerinde Muhammed'in olmasını ister misin? der." Zeyd bin ed-Desine (ra)'de: "Değil ki Muhammed'in bu anda benim yerimde olmasını, ben evimde sağ salımken onun ayağına bir diken batmış olmasını bile istemem" der. Bunun üzerine Ebu Süfyan: "Muhammed'in sahabelerinin Muhammed'e olan sevgileri gibisini görmedim, görmedim!" diye hayretini gizleyemez. İşte bu şekilde sahabeler birbirlerinin kadrini iyi biliyorlardı. Abdurrahman bin Avf, Ömer ve Ebu Ubeyde'nin elini öpüyordu, halbuki Abdurrahman bin Avf bütün Medine'yi, çevresini ve Ömer ailesinin bütün mülkünü alma gücüne sahipti. Fakat o sırf sevgi ve saygısından ve Hz. Ömer'i takdirinden dolayı bunu yapıyordu. Çünkü Ömer, Rasulullah'a Abdurrahman bin Avf'dan daha yakındı. Halbuki Abdurrahman da Ömer'le birlikte Cennetle müjdelenenlerden biriydi.

İbn Ömer (ra)'ın da dediği gibi Rasulullah (sav)'in sahabeleri, Ebu Bekir, Ömer ve Osman (r.anhum)un kadirlerini takdir ediyor, hiçbir kimseyi onlara denk tutmuyorlardı. Bu nedenle İbn Abbas (ra) diyor ki; "Ben şu âyetin haklarında nazil olduğu iki kimseyi Hz. Ömer'den sormaktan uzun zaman çekindim. Ben ondan haya ediyordum." Âyetle şöyle buyurulmaktadır:

"... Her ikiniz de Allah'a tevbe ederseniz kalbleriniz şüphesiz hayra yönelmiş olur."

(Tahrir, 4)

İbn Abbas (ra) devamla diyor ki; Nihayet bir gün Hacda Ömer (ra)'i gördüm ve yanına gelerek "Her ikiniz de Allah'a tevbe ederseniz..." âyet-i kerimesinin haklarında nazil olduğu iki kişiyi sordum. Hz. Ömer (ra), İbn Abbas'ın bu sorusuna: "Ya İbn Abbas sana şaşıyorum! Ne kadar da çok soru soruyorsun..." der. İbn Abbas (ra) Hz. Ömer'in hilafetinin ilk yıllarında 15 yaşında idi.

Vaktinin çoğunu Ömer (ra) ile birlikte geçirirdi. Her meclisin bir saygınlığı vardır. İbn Abbas (ra) bu ümmetin güvenilir kaynağıdır ve büyük bir âlimidir. Hz. Ömer (ra), Muhacir ve Ensar'ın ileri içtenlerinden oluşan meclisine İbn Âbbâs (ra)'ıda alır. Meclistekiler, İbn Abbas için; "bu bizim çocuğumuz yaşındadır," deyince Ömer (ra); "yarın tekrar toplanalım" der. Yarın olunca sahabeler ve İbn Abbas (r.anhum) gelir. Meclistekilerin yaşı 40, 50, 60 ve 70 yaşları civarındadır. Hz. Ömer (ra) meclistekilere: "Allah'ın yardımı ve fetih geldiği ve insanların, Allah'ın dinine fevc fevc girdiklerini gördüğün zaman Rabbini hamd ile tesbih et ve O'ndan mağfiret dile. Çünkü o tevbeleri çok kabul edendir."

(Nasr, 1-3) Yüce Allah'ın bu buyruğundan ne anlıyorsunuz?" diye sorar. Meclistekiler: "Yüce Allah bizlere zafer nasib ettiği zaman kendisinden mağfiret dileyip ona tevbe etmemizi ve teşbihte bulunmamızı emretmektedir" derler. Daha sonra Hz. Ömer: "Ya İbn Abbas! Bu âyet-i kerimeden sen ne anlıyorsun?" der. İbn Abbas (ra) de "Bu âyet-i kerimeden Rasulullah (sav)'in ecelini anlıyorum." Yarın Allah'ın yardımı zafer geldiği ve insanların bölük bölük Allah'ın dinine girdiklerini gördüğü zaman peygamberlik görevi tamamlanmıştır. Bunun manası da Rasulullah (sav)'in vefat edeceğidir. Evet. Bunlar meselelerin özünü anlıyorlardı. Allah'ın dilediği kadar da takva sahipleri idiler. Bunlar hurma taneleriyle geçiniyor, onu dahi bulamadıkları ve ağaç yaprakları yedikleri oluyordu. İşte Utbe bin Gazvan şunları söylüyor: "Ben Rasulullah (sav) ile birlikte müslüman olanların yedincisiyim. Bizim ağaç yapraklarından başka yiyeceğimiz yoktu. Öyleki damaklarımız yara olmuştu. Bugün ise bizden her birimiz bir yerin emiriyiz." Şad bin Ebi Vakkas'ın (ra) dediği gibi: "Ben Rasulullah (sav)'la birlikte müslüman olan yedi kişiden biriydim. Bizim hable diye adlandırılan bitkinin yapraklarından başka yiyeceklerimiz yoktu. Bizler büyük abdestimizi yaptığımızda koyunların dışkıları gibi dağılmaz bir şekilde sertti. Şimdi de Esedoğulları beni müslümanlığım hususunda ayıplıyorlar. "Sa'd anlamaz" diyorlar." Subhanallah!

Tekrar konuya dönelim;

Hz. Ömer (ra) meclisindeki sahabelere; "İbn Abbas'ın yerini kabullendiniz mi?" der. Onlar da "evet kabul ettik" cevabını verirler. Bundan dolayı meselelerde Hz. Ömer (ra) İbn Abbas'a sorar, o da cevap verirdi. Ömer (ra)'de ona şu atasözünü söylerdi: "Bu bizim ahzemden bildiğimiz "ş"li konuşmadır. (Ahzem; "Hatim et-Tai" diye adlandırılan Arapların en cömert insanının dedesidir. Hatim, kendisine gelen misafirlere her hayvan boğazladığında; bu bizim dedemiz Ahzem'den öğrendiğimiz bir örfümüzdür. Nasılki "ş" harfi şivesi ile konuşanlar atalarından bunu kaparlarsa biz de bunu dedemizden böyle almışızdır derdi.) Hz. Ömer, Abdullah bin Abbas'a bunu söylerken şunu kastediordu: "Senin böyle cevap vereceğini biz biliyorduk. Çünkü senin eskiden beri öyle olduğunu tanıyoruz."

Daha önce Ömer'in meclisinde bulunan sahabeler, yaşının küçüklüğü nedeniyle İbn Abbas'ın da kendileriyle aynı mecliste bulunmasına itiraz ediyorlardı. Çünkü her meclisin kendisine göre bir saygınlığı ve ihtiramı vardır. Onun için Abdullah bin Abbas'ı küçük görüyorlardı. Fakat onun, Hz. Ömer'in açıkladığı gibi ayrı bir imtiyazı vardı. Bunun için bu meclise alınıyordu. Fakat bunu örnek alarak bugün ilim meclisine bir yada iki yaşında kız çocuğuyla gelip onunla oynamak nasıl bir edeb anlayışıdır! Kardeşim, biz buraya oyun oynamak için mi geldik? Senin dışında kimsenin kızı, oğlu yok mu? İlim meclislerini meşgul ediyorsun. Bakıyoruz ki birileri küçük çocuğunu getirmiş, onunla oynuyor, dakika başı; "müsaadenizle bunun şurasını yıkamam gerekiyor" diyor. Edep ya hu!

Ey Allah'ım bizlere edeb öğret!

Veya müslüman bir genç, babası yaşındaki birinin karşısında ayak ayak üstüne atarak oturabilmekte! Neden? Çünkü artık büyümüştür, lise mezunudur veya üniversite talebesidir. Şimdi bunun vakarlı ve saygın bir şekilde insanların toplantılarında oturması veya dinin böyle olduğunu düşünmesi gerekmez mi?

İslâmî Makam, İhsan Sahiplerine Saygı Duymak

Ürdün'de, İslâmî Harekete mensup olan hocalarımızdan birisi cemaatin evine girdiğinde gençlerden birisi ayak ayak üstüne atmış oturmaktaydı. Hocamız ona: "Neden böyle oturuyorsun?" der. O da: "Bu sünnettir" der. Hocanın karşısında ayak ayak üstüne atarak oturmanın sünnet olduğunu bilmesi ve bunu bir müslümanın söylemesi nasıl mümkün olabilir? Halbuki sahih bir hadisi şerifte zikredildiği gibi; Rasulullah (sav) Fatıma geldiği zaman onun için ayağa kalkar, onu kucaklar, cübbesini altına serer ve Fatıma'yı cübbesinin üzerine oturturduğu, beyan edilmektedir. Hz. Fatıma Rasulullah (sav)'in kızıdır. Henüz yaşı o sıralarda ondörttür. Keşke bizler ve gençlerimiz âlimlerimizin bu husustaki fetvalarını okumuş olsaydık.

İbn Teymiye ki bu selefilerin şeyhidir, hepimiz onun fetvalarını kabul ederiz, bakın bu hususta ne diyor; "İslâmî makam ve ihsan sahiplerine ihtiramen ayağa kalkmaya ruhsat verilmiştir." Aynı şekilde İmam'Nevevi bu konuda el-Terhis bi'l-Kıyâm (Ayağa Kalkmaya Ruhsat) isimli bir kitap yazarak saygı değer kimseler için "girdiklerinde ayağa kalkmaya ruhsat verilmiştir," demekte ve buna delil olan bir çok sahih hadisler zikretmektedir. Ayrıca bu konuda Ahmet bin Hanbel, İmam Malik ve birçok fakihin ittifak ettiğini bildirmektedir.

Bir kardeşimiz bana şöyle diyor: "Hayatım boyunca anne-babamın huzurunda dikkatli olurdum, ana-babaya itaat ve iyilikle muamele emrine karşı edepsizlik olur inancıyla bir yere dayanmaz ve bana bir emir verirken veya benden bir şey isterken anne babam konuşmasını bitirinceye kadar karşısında hazır ol şeklinde dururdum." İşte İslâm adabı, edeb anlayışı!

Ey Allah'ım bizlere edep öğret!

Şimdi ise maaşallah hoca öğrencisiyle kâğıt oynuyor, öğrencisine sigara takdim ediyor vb. İslâm adabına yaraşmayan birçok tavırlar takınıyorlar. Öyle ki öğrenci hocasına kafa tutuyor, onunla dalga geçiyor ve bu haliyle de diğer öğrenci arkadaşlarına karşı övünüyor!

Âlimlerin Halifelere Davranışları

Halifenin oğulları Emin ile Me'mun hocaları el-Kisâi'nin ayakkabısını tutmak için birbirleriyle yarıştılar. Kendilerine kitabı öğreten hocalarına karşı bir saygı ifadesi olarak ayakkabısını düzeltmek ve giyerken de ona sunmak isterlerdi. Ancak, âlimlerde saygınlıklarını korurlardı...

İlim ehli ilmi korusaydı, ilimde onları korurdu. İlmi nefislerde yüceltselerdi, ilim de onları yüceltirdi. Ancak ilme ihanet ettiler ve ihanet olundular. Ruhlarını tamahkarlıkla kirllettiler ve karanlıklara gömüldüler.

Bundan dolayı biz âlimlerin tutumlarını ve halifelerin dahi" onlara nasıl saygı gösterdiklerini izah etmeye çalıştık. Mesela; İmam Ebu Hanife'ye, Halife Ebu Cafer el-Mansur baş kadılığı kabullendirmek için neler yapmadı? İmam Ebu Hanife'yi hapsedtirmeler... kırbaçlatmalar... ve sonunda zindanda hayatına son verme... İmam Ebu Hanife kendisine teklif edilen baş kadılığı kabullenmediği için zindana atılır ve orada vefat eder. İmam Ebu Hanife neden baş kadılığı kabullenmemiştir? Rivayetlere göre bunun nedenini Ebu Hanife şöyle açıklamaktadır: "Mansur teklif ettiği baş kadılığı kabullenmemle bey'atimi almak ve velayetimi kazanmak istiyordu." Ebu Hanife, Mansur'a şöyle der: "Ben senin adına kaza yetkisini kabullenmem. Çünkü, sana yönelik bir mesele geldiği ve senin zıddına bir hüküm verdiğim zaman sen kabullenmezsin. Ben ticaretle uğraşıyordum ve yargıya girmeye ihtiyaç hissetmiyorum" der. Halifeler, padişahlar insanların huzurunda âlimlere yönelmekte ve saygı göstermekteydiler. Gerçekte hoşlanmamalarına, sevmemelerine rağmen yine de içlerinde onlara karşı saygı duymakta ve âlimlerden çekinme vardı. Mansur bir konuda ihtilaf ettiği zaman o konuyu İbn Ebi Zî'b'e, Ebu Hanife ye ve İmam Malik'e gönderirdi. Bir defasında da; "sizlerin benin hilafetim hakkındaki görüşünüz nedir?" diye sordu. İbn Ebu Zî'l şu cevabı verdi; "babaların hilafeti haram yoldan ele geçirdi, çöl insan öldürerek büyük katliamlar yaptı. İstedığınız gibi tasarruf ta bulunduğunuz bu mallar size nereden helal oldu?" İmam Malik diyor ki: "İbn Ebi Zî'b'in kanı üzerime sıçramasın diye ben elbisemi toplamaya başladım. Sonra Mansur aynı soruyu İman Malik'e yöneltir. İmam Malik ise şiddetsiz yumuşak bir ifade kullanır. Daha sonra da Ebu Hanife'ye sorar: O da şiddetli bir cevapla karşılık verir. Ve üçü de Mansur'un yanından ayrılırlar Sonra Mansur üçüne de birer kese altın gönderir ve: "Eğer bu malı İbn Ebi Zî'b ve Ebu Hanife kabul ederse ikisinin de kellesini bana getirin. Eğer Malik kabul ederse bunu ona verin" diye emreder. İbn Ebi Zî'b'e geldiğinde: "vallahı bu malı ben efendine darı helal görmüyorum. Kendi nefsimi nasıl helal görebilirim," der ve kabul etmez. Ebu Hanife'ye gelir o da; "İleş, kan, ve domuz eti bun dan daha helaldir" der ve kabul etmez. İmam Malik ise Mansur'un hediyesini kabul eder.

Mansur çok şiddetli biriydi. Boynu vurulanların kanını emer kıvrıcık tüylü deri devamlı önünde bulunurdu. Bu deri öldürülenlerin ayağının altına konurdu. Cellat da her zaman Mansur'un yanında hazır bulunurdu. Bu nedenle Mansur bir defasında da Süfyan es-Sevri'yi çağırttırır. Süfyan es-Sevri, Mansur'un yanın; gelmeyi reddeder. Bunun üzerine Mansur, Süfyan es-Sevri'nin yanına kendisi gider ve:

- "Ey Süfyan, ne isteğin varsa söyle" der. Süfyan:
- "Verecek misin?"der. Mansur'da
- "Evet," der. Süfyan-ı Sevri de:
- "Ben seni çağırıncaya kadar gelme. Senden bir şey istemedikçe bana bir şey verme" der. Bunun üzerine Mansur elini-eteğini çeker gider ve şöyle der:

"Bütün kuşlara yem verdik. Onlar yemleri topladılar. Süfya es-Sevri hariç." Mansur alimleri yem verilen kuşlar gibi görüyordu. Kendisini kuşlara yem veren, hayvanlara yem veren biri görüyordu.Günümüzdeki özel komiteler, özel heyetler ve benzeri kurumlar işte bu şekilde yem verenler mahiyetindedirler. Onların istediklerini kabul edenler ağlarına düşer, gözlerinde beş para olurlar.

Üstad Ebû Mâcid ve Ürdün Kralı Melik Hüseyin

Bir gün hocamız Ebu Mâcid bizlere şunu anlatmıştı: Bir defasında Ürdün kralı Hüseyin'i tuttum ve ona; "dinle! bizim vazifemiz insanları Allah'ın dinine davet etmektir. Kimse bizim gibi konuşamaz ve bizler kesinlikle dinimizi satmaya da, seni aldatmaya da razı olmayız" dedim. Kral Hüseyin de: "Hayır, hayır etrafımda bulunan insanlar hakkında vehme kapılma. Bunların hepsi de münafık. İnsanı yüzüne karşı över ve olmadık medihlerde bulunurlar. Vallahi, bunları çok hakir görüyorum" der. Daha sonra da: "Mesleğim Padişahlık" isimli bir kitap yazar ve kendi çevresinde bulunanlara vezirlerinin gerçek yüzlerini anlatır. Bakanlarından birisi hakkında bundan daha aşağılık, dana rezil bir kimse görmedim diye bahseder. Hayatı boyunca kendisine hizmet eden ve hâlâ da hizmette bulunan bakanı hakkında söylediği bu. Daha bu konuda örnek olarak söylenebilecek birçok kıssalar mevcuttur. Yine hocamız Ebu Mâcid bana anlattı ki: Amman'da bulunan Hüseyin el-Kebir mescidine gittim. Aynı günde de Kral Hüseyin'in dedesi Abdullah, Filistin'in Elled ve Remle isimli iki kentini İsrail'e teslim etmişti. Kral Abdullah, Osmanlı krallarının adetleri gibi her gün ikindi namazında bu mescide gelir, âlimlerden biri de onun huzurunda insanlara vaaz ederdi. Sohbet bittikten sonra dönüp evine giderdi. Halk, Mısır ordusunun İsrail'in önünde çekilmesinden ve Filistin'in yahudilere teslim edilmesinden dolayı kan ağlıyordu, içleri öfke ile doluydu. Ben girdiğimde ayakkabılarımı mahfelin altına koymuştum. Meğer burası kral mahfeliymiş. Çıkmak istediğimde mahfelin altından ayakkabılarımı alamadım. Çünkü üzerinde kral oturuyordu. Bunun üzerine dedim ki bu adamdan bir şeyler dinleyeyim. Bu esnada Faruk isimli hoca vaaz ediyordu. Bu hoca kralın yaptıklarına gerekçe bulmaya girişti. Onun açıklamakta olduğu şu âyet-i kerimeden daha iyi bir gerekçe bulması mümkün değildi. O şu âyeti açıklıyordu: "İylilik (hayır) yüzlerinizi doğu ve batı tarafına çevirmeniz değildir." (Bakara, 177) (Yani Kudüs'ün elinizden çıkmasına üzülmeyin. Çünkü yüzünüzü oraya doğru veya batıya doğru çevirmeniz takva değildir, demek istiyordu). Benim ise içim kaynıyordu. Ateş püskürüyordum. Artık tahammül edemedim. Kalkıp mikrofonu yakaladım ve ona dedim ki: "Yeter artık münafıklığın ey Bel'am! Dinini dünya metar karşılığında sattın. Senin bu krala nasihat ederek "Elleb ve Remle nereye gitti?" demen daha doğru olurdu. Krala da dedim ki: "Eğer Kudüs'ü koruyamıyorsan, babanın kemiklerini oradan çıkart. Kral; "Ey insanlar! Bu adam münafık. Benimle sizin aranızda fitne sokmak istiyor" dedi. Arabasına binip Kudüs'e gitti. Daha sonra Ebu Macid'e, vali gelir ve ona: "Ya Ebu Macid! Bize mescidi taramamız emredildi. Allah için bak bu duruma" dedi. Sonra vali elini hocanın sırtına koyunca bir kasap ilerledi ve "eğer elini onun üzerine koyarsan onu keserim" dedi. Ey efendiler! O sıra insanlarda hayır ve bereket vardı. Şimdi ise Bumedyan Cezayir'i yakıp yıkıyor ve hiçbir kimse de ne yapıyorsun demiyor. Bir buçuk milyon şehid veriliyor ve devlet "Hür Demokratik Sosyalist Cezayir Cumhuriyeti" olarak ilan ediliyor. Ne İslâm'ın adı zikrediliyor ne de orada Arapça görülüyor. İnsanlar konuşmaktan korkar bir hale geldi. Artık çok uzaktan "Ey Said kaç çünkü Said helak oldu" (ey konuşan arkadaşım, bırak tebliği de kaç çünkü senin gibi tebliğ eden diğer bir arkadaşını yok ettiler). Toplumumuzdaki insanlar, duvarlara alıcılar yerleştirmişlerdir korkusuyla konuşmaz oldular. "Yerin kulağı var" demeye başladılar. İnanın bir defasında bazı insanların yanına gittim. Evlerine girdiğimde kendileri sohbet ediyor ve radyoyu da açmışlar cızırtılı ses yapıyordu. "Neden radyoyu bu şekilde açık bırakıyorsunuz?" diye sordum. Onlar da "istihbaratın dinlemesini önlemek için!" cevabını verdiler. Şairin dediği gibi; Zelinin yaşantısına özenen de zelildir, Nice yaşantı vardır ki ölüm ondan daha azizdir.

Artık şu âyet-i kerimenin tasvir ettiği hale geldi.

"Onları kendi hallerine bırak, yesinler, eğlensinler ve ümitle avunsunlar." (Hicr, 3)

"...(Onlar) eğlenirler ve hayvanların yedikleri gibi yer (ve içerler)." (Muhammed, 12)

Kral Abdullah, Üstad Ebu Macid'e adam gönderir ve yanına çağırır: Ebu Mâcid gelenlere: "Beni dinleyin! Beni kralınızın yanına işkenceci, kan emici kölesine teslim etmesi için mi götürüyorsunuz?" der. Onlar da; "Ey Ebu Macid, Allah'a yemin ederiz ki dünya ayaklanır, susmaz. Ne olursa olsun sana hiçbir kimse dokunmayacak" derler.

Ebu Macid'i Kral Abdullah'ın sarayına götürürler. Sarayın surlarına geldiklerinde;

- "Buradan gireceksin" derler. O da:

- "Ben buradan içeri girmem, beni burada indirin" der. Asker, Kral Abdullah'ın yanına döner ve: "Saraya girmeyi reddediyor" der.

Kral Abdullah son derece öfkelenerek;

- "Saraya dahi girmeyi reddediyor ha! Eğer bunun hesabını ondan sormaz, onu gebertmezsem Allah beni kahretsin" der.

Arkasında korumaları bulunmakta ve bir adamda oturduğu zaman altına koymak için sandalye taşımaktadır. Ebu Macid'e:

- "Ey Münafık! Yanıma gelmek için saraya dahi girmek istemiyorsun ha!" der. Ebu Macid'de:

- "Gerçek münafıklar senin yanında bulunanlardır" der. Kral Abdullah:

- "Götürün bunu çöle, sürgün yerine" diye bağırır. Çöl Sürgün yeri; Ürdün, Irak ve Suud arasındaki çölün ortasına inşa edilmiştir.

Olay Ramazan ayında cereyan etmektedir. Ebu Macid kardeşine der ki:

- "Gel, bana ne olacağını izle, takip et." Sonra ona dedi ki:

- "Git benim için ve benimle birlikte bulunan şu on üç asker için iftarlık getir." Kardeşi bir şeyler almak için on üç askerle birlikte dört kilometre kadar uzakta bulunan lokantaya gider ve;

- "On dört kişilik yemek hazırla" der. Lokantacı:

- "Kime götüreceksin" der. O da:

- "Geçen gün camide konuşma yapan hatibe" der. Bunun üzerine lokantacı;

- "Yemekleri ben ikram ediyorum, ücret almayacağım" der

Sonra dükkanın kapısında durur ve şöyle seslenir.

- "Mescidde konuşan adama gidin adama!" Orada bulunanlar bunun kardeşini yüklenip dört km. taşırlar. Kral adamlarına:

- "Bunu alın çöl sürgün yerine götürün" der. Hoca giderken emniyet amirine;

- "Pijama almak istiyorum" der, ondan pijama almak ister.

Dükkan sahibi;

- "Camide konuşan sen miydin" diye sorar o da;

- "Evet" der. Dükkan sahibi de;

- "Vallahi ben bunun parasını almam" der. İnanın o zaman insanlarda çok iyi kişiler vardı.

Hadise 1948'de olmaktadır. Kral sarayında çok öfkeli, yüzü kıpkırmızı, morali bozuk bir halde idi. Tabaklarını yalayan, tencerelerini temizleyen avanesi onunla konuşamıyorlardı. Sanki başlarında kuş duruyormuşçasına başları önlerine eğikti. İşte o sırada kralın dilinden hak sözler döküldü ve şöyle dedi:

- "Genç bir adam, vatanının menfaatini düşünerek gerekenleri konuştu. Benim çevremde bulunan sizlerden bu gibi sözleri işitmem daha uygun olmaz mıydı?" Prenslerden biri şöyle dedi:

- "Ey haşmetli kral. O güzel bir genç. Ben onu tanıyorum. Onunla beraber çalıştım. Ben onunla birlikte mahkemede çalıştım. O temiz, emin ve adaletli bindir." Kral;

- "Şayet özür dilerse haydi serbest bırakın onu" dedi ve Çöl Hapishanesine bir yetkili gönderdi. Bu yetkili Ebu Macid'e özür dilediği takdirde serbest bırakılacağını söylediğinde üstadın cevabı:

- "Allah'a yemin ederim ki kesinlikle özür dilemeyeceğim" olur. Bunun üzerine birkaç ay zindanda kalır ve daha sonra serbest bırakılır.

Eskiden insanlar iyi idi. Âlimin başına bir olay geldiği zaman onunla birlik oluyor, onu kendi haline terk etmiyorlardı. Şimdi ise âlime bir şey olduğu zaman ya kendisi taviz veriyor ya da halk onu kendi haline terk ediyor! Ya da bir âlime bir şey olduğu zaman; "o bunu hak etmişti, kendisini derebeyi görüyordu. Biz ona çok nasihat etmiştik. Bu seslerini biraz kıs. Fakat o sert mizaçlı idi. Bunu yapamıyordu" derler. Onu ziyaret edip çoluk çocuğuna gerekeni yapmaları yerine onu söyleyip adeta sevinircesine bir tavır takınırlar.

"Eğer antlaşmalarından sonra yeminlerini bozarlar ve dininize saldırırlarsa, o küfür önderlerini öldürün (onlarla savaşın)" (Tevbe, 12)

İmam Malik, bu âyet-i kerimeyi delil göstererek, dine dil uzatan veya Rasulullah'a (sav) hakaret eden ya da söven kimseden tevbe istenmeksizin ister müslüman olsun, ister hristiyan -gayri müslim- katli vacip (öldürülmesi farz) olur demiştir. Dine küfreden kimseden hakim tevbe etmesini istemez. Yani herhangi bir kimse dine söverse hakimin kendisinden tevbe etmesini istemeden kâfir olarak veya zındık olarak öldürülür. İmam Malik'in de, İmam Şafii'nin de, İmam Ahmed bin Hanbel'in de, İshak'ın da ve cumhur ulemanın da görüşü budur. Bu hususta sadece Ebu Hanife muhalefet etmiş ve; "Dine hakaret eden kimse hapsedilip tazir cezası verilir ve şiddetle dövülerek terbiye edilir" demiştir. Aynı şekilde müezzin ezan okurken bir hristiyan (veya herhangi biri) "bu eşek ne söylüyor, bu eşek ne anıyor!" derse Maliki ve Şafii mezhebine göre ahdini bozmuş kabul edilir ve öldürülür. En büyük felaketlerden biri de şudur: Bir takım insanların konuşmalarına dine söverek veya Allah'a hakaret ederek başlamalarıdır İnanır mısınız, Corc Habaş ve Nayif Havatime'nin adamları 1969-70 yılları arasında Filistin Kurtuluş Örgütü arasında bulunuyorlardı. Biz de oradaydık. Yanımızda Naif Havatime'nin karargahı bulunuyordu. İnanmayacaksınız belki ama gerçekten; gece parolaları dine veya Rabbe sövme cümlelerinden oluşuyordu. Hatta bir tanesi kendisini sırf İslâm'a karşı çıkmak için Ebu Leheb diye isimlendiriyordu. Merkezde bize et getiren diğer birinin adı ise Cehil idi. Bu Ebu Leheb daha sonra Ürdün sağlık bakanı oldu. Şair bunu şu nüktesiyle ifade ediyor:

Vallahi amacım kargaşa çıkarmak değildir, ama: Son derece hayret veren bir iş oldu. Kral peygamber oğlu olduğunu söylüyor, Bakan ise Ebu Leheb oldu.

Yani Kral Hüseyin Rasulullah'ın soyundan geldiği halde onun bakanı Ebu Leheb isimli biri.

Dine Dil Uzatın Kimsenin Hükmi

Dine dil uzatmak kişiyi İslâm'dan çıkarır. Kim dine küfrederse karısı kendisinden boş olur. Dine küfreden eşiyile kaldığı takdirde zina etmiş ve çocukları da veled-i zina olmuş olur. Çocukları ona mirasçı olamazlar. O kimse öldürülür, yıkanmaz, kefenlenmez, cenaze namazı kılınmaz ve müslümanların kabrine defnolunmaz. Ancak, bu kimse cahil ise, onun durumu farklıdır. Fakat söylediği sözün manasını biliyor ise şaka yaparak dahi söylese aynı şekilde İslâm'dan çıkar. Aziz ve celil olan yüce Allah şöyle buyurmaktadır: "Eğer anlaşmalarından (ahidlerinden) sonra yeminlerini bozarlar ve dininize saldırlarsa siz de küfrün bu önderlerini öldürün (onlarla savaşın)." (Tevbe, 12)

"Onlara (o tarz konuşmalarının sebebini) sorsan, "dalmışız, oyalanıyorduk" diyeceklerdir. (Ey Muhammed! Onlara) de ki: Siz Allah ile, âyetleri ile ve Peygamberi ile alay mı ediyorsunuz?" "Boşuna özür dilemeyin. Zira siz, imanınızdan sonra küfrettiniz. İçinizden bir zümreyi affetsek bile, suçlu olmaları dolayısıyla bir zümreye de azab ederiz." (Tevbe, 65-66)

Kim imandan sonra kâfir olursa şüphesiz ki onun ameli boşa gider. Şimdi bu hüküm, günümüz insanlarına tamamen uyar mı? Öyle bir cehalet ki boyutlarını idrak edemiyorlar. Namaz kılıyorlar, oruç tutuyorlar bununla birlikte dine sövüyorlar! Gece namazları kılıyor, fakat subhanallah dine, Allah'a sövmeye adeta mütehasşis oluyorlar! Şeyh el-Bânî bu konuda İmam Ebu Hanife'nin görüşünü tercih ediyor ve diyor ki; "dine söven insanlar tekfir olunamazlar. Çünkü onlar cahildirler." Nitekim İbn Teymiye, Cehmiye fırkasından olan insanlarla tartıştıktan sonra onlara şöyle demiştir: "Eğer ben sizin söylediklerinizi söylesem kâfir olurum fakat sizleri tekfir etmiyorum çünkü sizler cahilsiniz." Bilinmesi zarureti diniyeden olmayan meselelerde cehalet birçok ulemaya göre mazerettir. Yani namaz, oruç, zekat gibi dinin bir gereği olduğu konusunda üzerinde hiçbir kimsenin ihtilaf etmeyeceği zarureti diniyeden olan meselelerden birini kişi inkâr etse veya onunla alay etse kâfir olur. Ancak henüz yeni müslüman olmuş ve içkinin haram olduğunu bilmeyen kimsenin içkinin haram olduğunu inkâr etmesi ve mubahtır demesi onu kâfir yapmaz. "Eğer anlaşmalarından (ahitlerinden) sonra yeminlerini bozarlar ve dininize saldırlarsa..." (Tevbe, 12) Yani bu iki şeyden birini kim yaparsa kâfir olur ve öldürülür:

a. Zimmilerden kim ahidini bozarsa öldürülür.

b. Zimmilerden kim dine dil uzatırsa öldürülür. Âyet-i kerimede buyuruluyor ki; "Küfrün önderlerini öldürün (onlarla savaşın). Zira onların yeminleri yoktur." Anlaşmalarına ve ahitlerine riayetleri yoktur. Küfrün önderlerinin, ahidini bozan herkes olduğunu söylemiştik. Huzeyfe (ra) her ne kadar bu âyetin beyan ettiği kimselerden (Tevbe 12) sadece dört veya beş kişi olduğunu söylemişse de bir bedevi gelip ona; "Ey Muhammed'in sahabeleri! Sizlerden bazı sözler işitiyoruz fakat ne demek olduğunu anlamıyoruz" demiştir. Bedevi; "Şu kanlarımızı akıtan develerimizi gasbenden ve şunu şunu yapanlar küfrün önderleri değiller mi dir" diye sormuştur. Huzeyfe (ra) da ona; Bu söylediklerin sadece kâfirlerdir. Küfrün önderleri değil. "Küfrün önderlerini öldürün (onlarla savaşın) onların ahitleri yoktur. Belki böylece (küfürden ve düşmanlıktan) vazgeçerler." Evet kâfirlerin düşmanlıktan vazgeçmesi, düşmanlığına son vermesi ancak mü'minlerden korkmasıyla ve kendilerinin öldürülmesiyle olur. Bu nedenle aziz ve celil olan Allah şöyle buyurmuştur: "Allah yolunda savaş. Sen ancak kendinden sorumlu tutulacaksın. İman edenleri de teşvik et. Ola ki Allah, kâfirlerin şiddet ve kuvvetini önler." (Nisa, 84)

Bugün bütün dünya Afganlılara saygı göstermektedir. Acaba niçin? Çünkü onlar küfrün önderlerine karşı savaşmaktadırlar. Hatta Birleşmiş Milletler'de bile Afganlıların ağırlığı hissedilmektedir. Amerika başkanı Reagan'a bir çok devlet başkanları gitmiştir. Reagan onlarla görüşmeyi kabul etmemiştir. Şu Mısır'ın devlet başkanı mübarek olmayan Mübarek kaç gün Amerika'da bekledi. Reagan'a adamlar gönderdi. Özellikle kendisi ile görüşmek için geldiğini söyledi. Reagan ona; "vaktim yok" diye cevap verdi. Ve onun yanına Dışişleri Bakanı 'nı değil Dışişleri Bakan Yardımcısını gönderdi. Yahutta Dış İşleri Bakanlığı'nda herhangi bir sekreteri gönderdi. Şairin dediği gibi;

Zelilin yaşantısına özenen de zelildir,

Nice yaşantı vardır ki ölüm ondan daha azizdir.

Fakat Hikmetyar gidince Reagan onunla görüşmede ısrar eder. Pakistan'ın Amerika elçisi Hikmetyar'a gider ve ona; "Hikmetyar, Reagan seninle görüşmek ister" der. Hikmetyar da "Afgan şura meclisinden bu hususta izin almadım" der. Elçi; "bu basittir" der ve sonra İslâmabad'a telefon açar, Afgan liderleri Şura Meclisi ile bağlantı kurar, onlardan şu cevabı alır: "Biz ona tam yetki verdik. Ne yaparsa biz onu kabul ederiz" derler. Durmadan Hikmetyar'a baskı yaparlar. Hatta onu Reagan'la görüşüleceği, saat sekizde özel bir köşeye yerleştirirler. Pakistan elçisi sevinerek gelir. Hikmetyar'a; "Afgan Şura Meclisi senin Reagan'la görüşmeni onayladı" der. Hikmetyar; "fakat ben buna muvafakat etmiyorum" der. İşte bu Pakistan elçisini çıldırtır. Aklını kaybedecek olur. Bu adamın cebinde 10 rupi bile bulunmaz. Reagan bununla görüşmek için ısrar eder. Elçi Hikmetyar'a; "Sen deli misin? Sen düşünerek mi bunu yapıyorsun? Atmış tane kral ve devlet başkanı Reagan'la görüşmek için isimlerini listeye kaydetmişler, bekliyorlar. Sen, o seninle görüşmek istediği halde onunla görüşmek istemiyorsun. O seninle saat onbirbuçukta görüşmek istiyor. Hikmetyar; "Hayır görüşmeyeceğim. Şayet ısrar ederseniz, Amerika'dan derhal giderim" der. Acaba Hikmetyar niçin böyle der? Çünkü yüce Mevla Küfrün önderlerini öldürün buyurmuştur. Şairlerin şu sözleri ne kadar manidardır.

"İzzet ve şerefin bineği küheylanların sırtıdır, Küheylanları ancak gece yürümeler ve sabahlanmalar ortaya çıkarır.

Diğer bir şair şöyle demiştir:

Yemin olsun ki yaşayacak olursam ölümü gülümseyerek karşılayan Parça parça olması önem taşımayan her saç baş birbirine karışmış Savaşı; anne, mızrağı; kardeş ve kılıcı da baba yapacağım

Evet... Bu adamın mesleği, düşman öldürmek. Ölüme seve seve gitmek. Hani derler ya; "cihad merde, düğün bayram". Başka bir şair de şöyle diyor:

Onlar geniş adımlıdır, savaş sevincinden ve aşkından dolayı Atların kişnemesi kendilerini eğerden aşağı atarcasına hoplatır. Atlarını beyazlarla kefenlemiş, bayrakları ise oklarının başındaki düşman kelleleridir.

Evet... Bu kahraman kılıcının üzerine bayrağı çekme yerine cengaver birinin kellesini bayrak ediniyor. Vallahi savaş... savaş...! Bu ümmetin şanını cihad yüceltmıştır. Nitekim bu hususta Rasulullah (sav) cihaddan geri kalacaklar hakkında şunu buyurmuştur: "Allah sizin kalbinize acziyet sokacak, düşmanlarınızın kalbinden de sizden çekinme duygusunu çekip alacaktır. Sahabeler: Ey

Allah'ın Rasulü kalbimize sokulacak o acziyet nedir deyince, Rasulullah da; O dünyayı sevmek ve ölümden nefret etmektir" buyurmuştur.

Evet...Dünya sevgisi.... Dünya sevgisi... Bırakın onu, yüce Mevla'nın buyurduğu gibi;

"Onlarla, yeryüzünden fitne kalkıncaya ye din yalnız Allah'ın oluncaya kadar, savaşın.'

(.el-Zûfal, 39)

Ta ki şirk yaygınlaşmasın. Ta ki yeryüzünde din yalnızca Allah'ın olsun. Allah'ın dinine kılıcsız, silahsız ve pasiflikle yardımda bulunacaklarını zannedenler, Allah'ın dininin gelişim seyrini bilmeyen ve vehme kapılan kimselerdir. Bu nedenle yahudiler Tunus'a girip orada Filistin Kurtuluş Örgütü mensuplarını bombaladıklarında hiç kimse ses çıkaramamıştı. Uçaklar Irak'ın nükleer santralini bombalarken üç arap devleti yanmış, fakat buna dair hiçbir top patlamamıştır.

Silahları neredeydi? Onlar zor günler için, sıkıntılı günler içinmiş! Uçaklar, tanklar zor günler için saklanıyormuş! Peki o zor günler ne zaman olacaktı? Şöyle bir hikaye anlatırlar:

Birisi varmış durmadan silahını parlatır dururmuş. Bir gün hanımı ona: "Bu tabancayla uğraşmaktan başka işin gücün kalmadı!" demiş. Adam da: "Bu zor günler içindir" diye cevap vermiş ve bir gün eve hırsız girmiş, evin eşyalarını toplamaya başlamış.

Kadın sese uyanır ve kocasını kaldırarak, "Bey, silahım alda hırsızı uzaklaştır" demiş. Yine kocası; "Hanım, bu zor günler içindir... Zor günler içindir!" diye cevap vermiş. Ve hırsız eşyaları toplayıp gitmiş. Silahsa zor günler için bekletilmiş (!)

Yine bir gün aynı adam dışarıda hanımıyla birlikte gezinirken hanımının güzelliğini gören hırsızlar gelmiş adamın elinden karısını alıp kaçırmışlar. Kadın, göz yaşları içinde; "silahını kullan, beni kurtar" diye feryad etmiş. Ama nafiye... Kocas; "Ben bunu zor günler için bekletiyorum" demiş. Karısı hırsızlarla birlikte uzaklaşmış, silah ise zor günler için kalmıştır. (!)

Evet! Bunlar askeri güçlerini ne güne saklıyorlar? Zor günler için mi? Dünya müslümanlarının çoğunluğu güç ve kuvvetlerini zor günler için beklettiklerini söylemektedirler. Halbuki yüce Mevla;

"Yeminlerini (ve ahitlerin!) bozan ve Peygamberi (yurdundan) çıkarmaya kalkışan bir kavimle, size karşı ilk defa onlar başlamış oldukları halde neden savaşmazsınız? Yoksa onlardan korkuyor musunuz?" (Tevbe, 13) buyurmaktadır.

Âyet-i kerimede savaşın gerektiğine dair iki husus zikredilmektedir. Bunlardan biri; sizi (yani müminleri) ve Peygamberi yurtları olan Mekke'den çıkarmalarıdır. Diğer ise; mallarına el koymalarıdır. Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifte mealen şöyle buyurmuştur: "Kıyamet gününde kula: Senin şurada şu sözü söylemene engel ne idi, diye sorulacak, kul da: Ey Rabbim insanlardan korkmaktı, diyecektir. Aziz ve celil olan Allah da: Ben'den korkman sana daha fazla yakıştırdı, buyuracaktır." Bu sözümü bitirirken, kendim için de sizin için de Allah'dan af dilerim.

17-27. AYETLERİN TEFSİRİ

17- Müşrikler, kendilerinin kâfirliğine şahitlik ederken, Allah'ın mescidlerini imar edemezler. İşte onların yaptıkları boşa çıkmıştır. Cehennem'de devamlı kalacak olanlar da onlardır.

18- Allah'ın mescidlerini, ancak Allah'a ve ahiret gününe iman eden, namazı gereği gibi kılan, zekat veren ve yalnız Allah'tan korkan kimseler imar ederler. Umulur ki onlar,doğru yolda bulunanlardan olurlar.

19- Hacılar su dağıtan ve Mescid-i Haram'ı imar edenle, Allah'a ve ahiret gününe iman eden ve Allah yolunda cihadda bulunanı bir mi tutarsınız? Bunlar Allah katında eşit değildirler.Allah, zalim kavmi hidayete erdirmez.

20- İman eden, hicret eden, Allah yolunda malları ve canlarıyla cihad edenler, Allah katında daha büyük dereceye sahiptirler. İşte bunlar, kurtuluşa erenlerdir.

21- Rableri onları, katından bir rahmet, rıza ve cennetlerle müjdeler. Onlar için Cennet'te devamlı nimetler vardır.

22- Onlar orada devamlı kalacaklardır. Şüphesiz ki, büyük mükafat Allah kalındadır.

23- Ey mü'minler! Eğer inkârı imana tercih ediyorlarsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi dostlar edinmeyin. Sizden kim onları dost edinirse, işte onlar, zalimlerin ta kendileridir.

24- Ey Muhammedi De ki: "Eğer babalarınız, oğullarınız,kardeşleriniz, eşleriniz, akrabalarınız, elde ettiğiniz mallar,durgunluğundan korktuğunuz ticaret ve hoşlandığınız evler;Allah'tan, peygamberinden ve Allah yolunda cihad etmekten sizin için daha fazla sevgili ise, Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah, fasıklar güruhunu hidayete erdirmez."

25- Şüphesiz ki, Allah size birçok yerde ve Huneyn savaşı yapıldığı günde yardım etmişti. O gün sayınızın çokluğu sizi gururlandırmıştı. Fakat çokluğunuz size bir fayda sağlamamıştı da, o geniş yeryüzü size dar gelmeye başlamıştı. Sonra da yüz çevirip geri kaçmıştınız.

26- Sonra Allah, Peygamberinin ve mü'minlerin üzerine emniyetini indirdi. Görmediğiniz askerler gönderdi. Kâfirleri de azaba uğrattı. İşte kâfirlerin cezası budur.

27- Bundan sonra Allah, dilediği kullarının tevbesini kabul eder. Allah, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir."

İbnü'l-Munzir ümmetin icmasını naklederek şöyle diyor: "İlim ehli, Peygamber (sav)'e küfreden kimsenin zındık olacağı ve öldürülmesi gerektiği hususunda ittifak etmiştir. Ebu Hanife'nin dışında buna muhalefet eden olmamıştır. Yani bu görüş Hanbeli, Maliki, Şafii mezhebinin ve İshak'la tüm ilim ehlinin görüşüdür. Ancak İmam Ebu Hanife ise: "Peygambere küfreden zimmi (müslümanların idaresi altında yaşayan gayri müslim) kimse öldürülmez. Çünkü o, Rasulullah (sav)'in kadrini bilmemektedir." Ancak, müslüman bir kimse Peygamber (sav)'e küfrettiği zaman bu onun zındık olduğunun alametidir. Yani, bu hal onun uzun zamandan beri kâfir olduğunun alametidir. Müslüman görünmesi ya korkusundan ya da İslâm devletinde bir göreve tamahından veya öldürülmekten korktuğundandır. Mesela namazı terk etmesi gibi, çünkü İslâm devletinde İslâm'a göre yaşamayan insanın bir kıymeti yoktur. Bir insanın Allah'a olan yakınlığı onun âlimler ve insanlar nazarındaki değerini yüceltir. Bu nedenle İslâm devletindeki kişinin İslâm'ın prensiplerine sahip çıkmaktan, onlara göre kendisini şekillendirmekten başka bir yolu yoktur. İnsan ameliyle değer kazanır. Hz. Ömer (ra)'ın da dediği gibi: "İnsan verdiği imtihanlarla ölçülür, davadaki geçmişi ile ölçülür, maddi ihtiyaçlarına göre muamele edilir." Ömer (ra) ganimet, zekat vb. malları dağıtırken bunları söylerdi. Yani; insan İslâm'daki amelleriyle itibara alınır. İnsan davadaki öncülüğüne ve eski oluşuna göredir. İnsan ihtiyacına göredir. Yani çoluk çocuk sahibi kimsenin ihtiyacı ile kimsesi olmayan kimsenin ihtiyacı bir değildir, diyordu. İslâm devletinde her insan sadakati ve ameli kadar yücelir. Emin kişiye güvenilir, hain kişinin hainliği ilan edilir. Doğru söyleyene inanılır, yalan söyleyen ise yalanlanır. Bugün bizlerin yaşadığımız cahiliye döneminde ise durum, Rasulullah (sav)'in şu buyruğunda ifade ettiği gibidir: "Deccal'den önce insanları aldatan yıllar yaşanacaktır. O yıllarda yalan söyleyene inanılacak, doğru söyleyen ise yalanlanacaktır. Güvenilen kişi hain ilan edilecek, hain ise güvenilen biri olarak itibar edilecektir." Evet, bugün insan devletten çalabildiği kadar yükselir, bir fakir az bir miktar para çaldığında hapsedilir ve herkese teşhir edilir. Fakat milyarları çalan maliye müdürü terfiye edilir, maliye bakanı yapılır. Size bir olay anlatacağım;

Ürdün Bakanı Ebu Leheb

Ürdün'de, Baas partisine mensub Ebu Leheb isminde bir bakan vardı. Arkasında aşireti olduğu için son derece cüretkar biriydi. Babası kabile reislerindendi. Sağlık bakanı idi ve başbakanı devamlı muhalefet eder, onu eleştiren konuşmalar yapardı. Bir çocuk madeni bir kuruşu yuttuğundan dolayı hastaneye kaldırıldı. Ama çocuk kurtarılamadı ve öldü. Bunun üzerine başbakan devamlı kendisine karşı çıkan Sağlık Bakanını yermek için bir fırsat yakaladı ve onun hakkında şöyle dedi: "Vallahi merak ediyorum, acaba Sağlık Bakanı ne yapmakta? Bir çocuk madeni para yutmakta, kurtarılamayarak ölmekte" der. Sağlık bakanı Ebu Leheb'in cevabı ise: "Bundan daha da fazla şaşılması gereken bir husus var; o da bir kuruş yutan ölüyorda, milyonları yutan ölmüyor!"

Evet!.. Yalancı kişi doğrulanır, doğru kişi ise yalanlanır.

Mevcut beşeri sistemlerdeki yöneticilerin etrafında dürüst bir insan bulabilir misiniz? Onların yanında münafık ya da riyakâr kimselerin dışında kimseyi bulamazsınız. İslâm devleti olduklarını iddia eden Ürdün vb. ülkelerde yöneticilerin dayandıkları bir âlimi ya da âlim bir bakanı bulabilir misiniz? Hayır... Ürdün de yaklaşık otuz yıldan beri Adalet Bakanı genellikle hristiyanlar-dan olmaktadır. 1955'ten beri Adalet Bakanı hristiyan! Şu ana kadar da Adalet Bakanı hep hristiyanlardan olmaktadır. Çünkü Adalet Bakanı'nın adaletli olması için "Allah için üçüncüsüdür, Allah, baba, oğul ve ruhul kudüstür" diyen ve sarhoş gezen biri olması gerekli imiş.

Halbuki Maliye Bakanı öyle bir insan olmalı ki, kendine özgün bir mesele konuştuğu zaman bakanlığın elektriğini kullanmaktan korkmalı, oğluna bir mektup yazmak istediği zaman devletin kağıtlarından bir kağıda yazmaktan korkmalı.

Vallahi kardeşlerim, İslâm makam veya hüküm değil, İslâm hayattır, yaşantıdır. Buna bir örnek olarak bizim yetişmemizde emeği olanlardan Dr. İshak el-Ferhan'dır. Kendisi Ürdün Milli Eğitim ve Terbiye bakanı olmuştu. Amerikan büyük elçisi ve diğerleri onun Milli Eğitim Bakanlığından alınması için yoğun girişimlerde bulunmuşlardı. Bakanlığın bünyesinde eğitim programları müdürü idi. Milli Eğitim Bakanlığı hazırlanan programa göre kitapları basar daha sonra okullara dağıtırdı. Benim gibi bir dostu bu zata gidip de çocuğunun aldığı kitabı kaybettiğini söyler ve bundan var olan kitaplardan bir tane isterse bu zat elinin altında bulunan müdüre; "buna filan kitabı ver, benim hesabıma kaydet" derdi. Ay sonunda da borçlarını toplar, aylığından öderdi. İşte takva budur. Bunun bir diğer örneği de daha önce size kendisini anlattığım ve Mescidi Hüseyin'de Kral Abdullah'ın karşısına dikilerek tebliğde bulunduğunu izah ettiğim Ebu Macid'dir. Bu zat da devlette yargı organlarında çalışıyordu. Mektup yazmak istediğinde evinden kağıt götürüp yazıyordu.

Biraz önce kendisinden bahsettiğim Dr. İshak el-Ferhan, el-Ezherde okumamıştı. İbn Teymiyye'nin fetvalarını da ezberlememişti. el-Risale el-Hameviye adlı eseri de okumamıştı. Ebu Macid hukuk fakültesi mezunuydu. Dr. İshak Ferhan ise Beyrut'taki Amerika Üniversitesi mezunuydu. Hatta bu üniversiteden kimya dalında master yapmıştı. Bu üniversite mezunları kimya dalında doktora yapması için onu Amerika'ya göndermek istemişlerdi. Fakat yurtdışına öğrenci gönderme kurumu müdürü Halil es-Salim isimli bir hristiyandı. İshak'a şunu teklif etmişti. Biz seni Amerika'da insanlara tanıtmamız için masonluğa girmeni istiyoruz. Döndüğünde de sana makam verelim. Dr. İshak ise ona şu cevabı vermişti: "Ben müslümanım, nasıl mason olabilirim?" İsrarlarına rağmen kabul etmedi. İshak Ferhan çok zeki bir öğrenciydi. Ürdün'ün birincilerindendi. Amerika Üniversitesi'ni de birincilikle bitirdi. Dokuz ay içinde oradan masterini bitirdi.

Bir gün İshak Ferhan Lübnan Amerika Üniversitesi Ruhani Yönlendiricisi Konstantin Züreyk'in karşısına dikilmiş, ona cevap vermişti. Arap milliyetçiliğin atası diye adlandırılan Corc Habbaş'a da aynı şeyi yapmıştı. Adı gecen Konstantin Züreyk, İslâm'a saldırınca Amerika Üniversitesi anfasında talebe olan İshak Ferhan ona cevap vermişti. Bunun üzerine Üniversite Kurulu toplanarak İshak Ferhan'ın üniversiteden atılmasına ve Ürdün'e gönderilmesine karar verdi. İshak, Ürdün'ün Salt kentinde orta öğrenimini yapmıştı. Bu sebeble şehre döner dönmez oranın ileri gelenleri Milli Eğitim Bakanlığına başvurdu, onun tekrar dönmesinin gerektiğini söylediler. Bu durum Milli Eğitim Bakanının gururuna dokundu. Dolayısı ile Amerika Üniversitesine bir mektup yazarak; "ya bütün Ürdünlüleri geri gönderin, yahut da İshak Ferhan'ı tekrar üniversiteye alın" dedi. Onlar da İshak'ı tekrar üniversiteye kabul etme mecburiyetinde kaldılar. Burada asıl önemli olan şu: Maaşallah Ferhan'ın acı bir aklı olduğundan kimya dalında doktora yapmak için onu yurt dışına göndermek istemeleri meselesi. Bu adamlar masonluğa girmesi için ne kadar aşağıdan aldılarsa da hatta uçağın merdivenine kadar ısrar ettiyseler de İshak Ferhan "ben müslümanım, yahudilere uşak olamam" dedi. İlk önce bu hususta kendilerinden özür diledi, yumuşak davrandı. Fakat bunun herhangi bir fayda sağlamadığını gördü. Neticede uçağın merdiveninin başında "tamam ben müslümanım, asla masonluğa girmem" dedi. Düşünebilir misiniz Amerika Üniversitesi ne yaptı? Yurtdışına kimya dalında öğrenci gönderme kontenjanını iptal etti. Eğitim ve pedagoji dalında kontenjan açıldı. Bunun üzerine İshak Ferhan Allah'tan kendisine bir lütuf olarak bu eğitim dalını seçti, okul programları hakkında doktora yaptı, memlekete döndüğünde Milli Eğitim Bakanlığı'nda programları hazırlama ona tevdi edildi ve o da bu yolla Ürdün'le birlikte birçok Arap devleti için faydalı oldu. Onların milli eğitimlerine İslâmî ruhu soktu. Katar'da, Umman'da, Yemen'de, Birleşik Arap Emirlikleri'nde bunlar görüldü, hepsi de eğitim programlarında Dr. İshak Ferhan'dan büyük yardımlar gördü.

Eğitim ve terbiyenin çok büyük önemi vardır. En büyük felaket birçok ilimleri tahsil edip âlimler nezdinde terbiye ve eğitim görmemiş olmaktır. Bu eğitim ve terbiyeyi almamış kimseler İslâm için bir musibet, istihbarat birimleri için ise yutulacak bir lokma haline gelir.

İstihbarata hizmet edenlerin birçoğunun ilmi metinleri hıfzetmiş kimseler olduklarını müşahade ediyorum. Yani sırf kitapları okuyup da din adamları ve eğitimciler tarafından eğitilmeyen insanlar, devletle herhangi bir çatışmada yakalanıp götürülürler ve önce müslümanların menfaatine gibi daha sonra da aleyhlerine kullanılırlar. Biliyor musunuz bunlar nasıl tutulup götürülür? Burunları delinir, oraya demirden bir halka geçirilir. İlk yakaladıklarına; "senin de burnunu delelim mi" derler. O da; "hayır" der, "o halde gel bizimle, biz senin namazı, orucu bırakmanı istemiyoruz. Müslümanlar aleyhine rapor sunmanı da istemiyoruz. Biz senin komünist birini gördüğünde adını bize vermeni istiyoruz. Çünkü onlar İslâm'ın ve müslümanların düşmanıdır" derler. Daha sonra bu zatı Baas Partisi mensuplarının aleyhine kullanır, hatta Arap milliyetçilerinin aleyhinde bile istihdam ederler. Daha sonra

ise ona şu teklifte bulunurlar. "Aslında müslümanlar iyi insanlar, onlar aleyhine bize bir şey getirme. Fakat camilerde problem çıkaran şu aşırı Müslüman Kardeşler var ya, biz camilerde ibadetlerin layıkı ile yapılmasını istediğimiz için bizim meselemiz bunlarla. Sen bize onlardan sadece beyni yıkanmış zararlı olanlardan birkaç isim ver" derler. İşte bu adamlar insanı böyle yakalarlar.

Böylece değerli bir kardeş şuuruna varmadan şeytanın avanelerinin bir organı olur. Komünizme karşı çaba harcamayla başlar. İslâm'a karşı savaşmakla son bulur. Neden böyle olur? Çünkü o layık kişiler elinde eğitilmemiştir. Terbiyeden yeterli kadar payını almamıştır.

Emin Şennar'ın Son Hali

Ürdün'deki İslâmî Partilerinden birinin önde gelen liderlerinden olan ve daha sonra istifa edip tüm insanlardan uzaklaşarak evinde oturup nafil namaz, oruç, teheccüt namazı kılarak ve Kur'an okuyarak günlerini geçiren birisi bana terbiye ve eğitim konusunda şunları anlatıyor. Kendisi kimseyi ziyaret etmiyordu, kimsenin de kendisini ziyaret etmesinden hoşlanmıyordu. Hatta insanların kendisine selam vermesini istemediğinden dolayı camiye dahi gitmiyordu. Bu nedenle onun ziyaretine gittim ve:

- "Seni bu hale getiren şey nedir?" diye sordum. O da:

- "İnsanların beni ziyaret etmesinden hoşlanmıyorum. Fakat seninle karşılaşmaktan memnun oldum, ferahladım", dedi. O çok açık sözlü biridir. Kesinlikle hatır gönül için farklı konuşmaz. Dedi ki:

- "Ben tüm insanlardan uzaklaştım, hatta evlatlarımdan ve hanımımdan bile. Onlar evdeler ama onlar bir vadide, ben başka bir vadideyim. Onların yiyeceklerini, içeceklerini ve benim üzerimdeki haklarını yerine getiriyorum. Ama onlar bir dünyada, ben başka bir dünyadayım." Dedim ki;

- "Peki nasıl bu hale geldin? Çok acaib bir hal! Namaz, oruç ve kitapları mütalaa, insanlarla konuşmamak, camiye insanların musafahayla meşgul edilmemesi için gitmemek?" dedim. O da;

- "Biliyorsun, ben İslâmî bir partinin önde gelen liderlerinden biriydim. (Bu zat meşhur bir yazardır. Basında yazıları büyük ilgi çeker) Partide bir haftada otuz yedi ayrı grubu idare etmekteydim. Çok iyi hatırlıyorum. Bir defasında aralıksız on yedi saat particilik fikrine ikna etmek için bir takım insanlarla tartışmıştım. Daha sonra devlet aleyhine konuşmalar yapmaya başladık ve 47 veya 49 kişiyle birlikte tutuklandık. Tutuklandığımızın hemen ilk haftasında tamamı da partiden ayrıldılar ve ayrıldıklarını gazetelerde "yıkıcı partiden ayrıldık" şeklinde yazarak ilan ettiler.

Onların ifadesiyle içlerinde yıkıcı partiden ayrılmayan tek ben kalmıştım. İstihbarat birimleri ayrıldıklarını bu şekilde ilan etmelerini istemişti. Onlara şöyle bir form sunulmuştu:

"Ben falan falanım. Yıkıcı... partisinden istifa ettiğimi onlardan beri (uzak) olduğumu ve uğruna canlar feda yüce krala bağlılığımı ilan ediyorum. Önemli olan mübarek memleketimizdir."

Onlar da bunu imzaladılar. Ben ise, bunu gururuma yediremedim. Bunu bir erkeklik ve gurur meselesi yaparak reddettim. İmzalamadım.

Uzun müddet bunların karşısında düşündüm. Daha sonra bunların neden böyle olduğunu, hastalığın ne olduğunu keşfettim. Hastalık; bizim onlara Allah'ı tanılamamamız idi. Onların Allah'la irtibatlarını kuramamamızdı. Biz onlara sadece fikir ve kültür olarak siyaseti ve siyasi tahlilleri öğretmiştik. Onları Allah'a bağlamamıştık. Ruhlarını gıdalamamıştık. Davetçilerde olması gereken sabrı öğretmemiştik. Peygamberin siyretini, Kur'an'daki peygamberlerin hayat ve mücadelelerini, kıssalarını öğretmemiştik. Öğrettiğimiz tek şey siyasetti. Siyasi tahlillerdi. Falan Amerikan uşağı, filan İngiliz uşağı, filan Rus uşağı vb. şeylerdi.

Gerçekte bu hal bir musibetti. Çünkü İslâm âlimlerine de dil uzatılmaya başlanmıştı."

İbn Asâkir şöyle diyor: "Kim âlimlere dil uzatarak onları kınarsa yüce Allah onun kalbini öldürür." Yine diyor ki: "Âlimlerin etleri zehirlidir. Onların etlerini yiyenlerin Allah tarafından maskelerinin düşürüldüğü muhakkaktır."

Gerçekten ben parti için çalışanların nasıl olduklarını şu an düşünüyorum. Bakarsın birileri uzun bir smokin giymiş. Cebleri kartlarla dolu. Ayrıca bloknotları üzerinde "filan Amerika uşağıdır, falan İngiliz adamıdır," her gördüğü adamdan bir kart alır, onu alamamazlık edemez.

Emin Şennar devamlı şunları anlattı:

"Hapishaneden çıktıktan sonra parti başkanının yanına gittim. Allah rahmet eylesin Beyrut'ta oturuyordu, vefat etti. Ona: - Ey Şeyh! Yaşanmış olaylar, tecrübeler oldu. Bunlar hata götürmez, tartışılmaz hallerdi. Haftanın başında kırk yedi, kırk sekiz kişi yıkıcı partiden ilişkilerini kestiklerini ilan ettiler. Sırf gurur yaparak biri kaldı.

"Evet o da benim. Evet benim... Bunu İslâm için değil, gurur meselesi yaparak yaptım. Sebep ise şudur: Biz bu insanlara Kur'an'ı, Sünneti öğretmedik. Onları Allah'la bağlantı kurmak üzere eğitmedik. Bizler bundan öğüt ve tecrübe almalıyız değil mi?"

Kur'an, Sünnet, sahabe hayatını eğitim programlarımıza koymalı, gece eğitimleri ve gece namazlarını yaymalıyız. Parti lideri şeyhin ise bana cevabı şu oldu:

- "Dinle Emin. Bir kısım dervişler yetiştirmek istemiyoruz. Gençleri heder etme" dedi. İşte o zaman partiden çekildim ve anladım ki parti içinde kalmamın herhangi bir faydası yok. Çünkü partide mühim olan particilik düşüncesinin yayılıp galip gelmesi ve taraftarlarının çoğalmasındır. Doğru olsun yanlış olsun, hak olsun batıl olsun, karşımdaki rakibimi mağlub etmeye çalışmamdır. Mühim olan galip gelmedir. Böylece benim mensub olduğum parti ile diğer sosyalist ve benzeri partiler arasında herhangi bir fark kalmamaktadır. Sadece birinin adı İslâmî parti, diğerininki sosyalist parti. Gitsem parti liderine desem ki;

- "Fılan adam iyi bir adam, gecelerini namazla, gündüzlerini oruçla geçiriyor, insanlarla muamelesi hoş. Biz bunu partiye alsak ne dersin?" O;

- "Hayır bu partiye yaramaz. O iyi bir adam ama partiye uygun biri değil" der. Ben de desem ki;

- "Niçin?" O da:

- "Biz dinamik bir akla sahip, hareket adamı istiyoruz" derdi."

Evet bu zat bu hale gelmesini bu şekilde anlatmıştı.

Üstad Abdullah'ın İslâm Davetindeki Tecrübesi

Allah'a hamd olsun ben otuz yıldan fazla Allah'ın dinine davet için uğraşmaktayım. Çalışmalarım sonucunda şu neticelere vardım:

a. İslâm'ın ruhu üzerine bina edilmeyen tüm yapılar ne kadar yüksek olurlarsa olsunlar, yıkılmaya mahkumdurlar. (Aslında davetçilerin adetleri şudur; halkın önünde yetkili insanlar gösterebilir diye kendisine tabi olanları abartır, tabiri caizse şişirirler. Ta ki davaya yeni adamlar kazandırsınlar). Fakat şurası iyi bilinmelidir ki davetçi arzulanmış gibi olmazsa ne kadar şişirilirse şişirilsin, böyle bir davetçi hem davetin hem de İslâm'ın aleyhine bir bela ve bir felakettir. Yani kendisine, eğitimine itina göstermeyen, azimetleri seçmeyen, namazı, orucu hakkı ile ifa etmeyen davetçi devamlı aşağı düşer, çerçöp haline gelir.

b. Dava ile ilgili düşüncesi ile birlikte kendisini ruhi ve psikolojik olarak yetiştirmeyen, düşünce ile birlikte ruha, Allah'la irtibata ve çokça ibadet yapmaya kendisini vermeyen davetçinin, kalbi katılaştır. Olduğu yerde kalır, artık böyle bir insan çok değerli şeyleri de beğenmez olur, hiçbir şey kendisini etkilemez. Burnunun doğrultusunda hareket eder.

c. Kendi hizbi tarafından gelmeyen herhangi bir iyiliği sevmeyen, ondan hoşlanmaz. Böylece aziz ve celil olan yüce Allah'a kulluk edilmez, hizbe kulluk edilmiş olur. Çünkü kulluğu Allah için olsaydı, Allah'ın dininin yayılmasından ve hayrın çoğalmasından sevinirdi... Neden hayırların Tebliğ Cemaati eliyle gelmesinden hoşlanmıyorsun? Neden hayırların selefi cemaati eliyle gelmesinden hoşlanmıyorsun? Eğer sen aziz ve celil olan Allah'a kulluk ediyorsan hoşlanırsın olmalısın.

Mesela sen bir hizibten olsan, selefilere bir de hadis hakkında kitap yazsa, kitabında sahih hadisler zikretse, sen de ona baksan ve kitabın gelecekte İslâm'a ve müslüman nesle faydalı olacağını görsen, senin bu yazar hakkında; "Allah kulun mükafatını versin" demen ve bu kitabın okunmasını gençlere tavsiye etmen gerekir. Evet sen, hayrın yayılmasını ve gençlerin İslâm üzerine eğitilmelerini istiyorsan bunu böyle yapmalısın. Fakat hizipçi düşünce bunu yapmaz. Hizipçi düşünce, ne kadar salih, alim de olsa hizbin dışındaki herhangi bir insanı övmenin isabetsiz olacağına inanır. Peki hizipçi felsefe ve düşünce neden böyledir? Çünkü bu kitabı tavsiye ettiğinizde gençler ondan etkilenecekler, senin hizbine olan bağlılıkları azalacağından korkulur. O halde şöyle bir denklem ortaya çıkar. Madem ki hizbin dışında bir takım insanları öne çıkarma, gençlerin o kişi ile etkileneceklerine sebep oluyor, öyleyse hizbin dışından herhangi bir kimse öne çıkarılmamalıdır. İşte Allah'ın dışındaki bir şeye ibadet buradan başlamaktadır. Bu halde biz insanların hayrını düşünmüyoruz, Allah'ın dinine yardım etmeyi istemiyoruz, hizbimize tapıyoruz şeklinde bir tavır takınmış oluruz. Dikkat edin!

İslâm büyük bir ırmağa benzer. Her İslâmî çalışan gruptan o büyük ırmağa küçük ırmaklar akıp takviye ederler. Mesela Müslüman Kardeşler'den oraya bir nehir akar, Selefilere başka bir nehir akar, Tebliğcilerden başka bir nehir akar, filan İslâmî gruptan diğer bir nehir akar. Sen ise bütün nehirleri kurutup sadece kendi hizbine ait olan küçük nehirciğin bu büyük ırmağı beslemesini düşünüyorsun. Böylece İslâm'ın büyük ırmağını kurutmaya çalışıyorsun. Bakarsın biri gelir ve şunları söyler: "Sakin Tebliğ Cemaati ile bir yere gitme, hizbimize bağlı olacağına dair verdiğin biati unutmama, meseleyi iyi düşün." Vakıa Tebliğ Cemaati hoş insanlar. Her perşembe günü gidip camilerde yatarlar, insanları ziyaret ederler. Peki kardeşim senin böyle söylemen İslâm değil, o halde niçin bunu söylüyorsun? Ben gidip Tebliğ Cemaatından İslâmî adabı tevazuyu öğreniyor ve şer'i şerif hakkında o insanlardan doktora almak istiyorum. Ben onlarla gideceğim. Cahil olan bir adamın dersini dinlemeyeceğim. Bakarsın ki o kişi seni davet eder, iki hafta uğraşıp hazırlamaya çalıştığı bir veya iki cümleyi sana anlatır. Karşısında bulunanlar da onun karşısında küçük öğrenci gibi dinlerler. Şayet o insanlara diyecek olsan ki; "burada niye vaktini kaybediyorsun? Niçin faydalanacağın ve müslümanları da faydalandıracağın hareketli bir felsefe kitabı okumuyorsun?" Onlar sana şu cevabı verirler: "Ben buradan bereketlenmek için oturuyorum." Evet bereket almak için oturuyorlar. Bu hususta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Hiçbir topluluk Allah'ın evlerinden bir evde bir araya gelip Allah'ın Kitabını okumaz ve onu öğrenmeye çalışmak istemezler ki, onların üzerine huzur inmiş olmasın, rahmet onları kaplamış olmasın, çevrelerini melekler kuşatmış olmasın ve Allah onları kendi katındakilerine anlatmış olmasın." Sen bundan daha fazla ne istiyorsun.

Maalesef bu tür maneviyatlar müslümanların gözünden kayboldu. İşte, felaketlerin en büyüğü ve Allah'a davet eden dostlarımızın en büyük, ayıpları budur.

Değerli kardeşler! Allah'a kulluk edin Allah'a! Vakıa bir cemaat içinde eğitilmek ve cemaatle birlikte yardımlaşarak hareket etmek ve mutlaka bir cemaatin içine girmek zaruridir. Fakat Allah'a kulluk edin. Hizbe ve cemaate değil. Dediklerim anlaşıldı mı? Bizler, Hanefi mezhebinin taassubunda olmaları nedeniyle Afganlı kardeşlerimizden neler çekiyoruz? Kandahar bölgesine şu an Arap gençler giremiyor. Neden? Çünkü Araplardan yardım almak caiz değildir diye fetva çıkardılar. Arap gençlerin cepheye gitmelerine izin vermiyorlar. Çünkü onlar Hanefi mezhebini yok edip Vahabiliği yayıyorlarmış! Mezheb taassubu müslümanları bu hale sürükledi. Allah'a hamd olsun bu bölge küçük bir bölge. O bölgede bu hali reddeden bazı büyük komutanlar bulunmaktadır. Mesela Mevlevi Gulam Muhammed Garib bunlardandır. Grubçuluk taassubu da mezheb taassubu gibi müslümanların birbirlerini çirkin görmelerine sebep olmaktadır. Fikri gelişimi kapamakta ve hayırları sadece kendi adamlarından kabul etmekte. Çünkü onlar kendi grubundan. Bu hâl kişiyi birçok hayırdan mahrum bırakmaktadır. İbadette ihlastan mahrum bırakmaktadır. Tüm müslümanları sevmekten mahrum bırakmaktadır. Kendi grubundan, cemaatinden veya partisinden olan müslümanları sevip dışındaki müslümanları sevmemeye neden olmaktadır. Bu musibettir. Bir cemaatten ol, fakat tüm müslümanları sev ve gönlünü, hayra açık tut.

Hizipçi birine Tebliğ Cemaati sorulduğunda; "Vallahi onlar insanları cihada davet etmiyorlar, siyasi meselelere eğilmiyorlar vb. şeyler" der, onları hesaba katmaz. Peki onlar kahvelerden sarhoşları alıp camilere getiriyorlar. Böylece yolun yarısını katetmiş oluyorlar. Sende onların elinden tut, onları cihada ulaştır.

Bazı Araplar, bizim burada kampımıza geldiler ki kampı tebliğ gezileri yapmaya çağırırlar. Evet... Kardeşimiz Müsenna ve İlyas bize bu maksatla gelmişlerdi. Biz onları tuttuk, eğittik, onlar burada kaldılar, cepheye gönderdik. Hülasa tebliğciler büyük bir mesafeyi aşmış oluyorlar. Sen de onların elinden tut yolu tamamlat.

Kusursuz hiçbir cemaat yoktur. Herhangi bir cemaatte bulunan iki, üç kusur için onlardaki tüm hayırları kesip atmak olmaz. Onların ayıplarını terket, güzel amellerini al. "Falan cemaat şöyledir! Filan cemaat böyledir! Tebliğ cemaatini boşver! Selefiler katırdılar" gibi sözlerle müslümanları elinin tersiyle itip atma. Bilmiyor musun ki akılları hurafelerden kurtararak İslâm'a sayısız

hizmette bulunanlar selefilerdir. Ben şunu itiraf edeyim ki; eninde sonunda lütuf Allah'a aittir. Fakat üstad Nasiruddin el-Bânî'nin düşüncelerimdeki ve akidemdeki etkisi büyüktür. Ben akaidde ve düşüncede de selefiyim. Bazıları benim hakkımda İbn Bâz'a ve başkalarına giderek dedikodu yapmakta, bu Afgan cihadında selefilerin karşısındadır. Falan cemaata selefi oldukları için yardım etmek istemiyor. Vallahi, dedim ki; "İster İbn Baz'ın ister başkalarının yanında asılsız dedikodular yapın. Mühim olan alemlerin Rabbi huzurunda dedikodu yapamamanızda".

Abdullah Azzam'ın Şeyh Bin Baz'la Konuşması

Bin Baz'a benim hakkımda birçok asılsız dedikodularda bulunmuşlar. Hacca gittiğimde Bin Baz'la karşılaştım. -O beni sever ya da onun beni sevdiğini sanıyorum- Bana:

- "Ya Abdullah! Hakkında övenler de karalayanlar da çoğaldı"dedi. Ben de:
- "Dinle ya Şeyh Bin Baz" dedim. (Bir odaya geçtik ve oturduk. Yanımızda Abdülmecid ez-Zindani'de vardı.) Ben:
- "Şeyh Bin Baz! Benim İhvan-ı Musliminden olduğumu biliyor musun?" dedim. O da:
- "Evet" dedi. Ben:
- "Vallahi, seninle konuşmaya başlamazdan önce, şunu sormak istiyorum, senden hiç dünyalık bir menfaat bekledim mi?" Bin Baz:
- "Hayır" dedi. Bunun üzerine ben:
- "Bundan sonra da senden herhangi bir şey beklemeyeceğim.Şimdi seninle sadece Allah için konuşacağım" dedim. (Yanına giderken kendi kendime şöyle demiştim. Bin Baz'ın bana kızması veya beni sevmesi bana neyi kazandırır? Sonra hatırıma şu geldi.

Sen iyi bir adamı davetten mahrum etmiş olursun. Yoksa ondan sana ne gelecek? Hiçbir şey gelmeyecek) Sonra vallahi! Ya Şeyh Bin Baz, sizin davetini yaptığınız bu selef akidesine ben sizi tanımadıktan on yıl önce davet etmekteydim. Yani bu bizim için yeni bir husus değildir."

Evet ben selefiyim. Fakat ben cihad meydanlarında Selef akidesinin ticaretinin yapılmasını istemiyorum. Neden Selef akidesini siyasi bir hizib yapmak istiyorsunuz? Selef akidesi benim de akidemdir. İslâm ümmetinden yüce Allah'ın nezdinde kurtuluşa ermek isteyen herkesin de akidesidir. Fakat bunu siyasi bir kalıba sokmak için ısrar etmeniz ve bu kalıba girmeyen herkesin selefi salihin akidesinde olmadığını belirtmeniz doğru değildir. Bizler de selefi salihin akidesiüzereyiz. Bin Baz'da ihlas ve müslümanlara fayda olduğunu zannediyorum. Yüce Allah'a karşı kimseyi tezkiye etmeyiz ama onun iyi birisi olduğunu zannediyoruz. Çünkü müslümanların olduğu her mıntıkada Şeyh Bin Baz'ın bir hizmeti vardır.

Bin Baz'ın düşüncesi selefidir. Ancak hizibci değildir. Selefi siyasi herhangi bir hizbe dahil değildir. Zihniyle, kalbiyle, ruhuyla İslâm için vardır. Nerede olursa olsun grub ayırımı yapmaksızın İslâm'ı sever. Suriye'de İhvan-ı Müslimin mevcut tağuta karşı cihad başlattığında Bin Baz bu cihadın İslâm için olduğuna dair fetva verdi. Bu fetva Suud şartlarında azımsanacak bir şey değildir. Çünkü bu fetvayla Suriye'de mücadele eden mücahidler için mal ve zekat toplamak serbest olmuştu. Halbuki bu fetva iki devlet arasındaki ilişkileri olumsuz yönde etkiledi.

Afganistan'da cihad başladığını işittiğinde yine fetva yayınladı ve cihadın farz-ı ayn olduğunu, onlara mal vesair yardımların yapılmasının gerekliliğini bildirdi. Herhangi bir bölgede mazlum müslümanlar olduğunu işittiğinde onların yöneticileri aleyhinde fetva yayınlıyor. Üzerinde bulunduğu konum İslâm'dır. Gaye Allah'ın rızası ve Rasulünün (sav) Sünnetine ittibadır.

Bir takım kimseler selefilik siyasi bir hizib haline getiriyor ve ona dahil olanı kurtulmuş, dışında kalanı ise akidesi fasid olmuş kabul ediyor. Dillerine düşenin vay haline! Onun için hiçbir hak, hukuk ve yakınlık gözetmiyorlar. Bin Baz'a veya Kasım bölgesinde yaşayan İbn Useymin'e gidip; "işte şu şöyle dedi, bu böyle dedi vs." şeylerde bulunmaktalar. Hatta onlardan bir kısmı bana geldi ve: "Duyduk ki sen Suud âlimleri hayız ve nifas âlimleridir" diyor-muşsun dedi. Ben: "Kimi kastediyorsun?" dedim. O "Mesela, Şeyh Bin Baz, Şeyh İbn Useymin" dedi -La havle vela kuvvete illa billah- Benden, Şeyh Bin Baz ve Şeyh İbn Useymin'e yönelik böyle bir şeyin sadır olması mümkün değildir. Ben bunu âlimlere ve özellikle de bu iki âlime yönelik söylediğimi zannetmiyorum.

Gerçekten ben bu ikisini severim. Ve onlara olan sevgimde de sadıkım. (*) Azzam, Şeyh Bin Bâz'ın iyi taraflarını belirtiyor. Azzam'ın şehadetinden sonra bazı nahoç tavırlarını değerlendirmesi mümkün değil.)Çünkü onların ihlaslı ve samimi olduklarına inanıyorum. Evet, orada tanıdığım bazı insanlar vardır ki bunlar Allah'ın âyetlerini az bir değer karşılığı satmakta ve Suud'da dinlerinin basit bir değer karşılığı ticaretini yapmaktalar. Ve ben oradayken onların yüzlerine karşı bunu söylüyordum. Onlara: "Biz devamlı ölümlerle, kabirlerle koşulan şirki anlatıyoruz. Neden dirilerle koşulan şirki anlatmıyoruz? Ne acaibtir. Seyyid Bedevi'den Bedevi tarikatının reisi olan ve kabri Mısır'ın Tanta kentinde bulunan Seyyid Ahmed Bedevi ve onun kabrinden başka şey yok mudur? Zavallı Seyyid Bedevi. Şayet onun yanında da Hafız Esad gibi koruyucuları olsaydı sizden biriniz onun aleyhine konuşmaya cesaret edebilirmiydi? Fakat Hafız Esad'ın polisleri ve ordusu vardır. Ülkesinde İslâm'ı ve müslümanları katletmektedir. Aleyhinde tek bir kelime işitmedik. Ölümlerle Allah'a şirk koşulması anlatılmakta. Ama dirilerle Allah'a ortak koşulması tamamen bırakılmakta. İnsanları tağutlara kulluk ettirenler hakkında tek kelime işitememekteyiz.

Allah'a Kulluk Et, Kendi Grup Ya da Cemaatına Değil

İslâmî Harekette terbiye zaruridir. Cemaat olmak zaruridir. Ancak bizler Allah'ın rızası için cemaate dahil olmuşuz. Öyleyse Allah'a kulluktan cemaat, grup veya partiye kulluk eder hale dönmemeliyiz. Allah korusun amellerimiz boşa gider de hiç farkında dahi olamayız. Bu en büyük musibetlerdendir. Bazı sadık, ihlaslı ve tağuta karşı mücadele içerisinde bulunan, hakkı konuşan ye bundan dolayı işkencelere maruz kalan kimse hakkında; "bir gence falan hizibteki bu kimse hakkında görüşün nedir?" diye sorduğunuzda; o kimse kendi grubundan olmadığı için "boş ver onu" demekte. Neden? Çünkü o kendi hizbinden değildir. O halde hayırlar kendi hizbindeki kimseler tarafından sadır olmuşsa iyidir, sevilir, değilse sevilmez ve değersizdir!

Peki sizlerin ümmetçiliğiniz nerede? Dünya müslümanlarına karşı haliniz ne olacak? İslâm ümmeti bir milyarı aşkın. Bütün bunlara hayrı öğretmek gerekiyor. Buralarda zulme karşı durmak ve buralarda Allah'ın dinini yaymak icab ediyor. Sizin İslâmî topluluğa karşı oranınız ne kadar?

Arkadaşlar, inanır mısınız adları İslâmî Partiler olan bazıları, yeryüzünde karalamadıkları ve hakkında şüpheler uyandırmadıkları hiç bir İslâmî cemaat bırakmamışlardır. Onları dünyadaki kâfir güçlerle irtibatlandırmaya çalışmışlardır. Pakistan'daki İslâm cemaatini sorarsın; "onlar uşaktır" derler, İhvanı Müslimin; "onlar da uşaktır" derler. Yani dünyada etkinliği bulunan İslâmî çalışma ve cemaatlere mutlaka bir damga basarlar. "Bu grubun içine girmen dinini ifsad eder, kalbini ifsad eder" derler. Bunlar hayrı, hakkı ve nuru sevmeyen tiplerdir. İnsanlık derecesinden düşüp sinek seviyesine ererler. Sinekler ancak mikrobik yerlerde yumurtlar ve oralarda çoğalırlar. Sineği temiz yere götürdüğünüzde dayanamaz ölür. Kalbi hasta olan insanlar da böyledir. Bataklıklar ararlar. Yarasalar gibi karanlıkta yaşamayı isterler. İnsanların etlerini yerler, koğuculuk yaparlar, yalan söylerler bütün bunları da İslâm adına yaparlar.

Ey müslümanlar! Bu İslâm değildir. Şayet siz herhangi bir grup veya İslâmî cemaatte iseniz sadece kendi grubunuz için iyilikleri sevip diğerleri için sevmemenizin İslâm olmadığını biliniz. Yüce Mevla bu gibi insanları tasvir ederek buyuruyor ki:

"De ki; eğer siz Rabbinin rahmet hazinelerine sahip olsaydınız yine de harcamaktan korkar, onu elinizde tutardınız. Doğrusu insan çok cimridir." (İsra, 100)

Eğer göklerin ve yerin hazineleri onun elinde olsa, kendi grup veya partisinin dışında kimseye bir zırnık dahi koklatmaz. Yeryüzünün tüm bölgelerinde örneğin Ürdün'de, Mısır'da sayıları ikibine dahi ulaşmaz ama kendi dışında kalan insanları sanki kâfirmiş gibi değerlendirmeler, onlarla çatışmalar, köklerini kazıma uğraşları ve nefretler! İslâm bize böyle mi öğretti! "Müslüman müslümanın kardeşidir," ilâhî emir nerede? Dünyanın neresinde bulunursa bulunsun, ister Endonezya'da, ister Japonya'da ister Mısır'da bulunsun, kendi cemaat veya partisinden olsun veya olmasın müslüman müslümanın kardeşi değil midir? Müslümanlara faydalı olabilmesi için illa da bu dar halkaya girmek, beş yüz kişiye dahil olmak zorunda mıdır? İşte musibetlerin en şerlisi bu tür anlayışlardır. İçimizdeki en büyük musibet budur. İslâmî çalışmadaki en büyük musibet budur.

Ey müslümanlar! Ben şunu sormak istiyorum: Sizler İslâm devletini mi kurmak istiyorsunuz? Tüm dünya müslümanlarını kapsayan tek İslâm devletinin kurulmasına mı davet ediyorsunuz? Tek İslâm ümmetini oluşturmak mı istiyorsunuz? Şu anda sizler İslâm için uğraşan beş yüz kişilik bir topluluk olarak, yine İslâm için çalışan diğer bir beş yüz kişilik toplulukla anlaşmaya güç yetiremiyorsanız, yanı başınızdaki İslâmî üçüncü bir cemaatle birleşemiyorsanız, sizler nasıl dünya İslâm devletini, tek İslâm ümmetini kurabilirsiniz? Sıkıntılı günlerde toplamınız iki bin, kolay günlerde üç bin ise ve her bir fert diğerine öfkeyle, kinle bakıyorsa, bir araya gelme ölçüsü Kur'an ve Sünnet olma yerine herkesin kendi halkası oluyor, âlimlerin ve İslâm davetçilerinin giybeti yapılıyor ise, bu bizim yolumuz olamaz, bizim prensibimiz ya da metodumuz bu olamaz. Çünkü bu hâl üzere İslâmî çalışma musibete dönüşür, müslümanlara zarar veren son derece zehirli bir hale gelir.

İslâmî çalışma Abdullah oğlu Muhammed Mustafa (sav)'ın getirdiği ölçüler doğrultusunda olmak zorundadır. İslâmî çalışmanın ruhunu Rasullullah (sav)'e ve tüm İslâm davetçilerine hitab eden şu âyet-i kerimeler belirlemiştir: "Biz seni ancak alemlere bir rahmet olarak gönderdik." (el-Enbiya, 107) "(Sen) tüm insanlar için bir müjdeleyici ve uyarıcısın." (Sebe, 28) İşte İslâm budur. İslâm senin cemaatin, grubun veya partin değildir. İslâm tüm insanlığa bir rahmet olarak vardır. Kimden, hangi gruptan sadır olursa olsun hayırları sevmek zorundasın. Örneğin bir selefi sahih hadisleri, zayıf hadislerden ayırmak için uğraşıyorsa ona; "Allah senden razı olsun" diyebilmeliyiz. Çünkü o teorik yönden büyük bir boşluğu dolduruyor. Tebliğ cemaatinden birisi için; "Allah razı olsun" de. Çünkü o da pratik olarak iyiliği emr ediyor, kaybolan insanları tekrar İslâm'a kazandırmaya çalışıyor, böylece başka bir boşluğu dolduruyor. İhvan-i Müslimin için; "Allah razı olsun ve Allah mükafatlarını versin" de. Çünkü onlar, müslüman olmayan idarecilerle ve tağutlarla çarpışıyorlar. Böylece en büyük boşluklardan birini dolduruyor ve müslümanların açıklarını kapatmaya çalışıyorlar. İnsanları nurdan mahrum etmemeliyiz. Çünkü nur senin pencerenden çıkmıyor, insanları hayırdan mahrum etmemeliyiz. Çünkü hayır senin evinden çıkmıyor. Önemli olan tüm evlerin aydınlanmasıdır, tüm kalblerin nurlanması, tüm gönüllerin parlamasıdır. İslâm için çalışmak budur.

İslâmî çalışma Allah için olmalıdır. Allah için başlayıpta, Allah'ın dışındaki için son bulmamalıdır. Allah için hayırları severek, isteyerek gayretli bir nefisle girmekte Allah'tan başkası için son vermek caiz değildir. Vallahi öyle gayretli gençler görüyordum, devamlı namazlarını mescitlerde kılıyor, sakalını bırakıyor ve yanında herhangi birinin giybeti yapıldığı zaman onu iştirmek için orayı terk ediyor, sigara içmiyor, sinemaya gitmiyor, bir şeyin haram olduğunu iştince onu işlemiyor, daha sonra bir gruba veya partiye dahil oluyor, bir ay sonra ise tüm ahlakı değişiyor. Artık cami ve cemaatten uzaklaşıyor, sakalını kesiyor, kendi grubu veya partisi dışındaki müslümanları sevmiyor, onlarda onu sevmiyor!

"Sabahları fıkıh dersine gelen falana ne oldu, neden gelmiyor?" diye sorduğumuzda;

- "O falan hizbe dahil oldu."

- "Olabilir, neden gelmiyor?"

"O şimdi senin uşak olduğunu, kullanıldığını söylüyor!"

- "Neden sakalını kesmiş?"

- "İstihbaratın kendisini tanımaması, İslâm'a davet ettiğini

bilmemesi için! Çünkü İslâmî mücadele vacip (farz), sakal ise sünneti müekked!

- "Sigara içmezken sigaraya başlamış."
- "Neden?"
- "Çünkü sigara haram değil! Sinemaya gitmeye başlamış"
- "Neden?"
- "Çünkü çıplak resimler haram değil!"

Allah'a yönelen ihlaslı, samimi bir müslüman iken bir ay sonra İslâmî çalışmaya (!) giriyor ve tamamen değişiyor. İslâmî çalışma adına değişmek! Keşke bu kimse İslâm için çalışmaya başlamasaydı da sağlam fıtrat ve ihlası üzerine kalsaydı...

Ürdün Kralı Hüseyin ve Üniversite Hocaları

Bir defasında Ürdün kralı Hüseyin, üniversite hocalarının tamamını davet etmişti. Ben gitmedim. İkinci gün Şeriat Fakültesinde bir öğrenci bana:

- "Kral Hüseyin size ne dedi?" diye sordu. Ben de:
- "Ben bu tür davetlere gitmem" dedim. Bunun üzerine partiye dahil olmayan bu öğrenci gidiyor ve parti mensubu olan bir gençle tartışıyor ona;
- "Sen İhvan-i Müslimin uşaktırlar, diyorsun. Abdullah Azzam İhvan'dan birisi ve kralın davetine dahi gitmiyor" diyor. Partiye mensub olan susmuyor hemen cevabını yapıyor:

- "Kral Hüseyin'in yanına o, İhvan-ı Müslimin reisinin yardımcısı Muhammed'le birlikte geceleyin gitti!"

Düşünebiliyor musunuz, bâtil yolla dahi olsa üstün gelmek istiyor ve "genel görüşmeden ne bekleyecekler" diyor.

Allah'a hamd olsun, üniversitedeki gençlerin birçoğu beni ve derslerimi severlerdi. "Günümüzde İslâm Alemi" isimli bir ders veriyordum. Tabiatı itibariyle bu ders gençleri cezbediyordu. İslâm aleminin konumu, fikri saldırılar karşısındaki durumu, müslümanların başına gelen musibetler, bizim ve yöneticilerimize karşı tutumlarımızdan oluşuyordu. Aynen burada (cihad meydanında) sizlerle dersi nasıl yapıyorsak, üniversitede de öyle yapıyorduk. Derslere gençlerin katılımı ve istekleri son derece iyiydi.

Bir defasında bazı gençler üniversitede ağacın altında oturmuş konuşuyorlar. Birisi beni övüyor, diğer bir hizipçi de buna tahammül edemiyor ve;

- "O Kral Hüseyin'in uşağıdır", diyor. Öbürü:
- "Kral Hüseyin'in nasıl uşağı olur? deyince de:
- "Kısa bir süre önce kralla görüşmüş, ondan beş yüz dinar almış. Kendisiyle birlikte bacısının oğlu da bulunuyormuş. O dayısına;
- "Dayı bu haram değil mi? Sen insanların kanına girmiş oluyorsun. Yöneticilerin size verdiği bu mallar nereden geliyor?" deyince Azzam:

- "Bu seni ne ilgilendirir" demiş ve bir de tokat atmış."

O esnada da yeğenim ağacın altında toplanan öğrencilerle birlikte orada oturuyor. Fakat bunların hiçbirinden haberi yok. Onun bu konuşmasını işiten yeğenim kalkıyor ve konuşana:

- "Abdullah Azzam'ın burada bulunan tek yeğeni benim ve bu söylediklerinin hiçbirinden haberim yok" diyor. Böylece aleyhimizde konuşan apışıp kalıyor. Bahsettiğim bu yeğenim Ebu Ubade'dir. O zaman on iki, on üç yaşlarındaydı. Kralla görüşmeye müsait bile değildi. Şimdi Ebu Ubade Kudüs Üniversitesi Şeriat fakültesinde hoca.

İslâmî çalışma; insanlara kin ekmekten, müslümanların kalplerine nefret tohumları serpmekten, sana tabi olanların kalplerine diğer müslümanlara karşı hoşnutsuzluk sağlamaktan ibaret olduğu zaman... sonuç ne olur?

Seyyid Kutub -Allah rahmet eylesin- idam olunduğunda Cemal Abdunnasır'cı gençlerden biri, Seyyid Kutub'un idamına üzülmekte olan müslüman gençlere;

- "Ben Seyyid Kutub'un hanımını -veya kızını- Kahire'de başı açık, kısa kollu bir elbise içerisinde gördüm" der. Müslüman gençlerden birisi:

- "Sen bunu bizzat kendi gözlerinle gördün mü?" der. O da:

- "Evet, ben Kahire Üniversitesi'nden mezun oldum. Seyyid Kutub'un hanımını -veya kızını- devamlı görüyordum. Gözümle gördüm" der. O müslüman genç de:

- "Ey cemaat! Şahid olun. Seyyid Kutub hiç evlenmemiştir" der.

Bunun üzerine kendi nefesine zulmeden o kişi şaşırıp kalır!

Kardeşlerim, dikkatli olunuz. Sizler İslâm'ı bilmektesiniz. Nereden gelirse gelsin hayırlı şeyleri kabul ediniz. İyilikten, maruftan hiçbir şeyi hakir görmeyiniz. İnsanların aleyhinde konuşmayınız. Yaptıklarını küçümsemeyiniz. İnsanlar için hakka şahidlik edenler olunuz. İnsanların kötülüklerini araştırarak iyiliklerini silip atmayınız. Rasulullah (sav), Ebu Hureyre'ye şöyle buyuruyor: "Ey Ebu Hureyre! Üç gece içerisinde seni ziyaret eden kimdi, biliyor musun? Şüphesiz o şeytandı. Sana doğru söyledi. (Aslında) o çok yalancıdır." Rasulullah (sav) şeytanın bu defa doğru söylediğini belirtiyordu. Yine Rasulullah (sav), Ubey İbn Kab'a; "Habis (şeytan) sana doğru söyledi" diyerek kâfir cin hakkında bunu söylüyordu.

Kardeşlerim! Bizim dinimiz yeryüzünde adaleti gerçekleştirmek için gelmiştir... "Gerçek şu ki; biz peygamberlerimizi apaçık delillerle gönderdik, insanların adaletle hareket etmeleri için onlarla birlikte kitabı ve adalet ölçüsünü indirdik." (Hadid, 25)

Adaleti gerçekleştirmek için kitaplar indirildi. Rasuller gönderildi. Adaletin ikamesi için... Bizler müslümanlar olarak adaletli davranmadığımız, İslâmî çalışmalara soyunmuş kimseler olarak adaletli olmadığımız zaman yeryüzünde adaleti kim ikame edecektir? Dünyadan hiçbir yere sahip olmadığımız, hükmetmediğimiz şu zamanda sözlerimizde adaletli olamazsak, yarın dünyaya hükmettiğimiz zaman ya da dünya hazineleri önümüze konduğu zaman nasıl adaletli olabiliriz?

* "Ey iman edenler! Adaleti ayakta tutan ve kendiniz, ana-babanız ve yakın akrabalarınız aleyhine de olsa, yalnız Allah için şahidlik eden kimseler olunuz." (Nisa, 135)

Dikkat ediniz... İslâm için cemaatlerde çalışınız, cemaatlerin içerisinde yetişin ancak Allah'a değil de cemaatlara tapar olmayın.

Çalışma ve amelinizi farkında olmaksızın tağutlara kulluğa çevirmeyin. Aziz ve celil olan Allah'a ibadet yerine hizipçilik sizlere yeni bir ibadet olmasın. İnsanların haklarına zulmetmeye sebep olmasın. İslâm ya da İslâmî davet veya İslâmî çalışma adına müslümanların etlerini yiyen, hürmetlerini tepeleyen, ırzlarını paramparça eden olmayınız. Dikkat ediniz. Dikkatli olunuz...

Bil ki aziz kardeşim; Eğer İslâm devletini ikame etme isteğinde samimi ve ciddi isen, tek başına senin cemaatin İslâm devletini kurmaya güç yetiremez. Hiçbir cemaat, hiçbir örgüt yalnız olarak İslâm devletini kurmaya güç yetiremeyecektir. Diğer samimi müslümanlarla yardımlaşmak, dayanışma içerisine girmek şarttır. Müslümanların, birbirlerinin samimiyetlerinden, tecrübelerinden, savunmalarından, cihadlarından istifade etmeleri zaruridir. İslâmî topluma, İslâmî devlete ulaşmak için bu kaçınılmaz bir gerekliliktir.

Değerli kardeşim, şunu iyi bilmelisin ki mensup olduğun cemaatin bütün fertleri buradaki Afgan cihadına katılacak olsalar, Afgan'ın sınırlarından sadece bir sınırını korumaya güçleri yetmez. O halde sen niçin bütün insanları kıskanıyor, hayır ve bereketten mahrum olmak istiyorsun. Böylece kendini de, hizbini de hayırdan mahrum ediyorsun. Halbuki hayır senin tekelinde değildir. Allah'ın vereceği bir lütufudur.

Size bir misal vereyim, daha önce kendisinden size bahsettiğim İshak Ferhan Milli Eğitim bakanı oldu. Bize şunları anlattı: "Göreve geldiğimde bakanlık bünyesine müslümanları yerleştirmek istedim. İhvan-i Müsliminin yetişkin olan tümünü getirdim, bakanlığın çok az bir bölümünün ihtiyacını karşılayabildiler. Sonra Hizb-i Tahrircileri, Tebliğ cemaatına mensup olanları, selefilere getirin, dedik. Onlar da bakanlığın ihtiyacının onda birini bile karşılayamadılar. Sonra bütün namaz kılanları araştırın getirin, dedik. Yine ihtiyacı karşılamadılar. Daha sonra sadece cuma namazı kılanları getirin dedik, yine de küçük bir devlet olan Ürdün'de tek bir bakanlığın ihtiyacının yarısını bile karşılayamadılar."

Evet Dr. İshak Ferhan bunları anlattı. Şimdi sizler iki yüz veya beş yüz kişiyle birbirine kenetleşmiş İslâm devleti temelini nasıl kuracaksınız? Yirmi yıldır ömrünü memleketindeki İslâmî çalışmaları karalamak, hayır kaynaklarını kurutmakla geçirdin. Kınamadığın hiçbir İslâmî çalışma kalmadı, sövmediğin hiçbir alim bırakmadın. Hizbin uğruna iğnelemediğin hiçbir davetçi bırakmadın. Halbuki senin hizbin müslümanların ihtiyacı karşısında denizden bir katredir. Arkadaşlar Allah'a karşı samimi olun, samimi! İslâmî cemaatlere girin, İslâmî cemaatlerde yetişin ama hizipçi olmayın. Klikçi olmayın. Aksi taktirde alemlerin Rabbi olan Allah'a kulluğu bırakıp hizbinizin ve hizbinizdeki yöneticilerin kulu olursunuz.

Dikkat edin tekrar ediyorum! Niyetiniz samimi olsun. Kalbiniz pak olsun ki Allah size güç ve kuvvet versin, başarılar nasib etsin, elinizden tutup hedefe ulaştırın.

28. ÂYETİN TEFSİRİ

28- Ey iman edenler! Müşrikler, ancak necistirler. Bu yıllarından sonra onlar, Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar. Eğer yoksulluğa düşeceğinizden korkuyorsanız, yakında Allah, dilerse sizi lütfü ile zenginleştirir. Allah, şüphesiz her şeyi çok iyi bilendir. Hüküm ve hikmet sahibidir.

Rasulullah'ın Vefatının Yaklaştığını Bildiren Alametler:

Tevbe sûresinin birinci bölümünde, müslümanlarla müşrikler arasındaki nihai ilişkilerden bahsedildiğini söylemiştik. İkinci kısımda ise; müslümanlarla ehli kitap arasındaki ilişkilerden bahsedilmektedir.

"Ey iman edenler! Müşrikler pistir; bu itibarla, bu yıllarından sonra Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar." Tevbe Sûresi'nin 28. âyet-i kerimesi olan bu âyet, müslüman toplumlarla müşrikler arasındaki nihai ilişkileri düzenleyen birinci bölümün son âyetidir. Daha önce de zikrettiğimiz gibi, Tevbe Sûresi nazil olduktan sonra Arap Yarımadası'nda müşrikler için kalma hakkı bırakılmamıştır. Ya müslüman olacaklar, ya öldürülecekler ya da kaçacaklardı. Hiçbir müşrikten kesinlikle cizye kabul edilmeyecekti. Rasulullah Veda Haccında insanlara hitab ederek şöyle buyurmuştur: "Şeytan bu topraklarınızda kendisine tapılmaktan artık ümidini kesmiştir. Ancak bunun dışında küçük gördüğünüz amellerinizde kendisine itaat etmenize razı olmuştur. Bu nedenle ondan sakınınız! Gerçekten ben size iki şey bıraktım. Onlara sınıksız sarıldıkça asla sapıtmayacaksınız, onlar: Allah'ın Kitabı ve Rasulü'nün Sünneti'dir." (Hadisi İbn Abbas (ra) rivayet etmiştir. Hakim, Müstedrek, C.I, s. 93'te rivayet etmiş ve isnadı sahihtir demiştir. Zehebi de Müstedrekin Telhis'ine ona muvafakat etmiştir. Ayrıca Hakim, Ebu Hureyre'den rivayet ettiği bir hadiste ona şahid göstermiştir. Nitekim Münziri'de et-Terğib ve't-Terhib (c.I, sh. 80, no: 6) da zikrederek onu tasdiklemiştir. (Mut.)

Evet, yüce Allah bu âyet-i kerimesiyle kutsal topraklarda müşriklere yer olmadığı hükmünü açıklamıştı, Allah'ın Rasulü (sav) sahabelerine gönderdiği genel tavsiyelerde şunu ilan ettiriyordu: "Bu yıldan sonra hiçbir müşrik haccetmeyecek, çıplak olarak tavaf yapılmayacak." Böylece Hicretin dokuzuncu yılı, müşriklerin haccettikleri son yıl olmuştu. Evet Allah'ın Rasulü (sav) son haccını ifa etmezden önce Beytulah'ı müşriklerden temizlemek istiyordu. Zira yapacağı bu hacc, İslâm'ın haccı olacaktı. Müslümanlar haccın nasıl yerine getirileceğini bu hacc ile öğreneceklerdi. Çünkü Rasulullah (sav) bu günlerin, hayatının son günleri olduğunu hissediyor ve bu haccın kendisi için ilk ve son hacc olacağı kanaati taşıyordu. Nitekim Peygamber'imiz (sav) Veda Hutbesi'nde sahabelerine şöyle sesleniyordu: "Ey insanlar sözlerimi iyi dinleyiniz. Belki de sizlerle bu yılımdan sonra bir daha karşılaşmam." Rasulullah'a bunu hissettiren bir takım sebebler oldu.

Cebrail (as) her Ramazan ayında Rasulullah'tan Kur'an'ı her Ramazanda bir defa dinlerken, Hicretin onuncu yılı olan bu Ramazan ayında iki defa dinlemişti. Bu sebeble Rasulullah (sav): "Bundan, ancak ecelim yaklaştığını anlıyorum," buyurmuştu. Ayrıca, Peygamberimiz (sav)'in veda ettiğini gösteren daha birçok alametler vaki olmuştu. Bu alametlerden bazıları şunlardı:

1. Alamet: Nasr Sûresi'nin inmesi: "(Ey Muhammedi) Allah'ın yardımı ve fetih geldiği, insanların bölük bölük Allah'ın dinine girdiklerini gördüğün zaman, Rabbin hamd ile teşbih et ve O'ndan mağfiret dile. Çünkü o, tevbeleri çok kabul edendir." Bir kısım sahabeler bu Nasr Sûresi'nin Rasulullah'ın vefatını gösteren ve peygamberliğin tamamlandığını beyan eden alametlerden ilk alamet olduğunu anlamışlardı. Çünkü sûrede Allah'ın zaferinin geldiği ve insanların akın akın İslâm'a girdikleri ifade ediliyordu. Artık peygamberliğin devam etmesinin zaruri olmadığı dolaylı yolla ifade ediliyordu.

2. Alamet: Rasulullah'ın vefatı yılında Kur'an'ın Cebrail tarafından iki defa Rasulullah'a okunmasıdır.

3. Alamet: Mâide Sûresi üçüncü âyetinin nazil olmasıdır:

"Bugün dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslâm'ı seçtim."

Evet, yüce Rabbimizin bu buyruğu ile nimet tamamlanmış, din kemale ermiş ve Rasulün vazifesi sona ermişti.

4. Alamet: Rasulullah'ın (sav) dünyada yaşamayı tercih etmesi yerine ahirete intikal edip Cennet'te yüce Mevlası'nın nezdinde yaşamayı tercih etmesi idi. Bu hususta Peygamber efendimiz şunu buyurmuştur: "Aziz ve celil olan Allah bir kulu uzun ömür yaşayıp sonra Cennete gitme ile hemen Cennete gitme arasında serbest bıraktı. O kul da hemen Cennet'e gidip yüce refaketi tercih etti." (Yüce Rabbinin nezdinde olmayı tercih etti). Bu tercihinin Rasulullah (sav) sahabelerine minber üzerinden haber vermişti. Ebu Bekir (ra) Rasulullah'ın bu haberiyle kimi ve neyi kastettiğini hemen anlamış ve "Ey Allah'ın Rasulü! Biz senin yerine kendi canımızı feda edelim" demişti.

Rasulullah (sav) Hicretin onuncu yılında oluşan bu alametler neticesi vedalaşmıştı:

- Uhud Dağı'na gitmiş, Uhud savaşında şehid düşenleri ziyaret etmiş ve onların cenazelerini kılmıştı.
- Gece yarısı el-Bakiyy mezarlığına gidiyor orada yatan ölümlere selam veriyor, kendisi ile birlikte hizmetçisini de götürüyordu.
- Hicretin dokuzuncu yılında veda haccını yapmıştı.

Evet. Hicretin dokuzuncu yılında yapılan hacc Rasulullah'ın yapacağı veda haccına bir hazırlıktı. Çünkü bu veda haccında Rasulullah hacc ibadetinin nasıl yapılacağını öğretecek ve bundan sonra bir daha hac yapmayacaktı. Bu nedenle Peygamber efendimizi haccın her bir ibadetini yaptığında; "hacc ibadetlerinizin şeklini benden aynen alınız" buyuruyordu. Aziz ve celil olan Allah Hicretin onuncu yılında sahabelere, Rasulullah ile birlikte hacc yapma nimetini lütfetmişti. Bu haccda Rasulullah ile birlikte hacc eden toplam hacıların sayısı o zamandaki yaşayan insanlardan tam 124.000 kişiydi. Rasulullah bu haccında Allah Teala'nın Kitabında emrettiği doğrultuda bizzat kendi yetiştirdiği ve insanlığa önderler olarak ortaya çıkardığı rehberlere (ana kadroya) veda ediyordu. Evet... bu ümmet insanlığın önderi ve rehberleri olmuştu. Nitekim yüce Mevla: "Siz insanlar arasından çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz. İyiliği emr eder, kötülüğe mani olursunuz ve Allah'a iman edersiniz" (Al-i İmran, 11) buyurmuştur.

Rasulullah (sav) Hicretin dokuzuncu yılında "artık bu yıldan sonra hiçbir müşrik hacc yapamayacak. Kabe'yi çıplak olan hiçbir kimse tavaf edemeyecek" hükmünü ilan ettirince Yüce Mevla dünya ile irtibatlarını tam koparamayan bir kısım insanların Arap Yarımadası'ndaki müslümanların az olması hasebi ile rızıklarının azalacağından korktuklarını bilmişti. Bu insanlar, müşriklerin

hacc etmeleri yasaklanınca iki mahzurun ortaya çıkacağını zannediyorlardı.

Birincisi; güvenlik tehdit edilmiş olacaktı,

İkincisi ise; rızık kaynakları azalacaktı. İşte aziz ve celil olan Allah bu gibi düşünceleri beyan ederek buyurdu ki: "Eğer seninle beraber hidayete uyarsak, ülkemizden sürülürüz," dediler." Yüce Mevla bu kuşklarını gidermek ve bu iki mahzura güvence vermek için devamla buyurdu ki: "Halbuki Biz onları, kendi katımızdan her şeyin ürünlerinin içinde toplandığı hürmetli ve güvenli bir yere yerleştirmedik mi? Fakat onların çoğu bilmemektedirler." (Kasas, 57)

Evet yüce Allah bu âyet-i kerimesiyle emniyet sorununu güvenceye alıyordu. Ve Allah'ın Rasulü de bu hususta yemin ederek buyuruyor ki: "Allah'a yemin ederim ki, kervan Irak'tan gelip Kabe'yi tavaf edecek, Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayacaktır..." İşte Mekke ve ahalisi için yapılan emniyet ve güven müjdesi!

Allah Teala, onların rızık korkularına ise şu cevabı veriyordu: "Şayet fakirlikten korkarsanız (iyi biliniz ki) Allah sizleri kendi lütfundan zenginleştirecektir." (Tevbe, 28)

Hicretin dokuzuncu yılında meydana gelen en önemli hadiselerden biri de Arapların cömertlikte örnek şahsiyet kabul ettikleri Hatim'in oğlu Adiy'nin müslüman olmasıdır. Adiy kavminin lideri ve hristiyan dinini kabul etmiş biriydi. Bacısı Sefane esir düştükten sonra Rasulullah'a gelmişti. Sefane ise esirliği sırasında Rasulullah'a kendisini tanıtmış ve şunları söylemişti: Ben kavminin lideri olan, açları doyuran, çıplakları giydiren bir insanın kızıyım. Rasulullah da onun azad edilmesini emretmiş ve şöyle buyurmuştur: "Kavminin arasında azizken zelil olmuş, zenginken fakir olmuş, âlim olduğu halde cahiller arasında kalmış olan insanlara acıyın ve onlara merhamet edin."

Evet... Bu üç felaket, büyük musibetlerdendir. Bunlardan birincisi; kavminin içinde azizken zelil olandır.

İran Lideri Şah Pehlevi bunun örneğidir. Bu zat, debdebenin zirvesindeydi, bölgede Amerika polisi sayılıyordu. Bir anda her şey altüst oldu. Amerika dahi sığınmasını kabul edemeyeceğine dair özür diledi. Otellerinden bir otelinin odasında yatıramadı. Hatta bütün yeryüzü kabul edemeyeceğine dair mazeretler beyan etti. Bu nedenle Şah şayet Sedat onu bir tuzakla öldürmedi ise kahrından öldü. Belki de Sedat onun hayatına alelacele son verdi ki geriye kalan servetine el koysun. Sedat insanları avlamada pek maharetli biriydi. Şah için şöyle düşünüyordu:

"Biz onu birkaç ay ağırlarız, kollesterolü yükselerek ölür. Ölmese de Allah'ın izniyle biz onun hayatına tezden son veririz." Sedat, Şahı ihtişamla karşıladı. Şah ile birlikte milyarlarca dolarların da kendisine gelmesini sağladı. Düşündüğü gibi birkaç ay sonra Şah öldü. Tabi nasıl öldüğünü bilemiyoruz. Büyük bir ihtimalle kahrından öldü.

Evet... Rasulullah'ın "kavminin içinde aziz iken zelil düşene merhamet edin" Rasulullah'ın buyurduğu kişiliği İran şahı yaşadı, öldü ve gitti...

Hicri dokuzuncu yüzyılın önemli hadiselerinden biri saydığımız Adiy bin Hatim'in müslüman olma meselesine dönelim. Adiy'nin bacısı Sefane serbest bırakıldıktan sonra kardeşi Adiy'e gitmişti. Ona, Rasulullah'ın ahlakını ve İslâm'ı sevdirmişti. Bunun üzerine Adiy Rasulullah'a gelip müslüman olmuştu. Adiy'in göğsünde haç bulunuyordu. Rasulullah ona; "bu putu at" deyince oda onu atmıştı. Rasulullah Adiy'in önünde "o ehli kitap hahamlarını ve papazlarını ve Meryem oğlu İsa'yı Allah'ın dışında rabler edindiler" (Tevbe, 31) ayetini okuyunca Adiy buna şaşırılmış ve şöyle demişti: "Ey Allah'ın Resulü, biz onlara ibadet etmedik ki onları rabler edinmiş olalım." Adiy ibadetin belli bir kahine veya rahibe yahut papaza namaz kılma olduğunu zannediyordu. Fakat Rasulullah Rab edinmenin sadece bu olmadığını beyan ederek buyurdu ki: "Evet, siz onları rabler edindiniz. Onların size Allah'ın haram kıldıklarını helal kılmalarını ve helal kıldıklarını da haram kılmalarını kabul ettiniz. Onlara itaatte bulundunuz. İşte bunları rab edinmek budur" diye izahatta bulundu. Aslında ibadetin manalarından biri de verilen emirlere itaattir. Bu nedenle yöneticilerin Allah'ın haram kıldığı şeyleri helal kılma veya Allah'ın helal kıldığı şeyleri haram kılma içeriğindeki emirlerine itaat edenler Allah'a değil bu yöneticilere tapmış olurlar. Allah'ın indirdiği dışında kanun ve hüküm koyan yöneticilere itaat etmek ve ona razı olmaksı kâfirliktir, kişiyi dinden çıkarır. Zira bütün alimlerin ittifakı ile Allah'ın indirdiği dışında herhangi bir yasa koymak kâfirliktir, kişiyi dinden çıkarır, İslâm'dan koparır. Bu hususta İbn Teymiye şunu söylemiştir:

"Kim yabancı bir kadına bakmanın helal olduğunu söylerse âlimlerin icması ile o kimse kâfir olmuştur. Yine kim ekmeğin haram olduğuna karar verirse yine bu icma ile o kimse kâfir olmuştur." Bu hususta şer'i bir kural vardır. Kim haramı helal sayarsa o kâfir olur. Yine kim helali haram sayarsa o da kâfir olur. Bu üzerinde ittifak edilen bir kuraldır. Şimdi gelir de bir yönetici içki satılması için müslümanlara meyhane açılmasına ruhsat verirse bu kâfirliktir, kişiyi dinden çıkarır. Yine bir yönetici gelir de "bize göre ceza kanununun filan maddesinde hırsızlık yapanın cezası iki ay haptir" veya benzeri şeyler söylerse bu kâfirliktir. Kişiyi dinden çıkarır. Çünkü aziz ve celil olan Allah "hırsızlık eden ,r-kek ve kadının yaptıklarının karşılığı ve Allah tarafından bir ceza olarak ellerini kesin" buyurmuştur. Allah Teala böyle buyurmuşken yöneticinin gelip; "siz bunları iki ay veya şu kadar zaman hapsedin" demesi yeni bir din icad etmesidir. Bu da kişiyi dinden çıkarır.

Ben size yukarıdaki hükümleri açıklayan başka örnekler vereyim: Mesela, bir yönetici, yeni bir kanun çıkarsa ve: "Oruç Şevval ayında tutulacaktır, Ramazan ayında değil" dese, çıkardığı bu kanunıyla onun hükmü ne olur? Kâfir midir? Değil midir?

Evet, o kimse bu kanunıyla kâfir olmuştur. İslâm milletinin dışına çıkmıştır.

Yine başka bir yönetici de: "Ülkemizde akşam namazı dört rekat kılınacaktır" dese hükmü ne olur? Kâfir olur mu olmaz mı?

Tüm İslâm âlimlerinin ittifakıyla o kimse kâfir olur. Ancak insanlar hırsızlık cezasının hükmünün değiştirmenin küfür olacağını ve kişiyi İslâm milletinden çıkaracağını anlayamamışlardır. Evet, neden akşam namazını üç rekatken değiştirip dört rekat yapan, Allah'ın indirdiğinden başka bir şeriat koyduğu için kâfir oluyor da hırsızın cezasını kol kesmeden değiştirip belli bir süre hapsedmeye çevirin Allah'ın indirdiği şeriatı değiştirmekle kâfir olmuyor? Bu da küfürdür, diğeri de küfürdür.

Allah'ın nizamını bırakıp beşeri kanunları tatbik etme musibeti, İslâm ümmetine ilk defa Tatarların Bağdat'ı H. 656'da işgali ile başladı. Hulâgû, Cengiz Han'ın İslâm ümmetine uygulanması için çıkarmış olduğu "el-Yasak" "kral siyaseti" diye isimlendirilen Cengiz Han kanunnamelerini uygulamak istemesi üzerine; İslâm uleması karşı çıkar ve âlimlerden biri Yasak diye isimlendirilen bu kanun kitabını eline alarak müslüman halka:

"Bu kitap ne oluyor?" diye seslenir, onlar da;

"Cengiz Han'ın kanunları Yasak'dır" derler. Bu cevap üzerine o âlim:

"Kim bu kitapla hükmederse kâfir olur, kim bu kitabın kanunlarıyla yargılanmak isterse kâfir olur" der. Hulâgû ise; günümüz yöneticilerinden daha akıllı davranır ve bir mahkeme Yasak'ın kanunlarıyla bir mahkeme de Kur'an'la hükmetmek üzere iki ayrı

mahkeme kurar. Böylece Kur'an ve Sünnetin hükümleri ile yargılanmak isteyenler müslümanların mahkemesine, Yasak'la (Cengiz Han kanunnameleri ile) yargılanmak isteyenlerde Yasak'ın mahkemesine giderlerdi. Fakat, kim Yasak'ın mahkemelerine girerken görülürse o kimsenin kâfirliğine hüküm verilirdi. Fakat şu anki musibet ve çağımızın Cengiz Han kanunları ise İslâm aleminin çoğunda tatbik edilen Napolyon Bonapart'ın kod haline getirdiği kanunları ve diğer insanların yaptığı kanunlardır. Mesela biz Suriye'de Üniversitenin Şeriat fakültesinde, şeriatın yanında beşeri kanunları da okuyorduk. Suriye'de uygulanan kanunlar, Mısır kanunlarından alınmıştır. Mısır kanunları da harfiyen Fransız kanunlarından tercüme edilmiştir ve Ürdün'de bu kanunları tatbik etmek istediklerinde, harf harf bu kanunları nakletmiştir. Allah bu Ürdünlülerin gözlerini o kadar kör etmiştir ki kanunun sonunda "Bu kanun filan gün ve tarihte Suriye'de çıkarılmıştır" dediler. Ürdün, "Amman'da çıkarılmıştır" demeyi dahi beceremedi.

Hukuk ve kanun meselesi gerçekten çok önemlidir. Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında yeni yeni kanun ve hukuk sistemleri tesbit etmek küfürdür. İslâm'dan çıkmaktır. En azından her müslümanın görevi bu tür beşeri sistem ve kanunları kalbiyle de olsa kabullenmeyip rıza göstermeyerek reddetmesidir.

Ben, bu meseleyi çok araştırdım. Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında teşri -hukuk sistemi ve kanunların tesbiti- meselesi gerçekten beni çok meşgul etti. Çünkü ben Mısır'da doktora tezi hazırlarken Enver Sedat'ın döneminde hapishaneden müslümanlar çıktılar. Bunlar bu mesele hususunda farklı görüşler taşıyorlardı. Bunlardan bir kısmı; tüm insanları tekfir (küfürle itham) ediyor, diğer bir kısmı; müslüman veya kâfir olduklarına dair herhangi bir hüküm vermekten kaçınıyor, üçüncü bir kısım ise "la ilahe illallah Muhammeden Rasullullah" diyen bütün insanların müslüman olduklarını söylüyorlardı.

Bu konu beni çok uğraştırdı, meşgul etti. Çünkü bu müslümanlardan bazıları camilerde namaz kılmıyordu. Bu ise büyük kargaşalara sebep oldu. Tekfir meselesini gündeme getirenlerden biri rahmetli Mustafa Şükrü. Enver Sedat, Mustafa Şükrü'yü Mısır Vakıflar Bakanı Zehebi isimli bir zatın öldürülmesi ile yargıladı ve idam etti. Mustafa Şükrü şu kaideyi işleterek kendi cemaatine girmeyenlerin kâfir olduğu kanaatinde idi. "Kâfiri tekfir etmeyen (kâfir olduğunu söylemeyen) kâfirdir. Kâfirin küfründe şüphe eden kâfirdir."

Bu şekilde düşünen gençler hapishanede Müslüman Kardeşler cemaatinin lideri üstad Hasan Hüdeybi'nin yanına varmışlar ve ona;

- "Sen Mısır cumhurbaşkanı Abdunnasır'ın kâfir olduğunu söylüyor musun?" demişlerdir. Hüdeybi de;
- "Abdunnasır'ın kâfir olduğunu söylesek ne kazanırız, söylemesek ne kaybederiz" diye cevap vermiştir. Tabi bu söz Hüdeybi'nin aleyhine tam bir delil olarak ileri sürülmüştür. Halbuki Hüdeybi aslında siyasi bir cevap vermiştir. Fakat gençler Hüdeybi'yi anlayamamışlar, onu da tekfir etmişler, böylece ayrılıp yeni bir grup oluşturmuşlardır. Artık Hüdeybi'nin arkasında namaz kılmaz olmuşlardır. Bunlar hapishaneden çıktıktan sonra karşılaştıkları kişilere;
- "Abdunnasır ve Sedat hakkındaki görüşün nedir?" diye sorarlar, onların kâfir olduklarına dair cevap aldıktan sonra
- "Hüdeybi hakkında görüşün ne?" derlerdi. Onun Müslüman olduğu cevabını alınca da;
- "Fakat o kâfir olan Abdunnasır'ın kâfir olduğunu söylemiyor.Kâfire kâfir demeyen de kâfirdir" diyorlardı. Sen onlara "hâşâ ben Hüdeybi'yi tekfir edemem" deyince de seni de kâfirler listesine ilave ederlerdi.

Vallahi! Bir gün yanıma devamlı gidip gelen ve beni seven Ürdün'lü bir genç geldi. Bu genç Mustafa Şükrü'yü önder edinmiş, onun görüşlerine hayran olmuştu. Vakıa ben bu genç kadar iman hakkında gayretli olan ve dinine bağlı olan birini görmedim. Bu genç eczacılık fakültesinde okuyordu. Kahire'de gelip bazı günler benim yanımda orucunu açıyordu. Yine günlerden bir gün Mustafa Şükrü ile görüştüğümde beni ziyarete geldi. Benimle konuşmaya başladı. Ben onunla tartışıyordum. Nihayet namaz vakti geldi. Baktım ki o arkamda namaz kılmaya yanaşmıyor. Dedim ki:

- "Buyur sen namaz kıldır." O bana namaz kıldırdı. Ben namaz için öne geçtiğim zamanlarda ise;
- "Ben namazları cem ettim" diyordu. Ben onu açmak istiyordum. Bir gün dedim ki:
- "Benim hakkında görüşün nedir?" Dedi ki:
- "Açık mı konuşayım." Dedim ki:
- "Evet açık konuş." Dedi ki:
- "Ben senin kâfir olduğunu söylüyorum." Dedim ki:
- "Peki arkadaşım neden? Mesele ne?" Dedi ki:
- "Sen Müslüman Kardeşler'densin." Dedim ki:
- "Güzel, ben onlardanım." Dedi ki:
- "Müslüman Kardeşler'den olan herkes kâfirdir."
- "Niçin?" dedim. Dedi ki:
- "Çünkü onlar kâfir Hüdeybi'nin kâfir olduğunu kabul etmiyorlar."

Düşünüyor musunuz? Bu kadar kolay bir şekilde bunu söylüyor. Dedim ki:

- "Gel buraya arkadaş. Dinle beni. İmam Şafii ile İmam Ahmed bin Hanbel, kasıtlı olarak namazı terk edenin hükmü hakkında ihtilaf etmişlerdir. İmam Şafii tekfir etmemiş, İmam Ahmed ise tekfir etmiştir. Bunlar birbirleri ile tartışmalarına rağmen hiçbirini diğerini tekfir etmemiştir." Fakat bu genç çok hararetili ve cüretkar olduğundan bana şu cevabı verdi:
- "Şayet ben orda olsam, Şafii ile tartışsaydım Şafii de namazı kılmayanın kâfir olmadığını söyleseydi, ben Şafii'yi tekfir ederdim."

Ben de dedim ki:

- "La havle vela kuvvete illa billah. Artık burda mesele bitti. Mesele bu noktaya kadar ulaşınca artık yapacak bir şey kalmadı."

Biliyor musunuz bundan sonra bu gence ne oldu? Mustafa Şükrü'nün meselesinden dolayı yargılandı, on beş sene ceza giydi, hatta şu ana kadar hapishanede olduğunu sanıyorum. Fakat şu hususu göz önünden kaçırmamak lazım. Bunlar çok hararetili gençler. Bu nedenle diğer gençlerin kalblerini çelmişlerdir. Bunun sebebi ise harici fırkasına mensub olan insanlar gibi açık sözlü olmaları ve dediklerini harfiyen yapmalarıdır. İstihbarattan herhangi bir kimse kendilerine; "sosyalizm hakkında görüşün nedir?" diye sorduğunda ona cevapları şu oluyordu; "Kısa kes. Bana "Sedat hakkında görüşün ne?" diye sor. Sedat kâfirdir. Ona her yardım eden de kâfirdir. Onun verdiği kararı kabul eden herkes de kâfirdir."

Böylece bu gençler istihbaratın işini kolaylaştırıyorlardı. İşte onların bu kadar açık sözlü olmaları gençleri kendilerine çekti. Kuru odunların tutuşmasında ateşin yayılması gibi gençlerin arasında süratle yayıldılar. İşte bütün bunlardan dolayı insanları tekfir

etme meselesi beni çok, çok uğraştırdı.

Allah'ın Kanunlarının Dışındaki Kanunlar

Bunlar öyle gençler ki Rasulullah'ın beyan ettiği şu insanlar gibiydi; "evet sizden biriniz kendi namazınızı onların namazı karşısında, orucunuzu da onların orucu karşısında küçük görürsünüz." Bunlar, Kur'an-ı Kerim okuduklarında içlerinden gelerek okuduklarını hissedersin fakat maalesef cehalet onları helak etti, yordu ve felakete sürükledi. Evet bunlar gençlerdi gençler. Mısır'ın en seçkin gençleri idi bunlar. Fakat bu hale geldiler.

Yine gençlerden bir grup; "biz tekfir hakkında herhangi bir yargı vermiyoruz" diyorlardı. Bunlar kendilerinden olmayan herhangi bir insanı imtihandan geçirmedikçe müslüman veya kâfir olduğuna karar vermiyorlardı. İmtihanlarında şunları soruyorlardı: "Yönetici hakkında görüşün nedir?

Mevcut kanunlar hakkında görüşün nedir?

Kanun koyma hakkında görüşün nedir?" vb sorular. Şayet bu yüzde ellinin üstünde başarılı olursa (aslında bunun başarısı yüzde doksandan fazla olmalıydı. Çünkü herhangi bir soruda ufak bir yanlış yaparsa onu tamamen siliyorlardı) arkasında namaz kılarlardı. İmtihani geçemez ise arkasında namaz kılmazlardı. Onlar camilere gitmiyorlardı. Çünkü onları cahiliye mabedleri kabul ediyorlardı. Onlar tanımadıkları imamın peşinde namaz kılmazlardı. Ayrıca devletten maaş alan hiçbir imamın arkasında da namaz kılmıyorlardı.

Bu mesele beni çok uğraştırdı. Araştırmaya giriştim. Uzun uzun araştırdım. Ve sonuçta mutmain olduğum şu neticelere vardım.

1. Allah'ın indirdiği kanunların dışında başka kanunlar tesbit eden her yönetici müslüman değildir, İslâm ümmetinin dışındadır.Çünkü bu kimse namazı değiştiren kimse gibidir.

2. Kanun yapımcılar ve bunları maddeleştirenler -adalet komisyonları gibi- gruplar kâfirdir, İslâm dininin dışına çıkmıştır. Namaz kılıyor, oruç tutuyor olsalar dahi bunlar kâfirdirler. Çünkü haramı helal, helali de haram kılmaktadırlar.

Bugün bize tatbik edilen kanunlarda zina serbest hale gelmiştir. Evet, kocasının evinde yapmadığı sürece zina etmesinden dolayı kadın cezalandırılmaz! Aynı şekilde koca da eşinin evinde yapmadığı sürece zina etmesinden dolayı cezalandırılmaz! Kişi kendi özel arabasında bir kadınla fuhuş yaparken polis onları görse kadın yardım istemediği sürece polisin müdahale hakkı olmayacaktır! Çünkü özel araba taşınabilir ev hükmündedir! Şeyh Necibullah el-Mutî'nin de dediği gibi; "Allah hakkı için söyleyin bana bu bir devlet kanunu mudur. Yoksa, fahişeler kanunu mudur? Nasıl olur, bir kadın umumi bir cadde üzerinde açıktan zina edebilecek ve eğer özel arabalarında yapıyorlar ise polisin müdahale hakkı olmayacak. Çünkü özel arabalar taşınabilir ev hükmündeymiş!"

Evet, birinci olarak zikredilen yöneticiler kendi kafalarından kanunlar uydurdıkları veya başka kâfirlerden kopya ettikleri kanunlarla yeni bir hukuk sistemi getiriyor olduklarından dolayı kâfirdirler ve İslâm dininin dışındadırlar.

İkincisi ise, kanun yaparak bunları maddeleştirenlerdir ki bunlarda aynı şekilde İslâm dininin dışındadırlar.

3. Çıkarılan bu kanunları uygulayan hakimler ve savcılar:Bunlar İslâm'dan çıkmazlar. Çünkü bunlar sadece uygulayanlardır. Kanun koyanlar değildir. Ancak, Allah'ın kanunlarının dışında başka kanunlarla yargıda bulunduğundan dolayı haramla uğraşması sebebiyle günahkârdırlar. Aldıkları maaş haramdır. Vazifesi haramdır. İçki satan kişi ile bunun arasında hiçbir fark yoktur.

4. Beşeri kanunları severek uygulayan hakim ise kâfirdir.

Evet. Beşerî sistemlerde hakimlik yapanlar yani Rabbani, ilahi hukuk sistemi dışındaki kanunlarla hakimlikte bulunanlar iki kısımdır. Birinci kısımdan olanlar, kanunları sevmedikleri halde onlarla insanları yargılayan hakimlerdir. İşte bunlar meyhanede içki satandan veya faizli bankalarda görev alan kimselerden daha büyük günah işlerler. Bu tür hakim ve savcıların maaşları haramdır, işleri haramdır. Gelirlerini sadece hakimlik ve savcılıktan sağlayan kimselerin sofrasında bulunmak, ondan bir lokma yemek haramdır. Fakat babasından kendisine kalmış bir miras varsa ve bunlarla kendi vazifesinden kazanmış olduğu mallar birbirine karışmışsa örneğin bir parça arazi veya bostan kalmış bunların ekin ve ürünlerinden sağlanan kazancı varsa, onun sofrasından yemekte bir sakınca yoktur. Bu yenilen yemeğin helal kazançtan olduğu kanaati ile yenilir. Çünkü, burada helal malla, haram mal birbirine karışmıştır. Böyle karışan malların hükmü de böyledir.

Hakimler İslâm dininin dışına çıkmazlar. Ama görevlerinden dolayı fasıktırlar. Çünkü o haram bir hususta iştigal etmektedir. Bu hüküm, kalbinden reddedip çirkin görerek yargıda bulunduğu taktirdedir. Diğer bir kısım hakimler vardır ki beşeri kanunları kalben severek ve isteyerek yargıda bulunurlar. İşte bunlar İslâm dininin dışındadır, kâfirdir. Kim olursa olsun kalbinden beşeri kanunları isteyip severse kâfir olur. İslâm ümmetinin dışındadırlar.

5. Avukatlara gelince; avukatın işi haramdır. Ürdün'de iyi bir kardeşimiz bana geldi ve dedi ki: "Ben avukatım. Bu hususu şeriat fakültesindeki hocalara arzet -ben de o zamanlar Ürdün Üniversitesi Şeriat Fakültesi'nde bulunuyordum.- "Benim işim hakkında bir hüküm versinler ve ben de verdiğiniz bu hükme bağlı kalacağım." Şeriat fakültesinin hocaları olarak toplandık ve bu konuda ben hariç ittifakla ulaştıkları netice şu oldu: Avukatlık mesleğiyle uğraşmak üç şartla helal olur.

- Hakkında dava açılmak istenen meselenin yürürlükte olan kanundaki hükmü İslâm şeriatının hükmüne ters düşmemelidir.
- Savunduğu müvekkilinin tamamen bu olayda haklı olduğuna ve kendisinin de hakkı savunduğuna kalbi kanaat getirmelidir.
- Müvekkilinin, haklı olduğunu zannederek savunurken, mahkeme esnasında onun haksız olduğu ortaya çıktığı takdirde, onu savunmaktan ve avukatlığını yapmaktan çekilmelidir.

Bu görüşü oradaki hocaların tamamı kabul ettiler. Ancak ben ise yakînen haram olduğuna inanıyorum. Allahu alem beşeri kanunların gölgesi altında avukatlık yapmanın, beşeri kanunlarla savunma hazırlamanın hâlâ haram olduğu kanaatindeyim. Fakat orada bulunan âlimler avukatlığın, bu şartlar dahilinde mubah olduğu görüşüne vardılar. Tabi, bu âlimlerin içerisinde, benden daha âlim olanlar, benden daha hayırlı ve takva sahibi olanlar vardı. Ancak yine de ben avukatlık işinin haram olduğuna inanıyorum.

6. Millet meclisleri diye isimlendirilen yasama ve şûra meclisleri, parlamento;Cemal Abdunnasır zamanında espri yaparak derlerdi ki: "Millet meclisinin iki kapısı var. Birinci kapının üzerinde "Tartışan konuşan millet vekillerinin kapısı", ikinci kapının üzerinde de: "Dinleyen milletvekillerinin kapısı" yazılıdır. Bir gün heyecanlı ve gayretli birisi gelir ve der ki; "ben hem dinleyici hem

de tartışmacı olarak geldim" der ve Tartışma Kapısı'ndan içeri girer. Bir de ne görsün; önu sokak. (Yani burada tartışılanlar sokak laflarından ve cadde kavgalarından başka bir şey değil)."

Evet bizim memleketlerimizdeki parlamentolar böyle... Haşim er-Rıfai'nin de dediği gibi oyun ve dalavereden başka hiçbir şey değil. Haşim er-Rıfai, Abdunnasır, parlamento ve benzeri şeyler hakkında yazdığı "Hatırat Şiirleri"nde şunları zikrediyor.

Ey Nasır! işte milletvekillerini

Onları çocuk oyuncağı gibi

Dilediğin şekilde hareket ettirebilirsin

Senin arzulamadığın bir şeyde ağızlarını dahi açmazlar

Biz çok iyi biliyoruz ki onlar sırf

Konuştuğunda seni alkışlamak için

Oraya biriktirilmişlerdir.

Senden önce zulmetmek zehirli bir mantarken,

Şimdi zulüm senin elinde organizeli bir örgüt oldu.

Evet, millet meclisine gelelim, parlamentoya gelelim. Parlamenterlere arapça "nüvvab" denir. Bu kelime vekil manasına gelen "naib"in mi yoksa musibet manasına gelen "naibe"nin mi çoğulu olduğunu bilemiyoruz. Çünkü bunların çoğu vekil değil, musibet! Meclisteki milletvekillerinin İslâm kanunlarına ters düşen hiçbir kanunu, ister aslî, ister ferî meselelerde olsun onaylamaya hakları yoktur. Şayet kadın erkek eşitliği gibi İslâm'a ters düşen herhangi bir kanuna muvafakat ederlerse, İslâm dininden çıkarlar. İslâm'a muhalif olan en basit meselede bile milletvekilinin karşı çıkması gerekir. Şayet karşı çıkmaz ise o İslâm'a ters olan meseleye razı olursa ve onu imzalarsa işte bu davranışı İslâm'dan çıkmaktır. Çünkü millet meclisi yasama meclisidir, kanun koyma yeridir. Allah'ın kanununu bertaraf edip yerine yeni kanun koymak uluhiyyet makamına gölge düşürmeye kalkışır.

7. Halkın durumuna gelince; küfür kanunlarına razı olmayan, kalbinden bu kanunlara kin besleyerek nefret duyanların günaha girmeyeceğini yüce Allah'tan ümid ediyorum.

Kendisine haksızlık yapılmış, zulm olunmuş bir kimse, hakkını alabilmek için çaresizliği dolayısıyla bu mahkemelere müracaat etmesinin hükmü nedir? Hakkını alabilmek için küfür mahkemelerine baş vurması caiz midir, değil midir?

Üstad Mevdûdi, kişinin hakkının kaybolmasını, bu mahkemelere başvurarak elde etmesinden daha hayırlı olduğunu söylemektedir. Çünkü bu mahkemeler, tağuti sistemin mabetleridir. Sanıyorum ki üstad Seyyid Kutub da bu mesele hakkında aynı görüştedir. Ancak bu konuda biz şöyle diyoruz: "Eğer sana zulm olunmuş ve hakkın gasb edilmişse sen de zorda kalarak hakkını kurtarmak için bu mahkemelere istemeyerek başvurmuşsan yüce Allah'ın sana günah vermeyeceğini niyaz ederiz. Ama evla olan hakkını terk etmendir. Şüphesiz, hakkının zayi olması, bu mahkemelere sığınmaktan daha faziletli ve evla olandır. Fakat, bu mahkemelere müracaat ettiğin taktirde de -Allahu alem- günahkâr olmazsın.

İşte zikrettiğim bu hususlar yapmış olduğum uzun araştırmalarımın özetidir. Bu konular gerçekten çok uzun ve tafsilatlıdır.

BM arada mücahid kardeşlerden birisi Abdullah Azzam'a parlamentoya girmenin hükmünü sorunca, üstad: Millet meclisine sadece hükümeti denetleyelim ve bu meclis vasıtasıyla davamızı tebliğ edelim diye giriliyorsa; İslâm'a muhalif olan her şeye -cüz'i bir mesele dahi olsa- karşı çıkmak, bu tür hususlarda aleyhte oy kullanmak ve küfür adına yeminde bulunmamak şartıyla bir beis yoktur. Yani bu şartlarla caizdir. Benim düşüncem budur -Doğrusunu en iyi bilen Allah'tır-. Fakat Bakanlar Kurulu farklıdır. Yani kesinlikle caiz değildir. Çünkü bakanlar kurulu küfür kanunlarının geçerlilik kazandırılıp uygulamaya konulduğu yerdir. Ancak, millet meclisi ise imkanlar nisbeünde devletin gözetlendiği, dileyenin istediğini konuşabildiği bir yerdir. Ama bakanlar kurulu, zannımca - Allah bilir ya - girilmesi haram olan bir yerdir. Yukarıda da belirttiğim gibi yürütme organıdır.

Soru soran aynı kardeş, "inanarak parlamentoya girmenin hükmü" nû soruyor?

İnanarak olmaz. Bizler Avrupa'dan olduğu gibi alınarak başımıza musallat edilen kanunların uygulandığı bir toplumda yaşıyoruz. İstesen de, istemesen de bu kanunlar sana tatbik ediliyor. Eğer devlet, millet meclisinde konuşmasına müsaade ettiği murakıp bulundurmaya izin veriyor ve o kimse de devlet şu şekilde hırsızlık yapmakta, falan bakan şunu çalmıştır, şu rezalette bulunmuştur gibi hainlikleri rüşvet olaylarını gündeme getirebiliyor bunların sorgulanmasını isteyebiliyorsa -inşallah- orada bulunması af olunur.

Soruyu soran, üstadın sözünü kesip tartışmaya başlayınca üstadın ona verdiği cevap:

Vallahi, bu husus davetin merhalesiyle ilgilidir. Meclise girmek faydalı mıdır, değil midir? Allah en iyi bilendir. Ey aziz kardeşim, öyle toplumlar var ki, müslümanlar susturulmuş, İslâm zayi edilmiştir. Müslümanlara, ne radyo ne de televizyon aracılığıyla seslerini duyurma imkanı bırakılmamıştır. Ve daha birçok baskı ve zulüm politikaları... İşte bu açıdan millet meclisi, müslüman halka hakkın duyurulabildiği minberlerden bir minber haline gelmiştir. Allah daha iyi bilir ya, uzun bir süreden beri kanaat getirdiğim düşüncem budur.

Bu konuda hata etmiş de olabilirim, isabet etmişte. Eğer isabet etmişsem yüce Allah'tandır. Yok eğer hata etmişsem benden ve şeytandandır. Yüce Allah'tan bizlere hakkı hak olarak, batılı da batıl olarak göstermesini, hakka tabi olmayla, batıldan kaçınma ile rızıklandırmasını niyaz ederim. Şüphesiz yüce Allah kullarını işiten, onlara yakın olan ve dualarını kabul edendir.

Ziya ül-Hak'ın Hükmü

Soru soran mücahid kardeş "Ziya'u-l Hak'ın iktidarını soruyor: Ve Üstadın bu soruya verdiği cevap: Ziya'u-l Hak! Ben onu tekfir etmiyorum. Çünkü çok çaba harcadı. Evet, mücadele etmiştir. Ancak etrafı şerli kişilerce ve facirlerle çevrilmişti. Tek ve Kahhar olan yüce Allah'ı inkar eden, her hayrı mü'minlerin aleyhine çevirmeye, zorlaştırmaya çalışan kimselerle onu kuşatma altına almışlardı. Buna rağmen uğraştı, evet uğraştı gücünün yettiği kadar. Ve ben böyle bir insanın tekfir edileceğini zannetmiyorum. Daha iyisini Allah bilir.

Allah'tan Ziya'u-l Hak'ın emsallerinin çoğalmasını niyaz ederiz. Aziz kardeşim, Rabbimiz bizlere onun vasıtasıyla birçok faydalar sağlamıştır.

Üstadla tartışan kardeş: "Yöneticilerin en iyisiydi" diyebilir miyiz?" Ve üstadın cevabı:

"Hayır. En iyisi değil, liderler içerisinde, kötülüğü en az olanıdır. Onun Afgan cihadının yanında yer alması, mücahilere kapıları açması, onun için yeterlidir. Eğer yönetimde, Ziya'u-l Hak yerine Butto ailesi gibi domuzlar olsaydı, kim bu cihad toprağına ulaşmaya güç yetirebilirdi? Ne Afganlıların ve ne de dış ülkelere gelen mücahidlerin buna gücü yetmezdi. Görmüyor musunuz bugün sınır kapılarındaki giriş-çıkışlarda mücahidler için nasıl zorluklar çıkardıklarını? Hatta Afganlı mülteciler için bile ne zorluklarda bulunduklarını? Fakat, cihadın ilk merhalesinde, Cenabı Allah, Ziya'u-1 Hak eliyle savaşın zorluklarına ve tehlikelerine dayanıklı olmayan Afgan halkına ve mücahidlere kolaylıklar ihsan etti. Allah, bu ümmete, güç yetiremeseler bile hayırlı hizmetlerde bulunmak isteyenlerin emsallerini çoğaltsın. Ziya'u-l Hak gibi birinin yönetime geçmesi bizler için Allah'ın bir nimetidir. Şüphesiz Ziya'u-l Hak ve emsalleri hata ve yanlışlıklarından dolayı Allah katında sorgulanacaklardır. Fakat buna rağmen, yüce Allah, onların iyi amelleriyle bizleri faydalandırmaktadır. Allah, istihbarat birimlerinde, bakanlıklar bünyesinde iyi kimselerin sayısını çoğaltsın. Evet, şüphesiz bu kimseler işledikleri haramlardan dolayı hesap ve sorguya çekileceklerdir. Helâl olan davranışları ise bizim yararımızdır. Evet, onlar Allah katında işledikleri haramlardan, yaptıkları hatalardan hesaba çekileceklerdir. Ancak yüce Allah dilerse, onlarla müslümanlara yararlar ihsan edebilir.

Bir adam, İbn Teymiye veya Ahmed bin Hanbel'e şöyle der: "Ben gümrükte çalışıyorum ve Rasulullah'ın zina etmesinden dolayı recm edilen bu kadın öyle bir tevbe ile tevbe etti ki maliye memuru dahi böyle bir tevbe ile tevbe etmiş olsaydı elbeteki günahı affedilirdi" şeklindeki hadis-i şerifi de biliyorum. Fakat benim orada olmam insanlara karşı olan zulmü hafifletiyor. Ben sadece tek bir pay alıyorum. Benim dışında olanlar olsa birçok pay alırlar. Ben vergileri azaltıyorum. Şimdi siz bu hadisi biliyorsunuz. Bunun doğrultusunda benim için ne dersiniz? İbn Teymiye veya Ahmed bin Hanbel de şu cevabı vermişlerdir: Sen müslümanların zulmünü hafifletmek için bulunduğun vazifede devam et.

Evet... Allah Teala bu gibi insanları kullan için hayır aracı yapmış olabilir.

Abdullah Azzam'ın Bakanlık Hakkındaki Görüşü

Bir gün ben ve Ebu'l Hasan en-Nedvi, bakanlık meselesi üzerinde tartışıyorduk. Nedvi'ye dedim ki:

- "Vallahi biz, bir davetçi için kendi ülkemizde bakanlık görevini kabullenmesini büyük bir musibet olarak kabul ediyoruz." Ve daha henüz onunla İslâmî Hareketler üzerine konuşurken, "kim bakanlığa gelirse veya bakanlıklarda görev alırsa onu İslâmî hareketten ayırıyorlar ya da saf dışı bırakıyorlar" dediğimde birden çok şiddetli bir şekilde kızdı ve:

- "Hayır, hayır öyle değil. Biz Hindistan'da polisler, müslümanlara ateş ettiklerinde silahla yapılan bu saldırıyı hafifletecek müslüman bir polis arıyoruz. Emniyet teşkilatında müslüman bir amir bulduğumuzda çok seviniyoruz. Çünkü ona müslümanları öldürme emri geldiğinde, müslümanları öldürmez. Siz bu meselelerde çok keskin olmayın" dedi.

Evet üstad Nedvi'nin görüşü bu. Biz Allah'a karşı kimseyi temize çıkarmak istemiyoruz ama Nedvi selefi salibinin geri kalanlarından ve yeryüzünün seçkin zaddarlarından biridir.

Biz bu örnekleri bırakıp tekrar Hatim'in oğlu Adiy'nin hikayesine dönelim. Rasulullah ona; "haham ve papazlar ehli kitap için haram olanları helal kıldılar, helal olanları da haram yaptılar. O ehli kitap da papazlara ve hahamlara itaat ettiler. İşte onların bu din adamlarına ibadetlerinden maksat budur" buyurmuştur.

Ben bu konu üzerinde önemle durmak istiyorum. Çünkü bu konu inanç meselesidir. Din meselesidir. Basit bir siyaset meselesi değildir. Evet, teşri (yasama) meselesi inanç ve din meselesidir. Bu nedenle kardeşlere hep, uğraşı ve gayretlerinizi, kabirlerden medet umma, onlara mum yakma meseleleri üzerinde odaklaştırmayınız diyorum. Ey kardeşler, ölümlerle koşulan şirk üzerine değil, dirilerle koşulan şirk üzerine uğraşı ve mücadelelerinizi yoğunlaştırınız. Günümüzde hiçbir kültürlü genç, ne olursa olsun mezarlara gidip taşlara yapışmamaktadır. Kültürlü insanlar nezdinde ister dindar olsun isterse olmasınlar mesele son bulmuştur. Bu nedenle mücadelelerinizin merkezini dirilerle koşulan şirk oluştursun. Bu da Allah'ın indirdiğinin haricinde kanunlar koymaktır. İşte sizler tağut idarecilerin insanlara zorla kabullendirdikleri bu şirk üzerine titizlikle durun. Bu yöneticiler yaptıklarının böyle olduğunun farkına vardıklarında insanları diri olanlarla Allah'a ortak koşma meselesinden uzaklaştırıyorlar ve ölümlerle Allah'a ortak koşma meselesini gündemde tutuyorlar.

Ben onlara diyordum ki; siz Bedevi tarikatının şeyhi olan Mısır'daki Ahmed Bedevi üzerinde ve Abdulkadir Geylani üzerinde devamlı duruyorsunuz. Halbuki Hafız Esad ve Kaddafi'yi terk ediyorsunuz, bırakıyorsunuz. Abdulkadir Geylani'nin kabrinin başında da Hafız Esad'ın yanında bulunduğu gibi polise güçler olsaydı onun aleyhine tek bir kelime dahi konuşamazdınız. Evet dirilerle Allah'a ortak koşulma meselesi üzerinde durunuz. Tağutların Allah'ı bıraktırtıp insanları kendilerine tapırma şirkine karşı çıkınız. Bu tağut idareciler ağızları ile söylemeseler de pratik davranışları ile uluhiyyet iddia etmektedirler. Evet bunlar ayeti kerimede "hüküm (egemenlik) ancak Allah'ındır" buyurulmasına rağmen kanun koyarak hükmün ancak kendilerine ait olduğunu ortaya koyarlar. Böylece uluhiyyet fonksiyonunu icra etmek isterler. İşte sizler insanların çoğunun kafasından uzak olan bu meseleler üzerinde durunuz. İnsanların çoğu bu tağutları kendi idarecileri kabul ediyor, bunların saflarında yer alıyorlar. Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenlerin, Allah'ın indirmedikleri kanunlar koyanların saflarında bulunuyorlar, hak ve batılda, onları destekliyorlar. Bilmiyorlar ki onlar bu halleri ile kâfirleri dost ve veli ediniyorlar. Ne yazık ki bunu göremeyen bir takım insanlar, her hangi bir kimsede bir muska gördüğünde sanki üzerine gökten şimşek düşer, her yerden onun üzerine gazab yağar. Halbuki bir muska insanı dinden çıkarmaz. Fakat Allah'ın indirdiği nizamdan başka bir nizamla sevk idare edilmeye razı olmak kişiyi İslâm'dan çıkarır, kâfir eder. Evet bu bir inanç meselesi, inanç!

İbn Kesir; Hulâgu'nun insanlara "Yasak" (Cengiz Han Kanunnamesi'ni) uyguladığını görünce bu kanunun içeriğini belirttiikten ve bunun İslâm, yahudilik ve hristiyanlıktan iktibas edildiğini beyan ettikten sonra "el-Bidaye ve'n-Nihaye" isimli eserinde şunları yazmıştır: Kim Muhammed bin Abdullah'a indirilmiş sağlam şeriat İslâm'ı bırakır onun dışındaki hükmü kaldırılmış herhangi bir şeriatla hüküm olunmak isterse şüphesiz ki o kâfir olmuştur. Hükmü kaldırılan şeriatlardan maksat yahudilik ve hristiyanlıktır. Durum böyle iken "Yasak" isimli kanunla hüküm olunmayı istemek ve onu İslâm şeriatının önüne geçirmenin hükmü ne olur? Şüphesiz ki müslümanların icma ile bu kanunu İslâm'ın önüne geçiren kâfir olur. (Cengiz Han'ın bu kanunnamesi bize bugün zorla uygulanan kanunlara benzemektedir. Bu beşeri kanunlar bir kısmı İslâm'dan, diğer bir kısmı yahudilik ve hristiyanlıktan, başka bir bölümü eski Roma kanunlarından iktibas edilmiş yeni bir din haline getirilmiştir ki bu yeni dinin adı da Napolyon Bonapart Kodu dinidir). İbn Teymiye de namaz kılıp oruç tuttıkları halde "Yasak" isimli kanunla idare edilmeyi kabul ettikleri için Tatarların kâfir olduklarına, yine bir kısım kabilelerin, kabile ve aşiret kanunları ile idare edilmeyi kabul ettikleri için kâfir olduklarına hüküm vermiştir. Müslümanlar namaz kılıp oruç tuttıkları için Tatarlarla savaşmaktan çekinince İbn Teymiye onlara: "Şayet siz, onların arasında başımda Kur'an'ı taşıırken görürseniz beni dahi öldürün" demiştir. Yani onlarla savaşmaktan hiç çekinmeyin. Tatarlarla beraber olanlarla savaşmakla da hiç çekinmeyin. Çünkü onlar Allah'ın şeriatı dışındaki bir kanunla idare edilmeyi istiyorlar.

Konuyu tekrar Adiy bin Hatim'e döndürelim. Adiy Rasulullah (sav)'ın yanında oturmaktadır. O esnada bir adam gelir ve fakirlikten şikayet eder. Sonra bir başkası gelir yol kesen haydutlardan şikayet eder. Adiy bin Hatem'in gördüğü manzara karşısında göğsü daralır ve: "Bizim dahil olduğumuz bu din nedir? Tamamı fakir, Medine'de dahi emniyet içerisinde iman etmeye güç yetiremiyorlar" diye düşünür... (Hep liderler böyledir. Onlar dış görünüşleri beğenirler. Güveni severler. Bolluk isterler. Büyük gelirlerin gelmesini arzularlar. Yüksek mevkilere heves ederler). Rasulullah Adiy bin Hatim'e bakar, adeta onun kafasında cereyan eden düşünceleri okumuşçasına şöyle buyurur:

- "Ey Adiy sen Hire'nin (Irak'ın) nerede olduğunu biliyor musun?" der. O da;

- "Ben orayı duydum fakat gitmedim" der. Rasulullah da ona;

- "Allah'a yemin olsun ki eğer ömrün uzar da ileriye görürsensin kafilenin Kabe'yi tavaf etmek üzere Hire'den geldiğini ve

Allah'tan başka hiçbir kimseden korkmadığını göreceksin" buyurur. Adiy'nin kafası buna basmaz. İnanamaz... Ve kendi kendine şöyle der: "Peki Tay kabilenin ahlaksız eşkiyaları nerede kaldılar?"

Bir kabile onların arasından geçip gelecek, Kabe'yi tavaf edecek ve gelirken de Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayacak?!"

Rasulullah Adiy'e devamla şunları söyler:

- "Allah'a yemin olsun ki eğer ömrün uzar da ileriye göreceksin olursan İran kralı Kisra'nın hazinelerinin müslümanlar tarafından mutlaka fethedileceğini göreceksin." Adiy de;
- "Hürmüzün oğlu Kisra mı?" der. Rasulullah;
- "Evet, Hürmüz'ün oğlu Kisra. Onun hazineleri mutlaka fethedilecek ve Allah yolunda harcanacaktır. Allah'a yemin olsun ki eğer ömrün uzar da ilerisini göreceksin olursan kişinin bir avuç altın ve gümüşü alıp "bu sadaka malını kim alacak" diye seslenip gezdiğini ve hiçbir kimsenin gidip onu almadığını göreceksin" buyurdu.

Adiy diyor ki: "Ben Irak'tan kervanın gelip Kâ'be'yi tavaf ettiğini ve gelirken Allah'dan başka hiçbir şeyden korkar durumda olmadığını gördüm. Bu birincisi tahakkuk etti. Yine ben Kisra'nın hazinelerini fethedenlerden biriydim. Bu ikincisi de hayatımda gerçekleşti. Ey Müslümanlar! Emin olsun ki eğer sizin ömrünüz uzar da ileriye göreceksiniz olursanız Ebu 'l Kasım Muhammed (sav)'in sizlere müjdelemiş olduğu üçüncü şeyi de göreceksiniz." Adiy bin Hatim (ra)'ın dediği adil halifelerden Ömer bin Abdülaziz döneminde gerçekleşmiş oldu.

Ömer bin Abdülaziz Afrika'ya zekatları toplamak için Yahya bin Said isminde bir vali gönderdi. Yahya bin Said zekatları toplar ve tam bir ay boyunca: "İhtiyaç sahipleri gelsin ve bu malı alsın" diye ilan ettirir. Fakat alacak hiç kimse çıkmaz. Yahya bin Said durumu halife Ömer bin Abdülaziz'e bildirir. Bunun üzerine Ömer bin Abdülaziz (ra); "Bu malla köle satın al ve hepsini azad et, hürriyetine kavuştur" diye emreder, böylece bu malın tamamı toplanarak bölgede tekrar infak olunur.

İzah etmekte olduğumuz Tevbe Sûresi'nin 28. âyetinde yüce Mevla müşriklerin Mescid-i Haram'a girmesini yasakladıktan sonra rızık korkusuna kapılan insanlara bu topraklarda yaşayanları rızıklandıracağını bizzat kendisi tekeffül ettiğini beyan etmişti. Evet aziz ve celil olan Allah hem Kâ'beyi koruyup ve güvenliğini sağlayacağını hem de orada yaşayanların rızıklarını tekeffül ettiğini başka ayetlerde de beyan ederek şöyle buyurmuştur: "Bu beytin (Kabe'nin) Rabbine kulluk etsinler. Onları yedirip açlıktan doyuran, onlara güven verip korkudan kurtaran O'dur." (Kureyş, 3-4)

Suud'da çıkan petrolü biliyor musunuz? Bu Allahu alem Hz. İbrahim'in orada bulunanların rızıklandırılmasını isteyen duasının bir kabulü olarak Beytullahi'l Haram'a hizmet için çıkmıştır. Hz. İbrahim duasında şunları zikretmiştir:

"Rabbimiz! Ben, çocuklarımdan bazısını Senin Beyt-i Haram'ının yanında, ziraata elverişli olmayan bir vadiye, namazı dosdoğru kılabilmeleri için yerleştirdim. İnsanlara, onlara sevgiyle meyleden bir kalb ver, onları, şükretsinsin diye çeşitli meyvelerle rızıklandır." (İbrahim, 37)

Kış meyvaları, yazın dahi Mekke'de tükenmiyor. Yaz meyvalarını hangi vakit isterseniz Mekke'de bulabilmektesiniz. Dünyada yetişen tüm meyva ve sebzeleri İbrahim (as)'ın duasının kabulünün bir neticesi olarak Mekke'de bulmaktasınız. Harem'in genişletilmesi, çeşitli hizmetler, yolların genişletilmesi, Müzdelife ve Mina'nın geliştirilmesi çeşitli köprü ve ışıklandırılmaların yapılması vb bütün şeyler Harem'in bereketlerinden ve Beytullahi'l-Haram'a hizmetin parçalarındandır. Suud'da petrol Beytullah'a hizmet için Müzdelife, Mina ve benzeri yerleri haccedenlere rahatı sağlamak için çıkmıştır.

Yüce Allah Harem'i korumak, ibadet yollarını ve Mekke ahalisinin rızıkını daim kılmak için petrol çıkartmıştır. Sizler neler görüyorsunuz: "İman etmeyenler: Eğer biz seninle beraber doğru yola uyarsak yerimizden, yurdumuzdan oluruz, dediler. Biz onları nezdimizden bir rızık olarak her şeyin ürünlerinin toplanıp getirildiği emin ve mukaddes bir yere yerleştirmedik mi? Fakat onların çoğu bunu bilmezler." (Kasas, 57)

Ben 1968'de hacetmişim. Henüz daha Safa ile Müzdelife yolları kumdu. Daha önce ise pazar halinde idi. Yolların etrafında çarşılar ve satıcılar vardı, elbise vb. şeyler satıyorlardı. Gündüzleri sıcağın şiddetinden tavaf etmeye güç yetiremiyorduk. Adeta sıcak ayaklarımızı kavuruyordu. Daha sonra sıcaklık ne kadar şiddetlenirse şiddetlensin kesinlikle ısınmayan beyaz mermerler döşendi.

Müzdelife'ye gelince, insanlar Arafat'tan Müzdelife'ye akın ediyorlar ve orada uyuyorlardı. Yolların tamamı ise topraktı. Arabalarıyla girebilenler ise Mina'dan Müzdelife'ye geceleyin tam bir günde ulaşabilmekteydiler. Müzdelife'de arabalar geliyor, bir kısım insanlar arabaların üzerinden düşüp ölüyorlar, yaralıları görmeyen arabalar onları çiğneyip öldürüyorlardı. Fakat aziz ve celil olan Allah bu harem bölgesinin kutsal ve emin olarak devam etmesini diledi ve Harem halkının güven ve huzur içinde yaşamasını istedi. Oraya gelen ve Beytullah'ı hacceden Rahman'ın misafirlerini de emniyet ve rahat içinde hac yapmalarını istedi. Bu sebeple oraya petrolü lütfetti ki buralara harcansın. Evet önceleri harem tek bir kattı. Daha sonra iki kat oldu. Şu anda teravih namazını açık ve temiz bir havada kılma imkanı bulabiliyorsun. Bu Allah'ın nimetlerinden büyük bir nimettir. Beytullahi'l Harem kral Suud döneminde genişletilmeye başlanınca yeteri kadar paralan yoktu. Fakat Suud'un eşrafından olan Muhammed bin Ladin Suud yöneticilerine: "Ben kendi öz malımla Beytullahi'l Haramı genişleteceğim ve devlete borç olarak yazacağım" dedi. Böylece Muhammed bin Ladin Harem'i genişletmeye girişti. O zamanda veliahd olan Faysal, Muhammed bin Ladin'e; "Harem'i genişlet, alacaklarını bana borç olarak yaz, iktidara gelince ben sana ödeyeceğim" diyordu. Harem'in genişletme çalışmalarında sekiz milyar riyal sarf edilir. Bu yüce Allah'ın bir nimetidir. Beytullah'ın hizmeti, hacıların rahatı ve emniyeti için Yüce Rabbimiz petrol çıkarmıştır. Sizler hacı ne zannediyorsunuz? O basit bir şey değildir. Hacceden babalarımıza Hacı derdik. Birine Hacı denildiğinde onun temiz olduğu, temizlenmiş olduğu, batılın ona ön ve arkasından yaşanamayacağı anlaşıldı. Çünkü o hacı canını verme pahasına yapabiliyordu. Öyle ki hacca giden bazı insanların, hacca gitmeden önce cenaze namazları kılınıyordu. Çünkü ona ölecekmiş gözü ile bakılıyordu. Bugün Ürdün'le Suud'un arasında bulunan kabileler eskiden hacıların karınlarını yarıp bağırsaklarında altın arıyorlardı. Onları öldürüyor, ceplerindeki paraları gasb ediyorlardı. Kral Abdülaziz gelinceye kadar bu hal devam etmişti. O gelince Medine'nin çevresinde bulunan bütün kabileleri topladı ve onlara; "mutlaka devlete boyun eğmeniz gerekiyor" dedi. Onlar da: "bazı şartlarımız var. Bunlardan birincisi hacıların önünü kesmemizi serbest bırak, biz onların ellerinde bulunan paralan alalım" dediler. Kral Abdülaziz ise onlara: "Bunu size müsaade edemeyiz" dedi. Kabilelerle Kral Abdülaziz anlaşamadılar, neticede kral onları kılıçla tehdit etti ve hizaya getirdi. Eğer kılıç olmasaydı kimsenin güven içinde hacetmesi mümkün değildi.

Eskiden bir insan altı ayda hacca gidip gelebiliyordu. Şimdi ise iki günde bile hac etme imkanı var. Ben geçen yıl Zilhicce ayının tam dokuzuncu günü arefe günü Cidde'ye ulaştım, direk Arafat'a gittim ve Hac yapabildim. Kısaca yüce Mevla müşriklerin Mescid-i Haram'a girmelerini yasaklarken orada yaşayanların hem güvenliklerini hem de rızıklarını teminat altına almıştır. Çeşitli vasıtalar yaratarak bunları sağlamıştır. Bunu belirten âyeti tekrar edelim.

"Ey iman edenler! müşrikler ancak necistir. Onun için bu yıllarından sonra artık onlar Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar. Eğer

fakirlikten korkarsanız Allah dilerse, sizi yakında lütfundan zenginleştirir. Şüphesiz Allah bilendir, tam hüküm sahibidir." (Tevbe, 28)

Âyet-i kerimede: "Müşrikler necistir" buyurulmaktadır. Necislikten maksat nedir? Örneğin teri mi necistir? Hristiyan bir kadınla evlenen birisi hanımıyla birlikte uyuduğunda kadının teri kocasına bulaştığında veya hristiyan hanımın anne babasıyla tokalaştığında müslüman adam necis mi olur? İbn Hazm'a göre; "Evet necis olur, müslüman olmayanın teri ve tükürüğü necistir." İbn Hazm şöyle diyor: "Allah'ın necis olarak isimlendirdiği şey nasıl temiz kabul edilebilir? Allah Teala onu necis olarak isimlendirmiştir. Nasıl, teri temizdir, tükürüğü temizdir denilebilir?! Bu nedenle hristiyan hanımını öpen kimse hanımının tükürüğü kendisine bulaşmış ise onu yıkaması vaciptir." İbn Hazm'a göre idrar bulaşan yerin nasıl yıkanması gerekiyor ise, o kadının terinin bulaştığı yerin de öylece yıkanması gerekir.

Bu hüküm Hasan el-Basri'den de rivayet edilmiştir. Hasan el-Basri şöyle demiştir: "Müşrik birisiyle tokalaşan kimse abdest alsın." Yani müşriğin terinin gitmesi için ellerini yıkamalıdır.

Dört mezheb imamı ise; hristiyanın "tükürüğü ve teri temizdir" demişlerdir. Herhalde mesele anlaşılmıştır. Buna göre âyet-i kerimede; "Müşrikler ancak necistir" ifadesinden maksat onların manen necis olmalarıdır. Yani Allah'a ortak koşma necaseti ile necislerdir. Fakat vücutları necis değildir. Yine âyet-i kerimede; "Müşrikler ancak necistir, artık bu yıllarından sonra Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar" buyurulmuştur. Âyette geçen yıldan maksat Hicretin dokuzuncu yılıdır. Artık bu yıldan sonra hiçbir müşrik haccetmeyecektir.

Âyette geçen Mescid-i Haram'dan maksat nedir?

Atâ'ya göre: "Mescid-i Haram çevresi ile birlikte mescid sayılır. Yani Harem bölgesinin neresinde olursa olsun kılınan iki rekat namaz için yüz bin rekat namaz sevabı yazılır." Bu ister Mina'da olsun, ister Müzdelife'de olsun her rekat, yüz bin rekat sayılmaktadır. Çünkü Müzdelife de, Mina da harem bölgesi içerisindedir. Mekke'nin evlerinin tamamı hatta harem en ücra yerine kadar aynıdır. Ata (rahimehullah) buna şu âyet-i celileyi delil göstermektedir:

"Kulu Muhammed'i geceleyin, Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksa'ya götürən Allah, her türlü noksan sıfatlardan münezzehtir." (İsra, 1)

Âyet-i kerimede Rasulullah'ın Mescid-i Haram'dan alınarak götürüldüğü zikredilmiştir. Bunun zahirine bakıldığında Rasulullah'ın Mescid-i Haram'ın içinde uyumuş olması icab etmektedir. Halbuki Rasulullah (sav) mescidin bizzat içerisinde değil bilakis Ümmü Hani'nin evinde uyumaktaydı. Ümmü Hani'nin evi mescide dahil değildi. Bu da gösteriyor ki sadece Mescid-i Haram'ın içi değil Mekke ve çevresi de Mescid-i Haram'ın hükmündedir. Bütün bu bölgede iyilikler kat kat artar, kötülükler ise büyür. Dikkat edin kötülükler artmıyor, sadece büyüyor. Bu Allah'ın bir lütfudur. Nitekim bir âyet-i kerimede şöyle buyurulmuştur:

"Mescid-i Harama girmekten menedenlere ve orada zulm ile doğru yoldan saptırmak isteyenlere acı bir azab tattırırız." (Hacc, 25)

Bu nedenle İbn Abbas gibi bazı sahabeler Mekke'de yaşamaktan korkmuş ve orayı terk edip Taife gitmişlerdir. İbn Abbas (ra) "İyiliklerin katlandığı gibi kötülüklerin de büyük olarak değerlendirildiği bir beldede oturmam" demiştir.

Abdullah bin Ömer (ra)'ın da iki tane çadırı vardı. Biri Harem bölgesi dışındaki yerde diğeri de Harem bölgesinin içinde idi. Hanımına kızdığı zaman onu Harem bölgesi dışındaki çadırına götürür orada ona sitem eder ve kızgınlığını orada giderirdi. Aile efradından razı olunca ve hayırlı sözler söylemeye müsait olunca da Harem bölgesindeki çadırına dönerdi. Evet onun iki çadırı vardı,iki...

Evet, bu insanlar Cenneti istiyorlardı. Ona çok aşık ve düşkünlerdi. Bizlere benzemiyorlardı. Hatta günümüzdeki Mekke ve Medine halkına bile; "Sen Mekke'de yaşıyorsun veya Medine'de yaşıyorsun" dediğinde cevapları şu oluyor; "Rabbimiz bize edebli olmayı lütfetsin" (bu kutsal topraklara yakışır şekilde davranmayı nasib etsin).

Ey Mekke'li Ömer ne dersin?

Evet, Harem, kutsal yerler edeb ister edeb. Fakat sen Mekke'de oturur da haccetmek için o kutsal topraklara gelen genç kızları kovalarsan veya faiz yersen yahut yalan söylersen ya da müslümanları aldatırsan vay haline. Allah'dan kork Allah'dan.

Evet Harem bölgesi böyledir. Medine-i Münevvere de kutsal bir şehirdir. Medineliler kendi şehirlerini Mekkelilerin Mekke'yi sevdiklerinden daha fazla severler. Bakın ben bu hususta size bir vakayı anlatacağım:

Mekke'deki Mescid-i Haram'da İbrahim el-Ahdar isminde birisi imamdı. Hayatımda onun gibi güzel Kur'an okuyan, sesi tatlı bir kimse işitmedim. Şu anda Medine'de teravihlerde dahi imamlık yapmıyor. Onun arkasında ilk olarak sabah namazını kıldım. Genç birisi, aslen Cezayirli. Onun Kur'an okuyuşunu işittiğimde sanki Kur'an şu an nazil oluyormuş gibi işitiyordum. Mekke ve etrafında halk İbrahim Ahdar'ın sesini işitmek için sabah namazında Mescid-i Haram'a geliyorlardı. Cidde'den dahi oraya sabah namazına gelenler vardı. Daha sonra bazı kimseler onu Haremden çıkarabilmek için akidesinde şüphe uyandırmaya çalıştılar. Aksi halde nasıl çıkarabilirlerdi? Sesi, hıfzı ve mahreçleri çok güzeldi. Öyleyse akidesinde şüphe uyandırmak lazımdı ve sonunda Suud müftüsü Bin Baz'a mektup yazdılar ve: "Bunun akidesi sahih değildir, çünkü dedesi İbn Teymiye'ye sövmüştür" diyerek mektupları bu şekilde gönderiyorlardı. Kral Halid o zamanlar sağdı. Bazı yöneticilerle birlikte Kral Halid, onun sesine hayran kalmışlardı. Harem İmamına: "Şikayetler ne olursa olsun bunu yerinden oynatma ve bu konuda kimseyi dinleme" demişlerdi. Daha sonra duydum ki İbrahim Medine'ye dönmek istiyor, bunun üzerine yanına gittim ve: "Burası haremdir, insanlar kalblerini titreten maharetli kurralardan mahrumdurlar. Kardeşim, sen bu insanlar için edeb numunesi ol. Bütün insanlar senin sesini dinlemek için gelmektedirler. Allah Teala sana çok nadide ve latif bir ses vermiş, insanlardan bunu mahrum etme" dedim. O: "Hayır Medine'ye döneceğim" dedi. Ben: "Allah'tan kork! Ya şeyh" dedim. O da: "Vallahi asıl dönme sebebim ninemin hastalığıdır. Ona hizmet edip ona bakacak kimse yok" dedi. Ben: "Onu buraya getir" dedim. Harem imamının maaşı oldukça kabarık, ayrıca özel araba ve evde tahsis edilmekte. O: "Ninemi buraya getirmek istedim fakat kabul etmedi" dedi. Ben: "Neden?" dedim. O: "Ninem Mekke'de ölmekten korkuyor. Çünkü o öldüğünde el-Bâki Mezarlığı'na defn olunmak istiyor. Hayatı boyunca Medine dışında ölürüm de el-Bâki'ye defn olunmaktan mahrum kalırım diye Medine'nin dışına çıkmadı."

Medine Halkı

Medine'deki Harem etrafında eski evlerde zengin Hindli kimseler oturmakta. Yeni ev yapmayı kabul etmiyorlar. Çünkü onlar ileride "el-Bâki" mezarlığından başka yeni bir mezarlık olurda ondan uzak olan mezarlıklara defnedileceklerinden korkuyorlar ve diyorlar ki; "Biz bu evlerde kalalım, bunlarda ölüp el-Bâki Kabristanı'na defnedilelim." Allah'ım bu ne kararlılık! Medine ehli Medine'yi nasıl seviyor! Oraya bağlılıkları gerçekten acı! Gerçekte bu Rasulullah (sav)'ın komşularına Allah'ın bir lütfü ve ikramıdır.

Evet Medine'nin üzerine inen Rahmet yağmaktadır. Bu husus ta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Kim Medine ahalisine bir kötülük yaparsa Allah onu, tuzun suda eridiği gibi eritir (helak eder). Körüğün, demirin pasını giderdiği gibi Medine bir körük gibidir, körük demirin posasını attığı gibi Medine de murdarlıkları dışına atar."

Evet... Medine eski ismi ile gerçekten Tibe ve Tabe (pak, temiz, hoş, güzel bir yer)dir. Vakıa Medine sakinleri de bu damgayı taşımaktadır. Bilemiyorum ki insanlar bu güzel huyları atadan dedeye nakledilen rivayetlerden mi alıp tatbik etmektedir yoksa kendileri de hisleri ile bu hoş hali sezinleyip yapmaktadır. Hacılar Medinelileri çok severler. Bu durum Hz. Osman döneminden beri böyledir. Hz. Osman'ın zamanında fitne baş gösteripte insanlar yapılan hataları konuşmaya başladıklarında Hz. Osman'ın amcasının oğlu Hz. Muaviye ona şunu söylemiştir:

- "Ey müminlerin emiri, ben sana Şam'dan koruyucular getireyim. Onlar burada kalsınlar" Hz. Osman da ona şu cevabı vermiştir:

- "Allah'a yemin olsun ki ben Rasulullah'ın komşularının rızklarında kimseleri onlara ortak etmem. Ben Şam'dan asker getireyim de Medinelilerin yiyeceklerini mi yesinler. Hayır, hayır.Ben Rasulullah'ın komşularına kimse ile sıkıntı veremem."

Halifeler hacca geldiklerinde infak edecekleri altın kaseler hususunda ilk önce Medine ahalisinin hesabını yapar daha sonra Mekke ehlinin hesabını yaparlardı. Çünkü petrol çıkmadan önce bugünkü Suudi Arabistan çok fakirdi. Buna mukabil Mısır, Kral Faruk'un günlerinde oldukça zengindi. Bu hususta şairin biri şöyle diyor:

Ey Nil vadisi, başına ne felaketler geldi. Bunu yapanlar artıkla beslenen bir güruhtu.

Yani Mısır'ın zillet ve fakirlik devri geldiği gün Mısır'ın bütün hayır ve bereketi azalmış oldu. Mısır bütün dünyaya ödünç para veriyordu. Şimdi ise dış borçlan altmış milyar doların üstünde.

Kral Faruk ve babası Kral Fuad dönemlerinde Kâ'be'nin ipek perdeleri Mısır'da dokunur sonra getirilip Kâ'be'ye hediye edilirdi. Mısır'da bu perdelerin dokunduğu özel bir han bulunuyordu. Hanın ismi Mahmel'di. Kâ'be'nin perdeleri bitirildikten sonra vapurlara yüklenip Cidde'ye götürülür, oradan da Mekke'ye taşınırlardı. Kral Faruk Mısır halkının Rasulullah'ın komşuları olan Medinelilere ve Mekke halkına bir ikramları olarak özel altın kâseleri tahsis ederdi. Ta ki bunlar rahatça yaşasınlar, insanlara muhtaç olup bir şey istemesinler. Mısır'ın bu ikramı 1964-1965 yıllarına kadar devam etti. Nihayet Yemen savaşı bunu sona erdirdi.

Kral Faysal'ın iktidarda olduğu günlerde Yemen'le Mısır arasında savaş oluyordu. Mısır, Suud'u kınamaya ve radyo-televizyonda "Allah düşmanları" diye bir program yayınlamaya başladı. (Aman Allah'ım ne büyük bir rezillik ve adilik!) Faysal'ın zamanında - sene 1965- Mısır Kabe örtüsünü bir mahfel içerisinde Cidde limanına getirdi ve tabii onunla birlikte istihbarattan büyük bir grupta gelmişti. Cidde sahiline çıktıklarında slogan atmaya ve "Allah düşmanları devrilsin! Allah düşmanları devrilsin!" diye gösteri yapmaya başladılar. Faysal'da "Kabe'nin örtüsünü tekrar Mısır'a götürün. Bundan sonra Kabe'nin örtüsünü biz yapacağız" dedi ve Mekke'de Kabe'nin örtüsünün yapılması için özel bir fabrika inşa edildi.

İşte Mısır'ın Suud'a bu yardımları kesilince Suud'da kemer sıkma politikası, maaşları düşürme gibi durumlar ortaya çıktı. Bu sebeble bir Mısırlı, Suudlu bir arkadaşına şu espriyi yapmıştı: Mısırlı Suud'luya diyor ki:

- "Fakirlikten korkmayın, inşallah durdurulan yardımı tekrar yapacağız." İşin garibi doktorlardan biri rütbe almak için Mısır'ın bu yardımı hususunda bir kitap yazdı ve üniversiteye taktim etti. Filan bu yardımdan şu kadar yardım alıyordu, falan kabilenin başkanı bu kadar yardım alıyordu vb. şeyleri tesbit etmişti. Fakat bunu okuyunca bazı insanlar kızdılar. Mısır asıllı olan bu profesörün üniversiteyle olan anlaşmasını iptal ettiler. Bu ona "hadi güle güle git, buralardaki insanları rızıklandırmayı Allah üzerine almış ve tekeffül etmiştir ve şöyle buyurmuştur: "Kureyş hiç olmazsa alıştırdığı kış ve yaz yolculuğuna ısındırıldığı için bu Kâ'benin Rabbine ibadet etsinler. O Rab ki onları açlıktan kurtarıp doyurdu ve onları korkudan emin kıldı" (Kureyş, 1-4)" dediler.

Âyet-i kerimede "artık bu yıllarından sonra Mescid-i Haram'a girmesinler" diye buyurulmaktadır. Bu âyetin ifade ettiğine göre Mekke ve çevresindeki kutsal bölgelere müşriklerin girmeleri caiz midir yoksa değil midir? Mesele ihtilaftır.

a. Mâliki mezhebine mensup olan Medine ehli: "Bu âyet geneldir, bütün müşrikleri ve Mescid-i Haramın dışındaki bütün camileri kapsamaktadır" demişlerdir. Nitekim Emevi devletinin âdil halifesi olan Ömer bin Abdülaziz (ra) tüm valilerine hiçbir müşriğin Mekke'ye, Mescid-i Haram'a vesair mescidlere girmesinin caiz olmadığına dair yazı yazmıştır.

b. İmam Şafii'ye göre: "Bu âyet insanlar olarak bütün müşrikleri kapsamaktadır, mescidler olarak ise sadece Mescid-i Haram'ı kastetmiştir. Buna göre hiçbir müşrik Mescid-i Haram'a giremez fakat diğer mescidlere girebilir. İmam Şafii, yahudi ve hristiyanları Mescid-i Haram'ın dışındaki mescidlere girmelerine cevaz vermiştir. Ancak Maliki mezhebine mensub olan İbnu'l-Arabi, İmam Şafii'nin bu görüşünü tenkid ederek şunu söylemiştir: "Bu görüş İmam Şafii'nin nassın zahiri üzerinde donup kaldığı bir görüştür. Yani nassın asıl maksadına muhaliftir."

c. Ebu Hanife ve arkadaşlarına göre: "Kâfirler arasında farklılık gözetilmiştir. Yahudi ve hristiyanların bütün mescidlere hatta Mescid-i Haram'a girmelerinin engellenemeyeceği söylenmiş, buna mukabil müşriklerin ve putperestlerin Mescid-i Haram'a girmeleri caiz görülmemiştir.

Görüldüğü gibi Mâliki mezhebine mensub olan âlimler âyeti genelleştirerek ve daha önce zikredilen Ata'nın görüşüne de dayanarak bütün kâfirlerin tüm mescidlere girmelerinin yasak olduğunu söylemişlerdir. İkrime (ra) da Allah Teala'nın Ebha bölgesine çokça yağmur yağdırarak Hicaz sakinlerini zenginleştirdiğini dolayısıyla müşriklerin hac etmeden sağlayacakları gelirle muhtaç olmadıklarını söylemiş fakat İkrime (ra) bugün petrolün çıkarak büyük zenginliklere sebep olacağını tabiki bilememiştir. Âyet-i kerimede; "şayet fakirlikten korkuyorsanız Allah sizi lutfundan zenginleştirir" buyurulmaktadır. Bu ifade

üzerinde görüş bildiren âlimler sebeblere başvurmanın caiz olup olmadığı hususunda fikir yürütmüşler ve demişlerdir ki; aslında sebeblere başvurmak caizdir. Çünkü bu tevekküle ters değildir. Her ne kadar rızıklar daha önceden takdir edilmişlerse de bir yandan Allah'a tevekkül etmek, diğer yandan da çalışıp çabalamak ve sebeblere başvurmak gerekir. Sebeblere başvurmayı eleştiren sünneti eleştirmiş olur. Tevekküle başvurmayı eleştiren de imanı eleştirmiş olur. Çünkü Rasulullah (sav) tevekkülün numunesi idi. Bu bakımdan şöyle buyurmuşlardı: "Eğer sizler Allah'a hakkı ile tevekkül edecek olursanız O sizleri sabahleyin aç gidip akşama karınları tok dönen kuşlar gibi rızıklandırır."

Bu hususta İbnü'l-Arabi; sebeplere tutunmaksızın oturup ta; "biz kulların Rabbine tevekkül ediyoruz" diyen sofilere reddiyede bulunmakta ve şunları söylemektedir: "sahabeler (rıdvanullahi aleyhim) yahudilerin bahçelerinde çalışıyorlardı. Rasulullah (sav) bir yahudiden arpa borç almıştı ve vefat ettiğinde zırhı arpa karşılığında bir yahudide rehindi."

Çalışmayıp gökten üzerimize rızık yağmasını, altın veya gümüş yağmasını beklemek yanlıştır. Hz. Ömer (ra) bunu reddetmiş ve şöyle buyurmuştur: "Sizden hiçbiriniz rızık talep etmekten (onun için uğraşından) geri durup; "ya Rabbi! ya Rabbi!" demesin. Gökyüzünün ne altın ne de gümüş yağdırmayacağı malumdur" demiştir.

Yemen ehlinden bir cemaat, yanlarında yemek ve para taşıyor ve: "Biz tevekkül edenleriz" diyorlardı. Hz. Ömer (ra)'a, bunların "biz tevekkül edenleriz" dedikleri söylendiğinde Ömer (ra): "bunlar tevekkül edenler değil, yeyicilerdir". Rasulullah (sav) sıkıntılar çekiyor, açlıktan kıvranıyor fakat ona gökten ne hurma iniyordu ne de ekmek. Rivayet edilir ki bir adam Rasulullah'a gelir ve devesi hususunda:

- "Ey Allah'ın Resulü, ben bunu bir yere bağlayayım mı yoksa serbest bırakıp tevekkül mü edeyim" der. Rasulullah da:

- "Sen o deveyi bağla, tevekkül de et" buyurur.

Sofiler de "bizim sebebe başvurmadan tevekkül etmemizin delili, Eshab-ı Suffe'dir. Onlar çalışmıyorlardı, rızıkları kendilerine geliyordu" derler. Halbuki Eshab-ı Suffe'de onlar için herhangi bir delil yoktur. Çünkü Eshab-ı Suffe müslümanların misafirleriydi. Gündüzleri odun taşıyor, Rasulullah'ın evine su getiriyor, Kur'an okuyor, namaz kılıyorlardı. Buhari onları bu şekilde vasıflandırmıştır. Onlar sebebe başvuruyorlardı. Rasulullah'a bir hediye geldiğinde bir kısmının yediği olsun veya yemediği olsun onlara gönderiyordu. Şayet kendisine bir sadaka gelirse o Rasulullah'a helal olmadığı için onu sadece Eshab-ı Suffe'ye gönderirdi, fakat İslâmî fütuhlar gelişip savaşlar genişleyince Eshab-ı Suffe artık yatıp kalktıkları çardağın altından çıktılar, Ebu Hureyre ve benzeri sahabeler müslümanlara emirlik yapar oldular. Artık orada oturup kalmadılar.

Denildi ki rızık talep edileceği sebepler altı türdür. En yücesi Rasulullah (sav)'ın kazancıdır ki o da, ganimetlerdir. Nitekim bu hususta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Rızıkım mızrağımın gölgesi altında kılındı. Zillet ve aşağılık ise emrime karşı gelene geldi." Evet ganimetler kazançların en efdalidir. Çünkü bunlar şerefli bir şekilde alın teri ile kazanılan azıklardır.

İkinci derecedeki rızık: Bu da kişinin kendi el emeği ile kazanıp yediği rızıktır. Bu hususta da Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Kişinin yediği en temiz ve helal rızık kendi el emeği ile kazanıp yediği rızıktır. Allah'ın Peygamberi Davud'da kendi el emeğinden yerdi."

Allah Teala da Hz. Davud'un mesleğini överek şöyle buyurmuştur:

"Biz, ona zırh sanatını da öğrettik." (el-Enbiya, 80)

Rivayetlere göre İsa (as)'da annesi Meryem (as)'ın eğirdiği iplerin gelirinden yemekteydi.

Üçüncü derecedeki rızık: Ticaretten elde edilen rızıktır. Ticaret bereketli bir ameldir. Sahabelerin çoğunluğu özellikle muhacirler ticaretle uğraşıyorlardı.

Dördüncü derecedeki rızık: Tarım ve ormancılıktan elde edilen rızıktır. Ancak cihad günlerinde ziraatla meşgul olmak bir zillettir. Bir çaman Rasulullah (sav) Ensar'dan birilerinin kapısında bir saban demiri görmüş ve şöyle buyurmuştur: "Bu hiçbir eve girmemiştir ki o eve zillet girmiş olmasın." Bu neden böyledir biliyor musunuz, çünkü insanları cihaddan alıkoyan her şey bir zillettir ve helak olma sebebidir. Nitekim Rasulullah da; "Emrime karşı gelene (yani cihad et emrime karşı gelip de ziraatla uğraşana) zillet ve aşağılık verilmiştir" buyuruyor. İşte bu nedendir ki Hz. Ömer'e mücahidlerin Filistin'in fethettikleri özellikle Hule ovasını alıp oraya Şam'ın esmer buğdayını ektikleri haberi ulaşınca bir kişiyi gönderip o buğdayları yaktırmış ondan sonra da kendilerini şunları içeren mektubunu göndermiştir: "Yemin olsun ki eğer cihadı bırakır ziraatla uğraşırsanız size cizye vururum ve ehli kitap muamelesi yaparım. Sizin azıklarınız düşmanlarınızın ağzından aldığınız yiyeceklerdir." Hz. Ömer'e komutanlarından biri olan Anbes bin el-Esved el-Ansi'nin çalışıp bir bahçe veya çiftlik yaptığı haberi ulaşınca, -bu zat Humus kentinin emiri idi-Ömer ona; "sen kâfirlerin boynunda bulunan zillet ve aşağılığı alıp kendi boynuna taktın öyle mi!" diye mektup yazmıştır.

Beşinci derecede olan rızık: Kur'an öğretme ve insanlara şifa bulmaları için dua ve benzeri şeyler okuyarak kazanılan rızıktır. Bu da helal olan azıklardandır. Çünkü Rasulullah (sav) Ebu Said el-Hudri ve cemaati Arap emirlerinden birine afsun yaptıkları için ondan on koyun almışlardı. Rasulullah (sav) onlara kalblerinin mutmain olması için bu helaldir demiş ve: "sizinle birlikte benim içinde bir pay ayırım" buyurmuştur.

Altıncı derecede olan rızık: İhtiyacından dolayı ödemek niyetiyle alınan borç. Peygamberimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: "Kim ödemek niyetiyle insanların mallarını borç alırsa, Allah ona ödemeyi kolaylaştırır. Her kim de telef etmek niyetiyle alırsa, Allah da onu telef eder." Allah Teala'nın "dilerse sizleri kendi lutfundan zenginleştirir" âyet-i kerimesinde geçen "dilerse" ifadesi göstermektedir ki rızık elde etmek kulun çalışıp çabalaması ile değil Allah'ın lütfü, ihsanı, taksim ve nasibiyledir. Nitekim yüce Mevla:

"Onların geçimliklerini dünya hayatında Biz taksim ettik" (Zuhuruf, 32) buyurmuştur.

Size bir misal vereyim. Bir adam üç yüz Ürdün dinarına bir arazi satın almıştı. Sonra aldığı araziye geri eski sahibine iade etmek istedi. Arazinin eski sahibi ise geri almayı kabul etmedi. Sonra iyi bir adamı aralarında hakem tayin ettiler. O adam malın eski sahibine; "kardeşim malını geri al" dedi. O ise kabul etmedi. Bunun üzerine adam "sorunuzu halletmek için arazinizi ben satın alayım" dedi ve kendisi aldı. Bir müddet sonra batıdan doğuya göç başladı ve üç yüz dinara aldığı yer üç milyon dinar oldu.

İkinci bir misal anlatayım: İbrahim el-Cüleydan Afgan cihadına ihsanda bulunanlardan birisi. Yetimler için bir yurt yaptırdı! Bu yurdun yılda yüz binlerce riyal geliri var. Bunları alır infak eder, tekrar yeri dolar. Bu adam daha önce Medine havaalanında memur idi. Havaalanının etrafı pek para etmiyordu. Sağdan soldan borç ederek prenslerden biri için kırk bin riyala büyük bir arazi satın aldı. Bu araziye satın alırken çeşitli kişilerden ödünç para alarak Prens adına satın almıştı. Prense gelip:

"Ben sana sağdan soldan borç edip kırk bin riyallik bir arazi satın aldım" dedi. Prens ise ona:

- "Vallahi şu an ora hoşuma gitmiyor. Vazgeçtim, istemiyorum" dedi. Memur ona;

- "Peki kırk bin riyali nereden ödeyeyim" dedi, o da; "başının çaresine bak" dedi. Adam:

- "La havle vela kuvvete illa billah, ne büyük bir belaya düştük" dedi. Borçluların borçlarını azar azar ödemeye girişti. Birilerini susturdu, diğerklerine karşı katlandı. Ona tahammül etti, buna ödedi, nihayet borcunu ödedi. Günler geçti, arazi yüzlerce milyon eden bir arazi haline geldi. Havaalanındaki bu memur da Medine'nin belki de Suudi Arabistan'ın istemediğı halde en büyük zenginlerinden oldu.

O bu araziyi aldığıında; "başıma ne büyük bir bela geldi" dedi fakat aziz ve celil olan Allah da; "sen ne istiyorsun, ben ne istiyorum, şunu bil ki Ben dilediğimi yaparım" dedi ve bunu zengin etti.

29 - 30. ÂYETLERİN TEFSİRİ

29- Kitap ehlinden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyen, Allah'ın ve peygamberinin haram kıldığını haram saymayan ve hak din olan "İslâm"ı din edinmeyenlerle, boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye kadar savaşın.

30- Yahudiler: "Üzeyir Allah'ın oğludur" dediler. Hristiyanlar da: "İsa Mesih Allah'ın oğludur" dediler. Bu, onların ağızlarında geveledikleri sözlerdir. Onlar bu sözlerini kendilerinden önceki kafirlerin sözlerine benzetirler. Allah, bunları kahretsin! Nasıl da uyduruyorlar?

Bu âyet Tevbe Sûresi'nin 29. âyetinden itibaren sûreden yeni bir bölümün başladığını bildirmektedir. Bu âyet-i kerimeden önceki âyette yüce Rabbimiz şöyle buyurmuştur. "Ey iman edenler. Müşrikler necistir; bu itibarla bu yıllarından sonra Mescid-i Harama yaklaşmasınlar. Eğer fakirlikten korkarsanız elbette Allah dilerse lütfuyla sizi zenginleştirecektir. Şüphe yok ki Allah her şeyi hakkıyla bilendir. Hikmet sahibidir."

(Teybe, 28)

Bu 28. âyet ile izah etmeye çalıştığımız 29. âyet arasındaki ilişki şöyle: Yüce Allah müşriklerin Beyt-i Haram'ı hac etmelerini yasakladıktan sonra mü'minlerin zihinlerine gelir kaynaklarının azalacağı endişesi gelmişti. Bu nedenle yüce Allah onlara yeni bir kaynak açtığını, onun da cizye olduğunu belirtiyor. Bu sizlerin azalacak zannettiğiniz gelirlerinizi daha da fazlaştıracaktır, diye beyan ediyor. "Eğer fakirlikten korkarsanız elbette Allah dilerse lütfuyla sizi zenginleştirecektir. Şüphe yok ki Allah her şeyi hakkıyla bilendir. Hikmet sahibidir." Buyurduktan sonra; "Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenlerle savaşın" ilahî emrini bildiriyor. Cizye mü'minler için yeni bir kaynak, yeni bir gelir kapısı olmuştur. Çünkü beytül-malın (devlet hazinesinin) esas gelir kaynaklarından birisidir. Cizye fey kapsamı içerisine girer. Bir bakıma cizye de fey'in bir parçası demektir. Cizye beytu'l-malın ana kaynağıdır demiştik. Çünkü ganimetlerin beşte biri müslümanların beytül-malına gelir olarak katılır. Nitekim yüce Mevla şöyle buyurmaktadır: "Şunu da bilin ki, (savaşta) ganimet olarak aldığınız bir şeyin beşte biri mutlaka Allah'a, Rasulüne, akrabalara, yetimlere, yoksullara ve yolculara aittir. Allah her şeye kadirdir." (el-Enfal, 8/41)

Ganimetler: Kâfirlerle savaş sonucu yani onları yenik düşürmek sureti ile alınan mallardır.

Fey': Kâfirlerden sulh yolu ile alınan mallardır. Müslümanlar bir kaleyi fethetmek isteseler ve kale halkı da müslümanların kaleden geri çekilmesi şartıyla barış yapmak isterlerse, bunun karşılığında alınan bedele fey' denir. Örneğin; Teşavnî kalesini muhasara altına alsak ve oranın komutanı bize gelerek; "siz buradan geri çekilin ve size bir milyon afgani vereyim" dese işte bu alınan bir milyon afgani fakihlere göre fey' adını alır. Aynı şekilde haraca tabi arazilerden alınanlar da cizye gelirleri de fey' kapsamına girer. Çünkü askerlik bedeli olarak adam başına alınan vergidir. Haraç ise arazi vergisidir. Yani bir bölgeyi barış yoluyla fethettiğimiz zaman bu vergiyi alırız. Mesela Afganistan'ı kılıç zoruyla fethettikten sonra Buhara'yı da savaşla fethetsek buna karşılık Semerkant ahalisi de kaçsa yahut Semerkant halkı gelip: "Savaşmaksızın şehri size teslim etmek istiyoruz" derlerse Buhara halkının malları ganimettir, Semerkant halkının malları ise fey'dir. Araziye konulan vergiye haraç, savaşçılara adam başı konulan vergiye de cizye denilir. Buna göre cizye adam başı alınan verginin adı, haraç da araziden alınan verginin adıdır. İnşallah yüce Rabbimiz bizlere fethedeceğimiz yeni yerler nasib eder, ganimetler ve fey ile bizi rızıklandırır. Şüphesiz en şerefli kazanç ganimetlerdir. Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmaktadır: "Benim rızıkım mızrağımın gölgesi altında kılındı."

Fey' kelimesinin lügat manası "geri dönmek" demektir. Bu nedenle gölgeler döndüğü zaman arapça "fâ'e'z-zillu" denilir. Mallar gerçek sahipleri olan müslümanlara döndüğünden bu mallara fey' denilmiştir.

Şimdi 28. âyetin izahına geçelim. Yüce Allah onlara fakirlikten korkmamalarını beyan buyurmuştur. Çünkü mallar müslümanlara çok daha fazlasıyla gelecekti. Nitekim Irak haraç gelirleri Ömer (ra) zamanında 120 milyon dirhemdi. Ve o zamanlar dirhem altın dinarlardan kat kat değerli ve önemli idi. Ancak Haccac zamanında insanlara olan zulmün çokça artması sebebiyle gelirler çok azaldı. Zannederim 40 milyon dirheme düştü. Çünkü topraklar pek fazla ürün vermez olmuştur. Tıpkı Mısır sosyalizminde ya da Arap sosyalist dünyasında olduğu gibi. Bunlar ziraatın yok olmasına ve zirai ürünlerin çokça azalmasına sebep olmuştur. Çünkü araziler gasb olunmuş arazilerdi. Gasb olunan topraklardan nasıl üretim alınabilir? Yüce Allah o toprakları nasıl bereketli kılabilirdi?

İşte Cezayir inkılabı... Hür Cezayir Demokratik Halk Cumhuriyeti... İsmi bir karıştan fazla yer tutuyor fakat isminde İslâm kelimesi de Arap kelimesi de geçmiyor. Şu inkılapla sosyalizm gelip işbaşına geçince kolestra üzüm bağlarım yeyip bitirdi. Bu, kökleri yiyen bir haşeredir. Cezayir ise en çok üzüm üreten bir ülkeydi. Üzümü sıkıp şarap yapmaya koyulup sosyalizm adına toprakları müsadereye koyulması üzerine üretim alabildiğine azaldı... Cezayirde üzüm üretimi yok olup gitti. Çünkü bereket Allah tarafından kaldırıldı.

Ömer Bin Abdülaziz ve Muaz Bin Cebel Zamanında Haraç

Ömer bin Abdülaziz (ra) zamanında Haraç gelirleri tekrar yükseldi. 80 milyon dirheme ulaştı. Bu sadece Irak haracının geliri idi. Abdülmelik döneminde 40 milyon dirhem olan bu gelir Ömer bin Abdülaziz döneminde 80 milyona çıkmıştı... İşte bu sadece Irak haracı. Suriye arazisinin, Mısır arazilerinin ve başka yerlerin gelirleri ise bu hesabın da dışındadır... Derler ki "Ömer bin Abdülaziz "in depolarında hurma çekirdeği kadar bir buğday tanesi bulundu. Yanında da; "İşte yeryüzünde adaletin mükafatı budur" ibaresinin yazılı olduğu bulundu."

Babalarımız bizlere hayırlı günleri anlatırken Filistin'de buğday başaklarının adamın boyundan yüksek olduğunu anlatırlardı. Merec bin Amir ovalarının buğdayları dillere destandı. "Buğday başakları süvarinin boyunu aşıyordu" derlerdi. Suriye buğdayı tarih çapında meşhurdur. Şimdilerde ise iki karıştan fazla boy atmıyor başaklar. Sebebi ise az zekat vermektir, insanların Allah'ın dininden uzak kalmalarıdır.

Hiz. Ömer (ra) Muaz bin Cebel'i Yemen'e vali tayin etmişti. Muaz bin Cebel (ra) valiliğinin ilk yılında Yemen halkının zekatının üçte ikisini Ömer (ra)'a gönderdi. Hiz. Ömer (ra) da; "ben sizleri insanların mallarını toplayıpta bana gönderesiniz diye vali tayin etmedim. Şüphesiz ki ben sizleri zenginlerden mallarının zekatlarını alıp aynı bölgenin fakirlerine vermeniz için gönderdim. O bölgenin fakirleri zenginleşmeden bana hiçbir şey göndermeyin" dedi. Bunun üzerine Muaz bin Cebel (ra) ona şu cevabı yazdı: "Benim buradaki fakir insanların ihtiyaçlarını karşılamadan sana bir şey gönderdiğimi mi zannediyorsun?" Muaz bin Cebel (ra) birinci yıl zekatın üçte birini, ikinci yıl zekatın yarısını üçüncü yıl da zekatın tamamını Ömer (ra)'e gönderdi. Çünkü valiliğinin üçüncü yılında Yemen'de fakir insan kalmamıştı. İslâm, onları zenginleştirdi. Yüce Allah onları kendi lütfuyla nimetlendirdi.

Kıtlık senesinde açlık baş gösterince Ömer (ra) Amr bin As'a emir göndererek Mısır'dan buğday göndermesini ister. Amr b. As ise ona bir satırlık mektup yazarak şöyle der: "Emredersin ey müminlerin emiri. Sana öyle bir kafilé göndereceğim ki başlangıcı senin yanında sonu ise benim yanımda olacak" yani kafilenin bir ucu Medine-i Münevvere'de öbür ucu Kahire'de olacaktı. Şimdi bu hür sosyalizmin gelişinden sonraki hallere bakın. Sözüm ona şu mübarek sosyalizmin... Fakirliğin sebebi insanların kanlarını emen krallık ailesinin varlığıdır dediler. Bunun için krallık ailesinden kurtularak Faruk'u da kovdular. Faruk Mısır'dan çıkıp gitti. Mısır'dan çıktığı sırada bir cüneyhi 10 Suudi riyali değerinde idi. Ürdün dinarından pahalıydı. Bir Mısır cüneyhi bir Ürdün dinarından iki kuruş da fazlaydı. Mısır'ın toprakları çok geniştir. Mısır'ın sınırları ise Rafah'e kadar uzanır. Faruk, Mısır'dan çıktığında Mısırlılar; "bir tencere bakla şu kadar büyüktü (Faruk zamanında aşçılarda yemek, bol kepçeydi)" diyorlardı. Faruk; ülkenin dışına çıktığında aile bağları sağlamdı, muhafazakardı.. İlim adamlarının bir değeri vardı. Yöneticiler onlara saygılı idi. Faruk ülkeden çıktığında el-Ezher'in ve Ezher şeyhinin değeri vardı. Ezher şeyhi en büyük şeyhülislam diye anılırdı. Ezher şeyhi konuştu mu, bütün dünya kulak kesilirdi. Şimdi ne oldu? Faruk Mısır'ın dışına çıkıp gitti, Mısır bütün dünyaya borç veriyordu. Hatta İngiltere'den bile alacaklıydı.

Ya şimdi? İngiltere'ye borcu var, daha nereye nereye... Faruk döneminde buğday Mısır'ın ihtiyaçlarını karşıladığı gibi Mısır arta kalanı ihraç dahi ediyordu. Ya şimdi? Sosyalizmden sonra insanların malları gasb edildikten, ortaklıklara el konulduktan, mallar şirketler, topraklar ve her şey zorla sahiplerinin elinden alındıktan sonra?... Allah bereketi kaldırdı. Şimdilerde bir Mısır cüneyhi kaç para? İki buçuk riyal veya biraz fazla. Halbuki bir cüneyh on riyaldi.

Bugün, bildiğim kadarı ile Mısır'ın otuz beş milyar dolar dış borcu var. Altmış milyar dolar diyenler de var. Eğer Mısır her sene ödeme gücünü bulacak olursa, uluslararası bankalara faiz öder.

Mesela faizin yüzde yedi olduğunu kabul edersek yıllık 204 milyon dolar faizini öder, ana borç ise olduğu gibi kalmaya devam eder. Şimdi Mısır faiz borçlarını dahi ödeyememektedir. Bundan dolayı çok ödemekle birlikte faizi dahi bir türlü ödeyememektedir. O bakımdan her gün borçlar da artıp durmaktadır.

Mısırlı kardeşlerin dediği gibi bir tencere bakla daha önceden şu kadar ucuz iken, şimdi şu kadar yükseldi, bir baş soğan daha önce şu kadar büyük iken, şimdi şu kadar küçüldü.

Nihayet Abdunnasır'ın Asuvan Barajını yapması için hayalledikleri bereket geldi. Nasır şöyle diyordu: "Şimdi biz bunu buraya yapıyoruz. Biz yüce baraj yapıyoruz." Evet Mısırlılar Asuvan barajını yapıp yaklaşık 1000 km2 yi sular altında bıraktılar. Sulara da; "Büyük Nasır Gölü" dediler. Peki ne oldu? Nil'in taşma dönemlerinde her sene topraklara getirdiği alüvyonlar ortadan kalkıverdi. Mısır halkı her sene temmuz ve ağustos aylarında sardunya ve diğer balık çeşitlerine doyardı. Şimdi ise Allah yardımcıları olsun. Taşkınlar sebebi ile Nil'in her sene beraberinde getirdiği o alüvyonlar ortadan kalktı. Bu alüvyonlar topraklara yeni ve oldukça zengin bir tabaka ekliyordu. Artık bu yok.

Yaz aylarında Nil nehrinden fıskıran su zerrecikleri Kahirede ve diğer şehirlerdeki binaların üzerlerinde bulunan tabîi tuzları yıkıyorlardı. Böylelikle bir apartman yüz yıldan fazla dayanabiliyordu. Şimdi ise bir apartmanın ömrü yirmi beş yıldan fazla sürmüyor. Büyük bir musibet oldu. Mısır'da büyük mühendislerden birinden duyduğuma göre şimdi de bu çıkmazdan nasıl kurtulacaklarını düşünmektedirler.

Şu anda İsrail Mısırlı sular altında bırakmak isterse bu barajı bombalar. Asuvan'dan itibaren 1000 km veya Kahire'ye kadar bin millik bir alan sular altında kalır. Bu baraj yıkılırsa Kahire de apartmanların üçüncü katını dahi sular basar. O bakımdan Mısır ağır silahların kullanılacağı her hangi bir savaşa girememektedir. Ta ki baraj yıkılmasın ve Mısırlılar sularda boğulmasın.

Yani yok ediliş her taraftan üzerlerine üzerlerine geliyor. Yani sayın başkan (!) Kahire'de konuşup şuna buna hücum ederken Amerika'dan gelen buğdaylar İskenderiye'de indiriliyor. Amerika Mısır'da bir inkılabı gerçekleştirmek isterse sadece bir ya da iki ay buğday sevkiyatını durdurması yeterlidir. Halbuki Mısır, piramitleri Roma devletinin buğday mahzenleri olarak değerlendiriyordu. O büyük Roma imparatorluğunun... O Mısır ki Hiz. Yusuf döneminde yedi yıl boyunca bugünkü İslâm dünyasının yayıldığı toprakları aklıktan kurtarmıştı. Mısır bütün Arap alemine buğday veriyordu. Nerede bütün bunlar? Gitti... Bitti... Çünkü topraklar gasb edildi, gasb edilen topraklarda ise bereket olmaz. Hatta Hanbeli mezhebine göre gasb edilen topraklarda namaz kılmak dahi caiz değildir. Yani kendi toprağında çalışan çiftçi namaz vakti girip de o toprağında namaz kılmak olursa Hanbelilere göre namazı batıldır.

Sanayiye gelince, onun da bereketi kalktı. Önceleri Mısır İngiliz ve İsviçre yün kumaşlarına denk kumaş imal ediyordu. Şu anda Mısır'ın yünleri nerede? Mısır'da bulunan züccaciye fabrikaları, yasin züccaciyeleri nerede? Babam bana şöyle derdi: "Yasin bardaklarından satın al çünkü o bardaklar kırılmaz." Mısır'da Yasin bardakları meşhurdu. Şimdi nerede? Darmadağın edilen değerler, darmadağın edilen ahlak ile birlikte bu ürünler de yok olup gitti ve bu arada Mısır'da tükendi.

Cumhurbaşkanı Enver Sedat sosyalizm hakkındaki bir konuşmasında şöyle diyordu: "Sosyalizm Mısır iktisadını sıfıra indirdi." Gerçekten de Mısır iktisadı sıfırın da altına inmişti. Bu Enver Sedat'ın bir itirafıydı.

Mısırlı bazı kardeşler sosyalizmle birlikte ülkeye gelen fakirliği ifade için şöyle nükteli bir söz söylemektedirler: "Sosyalizm eşitliktir. Mısır'da hiçbir zengin kalmadı. Zenginlerin tamamı fakirleşti ve diğer fakir insanlarla eşit oldular..." Mısır'da darıdan yapılmış köfte şeklindeki yemeğin adına tamiye derler. Yine Mısırlılar nükte yaparak: Mısır'da adamın biri bu tamiye yemeğini alır, gazetenin üzerine koyar, götürmeye çalışır. (Zaten Mısır'da her şey gazetededir. Sosyalizm kültürü gazetedir, yiyecekleri gazetelerin içine koyarlar, gazete de ne gazete... Mesela el-Ehram gazetesi on sekiz ile yirmi sahifeden oluşur. Bir kuruş veya bir buçuk kuruşa satılır. Gazete genelinde Abdunnasır'ın boy boy bastığı için onu satanlar şöyle seslenirler: "Halkın sevdiği lider bir buçuk kuruş! Halkın sevdiği lider bir buçuk kuruş!") Adam bu tamiyeleri götürürken haberi olmadan gazete delinir, tamiyeler düşer. Yerine ulaştığında gazeteyi açar bakar ki içinde hiçbir şey yok. Sadece Abdunnasır'ın resmi. Onu ayağının altına koyar, çiğner ve şöyle der: "Şu tamiyelere varıncaya kadar da mı beni kovaladın" der. Yani Nasır "sen her şeyimizi elimizden aldın, sıvı yağda kızartılmış Mısır unu köftesini bile benden aldın." Evet Mısırlılar kendilerini bu hale getiren sosyalizm hakkında bu tür espriler yaparlar.

1967 Savaşında Mısır, Sina Çölü'nü kaybedince Süveyş Kanalı 'm dahi kaybetmişti. Sonra dünya trafiğine açılması için İsrail Süveyş Kanalı'nı Mısır'a verme mecburiyetinde kaldı. Mısır askerleri Süveyş Kanalı'nın iki tarafında nöbet tutuyorlardı. Sina Çölü tarafında da barış güçleri bulunuyordu. Burada nöbet tutan bir Mısırlı asker İsveçli barış güçlerinden bir subayla şunları konuşur. Mısırlı asker:

- "Ayılığınız ne kadar" diye sorar. İsveçli subay;
- "Benim maaşımı İsveç'te hanımım alıyor, ben burada hizmet bedeli alıyorum." Mısırlı ona;
- "Hizmet bedeli ne demek?" İsveçli;
- "Bin dolar yurt dışında bulunma bedeli, beş yüz dolar şoförlük bedeli, beş yüz dolar hareket bedeli, beş yüz dolar konut bedeli" diye cevap verir. Mısırlı ona;
- "Yani toplam kaç dolar" diye sorar. İsveçli;
- "Yani hizmet bedeli olarak toplam üç bin dolar alıyorum" der. İsveçli Mısırlı'ya;
- "Ya senin maaşın ne kadar?" diye sorar. Mısırlı asker;
- "İki buçuk cüneyh" der. İsveçli ona;
- "Peki bu neyin karşılığı" diye sorar. Mısırlı da ona;
- "Dilenmemizin karşılığı" der.

Aman Allah'ım! Bu ne perişanlık! İşte sosyalizmin bereketi budur. Şayet bizler İslâm'ı uygulayacak olsak gökler kapılarını açar, yer hazinelerini bize sunar. Bu hususta yüce mevla şöyle buyurmuştur:

"Halbuki o ülkelerin halkı iman etseler ve sakınsalardı, üzerlerine gökten ve yerden nice bereket (kapıları) açardık." (Araf, 96) İşte İslâm'ı tatbik etmenin bereketi...

Babam bana şöyle derdi: "Biz bir zaman toprağa bir ölçek mısır ektik bin ölçek mahsul verdi." Aziz ve celil olan yüce Allah bir habbeyi yedi yüz habbe olarak bereketlendirdiğini şu âyet-i kerimesiyle beyan buyurmakta.

"Mallarını Allah yolunda harcayanların durumu; her başağında yüz tane olmak üzere yedi başak veren bir tanenin durumuna benzer. Allah, dilediğine kat kat verir. Allah lütfü geniş olan ve her şeyi bilendir." (el-Bakara, 261)

Bir tane bin tane, bir ölçek bin ölçek oluyor... Şimdi ekinciler ekini ekmekte, tohumu dahi alamamaktadırlar. Bereket kaldırılmış. Peygamber efendimiz bu hususta müslümanları uyararak şöyle buyurmuştur: "Herhangi bir topluluk malının zekatını vermezse onlar gökten inen yağmurdan mutlaka mahrum olurlar. Eğer hayvanlar olmasa hiç yağmur yağmaz. Herhangi bir topluluk ölçü ve tartısını eksik yaparsa, mutlaka kıtlıkla, hesapta olmayan giderlerinin çoğalması ile ve idarecilerinin zulmü ile cezalandırılır." Evet beklenmeyen masraflar! Hesapta olmayan kıtlıklar! Biliyor musunuz, sosyalist bir devlette bir tek ekmek dahi almak için yer yer iki veya üç saat kuyruk beklenir. Hele hele Kaddafi, Saddam ve benzeri dürüst (!) sosyalistlerde bu kuyruk saatleri daha da artar. Sosyalist kooperatiflerden tek bir ekmek almak için tek bir yumurta hatta kapları yıkayacağı tek bir bulaşık lifi dahi alacak olsa, saatlerce kuyrukta bekler. İşte bütün bunlar bereketlerindendir(!)

Ehl-i Kitab İle Savaşın Gerekleri

"Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenlerle, Allah'ın ve Rasulü'nün haram kıldığı haram saymayanlarla ve hak dini din edinmeyenlerle, boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye dek savaşınız." (Tevbe, 29)

Bu âyet-i kerimede yüce Allah, kitap ehli ile savaşmanın üç gerekçesini bildirmektedir:

Birinci gerekçe: Şüphesiz ki onlar Allah'a da ahiret gününe de iman etmezler.

İkinci gerekçe: Şüphesiz ki onlar Allah'ın ve Resulünün haram kıldığı şeyleri haram kılmazlar.

Üçüncü gerekçe: Şüphesiz ki onlar hak dini din edinmezler.

İşte bu üç gerekçe âyet-i kerimede beyan olunmuştur. İbnü'l-Arabi'nin İbn Akil'den naklettiği şu sözleri ne kadar hoştur. İbn Arabi diyor ki: "Ben Ebu'l-Vefa Ali bin Akil'in bir tartışma meclisinde bu âyet-i kerimeyi okuyup bunu çeşitli hükümlere delil gösterdiğini işittim.

Ali bin Akil âyetin onları öldürün bölümünü okuyunca "işte bu cezadır" dedi. Allah'a iman etmezler bölümünü okuyunca, "bu da cezayı gerektiren suçun açıklanmasıdır" dedi. Ahiret gününe iman etmiyorlar bölümünü okuyunca da "bu da suçun pekiştirilmesidir" dedi. Allah'ın ve Resulünün haram kıldığını haram kılmazlar bölümünü okuyunca "bu da amelleri ile Allah'a karşı çıkma hususunda suçlarının katmerli olduğunu beyan etmek dedir" dedi. Hak dini din edinmezler bölümünü okuyunca da "bu da saparak, inad ederek İslâm'a boyun eğmeyi gururlarına yedirmeyerek isyanlarının tekid edildiğine bir işarettir" dedi. Kendilerine kitap verilenlerden bölümünü okuyunca da "bu aleyhlerine olan delilin bir pekiştirilmesidir. Çünkü onlar Tevrat ve İncil'de Rasulullah'ı ve Kur'an'ı buluyorlardı. Buna rağmen iman etmemeleri aleyhlerine olan bir delildi" dedi. Boyun eğip bizzat kendi elleriyle cizye verinceye kadar bölümünü okuyunca da "onların cezalandırılmalarının ne maksatla yapıldığı beyan ediliyor ve bunların bu zilletten kurtulmaları için çareleri zikrediliyor" dedi.

Evet bu âyet-i kerimede, kendilerine kitap verilenlerle savaşmanın üç gerekçesi zikredilmiştir.

Dördüncü bir gerekçe ise; bundan sonra gelen şu âyette zikredilmiştir: "Yahudiler, "Üzeyir Allah'ın oğludur" dediler; Hristiyanlar da "Mesih, Allah'ın oğludur" dediler. Bu onların kendi ağızlarıyla geveledikleri sözleridir ki, kendilerinden önceki kâfirlerin sözlerine benzetiyorlar." Âyet-i kerimede "Üzeyir Allah'ın oğludur" diyen yahudilerin ve "İsa Mesih Allah'ın oğludur" diyen hristiyanların bu sözleri ile müşriklere benzedikleri zikredilmektedir. Çünkü müşrikler; "melekler Allah'ın kızlarıdır!" demektedirler. "Ey kâfirler! Şimdi bütün bunlardan sonra Lat ve Uzza'ya ve bundan başka üçüncü putunuz Menat'a ne dersiniz? Demek erkekler sizin, dişiler Allah'ın öyle mi? O halde bu haksız bir taksim." (Necm, 19-22)

Bu âyette de zikredildiği gibi müşrikler meleklerle Allah'ın kızları diyorlardı. Dolayısıyla Allah Teala; erkek çocuklar sizin de dişiler Allah'ın mı, diye onları kınıyor.

Beşinci gerekçe: Ehli kitapla savaşmanın beşinci sebebi ise şu âyette zikrediliyor:

"Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem'in oğlu Mesih'i kendilerine rab edindiler. Halbuki onlar tek bir ilaha ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmamışlardır. Zira ondan başka ilah yoktur. O, onların şirk koştuklarından münezzehtir." (Tevbe, 31)

Altıncı gerekçe: Ehli kitapla savaşmanın altıncı sebebi de şu âyette zikrediliyor:

"Onlar, Allah'ın nurunu kendi ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Oysa Allah, kâfirler hoşlanmasalar bile, kendi nurunu mutlaka tamamlayacaktır." (Tevbe, 32)

Yedinci gerekçe: Ehli kitapla savaşmanın yedinci gerekçesi ise şu âyette zikrediliyor:

"Ey iman edenler! Hahamların ve rahiplerin çoğu, insanların mallarını haksız yere yemekte ve (onları) Allah'ın yolundan alıkoymaktadırlar." (Tevbe, 34)

İşte kitap ehli ile savaşın gerekçeleri. Bu gerekçelerden sadece biri dahi kitap ehli ile savaşmak için yeterli bir nedendir. Buna rağmen yüce Allah diğer sebepleri ve gerekçeleri de saymıştır. Ta ki mü'minlerin kalbinde yahudilerle savaştıktan sonra hristiyanlarla da savaşmak için herhangi bir şüphe kalmasın. Çünkü müslümanlar çeşitli ihanetlerinden dolayı Medine'de bulunan yahudilerle savaşmışlar ve yine bunlara karşı savaşmaya da hazırıldılar. Fakat hristiyanlarla savaşmaları olmadığından bunlarla savaşmaktan kaçınıyor bir tavır içindeydiler.

Ehli Kitap Cizyeyi Nasıl Öder?

Âyet-i kerimede; "... Boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye dek..." buyurulmaktadır. Subhanallah! Bu hayreti mucib bir hal. Çünkü Rasulullah (sav) şöyle buyurmaktadır: "Üstteki el alttaki elden (veren el alan elden) daha hayırlıdır." Bu âyet-i kerimede ise cizyeyi veren el alta olan el olarak değerlendirilmiş ve veren el olmasına rağmen zelim ve aşağılık olarak vasfedilmiştir. "... Boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye dek..." buyurulmuştur. Müfessirler âyetin bu ifadesini şu şekilde izah etmişlerdir: Cizyeyi alan oturur halde olacak, veren ise ayakta verecektir.

Şafii mezhebindeki bir rivayette bu âyette geçen ve "boyun eğmek" diye tercüme edilen "es-siğar" ifadesi şöyle izah edilmiştir: Cizye alan memur sol eli ile hristiyanın veya yahudinin sakalını tutup kendine doğru çeker, hristiyan veya yahudi de sağ eli ile cizyesini verir. Evet... Şafiiler âyette geçen; "boyun eğmek" ifadesini bu şekilde vasıflandırmışlardır.

Âlimler şöyle demiştir: Cizyeyi ödeyecek kimsenin bizzat kendisinin ödemesi gereklidir. Yani aracı kullanarak; "işte bu falan kimsenin cizyesidir" diyerek beytul mala ödeyemez. Bizzat kendisinin ödemesi gerekir ki boyun eğme ve zillet gerçekleşmiş olsun.

Âlimler cizyenin miktarı hususunda farklı görüşler belirtmişlerdir.

a. İmam Şafii, cizyenin miktarının yılda bir dinar olduğunu ve bunda fakir ve zenginin eşit olarak değerlendirileceğini belirtmiştir.
b. Hanefi ve Maliki mezhebine mensub olan alimler ise: Fakirin yûda bir dinara tekabül eden on iki dirhem, orta hallinin iki dinara tekabül eden yirmi dört dirhem, zenginlerin ise dört dinara tekabül eden kırk sekiz dirhem ödemesi gerektiğini söylemişlerdir. Bazı âlimler de en azının bir dinar, en çoğunun ise sınırı olmadığını belirtmişlerdir.

Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurulmuştur:

"Kendilerine Kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenlerle, Allah'ın ve Resulünün haram kıldığını haram saymayanlarla ve Hak dini din edinmeyenlerle, boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye dek savaşıınız." (Tevbe, 29)

a. Hanefi ve Maliki mezhebinden olan âlimlere göre her ne kadar âyet-i kerimede cizyenin ehli kitap olanlardan alınacağı zikredilmiş ise de Allah'a ortak koşan müşriklerden, ehli kitaptan, putperestten, ateşe tapan mecusilerden ve diğer kâfirlerden cizye alınabileceğini ve karşılığında muahede ile müslümanların idaresi altında yaşayan zımmiler olacaklarını söylemişlerdir. Bu görüş İslâm'ın alemşûmul olmasına ve kâinat sistemi oluşuna daha münasip bir görüştür. Zira her ne kadar dinimiz bütün yeryüzüne hakim olmayı ve insanlığı içinde bulunduğu sapıklıktan kurtarmayı bizlere farz kılmışsa da bizler fethettiğimiz ülkelerin bütün insanlarını zorla İslâm dinine sokamayız.

b. İmam Şafii'ye göre ise, cizye verip kurtulmak sadece ehli kitaba has olan bir imtiyazdır, ehli kitap olmayanlar ise ya müslüman olacaklar veya öldürüleceklerdir. Arap Yarımadası'nda yaşayan müşriklerden cizye kabul edilmediği gibi onlar serbest de bırakılmazlar. Buna göre komünist olan Rusya'yı veya Budist Hindu gibi dinlere mensub olan Hindistan'ı fethettiğimiz zaman bu insanlar ya İslâm'ı kabul edecekler veya öldürüleceklerdir.

Onlardan cizye kabul edilmez. Hanefi ve Malikiler ise Hinduların cizyelerini alıp onları zimmi yapmayı kabul ederler.

Bizler de inşallah Hindistan'ı fethedip oraya İslâm'ı uygulayınca bunu yaparız. Zaten Hindistan 1857 yılına kadar İngilizlerin orayı fiilen işgal etmelerinden önce İslâmî bir idare ile yönetilmekteydi. İngilizler adı geçen bu tarihte Hindistan'ı işgal edince iktidarı müslümanlardan alıp Hindulara vermişlerdir. Şayet İngilizlerin bu işgali omasaydı bugün Hintlilerin çoğu müslüman olurdu. Allah İngilizleri kahreylesin. İngiltere İslâm'ın en büyük düşmanlarından. İslâm'ı gittiği her yerde yıkmıştır. Yahudileri getirip Arap topraklarına yerleştirenler onlardır. Mısır'ı yıkan onlardır. Arap Yarımadası'nda tevhid inancını öldüren de onlardır. İngilizler o zamanda Mısır'ın yöneticisi olan İbrahim Paşa'yı kıskırtmışlar, Arap Yarımadası'ndaki Abdulvahab hareketini yıkmışlar, Dereiye denen yerde Vahhabi devletini çökertmişler, oranın emiri olan Ubeydullah bin Suud'u esir alıp İstanbul'a göndermişler, bu zat İstanbul'un sokaklarında gezdirilip teşhir edilmiştir. Çünkü Osmanlı devleti ile Abdulvahab hareketi arasında ihtilaf bulunuyordu. Evet İngiltere gittiği her yere fitne fesad götürmüş, tesettürlü hanımların tesettürünü soymuş, iktidarı münafıklara, laiklere teslim etmiş, ondan sonra işgal ettiği memleketlerden çıkmıştır. İngilizler işgal ettikleri yerlerde iktidarı esmer ingilizlere ve oranın en şerli insanlarına teslim etmeden çıkmazlar. Ancak bugün yüce Mevla İngilizleri şaşılacak bir şekilde zelim etmiştir. Eskiden Filistin'de veya Mısır'da genel vali olan bir İngiliz'in bugün İngiltere'de 70-80 yaşındaki bir emekli olduğunu Mısır ve Filistin'de sömürdüğü mal varlıkları ile köşkler yaptığını görürsün. Fakat bugün İngiltere'den aldığı maaşı yapmış olduğu o köşkerin temizlik hizmetine dahi yetmemektedir. Bu nedenle bu köşkerlerini birer birer satmaktadırlar. Hem de Araplara... Londra'nın caddelerine girdiğinizde sanki oranın Suudlulara, Katarlılara ve Kuveytlilere ait caddeler olduklarını sanırsınız. Yazın Londra'ya gittiğinde acaba bu cadde bir Arap caddesi mi yoksa İngiliz caddesi mi bilemezsin. Çünkü Arapların çoğunun orada evleri, villaları var. Yazın oradaki yazlıklarına gidiyorlar. Biz amellerimizin şerrinden Allah'a sığınırız. Allah bizi korusun.

Pakistan'da Hristiyanların Durumu

Pakistan ise bu yönüyle çok iyi. Pakistan'da çöpçüler ve temizlikçiler hristiyanlardan olmak zorunda. Müslümanlar bu tür işlerde çalışmıyorlar. Pakistan'da hristiyanların hiçbir kıymeti ve değeri yok.

Pakistan'da bizim eve temizlik için müslüman bir kadın gelmişti. Tuvaleti temizlememiş ve; "bu benim görevim değildir. Bunu temizletmek için hristiyan bir kadın getirmeniz gerekir" demişti.

Ürdün'de Zerka belediyesi Pakistan'dan bir grup işçi getirmişti. Üçüncü gün belediye onlara çöp süpürgelerini teslim etti. Onlar; "bu ne oluyor?" dediler. Yetkililer de; "sokak temizliğinde çalışacaksınız" dediler. Onlar da; "biz sokak temizliğinde çalışmayız. Bizler müslümanız, bizi hristiyan mı zannediyorsunuz?" dediler ve görevi kabul etmeyerek Pakistan'a tekrar geri döndüler. Ancak Harem de (Kâ'be'de) temizlikte çalışan kimseler ise, bunu bir şeref olarak kabul ettikleri için yapmaktadırlar. Mekke ve Medine'de harameynin hizmetinde bulunmanın büyük bir şeref olduğuna inandıkları için çalışmaktadırlar. Çünkü harameynin temizlenmesi Mescid-i Haramın imarındandır. Nitekim bu hususta şöyle buyurulmuştur;

"Müşriklerin kendi küfürlerine bizzat kendileri şahitlik edip dururken Allah'ın mescitlerini imar etmeleri olacak iş değildir. Bunlar iyi amelleri boşa gitmiş kimselerdir; Cehennem'de de onlar ebediyyen kalacaklardır.

Oysa Allah'ın mescitlerini, yalnız Allah'a ve ahiret gününe iman eden, namazı dosdoğru kılan, zekatı veren ve sadece Allah'tan korkan kimseler imar ederler." (Tevbe, 17-18)

Mecusilerden (ateşe tapanlardan) cizye almak ittifakla caizdir. Hz. Ömer (ra):

- "Ben mecusiler hakkında bir hüküm bulamıyorum onlardan cizye alayım mı veya almayayım mı" diye Abdurrahman bin Avf'a sorduğunda Abdurrahman bin Avf:
- "Şehadet ederim ki ben Rasulullah'ı şöyle derken işittim: "Onlara (mecusilere) ehli kitabın muamelesini yapın" dedi," Bir diğer rivayette ise: "(Mecusilerin) kadınları nikahlanamaz, kestikleri yenmez."

Evet mecusilerin, kadiyanilerin, bahailerin, mürtedlerin, komünistlerin, baas partisine mensup olanların ve benzeri dinsizlerin kestikleri hayvanları yemek caiz değildir.

Bu nedenle Karaçi'de mezbahanide bir kadiyani görmüşler, onu boğazlayıp kesmişlerdir. Pakistanlıların bazı güzel huyları var. Bunlardan biri de dini duyarlılıkları ve hassasiyetleridir. Mesela Suud'da Kâ'be baskını hadisesi olunca İmam Humeyni televizyonda; "Bu olayın arkasında Amerika var" dedi. Bunun üzerine Pakistan halkı Amerika büyükelçiliğini, Lahor'daki konsolosluğunu yerle bir ettiler. Belgeleri bile yok ettiler. Önlerine gelenleri kırıp geçtiler. Halbuki Arap aleminde hiçbir kimseden bir fısıltı bile çıkmadı. Bu an Arapların ırz ve namusları Amerikalılar tarafından tarumar edilmekte. Fakat kimsenin ağzından tek bir kelime dahi çıkmamakta.

Hristiyan ve Yahudi Kadınlarla Evlenmek Caiz midir?

Yahudi ve hristiyan kadınlarla bir şartla evlenmek caiz olur. Bunların kendi kitaplarına iman etmeleri. Yani hristiyanın İncile ve kiliseye iman etmesi, yahudi kadının da Tevrata ve yahudiliğe iman etmesi şartıyla. Hristiyanların "Mesih Allah'ın oğludur", yahudilerin de "Üzeyir Allah'ın oğludur" demelerine ve müşrik olmalarına rağmen caizdir. Çünkü yüce Allah'ın "müşrik kadınları iman edinceye kadar nikahlamayınız" emri genel bir ifadedir. (Bakara, 221) Bu âyeti Allah Teala'nın şu âyeti kısıtlamıştır: "Bugün size, temiz ve güzel olan şeyler helal kılındı. Kendilerine kitap verilenlerin yemekleri size helaldir. Sizin yemekleriniz de onlara helaldir. Hür ve iffetli mümin kadınlar ile sizden önce kendilerine kitap verilenlerden hür ve iffetli kadınlar, namuslu olmanız, zina yapmamanız, dost edinmemeniz ve kendilerine mehirlerini vermeniz şartıyla size helaldir. Kim dini inkâr ederse, şüphesiz onun, daha önceki amelleri boşa gider. Ahiret gününde o, hüsrana uğrayanlardandır." (Maide, 5)

Yahudi ve hristiyan kadınlarla kendi kitaplarına iman etmeleri ve iffetli olmaları şartıyla evlenilebilir. Evet bunların namuslu olmaları şarttır. Ancak günümüzde batılı kadınlarda iffetli birini bulmak çok zordur. İsveç'te ve diğer yerlerde yaşayan müslümanlara sorunuz. Oralarda iffetli kadın bulmak mümkün mü? Bu nedenle Huzeyfe (ra) ehli kitaptan bir kadınla evlendiğinde Ömer (ra) ona şu mektubu göndermişti:

"Bana senin ehli kitaptan bir kadınla evlendiğin haberi geldi. Bu mektubum sana ulaştığında o kadını boşa." Huzeyfe (ra)'de Hz. Ömer'e şöyle haber gönderir:

"Bu evliliğin helal olup olmadığını bana haber verinceye dek bu kadını boşamayacağım" Hz. Ömer'de ona şu cevabı gönderir:

"Bu evlilik helaldir, fakat acem (müslüman olmayan yabancı) kadınlarda hainlik vardır ve ben onlardan fahişelerle evleneceğinizden korkuyorum."

İşte ben de bugün yahudi ve hristiyan hanımları ile evlenilmemesi, ancak müslüman kadınlarla evlenmeye gücü yetmeyenlerin ehli kitap kadınları ile, cariyelerle evlendiği gibi evlenilmesi kanaatindeyim. Yüce Allah âyet-i kerime: "İçinizden her kim, hür müslüman kadınlarla evlenmeye maddi gücü yetmezse mülkiyetiniz altında bulunan mü'min cariyelerden evlensin" (Nisa, 25) buyurmaktadır.

Zaruret olmaksızın ve zinaya düşme korkusu bulunmaksızın kölelerle evlenmek caiz değildir. Ancak zinaya düşmekten korkulduğu ya da hür mü'min kadınlarla evlenmeye maddi güç yetmediği zamanlarda cariyelerle evlenmek caiz olur. Kardeşlerim! Gerçekten bugün ehli kitaptan olan kadınlarla evlenmek çok büyük sorunlara sebep olur. Çünkü bu kadınlar senelerce diledikleri gibi hareket etmiş, diledikleri kimselerle arkadaşlıkta bulunmuş ve diledikleri erkeklerle içli dışlı yatıp kalkmışlardır. Tüm bunlarda babalarının veya ailelerinin rızası ve gözetimi altında olmaktadır. Ailelerinin gözetimi veya babalarının rızası altında olması şart mıdır? Hayır. Kızlarının hürriyetlerine aileleri de babaları da karışamaz aksi halde hapis var. Ailesinin müdahalesi durumunda kız mahkemeye başvurarak şikayette bulunma hakkına sahiptir. Evet onlarla evlendiğinde kocası olarak bile her hangi bir insanla arkadaşlık etmesine veya yürümesine engel olamazsın.

Bazı kardeşler batılı müslüman olmuş kadınlarla evlenmişlerdi. Bunlardan bazıları evlendikten kısa bir süre sonra, bazıları da üç dört çocuk sonrası boşanmak zorunda kaldılar. Batı kültürüyle yetişmiş kadınlarla İslâmî aile hayatı sürmek oldukça zordur. Bu nedenle ben batılı kadınlarla ister müslüman olsunlar, isterse hristiyan olsunlar çok şiddetli zaruri haller dışında onlarla evlenilmemesi gerektiği görüşündeyim.

Amerika'dan evlenen birçok kimse hanımlarından boşandıktan sonra çocuklarıyla birlikte oradan kaçmak zorunda kalmışlardır. Amerikan kanunlarına göre eşlerin boşanmaları durumunda küçük çocuklar annelerine verilmekte ve kadın boşandığı eşinin malının yarısını almaktadır. Büyük milyoner Muhammed el-Fâsi Yunanistan'da barların birinde barmenlik yapan bir İngiliz kızla evlenir. Sonra Amerika'ya gider, orada birkaç ay yaşadıkdan sonra onunla birlikte yaşamaya güç yetiremez ve o kadını boşar. Zannediyorum toplam serveti 3 milyar dolar civarında ve hakim 1.5 milyar dolar kadına nafaka ödemesini kararlaştırır. Kitap ehli kadınlarla evlenmek gerçekten çok büyük sorunlara sebep olmaktadır. Bunlar sonradan İslâm'a girmiş olsalar dahi bu sorunlar yok olmamaktadır. Çünkü insanların bir gün ve gece arasında değişmesi mümkün değildir. Bu uzun senelere muhtaçtır. Geçmişin silinmesi uzun zaman isteyen bir olaydır. Onların İslâmî ortamlara alışması ancak yıllar sonra mümkündür. Onların İslâmî usûllere göre terbiye olunması ve İslâmî adabı öğrenmeleri yıllar sonra mümkün olabilir.

Bedir ehlinde olan sahabelerden Kudame bin Maz'ûn (ra)'ın içki içip sarhoş olduğu rivayet edilmektedir. Neden? Çünkü onlar içkinin su gibi içildiği bir toplumda yetişmişlerdi. Yine Ebu Mihcen, Kadisiye Savaşı'nda içki içmiştir. Şad bin Ebi Vakkas onun ellerine kelepçe vurur ve hapseder... Ebu Mihcen savaş atlarını görünce şiirler söyler.

Gençler! İçinizden onun şiirlerini ezberleyor

Ey Ebu Mihcen

Senin oklarla donatılmış atları görüp de Elin ayağın bağlı olarak oturup kalman Üzüntü olarak kafidir.

Onun bu sözlerini işiten Sad'ın eşi ona acır, Sad'ın alacalı atını ona verir ve atı alan Ebu Mihna yönelir. Şad savaşı izlerken, bu iş alaca atın işi der. Komünizm ve baasçılığın şerrinden Allah'a sığınırım. Komünist kadınlar, baasçı kadınlar kâfirdir, İslâm'ın çerçevesi dışındadır.

Onlara yahudi veya hristiyan kadınların hükmü uygulanmaz. Yahudi veya hristiyan kadınlarla evlenmek caizdir. Ancak ateist veya komünist kadınlarla kesinlikle evlenmek caiz değildir. Aynı şekilde komünist veya ateist kimselere kız verilmeside caiz değildir. Bu kimselerin komünizme inanıyor olmaları veya olmamaları önemli değildir. Eğer komünizme veya ateizme davet eden kimseler ise onların kâfirliğine hükmolunur. Onların kestikleri hayvanlar yenmez ve onlar müslümanların kızlarıyla evlenemezler. Öldükleri zaman cesetleri yıkanmaz, kefenlenmez namazları kılınmaz ve müslümanların mezarlığına defnolunmazlar.

Komünizme veya ateizme davet eden ya da Baas Partisi propagandasını yapan kimseleri zahirleri ile değerlendirir ve onlara kâfir muamelesi yaparız, iç alemlerini ise alemlerin Rabbi Allah'a bırakırız. Komünist ya da ateist herhangi bir partiye dahil olan kimse hangi niyetle olursa olsun örneğin İslâm'a hizmet etmek veya müslümanlardan zulmü hafifletmek niyetiyle denilse dahi bu o kimsenin Rabbi ile kendisi arasındadır. Biz o kimseye kafir muamelesi yaparız. Kâfir bir kimsenin müslüman bir kadın ile evlenmesi nasıl caiz değil ise, ateist veya komünist bir kimsenin müslüman bir kadınla evlenmesi aynı şekilde caiz değildir. Bu

kimseler kurban kesseler veya davette bulunsalar onların kestikleri yenmez ve davetlerine icabet olunmaz. Onların ölüleri yıkanmaz, kefenlenmez ve müslümanların kabrine defnedilmez.

Bu fetvaya Ürdün Üniversitesi Şeriat Fakültesinde ben ve diğer âlim kardeşlerimiz muvafakat ettik. Ben onlara dedim ki; "bu mesele hakkındaki hüküm budur." Onların hepsi de benim söylediğim hükme muvafakat ettiler. Bu fetvaya muvafakat edenlerden biri de Şeyh Said Havva'dır. Komünist, ateist, ateist, baas partisine mensup olan insanlara Rasulullah (sav)in; "kim dinini değiştirirse onu öldürünüz" hadisi tatbik olunur. Baas Partisi'ne mensup olan herhangi bir kimsenin İslâm'ı sevmediği halde gelip bizimle bazen Cuma namazı kılması onun müslüman olduğunu göstermez. Çünkü bunlar, İslâm'ı çirkin görmekte ve İslâm'ın günümüzde tatbik olunamayacağını savunmaktadırlar. Bu düşünce onların küfrüne yeterlidir. Baas Partisi'ne mensub olan birinin Baas Partisi'nin kurucusu hristiyan Michel Aflek'i dost edinmesi, onun öğretilerini alması böyle bir kişinin kâfir olduğuna hüküm vermek için yeterlidir.

Soru: İngiliz veya Amerikan vatandaşı olan hristiyan ve diğer dinlere mensup olan kimselere harbi denilebilir mi? Zira bazı âlimler bunları harbî olarak değerlendirmektedirler.

Cevap: Bunlar hristiyandır. Eskiden İslâm'ın Rumları harbi olarak kabul ettiği gibi bugün de bunlar harbi statüsündedirler.

Müslüman Devlette Yaşayan Hristiyanın Öldürülmesi

Müslüman bir devletin idaresi altında yaşayan doğulu veya batılı herhangi bir hristiyanı öldürmek caiz değildir. Yeter ki vize alarak girmiş olsun. Çünkü vize eman verme sözleşmesi hükmündedir. Vize alarak müslümanların ülkelerine gelen kimselerin kanları mahfuzdur, malları güven altındadır. Çünkü bu kimseler müslümanların ülkelerine geldikleri taktirde öldürüleceklerini bilselerdi gelmezlerdi. Ancak İslâm ülkelerine vize alarak gelmiş olan bu kimseler müslümanları hristiyanlaştırmaya başlarsa biz onlara uyarıda bulunarak; "eğer müslümanların arasında hristiyanlık propagandası yaparsanız kanınız hederdir, size verilmiş olan vize (eman akdi) geçersizdir" deriz. Bu uyandan sonra yine hristiyanlık propagandalarına devam ederlerse, onların öldürülmeleri caiz olur.

Örneğin Afganlılara Peşaver'de yemek, elbise ve sağlık hizmetlerinde bulunmak için gelmiş olan Amerikan, İsveç, Alman ve İngiliz vb. devletlerin vatandaşlarını öldürmek caiz değildir. Ancak bunlardan vizesiz olarak veya Afgan gruplarından herhangi bir grubun aracılığı olmaksızın ülkeye girmiş olanların öldürülmeleri caizdir. Buna mukabil Afganistan'daki herhangi bir grup yukarıda zikredilenlerden birini alır, Afganistan'a getirir ve ona; "gel sana Afganistan'ı göstereyim" diyecek olur ise, buradaki herhangi bir mücahidin ona dokunması helal değildir. Ancak böyle bir kişinin Afganistan'da fesad çıkardığını görürsek bunu uyarır ve tehdit ederiz. Bu ya Afganistan'ı terk edip gidecektir yahutta kanı helaldir, öldürülür. Herhangi bir grubun aracılığı ile Afganistan'a gelen birini bir kötülüğü görülmeden öldürülmesi günaha vesile olur. Çünkü böyle bir durumda müslüman verdiği sözü bozmuş olur. Kardeşlerim buna çok dikkat edin.

Ben de bu meseleye vâkıf değilim. Bu yıl okumuş olduğum fıkıh kitaplarından anladım, öğrendim. Ben cihad, eman, ahit vb. bölümleri mütalaa ederken bu neticeye vardım.

Hangi devletten olursa olsun, bir devlete vizesini alarak girdiğin taktirde, o devletin kanunlarına muhalif her hangi bir şey yapmak senin için caiz değildir. Vize alınarak girilen devletin kanunlarına muhalefet ancak kişiyi İslâm'ın herhangi bir emrini yerine getirmekten engellediği taktirde caiz olur. Örneğin namaz, oruç ve benzeri ibadetlere engel olma gibi. Bunun dışında onları aldatmak, mallarını çalmak kesinlikle caiz olmaz. Yine o devletin izni olmadan onun vatandaşı olan bir kızla evlenmen caiz olmaz. O devlete zarar vermek caiz değildir. Elektrik çalmak için elektrik saatine mıknaş koyman caiz değildir. Telefon faturasını yırtıp atmak caiz değildir. Batı devletleri veya Amerika'da tüm kafirliklerine ve İslâm düşmanlıklarına rağmen insanlara dürüst davranmaktadırlar. İnsana saygı göstermektedirler.

Örneğin bizim ülkemizde telefon faturasını iki gün veya bazı yerlerde bir hafta yahut bir ay geciktirdiğiniz taktirde telefon kesilir. Neden? Çünkü faturanın bedelini ödemedi geciktiniz. Batıda ise durum böyle değildir. Amerika'da doktorasını yapmış müslüman bir genç bana şunları anlattı: "Okulu bitirdiğimde birikmiş elektrik ve telefon faturalarını ödemek için şirkete gittim ve; "biriken borçlarımı ödemek istiyorum, öğrenci olduğum için zamanında ödeyemedim" dedim. Onlar; "önemli değil, eğer paran yoksa ülkeni döndükten sonra postayla gönderirsin" dediler." Evet... Birikmiş borçlarını ödemek isteyen birisine söyledikleri bu! Kişi Ürdün'e gidecek, oradan Amerika'ya elektrik faturalarının parasını gönderecek. Tam bir güven... Tam bir emniyet...

Fabrika sahipleri fabrikalarını sigorta ettirmekte, yangına veya herhangi bir hasara uğradığı zaman da tazminat almaktadırlar. Bunu öğrenen Amerika'da bulunan bazı yabancı uyruklular, özellikle arap iş sahipleri iflas durumuna gelince, yahut iflasa yaklaşıncı şirketlerini sigorta ettirmekte işyerlerini yakmakta ve şirkete giderek; "işyerim yandı ve tüm emniyet tedbirlerini de almıştım" diyerek milyonlarca dolar tazminat almaktadırlar.

(Dinleyenlerden biri Abdullah Azzam'la konuyu tartışıyor):

Tartışan: "Ya Şeyh! Bu hüküm önceden geçerliydi. İslâm'ın devlet olduğu, savunmaya ve saldırmaya güçlü olduğu zamanlarda geçerliydi. Ve İmam Ebu Hanife müslüman bir kimse hristiyan bir adamın camını kırsa onu tazmin etmek zorundadır diyordu...

Azzam: Şu anda da bu hüküm geçerlidir tazmin etmek zorundadır.

Tartışan: Fakat bunlar ülkelerimize kendi kültürlerini yaymak amacıyla gelmektedirler!

Azzam: Kardeşim onların girmelerine müsaade eden kim?

Tartışan: Onlar gibi kâfirler!

Azzam: Evet! Doğru söyledin. O taktirde onlara; "sizi buraya girdirenler sizin gibi kâfirlerdir. Sizin buraya girmeye hakkınız yoktur" diyerek uyarıda bulunmak gerekli. Öyle değil mi? Buna rağmen o kimse girdiği taktirde; ya İslâm'ı kabullenecek, ya çizye vermeyi kabullenecek, ya da öldürülecek, hükmü budur, öyle değil mi? Ancak bu hükmün geçerli olması için onun önceden uyarılmış olması şarttır. Aziz kardeşim! Ona bir mektup göndermen ve; "Sen burada şöyle şöyle fesat çıkarıyorsun, bu ülkeyi terk edeceksin aksi taktirde öldürüleceksin" diyerek uyarıda bulunman yeterlidir. Bu uyarıyı yaptıktan sonra onu öldürmen senin için caiz olur. Fakat bu uyarıda bulunmadan ve o kimse kendisini bulunduğu yerde güven içerisinde ve mutmain olarak hissederken onu ansızın öldürmen caiz değildir. Bu hüküm müslüman ülkede yaşamayan yabancı kâfirler için geçerlidir.

Kendi ülkemizde birlikte yaşayan ehli kitaptan kimselere gelince, bunları öldürmek ancak onlar bize saldırdıkları veya savaş açtıkları taktirde caiz olur. Aksi halde öldürülmeleri caiz değildir. Çünkü bu sonu gelmeyen büyük bir fitneye sebep olacaktır. Günümüz tağuti sistemin liderleri onların safında yer alacaklardır. Müslümanları ve İslâmî Hareketleri bastırmaya, gerekirse katliamlar yapmaya yöneleceklerdir... Bir hristiyanın gözünü çıkardığın veya onu öldürdüğün zaman karşılığında hapishanelerde onlarca müslüman işkence altında öldürülür.

İslâm Hakimiyeti Altında Ehli Kitabın Hükümü

Aziz kardeşlerim! Kitap ehli, yahudi ve hristiyanlarla düzenlenmesi gereken ilişkiler ancak İslâm devletinin gölgesi altında mümkün olabilir. İslâm devletinin olmadığı bir ortamda kılıçla işe başlarsan unutma ki onlar senden çok daha kuvvetliler. Dikkat et. Şer'i maslahatları ve şer'i siyasetleri göz önünde bulundurman gerekir. İslâmî davetleri ve İslâmî çalışmaları muhafaza için dikkatli olmamız gerekir. Stratejik açıdan şu anda onlara saldırmamamız gereklidir. Aksi halde onlardan bir kişinin ölmesi karşılığında onlarca müslüman işkence altında şehid edilecektir. Bütün dünya sana karşı harekete geçecektir. Amerika ve ülkedeki uşak yönetim sana karşı harekete geçecektir. Senin ülkedeki idareciler tarafından müslümanlara işkence yapıp baskı yapacaktır. Böylece onlarca müslüman şehid edilecektir. Ne adına? Bir hristiyanın öldürülmesinden dolayı.

(Başka bir kişinin Azzam ile bu meseleyi tartışması)

Azzam: Hristiyan bir kimsenin malını alman kesinlikle caiz değildir. Ülkene vize alarak giren batılı bir hristiyanı öldürmen de caiz değildir. Onu öldürmen ancak kanını heder edecek bir iş yapması durumunda caiz olabilir.

Soran: Peki İslâm ülkesine eman alarak girmiş olan bu kâfirin kanını helal kılan ameli kim tesbit eder? Onu kim sınırlandırır? Örneğin ben bunu yapabilir miyim yoksa âlimlerin mi tesbiti gereklidir?

Azzam: Şüphesiz ki âlimlerdir... Kendisine izin verilerek İslâm topraklarına giren insanın hangi amelinin kanını helal kılacağını âlimler belirlerler. Tabi ki fetva nereden çıkacaktır. Âlimden çıkacaktır. Öldürülüp öldürülmeyeceğine o karar verir. Sana "öldür" dedikten sonra sorumluluğunu ona yükle, işine devam et. Fakat bu mesele bu kadar basit bir konu değildir. "Kifayetu'l-Ahyar" veya "İbn Abidin" veya "İbnu'l-Kayyim el-Cevzi"nin kitaplarından bir iki satır okuyan gençler sanki İslâm'ın en büyük müftüsü kesiliyor, fetva veriyor ve şu âyetleri okuyor: "Onları bulduğunuz yerde öldürün, sizi çıkardıkları yerden sizde onları çıkarın." (Bakara, 191) "Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün, onları tutun, hapsedin, bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun." (Tevbe, 5) Bu âyetlerle meseleye vâkıf olmayan kimselerin hemen fetva vermeye kalkışmaları caiz değildir. Olay sizin sandığınız kadar basit değildir. Mısır'daki Tekfir ve Hicre cemaatinin tutulduğu hastalık budur. Bu cemaatin emiri Şeyh Mustafa Şükrü -Allah rahmet eylesin- bu tür fetvalar veriyordu. Ve cemaatine dahil olan gençlerde birkaç kitap okuyarak müslümanların kanlarının mubah olduğuna dair fetva vermeye kalkışıyorlardı. Daha sonra Mısır istihbaratı, cemaati oyuna getirmeyi başardı. İçlerine sızdılar. O zaman da Mısır'ın Vakıflar Bakanı olan Dr. Zehebi'nin aleyhinde gençleri kışkırttılar. Onlara; "Sizin aleyhinize fetva veren Zehebi'dir" dediler. Aslında mesele Zehebi meselesi değildir. Meselenin arka planında şunlar olmuştur: Enver Sedat'ın karısı Cihan Sedat bir de Mısır'da İslâmî İşler Yüce Meclisi Başkanı Tefvik Uveyda'nın vakıf mallarını çaldıkları anlaşıldı. Bu hırsızlığı ortaya o zamanki Vakıflar Bakanı adı geçen Dr. Zehebi ortaya çıkardı. Mesela Zehebi Enver Sedat'ın karısı Cihan Sedat'ı Vakıflar'a ait birçok daireyi kiralayıp gelirlerini kendisine aldığını ve bir bölümünü de Tefvik Uveyda'ya verdiğini ortaya çıkardı. Bu hususta mahkemeye dava açtı. Tefvik Uveyda Zehebi'ye ihtarda bulunarak;

- "Sen bu davayı saygıdeğer biri olarak geri al" dedi. Zehebi;

- "Hayır, mümkün değil, bu bir haktır, uyulmaya layık olan haktır" diye cevap verdi. Tekrar ona birini gönderdiler;

- "Bu davayı geri al, bu senin için daha hayırlıdır" dediler. Zehebi bunu reddetti. Bunun üzerine bakanı değiştirdiler. Zehebi'yi bakanlıktan kovdular. Sonra da ona mahkemede davanın düştüğünü bildirdiler. Zehebi de;

- "Bunu mutlaka devam ettirmek gerekir çünkü memlekette yargı organları var" dedi. (O zaman da Mısır yargı organları kısmen de olsa bağımsız hareket ediyordu. Herhangi bir kimse aleyhine çekinmeden hüküm verebiliyorlardı. Mısır hakimleri Enver Sedat'ın aleyhine de olsa hüküm verebilecekleri hissini taşıyorlardı). Önemli olan Zehebi'nin davasından vazgeçmemesidir. Mısır istihbaratı da Tekfir ve Hicre cemaatine mensub olan bu gençleri Zehebi'nin aleyhine kışkırttılar. Onlara; "bu adam sizin aleyhinize çalışıyor, bu adam sizin aleyhinize fetva veriyor, sizin davanızın önünde bir engel teşkil ediyor. Böyle bir adamın kanı helaldir. Niçin bunu öldürüp diğer alimlere de ibret yapmıyorsunuz?" dediler. Tekfir ve Hicre cemaatine göre de âlimlerin çoğunluğu dinden çıkmış kâfirlerdir. Böylece bu insanlar Zehebi'yi öldürdüler, devlet de hem Zehebi'den kurtuldu hem de öldürüldü diye çılgık kopardı.

Allahuekber!

Zehebi öldürüldü! Böyle büyük bir âlim öldürüldü! Bu zat salih bir kimse idi. "Tefsir ve Müfessirûn" adlı kitabın yazarı idi. Devlet bunu istismar ederek büyük bir sansasyon yaptı. Bu sansasyonun sayesinde Tekfir ve Hicre cemaatine mensub olan gençlerin çoğunu toplayıp hapishanelere attı. Önde gelen liderlerinden beşini de öldürdü.

Yine mevzumuza dönelim;

Tartışan: Hristiyanlar harbi (müslümanlarla savaş halinde olan kâfir) hükmündedirler...

Azzam: Harbi olan hristiyanlar kimlerdir? Tartışan: Tüm hristiyanlar harbidirler.

Azzam: Nasıl harbi oluyorlar?

Tartışan: Başına şapka örten, boynuna haç takan tüm insanlar...

Azzam: Her boynuna haç takan harbi midir? Haçı boynuna takmak veya elbiselerine işlemek bu adamların inançlarının bir gereği. Sırf haç taktığı için harbi olmayabilir. Çünkü müslüman devletin iktidarı altında cizye vererek yaşayan yahut başka bir devletten olmasına rağmen müslüman devletten vize alarak turist olarak gelmesi de mümkündür. Bunlar kanlarını helal kılacak bir iş yapmadıkça harbi değildir.

Kardeşim! Harbi kimse müslümanlara silah çeken kimselerdir...

Bu konuyu daha fazla uzatmaya hacet yok. Ben bu şekilde fetva vermiyorum. Dileyen kendisine başka bir fetva mercii arayabilir!

İslâm Devletinde Zimmilerin Hukuku

Yahudi, hristiyan veya zimmi hükmünde olan bir kimse cizyesini ödediği taktirde ziraat yapmasına, ticarete bulunmasına müsaade edilir. Yapmış olduğu ticaretten veya ziraatten dolayı ayrıca bir şey alınmaz. Ancak ziraat yaptığı arazi haraç arazileri arasında ise o toprağın haracı alınabilir. İslâm ülkelerinde bulunan toprağın geneli haraç topraklarıdır. Toprağından dolayı haracı, kendi nefsinden dolayı da cizyeyi ödemesi gerekir. Ancak dış ticaret yapıyorsa ondan ticaretinin onda biri alınır. Zimmi olan bir tacir yurt dışından müslüman memleketlerine çeşitli mallar ithal edecek olursa onun ticaretinden öşür alınır. Özellikle Mekke ve Medine şehirlerine ithalda bulunan bir zimmiden bu miktar alınır. Nitekim Hz. Ömer kendi döneminde böyle yapmıştır. Hz. Ömer zeytinyağı, tahin vb. şeyleri Mekke ve Medine'ye ithal eden zimmi tüccarlardan yirmide bir vergi alıyordu. Fakat diğer ticaretlerinden onda bir alıyordu.

Haraç meselesine gelince; İslâmî idare altında yaşayan gayri müslimler memleketlerinin fethedildikleri zamanda belirtilen haracı öderler. Nitekim Rasulullah (sav) Hayber'i fethettikten sonra yahudilerin yaşadıkları bu toprakları iki eşit kısma ayırmış, bir kısmını kendisi ile birlikte cihad eden sahabelere dağıtmış, diğer bir kısmını ise arazinin mahsulünden yarısını vergi vermeleri şartı ile yahudilere bırakmıştır. Yahudiler her yıl sonunda mahsulün yarısını müslümanlara haraç olarak veriyorlardı. İşte bu vergi müslümanların elinde bulunan veya barış yoluyla fethedilen arazilerden alınan öşürün (mahsulün onda birinin) karşılığıdır. Bugün müslümanların topraklarının bütünü haraca tabi olan arazilerdir. Çünkü oralar müslümanlar tarafından fethedilmiştir.

Bir hristiyan haraç ve cizyesini ödedikten sonra kendi dininde serbesttir. Üzümü sıkıp evinde özel şarap yapabilir. Ancak çarşı-pazarda içki ve domuz eti satamaz. Şayet müslümanların çarşı pazarında içki satarsa veya domuz eti sunarsa böyle bir hristiyan terbiye edilir. Bir müslüman evine girer de bunları onun evinde görecektir olursa şişelerini ve diğer alet ve edevatlarını kıramaz, aksi taktirde kıldığını öder.

Buna karşılık müslümanların idaresi altında yaşayan gayri müslimler bize isyan eder, silah çekerlerse bize vermiş oldukları ahitlerini bozmuş olurlar. Bu taktirde onlarla savaşabiliriz. Zimmiler müslümanlara itaat edeceklerine dair söz verirken ayrıca müslümanlardan farklı elbiseler giyeceklerine dair de taahhütte bulunurlar. Mesela "giyar" diye adlandırılan bir elbiseyi ve bir parça kumaşı göğüslerine takarlar veya zünnar diye adlandırılan kuşağı bellerine bağlarlar ki yahudi veya hristiyan olduğu sokaklarda belli olsun. Çünkü sokaklarda yürüyen insanlara göre İslâm'ın hükümleri farklıdır. Mesela müslümanlar hristiyanlarla karşılaştıkları zaman onlar yoldan çekilip müslümana yol vermek mecburiyetindedirler. Hz. Ömer Kudüs'ü fethettiğinde oradaki hristiyanların giyar veya zünnarı giyerek müslümanlardan ayrılmasına, yahudilerin de ense saçlarını uzatarak müslümanlardan ayrılmasına dair onlardan taahhüd almıştı.

Gençler! Saçların ensesini uzatmak yahudilerin adetidir. Fakat bugün müslüman gençler onları taklid eder oldular. Halbuki bu durum cizye ödemenin sembolüdür. Bu nedenle sizler de ensesindeki saçı uzatan birini gördüğünüzde ondan cizye alın ve deyin ki; "sen bunu özel bir nişan yaptın ki selamın alınmasın, seni yolda bulduğumuzda kenara itip sıkıştıralım."

Hz. Ömer'in Kudüs'teki hristiyan ve yahudilerden aldığı taahhütlerden biri de silah taşımamaları ve atlara eğerli halde binmemeleri taahhüdü idi. Onlara bindiklerinde çıplak binecekler, her iki ayaklarını da bir taraftan sarkıtacaklardı. Yine Hz. Ömer bu gayr-i müslimlerden çan çalmamalarına, çanlarını tamir etmemelerine, yeni kiliseler yapmamalarına, bayram ve diğer dini günlerinde gösteriş yapmamalarına dair taahhüd almıştı. Evet... Hz. Ömer'in Kudüs hristiyanlarından aldığı ahitler işte böyle idi. Bu hususları İmam Nevevi Mecmu adlı kitabında zikrettiği gibi diğer bir çok âlimler de kitaplarında zikretmişlerdir. İşte hristiyanlara karşı davranma bu şekildedir, onların zelilliğini hissettirme vardır.

Bir Şamlı bana dedi ki: "Daha yakın zamana kadar biz hristiyan birini yolda gördüğümüz zaman ona "ey hristiyan soldan yürü" derdik, hristiyan da yolun soluna çekilirdi. Bir hristiyan karşımıza binekli olarak çıktığında bineğinden inerti."

Evet bir hristiyan bir müslümandan yüksek bir durumda olamaz. O bakımdan hristiyanlar kendi binalarını müslümanların binalarından daha yüksek yapamazlar. Ne yazık ki bugün her şey tersine döndü. Bu hususta size çok enteresan bir örnek zikredeyim:

Mısır kralı Faruk'un kız kardeşi Fethiyye, Kemal Gali isminde bir hristiyan gence aşık olur. O kızın annesinin ismi kraliçe Nazlı'dır. Annesi Kral Faruk'a;

- "Bu kız Kemal Gali ile evlenmek istiyor" der. Kral Faruk:

- "Ben nereye giderim, Mısırlıların dilinden nasıl kurtulurum, Ezher bana ne der. Ezher âlimleri beni ve sizleri tekfir eder. Benim kız kardeşim nasıl hristiyan bir kimse ile evlenebilir?" der. Kızın annesi:

- "Sen kendi başının çaresine bak" der. Bunun üzerine kral Faruk kız kardeşinden beri olduğunu, kendisi ile onun arasındaki tüm bağların koptuğunu ilan eder ve kız, bu hristiyan gençle evlenir. Ezher âlimleri bu kızın kâfir olduğunu ilan ederler. Kız, bunların hiçbirisini önemsemez ve evlendiği hristiyan Kemal Gali ile birlikte yanındaki milyarlarla Amerika'ya gider. Amerika'da köşklerde, kumarhanelerde ve barlarda bu paraları tüketir... Ve bir zamanlar Kral Faruk'un kız kardeşi olan prenses oFethiyye bir lokma ekmek bulabilmek için Amerika'lıların evlerinde hizmetçi olur. Bu hal böyle devam ederken hristiyan Kemal Gali Fethiyye'nin mallarını bitirdikten sonra ona kızar. Los Angeles kentinde silahını çekip Fethiyye'yi öldürür. Daha sonra gidip kendisini Los Angeles mahkemesine teslim eder. Evet bu kadının sonucu şu hadisi şerifte tasvir edildiği şekilde olur: "Allah bir kuluna gazab ettiği zaman göklerden biri şöyle seslenir; "Allah filana buğz etti! Sizler de ona buğz edin!" Yeryüzünde de biri şöyle seslenir; "Allah filana buğz etti! Siz de ona buğz edin!" Kim Allah'ı gazablandırarak insanları razı etmeye çalışacak olursa, Allah ona gazab eder, insanları da ona gazablandırır. Kim de insanları kızdırarak Allah'ı razı edecek olursa Allah, ondan razı olur ve insanları da ondan razı eder."

Günümüzde ise bütün hükümler değiştirilmiştir, şeriatın hükümleri nerede uygulanmaktadır? Allah'ın dininin indirildiği şekilde uygulandığı hiçbir toprak parçası maalesef günümüzde yoktur. Öyleyse zimmilerin; "...boyun eğip kendi elleriyle zillet içerisinde hor ve hakir olarak cizye verinceye kadar onlarla savaşın..." âyet-i kerimesinin hükmü nerede?

Ürdün'de Kral Abdullah 1950 senesinde vefat ettiğinde hiçbir hristiyan, orduda subay olamazdı, hiçbir hristiyan okul idaresinde bulunamazdı, Ürdün mahkemelerinde hiçbir hristiyan hakim yoktu... Şu anda ise Ürdün mahkemeleri hakimlerinin % 50 'sini

hristiyanlar oluşturmaktadır. Bunlar müslümanları yargılayıp karar vermektedirler. Kan, mal ve ırz gibi davalarda hükmeden hakimler hep hristiyanlardandır! Ürdün genel kurmayında ki komutanların çoğunluğu hristiyanlardandır! Biliyor musunuz ordu komutanları bakanlardan daha önemlidir.

Ürdün'ün Kral Abdullah Zamanıyla Karşılaştırılması

Kral Abdullah döneminde adliye bakanı İrbit şehrine hristiyan bir hakim gönderdi. O zaman İrbit'de bugünkü başbakan Vasfi et-Tell'in babası Mustafa Vehbi et-Tell bulunuyordu. Bu zat şairdi. Kendisinde gayret-i diniyye vardı. Hristiyan hakim bu şehre varınca Mustafa Vehbi kral Abdullah'a bir mektup göndererek şunları yazdı: "Siz bize Ürdün hristiyanlarından olan papaz Ayyat Muassil'i gönderin de İrbit halkını vaftizlesin." Bu mektup kral Abdullah'a ulaşınca; "Bu deliye ne oldu?" dedi. Kralın etrafında bulunanlar; "İrbit şehrine hristiyan bir hakim gönderdiler" dediler. Kral Abdullah; "Hayır, hayır bu olmaz. Hapsedin onu" dedi. Yine Ürdün'ün Amman şehrinde bir kilisenin yapımına başlandı. Kilise yukarı doğru yükselince Kral Abdullah onu gördü ve şehrin valisine;

- "Bu ne?" diye sordu. Vali;
- "Efendim bu bir kilise, bana baskı yaptılar. Pazar günü ayin yapmak istiyorlar" dedi. Kral Abdullah da ona;
- "Sıdkı, sen hristiyanlara kaleler mi yapmak istiyorsun, derhal onu durdur" dedi. Kiliseyi yaptırmasını durdurdu ve kiliseyi yıktı.

Evet yeni kilise yaptırmak yasaktır, yasak!

Yine bir zaman Kral Abdullah zamanında Sald şehrindeki bir okula hristiyan birisi müdür olarak atandı. Bunu duyan Sald ahalisi bu durumu protesto eden gösteriler yaptılar.

Şu anda ise her şey değişti! Tüm dünya değişti...

Şairin dediği gibi;

Çadırlar aynı çadırlar amma

Mahallenin kadınlarını değişik görüyorum.

Cizye Neyin Karşılığıdır?

Konumuza dönelim. Cizye neyin karşılığı idi? Malikilere göre cizye;

- Kâfir olmalarından dolayı öldürülmelerine karşılık olarak alınır ve zimmiler sağ bırakılır.
- Şafiilere göre ise, cizye; zimmilerin hem kanlarının bedeli hemde İslâm diyarında ikamet etmenin bedelidir.
- Bir kısım Hanefilere göre ise cizye; zimmilere yardım edilmenin ve cihada katılmamalarının bedelidir. Çünkü gayri müslimler askerden muaf tutulurlar, buna karşılık cizye öderler. Bu nedenle herhangi bir kimse müslüman olursa Mâliki ve Hanefi mezheplerine göre, o yılın cizyesi düşer. Şafiiler ise, yılının cizyesini daha önce vermemiş ise müslüman olduğu o yılın cizyesini de son olarak ödemek mecburiyetindedir, derler.

Zimmet ehli hristiyanlardan bazıları, yol kesiciliğe başlarsa, onlara müslümanlardan yol kesicilik yapanlara olduğu gibi yol kesen hükmü uygulanır. Bu hüküm şu âyet-i kerimede belirtilmektedir. "Allah ve Rasulüne karşı savaşan ve yeryüzünde fesat çıkarmaya çalışanların cezası ancak öldürülmeleri veya asılmaları yahut ellerinin ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi ya da yeryüzünde başka bir yere sürgün edilmeleridir. Bu dünyada onlar için bir zillettir, ahirette ise, onlar için büyük bir azab vardır." (Maide, 33) Âyet-i kerimede şıkları belirtilen cezaların seçilmesinde eşkiyaların suçları göz önünde bulundurulur. Eğer yollarını kesmiş oldukları insanları öldürmüş, mallarını almamış iseler, bunun karşılığında öldürülürler. Eğer insanların mallarını alıp ve onları öldürmüşlerse hem asılır hem de öldürülürler. Şayet sadece insanların mallarını almışlarsa elleri ve ayakları çaprazlama kesilir. İnsanların mallarını da almaz sadece onları korkutacak olurlarsa sürgün edilirler. Ancak bazı alimlere göre sağ eli ile sol ayağı çaprazlama kesildikten sonra öldürülecekleri, sonra da bütün insanlar görsünler diye üç gün asılacakları gerekmektedir. Bir kısım alimler asılma işinin öldürüldükten sonra, diğerlerinin ise öldürülmeden önce yapılması gerektiğini beyan etmişlerdir. Cizyesini ödeyen zimmet ehline ise, herhangi bir eziyette bulunmak caiz değildir. Metnini tam olarak hatırlayamadığım sahih bir hadiste Rasulullah (sav) şöyle buyuruyor: "Allah'ın Rasulü zimmiye eziyet eden bir kimsenin kıyamet gününde aleyhine şahittir." Sahih-i Müslim'de rivayet edilen başka bir hadiste de Hişam bin Hakim, Şam'da güneşin altında bekletilen çiftçilerden bir takım insanların yanından başka bir rivayette başlarına zeytinyağı dökülmüş insanların yanından geçmiş ve; "bunlar ne yaptılar?" diye sormuştur. Başlarında bulunan kişi; "bunlar cizyelerini ödemedikleri için burada tutuklanmaktadırlar" cevabını vermiştir. Bunun üzerine Hişam; "Ben Rasulullah'ın şöyle buyurduğuna şahitlik ederim; şüphesiz ki Allah dünyada iken insanlara işkence edenlere az-ab eder." (Siz bunları Mısır'da askeri cezaevinde müslüman kardeşlere acımasızca işkence eden Saffet er-Rubi'ye ve Hamza Besuni'ye söyleyin). Bir rivayete göre Hişam Filistin'in o zamanki emiri olan Umeyr bin Sad'ın yanına gider, bu hadisi ona anlatır. O da cizyesini ödemeyen bu insanları serbest bırakır.

Zimmilerden cizye ödemek istemeyenleri cezalandırmak caizdir. Cizye ödeyemeyecek derecede fakir olanlar, çocuklar ve kadınlar cizye ödemezler.

Cizye; savaşmaya güç yetirebilen zengin zimmet ehlinde alınır. Zengin bir hristiyan fakir bir dindaşı için; "bunun cizyesini ben ödeyeceğim" dese dahi bu kabul edilmez. Cizye ödemekten aciz kalan fakirlerin cizyesi zenginlerinden alınamaz. "Boyun eğip kendi elleriyle zillet içerisinde cizye verinceye kadar onlarla savaşın." Bu âyet-i kerimenin hükmü gereği her zimmi kendi cizyesini eliyle ve zillet içerisinde ödemek zorundadır.

Cizye zillettir. Hz. Ömer (ra) zamanında Tağriboğulları'ndan olan hristiyan Araplar cizye ödemeyi istemeyerek Hz. Ömer'e; "Cizye zillettir ve bizler Arabız zilleti kabul etmeyiz. Cizye olarak isimlendirmeksizin istediğin kadar bize mal vergisi koyabilirsin" dediler. Hz. Ömer (ra) onlara zekatı ikiye katladı ve "dilediğiniz gibi isimlendirin" dedi.

Evet gayri müslimler bizzat kendileri için cizye öderler. Arazilerinden de haraç öderler. Fakat gayri müslimler haraç arazilerini ekip biçmekten aciz olurlarsa, bir müslümanın bu tür arazilere el koyması ve bunları işletip haraç vermesi caiz midir? Bu mekruhtur. Çünkü haraç ödemek zillettir. Habib bin Sabit (ra) şöyle demektedir: Bir adam Abdullah İbn Abbas'a gelerek: "Haraç toprağının sahipleri orayı ekmekten aciz kalmaktadırlar. Ben o toprağı alarak ziraat yapsam ve haracını ödesem olur mu?" diye sordu. İbn Abbas (ra) da "hayır olmaz." Bir başka adam gelerek aynı şeyi sordu. Yine ona da "hayır olmaz" dedi ve yüce Allah'ın şu âyetini okudu: "Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenlerle, Allah'ın ve Rasulünün haram kıldığını haram saymayanları ve hak dini din edinmeyenlerle, boyun eğip kendi elleriyle zillet içerisinde cizye verinceye dek savaşınız." (Tevbe, 29) Sonra da İbn Abbas şunu söyledi: "Sizden biriniz hristiyanların boynunda bulunan zilleti kaldırıp almak mı istiyor?"

Kuleyb bin Vail şöyle demektedir: Ben Abdullah bin Ömer'e:

- "Bir arazi satın aldım," dedim. İbn Ömer'de
- "Satın almak güzeldir" dedi. Ben de;
- "Bu arazinin her bir baranı için bir dirhem (haraç) ödemekteyim," dedim. Bunun üzerine İbn Ömer bana:
- "Kendini zillate sokma," dedi.

Meymun bin Mihran, Ubey bin Ka'b (ra)'ın şöyle dediğini rivayet ediyor: "Ödeyerek zilleti kabul edeceğim beş dirhem cizye (haraç) karşılığında bile bütün yeryüzünün benim olmasını istemem."

"Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenlerle Allah'ın ve Rasulünün haram kıldığını haram saymayanlarla ve hak dini din edinmeyenlerle boyun eğip kendi elleriyle (zillet içerisinde) cizye verinceye dek savaşınız." (Tevbe,29)

Bu âyet-i kerimenin sûredeki yeni bir bölümün başlangıcı olduğunu ve müslümanlarla ehli kitap arasındaki ilişkileri düzenleyen hükümler getirdiğini daha önce zikretmiştik. Bazı iyi niyetli veya basit kimseler İslâm'ın ehli kitaba olan bakış açısında farklılık olduğunu zannedebilir. Çünkü Kur'an-ı Kerim'de Mekki ve Medeni olan sûreler arasında bu hususta farklılıklar mevcuttur. Hatta Medine'de ilk zamanlarda nazil olan âyetler ile Medine'nin son zamanlarında nazil olan âyetler arasında farklılıklar görülür. İslâm'ın, ehli kitap olan yahudi ve hristiyanlar hakkındaki bakış açısı, düşünce tarzı ve hükmü hiçbir zaman değişmemiştir. Değişen sadece aşamalara göre İslâm'ın ehli kitaba nasıl davranılmasıdır. Ehli kitaba İslâm'ın gelişmesine göre muamele

edileceği belirtilmiştir. İslâm'ın ehli kitaba ilahî bir kitabı yüklenen, beşeriyete doğru yolu gösteren insanlar olma mevkiilerini kaybettiklerine ve artık bu yeryüzünde Allah'ın Resulünün getirdiği yeni dini taşıyanlara ümit bağlamadan başka çıkar yol olmadığına dair görüşü asla değişmemiştir. Bu bakışı İslâm'ın Mekke'deki ilk döneminden müslümanların Medine'ye girmelerine kadar aynıdır, değişmemiştir. İslâm pratik bir dindir, hareket dinidir, ciddidir, elinde bulunduğu imkanlarla gerçeğe göre hareket eder, hayallere kapılmaz. Mekke döneminin başlangıcında ehli kitap diye bir şey yoktu. O bakımdan bu dönemde ehli kitap meselesini gündeme getirmenin bir anlamı yoktu. Çünkü Mekke'de ne yahudi ne de hristiyan bulunuyordu. Orada mücadele müşriklere karşıydı. Bu nedenle Mekke'de inen ayetlerde ehli kitaba çok az değinildiği görülür. Bu hususta aziz ve celil olan Allah Şûra Sûresi'nde şöyle buyurmuştur: "Bu insanlar ancak kendilerine bilgi geldikten sonra birbirlerini çekememe yüzünden ihtilafa düştüler. Eğer belirli bir süreye kadar ertelenmeleri hususunda Rabbinin geçmişteki bir sözü olmasaydı muhakkak aralarında hüküm verilirdi. İhtilafa düşenlerden sonra Kitaba varis kılınanlar da muhakkak ki ondan şüphe ve tereddüt içindedirler." (Şura, 14)

Uzun tarihi açıklamalar yapıldıktan sonra Araf Sûresi'nde de aynı izahatlar belirtilmektedir. Araf Sûresi acaba Mekkî midir yoksa Medenî midir? Şurası iyi bilinsin ki aslında peygamberlerin kıssaları geçen sûreler, Mekkî'dir. Sizler Mekkî ve Medenînin ne demek olduğunu bilmiyorsunuz. Bu hususta şunları söylemek mümkündür. Mekkî ve Medenî sûrelerin arasındaki farklar şudur:

- Hacc Sûresi'nin dışında içinde secde âyeti bulunan tüm sûreler Mekkîdir.
- İçinde "Kella" kelimesinin geçtiği sûreler Mekkîdir.
- Bakara Sûresi'nin haricinde içerisinde Adem ile Havva (as)'ın kıssalarının geçtiği sûrelerin tümü Mekkîdir.
- Mekkî sûrelerin özelliği; Rasulullah'ı İslâm davasında kararlı kılsın ve sarsılmasını önlesin diye geçmiş peygamberlerin kıssasını zikretmektir.
- Mekkî sûreler Allah'ın birliğinden, Rabbin tevhidinden, Allah'ın isim ve sıfatlarının tek olduğundan, yaratılışın nasıl başladığından, şu anda ne olduğundan ve nereye gideceğinden bahseder. Öldükten sonra dirilmeyi anlatır. Evet, Mekkî sûrelerin özelliği budur.
- Medenî sûreler ise şer'i hükümleri içerir. Evlenme, boşanma, miras hukuku, cihad, oruç ve hacc gibi meselelerin hükümlerini beyan eder.
- Mekkî sûrelerin özelliği genellikle âyetlerinin kısa olması, vurgularının güçlülüğü ve insanların hislerini harekete geçirmesidir. .
- Medenî sûrelerin âyetleri ise uzundur. Medenî sûreler Mekkî sûrelere oranla duygulara hitab etme ve etkilemedeki tesiri daha azdır. Kur'an okuduğunuz zaman okumakta olduğunuz sûrelerin Mekkî mi Medenî mi olduğunu hissedersiniz.
- Cennet ve Cehennemden bahseden âyetlerin geneli Mekkîdir.

Bunlar Cennet ve Cehennem'i tafsilatlı bir şekilde anlatırlar.

- Mekkî sûreler yaklaşık olarak 92 sûredir.
- Medenî sûreler ise yaklaşık olarak 22 sûredir. Kur'an-ı Kerim'in tamamı 114 sûre, 30 cüz, 60 hizibtir, 6 binin üstünde âyettir. Âyetlerin sayısı iki ayeti bir veya ayrı sayma görüşlerinden dolayı ihtilafıdır. Tercih olan görüşe göre, Kur'an'ın âyetlerinin sayısı 6236'dır. Kur'an-ı Kerim'de 77.000 kelime ve yaklaşık olarak 333.000 harf mevcuttur. Bunlar tefsir usulü kitaplarında zikrolunmaktadır. İmam Suyutinin "el likan fi Ulumi'l-Kur'an" adlı kitabında Zerkeşi'nin "el-Burhanfi Ulumi'l-Kuran" adlı kitabında, el-Menna el Kattan'ın "Ulumu'l-Kur'an" adlı kitabında ve Subhi Salih'in "Ulumu'l- Kur'an" adlı kitabında zikrolunmaktadır. Şeyh Menna el Kattan'm kitabı öz ve güzel bir kitaptır. Bu zat akıllı bir davetçidir.
- Mekke'de nazil olan Kur'an âyetleri A'raf Sûresi'nde de zikrolunduğu gibi İsrailoğulları'nın tarihinden, onların hile ve tuzaklarından, peygamberlere karşı tutumlarından bahseder. Kur'an onları "peygamberleri katledenler" diye isimlendirir. "...Çünkü onlar Allah'ın âyetlerini inkar ediyor ve peygamberleri haksız yere öldürüyorlardı..." (Âl-i İmran, 112)
- "Rabbin onların üzerine, kıyamet gününe kadar onlara azabın en kötüsünü yapacak kimseler göndereceğini de ilan etmişti." (A'raf, 167)

Kur'an'ın Ehli Kitaptan Bahsetmesi

Kur'an-ı Kerim'i araştıran kimse; o zaman Arap Yarımadası'nda yaşayan ehli kitabın çok az olmasına rağmen birçok sayfaların ehli kitaba ayrıldığını görür. Kuran-ı Kerim'in dikkatleri ehli kitabın üzerinde toplamasındaki sebep nedir? Yüce Allah İslâm daveti karşısında büyük bir engel oluşturan müşrikler izale edildikten sonra, gelecekte onların yerine ehli kitabın geçecekleri ve İslâm dinine karşı sağır bir kaya kesileceklerini biliyordu. Yüce Mevlâ yahudilerin İslâm'ın Medine'de başlamasından bugüne kadar bu dine karşı devamlı çıban başı olacaklarım ve süngü vazifesi göreceklerini biliyordu. İşte bu nedenle Kur'an-ı Kerim'de ehli kitab olan yahudi ve hristiyanlardan uzun uzun bahsedilmiştir. Gerçekten de Arap Yarımadası'nda şirk sona erdikten sonra ehli kitapla sorunlar başladı. Sonu kesilmeyen savaşlar başladı. Ve ehli kitapla olan çatışmalar sürüp gitti. Müslümanların savaşları genellikle Rumlarla olmaktaydı... Müşrik olan Farslar ise Kisra'nın saltanatı ile birlikte sona ermişti. Nu'mân bin Mukarrin'in komutasındaki İslâm ordusu Nihavent savaşından sonra Fars devletine son vermişti. Allah Resulü (sav) Bizans ve Fars kralına mektup göndermiş ve İslâm'a davet etmişti. Fars kralı Kisra Allah Resulü (sav)'in mektubunu parçalayıp atmıştı. Kisra'nın bu davranışını işiten Allah Resulü: "Allah da onun mülkünü paramparça etsin, bu Kisra öldükten sonra peşinden bir Kisra daha gelmeyecektir" buyurmuştu. Böylece Fars İmparatorluğu'nun sona ereceğini önceden bildirmişti. Fars İmparatorluğu müslümanların karşısında sadece on küsur sene dayanabilmişti. Müslümanların Rumlarla olan savaşı ise Yermuk'tan günümüze kadar uzanmaktadır. Bunlar Yermuk'tan sonra İstanbul'a (Konstantin) kaçmışlar ve İslâm dinine karşı orayı merkez edinmişlerdir. İslâm dininin karşısında büyük setler oluşturmuşlardır. Roma'da da batılıların tabi oldukları kilise papalığının merkezi yapılmıştır. Fransa'da Abdurrahman el-Gafiki Şehitler Meydanı'nda öldürüldükten sonra Avrupa'da müslümanların ilerlemesi, İslâm dini karşısında Sari Martin büyük bir direniş gösterdi ve müslümanların Avrupa'daki ilerlemesi durdu. Nihayet Türkler gelip Bizans'ın merkezi sayılan Konstantin'i (İstanbul) fetholuncaya kadar bunlar böyle devam etti. Konstantiniyye'nin fetholunması ile birlikte savaşlar yeniden başladı. Fatih Sultan Mehmet, Konstantiniyye'yi fethettikten sonra Avrupa'da ilerlemeye başladı. Bu ilerleyişinde ehli kitabın büyük bir direnişi ve zorluğu ile karşılaştı. İran Fars İmparatorluğu'nun temsil ettiği müşrikler ve ateşperestler hemen hemen son bulmuştu. Şu anda içerisinde bulunan Afganistan toprakları ateşperest Fars İmparatorluğu'na dahildi. Ayrıca Bedehşan, Kuzeyi, Gürcan, Tahar Hayrat, Horasan, Buhara ve Semerkant gibi merkezlerde Fars krallığının eyaletleri mahiyetinde idi. Bu fetihlerin tamamı Hz. Osman (ra) zamanında yapılmıştır. Şair şöyle dernekte: Görmedin mi dalaleti satıp hidayeti aldım Osman bin Avfan'ın ordusunda gazilerden oldum. Abdurrahman bin Semure (ra) tarafından Hz. Ömer veya Hz. Osman zamanında Kabil fetholunmuştur. Süneni Ebu Davut isimli hadis kitabında, hadis rivayet eden raviler zincirinde şöyle denilmektedir: "Bize Kabil'de bulunan Abdurrahman bin Semure şu hadisi anlattı." Bu da Abdurrahman'ın Kabil'i fethettikten sonra orada kalıp hadis rivayet ettiğini göstermektedir

Afganlar İkna Oldukları Fikrin Mutaassıbı Olurlar

Müslümanların feth etmiş oldukları topraklardaki halklardan Afganistan halkı dışında irtidad eden ya da direniş göstererek müslümanları çıkartan olmamıştır. Afganistan halkının mizacı serttir. Herhangi bir kimseye kolayca boyun eğmezler ve Ömer (ra) zamanında müslümanlar Afganistan'ı fethettikten sonra bazı kabileler İslâm'a saldıracak müslümanları tekrar Afganistan'dan çıkarttılar. Daha sonra müslümanlar tekrar Afganistan'ı ikinci defa fethettiler. Afganlılar bir fikre inandıkları ve ona ikna oldukları taktirde ona sıkı sıkıya yapışmakla ve onu yaymakla tanınırlar. Bu nedenle Afganlılar Budizm dinini benimseyip çevreye yaymışlardır. Budist dinine girdikten sonra artık Budisttir, onu değiştirmez. Hatta bugün Bamyân denen yerde Budha'nın büyük bir heykeli bulunmaktadır. Evet... Pakistan, Hindistan ve buraya yakın olan bölgelerde Budizmi yayan Afganlılardır. Sonra İslâm gelince önce diretmişler, müslümanlarla çetin savaşlar yapmışlar, müslümanları geri püskürtmüşlerdir. Daha sonra müslüman olunca da tüm bu bölgeye İslâm'ı onlar yaymışlardır. Mesela Gazneli Mahmud Hindistan'ı yedi kere fethetmiştir. Oraya girip Şamname heykelini o yıkmıştır. Afganlılar İslâm dininden Hanefi mezhebini benimsemişlerdir. Artık bu mezheb onlarla birlikte kıyamete kadar gidecektir ve bu mezhebe bağnaz denilecek şekilde bağlıdırlar. Mesela biri gelip vitir namazını iki rekat kılıp selam verdikten sonra üçüncü bir rekat olarak kılacak olursa artık öyle bir adamın peşinde ebediyyen namaz kılmazlar. Evet bunlar Hanefi mi Hanefidir. Lamî cimi yoktur. Hanefi mezhebinin ulaştığı milletlerin çoğu diğer mezheplerle birlikte yaşamışlar, Afganlılar hariç. Bunların içinde başka mezheb yaşamamıştır. Ancak Gazneli Mahmud döneminde Ebu İshak el-İsfereyani aracılığı ile Şafii mezhebinin mecbur edilmesi gündeme getirilmiş. Görülen o ki bu tahakkuk etmemiştir.

Rivayet edildiğine göre Ebu İshak, Gazneli Mahmud'un sarayında bulunuyordu. O Şafii mezhebini denedi. Gazneli Mahmud ona Şafii ile Hanefi mezhebinde namazdan sordu. Bunun üzerine Ebu İshak hurma suyu getirdi, onunla abdest aldı. Hanefi mezhebine göre kabul olabilecek en hafif namazı kıldı. (Yani namazda fatihayı okumadı, "Allahu ekber" diyerek namaza başlaması yerine "lailahe illallah" dedi ve namazını çok hızlı kıldı. Şu arkadaşımızın teravih namazını kıldırıldığı gibi tavuğun yem toplaması gibi eğilip kalktı).

Gazneli Mahmud; "Peki Şafii namazı nasıl?" diye sordu. Ebu İshak su getirdi. Mükemmel bir abdest aldı, kıyamda iken fatihayı okudu. Onunla birlikte zammı sûre okudu. Rükû ve sükudunu, ta'dil-i erkan ile yaptı. Bunun üzerine Gazneli Mahmud çevresinde bulunan Hanefi âlimlerine; "bu adamın kıldığı namaz Hanefi mezhebine göre sahih midir?" diye sordu. Onlar da; "Evet caizdir" dediler. (Hanefiler üzüm suyu, hurma suyu vb. meyve suları ile abdest alınmasını caiz görürler). Gazneli Mahmud bu manzarayı görünce; "Bugünden itibaren ben Şafiiyim" dedi, o da efradı ailesi de Şafii mezhebini benimsedi. Böylece Gazneli Mahmud'un başkenti olan Gazne kentinde Şafii mezhebi yayıldı. Ancak görülen o ki Şafii mezhebine devam etme nasib olmadı. Tekrar bölgeyi Hanefi mezhebine döndürdüler ve Hanefi mezhebi günümüze kadar Afganistan halkının mezhebi kaldı. Herhalde kıyamete kadar da böyle kalacak.

Bizler Afganistan'da mezhepleri yayma hırslarında değiliz. Çünkü bölgenin bir mezheb üzerinde kalmasında büyük bir hayır vardır. Fikhi ihtilaflar dine zarar vermez. Ümmetin vahdetini zedelemeyiz, bu belki de bir bölgede birden çok mezhebin olup da her mezhep mensubunun fikhi ferî ihtilaflardan dolayı diğer mezhep mensuplarıyla ihtilaf etmesinden, çekişmesinden daha hayırlıdır. Mezhebi tartışmaların ve mezhebi cedellerin doğmasından daha hayırlıdır. Bu nedenle bizler Afganistan'ın Hanefi mezhebi üzerine kalmasına razıyız. Vitir namazının üç rekat kalmasına da razıyız. Afganistan'da Hanefi mezhebinin kaybolup gitmesini temenni etmeyiz. Afganistan'ın birden çok mezheplere parçalanarak ferî ihtilaflara sürüklenmesini istemeyiz. Ancak Afganlılardan ve bütün müslüman kardeşlerimizden mezheb taassublarına kapılmamalarını isteriz. Herhangi bir kimsenin rûku ve sucuda giderken ellerini kaldırmamasından dolayı "bu vahabidir" dememelerini, "bunun peşinde namaz kılmaktansa tek başına namaz kılmak daha efaldır" sözlerini söylememelerini temenni ederiz. Afganlılar nezdinde dört mezhebe ait namaz sıhhatli bir namaz görülmemektedir. Sen onlara; "mezhepler dörttür, Şafii, Maliki, Hanefi ve Hanbeli'dir" dediğinde, "evet bu böyledir, başımızın tacıdır" derler. Sen bu mezheplerin hak olduğunu kabul ediyor musun? "Evet" derler. Fakat senin Şafii mezhebine mensub olan bir arap olarak ellerini kaldırdığında sana itiraz ederler. Ancak size tavsiyem itirazlara sebep olacaksa namazda ellerinizi kaldırmayın. Herhangi bir yere gittiğinizde başlangıçta o bölge insanlarına "ben Şafiiyim" veya "Malikiyim" yahut "Hanbeliyim" diye söyleyin. Onlar mezheplere saygı gösteriyorlar. Fakat sen; "benim herhangi bir mezhebim yok" dediğinde senin Vahabi olduğunu kabul ediyor, artık mesele bitiyor. Sizler mezhebinizi söyleyerek ona göre amel edin ki mücahidler arasında ihtilaflar çıkmasın. Namazda rûku ve sucuda giderken ellerini kaldırdığında sana itiraz ederlerse "ben Hanbeliyim, daha baştan Hanbeli olduğumu söylememiş miydin" deyip meseleyi bitirin. Şayet sen; "ben mezheb tanımam, ellerimi kaldırıram" dersan sana Vahabi derler, bir daha seni dinlemezler.

Şayet sizler Afganlılara karşı net olmazsanız mesela Hanefi olduğunuzu söylerseniz size sorular sorar, Hanefi olduğunuzu ölçmeye çalışırlar. Ağzınıza burnunuza su verme şeklinize dikkat ederler. Rükudan önce mi yoksa sonra mı kunut dualarınızı okuduğunuza dikkat ederler. Namazda ellerinizi kaldırıyor musunuz, yoksa kaldırmıyor musunuz ona bakarlar. Vallahi onlar bu hususta Necibullah'ın istihbaratından daha hassastırlar. Bu bakımdan baştan meseleyi bağlayın, mezhebinizi söyleyin. Yahut da Hanefi mezhebini okuyup onu taklid edin. Siz onlara Şafii olduğunuzu söylerseniz size ihtiram ederler. Ve derler ki; "İmam Şafii Ebu Hanefi'nin talebesi olan Muhammed bin Hasen'in talebesidir!"

Nuristan bölgesinin tamamı Selefidir. Hanbeli mezhebine yakındırlar. Fakat Nuristan'da Hanefi mezhebine göre namaz kıldığınız zaman kimse sana itiraz etmez. Nuristan Afganistan'dan sonra İslâm'a girmiştir ve çok yenidir. Daha önce Nuristan'ın ismi Kûfüristan yani Kûfür beldesi diye isimlendiriliyordu. Abdurrahman Han orayı fethettiğinde Kûfüristan ismini furistan ismi olarak değiştirmişti. Nuristan ahalisi İslâm'a girdiğinde herhangi bir mezheb bilmiyorlardı. Onlar Selefi mezhebinin etkisi altında kalmışlardır. Selefilere nasıl etkilenebilirler bilmiyorum ama Hindistan yolu üzerinden yani Şehid İsmail'in davetinden etkilenecek veya Ahmet İrfan'ın davetinden etkilenecek Selefilik mezhebini tercih etmiş olabilirler. Çünkü bu iki şehid Kur'an ve Sünnet'e göre yaşamaya davet ediyordu. Hanefi mezhebine bağnaz değillerdi. Ahmet İrfan, İsmail eş-Şehid İngilizlere karşı Pencap bölgesinde savaşlarda bulunmuşlardı. Daha sonra İngilizleri yenmişler ve orada İslâm devleti kurmuşlardı. Bu devletin sınırları Peşaver'e kadar ulaşmış, Peşaver ve Merdan'ı fethetmişlerdi. Başkentleri Merdan'dı. Bunun üzerine İngilizler kabileleri

yeni kurulan devlete karşı kıskırttılar. Bu devlet takriben yüz elli yıl önce kurulmuştu. Tevhid ve cihad hakikati üzerine bina edilmiş bir İslâm devletiydi. Evet İngilizler yeni kurulan bu İslâm devletine karşı yenik düştükten sonra kabileleri kıskırtmış ve onlara: "Bunlar Vahabilerdir, sizin mezhebinizi yıkmak için gelmişlerdir" diyerek Seriad bölgesinde kabileleri ayaklandırıdılar ve bunlar Şeyh İsmail'i namaz kıldığı bir anda şehid ettiler. Bu devleti birçok kimse duymamıştır. Çünkü İngilizler bu devleti haritadan silmiş ve tüm izlerini yok etmişlerdir. -Allahu Alem- Nuristan bölgesindeki müslümanlarda bu insanlardan etkilenmişlerdir.

Konumuza dönelim. Kitab ehli ile olan mücadele kıyamete kadar sürecektir. Bu nedenle Allah'ın kitabında birçok âyet ehli kitaptan ve ehli kitabın tarihinden bahsetmektedir. Onların peygamberleri ile peygamberlerine karşı hazırlamış oldukları tuzaklarıyla konumlarını belirtmektedir. Yüce Rabbimiz ehli kitabı tek bir cephe olarak zikretmiştir. Onlardan tek kelime ile bahsetmiştir. Ehli kitap olarak tek kelimeyle isimlendirilenler yahudi ve hristiyanlardır. Bunların aralarında çok derin ve devam eden bir düşmanlık ve kin vardır. Yüce Allah onların aralarındaki bu kine ve bu düşmanlığa rağmen onları ehli kitap diyerek tek kelime ile ifade etmiştir. Çünkü onlar İslâm'a karşı tek cephedir. Nitekim bu husus şu âyet-i kerimelerde açıkça görülmektedir: "Ey kitap ehli! (gerçeği) görüp durduğunuz halde, Allah'ın âyetlerini niçin inkâr ediyorsunuz? " (Âl-i İmren, 70) "Ey kitap ehli! Niçin gerçeği batıl ile karıştırıyorsunuz ve bile bile onu gizliyorsunuz?" (Âl-i İmran, 71) "Ey iman edenler! Kendilerine kitap verilenlerden herhangi bir zümreye eğer uyarsanız, onlar sizi, imanınızdan sonra çevirip kâfir yaparlar." (Âl-i İmran, 100)

İslâm, Medine'de yayılarak devletini kurduğunda yahudilerle ilk günden sorunlar başlamıştı. Kiblenin Mescidi Aksadan Mescid-i Harama çevrildiğini bildiren âyetlerin nazil olması ile birlikte yahudiler müslümanları kendi dinlerinde şüpheye düşürmek için mücadeleye başlamışlardı... Nitekim âyet-i kerime bunu şöyle beyan ediyor: "İnsanlardan bir takım beyinsizler; "Üzerinde bulundukları kiblelerinden onları döndüren nedir?" diyeceklerdir. (Ey Muhammedi O beyinsizlere) de ki; doğu da batı da Allah'a aittir. O, dilediği kimseyi doğru yola iletir." (Bakara, 142)

Yahudiler ibadetlerinde Beytül Makdis (Mescid-i Aksa'ya) yönelmekteydiler. Allah Teala da ehli kitabın kalplerini ısıdırmak için Rasulüne Kudüs'e doğru yönelmesini emretti. Aziz ve celil olan yüce Allah, Peygamberini Beytül Makdis'e yöneltmişti. Ve bu hal on altı veya on yedi ay devam etti. Rasulullah (sav), İbrahim (as)'ın yaptığı beyti seviyordu. Kâbeye yönelmek istiyordu. Babası İbrahim (as)'ın bina ettiği Kabe'ye, Mekke'ye yönelmek istiyordu. Ancak Rabbani emirler onu ibadetlerinde Kudüs'e, Mescid-i Aksaya yöneltiyordu. Nihayet on altı veya on yedi ay sonra kiblenin Beytül-Makdis'ten Kabe'ye çevrilmesi emri geldi ve mü'minler ibadetlerinde Ka'be'ye, İbrahim (as)'ın inşa ettiği Mescid-i Harama yönelmeye başladılar. Bununla birlikte yahudilerin müslümanlara saldırıları başladı. Onlar müslümanlara geliyor ve şöyle diyorlardı: "Sizin kibleniz Kâ'be. Güneye doğru namaz kılıyorsunuz (Mekke Medine'nin güneyinde bulunmaktadır) Halbuki daha önce kuzeyde bulunan Kudüs'e doğru namaz kılıyordunuz. Şimdi sizlerin eski namazlarınız mı daha sağladı yoksa yeni namazlarınız mı? Eğer yeni namazlarınız sahih ise eski namazlarınız batıl oldu. Sonra sizler istikrarsız bir şekilde oynuyorsunuz. Her gün bir kibleye dönüyorsunuz." Nihayet Bakara Sûresi'nde birçok âyet nazil olarak mü'minlere sükunet verdi. Onların ibadetlerinde kararlı olmalarını sağladı.

"Ey Muhammed yüzünü göğe çevirip durduğunu görüyoruz. Seni sevdiğin kibleye mutlaka çevireceğiz. Hemen yüzünü Mescid-i Haram tarafına çevir. Ey müminler siz de nerede olursanız olun yüzünüzü onun tarafına çevirin. Şüphesiz kendilerine kitap verilenler kiblenin değişmesinin Rableri tarafından hak bir emir olduğunu bilirler. Allah onların yaptıklarından habersiz değildir. Yemin olsun ki sen kendilerine kitap verilenlere bütün delilleri getirsen de yine senin kiblene uymazlar. Sen de onların kiblesine uyacak değilsin. Onlar birbirlerinin kiblesine de uymazlar. Yemin olsun ki eğer sana bilgi geldikten sonra onların arzularına uyarsan o zaman şüphesiz zalimlerden olursun." (Bakara, 144-145)

Yahudilerin Ahidlerini Bozması

Yahudilerin müslümanları dinlerinde fitneye düşürmek, kalblerinde şüphe uyandırmak için başlatmış oldukları bu hamlelere yüce Allah Kur'an'ında cevap vererek, iman edenlerin kalblerini sabit kılmıştır.

Medine'deki yahudilerle olan ilişkilerdeki en önemli ikinci mesele de Allah Resulü (sav)'in onlarla muahedeler tanzim etmiş olmasıdır. Daha sonra yahudiler Rasulullah (sav) ile yapmış oldukları bu anlaşmaları arka arkaya bozmaya başladılar. Önce Benu Kaynuka yahudileri ahitlerin! bozdular. Rasulullah (sav) hicretin ikinci yılında onları sürgün etti. Hicretin üçüncü senesi Beni Nadir yahudileri ahitlerini bozdular. Hicretin beşinci yılında da Beni Kurayza yahudileri Hendek savaşı esnasında ahitlerini bozdular. Rasulullah (sav) Hicretin yedinci yılında Hayber'i fethetti. Daha sonra Allah Resulü (sav) ölüm döşeğinde iken "yahudi ve hristiyanları Arap Yarımadası'ndan çıkartınız" buyurdu. Rasulullah (sav)'ın vefatından sonra da tabii ki münafıklar ile yahudiler arasında olan eski ilişkiler devam etti. Çünkü münafıklarla yahudiler arasında eskiden beri sürüp gelen sıkı ilişkiler ve köklü yardımlaşmalar bulunuyordu. Beni Nadir yahudileri ile münafıkların reisi Abdullah bin Ubey arasında büyük bir irtibat vardı. Bunlar birbirleri ile yardımlaşıyor, çeşitli entrikalar çeviriyor ve Nadiroğulları tarafından Rasulullah'ın öldürülmesini planlıyorlardı. Nitekim Nadiroğulları Rasulullah'ı öldürmeye teşebbüs ettiler. Ömer bin el Cihâş isimli birini dama çıkardılar, kendisine Rasulullah'ın başına atması için büyük bir taş verdiler. Cebrail (as)'ın haber vermesi üzerine Rasulullah (sav) onların arasından sessizce ayrılıp gitti. Böylece planları boşa çıktı. Neticede Rasulullah Nadiroğulları yahudilerini Medine'den sürdü. Rasulullah (sav)'ın vefatından sonra da yahudi ve ateşperest mecusiler işbirliği yapmaya başladı. Hz. Ömer (ra)'ın hilafeti zamanında mecusiler ehli kitap olan yahudilerle işbirliği yaptılar.

- Bir kısım tarihçiler yahudi asıllı olan ve müslüman olan Kab el-Ahbar'ın mecusi olan Ebu Lü'lüe Feruz ile ve yine İran'ın komutanı olup müslüman olan Hürmüzan'la işbirliği yaparak Hz.Ömer'i namaz kılarak öldürdüklerini nakletmektedirler. Yine Kab el-Ahbar'ın birçok İsrailiyat kıssalarını tefsirlere soktuğu rivayet edilmektedir.

- Hz. Osman'ın şehadeti hakkında da yahudilerin rol oynadıkları muhakkaktır. Yemen yahudilerinden olan Abdullah bin Sebe fethedilen ülkeleri gezip dolaşıyor, İslâm'la yeni tanışan insanlar arasında fitne ve fesat yayıyordu. Onları Hz. Osman'a karşı ayaklandırmaya çalışıyordu. Irak'a gidiyor, oradan Şam'a pahalılık, anarşi ve sefaletin zirvede olduğunu Şamlılara yazıyor, Şamlılar da Irak'ın harab olduğunu zannediyorlardı. Buna mukabil Iraklılara da Şam'ın anarşik bir halde olduğunu, orada da pahalılık, hastalık ve perişanlığın hakim olduğunu söylüyordu. Böylece bütün Arap Yarımadası'na ve İslâmî bölgelere fitne ve fesadını yayıyordu. Nihayet Sana'lı Abdullah bin Sebe yahudisinin kışkırtmaları ile Irak ve Mısır'dan ayaklanan guruplar geldi, Hz. Osman'ı Zilhicce ayının onyedisinde hunharca şehid ettiler. Onun kanını okuduğu Kur'an'a dökmüş oldular.

- Hz. Ali döneminde de fitneler durmadı. Hz. Ali ile Talha, Zübeyir ve Hz. Aişe'nin birbirlerine düşmeleri planlandı. Hz. Ali bunlarla olan ihtilaflarını sona erdirince Hz. Osman'ın gömleği getirilip Suriye'de minbere asıldı. Atmış bin kişi Şam'da gömleğin etrafında ağlamaya başladı. Bu insanlar Hz. Ali'nin Osman'ın kisasını uygulamadığı iddiaları ile Hz. Ali aleyhine kışkırtıldı böylece İslâm tarihinde üzücü bir savaş olan Sıffin savaşı yaşandı. Ve-la havle vela kuvvete illa billahil aliyyl azim! Çok acı bir hadise idi. Evet... Yahudilerin, onlarla işbirliği yapan münafık ve mecusilerin müslümanlara karşı olan hile ve tuzakları hiçbir zaman durmadı. Tarih boyu sürüp gitti.

Yıkımın Ardında Yahudiler Vardır

Uydurulan hadislerin çoğunun arkasında yahudi parmağı bulunmaktadır. Yine günümüzdeki misyonerlerin İslâm'a karşı saldırıları ve tuzaklarının arkasında, Rasulullah'a dil uzatmaların arkasında yahudi parmağı bulunmaktadır. Zaten misyonerlik müesseselerinin çoğu yahudiler tarafından organize edilmektedir. Mesela Amerika'da Doğu Dinleri ve İslâm Dini ile ilgili elli beş kurum bulunmaktadır. Bu kurumlardan elli üçünün başkanı yahudi ve hristiyandır. Çoğunluğu da yahudidir. Yine memleketlerimizdeki liderlerin, bakanların, bakan yardımcılarının Kissenger Sefruni'nin eli altında okuyup mezun oldukları Harward Üniversitesi, İslâm ve Arap alemim istedikleri gibi yönlendirmektedir. Siz biliyormusunuz ki Sefruni Arap aleminde en büyük bakan yardımcılarında biridir. Aslında bakan yardımcısı bakandan daha önemlidir. Günümüze kadar Sefruni Amerika'da Arap ve İslâm konferansları tertiplemek için Amerika İstihbarat birimleri ile yardımlaşmaktadır. Bu kişi bu tür konferansları sevk idare etmekte ve planlamaktadır. Mühim olan yahudilerin müslümanlar için büyük bir musibet olduğudur. La havle vela kuvvete illa billahil aliyyl azim.

Bugün İslâm'ın hatta hristiyanlığın yok edilmesi planları arkasında yahudi parmakları bulunmaktadır. Bu tür yıkıcı girişimleri hep onlar sahneye sürerler. Mesela bugün Avrupa'nın ve bütün dünyanın yaşadığı laikliğin, sosyalizmin, dinsizliğin arkasında üç dört yahudi bulunmaktadır. İktisatta yahudi kökenli Karl Marx, sosyoloji de Durkheim, milliyetçilik ve vatanperverlik akımları arkasında Nietche, anormal davranışları inceleyen psikolojinin arkasında Freud bulunmaktadır. İşte bu yahudiler yüksek öğretimde günümüze kadar büyük etkiler yapmışlardır.

Üniversitenin iktisat bölümüne girdiğinizde Marx'ın teorilerini görürsünüz. Sosyoloji dallarına girdiğinizde görüşlerin çoğunun Durkheim'e ait olduğunu görürsünüz. Bunlar dinsiz, inkarcı insanlardır. Hepsisi de bütün dinlere karşı özellikle İslâm'a karşı savaş açmışlardır. Diğer yandan psikolojideki teorik bilgilerin çoğu Freud'un görüşleri üzerine kurulmuştur. Vakıa bugün bile çocuklarımıza bu adamların düşüncelerini okutuyorlar. Bakıyorsun ki bir genç, hatta İslâm şeriatı dalında doktora almak istediğinde Amerika'ya gidiyor. Mesela bizim Ürdün Üniversitesi'nde yurtdışına gidecek talebelerin Arap alemine gitmeleri yasaktı. Şeriat fakültesindeki asistanların ya İngiltere veya Amerika'da doktora almaları şarttı. İşin vehametini artık siz düşününüz!

Bir müslüman gider İslâm'ın aleyhine ortaya atılan saptırıcı şüphelerde ihtisas yapmış bir haham olan Muşa Lifi isimli yahudiden İslâm Şeriatı hakkında doktora alır. Tabi ki bu yahudi senin dinini senden aldıktan veya en azından İslâm'a sokulmak istenen şüpheleri senin kafan ve kalbine yerleştirdikten sonra sana doktora verir. Biz de geliyor böyle bir doktorayı İslâm'da en büyük doktora kabul ediyoruz. Böyle bir doktorayı alana İslâm aleminde İslâm şeriatı fakültelerinde dekanlık veriyoruz. Fransa'daki Sorbonne Üniversitesi bu gibi çok insan mezun etmiştir. Ezher Üniversitesi'nin bir çok şeyhi, Mısır Evkaf Bakanları Sorbonne Üniversitesi mezunlarıdır. Hatta bu bir moda haline getirilmiştir.

Abdulhalim İbn Mahmud (Allah Rahmet eylesin) Ezher ulemalarının seçkinlerinden. Fakat o çok dalmış biridir. Bazı insanların akıllarını pasif tavrı takınma kuşatır. Hayatlarına tasavvufi davranmayı hakim kılarlar. Olaylar karşısında hassas olmazlar. Vurdumduymazdırlar. Lakayitlığı tercih ederler. Aslında insanları bu tür hale getirme, planlı ve programlı bir şekilde uygulanmaktadır. Şeyh Abdulhalim Mahmud da Mısır'da tasavvuf şeyhlerinden biridir. İşte bunun hayatına da sofilik ve dolayısıyla lakayitlık, olaylar karşısında pasiflik hakimdir. Hülâsa beyin yıkama işi Avrupa'da ve batıda gerçekten yapılmaktadır. Bakarsın ki birileri Amerika'ya gidip Arap dili hususunda ihtisas yaptığında o kişiye arap şivelerinden "Lehm Kabilesi"nin şivesi hakkında ihtisas yaptırılır. Bu kişi birkaç sene uğraşır ki sözlükte veya diğer kitaplarda bu kabileye ait birkaç kelime bulup çıkarabilsin. Tâ ki Arap dili ve edebiyatı hakkında doktora alıp edebiyat fakültelerinde öğretim üyesi olsun. Bakarsın ki kısa bir süre sonra bu zat ya edebiyat fakültesi dekanı ya da üniversite rektörü olur. İşte bütün bunların arkasında yahudiler vardır. Sizler biliyormusunuz ki Almanya'da bulunan ve Rasulullah'ın hadisleri için Kamus (kılavuz) yapan akademi, büyük enerji harcayarak yaklaşık kırk yılda Rasulullah'ın hadislerini alfabetik sıraya koyan "Concordance" isimli eseri ortaya çıkarmışlardır. Bunu oryantalistler yapmıştır. Maksatları Rasulullah'ın hadislerini aramak istediklerinde kendilerine kolaylık sağlamasıdır. Bu bakımdan hem kendileri faydalanmış hem de müslümanlara bazı faydaları olmuştur. Fakat diğer yandan Ezher mezunu olan Ebu Reyze gibi insanları da yetiştirmişlerdir. Bu kişi "Muhammedi Sünnetin Aydınlatılması" adlı kitapta Buhari'nin tümünün sahih olmadığını iddia etmiş ve; "Sizden birinizin kabına sinek düştüğü zaman onun tümünü onun içine batırsın. Sonra onu çıkarıp atsın" hadisi şerifini eleştirerek; "bu nasıl olur? Her tarafı mikroplarla dolu olan sinek kaba nasıl batırılır?" demiştir. Evet bu gibi insanlar Rasulullah'ın hadislerine şüphe sokmaya, Buhari'ye bile şüphe sokmaya, Hz. Ebu Hureyre'ye dil uzatmaya kalkışmışlardır. Böylece dinin temelini yıksınlar. Arap dilini, Arap edebiyatını inkırazı uğratsınlar. Bu oryantalistlerin çocukları "Arap aruzları"na göre şiir söyleyemediklerinden kendilerine göre şiirler çıkardılar, adına da "yeni sanat" dediler. Aslında bunlar aruz ve kafiyeli şiir söylemekten aciz oldukları için bu gibi yollara başvurdular. Yoksa acizlikleri belli olacak, din hakkında konuşmalarına da itibar edilmeyecekti.

Bakarsın bir kişi Fransa'ya, ya da Amerika'ya gidiyor. Altı yedi yıl orada kalarak İngilizce veya Fransızca aracılığı ile Arapça dilini öğreniyor -İngilizce olarak Arapça nasıl öğretilir?-

Bu kimseler kendi ülkelerine döndüklerinde üniversitelerde hocalık yapmakta, Arapça gramer öğretmektedirler(!) Derste cümle tahlilleri yapılırken hoca; "ben aslında bu mânâya inanmıyorum, neden kendimizi ortaçağlarda söylenmiş bu ibareleri çözmek için yoruyoruz..!" diyerek öğrencilerin zihninde kendi dillerine karşı şüpheler uyandırmaktadırlar. Bu insanlar Arapça'yı iyi öğrenemediklerinden dolayı kafiyesiz, serbest düz yazı yazarlar. Bunun adına "düz şiir" veya "hür şiir" derler. Bir kelime yazıyor, iki kelime yazıyor, ona şiirin bir beyti diyor. Aslında ne şiire benziyor ne de bir şeye. Okuduğunda ondan ne tad alırsın ne de zevk. Basit bir söz olduğunu görürsün. Bu melezler cılız şiirleri ile meşhur arap şairleri Mütenebbi, Ebu Temmanij İmrul Kays gibi şairlerin şiirlerine şüphe sokmaya çalışırlar. Bununla yetinmeyip Rasulullah'ın hadislerini ameliyat masasına yatırır. Onu yıkmaya çalışırlar. Ebu Hureyre gibi en çok hadis rivayet eden sahabe hakkında ve Allah'ın Kitabından sonra en sahih hadis kitabı olan Buhari hususunda ortaya şüpheler atarlar. "Buhari'de olan her şey sahih değil ki" derler. Bu insanlar bununla da kalmayıp tarihi de allak bullak etmeye çalışırlar. Tarihteki müslüman şahsiyetlere dil uzatırlar. Hz. Osman'ı, Hz. Ali'yi eleştirirler.

Sanki İslâm tarihinde Sıffin ve Cemel vakasının dışında, hiçbir şerefli sahne yokmuş gibi bu iki savaşı temcit pilavı gibi dönüp dönüp anlatırlar. Onu abartırlar, enine boyuna genişletirler. Hatta bizim ortaöğretimde okuduğumuz tarihler bile bu yahudi oryantalistler tarafından hazırlanmıştır. Filiph, Buruckhelman, Konstantin Züreyk'in ve benzerlerinin tarihleri okutulur. Hatta Bruckhelman ve Filiph'in tarihleri en önemli kaynaklardan sayılır. Hatta ilk okul dört ve beşinci sınıfta okuyan çocukların okudukları kitaplarda bile ana kaynakların Bruckhelman'ın veya Filiph'in tarihleri olduğunu görürsünüz.

İslâm'a Saldırıların Ardında Hep Yahudiler Olmuştur

İslâm'ın Medine'deki inkişafından günümüze kadar İslâm'a yönelik saldırıların arkasında hep yahudiler olmuştur ve kıyamet gününe kadar da bu devam edecektir. İşte bu nedenle yüce Allah Kur'an-ı Kerim'de ehli kitabdan özellikle yahudilerden uzun uzun bahsetmiştir. Medine-i Münevvere'de inen âyetler yahudilerin yaşama şekillerini, hile ve tuzaklarını, peygamberleri öldürdüklerini geniş bir şekilde açıklamıştır. Çünkü her şeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olan yüce Mevla ondan sonraki dönemlerde de yahudilerin İslâm dinine karşı devamlı hile ve desiseler kuracaklarını, fitne ve şüpheler yayacaklarını bilmektedir. Bu hususta rahmetli Seyyid Kutup çok durmakta; yahudilerin hile ve tuzaklarına büyük bir önem vermektedir. Bir kısım insanlar üstad Seyyid Kutup'a gelerek Ekspres gazetesi, Times gazetesi Daily Telgraph gazetesi; şöyle şöyle siyasi tahliller yapıyor diyorlardı. O da şu cevabı veriyordu: "Ben böyle siyasi tahlil istemiyorum. Ben siyasi tahlil ve yorumları Kur'an'dan alıyorum. Çünkü ben biliyorum ki bugün müslümanların içine sürüklendikleri belaların çoğunun arkasında yahudiler vardır. Bu bakımdan yahudilerin tarihini Kur'an'dan takip ediyorum. Falan veya filan kişinin beyanatlarına ihtiyacım yoktur."

Ehli Kitabın Derin Kininin Tarihi Delilleri

Batı dünyasının İslâm'a ve müslümanlara karşı girişmiş olduğu Haçlı Seferlerinde müslümanlara neler neler yapıldı. Mescid-i Aksa ve etrafında cesetler yığın yığındı. Kanlar seller oluşturmıştu. Sel gibi akan müslüman kanları haçlı süvarilerinin diz kapaklarına ulaşmaktaydı. Batı dünyası haçlı seferleriyle övünmektedir. Tüm bunlar ehli kitabın İslâm'a ve müslümanlara karşı olan derin kinlerini ve nefretlerini göstermektedir. Haçlı seferlerinde müslümanlara yapılan zulümleri anlatan müslüman ve hristiyan yazarların kitaplarından sizlere bazı ibareler okumak istiyorum: İbnü'l-Esir kitabının c. X, 285. sahifede şöyle demektedir:

"Haçlılar Kudüs'e girdiler. Müslümanlara saldırıya geçtiler. Mescid-i Aksa'nın haremünde yüz bin kişiyi öldürdüler. Bir o kadar da esir aldılar. Yaşlıları, kadınları öldürdüler. Bu frenkler müslümanları öldürmek için buralarda ikamet ettiler." İbn Esir kitabının bir bölümünde de şöyle diyor: "Frenkler Mescid-i Aksa'da yetmiş binden fazla müslüman öldürdüler. Bunların çoğu müslümanların önderleri, alimleri, abidleri ve zahidleri idi." Bu hususta hristiyan yazarlar şunları söylemişlerdir:

- William Store diyor ki:

"Öldürülenlerin kanları diz boyuna yükselmişti."

- Rum kayserinin oğlu Anse Konamen diyor ki:

"Haçlı süvarilerinin en çok sevdikleri oyun şekli buldukları müslüman çocukları öldürüp parçalamak ve onları ateşte kavurmaktır."

- Rahip Robert de diyor ki:

"Öldürülenlerin cesetleri ile cadde ve sokakları dolu olan şehirden nehirler gibi kan akıyordu."

- Korn Le Monde Bacil diyor ki:

"Doğrusu milletimiz Süleyman'ın heykeli çevresinde aşın derecede kan akıttılar. Ölenlerin cesetleri sağı solu kuşatmıştı.

Koparılan eller ve kollar sanki koparıldıkları yere gidip tekrar yapışmak için hareket ediyorlardı. Bu hadiseyi gerçekleştiren ordular öldürülen vücutlardan çıkan buharlara tahammül edemiyorlardı."

Evet... Bizzat hristiyan yazarlardan Kudüs alındığında müslümanların nasıl katledildiğine dair bu gibi yazıları görüyoruz.

Peki yahudilerin Filistin'de yaptıkları nedir? Bunların ne yaptığını söylersen abartmış olmazsın. Yahudiler Filistin'e hristiyanlarla anlaşma yaparak girdiler Hz. İsa'nın doğduğu şehir olan Nasıra kentinde hristiyanlarla anlaşarak müslümanları öldürdüler.

Yahudiler Filistin'e girdiklerinde hiçbir hristiyana dokunmadılar, sadece müslümanları öldürdüler.

1967 senesinde yahudiler Filistin'in batı yakasındaki hristiyan kenti olan Birzeyt'te ve Beytilahm'de hristiyanlar ellerindeki övücü pankartlarla yahudileri karşıladılar ve onlara "hoş geldiniz" dediler. Yahudileri "kâfir müslümanların elinden Hz. İsa'nın kabrini kurtaranlar" diye isimlendirdiler.

Gençler! Yahudilerin memkeletimizde ettikleri fesad yuvalarını unutmayın sakın. Masonluk yuvaları, masonluk teşkilatı, Rofprien ve Lions kulüpleri... Onlar bu fesat yuvalarına İslâm aleminin ileri gelenlerini ve idarecilerini alırlar. O bakımdan memleketin işlerini yürüten insanlar, bürokratlar, ordu komutanlarının çoğu masonluğa mensupturlar, onların localarına bağlıdırlar. Masonluk ise yahudiliğin bir maskesidir. Yahudiler bu maskeyi kullanarak yaldızlı sloganlarla insanları kandırırlar. Kardeşlik... Eşitlik... Özgürlük.... Bunlardan dem vururlar. Zaten masonluğun üçlü sloganı budur. Ne yazık ki birçok Arap devleti bu üçlü sloganı kopye etmişler, bazen bir kelimesini değiştirerek sosyalizm, eşitlik ve hürriyet demişler, bazen Allah, eşitlik ve hürriyet demişler, bazen kral, eşitlik ve hürriyet demişler, bazen de vatan, eşitlik ve hürriyet şeklinde sloganlar atmışlardır. Evet bu kutsal gördükleri üçlüyü nedense bırakamamışlardır. Bugün ülkemizde Kudüs locası bulunmaktadır. Bakarsınız ki filan prensin locası, filan kralın locası, falan mahallenin locası şeklinde isimler takarlar. Onlardan herhangi biri aksırdığında dahi hemen ona; "geçmiş olsun" derler. Ürdün masonlar locası kaybettikleri falan büyük üyeleri için taziyelerini belirtiyor, derler.

İnanır mısınız Ürdün istihbaratının İslâm faaliyetlerinden sorumlu olan masasında bir kişi beni çağırdı ve bana;

- "Sen masonluktan ne istiyorsun?" dedi. Ben de ona dedim ki;

- "Çünkü onlar yahudi". O da;

- "Kardeşim, sesini kes, üniversitede öğretime devam et ve sus" dedi. Ben de dedim ki:

- "Ben ne yahudiler hakkında ne de onların uşakları hakkında konuşmaktan susmayacağım." O da dedi ki:

- "Seni üniversiteden atarız." Ben de dedim ki:

- "Atın!"

Görüyor musunuz, bana masonluğa karşı konuşmamamı, susmamı söylemeye cesaret ediyor.

Evet milletin ileri gelenlerine masonluk hakkında gizli şekillerde konferanslar veriliyor. İleri gelenlerin masonluğa çekilmeleri planlanıyor.

Rotary klüpleri... Dünyadaki Rotary kulüplerinin genel başkanı zannediyorum İngiliz asıllı birisi... Petrol devletlerinden biri olan Kuveyt'te bu adam televizyondan bir konuşma yapıyor ve şöyle diyordu: "Falan, filan Arap emirleri ve idarecileri hepsi de benim öğrencilerimdir." Bu açıklamaları televizyonda yapıyordu. Körfez ülkelerindeki emirlerin kendisinin birer talebeleri olduğunu açıktan söylüyordu! Mısır'da yahudi Rotary kulüplerinin başkanı da aynı şeyleri söylüyordu. Mason demek "hür ustalar" demektir. Bunların rozetleri pergel ve gönyedir. Bu nedenle bazı masonların yüzüklerinin kaşında pergel ve gönye işaretleri vardır. Gönye ve pergeli rozet edinen bu masonlar Mescid-i Aksa'yı yıktıktan sonra üzerine Hz. Süleyman'ın heykelini yapmayı hedeflemektedirler. Bu nedenle kendilerine "hür ustalar" ismini vermişlerdir. Yani Mescid-i Aksa'yı yıkıp üzerine Hz. Süleyman'ın heykelini yapacak hür ustalar ve onların zihniyetini taşıyan insanlar demektir. Masonlar belli bir dereceden sonra Hz. Süleyman'ın heykelini tekrar iade edeceklerine dair yemin ederek derece alırlar.

Yahudiler de Hz. Davud'un neslinden birinin gelip bu heykel üzerine oturacağını ve dünyaya hükmedeceğini hayal ederler. İşte bu nedendir ki bugün çeşitli sebeplerle Mescid-i Aksa'nın altını kazıyorlar. Bundan maksat kazı işlerini yürütmek değil. Asıl maksat Mescid-i Aksa'yı yıkıp böylece Hz. Süleyman'ın heykelini tekrar yapmaya bir yol bulmaktır. Çünkü yahudilere göre Mescid-i Aksa'nın Hz. Süleyman'ın heykeli olduğu kanaatindedirler. Gerçekten Mescid-i Aksa'yı yapan Hz. Süleyman'dır. Yeryüzünde Allah'a ibadet için yapılan ilk ev Kâbe'nin bulunduğu Mescid-i Haram'dır, daha sonra ise Mescid-i Aksa yapılmıştır.

Sahih bir hadiste belirtildiğine göre bu ikisinin yapılışı arasında kırk yıl vardır.

Mescid-i Aksa'nın Yıkılması İçin 70.000 \$ Teklif Ediliyor

Amerika mason locaları başkanı Filistin batı yakası vakıflarından sorumlu Şeyh Hilmi el-Mukteseb'e haber gönderiyor ve; "bize Mescid-i Aksa'yı yıkmamız ve yerine Süleyman'ın heykelini dikmemize müsaade etmeniz için size 70.000 dolar teklif ediyoruz. Bu 70.000 dolar ile bu Mescid-i Aksa'yı tekrar Filistin'in doğu yakasında bir yere inşa edebilirsiniz..." diyordu.

Bu zavallılar Mescid-i Aksa'yı bir binadan ibaret zannetmektedirler. Onun hakikatini anlayamamaktadırlar. Evet! Vazifelerini kusursuzca yerine getirmek için uğraşmaktadırlar...

Ürdün'de devlet kadrosunda yüksek dereceli bir mevki sahibi, bakan olamayışını şöyle anlatıyor: "Bana defalarca gelerek masonluğa girmemi teklif ettiler ve masonluğa girdiğim taktirde bakanlık vadettiler. Bu isteklerini reddederek onlara; "benden yahudi olmamı mı istiyorsunuz?" dedim."

- Ürdün'de Abdülmecit Murtaza isminde birisi vardı. O Ürdün Mason Locaları Kutbu Azamı idi. Aynı zamanda Ulaştırma Bakanı idi. Birçok bakanlıklara masonları doldurdu. Bu Abdülmecid dünyadaki en meşhur beş masondan biridir. Filistinli bir genç gelip vazife ister. Ürdün'de devlet vazifeleri azdır. Oraya gider, buraya gider, iş bulamaz ve nihayet bit pazarından aldığı, üzerinde İngilizce yazılı şekiller bulunan bir ceketle Abdülmecit Murtaza'nın kapısına gelir. Kapısındaki nöbetçiler ona ne istediğini sorarlar. Genç, Abdülmecit Murtaza ile görüşmek istediğini söyler. Kapıcılar da onu içeriye almak istemez ve kovarlar. Hayli bir mücadeleden sonra genç, bakan Abdülmecit Murtaza'nın yanına girmeyi başarır. Bakanın odasına girdiğinde, bakan onu ayakta karşılar ve büyük bir saygıyla koltuğuna oturtur. Genç son derece şaşırmıştır. Kapıda kovulan genç şu anda bakanın koltuğuna oturmuştur! Bakanla karşılıklı çay içtikten sonra Bakan Abdülmecit

- "Mesele nedir?" der. Genç:

- "Bir vazife almak istiyorum, birçok bakanlıklara gittim fakat görev alamadım" der. Bunun üzerine Abdülmecid;

- "Biz öyle bir ülkede yaşıyoruz ki büyükleri takdir etmezler. Memleket için faydalı olacak insanları bilemezler," der. Bu gencin lise diploması bulunmaktadır, dolayısı ile onuncu dereceden vazife alabilme yetkisine sahiptir. Abdülmecid bu genci razı etmek için kalem müdürüne; "Sen buna dokuzuncu dereceden memur olarak vazife ver ve bunu Amman çevresi postahanesinin müdürü yap" der. Resmi bir göreve başlayan genç eski elbiselerini atmış ve yeni elbiseler satın almıştır. Eski elbiselerini atarken görevine bu eski elbisenin sayesinde geldiğini bilememektedir! Bir gün ulaşım genel dairesi müdürünü ziyarete gider. Üzerinde yeni satın aldığı elbiseleri vardır. Müdür kendisine:

- "Giymekte olduğun ceketin nerede?" diye sorar. Genç:

- "Allah'a hamd olsun halimiz düzeldi ve onu atarak yeni bir takım elbise satın aldım" cevabını verir. Bunun üzerine genel müdür;

- "Önceki ceketini sen diktirmemiş miydin? O senin tarafından

yaptırılmamış mıydı" der. Genç:

- "Hayır onu çarşıdan satın almıştım" cevabını verir. (Bilmez ki elbisenin üzerinde masonlukta büyük rütbe alan insanların taşıdıkları bir rozet bulunuyor. Ulaşım Bakanı da masonlukta büyük bir mertebe olan bu rozet sayesinde genci direkt dokuzuncu dereceden bir memur olarak vazifelendirmiştir). Genel müdür:

- "O halde sen bu vazifeye layık değilsin. Biz seni dokuzuncu dereceden vazifelendirdik. Bu nasıl olur? Katip gel buraya" der.

Bunun üzerine Filistinli genç;

- "Eğer sen beni bu vazifeden atarsan seni bu memlekette rezil ederim" der. Müdür de ona:

- "Hadi git, defol! İnşallah bir daha geri dönmezsın" der.

Görüyor musunuz bir insan üzerine giydiği ceketle masonluk rozeti bulunursa ona o derece büyük saygı gösteriliyor, takdir edilip vazife veriliyor. Evet... Masonlar İslâm aleminde idareciler üzerinde büyük oyunlar oynamaktadır. Masonluğa girip çıkanlar sorgulanmakta ve cezalandırılmaktadır. Mason birine derece vermek için mason locasında onu adeta öküz gibi böğürtürler.

Onun ellerini kollarını tutarlar, sağına soluna okların ucunu tutarlar. Bu manzara karşısında ona yemin ettirirler.

Doktor Ahmet Hamrut masonlukta yüksek derecelere ulaşırken neler yapıldığını şöyle anlatıyor: "Kişi mason locasına götürülür. Belli bir yere oturturulur. Başının üstündeki bölüme oklar saplıdır. Tevrat'a yemin eder, Kur'an'ı lanetler, Rasulullah (sav)ı lanetler, karşısında bulunan masonun iki ayağına secde eder, her birinde secde ederken Hz. Davud ve Süleyman'ı göz önünde bulundurarak secde ettiğini ifade ederler. Yemin etmek üzere göturdükleri kişinin gözlerini bağlarlar, karşısında bulunan ilgili ona; "Sen kimsin?" der (bu soruyu soranlar göturdükleri kimsenin ellerini ve kollarını tutan mason zorbalardır) o da daha önce kendisine telkin edildiği şekli ile şu cevabı verir:

"Ben körüm, aydınlık aramak için geldim." Onlarda ona: "Aydınlıktan ne kastediyorsun" derler. O da: "Ben sizlerin tekrar heykeli yapmayı istediğinizi işittim, size yardım etmek için geldim" der. İşte bundan sonra masonluğa üye kabul edilir

Evet... İslâm alemindeki küfrün liderleri ve önderlerine yahudiler bunları yaparlar. Kendi evlatlarımızı bize musallat kılarlar. Şairin dediği gibi;

Bu bir plandır, onu yahudiler kurar, Asaletsiz uşaklar da yerine getirir.

31 - 32. AYETLERİN TEFSİRİ

31-Onlar, hahamlarını, papazlarını ve Meryem oğlu İsa Mesih'i Allah'tan başka rabler edindiler. Halbuki onlar, ancak "bir" olan ve kendisinden başka ilah olmayan Allah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. Allah, onların koştukları ortaklardan münezzehtir.

32- Onlar, ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek isterler. Kafirler istemese de Allah, nurunu mutlaka tamamlayacaktır.

Yahudiler; "Üzeyir Allah'ın oğludur dediler." Aziz ve celil olan yüce Allah sûreye ehli kitap ile savaşmanın gerekçelerini sayarak başladı. Bu Tebük gazvesine bir hazırlıktır. Çünkü bazı Müslümanların kalplerinde ehli kitap ile savaşma konusunda çekinme olabiliirdi. Çünkü ehli kitap bir dine iman ediyor ve kitapları vardı. Aziz ve Cehil olan yüce Allah bu nedenle ehli kitap ile savaşın gerekçelerini ve sebeplerini sıralıyor. Önce şöyle buyuruyor:

"Kendilerine kitap verilmiş olanlardan Allah'a ve ahiren gününe iman etmeyen, Allah'ın ve Resulü'nün haram kıldığını haram saymayan ve hak dinini din olarak kabul etmeyenlerle, boyun eğip (zillet içerisinde) kendi elleriyle cizye verinceye dek savaşın." (Teybe, 29) Görüldüğü gibi âyet-i kerimede bunlarla savaşmak için üç sebebe zikrediliyor:

- Allah'a ve ahiren gününe iman etmiyorlar;
- Hak dini din edinmiyorlar;
- Allah'ın ve Resulünün haram kıldığını haram kılmıyorlar.

Dördüncü sebebe ise izah etmekte olduğumuz âyetlerden birincisinde zikrediliyor. O da şudur:

"Yahudiler, "Üzeyim, Allah'ın oğludur" dediler. Hristiyanlar, "Mesih Allah'ın oğludur" dediler."

Yahudilere bu ismin verilmesinin sebebi -Allah daha iyi bilir ya- yahudilerin Z. Yakup'un oğullarından Yahuda'ya nisbet edilmelerindendir. Zira Hz. Yakub'un on iki oğlu vardı. On iki oğullarından yahudilerin on iki torunu devam etti. İşte bu on iki torundan birinin dedesi olan Hz. Yahuda'ya isnad edilerek yahudilere "yahudi" denilmiştir. Yahudilerin bir kolu İsrailoğullarının alimlerinden biri olan Üzeyir bin Şarkiy'e'nin Allah'ın oğlu olduğunu iddia etmişlerdir. Rivayet edildiğine göre Kur'an-ı Kerim'de yıkılıp harabe olan bir şehirden geçip oranın tekrar nasıl dirileceği hususunda hayrete kapılan işte bu Üzeyir'dir. Üzeyir Milatdan 570 sene önce, Keldanilerden Buhtun Nasr'ın Kudüs'e girip orayı harabe ettikten sonra Üzeyir Kudüs'e geliyor, cesetlerin sağa sola düştüklerini görüyor, şehrin harabe haline geldiğini izliyor ve kendi kendine; "bunlar öldükten sonra acaba Allah bunları nasıl diriltecektir" (el-Bakara, 259) diyor. Üzeyir'in bu sorusu Hz. İbrahim'in: "Ey Rabbim! Ölülerini nasıl dirilteceksin, bana göster" (el-Bakara, 260) şeklindeki sorusuna benzemektedir.

"Bunun üzerine Allah o kimseyi öldürüp yüz yıl ölü olarak bıraktı. Sonra tekrar diriltti." (el-Bakara 259) Öldürülen bu zatın yanında bir sepet incir, bir bardak üzüm suyu bulunuyordu. Allah bunu yüz yıl sonra tekrar diriltti. "Ve ona: Ne kadar kaldın, dedi. O da: Bir gün veya bir günün bir bölümü kadar kaldım, dedi. Allah da; Hayır sen yüz sene ölü kaldın. Yiyeceğine, içeceğine bak. Hiç değişmemiş. Bir de eşeğine bak. Biz seni insanlara bir ibret olasın diye böyle yaptık. Kemiklere bir bak, onları nasıl bir araya getirip sonra et giydiriyoruz, dedi. Ona Allah'ın kudreti apaçık belli olunca; Artık Allah'ın her şeye kadir olduğunu çok iyi anlıyorum, dedi." (el-Bakara, 259)

Evet âyetinde zikredildiği gibi incirin taneleri bile bozulmamıştı. Halbuki incirin taneleri bir günde dahi bozulmaya müsaittir. Meyve suyu da bozulmamıştı.

Evet rivayetlerin birine göre yahudilerin Allah'ın oğlu dedikleri Üzeyir bu âyetinde zikredilen kimsedir. Başka bir rivayete göre ise Üzeyir şöyle anlatılır: Yahudilerin başlarına çeşitli felaketler gelince âlimler Tevratı yere gömmüşler. Üzeyir de çeşitli yerleri dolaşarak ilim tahsil etmek ister. Bir gün yüce Mevla ona: "Nereye gidiyorsun ey Üzeyir" der. O da: "Yeryüzünü dolaşıp ilim tahsil etmek istiyorum" cevabını verir. Allah da ona bir çok iyi şeyleri öğretir ve Hz. Musa'ya indirdiği Tevrat'ı ona ezberletir. Üzeyir de insanların kafasından silinmiş olan bu Tevratı insanlara öğretmeye girişir. İsrail âlimleri gelir Tevrat'ı gömdükleri yerden çıkarırlar ve Üzeyir'in ezberinde bulunan Tevrat ile aynı olduğunu görürler ve derler ki: "Eğer Üzeyir Allah'ın oğlu olmasaydı Allah ona Tevratı bu şekilde ezberletmezdi." Evet Üzeyir İsrailoğullarının alimlerinden biridir.

Ayet-i kerimede hristiyanların da Meryemoğlu İsa Mesih'in Allah'ın oğlu olduğunu iddia ettikleri zikredilmektedir. Hristiyan kelimesi arapçada "Nasara" kelimesi ile ifade edilmektedir. Hristiyanlara Nasara denilmesinin sebebi ise bunların Hz. İsa'nın doğum yeri olan Nasıra şehrine nisbet edilmelerindendir. Hz. İsa'ya Kur'an-ı Kerim'de Mesih denilmiştir. Mesih'in manası seyahat eden, silik olan, mesh eden, herhangi bir şeyi kendisine süren, silinip giden ve diğer manalara gelmektedir. Bu itibarla Hz. İsa'ya niçin Mesih denildiği hususunda farklı izahlar zikredilmiştir.

- Bazılarına göre Hz. İsa'ya mesih denilmesinin sebebi; yeryüzünde çokça seyahat etmesinden yahut da kendisinin evi bulunmadığından göçebe bir hayat geçirmesindendir.
- Diğer bazılarına göre Hz. İsa'ya Mesih denilmesinin sebebi;düz taban olmasından, ayağının altına düz olmasından, ayağının altındaki boşluğun silik olmasındandır.
- Diğer bazılarına göre Hz. İsa'ya Mesih denilmesi; onun cüzzamlıları, körleri mesh etmesi neticesinde bu hastaların şifa bulmalarındandır.
- Diğer bir kısım insanlara göre, Hz. İsa'ya Mesih denilmesinin sebebi; Hz. İsa vasıtası ile Allah Teala'nın zamanın bir dilimini silip ortadan kaldırmasındandır.
- Başkalarına göre Hz. İsa'ya Mesih denilmesinin sebebi; onun peygamberlere sürülen bereket yağıyla yağlanmasıdır.
- Diğer bir kısım insanlara göre Hz. İsa'ya Mesih denilmesinin sebebi; tekrar yeryüzüne inerek bütün her tarafa hayır ve bereketinin yayılmasındandır. Yine Deccal'a mesih denilmesi de bütün yeryüzünü şerri ile kaplamasıdır, adeta yeryüzünü mesh eder gibi olmuşlardır.

Mesih ve Mehdi İnancı

Bilindiği üzere Meryemoğlu İsa Mesih (as) ahir zamanda yeryüzüne inecek. Başını eğdiğinde ter dökcek, kaldırdığında ise yüzünden nar taneleri gibi ter damlaları yuvarlanacak. Bu indiği zaman mehdi de ortaya çıkmış olacak. Sahihi Müslim'de rivayet edildiği gibi Hz. İsa Şam'ın doğusundaki beyaz minareye inecek, iki elini kendilerine yaslandığı iki meleğin omzuna koymuş olacak, başını eğdiğinde terler akacak, kaldırdığında ise ter damlacıkları yuvarlanarak düşecek, sarı renkli bir elbise giyecek. Hz. İsa, Mesih Deccalı kovalayacak. Mesih Deccal Mekke ve Medine dışında girmedeği hiçbir belde bırakmayacak. Abdullah bin Amr bin As'ın rivayetine göre Deccal Kudüs'e de giremeyecek. Medine'nin her giriş kapısının başında bir melek bulunacak, orayı Deccal'ın girmesinden koruyacak. Deccal Medine'ye yaklaşınca yeryüzü sallanacak, Medine de sallanacak. Orada bulunan her alçak, adi insan Medine'den çıkıp gidecek.

Deccal'a Mesih denilmesinin sebebi sağ veya sol gözü silik olacak. İşte bu deccal Medine'ye yaklaşınca bir adam çıkıp onun yanına gidecek ve ona; "ben şahadet ederim ki sen Rasulullah'ın bildirdiği Deccal meşinsin" diyecek. Bunun üzerine Deccal o adamı kesip ikiye biçecek sonra da Allah'ın kudreti ile onu diriltecektir. Adam da Allah'a yemin olsun ki ben senin Deccal Mesih olduğunu iyice kesinlikle bildim diyecek. Bunun üzerine Deccal tekrar o adamı öldürmeye kalkışacak fakat buna gücü yetmeyecektir.

Mesih İsa Peygamber (as) Dimeşk (Şam)ın doğusuna inecek ve Beytül-Makdise, Kudüs'e doğru hareket edecek... O'nun nefesi Mescid-i Aksa'ya kadar ulaşacak, nefesi ulaşan her kafir ölecek.

Beytül Makdise ulaştığında İslâm askeri ile birlikte Mehdi'yi bulacak Hz. İsa imam olup namaz kıldırması için Mehdi geri çekilecek fakat Hz. İsa Mehdi'ye yerinde durmasını imam olarak namaz kıldırmasını emr edecek, böylece Mehdi Hz. İsa'ya da imam olacaktır. Bir hadisi şerifte şöyle garip bir rivayet zikredilmiştir: Meryem oğlu İsa'dan başka Mehdi yoktur. Mehdi ancak İsa Mesih'dir. Bu hadisin ravileri içinde tanınmayan bir ravi bulunmaktadır. Ayrıca ravilerden biri de zayıftır. Bu bakımdan hadis zayıftır. Fakat mütevatir olan hadislere göre Mehdi Hz. İsa'nın dışında bir zattır. O da kıyamete yakın ortaya çıkacaktır.

Kettani, Suyuti ve diğer âlimlerin tesbitlerine göre, Mehдинin geleceği hakkındaki hadisler manevi tevatür derecesine ulaşacak kadar çoktur. Bu mesele Kâ'be baskınında gündeme getirilmiştir. Kâ'be baskını yapan gençlerden birinin adı Muhammed bin Abdullah. Bu genç kendisinin Mehdi olduğunu zannediyordu. Harem baskını esnasında bu genç öldürüldü ve Mehdi olmadığı ortaya çıktı. Böylece bunun haklı olduğunu, Mehdi olduğunu, ordusuyla giderek Kudüs'ü ve diğer yerleri işgalden kurtaracağını düşünenler bu düşüncelerinden vazgeçmiş oldular. Mühim olan bu hadisenin arkasından tekrar Mehdi iddialarıyla ortaya çıkanlar olur korkusuyla âlimleri Katar'da toplayıp Mehdi düşüncesinin aslının varlığı hususunda kongreler yapmaya başladılar. Birçok büyük âlim; "Mehdi diye bir şey yoktur, mehdi hakkındaki hadisler zayıftır" şeklinde beyanatlarda bulundular. La havle vela kuvvete illa billa hilazim.

Halbuki Mehdi hakkındaki sahih hadisler daha önce de belirttiğimiz gibi manen tevatüre kadar çoktur. Mehдинin isminin Muhammed bin Abdullah olacağı, ahir zamanda ortaya çıkacağı, ordu oluşturacağı ve Kudüs'de Hz. İsa'ya imam olacağı sahih hadislerde zikredilmiştir. Evet mehdilik inancı Şiilikten gelmiş değil ehli sünnetin inancında sahih hadislerle dayanılarak tesbit edilen bir inançtır.

Hız. İsa Mehdi'den orduyu teslim aldıktan sonra Kudüs'ün yakınında bulunan ve deniz sahili kentlerinden olan Let şehrinin kapısında Deccalı yakalayacak ve onu orada öldürecektir. Hız. İsa yeryüzünde yedi yıl kalacak daha önce de yeryüzünde otuz üç yıl yaşadığından Hız. İsa'nın yeryüzünde kırk yıl kalacağı rivayet edilmiştir. Bu kırk yıl göğe çekilmeden önceki otuz üç yılı ile yeryüzüne indikten sonraki yedi yılının toplamıdır. Bizim inancımıza göre Meryemoğlu İsa diri olarak göğe yükseltilmiştir. O orada diridir ve yaşamaktadır. Ahir zamanda tekrar yeryüzüne inecek, yedi yıl yaşayacaktır. İşte bu yedi yıl içerisinde yeryüzü bütün nimetlerini bitirecek (yeşertecek), gök de bütün hayır ve bereketlerini yeryüzüne akıtacak, böylece İslâm yeryüzünde kök salacaktır. Yani yeryüzünde müslümanlar rahat rahat gezip dolaşacaklar, kendilerini rahatsız veya tehdit eden her hangi bir kafir olmayacaktır. İşte bütün yeryüzü Hız. Muhammed'in getirmiş olduğu İslâm dinine, Hız. İsa aracılığı ile iman edince Hız. İsa haçı kırarak, cizye almayı kaldırarak, domuzları öldürecektir. Yeryüzünün bereketliliğinden dolayı bir nar bile bir çok insana yetecektir. Hatta bir nar tanesinin bir kişiye yeteceği rivayet edilmiştir.

Diğer yandan Sahih-i Müslimde Temimu'd-Dari isimli sahabiden rivayet edilen bir hadis-i şerife göre ahir zamanda çıkacak olan deccalın yeryüzünde bulunduğu ve belli bir adada yaşadığı zikredilmiştir.

Hristiyanlar; Mesih Allah'ın oğludur dediler...! Bu nasıl olabilir? Buna şaşılır. İbnü'l-Kayyim el-Cezvi'mniğasetü'l-Lehfan isimli eserinde şu şiirleri söylemiştir:

İsa Mesihe tapanlara bir sorumuz var... Anlayabilen varsa cevap versin... İnsanların eliyle ilah öldürüldüğü zaman Öldürülen ilah olabilir mi?

Bu yaptıklarına öldürülen ilah razı olduysa.. Müjdeler olsun onlara çünkü ilah onlardan razı olmuştur.

Yok eğer bu yaptıklarına gazab ettiyse; onların kuvveti ilahın kuvvetini ezmiştir.

İki şeyden bir tanesi: Ya ilah bu yapılanlara razı olmuş ve bunu ödüllendirmiştir. Yahut da gazab etmiş öfkelenmiş ancak gücü buna mani olamamıştır. Onlar ilahtan daha kuvvetli çıkmıştır! Şaşılacak şey vallahi! Sonra İbnü'l-Kayyim (rahimahullah) şöyle devam ediyor:

Öldürdüğünüz ilahı toprak örtünce ya yedi kat gök Ve bütün kainat dua edenlerin duasını işiten Bir ilahdan yoksun mu oldu? Hristiyanlar diyorlar ki İsa öldürüldükten sonra üç gün kabirde kaldı, sonra gök gürültüsü, şimşek çakmaları ile kabirden çıkıp göğe yükseldi ve yeniden diriltildi. Şair de diyor ki:

İsa'nın kabirde bulunduğu üç gün içerisinde gökleri

Ve yeri kim idare ediyordu?

Beşerin dualarına kim cevap veriyordu?

İbnul Kayyim şiirine devamla diyor ki:

Sizin ilah dediğiniz İsa Mesih
Dokuz ay ana rahminde karanlıklar içinde mi kaldı?
O ilah adet görmenin kesilmesinden oluşan
Besinlerden mi gıdalandı?
Sonra da zayıf bir yaratık olarak annesinin karnından
Çıkıp dışarı mı geldi?
Ağzını gıdalara açan bir yavru muydu?
Sonra yiyordu, içiyordu ve
Beşeri ihtiyaçlarını gideriyordu.
Böyle biri nasıl ilahtır?

İbnul Kayyım haç hakkında da şunları söylemiştir:
İsa gerçekten o lanetlenmiş ağaca asıldıysa
Sen o ağacı gördüğün yerde öpme
Ayağının altına al çiğne...
O ağaç Arşın rabbine umursamadan kıyarken
Sen ona nasıl taparsın? Halbuki sen onun düşmanısın
Sen hak olan ilaha asılma aracı olan ve başını kendisine bağlatan
Ağaçların nasıl dostu olabilirsin?
Ve iki ağaç bir ilahı nasıl taşıyabilir?

Ehli Sünnet ve Şiadaki Mehdi İnancının Farkları

Şialarını Mehdi diyerek bekledikleri Muhammed bin el-Hasen el Askeri'dir. Semerra kentinde bir yeraltı dehlizine girip gizlendiğini ve ahir zamanda tekrar çıkacağına inanmaktadırlar. Bu şiilerin on ikinci imamıdır. Mehdi, zanlarınca ehli beytten olacaktır. Şia; bu Mehdi çıkıncaya kadar hiç hareket edilmeyecek hiç kimse öldürülmeyecek ve Mehdi çıkıncaya kadar beklenilecek inancındaydı. Humeyni gelerek bu görüşü değiştirdi ve Mehdinin vekilinin olması caizdir nazariyesini çıkardı. Buna göre Humeyni Mehdinin vekilidir. Bu düşünceden sonra İran Şahı Rıza Pehlevi tahtına karşı ayaklandılar ve onun tahtını yıktılar. Daha sonra Humeyni, Irak'ın İran sınırını işgal etmesi ile İran halkının Irak'a karşı savaşmasını emretti... Şia Humeyni'yi Mehdinin vekili olarak kabullenmişti. Bu nedenle Humeyni'nin söyleyeceği her söz masumdu. Hata ihtimali taşımazdı. Çünkü imamlar masumdular... Onların vekilleri de masum olmalıydılar. Onların ağızlarından çıkan her söz doğru kabul edilir ve hükmü kaldırılamaz, değiştirilemezdi. Şia, mehdinin vekili olan Humeyni'nin emri ile savaşa başladı... Gerçekten bu nazariye şia'yı harekete geçirdi. Bu nazariye ile birlikte şia fıkına sokulan velayetü'l-fakih anlayışı Şahı kovmaya yeterli olmuştur ve şiaların her yerde savaşa girmelerine sebep olmuştur.

Şia küçümsenemez bir topluluktur. Akideleri şهادettir. Aşure gününde veya İran sınırları dahilinde öldürülenler şehiddir. Bu nedenle Humeyni; "Biz bu savaşta Irak'a karşı yüz bin asker istiyoruz" diyordu. Şiilerden iki yüz bin kişi gönüllü geliyordu. Bu nedenle İran ordusu Irak ordusunu sınırlarından çıkarttı, tankların birçoğunu yaktı, Irak tanklarından İran sınırından geçip de kurtulabilen çok az olmuştu. Savaş çok şiddetli ve çok tehlikeliydi. Savaş İran'ın lehine seyretmektedir. Bizler Saddam'ın kâfir olduğuna, İslâm'ın dışında bulunduğuna tüm kalbimizle inanıyoruz. Ancak Humeyni'nin küfrüne hükmetmiyoruz. Sahabelere dil uzatması nedeniyle onun bid'at ehli olduğuna hükmediyoruz. Abdullah Azzam'ın ders halkasında bulunan bir genç Humeyni'nin "İslâm Fıkında Devlet (el-Hükümetil İslamiye)" adlı eserinin elli ikinci sahifesinde zikredilen şu bölümü hatırlatır:

"Bizim imamlarımızın öyle mertebeleri vardır ki oraya ne nebiyi mürsel (gönderilmiş peygamber) ne de meleki mukarrab erişebilir. Onlar kainatın zerrelerinde diledikleri gibi tasarrufta bulunurlar ve ancak istedikleri yerde ölürler."

Ve der ki: Humeyni hakkında ne diyorsunuz?

Abdullah Azzam şu cevabı verir:

"Ben o kitabı okudum fakat bu ibareleri hatırlamıyorum eğer bu ibareler gerçekten Humeyni'den sadır olduysa şüphesiz tehlikelidir. İmamlar kainatın zerrelerinde diledikleri gibi tasarrufta bulunacaklar ve ancak istedikleri yerde öleceklermiş, böyle bir iddia Allah daha iyi bilir amma kişinin itikadını bozar.

Saddam Michel Aflek için şunları söylemiştir:

"Ben önder üstadın önünde bir saat veya birkaç saat oturduğumda gelecek altı ay için manevi ilham alıyorum." İşte bu kâfirliktir, insanı dinden çıkarır. Sonra herhangi bir Baas Partisi'ne mensub olan insan kişileri o partiye çağırıyor, onun düşüncelerini yayıyor, Baas Partisi'nin İslâm'ın alternatifi olduğunu zannediyor veya buna inanıyor ve Arap milliyetçiliğinin Arapları birleştirecek ortak nokta olduğuna kanaat getiriyor, Arap milliyetçiliğinin bu hususta İslâm'dan daha iyi olduğunu zannediyorsa bu insan dinden çıkmıştır. Tabi ki Baas partisi mensupları Araplığın böyle olduğu kanaatindedirler. Nitekim Şam radyosunda şunları söylemişlerdir:

"Ben Baas Partisinin Rabbim olduğuna, onun hiçbir ortağı olmadığına, Araplığın dinim olduğuna, onun dışında ikinci bir dinim olmadığına iman ettim." Baasçılar "Araplık bizim dinimizdir, biz Arap milliyetçileriyiz" derler. Diğer Arap kavmiyetçileri de Baas partisine mensup olanlar gibidir. Onlar da Araplığı kendilerine din edinmişlerdir. Bu hususta Mahmud Timur şöyle demiştir: "Her dönemin peygamberliği vardır. Bu çağın peygamberliği de Arap milliyetçiliğidir. Bir Arabın, müslümanın Kur'an'a iman ettiği gibi Araplığa iman etmesi gerekir." İşte bunları söyleyenler kâfirdir. Saddam çevresine Baasçılardan çıkarıcı bir güruhu toplamış, onlar da ona davul çalıp el çırpınışlardır. O da bazılarını yükseltip belli makamlara koymuş, diğerlerine belli bakanlık teslim etmiş, başkalarına partinin şairleri demiş, bir başkasını kah- raman diye vasıflandırmış, bazılarını üniversite idaresini peşkeş çekmiş. Öyle ki Şakik el-Kemali isimli şair şu şiirini söyleyecek kadar adileşmiştir:

"Ey Saddam senin kutsal yüzün bizim nezdimizde

Ne kadar yücedir.

O Allah'ın yüzü gibidir.

Çevreye azamet saçar"

Şimdi siz bunları müslüman sayıyor, şiileri kafir mi sayıyorsunuz? Hayır şiilerden önce bunlar kâfirdir. Şiiler aleyhinde konuşan kimse önce Baas partisini anlatsın. Anlıyor musunuz?

Gerçekten bizler, Humeyni'nin zalim Şahı devirip de İslâm inkılabını kurduğunda, çok sevinmiştik. Ürdün'de büyük törenler yaptık, bildiriler yayınladık, Humeyni'nin zaferini kutlayan nutuklar attık, Humeyni yönetime geldiğinde "biz İslâm devletini kuracağız Kur'an ve Sünnet ile, Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali'nin uygulamaları ile hükmedeceğiz" diye ilan etti. Bizler bu ilan ile gerçekten çok sevindik. Çünkü Humeyni İslâm adıyla gelmişti ve

İslâmı devlet yapmıştı. Amerika'nın, bölgedeki polisliğini yapan tahtunu rezil etmişti. İslâm dünyasındaki masonların lideri olan şah Rıza Pehlevi'yi sürmüştü. Bunlardan dolayı çok sevindik. Fakat İran, Suriye İslâmî Hareketine karşı Hafız Esad'la birlikte oldu. Evet, İslâmî Hareketler Humeyni'yi tebrik etmesine rağmen İran'ın tavrı bu olmuştu..! İran'da inkılap gerçekleştiğinde tüm İslâmî Hareketler sevinmişti. Destekleyici hutbeler ve konuşmalar yapılmıştı. İslâmî Hareketler bu konuşma ve sevinçlerinden dolayı kendi ülkelerinde zor duruma düşmüşlerdi. Örneğin Ürdün'de İhvan-ı Müslimin Humeyni ile birlikte İran İslâm inkılabını desteklemelerinden dolayı devletin baskısına maruz kalmışlardı. Aynı hal Mısır İslâmî Hareketleri için de geçerliydi. Mısır'da İslâmî Hareketler İran'la birliktelik ve sevgi içeren yazılarından dolayı aynı zulme maruz kalmışlardı. İhvan-ı Müslimin liderleri İran'a giderek Humeyni'yi tebrik etmişlerdi. Ne yazık ki bunların mükafatları onların isimlerinin İran gazetelerinde "Amerikan uşakları" diye neşredilmesi oldu! İhvan-ı Müsliminin liderlerinin isimlerini tüm dünyaya bu şekilde ilan ettiler. Bundan daha da kötüsü Suriye İslâmî Hareketi, Hafız Esad'ın zulmü başladığında Humeyni ile gizli bir görüşme yaparak Hafız Esad'ın Suriye

ihvanından elini çekmesini, keyfi tutuklamalara, zulme, işkencelere, ve kadınlara tecavüzlere son verilmesini istemesini talep ettiler. Bu gizli görüşmede konuşulanların tamamı kasetleri ile birlikte daha sonra İran yönetimi tarafından Hafız Esad'a verildiği görüldü. La havle vela kuvvete illa billa hil aliyyil azim.

Ehli sünnetteki mehdi inancı Şiadaki mehdi inancından tamamen farklıdır. Buna iyice dikkat edilmesi gerekir. Hakikaten Hz. Ali (ra)'yi ilahlık derecesine çıkaran Abdullah bin Sebe yahudisinden bu yana Şia'nın fırkalarının bazısının arkasında yahudiler olmuştur. Hz. Ali (ra) zamanında bir takım insanlar çıkarak Hz. Ali'ye secde etmişlerdir. Bu hali gören Hz. Ali: "bu ne!" diye sorduğunda Onlar: "Sen bizim ilahımızsın" cevabını vermişlerdi. Bunun üzerine Hz. Ali onların ateşte yakılmasını emretti ve onları öldürdü.

Şia Irak'ta yayılmıştır, çünkü Irak hayır beldesidir. (Yani hayır gibi gözükten fesatlar yuvasıdır). Tüm İslâm dünyasına hayırlar oradan dağılırdı. Tüm fırkaların tamamı orada zuhur etmiştir. Şia, Hariciler, Mutezile, Mürcie, Kaderiye, Cebriye, Muattala, Basiye, tamamı Irak'ta ortaya çıkmıştır. Bunların beşiği Irak olmuştur. La havle vela kuvvete illa billah.

Rasulullah (sav)'in şu buyruğunda olduğu gibi: "Orada sarsıntılar ve fitneler olacaktır." Rasulullah (sav):

- "Ey Allah'ım Şam'ımızı ve Yemen'imizi bize mübarek kıl"

buyurmuştu. Sahabeler;

- "Ey Allah'ın Rasulü Necd bölgemiz için de söyle" dediler. Rasulullah (sav) yine;

- "Ey Allah'ım Şam'ımızı ve Yemen'imizi bize mübarek kıl"

dedi. Tekrar Sahabeler üçüncü defadan sonra;

- "Necidimiz için de dua et" dediler: Rasulullah (sav) da onlara:

- "Orada sarsıntılar ve fitneler olacaktır" buyurdu.

Evet Necid... Araplar, Arap Yarımadası'nın doğu bölgesinin tamamına Necid ismini verirlerdi. Necid kentinden Irak'a kadar olan bölgenin tamamı Necid diye isimlendirilirdi. Gerçekten Raslullah (sav)'in buyurduğu gibi Irak'ta sarsıntılar ve fitneler ortaya çıkmıştır. Yüce Allah'tan Irak'ı ve ehlini temizlemesini niyaz eyleriz. Oraya rahmet gözüyle bakmasını niyaz eyleriz. Şu anda Irak tamamen harab olmuş durumda. Çünkü hiçbir âlim, hiç bir mütefekkir, hiçbir salih insan kalmamıştır. İnsanların tamamı ya helak olmuşlar veya hicret etmişlerdir. Caddeye gittiğiniz zaman yollarda erkek bulamıyorsunuz. Tamamı kadın, erkeklerin birçoğu savaşlarda öldürülmüş, caddeler başından sonuna kadar tamamen bu musibetlere maruz kalmış, son olarak ta iki yüz elli tane müslüman İslâmî örgüt adıyla tutuklandı. Tutuklananlar genellikle Irak'ta öldürülmektedirler.

Lisede okuyan dört genç sanırım ki en büyükleri lise son sınıfta veya üniversitenin birinci sınıfında ismi Şad es Samerrai. Bu gencin ve arkadaşlarının Afganistan için yardım topladığı ortaya çıkaran Irak istihbaratı bunu ve dört arkadaşını hapsetmişler sonra bunları idam etmişlerdir. Neden? Çünkü Afganistan cihadı için yardım topladılar.

Irak içişleri bakanı veya genel emniyet amiri Nazım Kezzar; -ondan Allah'a sığınırız, şeytandan Allah'a sığındığımız gibi ondan da Allah'a sığınırız - birçok insanları işkence ile boğazlamıştır. Nazım Kezzar'ın işkence odasında sülfirik asit dolu bir havuz varmış. Kendisine muhalefet eden veya işkence neticesinde öldürmeye karar verdiği kimseyi sülfirik asit dolu havuza atar ve o kimsenin eti ve derisini eritir, sülfürük asite dönüştürmüştü.

Bir defasında caddede iki kişi tartışır. Neticesinde polis bunları tutuklayarak emniyet amiri Kezzar'a götürür. Devlet, Nazım Kezzar ile halkın kabbine korku salmak istemektedir. Nazım Kezzar getirilen gençlere;

- "Haklı olan kimdir?" der. Her ikisi de kendisinin haklı olduğunu söyleyerek diğerinin haksızlığına yemin eder. Nazım Kezzar birisine;

- "En yüce Allah adına yemin ediyor musun" der ve o da;

- "Evet en yüce olan Allah adına yemin ediyorum" der. Bunun üzerine;

- "Kur'an üzerine yemin ediyor musun" der. O da;

- "Evet ederim" der. Bunun üzerine Nazım Kezzar;

- "Sen abdestli misin?" der. Genç;

- "Hayır" der. Bunun üzerine;

- "Gel önce bir abdest al" der ve her ikisini de alarak mavi bir sıvı bulunan havuzun yanına götürür. Çünkü buradaki sıvı sülfirik asitir. Rengi tam mavidir. Yemin ettirilmek istenen genç abdest almak için havuzun kenarında durur, Nazım Kezzar onu havuza iter. Ve orada eritip buharlandırır. Sonra diğer gence; "hadi sen git,öyle görünüyor ki sen masumsun, ben seni affettim" der. Ve bunu serbest bırakır. Ta ki gördüğü manzarayı anlatsın ve insanlara korku salsın. Mühim olan bu tür işkenceleri insanlara reva gören

Saddam hakkında ona yağcılık yapan Şefik el-Kemal'in şu şiiridir:

"Ey Saddam senin kutsal yüzün bizim nezdimizde

Ne kadar yücedir.

O Allah'ın yüzü gibidir.

Çevreye azamet saçar"

Böyle bir övgüyü yapan dilin akıbeti ne oldu biliyor musunuz?

Irak ile İran savaşı başladığında Irak'tan bir heyet Humeyni'ye savaşı durdurmasını talep etmek için yola çıkar. Humeyni heyettekilere

- "Teklifinizi bir şartla kabul ederim. O da; Saddam'ın yönetimden indirilmesidir" der. Heyetteki bazı Baas partililer;

- "Saddam vatan uğrunda birçok şeyi feda etmiştir. Bunu da vatan için feda edebilir" der. Bunu diyenlerin arasında Şefik el-Kemali de vardır. Daha sonra Saddam onların bu ifadesini duyar ve Şefik el Kemali'yi çağırarak ona;

- "İşittim ki sen böyle böyle demişsin.." der. O da;

- "Evet sen bizim reisimizsin, bize fedekarlığı sen öğrettin. Bende böyle dedim" cevabını verir . Bunun üzerine Saddam;

- "Dilini uzat" diye emreder. Şefik el Kemali dilini uzatır ve Saddam da makasla onun dilini keser. Evet; "Ey Saddam senin kutsal yüzün bizim nezdimizde ne kadar yücedir" diyen dilin akıbeti işte bu olmuştur... Yüce Mevla bu gibi insanlar hakkında şöyle buyurmuştur:

"Sakın Allah'ı o zalimlerin işlediklerinden habersiz sanma, onların azablarını ancak gözlerin dehşetle yerinden fırlayacağı bir güne erteliyor." (İbrahim, 42)

"... Kötü tuzağın zararı ancak onu kurana dokunur..." (Fatır, 43)

Şa'râvî Cuma, Mısır İçişleri Bakanı idi. Bu kişi Müslüman Kardeşlerden tutukluları cezalandırmak için onlara meyve verilmesini yasaklamıştı.

Bir gün Muhammed Kutup, hapisanede yedi yıl kaldıktan sonra yine aynı hapisanede kalan kız kardeşini ziyaret etmek için cezaevi müdüründen izin istedi. Muhammed Kutub'un bu isteğine cezaevi müdürü; "Maalesef buna izin veremeyeceğim, çünkü İçişleri Bakanlığının açık emri var; "Muhammed Kutup kesinlikle kız kardeşini ne sağ ne de ölü olarak göremeyecek" diye..."

Muhammed Kutub'un bu talebinden henüz daha bir yıl geçmeden İçişleri Bakanı Şaravi Cuma görevden alınır ve hapsedilir. O tarihlerde Hamide Kutub ve kardeşi Muhammed Kutub cezaevinden çıkmışlardır.

Şaravi Cuma'nın hanımı meyvalarla birlikte onu ziyaret için cezaevine gelir. Hapishanenin girişinde gardiyan;

- "Bu ne?" diye sorar. Kadın;

- "Kocam Şaravi Bey için getirdiğim yiyecek vs. eşyalar" cevabını verir. Gardiyan;

- "Kocanız Şaravi Bey mi?" şeklinde sorar. Kadın;

- "Evet kocam Şaravi Cuma'dır" der. Gardiyan; '

- "Kocanız bir kanun çıkarmıştı. Buna göre tutuklu ailelerinin hapishaneye meyva göndermeleri yasaklanmıştır. Ben kocanızın hapishanede olmadığı dönemde bir bakan olarak ona itaat ediyordum. Şimdi de ona hapishanede iken itaat edeceğim. Vallahi o meyvelerden bir tanesini bile tadamaz" cevabını verir. ".... Kötü tuzağın zararı ancak onu kurana dokunur..." (Fatır, 43)

"Sakın Allah'ı o zalimlerin işlediklerinden habersiz sanma, onların azablarını ancak gözlerin dehşetle yerinden fırlayacağı bir güne erteliyor." (İbrahim, 42)

Şemsi Bedran...

Bu kişi Mısır istihbarat başkanı idi. Daha sonra Milli Savunma bakanı oldu. Müslümanlara yaptığı işkencelerle meşhurdur. Bu zat Enver Sedat tarafından hapsedilir, hücreye konur. Ve kendi kendine şöyle der: "Ey Seyyid Kutup. Allah sana rahmet etsin. Herhalde seni koyduğumuz hücre bizim içinde bulunduğumuz bu hücredir."

Evet... Şemsi Bedran'a işkence yapmaya gelen polisler ona şunu söylüyorlardı: "Efendim kusura bakma, işkence etmeyi sen bize öğrettin." Şemsi Bedran hapishaneye girdiği ilk gece neredeyse öfkesinden patlayacaktı. Çünkü tüm gece boyu aynı hapishanede tutuklu olan Müslüman Kardeşler mensupları tekbir getiriyorlar ve diyorlardı ki: "Şemsi Bedran, Şemsi Bedran. Askeri cezaevine hiç girer mi" Ve tekbirlerinde şöyle diyorlardı: "La ilahe illallah el hükmü lillah vahidil kahhar (Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur. Egemenlik, hükümlanlık yalnız kahredici olan tek Allah'a aittir."

"Allah emrinde galiptir. Fakat insanların çoğu bilmezler." (Yusuf, 21)

Tekrar konumuza dönelim. Saddam Baas partisine mensub olanları dünya çıkarları için çevresinde toplamıştı. İran-Irak savaşı olunca Baasçılar kurşunla karşı karşıya geldi. Sınırdaki ölümü gördüler. Bu nedenle gerisin geri kaçtılar. Çünkü onlar Baas Partisi'ne sırf dünya metarı için gelmişlerdi, ölmek için gelmemişlerdi. Bu nedenle Baas Partisi Hz. Hüseyin'in şehadeti düşüncesi üzerine kurulmuş bir itikada sahip olan şiiler önünde mukavemet gösteremedi.

(Sohbeti dinleyenlerden birisi soruyor);

Soran: - Afganistan içerisinde bulunan şiiler kendi bulundukları yerden geçen mücahit kabilelerinden vergi alıyor mu?

Azzam: Afganistan içerisindeki şiiler Bamyân bölgesinden veya diğer hakim oldukları yerden geçen mücahid kabilelerinden vergi alıyorlar. Buralardan geçen mücahit kabileleri ya silah veya mal veya benzeri türden vergiler ödemek zorundadırlar.

Soran: Nuristan' da da bu şekilde mi?

Azzam: Nuristan halkı iyi insanlardır. İnkılaptan sonra Nuristan devleti; Suru'r (eski devlet başkanı) küfrünü ilan etti ve onunla savaşılmaya başladılar. Allah'a hamd olsun biz Nuristan'lı kardeşlerimizin tağuta karşı bu konumlarından dolayı sevinçliyiz. Bizler üç veya dört yıldan beri bu hükümete karşıydık ancak son yıl Surur'un kâfir olduğu ilan edildi ve etrafındaki komünistlerle birlikte ülkeden kovuldu. Örneğin Muhammed Kasım, Vezir Şah, Velih Şah, Vezir Han ve Gari Hamid gibi komünist liderler ülkeden kovuldu ve devlet komünistlerden arındırıldı. Bu insanların Nuristan devletinde yer almaları bizimle onlar arasında ihtilafa neden olmaktaydı. Allah'a hamd olsun şu anda bu komünistlerle savaşılmaya başladılar. Allah'ın izniyle mücahid kabilelerine özellikle de yardım kabilelerine yollar açılacaktır.

Şimdi izah etmekte olduğumuz 31. âyete tekrar dönelim: Yüce Mevla buyuruyor ki:

"Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu Mesihî kendilerine rab edinmişlerdir" (Tevbe, 31) Ondan önceki âyette ise yüce Mevla şöyle buyurmuştu:

"Yahudiler, "Üzeyir Allah'ın oğludur" dediler; Hristiyanlar da "Mesih Allah'ın oğludur" dediler. Bu, onların kendi ağızlarıyla geveledikleri sözleridir..." (Tevbe, 30) Sözlerin ağızdan çıktığı malumdur. Ancak buna rağmen şanı yüce Allah te'kid olarak; "Bu onların ağızlarıyla geveledikleri sözleridir" buyurmaktadır. Ve dilleriyle söylemiş oldukları bu sözlerini "...kendilerinden önceki kâfirlerin sözlerine benzetiyorlar." Âyet-i kerimde geçen "yudahiun" kelimesinin manası benzetirler manasına gelen "yüşabihun" kelimesi ile eş anlamdadır. Âyet-i Kerimde Hz. Üzeyir'in Allah'ın oğlu diyen yahudilerin ve Hz. İsa'ya Allah'ın oğludur diyen hristiyanların bu sözlerini önceki kâfirlerin sözlerine benzedikleri zikredilmektedir. Önceki kâfirlerden maksat Arap müşrikleridir yahut da diğer kâfirlerdir. Çünkü Arap müşrikleri de Lat, Uzza ve diğer üçüncüleri olan Menat'ın Allah'ın kızları olduklarını söylüyorlardı. Bu husus Necm Sûresi'nde şöyle beyan edilmiştir:

"Ey kâfirler. Erkekler sizin de kızlar Allah'ın mı. Öyleyse bu insafsızca bir taksimdir. " (Necm, 21-22) Başka bir âyette de şöyle beyan edilmektedir:

"Rahman'ın kulları olan melekleri de dışı saymışlardı. Onların yaratılışlarına şahit mi olmuşlardı. Onların bu şehadetleri yazılacak ve sorguya çekileceklerdir." (Zuhruf, 19)

Görüldüğü gibi Yahudiler ve hristiyanlar bu sözleriyle kendilerinden önceki kâfirlere ve onların sözlerine benziyorlardı. Bu nedenle Allah Teala onlar hakkında;

"Allah onları kahretsin..." buyurdu. (Tevbe, 30) Kur'an-ı Kerim'de geçen "Kâtele" veya "Kutile" kelimeleri "iane: lanet etsin" veya "lanet olsun" manalarıdır. Bu nedenle âyet-i kerimde "Allah onları katletsin" buyurulmaktadır. Bunun manası "Allah onlara

lanet etsin" demektir. Peygamber efendimiz bir hadisi şerifinde: "Bir adama lanet edimesi onu öldürmek gibidir" buyurmuşlardır. Yine Rasulullah (sav) sahibi tarafından lanetlenen bir deve hakkında şöyle demiştir: "O deveye binmeyin çünkü o lanetlenmiştir." Aslında lanet çok ağır bir sözdür. Birine hitaben söylendiğinde bu lafız semaları ve yeri dolaşır daha sonra semalar ve yerler onu reddeder sonra da lanetlenene geri döner. Eğer bu kimse lanete müstahak ise ona biner yoksa lanet okuyan kimseye geri döner. Lanet okumak az bir mesele değildir. Çünkü lanet Allah'ın rahmetinden kovulmaktır. Âyet-i kerime; "Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem'in oğlu Mesih'i kendilerine rab edinmişler" buyurulmaktadır. (Tevbe, 31) Daha önce Adiyy bin Hatem'in boynunda haç olduğu bir halde Rasulullah (sav)'e gelerek müslüman olduğunu ve Allah Rasulünün de ona: "Bu putu at" buyurduğunu bunun üzerine onun da haçı attığını zikretmiştik. Adiyy bin Hatem şöyle diyor; "Rasulullah (sav)'i Tevbe Sûresi'ni okurken işittim; "Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem'in oğlu Mesih'i rab edinmişler" âyetini okuduğunda "ya Rasulullah biz onlara tapmazdık" dedim. Rasulullah (sav)'de; "Evet! Onlar haramları helal, helalleri de haram kılarlardı. Ve onlar da bunlara itaat ederlerdi. İşte onların haham ve rahiplerine ibadeti budur" buyurdu." Bir diğer rivayette ise Rasulullah (sav) "Haham ve papazlar onlara haramları helal kıldılar, onlar da onu helal kabul ettiler. Helalleri de haram kıldılar. Onlar da onun haramlığını kabul ettiler. İşte onların haham ve papazlara ibadetlerinden maksat budur" buyurdu.

Biz daha önce bu meselenin tehlikeli bir mesele olduğunu, modern çağımızda İslâm ümmetinin içine düşmüş olduğu en büyük şirkin bu olduğunu söylemiştik. Bu da insanları yeryüzünde Allah'ın indirdiği dışında kanun koyan tağutlara taptırmak ve onlara itaat ettirmek meselesidir. Bu afet ve bu felaket İslâm ümmetine ilk defa Napolyon Bonapart'ın Mısır'a girmesinden sonra gelmiştir. Sonra Fransızlar Muhammed Ali Paşa'yı kendilerinin bir uşağı olarak bölgeye yerleştirdiler ki hissedilmeksizin yavaş yavaş bölgeyi kâfirleştirsinsinler.

Bu planın bir devamı olarak Muhammed Ali Paşa Fransa'ya öğrenciler gönderdi. Muhammed Ali Paşa'nın doktor Calub isminde Fransız bir müsteşarı vardı. M. Ali Paşa'nın Fransa'ya gönderdiği öğrencilerden biri de Rıfaa et-Tahtavi idi. Bu Paris'e gitti, dans etmeyi öğrendi, sarık cübbeyi attı, takım elbise giydi. Mısır'a dönünce de Paris Hatıraları'nda "net altınlar" manasına gelen "Tahrîsu'l-İbâfisi Telhisib Paris" isimli eserini yazdı. Eserinde Paris'teki dansları ve ona hayranlığını zikreder. Bu zat Muhammed Ali Paşa'yı Fransız kanununun tercüme edilmesine dair ikna etti. Muhammed Ali Paşa Fransız kanununu tercüme ettirip Mısır'da İslâm ümmetine uygulamaya başladı. Fakat bunu hissettirmeden tedrici bir şekilde yaptı.

Mesela Muhammed Ali Paşa ve Rıfaa et-Tahtavi camilere, Ezher'e, dini medreselere hiç dokunmadılar. Onlar bu halleri ile adeta bir saati alıp içinden teker teker parçalarını çıkarıverdiler. Saatin kadrını ve dış parlaklığı kof bir şekilde kalıverdi. Fakat saat de bitmişti. Evet bunlar bölgede İslâm'ı madde madde, parça parça çözüp kaldırdılar. İslâm'ın Medeni kanun kısmını kaldırıp yerine Fransız Medeni kanununu, Ceza kanunu kısmını kaldırıp yerine İtalya veya İsviçre kanununu, başka kanunlarının yerine de Alman kanununu koydular. Böylece ortaya dışardan ithal edilmiş yepyeni bir din çıkmış oldu. Evet camiler mevcut, namazlar kılınıyor, oruçlar tutuluyor fakat insanlar öyle bir akıma kapılmışlar ki hiç haberleri yok.

Mehmed Ali Paşa bu kanunu tatbik etmek istediğinde bazı âlimler ona karşı çıktılar. Son dönem âlimlerinden de onlara karşı çıkanlar bulundu. Mesela hadis âlimi olan Ahmed Muhammed Şakir bu kanunlar hakkında şunu söylemiştir: "Bu kanunlar çağdaş yasak kanunlarıdır." Yani Cengiz Han'ın Bağdat'ı fethinden sonra orada tatbik ettirdiği el-Yasak kanunları gibidir. Cengiz Han bunları tatbik ettirmekte zorlanmıştı. Âlimler ona karşı çıkmışlardı. Mesela İbn Kesir el- Bidaye ve'n-Nihaye eserinde bu kanunları daha önce zikredildiği gibi kâfirlik olarak vasıflandırmıştı. Uyanık olan Hülagu iki mahkeme kurmuştu. Biri Kur'an ve Sünnet mahkemesi, diğeri de Yasak mahkemesi idi. Dileyen ona, dileyen diğere gidiyordu. İşte o dönemde müslümanlar Yasak'ların tatbik edildiği mahkemelere gidenlere hiç çekinmeden kâfir diyorlardı.

Değerli arkadaşlar! Allah'ın helal ve haramını değiştirmek tehlikeli bir şeydir. Bunları yapanlara itaat, onları rab edinmektir. Çünkü egemenlik ancak Allah'ındır.

Haram ve helal hususunda yüce Mevla şöyle buyurmaktadır:

"Ey Muhammedi De ki: Biliyor musunuz, Allah size rızık olarak her ne indirmişse, onun kimini haram kıldınız, kimini helal yine de ki; Allah mı bunun için size izin verdi, yoksa Allah'a iftira mı ediyorsunuz?" (Yunus, 59)

"Yoksa o kâfirlerin, Allah'ın izin vermediği bir dini, kendilerine meşru kılan ortakları mı var? Eğer Allah'ın (haklıyı haksızdan) ayırd edecek sözü olmasaydı, insanlar arasında hemen hüküm verilirdi. Şüphesiz zalimler için can yakıcı bir azap vardır." (Şura, 21)

Seyyid Kutub (rahimehullah) bu konuya değinirken meseleyi geniş bir şekilde izah etmiştir. Vakıa konuya tam bir açıklık getirmiş, herhangi bir kapalılık bırakmamıştır. Bu hususta özetle şunları söylemiştir:

"İslâm madeni bir paraya benzer. Bir yüzüne "la ilahe illallah (Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur)" yazılıdır, diğeri yüzünde ise "idare Allah'ın şeriatıyladır" yazılıdır. Bu iki yüzü birbirinden ayırmak mümkün değildir. Allah'ın şeriatı ile idare edilme la ilahe illallah'ın bir parçasıdır. Bu itibarla Allah'ın sedalıyla sevk-idare edilmek Allah'ı birlemenin bir bölümüdür. Bu nedenle Allah'ın şeriatı dışında herhangi bir rejimle idare edilmeyi isteyen, la ilahe illallah kavramını bozmuş ve İslâm'dan çıkmış olur."

Fetva Vermede Cüretkâr Olmak

Sahabelerin zamanında bir olay olmuştu. Kudame bin Maz'un Bahreyn'de iken içki içer. Carut ve Ebu Hureyre Kudame'in Bahreyn'de içki içtiğine dair Hz. Ömer'in huzurunda şahitlik yaparlar (Kudame Ömer'in süt kardeşidir) Kudame ve hanımı getirilir. Hanımı da Kudame'nin içki içtiğine şahitlik yapar. Bunun üzerine Hz. Ömer Kudame'ye seksen kırbaç vurulmasını emreder. Kudame;

- "Bunda benim günahım yoktur ve senin de benim üzerimde bir hakkın yoktur. Bana bir kamçı dahi vuramazsın" der. Ömer
- "Neden?" der. Kudame;
- "Çünkü yüce Allah şöyle buyurmaktadır. "İman edip Salih amel işleyenler Allah'tan korktukları, imanlarında sebat ettikleri, iyi amel işlemeye devam ettikleri, sonra Allah'tan sakındıkları, imanlarından ayrılmadıkları, yine Allah'tan korktukları ve iyilikte bulundukları müddetçe daha önce yediklerinden dolayı kendilerine bir günah yoktur. Allah iyilikte bulunanları sever." (Maide, 93) İşte bu nedenle yaptığım şeyden dolayı bana günah yoktur. Çünkü ben Allah'tan korktum, iman ettim, hicret ettim ve cihadlarda bulundum. Benim hakkımda senin bir sorumluluğun yoktur" der.

Âyetin ifadesi karşısında Ömer (ra) durur ve sahabeleri toplar. Sonra onlara; "Kudame böyle böyle demektedir, bu hususta görüşünüz nedir?" der. Sonra onlara; "Kudame'ye gidin, meseleyi ondan öğrenin" der. Hz. Ali'de; "biz Kudame'ye soralım. Eğer o içkinin haram olduğu görüşünde ise ona sopa atalım. Şayet içkiyi helal görüyor idiyse onu öldürelim. Çünkü o Allah'ın haram kıldığını helal saymıştır" dedi.

Aslında Kudame Bedir savaşına katılan sahabelerdendi. Bu içkiyi içtiği esnada Bahreyn valisi idi. Fakat subhanallah! Ne gariptir ki İslâm olmadan önce hayatının bir bölümünü içki ile geçirdiğinden dolayı tekrar bu tür bir şeye sürüklenmiş oldu. Sahabeler dediler ki:

- "Ey Kudame, içki hakkında görüşün ne?" O da dedi ki:
- "O haramdır." Hz. Ali de dedi ki:
- "O halde ona seksen değnek vurun"

Bu hadise de gösteriyor ki herhangi bir haramı serbest bırakan meyhaneler için ruhsat veren bir insan için; "bu kâfir midir, yoksa müslüman mıdır" şeklinde soru sorulursa yerindedir. Çünkü bu kişi sadece içkiyi helal saymış değil, bunun içilmesine dair ruhsat da vermiştir. "Ben sana kanunlarımızın gereği içki içmene de ve onu satmana da ruhsat veriyorum. Al onu dükkanının kapısına as. Bu sakallılardan biri sana müdahale edecek olursa ben onu hapsederim, herhangi bir kimse senin vitrine koyduğun bir şişe içkiyi kırarak olursa ben onu birin yerine on defa hapsederim çünkü o kanuna saygısızdır" der.

Evet... Allah'ın indirdiğinin dışında kanun koymak kâfirliktir. Kişiyi İslâm dininden çıkarır. Fıkıhta herkesçe bilinen meşhur bir kural vardır. Kim haramı helal sayarsa o kâfirdir. Yine kim helali haram sayarsa o da kâfirdir. Bu nedenledir ki İbn Teymiyye; yabancı bir kadının namahrem bir yerine bakmayı helal görenin icma ile kâfir olduğunu, yine ekmeğin haram olduğunu söyleyenin icma ile kâfir olduğunu söylemiştir. Çünkü mesele haramı işlemekten öte onun helal olduğuna karar vermektir. Bunun anlamı şudur; hayatı boyunca içki içen dahi mümin olarak ölmesi şartı ile Cennete girebilir. Fakat bir defa dahi içki helaldir diyen dinden çıkar. Tekrar kelime-i şهادet getirmesi ve banyo edip yeniden İslam'a girmesi gerekir. Aksi taktirde hanımı kendisinden boş olur, çocukları kendisine mirasçı olmazlar, İslâm'ın himayesi ondan kalkmış olur. Bu hususta yüce Mevla; "Kim dini inkar ederse şüphesiz onun daha önceki amelleri boşa gider ve ahiret gününde o hüsrana uğrayanlardandır." (Maide, 5) Böyle bir duruma düşen insan yeniden müslüman olduğunu gösteren şهادeti getirmesi, hanımı ile yeniden akit yapması gerekir. Ancak Hanefilere göre tekrar mehir ödemesi icab etmez. (Şu kardeşimize göre de bütün evrakları yeniler) (!)

Evet Hz. Ömer bu duruma düşen sahabe hakkında hemen fetva vermemiş, onun hakkında sahabeleri ile istişare etmiş ve isabetli bir neticeye varmıştır. Şayet bu bizden biri olsaydı hemen ona bir fetva bulurduk (!) Bugün herkesin fetvası koltuğunun altında hazır. Uzatır elini, çeker çıkarır ve söyler. Herkes müftü kesilmiştir. Şayet sen birine; "bunu söyleyen Ebu Hanife'dir" desen, "Ebu Hanife kim?" der. Elinin tersi ile işaret eder. "Şafii dedi" desen, "Şafii kimdir?" der. Vallahi tek kalemde bütün imamları silip atar. Çünkü kendisini kayıtsız şartsız müctehid görür.

İnanır mısınız bir gençle çokça tartıştım. O Arapça bilmiyor, belagat usulünü bilmiyor, ayetlerin iniş sebeblerini bilmiyor, nasih-mensuh meselesinden haberi yok ve bana dedi ki:

- "Ben fetva verebilirim!" Ben de dedim ki:
- "Be muhterem, sen bu meseleyi bilmiyorsun." O da dedi ki:
- "Bilmem zorunlu değildir." Kesinlikle biliyorum ki bu genç gramerde tümleci, hâl ve cümle açıklamalarından ayırd edemeyecek durumda. Tahsili ne? Liseye bile ulaşamamış. Onun için mühim olan "biz de insanız, müctehidler de insandır" sloganıdır. İstedğin meselede fetva vermeye hazır. Dur, sus nedir bilmiyor. Bunlar hakkında bir zat şöyle söylemiştir: "Öyle meseleler hakkında fetva verirler ki bunun daha basiti bile Hz. Ömer'e arz edilseydi Bedir ehlini onun cevabı için bir araya toplardı. Evet sahabeler böyleydi. İçlerinden biri fetva vermeye kalkıştığında yüzü sararıyor, yer yer kıpkırmızı kesiliyordu.

İmam Malik bir mesele hakkında fetva verdiğinde veya kendilerine bir meselenin hükmü sorulduğunda sanki Cennet ile Cehennem karşısına dikilmişçesine yüzü sararıp solardı. Bu sebebledir ki Kuzey Afrika halkı İmam Malik'e birkaç ay yürüyerek ulaşan birini kırk meselenin fetvasını öğrenmek için göndermişlerdir. Kişi İmam Malik'e vardığında o sadece dördüne cevap vermiş, otuz altısı için "bilmiyorum" demiştir. Aylarca yol katedip gelen adam "peki ben arkamda olanlara ne diyeceğim?" deyince İmam Malik ona; "onlara de ki; İmam Malik "bilmiyorum" dedi." İşte bu nedenledir ki ilim üçtür.

Bir: Muhkem âyetler,

İki: Devam eden Sünnet

Üç: "Bilmiyorum" sözüdür, demişlerdir. Fakat sen "her şeyin cevabı sende mevcut, fetva hazır, kendin mutlak müctehidsin" şeklinde davranırsan şunu bil ki İslâmî bir devlette olsan vali seni hapseder. Çünkü vali cahil müftülere, çılgın müftülere, bilgisiz doktorlara, iflas eden tüccarlara kısıtlılık kurallarını uygular ve bunları gerekirse hapseder.

İşin garip tarafı dünya ile ilgili ilimlerde sahtekarlık yapanlar hemen cezalandırılıyor. Fakat Allah'ın dini ile oynayanlar elini kolunu

sallayarak serbest geziyor. Mesela tıp tahsili yapmayan bir kişi klinik açsa kapısına klinik olduğunu yazsa bu kişi hapsedilir. Niçin? Çünkü diploması yoktur, muayene etme ruhsatı yoktur, tabibler odasından icazeti yoktur vs. Hatta yedi sene tahsil yapmadan dinleme cihazını bile kulağına takamaz.

Peki insanlara Rablerinin emrettiğı hükümleri aktaracak olan insanın nasıl olması gerekir. Nasıl çıkıp da "bu Cennetin yoludur, bu da Cehennemin yoludur" diyecektir. Yoksa bize göre din ve maneviyat insanın vücudundan daha mı ucuzdur? Bir sene bile ilahiyat fakültesinde okumadan çıkıp insanlara fetva veriyoruz. Bu hususta Ebu Ali ed-Darir şunları anlatmıştır: Bir gün ben İmam Ahmed bin Hanbel'e dedim ki;

- "Yüzbin hadis ezberlemiş olan bir insan fetva verebilir mi?."

İmam Ahmed;

- "Hayır" dedi. Dedim ki:

- "İkiyüzbin hadis ezberlemiş olan fetva verebilir mi" Yine "hayır" dedi. Dedim ki;

- "Üçyüzbin hadis ezberlemiş olan fetva verebilir mi?" Yine

İmam Ahmed, "hayır" dedi. Dedim ki;

- "Beşyüzbin hadis ezberlemiş olan fetva verebilir mi?"

- "Umarım" dedi.

İmam Şafii diyor ki; "Ben bir mesele hakkında tamamen mutmain olmadıkça fetva vermem, beklerim."

Şimdi ise bizlere birçok fıkhi meseleler sorulsa çayı içerken veya sütlü kahveyi yudumlarken ayak ayak üstünde düşünmeden fetva veririz(!)

İmam Ahmed bin Hanbel birçok fıkhi meseleler hakkında kaçınır ve fetva vermezdi. Bugün sizler İmam Ahmed bin Hanbel'in fıkıh kitaplarını okuduğunuzda bir mesele hakkında iki veya üç görüş olduğunu görürsünüz. Bunun sebebi İmam Ahmed'in fetva vermekte ihtiyatlı davranması ve bütün ihtimalleri göz önünde bulundurarak ona göre cevap vermesidir.

[Konumuza dönelim:](#)

Tekfir Meselesi:

Daha önce de anlattığım gibi bu mesele beni çok meşgul etmiştir. Çünkü ben 1972 senesinde Mısır İhvan-ı Müsliminin hapisten çıkmasından sonra ortaya çıkan birçok farklı gruplarla birlikte yaşadım. Her gün yeni bir görüş ortaya çıkaran ve tekfir konusunda aşırılıklarda bulunan, rahatlıkla müslüman kardeşini yüzüne karşı tekfir edip arkasında namazı terk eden kimselerle birlikte yaşadım. Uzun araştırmalarım neticesinde hüküm ve yargı konusunda -Allahu alem- vardığım sonucun özeti şudur:

1. Ülkede Allah'ın kanunlarının dışında başka kanunlar koyan ve bunların uygulanmasını emreden yönetici kâfirdir. İslâm dininden çıkmıştır.

2. Kanunları maddeleştirenler yani; "birinci madde şudur, ikinci madde şudur" gibi düzenlemelerde bulunanlar... Allah'ın indirdiği kanunlara ters olan bir madde dahi düzenleseler İslâm'dan çıkarlar. Bunlar Mekke'de Lat ve Uzza'nın yanında bulunan kahin ve onların hizmetçileri gibidirler.

3. Millet Meclisi... İçerisinde Allah'ın kanunlarına ters kanunlar çıkaran, Allah'ın helal kıldığını haram sayan, cihadı yasaklayan, mescitlerde ilim halklarını engelleyen, iyiliği emrederek kötülükten nehyeden emri bi'l-ma'ruf ve- nehyi an'l-münker müessesesini yürürlükten kaldıran, onu yasaklayan, "mirasta kadın ve erkek eşit pay alır" diyen, ikinci evliliği kanun dışı sayan ve Allah'ın indirdiği İslâm şeriatine muhalif tek kanun maddesine muvafakat eden her milletvekili İslâm'dan çıkar, kâfir olur.

4. İslâm ümmeti içerisinde İslâm dışı kanunlara kalbi ile razı olanlar.

Çünkü "bundan sonra hardal tanesi kadar dahi iman yoktur." "Kim onlara karşı eliyle cihad ederse o mü'mindir, kim onlara diliyle cihad ederse o mü'mindir, kim onlara kalbi ile cihad ederse o mü'mindir. Bunun dışındakinde ise hardal tanesi kadar dahi iman yoktur."

5. Hakimler: Parlamenterlerin koydukları kanunları uygulayan hakimler iki kışma ayrılır;

a. Bu kanunları sevmeyen, bunların kaldırılmasını isteyen hakimler kanaatimce dinden çıkmazlar fakat onlar fasıktırlar. Yaptıkları iş haramdır. Maaşları haramdır.

b. Bu tür kanunları seyerek tatbik eden hakimler, bunlar İslâm'dan çıkarlar.

6. Avukatlar: Allah'ın nizamı dışındaki beşeri kanunlarla hükmeden mahkemelerin önünde dava açan avukatlara gelince kanaatimce bunların avukatlık yapmaları haram ve aldıkları ücretler de haramdır. Bu hususta şöyle bir olay yaşadım. Ben bir avukat arkadaşla konuşurken bu meseleyi ona açtım ve dedim ki;

"Niçin avukatlığı bırakmıyorsunuz, bu haramdır." O da dedi ki: - "Vallahi ben kazandığım lokmanın helal olduğuna inanıyorum. Benim kazancım rızkını temin etmek için kazma kürekle çalışan kimsenin rızkı gibidir. Sonra sizler fıkıh bilen insanlarsınız. Ürdün Üniversitesi Şeriat Fakültesinde hocasınız. Ben bu meseleyi size soruyorum. Avukatlık yapmak helal mi yoksa haram mı? Verdiğiniz fetvaya bağlı kalacağım." Bunun üzerine biz yedi veya dokuz kişi toplanıp bu meseleyi tartıştık. Benim dışındaki bütün arkadaşlar aşağıdaki şu şartların varlığı halinde avukatlığın helal olabileceğini söylediler.

a. Avukat beşeri kanundaki hükmü İslâm'ın hükmüne ters olan herhangi bir meseleyi dava olarak açmamalı. Mesela kanunlardaki zina etmenin hükmü İslâm'dakinden çok farklıdır. Avukat zina ile ilgili bir davayı mahkeme önünde açmamalıdır.

b. Müvekkilinin haksız olduğunu tahmin ettiği hiçbir davayı açmamalıdır.

c. Açtığı davanın seyrinde müvekkilinin haksız olduğu ortaya çıkarsa davadan çekilmelidir.

Evet benim dışındaki sekiz arkadaş bu görüşe vardılar. Fakat benim kanaatim bu şartlar da olsa avukatın işi haramdır. Allah daha iyi bilir ya İslâmî cezalardan herhangi bir cezanın daha altında bir cezayı öngören bir kanuni madde ile ilgili mesele hakkında avukatın dava açması haramdır. Bundan aldığı mal haramdır. Avukatın yukarıda zikredilen şartlar altında çalışmasına ruhsat veren arkadaşlar kanaatimce benden daha bilgili ve daha fakiridirler. En iyisini Allah bilir.

7. Hakkını kurtarmak amacıyla beşeri kanunlarla hükmeden mahkemelere giden halkın durumuna gelince. Örneğin, hırsızın cezası İslâm'da elinin kesilmesidir. Cahiliye kanunlarında ise iki veya altı ay hapis cezasıdır. Görüldüğü gibi bu kanunlar yeni bir din, yeni bir şeriattir... Nitekim yüce Mevla Hz. Yusuf'un zamanındaki Kralın kanunlarına din demiştir: "... Aksi halde Allah dilemedikçe hükümdarın dinine göre (şeriatına göre) Yusuf'un kardeşini alıkoymasına mümkün olmazdı." (Yusuf, 76)

Görüldüğü gibi hükümdarın şeriatı, beşeri düzenlerin kanunları bir dindir. Buna rağmen hakkını kurtarmak amacıyla zorda kalarak bu mahkemelere giden halkın günahkar olmadığı kanısındayım. Evlâ olan ise hakları zayi olsa dahi bu mahkemelere başvurmamalarıdır.

La ilahe illallah diyen, namaz kılan ve oruç tutan bir kimse Allah'ın kanunlarının dışında başka kanunlar koyduğu veya o kanunlarla hükmettiği zaman onun kâfir olacağı konusunda endişe eden zihinlere şu misali veririz; "Akşam namazı dört rekattır" diyen kimsenin hükmü nedir? Şüphesiz bu kimse kâfirdir, İslâm dininden çıkmıştır. Herhangi bir müslüman bu kimsenin küfründe şüphe eder mi? İşte akşam namazı dört rekattır diyen kimse ile hırsızın cezası iki ay hapistir diyen kimse arasında hiçbir fark yoktur. Çünkü her iki emir de yüce Rab tarafından buyurulmuştur ve bu Yüce Allah'ın indirdiği hükümleri değiştirmektir.

Şöyle diyen kimsenin hükmü nedir; "Vallahi ben İslâm'ı seviyorum, İslâm'ın hükümlerine göre yaşamayı ve İslâm'ın kanunlarıyla muhakeme olunmayı istiyorum, ancak pazar günü hristiyanların kilisesine gidip ibadet edeceğim." Bu kimse müslüman mıdır, yoksa hristiyan mıdır? Bu kimse İslâm'dan çıkmış mıdır, çıkmamış mıdır? Bu kimse her gün namaz kılmaktadır. Sadece Pazar günü kiliseye gitmektedir. Pazar günü kiliseye gidip ibadet edenle Allah'ın kanunlarının dışındaki başka kanunlarla hükmeden veya yargılanmak isteyen kimsenin arasında hiçbir fark yoktur. Benim bu konudaki görüşümün özeti budur. Bu, Peygamber'in (sav); "Onlar hahamlarını, papazlarını ve Meryemoğlu İsa Mesih'i Allah'tan başka rabler edindiler" âyet-i kerimesini açıklarken buyurduğu şu hadis-i şerif bu meseleyi açıklığa kavuşturmuştur. "Onlar (hahamlar ve papazlar) kendilerine uyanlara hahamları helal kılıyorlardı, helalleri de haram kılıyorlardı. Onlar da bu görüşlerinde papazlara uyuyorlardı. İşte onların bu davranışları papaz ve hahamlara tapmak ve onları rabler edinmektir." Görüldüğü gibi Allah'ın dinini değiştirenlere itaat, onlara ibadet etme ve onları rabler edinme kabul edilmiştir. Bu hususu üstad Seyyid Kutub şu âyeti tefsir ederken açık bir şekilde ortaya koyuyor. "Kesilirken üzerlerine Allah'ın adı zikredilmeyen hayvanları yemeyin. Bunu yapmak Allah'ın yolundan çıkmaktır. Şüphesiz ki şeytanlar sizinle mücadele etmeleri için dostlarına fısıldarlar. Eğer onlara uyarsanız muhakkak Allah'a ortak koşanlar olursunuz"

(En'am, 121) ve diyor ki:

"Put a tapanların müşrik olduğuna hükmeden, tağutun kanunlarıyla muhakeme olunmak isteyene ise müşrik olarak hükmetmeyen ve birini tekfir ederken diğerini tekfirden kaçınanlar Kur'an okumamaktadırlar. Bunlar Kur'an'ı indirildiği şekilde okusunlar. Allah'ın kelamını ciddiyetle ele alsınlar. Âyetin "Eğer onlara uyarmanız muhakkak Allah'a ortak koşanlar olursunuz" bölümünü çok iyi düşünsünler. Diğer yandan; "Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryemoğlu İsa Mesih'i kendilerine rabler edinmişler..." (Tevbe, 31) âyetini anlamaya çalışsınlar."

Bir önceki bölümde hakimiyetten (egemenlik, kanun koyma) yasama ve yetkiden bahsettik. Çünkü kanun koyan, yasamada bulunan bir kimse ilahlık iddia ediyor demektir. Ve bu kimseye razı olarak itaat eden her kimse de bu kanun koyana ibadet ediyor, ona kulluk ediyor, ona tapıyor demektir. Kanun koyan kimse İslâm'dan çıkmıştır. Bu kanun koyana isteyerek itaat eden ve koyduğu kanunlara razı olan kimse de İslâm'dan çıkmıştır. Aziz ve celil olan şanı yüce Allah heva ve heveslerinden helal ve haram tesbit eden rahip ve hahamlara itaat eden kimselerle hristiyanların Meryemoğlu İsa ile koşmuş oldukları şirki eşit kılmıştır. Yüce Allah bunu şu buyruğuyla ilan etmiştir; "Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem'in oğlu İsa Mesih'i kendilerine rabler edinmişlerdir."

Her iki hususta şirktir. Allah'ın kanunlarının dışındaki kanunlara itaatte şirktir, İsa Mesih'e ibadet de şirktir. Seyyid Kutub (rahimahullah)'ın; "Eğer onlara itaat ederseniz sizler de müşriksiniz" (En'am, 121) âyet-i kerimesindeki tefsiri bu konuyu çok iyi izah ettiğini belirtti.

"... Halbuki onlar da tek bir ilaha ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmamışlardı. Zira O'ndan başka ilah yoktur. O (Allah), onların şirk koştuklarından münezzehtir, şanı yücedir." (Tevbe, 31)

Evet, onlar tek ilaha ibadet ile emrolunmuşlardı... Bu nedenle âyet-i kerimelerde Hz. İsa'yı Allah'ın dışında ilah edinenler veya onun üç ilahın üçüncüsü olduğunu söyleyenlerin kâfir oldukları beyan edilmiştir.

"Şüphesiz, Allah, Meryemoğlu İsa Mesih'tir, diyenler kâfir oldular. Oysa Mesih onlara: Ey İsrailoğulları! Hem benim, hem de sizin Rabbiniz olan Allah'a ibadet edin. Kim Allah'a ortak koşarsa, şüphesiz Allah ona Cenneti haram kılmıştır. Ve onun varacağı yer Cehennemdir. Zalimlerin hiçbir yardımcısı da yoktur, demişti.

Şüphesiz ki: Allah, üç ilahın üçüncüsüdür diyenler, kâfir olmuştur. Oysa tek bir ilahtan başka hiçbir ilah yoktur. Eğer söylediklerinden vazgeçmezlerse, şüphesiz, onlardan inkar edenlere, can yakıcı bir azab isabet edecektir." (Maide, 72-73)

Halbuki Mesih (as); "Ey İsrailoğulları! Benim ve sizin Rabbiniz olan Allah'a kulluk ediniz" demiştir.

Son senelerde İngiltere'de papazların ileri gelenlerinden beş tanesinin bir araya gelerek yazmış oldukları kitapta; "İsa Mesih, Allah'ın oğlu değildir" demişlerdir. Bu kitap batıda büyük bir kargaşaya sebep oldu. Bunu duyduunuz mu?

Vakıa günümüzde hristiyanlık artık mensupları tarafından tahammül edilemez bir din oldu. Batı aklı artık kiliseye katlanamıyor. Bu mesele tâ ortaçağlardan beri böyle. Sebebi Papa Polos'un ve Papa Konstantin'in kralların safında yer alıp deneyimle elde edilen ilimlere karşı çıkmalarıdır. Mesela Copernic (Kopernig); (1) Galile, (2) Biruni. (3) Bu zatlar bazı coğrafya ile ilgili bilgiler ortaya atınca, yerin yuvarlak olduğunu ve döndüğünü söyleyince engizisyon mahkemeleri kurulmuş, bu tür bilginlerin yargılanmalarına ve takip altına alınmalarına girişilmiştir.

(NOT) (1) Copernic; 1473-1543 yılları arasında yaşamıştır. Polonyalı bir astronomi bilginidir. Yeryüzünün bizzat kendi çevresinde ve güneşin etrafında döndüğünü ispatlamıştır. Böylelikle eskiden devam eden "yeryüzü sabittir, güneş yeryüzünün etrafında dönmektedir" düşüncesini değiştirmiştir.

(2) Galile; 1564-1642 yılları arasında yaşamıştır. Zamanının matematik, fizik ve astronomi alimlerinin ileri gelenlerindenidir. İtalyan asıllıdır. Yer yüzünün güneşin etrafında döndüğünü keşfetmiştir. İnsanların ateşini ölçen dereceyi icad etmiştir

(3) Biruni; 973-1048 yılları arasında yaşamıştır. Havarzin kentinin çevresinde doğmuştur. Fars asıllıdır. Eserleri arapçadır. Matematik, astronomi, tıp, tarih, Yunan ve Hind bilimlerini tahsil etmiştir)

Kiliseye karşı çıkan herkes mahkemelere sevk edilmiştir. Kiliselerin bilginleri tarafından oluşturdukları bu mahkeme mensupları, hristiyan coğrafyası diye bir kitap yazmışlar, bu kitaplarında kainatın merkezi yerdir, yer güneşin etrafında değil, güneş yerin etrafında döner, diye tescil etmişler ve bununla birlikte birçok efsaneler de yazmışlardır. Bilginler ise mahkemelerde sürdürülmüşlerdir.

Copernic hapse koyuldu. Kendisine işkence edildi. Galile'ye de aynı şeyler yapıldı. İşte bütün bunlardan dolayı batılı insanlar kralların yanında yer alan ve halkın kanını emen, kendilerine hizmetçi haline getiren, ilmin halka ulaşmasına engel olan bu kiliselerden nasıl kurtaracaklarını düşünür oldular. Ve dediler ki; "yolun kısıması Allah'ı inkar etmektir. Kilisenin ilahını inkar edin ki kilisenin boyunduruğundan kurtulmuş olasınız." Böylece batılı insan kiliseden nefret etti. Bunun neticesi olarak da Allah'a imandan uzak durdu. İnançsızlığa düştü. Tâ ki kilisenin tasallutundan kurtulsun.

Üstad Seyyid Kutub'un "İstikbal İslâm'ındır" isimli kitabında da zikrettiği gibi aydınlarla kilise arasında bu uğursuz ayırım meydana geldi. Dinle bilginler arasında yıkılması zor olan bir düşmanlık türedi. Çünkü bilginler dine karşı savaşın onun boyunduruğundan kurtulmadıkça herhangi bir şey söyleyemeyeceklerine inanmışlardı. Dini atınca ilmi şeyleri konuşabildiler. Avrupa'da ilerledi.

İşte batıdaki papazların bu olumsuz davranışlarından dolayı bugün batılılar bizim çocuklarımıza bile "sizler bizim gibi yapmadıkça ilerleyemezsiniz" düşüncelerini telkin etmektedirler. Onlara göre din ilerlemenin önünde bir engeldir. Bu sebeble derler ki; "Biz dini kaldırıp attık ve ilerledik. Sizler de dininizi bırakmadıkça ilerleyemezsiniz." Bugün Avrupa'da, Amerika'da tahsilini yapanların çok azını dinlerine bağlı bulursunuz. Çünkü batıdaki üstadları onlara bunları telkin etmişlerdir.

Bir batılı Muhammed Abduh'a; "Neden bizler ilerledikte sizler geri kaldınız" diye sorar. Muhammed Abduh ona sadece iki kelime söyledi: "Terk ettiniz ve terk ettik." Yani sizler, sizi ilimden engelleyen dininizi terk ettiniz ve ilerlediniz, bizlerse bize ilmi emreden dinimizi terk ettik ve geriledik. Evet terk ettiniz ve terk ettik.

Batılların dinlerine karşı cephe almalarının başka bir sebebi de, dünya tarihinde izleri bulunan bir takım devrimlerin yapılmasıdır. Bunların en büyüğü 1789'da yapılan Fransız devrimi, diğeri ise 1917'de yapılan komünist bolşevik devrimidir. Bu iki devrimin de sloganları dine karşı savaşmaktır. Mesela Fransız devriminin sloganı şu idi: "En son kralı, papazın bağırsağı ile as!" Bu söz Mirabo'ya aittir. Yani en son papazı dahi kesin, karnını yarın, bağırsaklarını çıkarın o bağırsakla da en son kralı asın ve böylece

hem krallığa hem de dinlere yeryüzünde son verin.

Bolşevik devriminin sloganı ise şuydu: "Allah yoktur. Hayat maddeden ibarettir!" Rusya'da dini yok etmek için ayaklanmış olan bolşevik ihtilali, Rusya'dan dini silmek için din adamlarının hatalarının ticaretini yapmıştır. Din adamlarının yaşadıkları en kokuşmuş hayatı sergilemeye kalkışmıştır. Mesela "pis köpek" hikayesi bu türdendir. Pis köpekten maksat Raspotin'dir. (1864-1919 yılları arasında yaşamıştır. Ekümenik -evrensel- bir papazdı. II. Nikola ve hanımı üzerinde büyük söz sahibi idi. Saraydan faydalanmak isteyen çıkarıcıların oyuncağı haline gelmişti. Bunu Prens Yusuyof öldürdü)

Bu papaz hakkında adı geçen eser yazıldı. Bunun birçok kraliçe ve prenseslerin ırzına geçtiği anlatıldı. Papaz bunları itiraf odasında yapıyordu. Bu eser hristiyanlığı teşhir etmek için geniş bir şekilde yayıldı. Tabi ki papazın bu hayatı kokuşmuş bir suya benziyordu. Sivrisineklerin ve diğer haşeratin yumurtlayıp çoğalacakları bir zemin gibiydi.

Evet yüce Mevla bu gibi din adamlarını tasvir ederek buyurmuştur ki; "Onlar Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu İsa Mesih'i kendilerine rab edinmişler. Halbuki onlar da tek bir ilaha ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmamışlardı. Zira O'ndan başka ilah yoktur. O (Allah), onların şirk koştuklarından münezzehtir, şanı yücedir. Onlar, Allah'ın nurunu kendi ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Fakat Allah, nurunu mutlaka kafirler istemesede tamamlayacaktır. (Tevbe, 31-32)

Kitap ehli yahudi ve hristiyanların hazırladıkları tuzaklar kıyamete kadar son bulmayacaktır. Bunlar, Allah'ın nurunu söndürmek ve yeryüzünden bu dinin temelini sökmek istemektedirler. Bunun için büyük uğraşı ve gayretler sarf etmektedirler. Ancak yüce Allah bunu reddetmektedir. Bu âyeti ile de Allah'ın dininin yeryüzünde baki kalacağını bildirerek müslümanlara moral vermektedir. "Oysa kâfirler hoşlanmasalar bile Allah, mutlaka nurunu tamamlayacaktır." (Tevbe, 32)

Yüce Allah, kitap ehli olan yahudi ve hristiyanların tuzaklarının bir yönünü beyan etmiştir. "Onlar yüce Allah'ın nurunu kendi ağızlarıyla söndürmek istiyorlar." Ağızıyla üfleyerek güneşi söndürebileceğini zanneden kimsenin misali... "Oysa Allah, kâfirler hoşlanmasalar bile kendi nurunu tamamlayacaktır."

"Zira yine müşrikler hoşlanmasalar bile, hak dini bütün dinlere üstün kılmak için, Rasulünü hidayetle ve hak din ile gönderen O'dur." (Tevbe, 32-33)

İmam Şafii diyor ki; "Bu olacaktır, Rasulullah (sav) birçok hadislerle bunu bize müjdelemiştir." Şeyh el-Bânî bu konu ile ilgili dört veya beş hadisi, "Sahih Hadisler Serisi" isimli kitabının birinci bölümünde zikretmiştir. Bu hadisler şunlardır:

Birinci Hadis:

Sevban (ra) Rasulullah (sav)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir; "Şüphesiz Allah yeryüzünün doğu ve batısını katlayıp bana gösterdi. Muhakkak ki benim ümmetimin iktidarı yeryüzünden benim için durulup gösterilen yerlere kadar ulaşacaktır." (Müslim, Fiten Hn. 2889)

İkinci Hadis:

İmam Ahmed bin Hanbel, Darimi ve diğer hadis kitaplarının rivayet ettikleri sahih bir hadiste Rasulullah (sav) şöyle buyurmuştur: "Bu iş (İslâm) gece ve gündüzün ulaştığı her yere mutlaka ulaşacaktır. Taş, topraktan yapılan veya pamuk ve kıldan yapılan hiçbir ev kalmayacaktır ki Allah bu dini aziz bir kimsenin izzeti ile veya zelil bir insanın zillete düşmesi ile o eve girdirmiş olmasın."

Üçüncü Hadis:

İmam Ahmed bin Hanbel'in rivayet ettiği bir hadise göre Abdullah bin Amr bin el-As'a "iki şehirden hangisi daha önce fethedilecektir? Konstantiniye mi (İstanbul mu) yoksa Roma mı?" diye sorulmuştur. O da yazdığı hadisleri içine koyduğu bir sandığın getirilmesini emretmiş, onu açmış, içinden bir kağıt çıkarmış ve ona bakarak şunları söylemiştir: Rasulullah (sav)'e "iki şehirden hangisi daha önce fethedilecektir? Konstantiniye mi yoksa Roma mı?" diye sorulmuş Rasulullah da Herakliyus'un şehri veya Konstantiniye önce fethedilecektir" buyurmuştur. Rasulullah bu hadisini İstanbul'un fethedilmesinden tam 850 sene önce zikretmiştir. Fiilen İstanbul fethedilmiştir. Rasulullah burayı fetheden ordunun hayırlı bir ordu olacağına, komutanın da hayırlı bir komutan olacağına dair insanları müjdelemiştir.

II. Muhammed Fatih (Fatih Sultan Mehmet), İstanbul'un surları üzerinde iken ordusu düşmanın attığı ateş ve oklar yüzünden neredeyse yok olmakla karşı karşıyaydı. O da surların üzerinde devamlı bu hadisi hatırlıyor ve Allah'a bu komutanın kendisi olmasını, ordunun da kendi ordusunun olmasını niyaz ediyordu. Vakıa İstanbul'un fethi gerçekten efsanevî bir hadisedir.

Öyle gayretler sarf edildi ki duyan efsane zanneder. Konstantiniye'nin ismi İslâmbol'dur. İstanbul değildir. Fatih Sultan Mehmet orayı fethettiğinde İslâm şehri anlamına gelen İslâmbol ismi ile isimlendirmiştir. Ancak batı ve uşakları İslâm kelimesini işitmeye tahammül edememiş ve İslâmbol ismini, İstanbul diye değiştirmişlerdir. Çağdaş firavun Enver Sedat'ı öldüren büyük mücahid Halid el-İslâmboli'nin adı Halit İstanbuli değil, Halid el-İslamboli'dir. Bu nedenle sen Konstantiniye'nin İslâmî adını söylemek istediğinde İslâmbol de, İstanbul deme.

Konstantiniye şiddetli muharebeler ve büyük zorluklarla feth olundu. Herakliyus İstanbul'un içinde öldürüldü. O erkekçe savaşçı öldürüldü. Keşke günümüzün idarecileri de hristiyan Konstantin gibi müslüman düşmanlarına karşı mukavemet edebilseler. Evet İstanbul fethedildi. Ya Roma. İnşallah Roma da feth olunacaktır.

Yanımızda Yahya el-Adl bulunuyor. Bu inşallah İtalya'nın valisi olacaktır. (Yahya İtalya'dan gelip İslâmî cihada katılanlardan biri). Bir Fransız hristiyan yazar, yeni yayınladığı kitabında şöyle diyor: "İki bin yılından önce Fransa ve İtalya'da İslâm büyük ölçüde yayılacağını zannediyorum", Bu zat on üç yıl içinde İslâm'ın Fransa ve İtalya da büyük oranda yayılacağı kanaatinde, vakıa Komünist Partisinin fikir babası Roger Garaudy, meşhur Fransız doktoru Moris Bukay ve Kaptan Kusto'nun müslüman olmalarına dair haberler batıda büyük çılgınlara vesile oldu. Batı bunların İslâm olmaları ile büyük bir sarsıntı geçirdi. Garaudy bir kaç kitap yazdı. Bunlardan biri de "Batı Medeniyeti Bittiği İçin Artık İslâm Geliyor" mahiyetindeki kitabıdır. Nitekim Bernard Rüssel da; "artık beyaz insanın rolü bitmiştir, İslâm geliyor" sözünü söyleme mecburiyetinde kalmıştır.

Batılıların Afganistan'daki cihaddan korkmalarının temelinde de bu yatmaktadır. Onlar mücahidlerin Avrupa'nın göbeğine kadar

dayanacaklarından korkuyorlar. Amerikalı bir profesör bu hususta yayınladığı bir kitabında şunları yazıyor: "Yakında Afganlılar zafere ulaşacaklar, Avrupa'nın göbeğine dayanacaklar, Rusya'ya karşı da galip geleceklerdir. Bunlar Avrupa'nın ortasına dayanınca Amerika da müslümanların ilerlemesini durdurmak için savaşa girmek mecburiyetinde kalacaktır."

Amerika, Afgan cihadının durumunu ve ulaştığı neticeyi yerinde görmesi ve incelemelerde bulunması için eski Cumhurbaşkanı Nixon'u Afganistan'a göndermişti. Nixon bu cihadın gücünü ve halkın "la ilahe illallah Muhammedur Rasulullah, yolumuz cihad yoludur, kahrolsun Rusya, yaşasın İslâm" sözlerini işitince; "mücahidlerin çadırlarını ziyaret etmek istiyorum" demiştir. İlgililer onu alıp Nasırbağ isimli bir zata götürmüşler. Nasırbağ beli bükülmüş ihtiyar bir piri fani. Nixon tokalaşmak için elini uzatır. Adam tokalaşmaz. Pakistanlılar; "bu Amerika Cumhurbaşkanı Nixon" derler. Günlük yiyeceğine dahi sahip olamayan bu adamın bu tavrına şaşarlar ve ona: "Bu Nixon'dur, Nixon. Sen Nixon'u tanımıyor musun?" Bu piri fani şu cevabı verir: "Bu necistir, kâfirdir. Ben ona selam vermek istemiyorum." Bakınız İslâm'ın azametini. Bir ihtiyar göçmen aylarca içinde kalabileceği bir çadırı alabilmesi için Suud yeşil hilalinin önünde kuyruk tutmuş biri. Fakat Nixon'la selamlaşmayı reddediyor.

Başka bir adam ilerler ve Nixon'a; "Neden sizler Filistin'deki müslümanların aleyhine yahudilerle beraber oluyorsunuz" diye sorar. Nixon da; "Bu gariban halk da mı bunu biliyor? Mescid-i Aksa bunları yahudinin aleyhine sevk ediyor" der. Dehşete kapılır ve "Ben Afganistan hududuna gitmek istiyorum" diye ısrar eder. Gider görür ki savaş ciddi bir savaş. Medyanın şişirmeleri değil, basının saptırmaları değil! Nixon Amerika'ya döndüğünde basın toplantısı yapar, bir yandan insanları müjdelere, diğer yandan uyarır. Gazeticeler kendisine; "Filan problemi ne yaptın?" diye sorunca Nixon:

- "It's easy (bu kolay)"
- "What the solution you have prepared? (Bunun için nasıl bir çözüm hazırladınız)" diye sorulunca;
- "It's easy (bu basit)" der. Bu defa kendisine;
- "What is the problem (o halde asıl problem ne?)" diye sorulunca Nixon:
- "İslam is a problem (Asıl problem İslam)" diye cevap verir.

Nixon devamla "Amerika'nın Afgan cihadını sona erdirip İslâm'ın ilerlemesini durdurması için Rusya ile işbirliği yapması gerekir" der. Nixon bunu basın toplantısında ilan eder.

Ey gençler! Bunlara uyanın, tedbirinizi alın, daha önemsiz şeylerle uğraşarak enerji ve vaktinizi kaybetmeyin. Bakıyorum ki küçük bir genç çıkıp geliyor. Herhangi bir kitaptan bir-iki kelime öğrenmiş. Afganlı'nın boynunda bir muska veya bir boncuk gördüğünde hemen memleketine dönüyor ve milletine: "Aman bunlar müşrikler" diye velvele koparıyor. "Bunlara zekat verilmez. Bunlar şöyle şöyleleler. Hırsızdırlar" gibi laflar diyor. Bütün mesele bir Afganlı'nın boynunda bir boncuk görmüştür. Bizim mücahid (!) büyük bir şey keşfetmiştir. Oradaki cihadın cihad olmadığını ortaya çıkarmıştır. Vay haline.

Mesela Davet ve Cihad üniversitesinde okuyan bir gençle konuşuyordum. Ona dedim ki;

- "Arapların gelip siz Afganlılarla birlikte burada cihada katılmaları zaruridir." O da bana şu cevabı verdi:
- "Peki Araplar bizi müşrik diye adlandırmıyorlar mı?" Vallahi ben Arap Yarımadası'ndan gelen bir hocanın riyaseti altında Arap dili kursları alıyordum. 20-30 gün kadar devam etti. Tabi günlüğüne bir riyal alıyordu. Bu adam cihad etmedi. Silahı bile eline almadı. Ben ona: "Afgan cihadı hakkında görüşün nedir?," diye sordum. Hoca: "Açıkkçası Afganistanda cihad diye bir şey yok. O sadece müşrik Afganlılarla inkarcı Ruslar arasında bir savaştır," cevabını vermişti.

Yine Arap Yarımadası'ndan gelen bazı gençler bana şunları anlattılar, Maaşallah çokça ilim (!) okumuş üstadlardan birine; "Sen Afgan cihadı için bağıştta bulun" demişler. Hoca; "ben yüz riyali çıkarır yakarım, Afgan cihadına göndermem. Çünkü bu müşrik Afganlılarla inkarcı Ruslar arasındaki bir savaştır" cevabını vermiştir.

Yine gençlerden biri hayata atılır atılmaz para toplamış, Afgan cihadı için buraya gelmiş. Bazı insanlar ona "sınıra yakın olan Hoca Celaledin'in yanına git. Şimdi araba gelir, seni Celaledin'e ulaştırır, getirdiğin emaneti ona verirsin. Şeyh Celaledin hoca yedi seneden beri savaşıyor. Şu şu savaşlara katıldı ve şöyle şöyle şeyler yaptı." Bunu duyan genç gayrete gelir, arabaya biner, Celaledin hocanın yanına gider, hoca onu misafir eder, gereği gibi ağırlar. İkinci gün genç Peşaver'e döner, getirdiği bir milyon rupiden bir kuruşunu dahi Celaledin hocaya vermez. Ve der ki: "Bunun inancı sağlam değil, ondan vermedim." Bakın bu gencin haline. Ne büyük bir şey icad etmiş. Adamın inancının sağlam olmadığını anlamış. Keşke sen o iki kelimeyi okumasaydın. Biz de senden kurtulmuş olurduk. Din hakkında iki kelime biliyor, Allah'ın kendisi ile dinini aziz kıldığı cihad aleyhinde hüküm vermeye kalkışıyor. Bu hükmü veren genç ayak ayak üstüne koyup oturur, sütlü kahve içer. Cihad edenler için de; "bunlar müşrikler, en azından bid'atçılar, akideleri fasit ve sapıklar" der.

Müslümanlar bin bir türlü çile ve meşakkatten sonra böyle bir cihadı başlatıp sürdürmeyi başardılar. Bununla uzak ve yakından alakası olmayan insanların gelip cihad aleyhinde sorumsuzca konuşmaları adeta arap masallarında anlatılan şu kadının çocuğunu tebrik etmeye gelen kadının durumuna benzer: Kadın kırk yıl yaşar, çocuğu olmaz. Sonra Allah ona bir çocuk lütfeder. Kadın için o çocuk her şeydir. Bütün dünyadan daha değerlidir. Sanki güneş onun alnına doğuyor, ay onun başında bulunuyor hisseder. Başka bir hanım gelip onun bu çocuğunu tebrik etmek ister. Ve o kadına: "Niçin bu çocuğun gözleri büyük değil, bu çocuğun gözleri ne de küçük" der.

Evet, bizler yürüye yürüye tabanlarımız delindi. Ağlaya ağlaya gözlerimiz kör oldu. Nihayet İslâm uğrunda savaşan bir devlet gördük. Sevincimizden uçtuk, şimdi gelir birileri; "bu da ne? bu adamların inancı bozuk" şeklinde konuşur. Adeta "bu çocuğun ne de küçüktür" diyen kadına benzer. Biz değil ki gözleri küçük çocuk, gözleri şaşı olanı da bulamadık, kör olanı da. Kör çocuk da bulsak büyük bir nimet sayacağız. Çünkü ondan başkası yok.

Evet tek çocuğu olan havadan nem kapar. Her an için "aman Rabbim bunu koru" der.

"Onlar, Allah'ın nurunu kendi ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Oysa Allah kâfirler hoşlanmasalar bile, kendi nurunu tamamlayacaktır." (Tevbe, 32)

Enver Sedat Afgan Cihadına Büyük Darbeler Vurmuştur

Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sedat! Afgan cihadına darbe vurmak için çok uğraşlar sarf etti ancak hiçbir şey yapamadan yüce Allah onun canını aldı. Allah'a hamd olsun. İlk olarak devletlerin birleşmesi görüşünü ortaya attı. Afganistan'ın kurtulması için İslâmî birleşme önerdi. Bunu inşallah başka bir bölümde veya Afgan cihadının tarihinin anlatıldığı başka bir yerde tüm boyutlarıyla açıklayacağım. Afgan cihadı nasıl başladı, nasıl gelişti hizipler nasıl oluştu ve nasıl bir sonuca ulaşılar tüm bu soruların cevabını veren kapsamlı bir şekilde izah edeceğim.

Dördüncü Hadis:

Müslümanların yeryüzüne hakim olacaklarını beyan eden hadislerden biri de el-Bâni'nin zikrettiği hadistir.

el-Bâni, Allah ömrünü uzun eylesin, ilmi ile bizleri faydalandırsın ben kendisinden hadis öğrenen talebelerinden biriyim. Gerek inanç hususunda gerekse nasları araştırıp sahihlerini ayıklama konusunda kendisinden çok istifade ettim. Ondan aldığım terbiyenin gereği zayıf bir hadis gördüğümde tüylerim ürperir. Kitaplarıma gücümün yettiği kadar zayıf hadis koymam. Evet ben ondan (Allah mükaflatını versin) bir çok hayır aldım. Ancak fıkha ait görüşlerinden çoğuna katılmıyorum ve onları almıyorum. Çünkü o fıkhi görüşlerinde çok garip görüşler zikrediyor. Fakat hadis ilminde bugün yeryüzünde hocamız el-Bâni'den daha bilgili biri olduğunu sanmıyorum. Maaşallah inancı da böyledir. Bütün bunlara ilaveten el-Bâni hiçbir tağuta boyun eğmemiş ve hiçbir tağuta yumuşaklık göstermemiştir. Allah'ın âyetlerini az bir değere satmamıştır.

el-Bâni fıkhi bir görüş zikrederse ben onu kabul etmem. Fakat herhangi bir sahih hadis hakkında sahih derse onu baş tacı ederim. Vakıa el-Bâni bugün yaşayanların içinde en büyük muhaddistir. Onun Camiu's-Sahih adlı kitabı devamlı yanımdadır. Yolculukta olsun ikamet halimde olsun onu elimden bırakmam. Bir nüshası evde bulunmakta, bir nüshası da burdadır. Diğer yandan İmam Suyuti'nin telif ettiği el-Camiu's-Sağır isimli hadis kitabı en değerli alfabetik hadis sıralayan kitaplardandır. Ona baktığınızda hadisin sahih veya sahih olmadığını kısa bir zamanda öğrenebilirsiniz.

Evet Şeyh el-Bâni'nin zikrettiği dördüncü hadiste, Peygamber (sav) şöyle buyurmaktadır; "Sizde peygamberlik dönemi Allah'ın dilediği kadar devam edecek, sonra Allah, onu bitirmeyi dileyince sona erecek. Daha sonra peygamberlik metodu üzere hilafet olacaktır. Hilafette Allah'ın dilediği kadar devam edecek sonra Allah onu bitirmeyi dilediğinde onu da bitirecektir. Daha sonra ısıracı (iktidara dışlarını bir şey üzerine kenetleyip tutarcasına sarılan, insanları hayvanlar gibi ısırarak) krallık olacaktır. O da Allah'ın dilediği kadar kalacak, daha sonra onun da sona ermesini Allah dileyince onu da kaldıracaktır. Bundan sonra ise zorba iktidar olacak, Allah'ın dilediği kadar kalacak, sonra Allah, onu da gidermeyi dileyince onu da giderecektir. Daha sonra ise tekrar peygamberlik metodu üzerine hilafet olacaktır." Rasulullah bunu söyledikten sonra susmuştur. (Bu hadisi İmam Ahmed Müsned'inde rivayet etmiştir)

Yeryüzünde son nizam hilafet nizamı olacaktır. Başka bir rivayette şöyle denilmektedir; "yeryüzünü tamamen İslâm kaplayacak, yeryüzü hayırlarından her şeyi bitirecek, sema hayırlarından her şeyi boşaltacaktır." Yüce Allah'tan İslâm'a ve müslümanlara yardım etmesini dileriz. İnşallah bu din zafer bulacaktır. Ben bunu sizlere müjdeliyorum.

Üstad Seyyid Kutub "İstikbal İslâm'ındır" isimli kitabını yazdığı anda sakallı hiçbir genç yoktu veya tesettürlü bir genç kıza rastlanmıyordu. Seyyid Kutub bu kitabını zindanların karanlıklarında yazmıştı. Ben Üstad Seyyid Kutub'un "İstikbal İslâm'ındır" isimli kitabını okuduğumda üstadın hayallere kapıldığını veya rüya gördüğünü zannetmiştim. Seyyid Kutub'un bu ifadelerine inanmamıştım. Subhanallah! Seyyid Kutub'un şahadetinden dört yıl sonra Abdunnasır ölüyor yerine Enver Sedat geliyor ve halkın üzerindeki baskıyı kaldırıyor. Halk aziz ve celil olan yüce Allah'a dönüyordu. Seyyid Kutub'un "İstikbal İslâm'ındır" isimli kitabı basıldığında Kahire Üniversitesindeki 120 bine yakın talebeden bir kız dahi tesettürlü değildi. Sadece Seyyid Kutub'un kız kardeşinin Mediha isimli kızı şer'i tesettürlü idi. Şu anda ise aynı üniversitedeki 120 bine yakın erkek ve kız talebelerden onbinlercesi tesettürlüdür veya gençleri sakallıdır. Özellikle tıp, eczacılık, mühendislik gibi fenni fakültelerde İslâm daha fazla yayılmıştır. Çünkü genelinde zeki olan insanlar bu dini benimser ve ona gönül verirler. Geri zekalılar ancak dünyayı ona ve ahirete tercih ederler.

Evet, Seyyid Kutub'un bu kitabını okuduğumda söylediklerinin gerçekleşeceğine inanmamıştım. On küsur sene sonra ise 1980'li yıllarda "İslâm ve Beşeriyetin Geleceği" isimli bir kitapçık yazdım ve bu kitapta; "Allah'ın izni ile İslâm gelmektedir, tüm beşeriyete bir gün mutlaka hükmedecektir" diye yazdım. Tabi ne kadar karanlıklar insanların yol almasına engel olursa olsun bu dinin geleceğini dört şeyin müjdelediğini beyan ettim. Bunlar da:

1. İnsan fıtratına uygun düşen tek din bu dindir.
2. Batı kültürü çökmüştür.
3. Kur'an ve Sünnette dinin hakimiyetine dair müjdelerin bulunması.
4. Hayat gerçeği içinde görülen müjdeler ve cahiliyeyi bırakıp huzuru kalp ile Allah'a yönelen İslâmî uyanışın ortaya çıkışı.

Bu gerçekler İslâm dininin gelecekte beşeriyeti aydınlatacağını bizlere müjdelemektedir.

Tekrar konumuza dönelim;

Allah Teala buyuruyor ki: "Onlar, hahamlarını, papazlarını ve Meryemoğlu İsa Mesih'i Allah'tan başka Rabler edindiler" Âyet-i kerimde geçen "el-Ahbar" lafzı "hibr" veya "habr" lafzının çoğuludur ve "âlim" manasınadır. Bu nedenle Abdullah bin Abbas (ra)'ya da bu ümmetin hibri veya habri denilmiştir. Yani bu ümmetin âlimi, bilgini demektir. Âlimlerin hibr veya habr diye isimlendirilmelerinin sebebi onların sözü güzelleştirmeleri, tanzim etmeleri ve mükemmel bir şekilde aktarmalarındandır. Bu nedenle âlimin kullandığı mürekkebe de "hibr" denilmiştir. Mürekkebin okmasına da âlimler kullandığından hibr denilmiştir.

Âyetinde geçen ruhbandan maksat ise hristiyanların abidleridir.

Vakıa Kur'an-ı Kerim'in üslubu çoğunluğun vasfını göz önünde bulundurarak vasıflandırmak istediği şeyleri çoğunluğun vasfı ile vasıflandırır. Yahudilerde ilimde ileri giden âlimler çok olduğu için onların din adamlarından bahsederken ilimde ileri giden anlamına gelen "ahbar" ifadesini zikretmiştir. Buna mukabil Hristiyanlarda ibadet daha fazla yaygın olduğundan onların din adamlarından bahsederken çokça ibadet edenler manasına gelen "ruhban" ifadesini zikretmiştir. Aslında hristiyanlık, insanları Allah'a kulluk etmek ve O'na ibadet yapmak için gelmiştir. Çünkü Roma Devleti'nde zulüm, eğlence ve iğrençlikler çoğalmıştı. İsa

(as) Roma Devleti'nin en ilerlediği ve en güçlü olduğu bir tarihte doğmuştu. Roma Devleti vatandaşları yiyecek, içecek ve giysilerinde aşırı zevk ve sefaya dalmışlardı. Oyun ve eğlence onların hayatında en önemli yeri alıyordu. Hatta onlar, oyun ve eğlenceyi çokça sevdiklerinden insanların aslanlar tarafından parçalanıp öldürülmelerinden zevk alacak kadar sefih bir dereceye düşmüşlerdi. Roma Devleti'nin ileri gelenlerinin toplantı ve eğlence yerleri olan mekanlar çokça yayıldı. Oralarda arslanların esir alınan insanları nasıl parçaladığını izliyorlardı. Esirleri getirip bir sahaya hapsettikten sonra üzerlerine aslanı salveriyorlardı. Aslan o esirin kafatasını parçalarken veya vücudunu koparıırken kahkahalar atıp gülüyorlardı. Evet vahşetin bu derecesine varmışlardı. O nedenle Bizans Devleti'nin kalıntılarından tiyatroların büyük bir yeri vardır. Ne yazık ki bugünkü Avrupa ve Amerika medeniyetleri Roma medeniyetinin bir uzantısı ve halkasıdır. Bu nedenle Amerikalılar kovboy filmlerini çok severler. Çünkü Amerikalılar insanlara işkence etmekten zevk alırlar. Bunu esirleri aslanların pençesinde parçalatan ataları Romalılardan miras almışlardır. Diğer yandan Amerika ve Avrupalılara göre hayat demek şehvani arzuları doyurmak, nefsin bütün istediklerini ona temin etmek demektir. Bu da kendilerine Roma imparatorluğundan kalan bir mirastır. Romalılar şehvani arzulara o derece dalmışlardır ki alkolik Roma'da en çok içki içmekle meşhur olan Bacchus isimli bir ayyaşı içki ilahı edinmişlerdir. Yine Roma'nın en meşhur fahişesi olan Zient'i güzellik tanrıçası edinmişler, Afroditi (Aphrodite) de aşk tanrısı edinmişlerdir. Halbuki bunların efsanelerine göre Afroditi üç tanrı ile zina etmiş ve Kiyobit isminde bir çocuk doğurmuş, bu çocuk da aşk tanrısı olmuştur. Diğer yandan Broznof ise mukaddes ateşin koruyucusudur. Broznof'nun hikayesinde; onun nuru ve hakikati araştırdığı, neticesinde tanrıların nurlarından bir şey öğrenmeye yaklaştığı, onlardan bir şey aldığı bunun üzerine tanrılar bunu alıp belli bir yere attıkları, elini kolunu bağladıktan sonra kuşları ona musallat ettikleri, kuşların da gündüzleyin onun gözlerini ve beynini yedikleri, geceleyin tekrar tanrılar onun yenilen yerlerini iade ettikleri ta ki ikinci günde de kuşların gelip onu yeyip ondan intikam almış olsunlar, şeklinde efsaneler anlatılmaktadır.

Yine Romalılar Zeus'u da tanrılar tanrısı kabul etmişler onun Olympos (Olimpos) Dağı üzerine egemenlik kurduğunu kabullenmişlerdir. Bu tanrı onlara göre, geceleri insanların gözünden uzak bir şekilde zina etmektedir. Bugün Olimpiyat oyunları bu efsaneden kaynaklanmaktadır.

İşte Avrupa medeniyetinin özü budur. Avrupa medeniyetinin özü; ilahları insanlardan daha alt seviyede kabul eden Roma medeniyetinin özüdür. Romalıları göre tanrı fuhuş eder, gerçeği ve aydınlanmayı araştıran insandan intikam alır velhasıl ilahlar yapıcı değil yıkıcıdır. İşte bu modern Avrupa medeniyeti eski Yunan Medeniyeti'ni miras almışlardır.

Amerikalılar, Avrupa'nın memleketlerinden sürgün etmek istedikleri caniler ve eşkiyalardır. Bunlar memleketlerini terk edip Amerika'ya göç etmişlerdir. Kristof Kolomb'un Amerika'yı keşfetmesinden sonra toplumda sapık tabiatlı olan insanlar oraya göçtüler. Yeni keşfettikleri topraklarda yaşayan bir halk buldular. O halkı kırıp geçirdiler, öldürüp yok ettiler. Onlardan sadece birkaç milyon geri kaldı. Bunlar da kıızılderililer veya İspanyol asıllı insanlardı. Bu insanlar Colorado, İndiana vb. yerlerde bırakıldılar. Bunlar sadece müzeli insanlar olsun diye bırakıldılar. Amerikalı ziyaretçilere; "işte bu toprakların eski sakinleri bu insanlardır, onları öğrenmiş olun" denilmesi için bırakıldılar.

Evet. Avrupa medeniyeti işte bu düşünceler üzerine kurulmuştur. Kendilerine karşı çok nazik, çok efendi fakat başka halklara karşı acımasız, gaddar ve ezici bir ruh taşımaktadırlar. Mesela Amerikalılar kendi ülkelerinde, kendilerini adeta melekmiş gibi iyi kimseler, güzel huylu kimseler olarak tanıtırlar. Aynı şekilde Avrupa ve İngiltere insanları da öyle... Avrupalılar İkinci Dünya savaşıdan sonra tamamen çözülüp şehvani arzularının peşinde koşan, şehvi arzulardan başka hiçbir şeyi düşünmeyen kimseler olmadan önce de böylelerdi. Bu seviyeye vardıldıktan sonra içlerinden Beatles, hippy sınıfları türedi. Seviyeleri daha da düştü. Evet Avrupalılar kendi ülkelerinde melek, diğer yerlerde vahşi canavardılar.

Örneğin bir İngiliz kendi memleketinde kuyruğa girip sabırla otobüsü bekler. Bir insanın ayağına basacak olsa dakikalarca özür diler, nezaket gösterilerinde bulunur. Fakat aynı İngiliz hasbelkader Filistin'e veya Hindistan'a bir subay olarak yahut bir İngiliz delegesi olarak ya da İngiliz İstihbaratında bir işçi olarak gidecek olursa memleketinde çok nazik olan bu İngiliz adeta yırtıcı canavar olur. Bu tarih boyu böyle olmuştur. Değişen bir şey yoktur. Eski roma kültürüdür. Sırf Romayı yüceltmek ve onun hegemonyasını korumak için bütün milletlerin mallarını ve kanlarını emmekten zevk alan Roma kültürüdür. Bakarsın ki Filistin'deki bir İngiliz silahını denemek istediğinde karşıya cansız bir hedef dikip ona nişan alarak denemesi yerine Filistinli bir insanı hedef alır ve onda atıcılığını öğrenmeye çalışır.

Batılılar kendi ülkelerinde çok emin, birbirlerinin mallarına, birbirlerinin hukukuna riayet eden insanlardır. Mesela İngiltere'de sabahleyin çeyrek dolara Times Gazetesini satan insan gazeteyi satın alacak kimselerin posta kutularına koyar, akşama dönüp paralarını topladığında koyduğu gazetelerin tam değerini kutularda mevcut bulur. Ne bir kuruş eksiktir ne de fazla... Gazeteyi alan İngiliz parayı koyar, gazetesini alır. Ama böyle bir İngiliz Filistin'e geldiğinde oradaki herhangi bir eve girerse evdeki bütün yiyecek maddelerini birbirine karıştırır, yetmemişçesine üzerlerine gaz döker ve yakar.

Annemin bana anlattığı gibi İngilizler evlere zorla girerlermiş, ailenin büyüğünü alıp bağlarlarmış, belli meblağ para ödeyince-ye kadar kendisine sopa atılmış. Adamın parası yoksa hanımı gelir küpe ve bileziklerini İngilizlere teslim edermiş ki kocasını kurtarabilsin. Bakınız bu hususta Lawrence (I) neleri itiraf ediyor.

(1) Bu Lawrence I. Dünya Savaşı'nda resmen taç giymeyen Arap kralı kabul edilmiştir. Lawrence Türklere karşı Arapların ayaklanmalarını sağlamıştır. Bu kişi bölgede İngiliz İstihbaratının en meşhur adamlarından biridir.

Lawrence "Yedi Hikmet Direkleri" isimli eserinde şunları söylüyor: "Ben girdiğim otuz savaşta da şerefli kanının akmadığından dolayı iftihar ediyorum. Evet bu savaşlarda hiçbir İngiliz kanı akmamıştır. Çünkü benim için bir İngiliz askerinin kanı idare ettiğimiz bütün halkların kanından daha üstündür. Bana göre bir İngiliz askeri bütün halklardan daha üstündür. Bu nedenle ben katıldığım otuz savaşta herhangi bir şerefli İngiliz kanının akmamasından dolayı cidden gururluyum."

İngiliz subayları Hindistan'da atlarına binecekleri zaman atın üzengisine basmaz bunun yerine bir Hintli gelir rükua kapanırcasına durur ve İngiliz subayı onun sırtına basarak atına binerdi.

Almanya, Malta adasından mayın döşeyerek geri çekilmişti. İngilizler Almanya'nın çekilmesinden sonra Malta'yı işgal etmeye çalıştılar. Ordular normalinde geri çekildikleri bölgelere mayın döşerler. İlerleyen ordularda bu mayınları patlatmak için normalinde eşek veya koyun yahut köpek sürüsünü mayınlı alanın üzerine sürerler, mayınlar patlar ve bölgeyi temizlemiş olurlar. Fakat İngilizler için İngiliz olmayanlar bu hayvanlardan daha adi ve daha ucuzdur. Bu nedenle Almanların çekilmesinden sonra İngilizler eşekleri satın alıp mayınları patlatma yerine kendilerinin müstemlekesi olan Hindistan'ın bir taburunu önlerine kattılar.

Şerefli İngiliz kanını (!) korudular. Ertesi gün İngiltere'de bütün gazeteler "Malta'ya hiçbir zayıat vermeden girdik" diye yazdılar. Halbuki İngilizlerin önünde bir Hind taburu tamamen imha olmuştu. Bu Avrupalılardan beklenen bir tavidı. Çünkü onlar şehvet, cebir ve işkencelerden zevk alma esasları üzerine kurulan Roma medeniyetinin mirasçılarıdır. Bunları onlardan miras almışlardır.

İdi Amin'in Devrilişi ve Yapılan İnkılabın İyüzü

Uganda devletinin müslüman başkanı İdi Amin'in yönetimden devrilişini ve Uganda inkılabını anlatmak istiyorum. İdi Amin müslüman bir adamdır. Kültürlü birisi değildir ancak yiğit bir komutandır. O anda ordusunun başkomutanı idi. Daha sonra devlet başkanlığına geldi. Kendisinde askerliğin bir eseri olan izzet ve şeref anlayışı vardı. Zilleti ve boyun bükmeyi kabullenemeyen bir şahsiyete sahipti. Uganda'da bir avuç dolusu İngiliz'in Ugandalı elit tabakayla işbirliği içerisinde halkın kanını emdiklerini gördü. Onlara göre halkın tamamı adeta bir eşek sürüsünden ibaretti. Yahudiler de buna inanırlar. Elllerinde bulunan tahrif edilmiş Tevrat'da şu cümle yazılıdır: "Diğer halklar Allah'ın seçtiği halk olan yahudilere hizmet etsinler diye eşekler olarak yaratılmışlardır. Her eşek telef olduğunda başka bir eşeğe bineriz." Yahudiler protokollerinde bunu anlatırlar. İngilizler de insanlara bu gözle bakarlar. Bütün insanlar kırmızı yüzlü büyük İngiltere'nin kırmızı yüzlü insanlarına hizmet etmek için var olmuş eşeklerdir.

İngilizler içinde hristiyanların da bulunduğu Afrika'daki bir devlete müslüman bir yöneticinin gelmesini içlerine sindiremediler. Çünkü bu durum dünyada yaşanan genel kaidelere tersti. Herhangi bir yerde % 10'u bile hristiyan olsa oranın idarecisi hristiyan olur. Batılıların adalet anlayışı budur. Herhangi bir yerde küçük çapta dahi hristiyan bulunsa misyonerlerin orduları mutlaka orayı karargah ederler.

Mühim olan İdi Amin'in, memleketini bu insanlardan temizlemek istemesidir. İdi Amin'in içinde batıllara karşı frenleyemeyeceği kadar öfke doluydu. Bu nedenle İdi Amin İngilizlerin başkent Kampala'nın en güzel mahallesinden çıkıp gitmelerini emretti. Mahallelerine el koydu. Onlardan iyice öcünü almak için belli insanların sırtlarına binilmesini emretti. Televizyonlar gelip çekimler yaptı. Misyonerleri kovdu, diğer bütün batılları Uganda'dan uzaklaştırdı. Fakat batıllılar fazla vakit geçirmeden o zamanki Tanzanya'nın yöneticisi batılı papaz Julios Niriri'yi devreye geçirdiler.(1)

(1) Aslında bu Tanzanya devleti iki devlet birleştirilerek oluşturulmuştur. Bunlardan biri Zencibar, diğeri Tancanika idi. Zencibar'ın halkı hepsi müslümandır. Fasih arapça konuşurlar. İdarecileri de aslen Yemen'in Uman kentinden olan müslüman biri idi. Batıllılar Zencibar'dan Arapça'yı ve İslâm'ı silmek istediler. Orada sosyalizm ve komünizm ismi altında devrim yaptırıldılar. Yeni gelen yönetim binlerce Zencibar halkını kesip doğradı. Zencibar'dan tamamen İslâm'ın izlerini silmek için orayı putperest ve hristiyanlardan oluşan Tencenika ile birleştirip yeni devlet yapmaya giriştiler. Böylece Zencibar'ı haritadan sildiler, birleşen iki devlete yeni ad olarak Tanzanya ismini koydular. Başlarına da Julios Niriri isimli bir misyoneri getirdiler. Hafızam beni yanıltmıyorsa hatırladığım kadarı ile bu Julios aslında müslüman baba anneden doğan müslüman bir çocukmuş. Kiliseler bunu alıp eğitmiş, Muhammed olan ismini değiştirip Julios ismini koymuşlar. Sonra onu hristiyanlaştırıp memleketine yönetici olarak göndermişlerdir. Evet Julios Niriri Uganda'yı yutmaya ve oranın yöneticisi olan İdi Amin'i düşürme planlarını kurmaya başladı. İdi Amin bunu hissetti. İdi Amin olaylar karşısında pazılarını çalıştıran askeri biriydi. Tanzanya'nın kendilerini işgal etme planlarını duyunca kendi ordusunu hareket ettirdi, Tanzanya'nın bir bölümünü işgal etti. Oranın başkenti olan Darusselam'a yaklaştı. Darusselam'da teslim olma beyaz bayrakları hazırlanıyordu. Fakat batı kaynakadı. Yaygaralar koparıldı.

Amerika, bölgedeki jandarması Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sedat'a "Sen ne duruyorsun?! Harekete geç ve İdi'yi Tanzanya'dan geri çıkart" emrini verdi. Enver Sedat; "Baş üstüne efendim, emredersiniz. Ben bunu halkım için yapıyorum" deyip devreye girdi. Enver Sedat yaveri mahiyetinde olan zamanındaki Sudan cumhurbaşkanı Cafer Numeyri'yi İdi Amin'e gönderdi. Numeyri'ye; "Sen Afrika Birliği'nin başkanısin. Devreye gir. İdi Amin'i geri çektir" dedi.

Afrika Birliği Başkanı Numeyri, İdi Amin'e Tanzanya'dan geri çekilmesini bildirdi. İdi Amin;

- "Bunlar Uganda'yı işgal etme hazırlığındalar. Bu nedenle onlara karşı savaşıyoruz," cevabım verir. Numeyri;
- "Hayır, ben kendi tarafımdan sınırlarınızın korunacağına kefil oluyorum" dedi.

Bunun üzerine İdi Amin Tanzanya'dan geri çekildi. İdi Amin geri çekildiğinin ikinci günü, Mısır ve Cezayir uçaklarının ani baskınlarıyla yönetimden düşürüldü ve Uganda devletinin yönetimine hristiyanlar hakim oldu. İdi Amin'in yönetimden düştüğü yaklaşık yedi yıldan beri Uganda'da müslümanlar caddelerde boğazlanmaktadır. Akıl almaz işkence ve zulümlere tabi tutulmaktadır.

Uganda'da bu hadiseler olduğu sırada yaşlı bir İngiliz kadın kaybolmuştu. İngiliz ve Batı gazeteleri çatışmalarda kaybolan bu ihtiyar kadından manşetler halinde günlerce yazarlar. Ancak Uganda sokaklarında akıl almaz şekilde boğazlanarak, zulümlere ve işkencelere tabi tutularak öldürülen onbinlerce müslümandan tek kelime yazmazlar..!

"Ormanda bir kişi öldürülür Affedilmez bir cürüm olarak değerlendirilir. Bütünöyle bir halk öldürülür, Tartışmaya açık bir olaydır, denilir.

Mısır devleti başımıza çok hayırlı çoraplar ördü. (!) Bizi bu tür davranışlarına eskiden beri alıştırdı. Müslümanları boğazlayan dünyada ne kadar İslâm düşmanı var ise Mısır yönetimi hep onların yanında yer almıştır. Mısır hükümeti müslümanları yok eden tağutların yanında bulunmuştur her zaman! Örnek mi;

- Bangladeş Pakistan'dan ayrıldığında Hind askerleri Bangladeş'e doğru ilerliyor ve Hind uçakları Bangladeş'i bombalıyordu.Fakat bu uçaklar benzin ikmallerini Mısır'ın başkenti Kahire'de sağladıkları yakıtla yapıyorlardı.

- Yine Mısır, Yugoslavya'daki müslümanların aleyhine general Tito'nun yanında yer almış, müslümanların aleyhine bulunmasını tekrar bizlere göstermiştir.

- Yine Mısır, Rusya'daki müslümanların aleyhine devamlı Rusya'nın yanında yer almıştır.

- Mısır, Kıbrıs'taki Müslüman Türklere karşı yine orada bulunan hristiyan kâfirlerin önderi Başpiskopos Makarios'un yanında yer almıştır. Vallahi Mısırlılardan Kıbrıs'taki müslüman Türkleri kesme olayına katılan biri bana şunları anlattı; "ne kadar mescit yıktığımı bilemiyorum." Evet... Mısır ordusu bizi bu tür güzel huylarına (!) alıştırmışım Nerede bir müslüman görülürse onu kesenlere yardıma koşmuştur.

- Ahmedu Bello Kuzey Nijerya başbakanı idi. Onun vasıtası ile yarım milyona yakın Nijeryalı müslüman olmuştur. Ahmedu Bello'nün Kuzey Nijerya başbakanlığına gelmesi ile birlikte Nijeryalılar İslâm'a yöneldi. Çünkü Ahmedu Bello dinine sadık bir müslümandı. Bu nedenle onu İslâm Alemi Birliği Teşkilatına üye olarak almışlardı. Başbakanlığa geldikten sonra Kuzey

Nijerya'daki İsrail konsolosluğunu kapattı. İsrail büyükelçisini ülkeden kovdu. (Aslında İsrail Afrika'yı öyle avucunda tutmakta ki onun kanını sömürmekte ve Afrika'ya bir kısım yahudi kızlarını sunarak hükmetmektedir. Mesela Lomambo gibi bazı kişilere bir yahudi kızı gönderirler, kız Polonyalı sarışın, mavi gözlü biridir. Sekreter olarak bulunur. Çünkü kız daktilo kullanabilmektedir. Maalesef siyah insanlar daktilo yazmayı bilmezler. (!) Bu kız yolu ile memlekete hükmedilir. Bir Amerika veya İsviçre yahut Avusturya ya da Fransalı yahudi kız özellikle seçilip getirilir, devlet başkanına sekreter olarak verilir. Evet İsrail bu tür şeyleri yapar).

Ahmedu Bello Kuzey Nijerya'dan yahudileri kovdu. Afrika Birliği içinde onlara baskı yaptı. Hatta bir zaman İsrail Dışişleri Bakanı'nın uçağı transit olarak Nijerya'nın başkenti Lagos'tan geçtiği zaman İsrail Dışişleri Bakanı buranın caddelerinde gezme izni ister. Ahmedu Bello ona; "halk senden önce caddeleri işgal etti" der. Yine İsrail başbakanı Golde Meir Ahmedu Bello ile görüşmek ister o da; "evet onunla görüşürüm ama bir şartla. Gördüğümde ona ateş etmek üzere" cevabını verir. Evet bu sert mizaçlı insan ki yahudiler buna fanatik diyorlardı yahudi desiseleri önünde fazla yaşatılmaz. Bütün yahudiler bunun aleyhinde kampanyaya girerler. İşte böyle bir adam henüz Kudüs düşmediğinde orayı ziyarete gelir. Ürdün hükümeti bu adamı havaalanında karşılamak için tek bir kişi dahi göndermedi. (Eh burası Ürdün! Hakimiyet Yüce Saygıdeğer Krallığıdır, göndermez, göndermez)(!) Ahmedu Bello; "Zararı yok, inşallah Kudüs'ü fethedenler olarak geliriz" dedi. Mekke'ye gidip umre yaptı. Tekrar döndüğünde Mescid-i Aksa'yı ziyaret etti, oradan da Mısır'a gidip Abdunnasır'ı ziyaret etti ve memleketine döndü. Fakat Ahmedu Bello'yu komplolar bekliyordu. Amerika, Fransa, ve İngiltere Nijerya ordusundaki İrini isimli bir kişiyi harekete geçirdiler. Bu Ahmedu Bello'yu öldürme planları kurdu. Nihayet bir gece onun evini kuşattı, onu dışarı çıkardı, parça parça kesti. Evini, çocukları ve eşi ile birlikte yaktı. Böylece bu devletler Nijerya'yı hristiyan birine teslim ettiler. Peki burada Mısır'ın alışılmalı tavrı ne idi?

Kuzey Nijerya'da arap devletlerinden bir tanesinin diplomatik temsilcisi olarak görev yapan iyi niyetli bir adam bana şunları anlattı: "Afrika'nın lideri görüntüsünde bulunan Mısır başkanı Cemal Abdunnasır'a, hristiyanların Kuzey Nijerya'daki müslümanları boğazladıklarını, Ahmedu Bello'yu öldürdüklerini haber vererek yardım talebinde bulunması için bir heyet oluşturduk ve Abdunnasır'a gönderdik. Heyet bir müddet bekledikten sonra Abdunnasır'la görüşebildi. Abdunnasır'ın, kendisinden yardım talebinde bulunmak için gelmiş olan heyete ilk söylediği; "Allah'a hamd olsun ki sizleri bu gerici adamdan kurtardı!" sözü oldu. Bunu işiten heyet hiçbir şey konuşmadan geldikleri gibi geri döndüler."

Hülasa Avrupa medeniyeti; hegemonya kurma ve şehvani arzularını doyurma temelleri üzerine kurulan Roma medeniyetinin mirasçısıdır. Avrupalıların aziz ve celil olan yüce Allah'ın dinene düşman olmalarının ana sebeplerinden biri yukarıda zikredilen efsanelerdir. Yani tanrılar insanların gerçeklere yaklaşmasına engel olurlar, insan ise devamlı mücadele vererek onlardan gerçekleri çalmaya çalışır. Diğer sebep ise daha önce de belirtildiği gibi ortaçağlarda hristiyan din adamlarının insanlara karşı olumsuz tavır takınmaları ve onları dinden ve kiliseden soğutmalarıdır. Aslında bugün Avrupa'da bulunan hristiyanlık Hz. İsa'ya Allah tarafından gönderilen hristiyanlık dini değildir. Pavlos isimli bir yahudi Hz. İsa'nın ortadan kayboluşundan sonra hristiyanlığı benimsediğini iddia etti. Neticede okuduğu Yunan felsefesi ile hristiyanlığı birbirine karıştırdı. Hz. İsa (as)'ya inen tevhid inancı ile Allah'a ortak koşma felsefesini birbirine karıştırdı.

Böylece Avrupa'ya hiçbir zaman tevhid inancı girmedir. Oraya hristiyanlığın girdiği ilk günden itibaren şirke karışık bir itikad girdi. Diğer yandan Doğu Roma imparatoru ile hristiyanlar arasında büyük bir düşmanlık mevcuttu. Bizans imparatorlarından Adriyanos ve Trihan dönemlerinde Bizans şımarıkları, hristiyanları kesmede çok ileri gittiler. Doğuda bulunan bütün hristiyanları kesiyorlardı. Hristiyanlarla Roma imparatorluğu arasında anlaşma için hiçbir zemin yoktu. Devamlı mesele Avrupa'da da kötüye gidiyordu. Nihayet imparator Konstantin'in dönemi geldi. Bu imparator, Roma İmparatorluğu'nun içindeki iki hizbin rekabeti yüzünden yıkılmaya yüz tuttuğunu görünce Roma İmparatorluğu'nu kurtarmak için hristiyan dinini benimsemek istedi. Halbuki bu Konstantin hayatının sonuna kadar içki içer, zina eder ve diğer bütün melanetleri yapardı. Yani bu kişi kalben hristiyan olmamıştı. Onu sadece siyaseten benimsemişti. İmparator Konstantin hristiyanlığı kabullenince bu defa çevresinde bulunan adamları, bakanları ve diğer bürokratlar yüksek mevkilerde yer alabilmek için hristiyanlığa girdiler. Bunlar da eski hayatlarından herhangi bir şeyi değiştirmemişlerdi. Samimi hristiyan olanlar ise yöneticilerin ileri gelenlerinden hristiyanlık öğrenen bu sınıfların hristiyanlığı ifsad ettiklerini gördüler. Fakat onlar gelecekte hristiyanlık bu fitne fesada galip gelir ümidi ile ses çıkarmadılar. Böylece hristiyanlığa iki darbe indirilmiş oldu. Bunlardan biri yahudi Pavlos'un hristiyan dinini kabul etmesi, diğeri de İmparator Konstantin'in hristiyanlığa girdiğini ilan etmesidir.

Vakıa yöneticilerin görünürde hristiyanlığa girmeleri onların neyini değiştirebilirdi ki? Çünkü onlar içki içerek ve fuhuş işleyerek yetmişmişlerdi. İmparator'un hristiyanlığı kabul etmesi ile bir gün bir gecede onlar da hristiyan oldular.

İhlaslı hristiyanlar dinlerinin yönetimin potasında eridiğini ve çerçöpten ayıklanmasının güç olduğunu görünce bu defa hayata küstüler. İnsanlardan ayrılıp manastırlara çekildiler. Böylece hristiyanlığı da kral Konstantin'e bıraktılar, o da onunla dilediği gibi oynadı.

Hristiyanlığa indirilen üçüncü bir darbe de; hristiyanlığa menfaatperest insanların girmiş olmaları ve hristiyan dinine karşı samimi olan din adamlarının sertliği idi. Bir taraftan din adamları gevşediler. Din ve kilise adına ticaret yapmaya kalkıştılar. Halka vergiler koydular. Onlara angarya işler yaptırıldılar. Mesela herkesin haftada bir gün kiliseye ait arazilerde çalışmasını mecburi kıldılar. Ayrıca kiliseler halka karşı kralların yanında yer aldı. Onlar halka şu imajı veriyorlardı. "Sizlerin idarecilere itaat etmeniz gerekir, çünkü onların sizi idare etmeleri için Allah onları gönderdi." Durum o kadar vahimleşti ki papalar bile para karşılığı cennetten arsa satmaya kalkıştılar. Cennetin arsalarını herhangi bir şehirdeki arsalar gibi parselleyip sattılar. Nitekim günümüzdeki idareciler de bir takım arazileri bu şekil insanlara abartarak satarlar. "Biz filan bir yerden büyük bir cadde geçireceğiz, orayı geliştireceğiz, gelin buradan arsalar alın" derler. Oranın henüz alt yapısı sağlanmadan önce ham araziye alır parsellerler. Belki de bir sığır parasına aldıkları araziye bir sığır ağırlığında altına satarlar. Merkez yapacakları yerin arazisini önce satın alır, daha sonra orayı merkez haline getireceklerini bildirirler böylece orayı insanlara satarak aşın zengin olurlar. Öyle görülüyor ki şu son papadan önceki papa, bugünkü anlamı ile hakiki bir hristiyandı. Fakat şu an mevcut olan papa ise masondur. Büyük bir ihtimalle aynı zamanda yahudidir. Çünkü Yahudiler papalık makamına kadar sızmışlardır. Yahudiler bir takım insanların hristiyan dinine sokmayı onları başpiskopos makamına yükseltmeyi başarmışlar, sonra da papalık seçimlerinde kendilerinin hristiyanlığa soktukları adamlardan birini Papa olarak seçtirmeyi başardıkları olmuştur. Hali hazırdaki mevcut Papa'dan bir önceki papa

mason ve yahudi değildi. Bu nedenle papalık tahtına oturmasından bir veya iki ay sonra öldüğünü ilan ettiler. Ancak bazı gazetelerde öldürüldüğü yazıldı. Büyük bir ihtimalle onu yahudiler öldürdüler ve Polonyalı olan şu anki Papayı onun yerine getirdiler. Papalık makamına geçtikten sonra ilk yaptığı şey Polonya'yı ziyaret ederek yahudi havrasını gezmek oldu. Fakat yahudiler bu öldürdükleri papa için öyle bir cenaze töreni yaptılar ki, bunun benzeri bir tören bütün Avrupa'da dahi görülmemiştir. İnanır mısınız bu tören otuz milyon dolara mal oldu. Nasıl olsa kilisenin malları bol... Bugün dünyada en zengin kurum kiliseler kurumudur. Vakıa batı rejimleri kiliselerin bu kadar zenginleşmelerini gerçekleştirdiler. Ayrıca Siyonist teşkilatların zenginleşmelerini de onlar sağladılar. Bugün batıda hayır müesseselerine verilen yardımlar, vergiden düşürülür. Avrupa ve Amerika'da bir kısım insanlar vergiyi götürüp devlete verme yerine cennete, cehenneme ve ahirete inananlar bu tür hayır kurumlarına verirler. Ancak batılıların samimi inançlıları hemen hemen milyonda birdir. Bu mallara ilaveten kiliselere ve Siyonist kuruluşlara ölen kimsesizlerin malları da aktarılmaktadır, böylece bu müesseseleri gitgide zenginleştirmektedir. Bunun nasıl olduğunu size anlatayım mı? Mesele şöyle oluyor: Bizim Arap memleketlerinde gelip devrim yapıyor, milletin mallarını çalıp çırpıp kendi zimmetine geçiriyor, görünürde halk gibi yaşayan, halkı kurtarmak için devrim yapmış olan bu insan, gerçek yüzünün ortaya çıkmaması için elindeki mevduatı kendi ismi ile değil de müstear bir isimle yabancı ülkelerin bankalarına yatırır. Mesela Hafız Esad veya Rıfat Esad, İsviçre'de veya Parkelis Banka'sında ya da Amerika'daki bu tür bankalarda hesap açar. Bu hesabı Hafız Esad ismi ile değil de mesela Ali Ahmet Karatos ismi ile açar. Mevduatını bu isime yatırır. Bir gün müslümanlardan biri kalkıp Hafız Esad'ı öldürecek olsa, Esad'ın oğulları babasının yatırdığı o parayı çekmeye kalkışırlar. Parkelis Bankası'na giderler. - "Bizim burada paramız var," derler. Fakat ilgililer onlara; - "Siz kimsiniz" diye sorar. Onlar da: - "Biz Hafız Esad'ın çocuklarıyız" derler. - "Hesab numaranız kaç" derler, onlar da hesap numarasını bildirirler. İlgililer: - "Bu hesap numarası Ali Ahmed Karatos'undur. Siz onun çocukları mısınız?" derler. Fakat neticede para isteyenlerin Hafız Esad'ın çocukları olduğu ortaya çıkar. Böylece halk adına devrim yaptıklarını söyleyen, halkın malını ve kanını sömürerek servet biriktirenlerin paraları Avrupa'daki hayır kurumlarına aktarılır. Hangi hayır kurumlarına? Ya Siyonist teşkilatlara veya Endenozya'da müslümanları hristiyanlaştırmaya kalkışan ve Lübnan'da müslümanları kesen hristiyan kiliselerine aktarılır.

33 - 35. ÂYETLERİN TEFSİRİ

33- İslâm dinini bütün dinlerden daha üstün kılmak için Peygamberini hidayet ve hak din ile gönderen Allah'tır. İsterse müşrikler hoş görmesinler.

34- Ey İman edenler! Hahamlar ve papazlardan birçoğu haksız yere insanların mallarını yerler. Onları, Allah'ın yolundan alıkoyarlar. Ey Muhammedi Altın ve gümüş biriktirip Allah yolunda sarf etmeyenleri ise can yakıcı bir azapla müjdele!

35- Kıyamet gününde bunlar, cehennemde ateşinde kızdırılır. Bunlarla, biriktirenlerin alınları, böğürleri ve sırtları dağlanır. Onlara "işte kendiniz için biriktirdiğiniz şeyler bunlardır. Şimdi biriktirdiklerinizi tadın" denir.

Önceki izahlarda da belirttiğimiz gibi inşallah İslâm dini diğer bütün dinlere galip gelecek, bütün yeryüzünü kuşatacaktır. Buna dair daha önce zikrettiğimiz hadisler çokça mevcuttur. Hadiste de belirtildiği gibi duvarlarla veya çadırlarla yapıldık hiçbir ev kalmayacak ki bu din ya azizin izzeti ile veya zelilin zilleti ile onun içine girmiş olmasın. İslâm dinine indirilen darbeler, başka herhangi bir dine indirilmiş olsaydı, varlığından eser kalmazdı. Birçok medeniyetler tarihe karışmıştır. Üzerine darb-ı meseller söylenen İsparta ve Atinada'ki Yunan medeniyeti nerede? Roma medeniyeti nerede? Bin yıla yakın bir hüküm sürmüş olan Büyük Roma İmparatorluğu nerede? Evet, güneşin hakim olduğu topraklar, güneş batmayacak kadar geniş olan Roma nerede? Nerede İtalya?... En geri kalmış milletler arasında. Öyle ki bugün dünyanın en değersiz para birimi İtalyan lireti ve Türk lirasıdır. Artık bu medeniyetler bitmiştir. Vendal, Got kabileleri gibi vahşi küçük kabilelerin basit darbeleriyle büyük Roma imparatorluğu çökmüştür.

İngiliz İmparatorluğu nerede? Büyük İngiltere nerede? Öyle ki onlar İngiltere'ye (Great Britian) diyorlardı. Bugün ise Britanya artık yıkılmıştır. Halbuki İngiltere II. Dünya savaşında harbe katıldıktan sonra yeryüzünün birçok kısmına hükmeder halde idi. Hatta insanların yaşadığı küre-i arzın dörtte birine veya üçte birine hakimdi. Nerede bu Britanya bugün? İngiltere'nin iktisadî günden güne çökmektedir. Şayet petrol devletleri İngiltere'ye ödünç para vermeseler İngiliz Sterlin'i büyük değer kayıplarına uğrayacaktır. Daha önce de belirttiğimiz gibi İngilizlerin diğer milletlerden sömürerek yaptıkları köşkler bugün satılığa çıkarılmıştır. Çünkü İngilizler yaptıkları bu köşkerlerin onarım ve bakımını devam ettirmekten aciz kalmışlardır. Her gün İngiltere'de bir fabrika kapanıyor, bir şirket sona eriyor. Subhanallah! Bu ne cezalandırma! Allah Teala'nın da buyurduğu gibi; "...Akıntı, üste çıkan köpüğü alıp götürür." (Rad, 17)

Bunlar, mazlum halkların kanlarından sömürülerek edinilmiş haram mallardır... Aziz ve celil olan yüce Allah İngilizlerden intikamını almaktadır... Gerçekten, İngilizler hâlâ kendilerini dünyanın yöneticileri olarak görmekte ve diğer milletlere 1930'ların, 40'ların gözü ile bakmaktadır. Dünya milletlerine tepeden bakan bu İngilizler İslâm'ın azılı düşmanlarıdır. Ona karşı büyük bir kin beslerler. İngiltere İslâm'ı ve müslümanları kökünden yok etmek için birçok katliamlara girişmiştir. İngiltere'nin yapmış olduğu katliamları başka hiçbir devlet o derece yapamamıştır. Mesela;

- İngilizler, Pakistan'ı ve Hindistan'ı harabe haline getirmişlerdir. Hind Yarımadası'nda yaşayan insanın izzet-i nefsinin yok etmişler, şahsiyetini silik hale getirmişlerdir. İngilizler Hindistan'a 1587 ile 1947 aralarında yaklaşık dört yüz sene hükmetmişlerdir. İki yüz sene orduları ile hükmetmişler, ondan önce de İngiliz Doğu Hind şirketi ile iki yüz sene iktisaden hükmetmişlerdir. Onlar 1947'de Hindistan'ı bırakıp çıktıklarında orada adeta kırık dökük insan kümeleri ve tamamen yıkılmış bir iktisat sistemi bırakıp çıkmışlardır. Onlar Afrika'da da Amerika'da da birçok faciayı işledikten sonra oralardan çekilmişlerdir.

- Mesela Amerika'daki Kızılderililerin kökünü kim kazımıştır? Bunu İngilizler yapmıştır. Bu nedenle diyorum ki; bugün aziz ve celil olan yüce Allah onlardan intikam almaktadır. Ne kadar garip bir şeydir ki, İngilizler girdikleri yerin medeniyetini tamamen ortadan kaldırıp geride sadece felaketler ve sıkıntılar manzumesi bırakırlar. Buna karşılık, yüce İslâm yarım asır geçmeden oluşturduğu devleti ile hemen hemen dünyanın bütün kıtalarına hakim olmuş, gittiği yerlere huzur ve saadet götürmüştür. Yaklaşık bin seneden bu yana bütün komplolar bu dini yıkmak için hazırlanmış fakat buna gücü yetmemiştir. Evet Allah'a hamd olsun bu din dimdik ayakta kalmayı başarmıştır. Hatta İslâm'ın ayakta kalacağı gösteren en büyük manzaralardan biri de; müslümanlara galip gelen orduların bile bu dinin mensupları arasına katılarak müslüman olmalarıdır. Bunun en belirgin örneği Tatarlardır. Bağdat'ta Tatarlar, yüzbinlerce müslümanı katletmişti. Bu rakam bir milyona kadar ulaşmıştı. Dicle Irmağı aylarca veya uzun bir zaman kan renginde aktı. Dicle'nin suyu kırmızı ve mavi karışımı bir renk almıştı. Dicle nehrine atılan kitapların çokluğundan mürekkeplerin rengi mavi rengi, insanların kanları da çokça akıtıldığından kırmızı rengi oluşturuyordu. İşte Dicle nehrinin suları uzun süre bu renk aktı. Daha sonra bu katliamları yapmış olan Tatarlar, Hulâgû hükümetindeki müslüman bir vezirin eli ile İslâm'a girdiler. Bu vezirin adı Turan idi. Hulâgû hükümetindeki bu vezir Abbasi devletinden kalmış bir müslümandı. Hulâgû'nün vezirlerinden olan bu müslüman kendi dinini muhafaza etmeyi başardı ve Hulâgû'nün ölümünden sonra yerine geçen hakimi İslâm dinine ikna etmeyi sağladı. Yeni hakimin İslâm'ı kabullenmesi ile binlerce insan da İslâm'a girdi. Tatarlar da onun vasıtasıyla böylece müslüman oldu. Tatarların büyük bir kolunu teşkil eden Çağatay kabilesi bu bölgelere gelip buraları işgal etmişlerdi. Yani Afganistan veya Pakistan bölgesine kadar ilerlemişti. Bir gün bir âlim Çağatay kabilesinin kralına ait olan korunun içine girdi. Bu âlimin ismi Şeyh Celaleddin'di. Onu yakalayıp krala getirdiler ve ona; "Bu kralın arazisine, koruya girdi" dediler. Bunun üzerine kral hiddetlendi; "bu nasıl koruya girer?" dedi ve Şeyh Celaleddin'e; "Sen mi daha üstünsün yoksa köpek mi?" dedi. Celaleddin; "Şimdi benim mi yoksa köpeğin mi daha üstün olduğuna dair hükmedemeyiz. Meselenin cevabı hayatımızı bitirdiğimiz ana bağlıdır. Eğer ben müslüman olarak ölürsem köpekten üstün olduğum ortaya çıkar. Kafir olarak ölürsem köpek benden daha üstündür" der. Bunun üzerine kral bu söz üzerinde durur, düşünür. Sonra ona; "İslâm nedir" diye sorar. Şeyh Celaleddin krala İslâm'ı anlatmaya girişir. Onu dinleyen kralın kalbi yumuşar ve Şeyh Celaleddin'e; "Ben şimdi buralardaki kralları bana boyun eğdirmekle meşgulüm. Şayet zafere ulaşırsam dön bana gel. Belki senin dinine girebilirim" der. Şeyh Celaleddin yaşı ilerlemiş bir âlimdi. Hastalandı ondan sonra öldü. Ancak ölmeden önce oğluna: "Bu

bölgenin kralı bana şunları söylemişti ve demişti ki; zafere ulaşırsam dön bana gel. Simdi ben sana kağıt yazıyorum. Şayet ben ölürsem ve kral da düşmanlarına galip gelirse, devletler ona boyun eğerse, sen ona git ve de ki; "Ben Celaleddin'in oğluyum." Bakalım kral ne yapar?" dedi. Neticede kral zafere ulaştı, bölgede iktidarını yerleştirdi, Celaleddin'in oğlu da mektubu alıp krala gitti. Geniş bir alana hakim olan bu kralın koruyucusu;

- "Ne istiyorsun?" diye sordu. Celaleddin'in oğlu;
- "Ben kralla görüşmek istiyorum" dedi. Koruyucu;
- "Neyin var" diye sordu. Celaleddin'in oğlu;
- "Bende bir mektup var" cevabını verdi. Koruyucu onu kralın yanına bıraktı. Celaleddin'in oğlu krala;
- "Bu benim babamdan sana bir mektuptur" dedi. Kral mektubu açıp okudu ve;
- "Evet ben ona böyle bir vaatte bulunmuştum. Ben Müslüman olduğumu ilan ediyorum" dedi ve müslüman oldu. Böylece Tatarların Çağatay kolunu teşkil eden binlerce insan da müslüman oldular. Bir âlimin aracılığı ile bütün bölge İslâm'a girmiş oldu. Hakikaten bu olay, enteresan bir olaydır. Galiplerin, mağlup olanların dinine girmesi olayıdır. Buna İslâm'ın dışında hiçbir dinde şahit olunmamıştır. Bu İslâm'ın canlılığının ve güçlülüğünün en büyük delilidir. İşte bu nedenle batılı yazarlar, İslâm dinine karşı yöneticilerine uyarılarda bulunmaktadır:

- Mesela, batılı yazar Lawrence Braune şöyle demektedir;"Birçok milletler tarafından tehdit edildik. Örneğin, faşizm ile,bolşevizm ile tehdit edildik. Yahudilikle tehdit edildik. Sonunda ise bunların hepsini anlaşıma masasına oturan insanlar ve dostlar olarak bulduk. Onlara saldıranlar bize de saldırmış gibi olurlar. Yine bizler kızılderililerle ve Japonlarla da tehdit edildik. Ancak bizim dışımızdaki diğer demokratik devletler onlara karşı savaştılar ve onları dize getirdiler. Bizler kendileri ile tehdit edildiğimiz komünistlerin II. Dünya Savaşı'nda bizimle antlaşma yapan insanlar olduklarını gördük. Bu nedenle bizim tek düşmanımız İslâm'dır, İslâm (!)" Evet batı emperyalizminin karşısında tek yıkılmayan sur ve aşılamayan engel İslâm'dır. İslâm'ı benimseyenler gerçekten güçlüdür. Onların kuvveti kendi öz benliklerinden kaynaklanmaktadır. Dış bir güç veya kaynaktan mülhem değildir. Ey kardeşler! Allah'a yemin olsun ki İslâm'ın küçük de olsa gerçek bir devleti bulursa, bu yeryüzünün herhangi bir coğrafi bölgesinde küçük bir İslâm devleti dahi olsa, insanlara örnek hayatı sergileyeceğinden birçok Avrupalı ve Amerikalılar bile aziz ve celil olan Allah'ın bu dinine gireceklerdir.Mademki bugün Amerika yeryüzüne hakim olan bir devlettir. Bizim çocuklarımızda Amerika'ya hayrandır. Onun ilerlemesi ve gücü karşısında kendilerini ezik hissetmektedir. Bu nedenle herhangi bir kimse güçlülükten, büyüklükten, ilerlemeden bahsederken elbetteki sana Amerika'dan bahsedecektir.Bir defasında Amerika'da bulunmaktaydım. Birçok İslâmî kurumlar beni davet ediyorlardı. Ben Ditroit'e gitmiştim. İkinci namazı için mescide girdiğimde mescid sanki Cuma namazı imiş gibi tıklım tıklım doluydu. Cemaate; "sizler Ditroit'te misiniz yoksa Yemen'de misiniz?" diye sordum. Çoğunluğu Yemenliydi. Yemen'de ikinci vaktinde inanın mescitler bu şekilde dolu olmaz. Oradakiler bana; "bizler bir iki ay öncesine kadar zina eden, faiz yiyen, içki içen, kumar oynayan ve daha birçok cahiliye rezillikleri içerisinde boğulan insanlardık. İki ay önce bize Tebliğ Cemaatinden bazı kimseler geldi ve bize dinimizi hatırlattılar, Allah'ı hatırlattılar, bizler de dinimize geri döndük. Allah'a döndük."Amerika'daki siyah müslümanların sayısı yaklaşık olarak üç milyona ulaşmaktadır. Ve bu sayı her gün artarak devam etmektedir. Bunlar Elijah Muhammed'in Peygamber olduğuna inanıyorlardı. Elijah Muhammed öldükten sonra yerine oğlu Varisuddin geçti. Elijah Muhammed'in oğlu babasının peygamber olmadığını sadece ıslah edici bir müşşid olduğunu ilan etti. Çünkü peygamberlerin sonuncusunun Hz. Muhammed (sav) olduğunu belirtti. Elijah Muhammed'in oğlu ile İslâmî kuruluşlardaki gençler arasında toplantılar yapılmaya başlandı. Eğitim kampları oluşturuldu. Bizim şu anda içinde bulunduğumuz gibi çadırlar kuruldu. Bir kamp sırf abdest için, diğeri sadece namaz için yapıldı. 1975 yılında Elijah Muhammed'in oğlu ve taraftarları namaz kılmaya başladılar. 1976 yılında da oruç için eğitim kampları düzenlendi ve bu sene içinde ilk orucu tutmaya başladılar. 1977 yılında ise Hac eğitiminin verildiği kamplar kuruldu ve Allah'a hamd olsun bunların sayısı üç milyona ulaştı. Gelecek on yıl içerisinde de on milyona ulaşması beklenmektedir. Müslümanların sayısı on milyona ulaştığında Amerikan seçimlerine katılmaya hak sahibi olmaktadır. Amerikan siyasetinde bir etkinlik sağlayabileceklerdir. Tebliğ Cemaatinden bir gayretli müslüman bana şunları söyledi: "Eğer benimle birlikte çokça tebliğci ekipler olsa Amerika'nın topraklarını kendi beyaz saraylarına çeviririm ve Amerika'yı İslâm'a dönüştürürüm."

Şüphesiz İslâm dini büyüktür, kuvvetlidir, kuvvet ve büyüklüğünün kaynağı kendi özüdür. 1965 yılında Mısır devlet başkanı Cemal Abdunnasır'ın zulmünden kaçan Müslüman Kardeşler cemaatinden bir grup genç Amerika'ya ve Avrupa'ya gittiler. İslâmî Hareketin eğitimi içerisinde yetişmiş olan bu gençler eğitimlerine orada da devam ettiler. 1965 senesinde bir araya gelen bu gençler on üç kişilik bir birlik kurdular ve birliği; "Müslim Student Association (MSA): Müslüman Talebeler Birliği" olarak isimlendirdiler. Birliğin toplam üyesi 13 gençten oluşuyordu. Filistin'den, Lübnan'dan, Mısır'dan ve diğer İslâm beldelerinden göç ederek Amerika'da yerleşmiş olan müslümanların İslâm'la alâkaları kalmamıştı. Her şeyleri gitmişti. Ramazan ne zamandır, bayram ne zamandır bilmiyorlardı. İsimlerini bile değiştirmişlerdi. İsmi Muhammed olan bir doktor Amerikalıların kendi kliniğine gelip tedavi görmeleri için ismini Maykıl (Michel) olarak değiştiriyordu. İslâm adına hiçbir özellikleri kalmamıştı.Müslüman Talebeler Birliği'ni kuran gençler, müslüman asıllı olan kimselere telefon etmeye, davetlerde bulunmaya başladılar. Allah'a hamd olsun bu gençlerin gayretli çalışmaları neticesinde yurtlarından göç etmiş müslüman kökenli bu aileler Allah'ın dinine döner oldular. Artık konferanslar düzenlemeye başladılar. Mesela 1977 senesinde Müslüman Talebeler Birliği'nin bir kolu olan Müslüman Arap Gençler Birliği (Müslim Arab Youth Association) (MAYA) bir konferans tertipleledi. Bu birlik Kuveytli müslüman gençlerden oluşuyordu. Bunlar ilk önce kendilerini organize ettiler, daha sonra bir çok kimse bu birliğe üye oldu. Beni ilk kongrelerine çağırdılar. O zamandaki sayıları yaklaşık üç-yüz erkek ve iki yüz hanımdan oluşuyordu. Bu hanımlar Amerika'nın ortasında uzun elbiseler giymiş, peçe takınmış tesettürlü hanımlardı.Konferansın yapılacağı otelin sahibi oldukça sevinçliydi. Beş yüz arap genci, konferans için otelinde toplanmıştı. Otelde yapılacak konferans nedeniyle çok zengin olacağını düşünmekteydi! Otelin barında çalışmak üzere güzel bir kız getirdi, içki şişelerini ve kadehlerini değiştirdi, yeni yeni içkiler getirdi. Zavallı orada toplanacak arapların sayesinde milyoner olacağını hayalliyordu. Konferansın ikinci günü, otelin sahibi barda görevlendirdiği kıza; hasılatın kaç dolar olduğunu sordu. Kız; "beş kuruş dahi kazanamadım" cevabını verdi. Bardaki kızın cevabına şaşırarak otelin sahibi; "bir şeyde hata ettik galiba belki de bunlar oteldeki barın yerini bilmiyorlardır," diyerek ertesi günü barın üzerine büyük bir pankart astı. İkinci gün yine hesap almak için kızın yanına geldi ve; "hasılat kaç dolar?" diye sordu. Kız; "hiçbir dolar" cevabını verdi. Otelin sahibi;

- "Bunlar Arap değil mi?" Kız;
- "Evet Arap" der. Bunun üzerine otelin sahibi;
- "Bunların sorumlusu ile görüşmek istiyorum" der. Konferansın sorumlusu mühendislik fakültesinde okuyan Filistinli bir gençti. Otelin sahibi ona;
- "Sizler Arap mısınız?" der. Genç de;
- "Evet Arabız" diye cevap verir. Otelin sahibi;"Nasıl olabilir? Beş yüz kişi içerisinde bir kişi dahi içki içmiyor? Bir kişi dahi kadınla yatmıyor." Genç;"Bizler Arabız ancak müslümanlarız. İslâm bize zinayı, içkiyi ve domuzu haram kılmıştır," cevabını verir. (Tabii ki gençler önceden lokantaya domuz eti istemiyoruz, içki istemiyoruz, diye şart koşmuşlardı ancak hotelin hizmetçilerini hotelciden değiştirmesini isteyemezlerdi). Daha sonra otelin sahibi bardan sorumlu kıza gelerek;
- "Bunlar ne yapıyorlar?" diye sordu. Kız;
- "Bunlar günde beş defa yere şu beyaz örtüleri seriyorlar, bir kişi öne çıkıyor ve o kişinin yaptığı şeyleri arkasındakiler de yapıyor. Öndeki elini kaldırdığı zaman arkadakiler de elini kaldırıyor, öndeki yere yattığı zaman onlarda yatıyorlar" cevabını verir. Konferanstaki gençlerle, zina etmesi, onları eğlendirmesi için getirilmiş olan bu kız konferansın sonunda konferansı tertipleyenlere; "ben sizin dininize girmek istiyorum" der.

Ben genellikle her sene veya iki senede bir orada konferansa gitmekteyim. Son konferansında beşbin kişi toplanmıştı. Bunlar onüç kişi ile başlamışlardı. Şu anda sayıları ise elli binin üzerindedir. Müslüman Talebeler Birliğinin bir kolu olarak açılan Müslüman Arap Gençler Birliğinin şu anda 180 tane şubesi bulunmakta. Birliğe ait taşınmaz malları ve demirbaşları vakıf ismi ile tescil ettirmektedirler. Bu malları vakıf adına tescil olunduktan sonra, Amerikan hükümeti herhangi bir müdahalede bulunamıyor. Yani kilisenin arazileri gibi bir statü kazanıyor ve hükümetin hiçbir müdahale hakkı kalmıyor. Bu gençler vakıflarını geliştirmede o kadar ilerlediler ki kullanılmayan kiliseleri satın almış onları camilere dönüştürüyorlar. Halbuki daha önceleri Cuma namazı kılmak istediklerinde iki saatliğine mesela 100 dolar vererek bir kiliseyi kir alıyor, kilisenin halılarını topluyor ve orada cuma namazlarını kılıyorlardı. Çünkü kilisenin sergilerine içki ve benzeri şeylerin dökülmüş olma ihtimali vardı. Onlar bu sergileri toplayıp yerine beyaz çarşaf sererek namazlarını kılıyorlardı. Namazdan sonra da herkes üniversite anfilerindeki konferanslarına gidiyordu. Çünkü bu ülkelerde cuma günlerinde konferanslar devam eder. Sonra gençler kiliselerin mülkiyetini satın almaya başladılar. Bugün orada kiliseleri satıyorlar. Çünkü birçok kilise çoktan beri tamir edilmediğinden yıkılıp harabe olmuş. Ne içinde ne çevresinde kimse bulunmuyor. Hristiyanlar şehrin ortasında bulunan eski kiliseleri terk edip kenar mahallelerde güzel kiliseler yapıyorlar veya altlarında bar ve pavyon bulunan kiliseler inşa ediyorlar. Gençler bana bir çok yerin aslının kilise olduğunu ve onu camiye çevirdiklerini anlattılar. Gerçekten binaların dışından kilise oldukları apaçık belli. Suudi Arabistan'dan, Katar'dan veya benzeri ülkelerden bir genç Amerika'ya geldiği zaman, birlikteki gençler kendi beldesinden bir gencin geldiğini öğreniyor ve havaalanına giderek onu karşıyorlar. Amerika'ya yeni gelmiş olan bu genç belki de hayatında hiç namaz kılmamış. Saçını maşallah uzattıkça uzatmış, ya favorileri, uzunluklarına diyecek yok. Onu karşılayan müslüman gençler; "Nereye gitmek istersiniz? Beytül Erkam'a mı, yoksa mescide mi?" diye sorarlar. (Bu gençler, mescidlerin civarında veya daha önce kilise olup mescide çevrilmiş yerlerin çevresinde ikamet ederler. Bunların kaldıkları yerler kilese rahiplerinin meşrutalardır). Daha sonra da genci mescidin yakınındaki veya mescide ki evlerinde misafir ederler.. Gecenin sonunda sünnete uygun bir şekilde gençlerden bir tanesi kalkar ve ezan okur. Diğerleri uyanırlar. Daha sonra İkinci sabah ezanı okurlar. Tabii gelen genç uyur. Onlar abdest alırlar, namaz kılarlar, virdlerini okurlar. Sonra oturup Kur'an-ı Kerim okurlar. Saat dokuz olunca yeni gelen ve uyumakta olan genci kahvaltı hazır diyerek uyandırırılar. (Tabi yeni gelen genç maşallah namaz kılmıyor). Kahvaltıdan sonra yeni gelen genci bir müslüman kardeş arabasına alır ve kaydını yaptıracığı üniversitenin yabancı diller enstitüsüne götürür. Onu oraya kaydettirir sonra eline küçük bir liste verir. Bu listede "şunlar helal yiyecekler, şunlar haram yiyecekler, şu lokantalara yaklaşma dencies gibi sabunları kullanma," şeklinde ifadeler yer almaktadır. Yeni gelen genç öğlen vakti, yemeği hazır bulur, "Biliyor musun bu yemeği nasıl yapıyoruz? Biz kendi elimizle kestiğimiz hayvanların etinden bunu pişiriyoruz. Bizler bu memleket

Meşruta: Satılmamak şartı koşularak bir kişi veya kuruluşa verilen, miras olarak bırakılan mülkteki müslüman gençler olarak mezbahaneye gidiyor, haftada bir veya iki hayvan kesiyor, onu kendi aramızda bölüştürüyoruz. Müsterih ol. Buradaki her şey helal yiyeceklerdir" derler. Zaten gencin helal ve haram diye bir endişesi yoktur.

Bir gün, iki gün, üç gün derken yeni genç utanır. Onlara "banyo nerede, onu bana gösterin" der. Saçını keser, favorilerini kısaltır, sakalını bırakır, onlarla birlikte eğitime katılır. Haftalık derslerde bulunur. Cuma hutbelerine gelir. İslâmî faaliyetlere katılır. Afganistan'a para toplar. Filistin'i anma ve diğer günler ile ilgili münasebetlerde bulunur. Altı ay geçtikten sonra bir de görürsün ki bu genç bir İslâm davetçisi olmuş. Ailesine döndüğünde onun bir davetçi olduğunu görürler. Aslında bu Mekke'den boş bir kalıp gibi çıkmıştır. Ailesine döndüğünde ise yüzü nurlu, sakalı uzamış, dinine bağlı bir gençtir artık. Bu defa ailesi; "biz seni Amerika'ya gönderdiğimizde çocuğumuzu kaybedeceğimizden korkuyorduk. Fakat Allah'a hamd olsun seni böyle gördük," derler. Böyle bir genç mesela Mekke'ye döndüğünde tüccarlarla görüşür ve onlara; "biz şu an okuduğumuz şehirde cuma namazını kılacak bir yer bulamıyoruz, bize belli bir miktarda yardımda bulunsanız da orada mescid açsak" diye teklifte bulunur, böylece tüccarlardan belli meblağlar toplar, döndüğünde bir kiliseyi satın alıp onu da mescide çevirirler. İslâm aleminden gelen, özbenliğini yitirmiş olan gençler, Amerika'da müslüman gençlerle tanışarak tekrar özbenliklerine kavuşmaktadırlar. Birçok gencin hali budur. Amerika Hava Yolları uçağta, yolculara verdikleri yemeklerde domuz eti, içki gibi haram olan yiyecekler sunmaktadırlar. Müslüman gençler bu tür yemekleri yememek için uçak servislerinde özellikle yahudilere tahsis edilen "kosher meal" (helal gıda) anlamına gelen yemeklerden istiyorlardı. Çünkü yahudiler domuz eti yemezler, hayvanları şer'i usulle keserler, uçaklarda bile ayırtırken yanma kosher meal yazdırırlar. Fakat bu gençler gelişince Allah'a hamd olsun artık uçak firmalarına "müslim meal" (müslüman helal gıda) hazırlamalarını sağlamışlardır. Evet bugün havayolları bunu kabullenmişlerdir. Böyle bir yemek hazırlanmasını, isimleri müslüman devlet olan devletler beynelmilel hava yolları şirketlerine şart koşmamışlardır. Halbuki yahudiler böyle bir şart koşmuşlar ve beynelmilel hava yolları şirketleri de şartlarını kabul etmişlerdir. Diğer yandan arapça bilgisayar hazırlayan ilk defa bu gençler olmuştur. Hadis-i şerifleri bilgisayara yüklemişlerdir. Örneğin Ebu Said el-Hudri'nin rivayet ettiği hadisleri istediğiniz zaman Ebu Said el-Hudri düşmesine veya hadisi düşmesine basıyorsunuz Ebu Said'in rivayet ettiği tüm hadisleri veriyor. Örneğin taharet ile ilgili hadisleri istiyorsunuz, Müslim'in rivayet etmiş olduğu tüm taharetle ilgili

hadisleri bir anda çıkarıp veriyor... Bugün bu gençler hadis-i şerifler için küçük bilgisayarlar yapıyorlar. Hadisle ilgili düğmeye dokunduğunuzda hadisi, sahabe olan ravisini ve hadis rivayet eden diğer zatlari ortaya çıkarıyor. Yine bu gençler "Hz. Bilal Saati" diye isimlendirilen hidayet saati yapmış durumdalar. Bu saat yıl boyu bütün vakitleri gösteren bilgisayara endekslenmiş bir saattir. Bu gençler takvim de yapmışlardır. Yani maaşallah Allah onların önünü açmış, birçok şeyi başarmışlardır. Allah bunların sayesinde birçok insanların dinlerini korumuş ve Amerika'ya daha önce göç etmiş olan kimseler tekrar İslâm'a dönmüşlerdir. Muhammed ismini sildiren Maykıl yapanlar tekrar Muhammed ismine dönmüşlerdir. Bizim Ürdün'lü bir diplomat Amerika'ya göç eden müslüman kökenli ailelerin düşmüş oldukları şu garip hikayeyi anlattı: "Ben ve üstad Yusuf el-Azm, New York'da bulunuyorduk." Bu zat Yusuf el-Azm'i öğlen yemeğine davet etmiş. İslâmî bir şey yaptığını anlatmak istiyordu. Ve sözlerine devamla şunları söyledi: "Biz bu bayramda çocuklarımıza müslümanların bayramı olduğunu öğretmemiz için birini getirip ona Noel Baba gibi elbiseler giydirdik. Ona hediyeler verdik. O da kapıları çalıp hediyeleri insanlara verdi. Çünkü o aileler Noel Baba'dan başka bir şey tanımıyorlardı. Noel Baba Chrismes (yılbaşında) hediyeler dağıtır. Bu kişi kapıları çaldığında kapıya çıkanlara; "ben Noel Babayım, yarın bayramınız" diyordu." Gördüğümüz gibi bu kişi Noel Baba yoluyla çocuklarına müslümanların bayramını tanıtıyor. Muhammed Hoca'nın yoluyla değil (!) Evet Amerika'ya giden müslüman kökenli aileler, bu denli kendi özbenliklerini kaybetmişlerdi. Aziz ve celil olan Allah onları tekrar özbenliklerine döndürdü.

Saray Âlimleri

"Ey iman edenler! Hahamlar ve papazlardan birçoğu haksız yere insanların mallarını yerler. Onlar Allah'ın yolundan alıkoyarlar..." (Tevbe, 34)

Hahamların ve rahiplerin hali, Kur'an nazil olduğu esnada da nazil olmazdan önce de bu şekilde idi. Vakıa orta çağlarda hahamlar ve rahipler insanlığın nefret ettiği bir musibet haline gelmişlerdi. Hahamların ve rahiplerin fesada uğramaları, ilimle dinin arasını ayırmaları, din düşmanlığına, din ile beşeri ilimlerin birbirinden ayrılmasına sebep olmuştu. Bizim evlatlarımız da bunlardan din düşmanlığını nakletti. Ve evlatlarımız dinden nefret etmeye başladılar. Çünkü onlar da kendi dinlerini ilme karşı zannetmeye başlamışlardı.

Aslında selefi salibinin de buyurduğu gibi; "insanlardan iki sınıf vardır ki onlar bozulduğunda bütün insanlar da bozulur. Onlar dürüst oldukları zamanda ise bütün insanlar düzelir. Bu iki sınıf yöneticiler ve âlimlerdir." Bu hususta şu şiirleri söyleyen Abdullah bin el-Mübarek ne kadar isabetli olmuştur: Günahların kalpleri öldürdüğünü, onları çokça yapmanın Zillete sürükleyip kötülöklere mirasçı kıldığını gördüm. Günahları terk etmenin kalpleri dirilttiğini, Rest çekmenin ise nefsin için fayda verdiğini gördüm. Dini; krallardan, kötölük numunesi hahamlardan ve Ruhbanlardan başka kim ifsad etmiştir. Öyle ki topluluklar leşlerin içinde beslenmiş, Akıl sahipleri koktuğunu hissetmişlerdir. Evet. Âlimler iki sınıftır. Bunlardan biri Peygamber varisi olan âlimlerdir. Allah bunların vasıtası ile dinini muhafaza etmiştir, işte bunlar hakkında Peygamber efendimiz (sav); "Âlimler peygamberlerin varisleridir" buyurmuştur. Bunların ikinci sınıfı ise âyet-i kerimede belirtilen haham ve ruhbanların yolunu tutan âlimlerdir. İşte bunlar dini ifsad etmişler, onu az bir değere satmışlardır.

Selefi salihin (Allah onlardan razı olsun) bu gibi insanları, idarecilerin kapılarına giden bu gibi âlimlerden sakındırıyorlar ve âlimlerin de yöneticilerin kapılarına gitmelerini sakıncalı buluyorlardı. Mesela Hz. Huzeyfe, Hz. Abdullah bin Mes'ud, Süfyan-i Sevri ve benzeri âlimler birbirlerine yakın ifadeleri ile şunu telkin ediyorlardı: "Sizler âlimlerin yöneticilerin kapılarında olduklarını gördüğünüz zaman dininiz hususunda bunlardan kaçınınız. Allah'a yemin olsun ki onlar dünyadan hiçbir şey almazlar ki onun karşılığında dinlerinden iki kat taviz vermiş olmasınlar." Bunun böyle olması tabiidir. Allah'ın dini hakkında insanlarla pazarlıktır. Bir yönetici niçin bir alime bir şeyler versin? Onu susturmak için verir. Onun emri bi'l-maruf ve nehy-i ani'l-münker (iyiliği emredip kötülüğe mani olma) durumunda bulunmaması için verir. Resulun varisi olan âlimlere örnek; Ebu Hanife, Süfyan es-Sevri, Abdullah İbnü'l-Mübarek, Nevevi, Ahmed bin Hanbel, Seyyid Kutub, Hasan el-Benna, Abdülaziz el-Bedri'dir. İşte Allah bunlar vasıtası ile dinini muhafaza etmiştir.

Altın ve gümüşü biriktiren, hahamların ve rahiplerin yoluna giden âlimler ise; " Ey iman edenler! Hahamlar ve papazlardan birçoğu haksız yere insanların mallarını yerler. Onlar Allah'ın yolundan alıkoy arlar..." (Tevbe, 34) âyet-i kerimesine muhatap olmuşlardır.

Bu gibi âlimler hakkında İmam-ı Ahmed'in rivayet ettiği bir hadis-i şerifte'de şöyle buyurulmuştur: "Kim av peşine takılırsa gaflete düşer (vurdumduymaz olur), kim çölde oturursa katılaşıır (merhamet duyguları körelir), kim de yöneticinin kapısına varırsa fitneye düşer." İmam Ahmed bu hadisi izah ederken şunu söylemiştir: "Hiçbir kimse yöneticiye yaklaşmaz ki, yaklaştığı kadar Allah'tan uzak olmuş olmasın." Gerçekten âlimler düzelirse hayvanlar bile düzelir. Arslanlar bile onlardan korkup çekinir. Fakat onlar bozulursa bütün yer ve gök sakinleri onlara buğz eder, kin besler. İmam el-Evzai de, bozulan âlimler hakkında şunları söylemiştir: "Hristiyanların kabirleri, kâfirlerin kokusundan dolayı Allah'a şikayette bulundular. Topraktaki cesetlerin kokusuna kabirler dahi tahammül edemiyordu. Bunun üzerine yüce Allah o kabirlere; kötü âlimlerin karınlarının kokusu bu kokudan daha beterdir, diye vahyetti." Usame bin Zeyd (ra)den rivayet edilen sahih hadiste şöyle buyurulmaktadır; Rasulullah (sav) şöyle buyurmuştur: "Kıyamet günü bir adam getirilir ve Cehennem'e atılır. Cehennem'de onun bağırsakları karnından dışarıya fırlar. O adam bağırsakları etrafında değirmen eşiğinin değirmende dönmesi gibi döner. Cehennem ehli, onun başına toplanır ve ona; "ey filan, ne oldu sana? Sen bize iyiliği emredip kötülüğe mani olmuyor muydun?" derler. O da der ki; "ben size iyiliği emrediyordum ama onu yapmıyordum. Kötülüğü de size yasaklıyor fakat kendim onu yapıyordum" der." "Ey Muhammed onlara şu adamın halini anlat. Biz ona âyetlerimizi vermiştik; o onlardan sıyrılıp çıktı. Şeytan onu peşine taktı, nihayet azgınlardan oldu. Eğer dikseydik onu bu âyetlerimizle yüceltirdik. Fakat o ebedi kalacakmış gibi dünyaya sarıldı ve arzularına uydu. Onun hali şu köpeğin durumuna benzer ki üzerine varsan da dilini sarkıtıp solur, kendi haline bıraksan da dilini sarkıtıp solur. Âyetlerimizi yalanlayan kavmin sıfatı işte budur. Ey Muhammed bu kıssayı anlat, gerekir ki düşünürler." (A'raf, 175-176)

Evet bu insanlar köpek gibidirler. Dünyayı elde etmek için devamlı dillerini dışarı çıkarıp solurlar. Köpeğin huyu böyledir. Yorulsa da bunu yapar, rahat etse de yapar. Devamlı dili dışardadır. Allah'ın dinini bırakan hoca efendi de böyledir. Devamlı dili dışardadır. Dünyanın geçici malları peşinde telesir durur. Şairin dediği gibi;

Eğer ilim erbabı ilmi korurlarsa İlim de onları muhafaza eder. Ona saygı gösterirlerse; ilim saygınlık kazanır. Fakat onlar ilmi hakir gördüler. İlim de hakir oldu. Onun yüzünü dünya tamahları ile kirllettiler. Böylece ilim cehenneme dönüştü. İmam Ahmed (ra) herhangi bir kimsenin minneti altında kalmamak için insanların hediyelerini kabul etmezdi. Yöneticinin maaşlarını reddederdi. İnsanlarsa ona bir şey vermek için can atıyorlardı. İmam Ahmed bir defasında oğullarından birini ekmek arası yiyecek alması için aşevine gönderir. Aşçı çocuğa;

- "Sen kimsin?" diye sorunca çocuk;
- "Ben Ahmed bin Hanbel'in oğluyum" der. Bunun üzerine aşçı ekmeğin içine yiyecek yerine altın ve gümüş doldurur, onu sarar ve; "buyur al" der. Çocuk babasına ekmeği getirdiğinde onu açar ve içerisinden altın ve gümüşler dökölür. Ahmed bin Hanbel oğluna:
- "Bunu götür ve iade et" der ve ekmeği tekrar gönderir. Aşçı çocuğa;
- "Ödediğin dirhemini karşılığında gel ekmeğini al!" diye seslenir, çocuk;
- "Babam bana ekmeği iade etmemi söyledi," cevabını verir.

Bu hususta Peygamber Efendimiz, bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuştur: "Sen dünyada zahit ol (dünyaya düşkün olma) ki Allah seni sevsin, insanların elinde olan şeylere karşı da zahit ol ki (insanların elinde bulunan şeylere tenezzül etme) ki insanlar seni

sevsin."

İmam Ahmed döneminde Kur'an'ın mahluk olup olmadığı fitnesi baş göstermişti. Zamanın halifesi Me'mun, Kur'an'ın mahluk olduğuna inandığı için Ahmed bin Hanbel'i getirir ve Kur'an'ın mahluk olduğunu söylemesi için ona işkence eder. Sonra Me'mun ölür yerine el-Mu'tasım geçer. O da İmam Ahmed'e Kur'an'ın mahluk olduğunu söylemesi için işkence eder. İmam Ahmed aziz ve celil olan Allah için öyle bir tavır takınır ki bu tavır ile tam onsekiz yıl bu dinin izzetini korur. Üç halife peş peşe Kur'an'ın yaratıldığını söylemeleri için ona işkence ederler. Fakat İmam Ahmed böyle bir şeyi söylemeyi kabul etmez. Nihayet el-Vasık bin Emrillah isimli halife gelir, Kur'an'ın mahluk olduğu düşüncesinden vazgeçer ve bu hususta direnç gösteren İmam Ahmed'e ikramda bulunmak ister.Fakat nerede...

İmam Ahmed hiç bunu kabul eder mi? Reddeder. Bunun üzerine el-Vasık, İmam Ahmed'in oğullarını çağırıp vereceği şeyi onlara verir. İmam Ahmed oğullarının Vasık'dan verilen hediye kabul ettiklerini öğrenince kendisi ile oğullarının evi arasına bir duvar yapar ve onlarla ilgisini keser.Evet. Bu İmam Ahmed'dir. Bunu yapar(!)

Bir gün İmam Ahmed hasta olur. Doktor ona fırında bir kelleyi kızartarak yemesini tavsiye eder. Ahmed bin Hanbel bir kelle alır, bunu götürüp kızarttırıp getirir der. Onlar da kelleyi götürüp Ahmed bin Hanbel'in amcası Salih'in fırınında kızarttır ve onu getirirler. Ahmed bin Hanbel;

- Nerede bunu kızarttınız?" diye sorar. Onlar da

- Amcan Salih'in fırınında derler." İmam Ahmed:

- "Ben onun tadına bile bakmam, çünkü yöneticilerle içli-dışlı" der.

Cinlerin dahi Ahmed bin Hanbel'den çekindikleri rivayet edilmektedir. Bu hususta şöyle bir hadise anlatılmıştır: Abbasi padişahlarından el-Vasık'a bir deli getirilir. el-Vasık; "Ahmed bin Hanbel'i çağırın, gelsin" der. Ahmed bin Hanbel gelince, el-Vasık;

- "Bu deliyi tedavi et" der. Ahmed bin Hanbel, Cinlerin etkilediği bu kişideki cinlere hitab ederek;

- "Çık git" der fakat cin çıkmaz. İmam Ahmed onu tehdit eder. Bunun üzerine cin de çıkar gider. el-Vasık;

"- Ey Ahmed! Sen Allah'dan korkuyorsun, her şey de senden korkuyor" der. İmam Ahmed bin Hanbel ölünceye kadar cinlerin musallat olduğu bu adam bir şey görmez. Ölünce tekrar ona musallat olurlar. Bu defa bir hoca getirirler. -Her halde o da bizim gibi bir hoca imiş- Hoca cine defolup gitmesini söyler, onu tehdit eder. Fakat cin gülerek; "Artık Ahmed bin Hanbel öldü, öldü" diye cevap verir.

İbnTeymiye'nin de (rahimahullah) delileri takunyalarla döverek tedavi ettiği, onlara okuduğu rivayet edilmektedir.Allah'dan korkan insanlar gerçekten heybetli olurlar. O Allah'ın dostu olduğu için bütün yaratıklar ondan çekinirler. Bu hususta arslanların bile bazı sahabe ve tabiinlerin heybetlerinden çekindikleri ve onların emirlerine boyun eğdikleri rivayet edilmektedir.Mesela bu husus tabiinlerden olan Sıla bin Eşyem ve sahabelerden olan Rasulullah'ın azadlı kölesi Sefine (ra) için anlatılmış, yine Yemen valisi Ala bin el-Hadrami'nin ordusunun Hakim'in rivayet ettiği bir hadise göre denizin üzerinde yürüdükleri nakledilmiştir.Kuzey Afrika'nın fatihlerinden olan Ukbe bin Nafi'in ormandaki vahşi hayvanlardan karargahın çevresini terk etmelerini istemesi üzerine orayı bırakıp terk ettikleri rivayet edilmektedir.Evet. En güçlü olan takvadır. Onu taşıyan Allah'tan korktuğu için her şeyden güçlüdür. Aziz ve celil olan Allah'dan korkan âlimler peygamberlerin varisleridir. Bunlar peygamberlerin ilmine mirasçı olmuşlardır.Ebu Hureyre (ra) bir defasında çarşıda durur ve; "ey İnsanlar! Sizler buradasınız, oysa mescidde Peygamber (sav)'in mirası paylaşılmaktadır?" diye bağırır. Bunun üzerine insanlar mescide hücum ederler. Mescide geldiklerinde namaz kılan ve Kur'an okuyan kimselerden başka hiçbir şey bulamazlar. Bunun üzerine mescide gelen bu insanlar; "Ey Ebu Hureyre! Hani nerede taksim edilen miras? Sen bizleri korkuttun," derler. Ebu Hureyre; "Rasulullah (sav) ilimden başka bir şey bıraktı mı? Şüphesiz peygamberler ne bir dirhem ne de bir dinar geriye miras bırakırlar. Onlar miras olarak sadece ilmi bırakırlar," dedi. Böylece mescidde ilim ve irfanın dağıtıldığını söylemek istediğini açıklar.Âyet-i kerimede hristiyan papazlarından ve yahudi hahamlarından bahsediliyor. Her cahil abidde hristiyan ruhbanlarından bir sıfat, her fasık âlimde de yahudi hahamlarından bir sıfat ve bir kalıntı görülmektedir. Âyet-i kerimede haham ve papazların insanların malını haksız yere yedikleri, insanları Allah'ın yolundan alıkoydukları zikredildikten sonra altın ve gümüşü biriktirerek onları Allah yolunda harcanmayanların can yakıcı bir azapla müjdelanmesi beyan edilmektedir. Âyette geçen ve "mal biriktirme" diye tercüme edilen "el-kenz" kelimesinden maksat aslında biriktirilen maldır. Ancak âlimlere göre biriktirilen malın zekatı verildikten sonra artık bu âyette geçen "kenz" ifadesine girmediği belirtilmiştir. Burada hatıra şu soru gelmektedir: Kadınlara ait olan altınlar, bilezikler, gerdanlıklar, zekata tabi midir, yoksa değil midir? Şayet bunların zekatları verilmez ise bu âyette ifade edilen biriktirilmiş mallardan sayılır mı? Bu mesele fakihler tarafından farklı şekillerde izah edilmiştir.

a. İmam Ahmed, İmam Malik ve Irak'taki görüşüne göre İmam Şafii bu gibi süs eşyalarına zekat düşmediği görüşündedirler.Miktarları ne kadar olursa olsun bunlara zekat vermek gerekmez.

b. İmam Ebu Hanife'ye göre ise kadınlara ait olan bu tür süs eşyalarının da diğer mallar gibi zekatı vardır. Bunları taşıyan kadın zekat verme miktarına (nisab) ulaşmaları halinde zekatlarını vermesi gerekir.

c. İmam Şafii'nin Mısır'daki görüşüne göre ise bu gibi süs eşyaları hakkında zekat gerekip gerekmediği hususunda belli bir karara varamamış "bu hususta ortadayım. Allah'tan bana hayırlısını öğretmesini niyaz ediyorum" demiştir.

Diğer yandan kişi bindiği ata zekat verir mi, yoksa vermez mi? Bu meselede iki ihtimal vardır.

a. Savaş atları: Bunların zekatı yoktur.

b. Ticaret atları: Bunlar için zekat verilir.Ev eşyaları, bizzat ev ve bindiğin arabanın da zekatı yoktur. Çünkü artmakta olan malların zekatı verilir. Yani kâr getiren veya soyu artan malların zekatı verilir. İçinde durduğu evin ve bindiğin arabada böyle bir artış söz konusu değildir. Buna mukabil eğer araba ticari taksi şeklinde kullanılıyorsa, bunun için zekat verilir verilmeyeceği hususunda iki görüş zikredilmektedir:

a. Yusuf el-Kardavi'ye göre ticari taksilerin ve kiralanan evlerin gelirlerinden her ay zekat verilir. Bunlar öşür arazileri statüsündedir. Yani bir daireyi ayda on milyona kiraya vermişsen her ay bin lirasını zekat olarak vermen gerekir.

b. Ancak Abdulaziz bin Baz ve diğer ve bazı hoca efendilere göre ise, ticari taksinin ve kiralanan evin gelirleri biriktirilir. Yıl sonunda bu biriktirilen miktardan bir şey kalırsa ve zekat verme yeter sayısına da ulaşırsa, bunların gelirlerini yüzde iki buçuğu yani kırkta biri zekat olarak verilir. Bunun anlamı şudur: Ticari taksilerin gelirleri ve kiralanan evlerin gelirleri insanın diğer gelir

kaynakları gibidir. Yıl sonunda bir şey kalırsa ve zekat miktarına da ulaşırsa, zekatları verilir yoksa bir şey verilmez. Bir insanın zekat verecek zengin sayılması için, nisab miktarı diye isimlendirilen zekat yeter sayısı kadar mala sahip olması gerekir. Tabi bu miktar altın ve gümüşte farklı, çeşitli hayvan türlerinde daha farklı, arazilerin çeşitli türlerine göre, yine farklıdır. Mesela altının nisab (yeter sayısı) miktarı 85 gr.dır. Çünkü eski ölçülere göre 20 miskal olduğu tesbit edilmiştir. 20 miskal 20 dinar altına eşittir. Bir dinar bir dirhemden yaklaşık onda biridir, 1 dirhem ise 3.2 gr.dır.

Gümüşün zekattaki yeter sayısı 200 dirhemdir. 200 dirhemi 3.2 ile çarptığınız takdirde 640 gr. eder. (200 x 3.2= 640) Fakat bugün insanlar altın ve gümüş biriktirmiyorlar. Devletler paralarının değerlerini korumak için altın ve gümüş biriktiriyorlar. Sadece Amerika buna ihtiyaç duymuyor. Çünkü doların kendisi altın seviyesine çıkarılmıştır. Bu itibarla Amerika Dünya Bankası'na doları korumak için altın vermemektedir. Amerika'daki ticaret mallarının hacmince Amerika dolar basıyor ve dünyadaki diğer kör insanlara gönderiyor. Bu nedenle diğer devletler bile kendi paralarının değerlerini korumak için onu dolara endeksleme mecburiyetinde kalıyorlar. Mesela Katar parasını dolara endeksleyip onunla değerini koruduğundan Dünya Bankasına altın vermemektedir. Bugün ise Amerika elinde bulunan dolarların yurt dışına çıkmaması için daha yeni bir şey icat etmiştir. Bu da seyahat çekleridir. Bu çeklerin üzerine sadece "seyahat çekidir" cümlesi yazılıdır. Bunu üzerinde bulunduran ne kadar dolar verip o çekleri almış ise üzerlerinde o miktar yazılıdır. Alan kişi çeki teslim aldığı anda imza attığı için teslim ederken de aynı imzayı atar ve üzerinde yazılı olan miktarı dünyanın dilediği yerinden alabilir. En çok yaygın olan türleri Amerikan Expres Bankası'na ait olan çeklerdir. Böylece seyahat eden insanlar büyük miktarda paraları üzerlerinde taşımaları yerine sadece çekin bir tarafına imzasını atar ve o kağıdı alıp üzerinde gezdirir. Bunu kaybetmesi veya çaldırması halinde ise telefonla Newyork'a bildirir. Onlar da bütün dünyaya bu çekin kaybolduğunu veya çaldığını bildirirler, karşılığının ödenmesini durdururlar. Çeki bulan veya çalan onun karşılığını almaya gittiğinde; "buyur bu çekin üzerindeki imza gibi bir imza at" derler. O bununla meşgul olurken polisi çağırır onu polise teslim ederler. Bugün insanlar artık altın ve gümüş kullanmıyorlar. Artık dolarla, Suud riyalı ile, Kuveyt dinarı ile, dirhemle, markla, sterlinle vb. paralarla çalışıyorlar. Bu nedenle kendisinde herhangi bir para bulunan insan üzerindeki parayı ya 85 gr. altınla yahut 640 gr. gümüşle karşılaştırarak zekat verecek durumda olup olmadığını ölçer. Tabi ki altın ve gümüşten hangisi fakir için daha faydalı ise bunu esas alır ve ona göre zekatını verir. Mesela kuyumcuya gider bir altının gramının kaç lira olduğunu sorarsın. O sana altının gramının 50 riyal olduğunu söylerse sen 50'yi 85 ile çarparsın 4250 riyal eder. (50 x 85 = 4250) Eğer sen de bu kadar bir meblağ varsa ve üzerinden de bir yıl geçmişse bu miktarın kırkta birini yani yüzde iki buçukunu (% 2.5) zekat olarak verirsın. Şayet 4250 riyalardan daha az paran varsa sana, altına göre zekat gerekmez.

Bu defa param gümüşle karşılaştırırsın. Farz et ki bir gram gümüş beş riyal ise sen beş riyalı 640 gramla çarparsın. 3200 (5 x 640 = 3200) riyal eder. Sende bu kadar riyal varsa, bunun kırkta bir zekatını verirsın. Günümüzde fakir için gümüşün esas alınması daha faydalı olduğundan onu esas alarak parayı hesaplamak gerekmektedir. Herhalde zekat hakkında herhangi bir soru kalmamıştır. Burada Yusuf el-Kardavi'nin görüşü esas alınacak olursa mesele şöyle olur: Yüksek maaşlı memurlar yeme ve içmelerini, ev harcamalarını maaşından düşükten sonra geri kalan meblağ her ay % 5'ini zekat olarak verir. Diğer hocalara göre ise maaşlı insanların da yıl sonunda biriken paralarından zekat vermeleri gerekir. Eğer bu paraları zekat verme yeter sayısına ulaşmış olur ise. Evet Allah Teala zekat vermeyenleri şöyle tehdit etmiştir. "Ey Muhammed altın ve gümüşü biriktirip Allah yolunda sarf etmeyenleri can yakıcı bir azab ile müjdele." (Tevbe, 34)

36. ÂYETİN TEFSİRİ

36- Şüphesiz ki ayların sayısı, Allah'ın, gökleri ve yeri yarattığı günden beri, kitabında tesbit olduğu üzere, Allah'ın katında on ikidir. Bu aylardan dördü mukaddes olan haram aylardır. İşte dosdoğru din budur. Bu aylarda kendinize zulmetmeyin. Ey müminler! Müşrikler sizinle nasıl topluca savaşıyorlarsa, siz de onlarla topluca savaşın. Bilin ki, Allah mutlaka muttakilerle beraberdir.

Âyet-i kerimede; "Şüphesiz ki ayların sayısı, Allah'ın, gökleri ve yeri yarattığı günden beri, kitabında tesbit olduğu üzere, Allah'ın katında on ikidir" buyurulmaktadır. Yani bu aylar, bozulamaz başka aylarla değiştirilemez. Çünkü bunlar isim ve miktarlarıyla insanlardan önce yaratılmıştır. Gökler ve yer, insanlar yaratılmazdan önce yaratılmıştır. Eşyanın miktarı Sahih-i Müslim-de geçen bir hadis-i şerifte de beyan edildiği gibi göklerin ve yerin yaratılmasından elli bin sene önce taktir edilmiştir. Artık insanların bu miktarları bozmaya, müdahale etmeye veya ayların isimleri ile oynamaya hakları yoktur. Âyet-i kerimede bunlardan dördü haram ay olduğu buyurulmuştur. Rasulullah (sav)'in de beyan ettiği gibi bu dört haram aydan üçü olan Zilkade, Zilhicce ve Muharrem ayları birbiri arkasınca devam eden aylardır. Dördüncü ay ise Cemaziyelahir ile Şaban ayının arasında bulunan ve Muder kabilesi tarafından saygı gösterilen Recep ayıdır. Recep ayına tek recep manasına gelen "Recebu'l-ferd" ismi de verilmiştir. Yine bu ay'a Mudar kabilesinin saygı gösterdiği ay anlamına gelen; "Receb-u Mudar" de denmiştir. Araplar, işte bu haram aylarda savaşmanın haram olduğu inancında idiler. Bu nedenden ki Rasulullah (sav) Abdullah bin Cahş'ın komutası altında gönderdiği müfrezenin Amr b. el-Hadremi'yi Recep ayında öldürmelerini kınamıştır. Rasulullah, Abdullah bin Cahş'ı Cemaziyelahir ayında Kureyş kabilelerini gözetlemek üzere bir müfreze ile birlikte göndermiştir. Müfreze içinde bulundukları günün Cemaziyelahir'in son günü mü yoksa Recep ayının ilk günü mü olduğu hakkında şüphe: ye düşmüştür. O gece de Kureyş'in kafilesi oradan geçmiştir. Abdullah bin Cahş, bu kafiyleye hamle yapmadıkları taktirde kaçıp kurtulacakları korkusu ile o gece kafiyleye hücumla geçmişlerdir. Halbuki o gün Recep'in ilk günüdür. Abdullah bin Cahş'ın, Amr bin el-Hadremi'yi bu kafiylede öldürmesi, Kureyşliler'in Rasulullah'ın aleyhine propagandalar yapmalarına ve onu karalama kampanyasına girişmelerine, Araplar arasında kınamalarına vesile olmuştur. Kureyşliler; "Muhammed ve arkadaşları haram ayın kutsallığını çiğniyorlar. Onda haram olan şeyi helal görüyorlar" diye yaygara koparmışlardır. Bunun üzerine Allah Teala Bakara Süresi'nin şu âyetini indirmiştir: "Ey Muhammed! Sana mukaddes olan haram ayda savaş etmekten soruyorlar. De ki: o ayda savaşmak büyük günahdır, fakat Allah yolundan alıkoymak, O'nu inkâr etmek, insanları Mescid-i Haram'dan men etmek ve oraların halkını yerinden çıkarmak Allah katında daha büyük bir günahdır. Fitne çıkarmak adam öldürmekten daha büyük bir suçtur." (Bakara, 217) Evet haram aylarda savaşmak büyük suçtur. Fakat insanları Allah'ın yolundan alıkoymak, onların Mescid-i Haram'a girmelerine engel olmak ve Mescid-i Haram çevresinde yaşayanları o bölgeden sürgün etmek, Allah katında daha büyük bir suçtur. Ayette zikredilen fitneden maksat Allah'a ortak koşmaktır. Evet, insanları Allah'a ortak koşmaya çağırma fitnesi Abdullah bin Cahş'ın Amr b. el-Hadremi hakkında şüpheye düştüğü gecede öldürmesinden daha büyük bir suç ve daha ağır günahdır.

Tabi ki bu olay Kur'an inmeden önce Rasulullah'ı çok rahatsız etmişti. Abdullah bin Cahş'ın getirdiği kafiyleye ait ganimetleri dağılmamıştı. Abdullah bin Cahş ve onun müfrezesinde bulunan diğer sahabeler çok zor durumda kalmışlardı. Nihayet Allah bu âyeti indirerek onları bu sıkıntıdan kurtardı. "Haram aylarında savaşmak büyük bir suçtur, ama Allah yolundan alıkoymak ve O'nu inkâr etmek daha büyük bir suçtur." Bu âyet inince Rasulullah da rahatlamış Abdullah bin Cahş da rahatlamıştır ve Rasulullah (sav) kafileden gelen ganimet mallarını dağıtmıştır. İşte bu olaydan bir buçuk ay sonra büyük Bedir savaşı olmuş, Allah bu savaşla dinini aziz kılmış ve yüceltmıştır.

Cahiliye devrinde, haram aylarda savaşmak haram sayılırdı. Araplar cahiliye döneminde haram aylar süresince birbirlerine saldırmazlardı. Adam babasının katili ile karşılaşır, fakat ona kılıç çekmezdi. Cahiliye arapları Recep ayı yaklaştığında odundan olan silahların uçlarına taktıkları demirleri odunlardan sökerlerdi. Bu nedenle Recep ayına "süngüleri söken ay" ismini verirdi. Recep ayı gelince oklardan, mızraklardan demirleri çıkarır, silah kullanmadan uzaklaşırlardı. Vakıa cahiliye arapları hem haram aylara hem de Mescid-i Haram'a ve haram bölgeye son derece saygılıydılar. Harem bölgesinde hiçbir insanın öldürülmesi mümkün değildi, Cahiliye arapları bir insanı öldürmek istediklerinde onu çıkarıp Harem bölgesi dışında bir yerde öldürürlerdi. Bu öldürdükleri insan Rasulullah'ın sahabeleri de olsa aynı şeyi yaparlardı. Mesela Zatü'r-Reci gazvesinde esir düşen Zeyd bin Desine'yi ve Hubeyb bin Adi'yi haram bölgesinden çıkarıp Tenim denen yerde öldürmüşlerdi. Evet, araplar Kabe'yi, Mekke'yi ve bütün haram bölgesini kutsal yerler sayıp oralara saygı gösteriyorlardı. İslam gelince bu hâl aynen kaldı. Alemelerin Rabbi olan Allah Kitabında bunun hakkında âyet indirdi. Haram aylarına saygı gösterme, onlarda savaşmama, Mekke'de insan öldürmeme halleri aynen tescil edilmişti. "Onları bulduğunuz yerde öldürün. Sizi yurtlarından çıkardıkları gibi siz de onları çıkarın. Fitne çıkarmak, adam öldürmekten daha kötüdür. Mescid-i Haram'ın yanında onlar, sizinle savaşmadıkça siz de onlarla savaşmayın. Eğer orada sizinle savaşarlarsa onları öldürün. İşte kâfirlerin cezası böyledir." (Bakara, 191) Ancak daha sonraki dönemlerde haram aylarda savaşma yasağı nesh edilip kaldırıldı. İslâm bu aylarda savaşmanın serbest olduğunu bildirdi. Bu nedenle Rasulullah (sav) haram ayı olan Zilkade ayında Taifi kuşatmıştı. Rasulullah'ın Taifi kuşatması Hicretin sekizinci yılı Ramazan ayında Mekke'yi feth etmesinden sonra yine Hicretin sekizinci yılı Zilkade ayında gerçekleşmişti. Rasulullah (sav) Mekke'yi feth ettikten sonra Mekke ile Taif arasında bulunan Huneyn vadisine yönelmişti. Huneyn savaşı haram aylarından olmayan Şevval ayında gerçekleşmişti. Rasulullah (sav) Huneyn'den sonra Taife yönelip orayı Şevval ayında kuşatmıştı fakat kuşatması haram ay olan Zilkade'nin ilk günlerine kadar devam etti. İşte Rasulullah'ın bu pratiği haram aylarda savaşmanın yasaklığım nesh etmiş oldu. Böylece o aylarda savaşmak serbest oldu. Nitekim tabiilerden Katade bin Daame, Ata el-Horasani, Zühri, Süfyan es-Sevri bu görüştedirler. Buna mukabil, diğer bir kısım âlimler haram aylarda savaşma yasağının halen devam ettiği kanaatinde dirler. İbn Güreye Ata bin Rabah'ın bu görüşte olduğunu nakletmiş ve Ata'nın Allah'a yemin ederek "haram bölgesinde savaşmak insanlara helal olmadı, yine haram aylarında savaşmak insanlara helal olmadı. Ancak kendilerine karşı savaş açılırsa onlar da

savaşabilirler, bu hüküm nesh edilmemiştir" dediğini rivayet etmektedir. İmam Kurtubi, Tefsirinde şunları söylüyor: "Haram aylarda savaşmanın haram kılındığı hükmü nesh olunmuştur. Bunu belirten görüş sahih olan görüştür. Tevbe Sûresi'nin başında geçen ve kendilerinde savaşmanın yasaklandığı belirtilen dört ay dinen kutsal olan dört aydan farklı aylardır."Evet Tevbe Sûresi'nin baş tarafında geçen ve müşriklerin güven içinde serbestçe o aylarda hareket etmelerine izin verilen aylardan maksat, bütün müşrikler için tanınan son bir fırsattır. Bu aylar içinde ya müslüman olacaklar yahut da müslümanlar karşısında savaşçı durumuna düşeceklerdi. Bunun hikmeti ise Hz. Ebu Bekir'in Hicretin dokuzuncu yılında hac etmesinden sonra, artık Allah'ın ve Resulünün müşriklerden beri olduklarını ilan etmesi ve onlara bir dört ay daha mühlet verilmesi idi. Bu dönemden sonra bir daha müşrikler Kabe'yi çıplak tavaf edemeyeceklerdi. Rasulullah Hicretin dokuzuncu yılında hac etmeyi istememişti. Çünkü orayı müşrikler çıplak olarak tavaf ediyorlar, müslümanlarla karışık bir şekilde ibadetlerin; yapıyorlardı. Bu nedenle Rasulullah Mescid-i Haram'ı ve bütün hac ibadetlerinin yapıldığı yerleri müşriklerden, çıplaklardan temizlemek istedi. Ebu Bekir'e bunu ilan etmesini emretti. Hz. Ali'ye de şu emirleri insanlara yüksek sesle ilan etmesini emr etti. Kabe'yi kimse çıplak olarak tavaf edemeyecektir. Hiçbir müşrik Cennete giremeyecektir. Bu yıldan sonra hiçbir müşrik hac yapmayacaktır. Kimin Allah Rasulü ile antlaşması var ise onun antlaşması bitim süresine kadar geçerlidir. Bu bildiri Hicri sekizinci yılın Zilhicce ayının onuncu gününde ilan edilmişti. Bu tarihten itibaren yani Hicretin onuncu yılının Rebiüssani ayına kadar müşrikler dört ay serbest bırakılmışlardı. İşte Tevbe Sûresi'nin beşinci âyetinde yer alan "mukaddes olan haram aylar çıkınca müşrikleri nerede bulursanız öldürün" âyetlerindeki "mukaddes aylar"dan kasıt müşriklere süre olarak tanınan bu aylardır.

Hicri Takvimin Kullanılması Vaciptir

Şer'i istilahtaki haram aylar ise; Zilkade, Zilhicce, Muharrem ve Cemaziyelahir ile Şaban arasında bulunan Recep'tir. Bu haram ayların hürmeti kıyamet gününe kadar bakidir. Kur'an-ı Kerim ve Allah Rasulü (sav), bu haram aylara ilişmemiş, onları değiştirmemiştir. Bu aylarda işlenen amellerin mükafatı büyük ve suçların cezası daha büyüktür. Hicretin sekizinci yılında Zilkade ayında Allah Rasulü (sav)'in Taif i kuşatmaya alıncaya kadar haram aylarda savaşmak haramdı. Ancak Allah Rasulü (sav)'in Taif kuşatması ile bu hüküm neshedilmiştir. Haram aylar kabul edilen bu dört ay zarfında ve diğer aylarda herhangi bir değişiklikte bulunmak caiz değildir. Yüce Allah bu aylarda belirli ibadetleri farz kılmıştır. Ayların sayısını oniki olarak tayin etmiştir. Hacc ibadetini Zilhicce ayında, Oruç ibadetini Ramazan ayında tayin etmiştir ve bu oniki ay içerisinde bazı gün ve geceleri mübarek kılmıştır. Örneğin Zilhicce'nin ilk on günü için şöyle buyurmuştur; "Bu günlerde yapılan salih amellerden Allah'a daha sevimli gelen hiçbir günün ameli yoktur. Bu günler içerisinde tekbiri, tehlili ve teşbihi çoğaltınız." Bu hadisi Buhari rivayet etmiştir. Aynı şekilde Ramazan ayının son on gün ve gecesinin bir senenin en hayırlı gün ve gecesi olduğu, bu gecelerde Kadir gecesinin bulunduğu bildirilmiştir. Rasulullah (sav), Ramazan ayının son on günü hususunda şöyle buyurmaktadır; "Ramazan ayının son on gününde veya son on gününün tek günlerinde Kadir Gecesini araştırın" buyurmuştur. İbadetler, kameri aylara bağlı olduğundan İslâm ümmetinin kendi tarihindeki bu aylara sahip çıkması ve onları değiştirmemesi gerekir. Çünkü bu ayların değiştirilmesi caiz değildir. Gerçekten bazı âlimlerin bu ayların sırasını ezbere bilmemeleri buna mukabil frenklerden isimleri alınan güneş aylarının adlarını sırası ile ezbere bilmeleri beni üzmemektedir. Bir kısım alimler January, February, Marc, April gibi ayların sırasını ezbere bilirler fakat kameri ayların sırasını ezbere bilmezler. Ömer bin Hattab (ra)'ın Rasulullah'ın Hicretini tarih başlangıcı kabul etmesi güzel bir sünnettir. Böylece Rasulullah'ın Hicreti müslümanlar için büyük bir olay kabul edilerek tarihlerinin başlangıcı alınmıştır. Şu an biz hicri 1407 yılında bulunmaktayız.

Ne yazık ki son zamanlarda Libya lideri Kaddafi gibi bir kısım insanlar çıktı, tarihimizi değiştirmeye kalkıştı. Şu anda Libya'da tarih (1397 vr)'dir, yani Rasulullah'ın vefat ettiği tarih başlangıç olarak alınmıştır. Çünkü Kaddafi'ye göre Allah Rasulü (sav)'in vefatı büyük bir hadisedir. Sanki bu hadise ile ümmet bir serden kurtulmuştur (!) Kaddafi Allah Rasulü (sav)'e büyük bir kin duymaktadır. Rasulullah (sav)'in ismini dahi duymaya tahammül edememektedir. Bu nedenle Mescid'de; "Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur" diyerek konuşmayı yasaklamıştır. Bana gelen haberlere göre Kaddafi "Rasulullah (sav) buyurdu ki" diyen âlimleri Mustafa Kemal Atatürk gibi mescidlerde öldürmüştür. Avrupa şapkasını giymeyen Türk âlimlerinden niceleri öldürülmüş, büyük caddelere darağaçları kurulmuştur. Bu hususu anlatan bir zat şöyle demektedir: "Sokaklar şapka giymeyen insanların cesetleriyle doluydu. Ben o cesetleri unutsam da, rüzgarın esmesi ile saçları dalgalanan, beyaz sakallı hocaların manzaralarını asla unutamıyorum. Bunların öldürülmelerinin tek suçu; Avrupa şapkasını giymemeleri idi."

Aynı zulmü Afganistan'da Zahir Şah'da yapmıştır. Amerika Zahir Şah'a, Afganistan'da bir kültür reformu yapmasını ve müslüman kadınların örtüsünü yasaklamasını emrettiğinde müslüman halka aynı zulümler Afganistan'da da uygulandı. Tüm kentlerde kadınların örtü kullanması yasaklandı. Örtülerini açmayı reddeden tek şehir Kandahar oldu. Kandahar'lı müslüman kadınlar tesettürden çıkmayı reddettiler. Bunun üzerine Zahir Şah, Şah Veli komutasında Kandahar'a bir ordu gönderdi. Müslümanlar kadınlarının başörtülerini korumak için Kandahar'da bine yakın şehid verdiler. Bu olay takriben otuz yıl önce 1950'lerde gerçekleşti. Yani bu olay 1959 yılında olmuştur diyebiliriz. Kaddafi de bunlara benzer sahneler sergilemiştir. İslâm'ın tarihi ile oynamaya kalkışmıştır. Libyalılar "1397 vr." deme durumuna düşmüşlerdir. Bu aylarda oynamak caiz değildir. Ne bir şey ilave edilebilir ne de eksiltilebilir. Ayların sıralamalarını bozmak da caiz değildir.

İngilizler bir de onlardan önce Fars kavmiyetçiliği yapan insanlar İran ve Afganistan'ı müslüman ümmetinden ayırmak istediklerinde yeni bir takvim sistemi ihdas etmişlerdir. İsmine Hicri Şemsi tarih (H.Ş.) adını vermişlerdir. Bu takvim sistemine göre de aylar onikidir. Fakat Grekoromen takvim sistemini esas almışlardır. Bunlara göre miladın esas alındığı yıllarda bulunduğu gibi bir senenin sayısı 365 gündür. Bugün Afganistan ve İran'da hâlâ bu tarih sistemi kullanılmaktadır. Bugünkü tarih onların hesabına göre 1366 H.Ş.'dir. İngilizler ve Pers ırkçıları bu tür bir takvimi icad edip batılı sistemle devam ettirmelerinin sebebi; ibadetlerin vakitlerinin ayarlanamaması içindir. Ne yazık ki onlar bu takvim sisteminin ismine aynı zamanda Hicri adını vermişler, aylarını Rasulullah'ın Hicret tarihinden başlatıp Miladi tarihin ayları ile devam ettirmişlerdir. Böylece hem Hicri hem de Şemsi (ay ve güneş hesabı) birleştirilmiştir. Bugün dünyada bu takvim sistemini kullanan sadece iki devlet vardır; bunlar da Afganistan ve Pakistan'dır. Bunlara göre aylar "Balık" diye adlandırdıkları ay ile başlar ve "Kuzu" diye adlandırdıkları ay ile biter.

Daha öncede belirtildiği gibi İslâmî tarih sistemini bırakıp buna dönmelerinin sebebi; Fars ırkçılığı ve İslâm ümmetinden ayrılımlarıdır. Bunların sistemine göre yıl Nisan ayının 21'inde kutlanan ve ateşperestlerin bayramı olan Nevruz bayramı'nda başlar. Bu tarih ilk baharın başladığı tarihtir. Aslında bu bayram ateşperestlerin bayramıdır. Maalesef bugün dahi bu bayram için iki veya üç gün yahud bir hafta tatil ediyorlar, kurban ve ramazan bayramları için ise tek gün tatil ediyorlar. Nevruz bayramında her taraftan insanlar gelip bu bayramı kutluyorlar. Tabi ki bu bayram bize cahiliye adetlerinin bir kalıntısıdır.

Mısır'da da Nevruz bayramı kutlanmaktadır. Ancak bu bayramı Nevruz diye veya Mecusi bayramı diye isimlendirmemektedirler. Bu bayrama "Seba Rüzgarını Koklama Bayramı" anlamına gelen "Şemmün-Nesim Bayramı" ismini verirler. Aslında bu Şeyh Temim'in dediği gibi; "Seba rüzgarını koklama değil, kokmuş salamura balıkları koklama bayramıdır." Çünkü Mısırlılar bugünü salamura balık yemeye ayırırlar. Mısırlılar balıkları temizlemeden tuzlayarak salamura yapıp bir yıl bekletirler. Bu bayram gününde balıkları koydukları kapları açarlar, kokuşmuş balık kokusu bütün Kahire'yi sarar. 21 Nisan'da Kahire'deki Omal Parkı bu balığı sevenler dışında herhangi bir kimsenin tahammül edemeyeceği bir koku ile dolar. Halbuki bugün Nevruz bayramının başlama günüdür. İmam Suyuti; bu şekilde yapılan salamura balıklarının yenilmesini haram saymış ve bu hususta "Salamura Balığının Yenilmesini Mubah Yapanın Gözüne Bin Şiş Girsin (el-Fusihi fi Ayni Men Ebahe Ekle el-Fesihî)" isimli risalesini yazmıştır. Kısaca Allah Teala'nın âyet-i kerimesinde beyan ettiği bu aylarla oynamak veya yerlerini değiştirmek caiz değildir, çünkü ibadetler bu ayların hesabına göre yapılır. Şimdi soruyorum size; Hicri Şemsi diye adlandırılan bu takvim sistemi neye yarar? Hut (Balık) ayının hangi gününde aşuru orucunu tutacaksınız. Ramazan ayı hangi ay'ına denk gelecektir? Zilkade ve Zilhicce ayları ne zamandır? Bunu yapanlar dini ibadetlerin yapıldığı ayları müslümanların zihninden silmek için ve İslâmî

münasebetleri unutturmak için yapmışlardır.Evet yüce Mevla; "Doğrusu Allah katında gökleri ve yeri yarattığı günden beri ayların sayısı, Allah'ın kitabında on iki aydır. Bunlardan dördü haram aylardır" (Tevbe, 36) şeklinde buyurmuştur.Ne Kaddafi'nin, ne İranlıların ne de başkalarının bu ayları değiştirmeye hakkı yoktur.Yeri gelmişken Libya yöneticisi Muammer Kaddafi'nin Rasulullah'ı ne kadar sevmediği hususunda orada bulunan bir doktorun bana anlattığı şu cümleleri nakletmekte fayda görüyorum. Doktor dedi ki:Kaddafi, mezuniyet törenleri münasebeti ile Bayan Öğretmenler Yurduna davet edilmişti. Mezun olan kız öğrencilerden bir tanesi Kaddafi'yi selamladıktan sonra konuşmasına;"Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun, salat ve selam Rasullerin en şerefli efendimiz Muhammed'e, âline ve sahabelerine olsun" diyerek başladı. Kaddafi konuşmasına "efendimiz Muhammed'e" diye başlayan kıza itiraz ederek;

- "Bu sadece senin efendin, benim değil" diye seslendi.

Bunun üzerine kız tekrar; "Hamd Alemlerin Rabbi olan Allah'adır, salat ve selam Rasullerin en şerefli olan efendimiz Muhammed'e, aline ve sahabelerine olsun. Albay Kaddafi ve onun yanında bulunan hepsinin burnu yere sürülse dahi" dedi... Evet Kaddafi'yi böyle anlattı.

Herhalde bu adamda yahudilik var. Nitekim devrim konsey üyesi Ömer el-Muhayşi Mısır'a kaçtığında bunu yayınlamıştır. Çünkü Rasulullah'a bu denli kin, değil bir müslümanda bir arapdan dahi beklenmez. Kaddafi ilk önce sünnete şüpheler sokmaya başladı. Sonra da Kur'an'a dil uzatmaya çalıştı.Kendisine güvendiğim bir kardeş bana şunları anlattı; Kaddafi Peygamber (sav)'in sünnetine karşı bir savaş başlattığında âlimlere işkence ediyorlardı. Mescidlerde ve ders halkalarında hadis-i şeriflerin anlatılması yasaklanmıştı. Bu dönemde Arap Yarımadası'ndaki âlimler Kaddafi ile bu konuyu tartışmak için bir heyet oluşturdular. Kaddafi, kendilerini ikinci vakti girdikten sonra kabul etti. Ve ikinci namazını onlara kıldırmak için imam oldu. İlk rekatta; "Bismillahirrahmanirrahim" dedikten sonra Fatihayı okumadan direkt; "ya Eyyühel kâfirun" diyerek, Kâfirun Sûresi'nin başında bulunan; "kul" lafzını zikretmeden okudu. İkinci rekatta yine besmeleyi getirdikten sonra direk "kul" lafzını zikretmeden "Allah'u ehad" ile başlayarak İhlas Sûresi'ni okudu. Üçüncü rekatta ise oturdu ve selam verdi. İkinci namazını üç rekât ve zammı sûreyi sesli okuyarak kıldırdı. Bunun üzerine kendisi ile Sünnet konusunda tartışmak için gelmiş olan âlimler;

- "Albay, sen bizlere ikinci namazını üç rekât olarak kıldırdın?!"dediler. Albay Kaddafi:

- "Bana İkinci namazının dört rekât olduğunu bildiren Kur'an-ı Kerim'den bir âyet gösterin" dedi. Alimler;

- "İkinci namazını sesli okuyarak kıldırdın ve Kur'anı değişik okudun. Kur'an-ı Kerim'de Kâfirun Sûresi; "Kul ya eyyuhel kâfirun.." cümlesi ile başlamakta, sen ise "kul" lafzını okumadan doğrudan "ya eyyuhel kâfirun" diyerek okudun. Yine ikinci rekatta "kul huvallahu ehad..." diyerek başlayan İhlas Sûresini de "kul" lafzını zikretmeden okudun?!" dediler. Kaddafi;

- "Kul; "de ki" manasıdır. Bu lafız Muhammed'e hitaben söylenilmiştir. "Muhammed'e de ki" manasını ifade etmektedir. Bizler ise Muhammed değiliz, bu nedenle bizim, "kul" lafzını söylemeden başlamamız gerekir" dedi.!

Daha sonra kalkıp gitti, tartışmayı devam ettirmedi.

Daha önce de belirttiğimiz gibi İslâm'ın esas aldığı bu aylar İslâm ümmetinin aylarıdır. Oruç, hacc ve diğer ibadetlerini bu ayların hesabına göre yaparlar. Nitekim Peygamber Efendimiz bir hadisi şerifinde; "Ramazan ay'ının hilalini gördüğünüzde orucu tutun ve Şevval ay'ının hilalini gördüğünüzde orucu açın" buyurmuştur. İbadetler bu aylara göre ayarlanmıştır. Âyet-i kerimede: "Bu dört ayda kendinize zulmetmeyin" buyurulmuştur. İnsanın bütün aylarda kendisine zulmetmesi yasaktır. Ancak özellikle bu dört aylarda kendisine zulmetmesinin yasaklanması bu aylarda işlenilen zulmün diğerlerinden daha ağır cezayı gerektirmesindendir. Âyet-i kerimede "müşrikleri hep birlikte öldürün" ifadesi geçmektedir. Buradaki hep birlikten maksat, onları kuşatarak ve bir araya toplanmış olarak öldürün, demektir. Başka bir âyet-i kerimede: "Kâfirler de birbirlerinin dostudur. Eğer birbirinizle yardımlaşmazsanız yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesad doğar" (Enfal, 73) buyurulmuştur. Yani müslümanlar birbirleri ile kenetleşerek toplu halde yeryüzünde savaşmalıdırlar. Aksi taktirde yeryüzünde Allah'a ortak koşma ve anarşi yayılma fitneleri baş gösterir. Şirk yayılır, inkâr galip gelir. Bu nedenle mü'minlerin dost edinmeleri, onlara yardım edilmeleri, onların yanında yer alınması, onların boşluklarının doldurulması ve onların ihtiyaçlarının giderilmesi gerekir ki müslümanlara karşı toplu halde savaşan kâfirler önünde müslümanları savunabilsinler.

Kâfirleri Toplu Halde Öldürme Durumları

İslâm ümmetinin toplu halde seferberlik ilan etmesi cihad etmenin farz-ı ayın olmasının özel halleri vardır. Bu haller dışında normal olarak cihad etmek farz-ı kifayedir. Nitekim sahebelerin, tabiinlerin ve tabei tabiinlerin döneminde cihad farz-ı kifaye hükmünde devam etmiştir. Hz Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali (r.an-hum) dönemlerinde büyük fetihler cihadla gerçekleşmiştir. Muaviye (ra) zamanında da durum böyledir. Çünkü yeni ülkeleri feth etmek için cihad etmek farz-ı ayn değil farz-ı kifayedir. Cihadın farz-ı kifaye olduğu durumlarda halifenin yılda bir veya iki defa kâfirlerin üzerine ordu göndermesi yeterlidir. Halife veya müslüman yönetici kâfirlerin ülkelerinde savaşmak üzere yılda bir veya iki kere ordu gönderecek olursa cihad etme yükümlülüğü diğer müslümanlardan düşmüş olur. Şayet göndermeyecek olur ise hepsi sorumlu olur. Âlimler farz-ı kifaye olan cihadda halifenin yılda bir kere düşmanlarla savaşmak üzere ordu göndermesinin yeterli olduğu görüşünü cizyenin yılda bir kere alınmasına bağlamışlardır. Madem ki idaremiz altında yaşayan kâfirlerden yılda bir kere cizye almak yeterlidir, o halde idaremize boyun eğmeyen kâfirlere karşı da yılda bir kere savaş açmak yeterlidir, kanaatine varmışlardır. Fakat farz-ı ayn olan cihadın daha önce de belirtildiği gibi özel durumları vardır: Bu durumlardan ilki müslüman topraklarından bir karışın dahi kâfirler tarafından işgal edilmesi durumudur. Bütün İslâm ümmeti müslüman topraklarından bir karışın kâfirler tarafından işgal edilmesi halinde bütün müslümanların cihad etmelerinin farz olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. İşgal edilen topraklar çöl olsun, ova olsun, dağ olsun, vadi olsun fark eden bir şey yoktur. Mesela; komünistlerin Afganistan'da devrim yapıp iktidarları ellerine geçirmeleri ile öncelikle Afganlıların, şayet bunların gücü yetmez ise diğer bütün müslümanların bu komünistlere karşı savaşmaları farz-ı ayn olmuştur. Okuduğum hadis, tefsir ve fıkıh kitaplarının tümünde bu yüküm aynen böyledir. Cihadın farz-ı ayn olması halinde hanım beyinden, köle efendisinden, borçlu alacaklısından ve çocuk babasından izin almaksızın böyle bir cihada katılmak mecburiyetindedir. Şayet kâfirlerin saldırıya geçtikleri ülke halkı onları geri püskürtmeye güç yetiremezlerse bu defa cihad farzı onlara yakın olan ülkelerin halkına intikal eder. Bunların da gücü yetmez ise daha yakında olanlara, onların da gücü yetmez ise bütün müslümanlara saldırgan kâfirleri İslâm topraklarından çıkarmak farz-ı ayn olur.

Mesela; Afganlılar komünist Rusları topraklarından çıkarmaya güç yetiremezler ise Pakistanlılar ve İranlılar da bundan sorumlu olurlar. Şayet bunlar da güç yetiremezler veya gevşek davranırlar yahut oturup kalırlarsa bu defa onların çevresinde bulunan Arap ülkelerine yani Suud'a, Arap Emirlikleri'ne cihad etmeleri farz olur. Bunların da gücü yetmez veya ihmalkâr davranırlarsa onların yakınında bulunan Mısır, Ürdün, Suriye hatta Endonezya'lının cihad etmeleri farz olur. Ve bu farz böylece genişleyerek bütün dünyadaki müslümanları yükümlü kılar. Nitekim Hanefi fakihlerinden İbn Abidin ve diğer mezheb fakihleri bu görüşü zikretmişlerdir. Cihadın farz-ı ayn olması halinde namaz, oruç ve diğer farzlar gibi terk edilmesi asla caiz değildir. Böyle bir cihada karşı insanlar az olsun, çok olsun, lakayıt davranamazlar, cihadı terk edip rahat oturamazlar. Ben herhangi bir âlimin böyle bir durumda cihadın farz olmadığını söylediğini okuduğum hiçbir kitapta göremedim. Bilakis eski ve yeni bütün din âlimleri böyle bir durumda cihadın farz-ı ayn olduğunu zikretmişlerdir. Hatta böyle bir durumda çocuğun anne ve babasından, kadının kocasından izin almasını şart koşan bir âlim dahi görmedim. Sadece henüz ergenlik çağına ermemiş küçük çocuğun cihada giderken mahremlerinden biri ile gitmesinin gerektiğini, yine kadının kendisini himaye edeceği bir mahremi ile gitmesinin şart olduğunu beyan eden görüşlere rastladım. Buna göre kadının kocası onun cihada çıkmasına engel olamaz. Yeter ki kadının kendisi ile beraber gidecek kardeşi, babası, amcası veya dayısı bulunsun. Yani mühim olan savaşta kadını ve ırzını koruyacak birilerinin bulunmasıdır. Çünkü kadın ataların da dediği gibi: "Kütük üzerindeki ete benzer. Yanında mahremi bulunmazsa diğer insanlar ona göz diker." Küçük çocuk da kadınlar gibi muhafazaya muhtaçtır. Bu nedenle henüz ergenlik çağına ermeyen, yüzünde tüy bitmeyen çocuklar da mahremleri ile birlikte cihada çıkarlar.

Günümüzde cihadın bütün İslâm ümmeti için farz-ı ayn haline dönüşmesi bugün başlamamıştır. Bu tâ Endülüs'ün 1492 miladi senesinde hristiyanların eline geçtiği günden beri tüm İslâm ümmetinin üzerine farzdır. Buhara, Semerkant, Kafkasya, Endülüs, Filistin ve diğer işgal altındaki İslâm beldeleri kurtuluncaya kadar cihad tüm müslümanların üzerine farz-ı ayndır. Bu topraklar geri alınmadıkça müslümanlar vebal altındadır. Tüm İslâm beldeleri kâfirlerin pisliklerinden temizleninceye kadar her müslümana cihad farz-ı ayndır.

Örneğin Afganistan'da cihad etmektesin. Ve inşallah Afganistan'ı kurtardığımız zaman da cihad farzı senin üzerinden kalkmaz. Çünkü cihad, namaz, oruç gibi hayat boyu sürecek olan bir ibadettir. Nasıl ki; "bu hafta namaz kıldım, gelecek hafta istirahat edeyim, namaz kılmayayım demen" caiz değil ise, aynı şekilde; "ben Afganistan'da cihad ettim, biraz da istirahat edeyim" demen veya, "bu yıl cihad ettim gelecek yıl da istirahat edeyim" demen caiz değildir. Bununla birlikte kişinin dinlenmesi ve yorulan kalbinin istirahat etmesi meşrudur. Nitekim bir sözde; "zaman zaman kalbinizi (kafanızı) dinlendirin" denilmiştir. Örneğin bekarsan senede iki ay ailenin yanına gitmen, istirahat etmen, anneni babam ziyaret etmen, sıla-ı rahim yapman, ziyaretinle onları sevindirmen, çokça pepsi kola ve fanta içmen, bulamadığın kebapları yemen ve tekrar dinlenmiş, canlı ve zinde olarak cihada dönmende bir sakınca yoktur.

Eğer evli isen her beş ayda bir ay veya bir buçuk ay süre ile ailenin yanına gitmende bir mahzur yoktur. Yani beş ay cihadda bulunup iki ay ailenin yanında kalmada bir beis yoktur. Ailenin senin üzerindeki haklarını -evli isen- yerine getirmen ayrıca cihad-dan da geri kalmaman şarttır. Buna mukabil sırf yeminini yerine getirmek için gelip cihada katılman, sonra da dönüp memleketine gitmen, bir yaz tatilinden öbür yaz tatiline kadar orada durman, sonra da âyet-i kerimede buyurulduğu gibi; ortaklarına ayırdıkları paydan Allah'a bir şey vermezler. Allah'a ait paydan ise ortaklarına verilebilir, şeklindeki bir tavır takınman elbetteki sana yakışmaz. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyuruyor: "Allah'ın yarattığı ekin ve hayvanlardan O'na pay ayırırlar. Kendi tutarsız zamana göre; <<bu Allah'ındır, şüda ortak koştuklarımızındır>> dediler. Ortakları için ayırdıkları Allah için verilmezdi. Fakat Allah için ayırdıkları ortakları için verilirdi. Bu hükümleri ne kötüdür." (En'am, 136) Zaten yaz tatili üç ay. Onun yarısını bulunduğun yerde geçirirsin, bir ayda akrabalarla, çoluk çocuğunla beraber olmaya, memleketin çeşitli şehirlerini akrabalarla veya uçaklarla ziyaret etmeye ayırırsın. Peki geriye ne kalır, bir hafta veya iki hafta. En çok bir ay. Sadece bir ayını kâfirler tarafından hunharca boğazlanan gariban Afganistanlılara ayırırsın. Bu hakka revamıdır? (!)

İslâmabad'a veya Lahor'a İslâmî konferanslar için birçok âlimler gelmektedir. Lüks otellerde üç, dört veya beş gün kalarak

konuşmalar yapmaktalar ve bu konuşmaları ile güya İslâm'a fayda vermekteler!Daha sonrada arap devletlerine; "faizle muamelede bulunmayınız" diye tavsiyelerde bulunmaktadır! Sonrada dönüp gitmektedirler. Bir defasında konferans için gelen âlimlerin yanına gittim ve onlara dedim ki;

- "İnşallah düşüncenizde Peşaveri de ziyaret etmek vardır!" Onlarda;

- "Vallahi uçak biletimiz okeylendi.Yani üniversiteye dönmemiz gerekiyor,derslere geç kalmaktayız" cevabını verdiler.Hepsi üniversite hocaları! Bunun üzerine ben;

- " Vallahi sizler günaha girmektesiniz" dedim. Âlimlerde;

- " Günahamı girmekteyiz?" dediler. Ben;

- " Evet günaha girmektesiniz.Sizler yeryüzünün en önemli meselelerinin cereyan ettiği yeri ziyaret etmeyi düşünmediğiniz için günaha girmektesiniz.Peygamber efendimiz bir hadis-i Şerifinde şöyle buyurmuştur:<<Kim Müslümanların işine ihtimam göstermezse, o Müslümanlardan değildir.>> buyurmaktadır" dedim. Konferansa gelenler;

- "Vallahi bizlere, Terbiladem Barajını topluca ziyaret etmemizi programlanmış" dediler Ben de;

- "Arkasında su bulunan topraktan yapılmış bir barajı mı ziyaret etmek istiyorsunuz?! Bunun yerine gelin arkasında komünizm tufanı bulunan ve insanlar tarafından yapılp İslâm alemini koruyan insan barajını görün. Öyle bir baraj ki yıkılması halinde bütün İslâm alemini kızıl tufan basacaktır."

Yine birileri geliyor Pencap Üniversitesi'nde master yapıyor. Bu masteri arap devletlerinin çoğu tarafından tanınmayan bir master. Bir buçuk ay Lahor'da kalıyor ki master yaptığına dair belge alsın. Son gecesinde Peşaver'i ziyaret etmek hatırına geliyor. Buraya gelir gelmez ilk önce benimle bağlantı kuruyorlar. "Biz filan günde Peşaver'i ziyaret etmek istiyoruz. Yazılı imtihan ile sözlü imtihan arasında üç gün tatilimiz var. Abdurrasul Sayyaf ve Rabbani ile görüşmek için bize randevu al" diyorlar. Sanki Rabbani'nin, Hikmetyar'ın ve Sayyaf'ın hiçbir işi yokmuş, onun o günde geleceğini bekliyorlarmış. Gelip onlarla bir gece oturup Afganistan problemini ve yeryüzündeki en büyük müşkileyi çözeceklermiş. Hem de birkaç saat içinde (!) Peşaver'den geçeraayak (!)

Ey Allah'ım sen bizi affet.

Bu tür insanlara dedim ki: Şayet Afganistan meselesi, onların bir iktisat şirketi olmuş olsa idi her üç yılda bir gün mü gelirlerdi yoksa her yıl en az on gün mü gelirlerdi?

Vallahi bu mesele bir anonim şirketi olmuş olsa idi ve bu şirkette onların paylan bulunsaydı değil ki yılda bir gün veya iki gün, bütün yılı burda geçirirlerdi. Çünkü onların burada payları vardı, ondan para gelecekti.

Dinleyenlerden birisi:

- "Muhterem hocam. Bir insanın memleketinde kalmasını icap ettiren özel durumu olur da malı ile cihad eder ve imkan bulduğunda da gelir bizzat cihada katılırsa siz bu adamı nasıl görürsünüz?" diye sordu.

Şeyh Abdullah Azzam şu cevabı verdi: Yeryüzünden İslâm tamamen silinmek istendiği bir dönemde bu meselelerden daha önemli hiçbir özel durum olamaz. İslâm ümmetinden her gün yüzlercesinin, bazı günlerde binlercesinin boğazlandığı, zulümlere maruz kaldığı bir ortamda, bundan daha şiddetli ve önemli özel durum veya şart olamaz. Şimdi sen evinde oturacaksın, bu şer güçlerine karşı savaşanlara yediklerinin kırıntılarını tasadduk edeceksin ve böylece malınla cihad etmiş olacaksın. Bu hiç olur mu? Ben çok iyi biliyorum ki Afganistan'a verilen sadakalar birilerinin ilkokula gönderdiği küçük kızcağızının masrafına bile ulaşmamaktadır. Şimdi sen küçük kızının yıllık elbise masrafını, yeyip içmesini hesaplayacak olsan ve bu kadarını Afganistan cihadına yardım olarak göndersen çokça mal göndermiş olursun. Fakat maalesef durum böyle değil.Ben müslümanlara Arap Yarımadası'nda, Mina'da hac yaparken, İslâm alemi rabitasındaki konferansta dedim ki; "Sizler Afgan cihadına mal yardımı için haftada bir gün ayırın, o günün adına da "Pepsi kola içmeme" günü verin. Evlerinizde içtiğiniz pepsi kolaların bir gününün parasını buraya gönderin. Çünkü Suudi Arabistan'ın nüfusu yedi milyondur. Her gün, her insan en az bir kutu pepsi kola veya fanta vb. şeyler içmektedir. Bir kutunun fiyatı en az bir riyaldir. Şayet sizler haftada bir gün meşrubat içmeyecek olsanız, bunun anlamı Afganistan'a haftada 7 milyon riyal, ayda ise 28 milyar riyal göndermiş olacaksınız. Yani yaklaşık 30 milyon riyal göndereceksiniz. Bu para 8 milyon dolar eder. 150 milyon rupi değerindedir. Vallahi 8 milyon dolar Afganistan sınırlarında cihadı desteklemek için yeterli bir meblağdır. Bunun hepsi sadece pepsi kola gününde artırılacak paradır. Şimdi müslümanlar haftada bir gün kendilerini meşrubattan mahrum edip ona verecekleri parayı Afganistan'a gönderiyorlar mı? Hayır. Kendilerini bu zevkten asla mahrum etmiyorlar ve Afganistan'a böyle bir meblağ göndermiyorlar. Suud'un bir günlük pepsi kola masrafı bu kadarsa haftanın tüm günlerinin masrafı 56 milyon dolar etmektedir. Bu meblağ ise değil ki Afganistan'ı kurtarmak Rusya'yı bile mağlup etmek için yeterli bir meblağdır."Bazen müslümanlar kendilerini aldatarak derler ki; "biz malımızla cihad ediyoruz." Halbuki böyle söyleyenler mallarıyla da cihad etmemektedir.

Kardeşlerim! Cihadın tüm müslümanlara farz-ı ayn olduğu bu gibi hallerde mallara ilişkin şer'i hüküm nedir? Bu gibi hallerde mallara ilişkin şer'i hüküm; hiçbir kimsenin bir dirhem veya bir riyal dahi biriktirmesi caiz olmamasıdır. İslâmî cihadın mala ihtiyacı bulunduğu sürece kişi ne kadar büyük tacir olursa olsun bir riyal dahi bankada biriktirmesi caiz olmaz. Milyarlarca geliri olsa dahi cihadın buna ihtiyacı bulunduğu sürece bundan hiçbir şeyi biriktiremez.Sevgili kardeşlerim! Sizlere, mallarınızla, canlarınızla cihad-da bulunmanız farz-ı ayndır. Cihadın buna ihtiyacı bulunduğu hallerde hiçbir surette maddi birikimlerde bulunmak caiz olmaz.

Şeyhu'l-İslâm İbn Teymiye'ye sorarlar:

"Aç bir topluluk bulunmaktadır. Eğer onları kendi hallerine terk edersek açlıktan ölecekler. Cihadın da mallarımıza ihtiyacı var. Eğer mallarımızı cihad için kullanırsak o topluluk açlıktan ölecek. Ne yapmamız gerekir?" Bu soruya İbn Teymiye şöyle cevap verir:

"Mallarınızı cihad için veriniz. Onlar açlıktan ölsünler, çünkü İslâm, cihadda, kâfirler müslümanları bize karşı kendilerine kalkan edinirlerse İslam ümmetinin tehlikeye düşeceğinden korkulursa kalkan edilen müslümanları öldürmemizi bize mubah kılmıştır." Buna göre kâfirler müslümanların esirlerini getirip ordularının önüne dikseler ve bize doğru ilerlemeye başlasalar bizim kâfirlerle savaşmamız için müslüman kardeşlerimizi dahi kurşuna dizmemiz caizdir. Bu bir zarurettir. Dolayısı ile haram olan mubah kılınmıştır. Aç olan bu insanlar, Allah'ın bizzat öldürmesi ile ölmüşlerdir. Halbuki bize karşı kalkan olarak kullanılan müslümanlar bizim elimizle öldürülmüş olurlar. Elbetteki müslümanların bizim elimizle öldürülmesi, Allah'ın onları aç bırakarak öldürmesinden

daha vahimdir. Bizim elimizle öldürölmelerine ruhsat verildiğine göre aç kalarak ölmelerine ruhsat olduğu muhakkaktır. Bu nedenle günümüzde hiçbir kimsenin cihaddan geri kalması caiz değildir. Bu cihad ister Afganistan'da olsun, ister Filistin'de olsun, veya cihadın yapılabileceğı hangi bölgede olursa olsun hüküm budur. Savaşmak... Cihad etmek...

Cihad Nedir?

Dört mezheb imamı cihaddan maksadın Allah yolunda savaşmak olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. Kalemle cihad veya dille cihad vb. şeylerle cihad şer'i deyimle cihad değildir. Şer'i deyimle cihadın anlamı; savaşmaktır. Bu nedenle Peygamber Efendimiz (sav)e Allah yolunda cihad etmeye neyin denk olabileceği sorulduğunda o; "buna gücünüz yetmez" cevabını vermiştir. Şayet cihad kalemle veya dille olsaydı buna güç yetirecekleri muhakkaktı.

Evet bir sahabe Rasulullah'a:

- "Ey Allah'ın Rasulü Allah yolunda cihad etmeye ne denk olabilir" diye sormuş, Rasulullah da:

- Buna gücünüz yetmez, şimdi sizden biriniz mücahid cihadından dönünceye kadar hiç ayrılmadan namaz kılmaya ve arasını açmadan oruç tutmaya gücü yeter mi?" demiştir. Orada bulunanlar:

- "Buna kimin gücü yetebilir ki" cevabını vermişlerdir. Rasulullah da:

- "İşte mücahidin mükafatı bunları yapabileceklerin kazanacakları mükafattır. Allah yolunda cihad eden kimse, mücahid cihaddan dönünceye kadar açmadan oruç tutan, ara vermeden namaz kılan ve Rabbine ibadetle meşgul olan kimse gibidir" buyurmuştur. Biliyor musunuz bir kısım insanlar cihadı nasıl tarif ediyorlar? Ona; nefis ile cihad diyorlar. Oruç tutmanın, namaz kılmanın nefis ile cihad olduğunu söylüyorlar. Şayet cihad bundan ibaret olsa idi nasıl Rasulullah; insanların mücahidin aldığı sevaba güç yetiremeyeceklerini beyan etmiş olurdu? Bu hususta şöyle bir sözün hadis olduğunu naklederler: Rasulullah savaştan döndükten sonra sahabelerine şöyle demiş: "Sizler hayırlı ve uğurlu olarak döndünüz. Küçük cihaddan büyük cihada döndünüz. Dikkat edin bu da kişinin nefisine karşı cihad etmesidir." Bu söylenilen söz uydurma bir hadistir, aslı ve astarı yoktur. Çünkü cihaddan maksat Allah yolunda savaşmaktır. Şimdi geliyor birileri asıl cihada küçük cihad diyor. Klimalar altında oturmaksa nefis ile cihadmış ve büyük cihadmış (!) Kebaplar, kadayıflar, börek ve çörek yemek mi büyük cihad ? (!) Yoksa bombaların, şarapnel parçalarının altında savaşmak... Kardeşlerin dedikleri gibi on gün karlar üzerinde yürüyüp soğğun dehşetinden parmaklarının dökülmesini isteyecek hale gelmek mi büyük cihad? Şairin dediği gibi;

Ey iki Harem kentte (Mekke, Medine) ibadet eden abid(!)

Şayet bizi göreceksin;

Nasıl ibadetle oynadığını çok iyi göreceksin!

Vallahi bunlar ibadet adına oynuyorlar! Müslümanların kutsal değerleri ayaklar altında çiğnenirken, çocukları boğazlanırken, yaşlılar yakılarak öldürülürken, ülkeler işgal edilirken, mallar gasb edilip mukaddesatlar çiğnenirken; harameyni şerifeyne komşu olmak, aziz ve celil olan Allah'ın dini ile oynamaktır, oynamak (!) Şimdi sen evine giren hırsız, hanımının yatağında bırak yandaki odaya geçip gece namazı kıl(!) Böyle bir namaz sana lanet okur. Çünkü sen hırsız, ırz ve namusuna saldırır halde bırakıyor, yan odada Allah'a yalvarmaya girişiyorsun (!) Bu nasıl bir dua ve nasıl bir yalvarma. Yahut da önünde ırzın çiğneniyor, sen de Kur'an okuyorsun (!) Vallahi bu, aziz ve celil olan Allah'ın dini ile oynamaktır, oynamak. Allah teala bu tür insanları tasvir ederek şöyle buyuruyor: "Onlar dinlerini bir oyun ve eğlence edinmişlerdir" (Maide, 57) Evet, oyun ve eğlence! Şimdi sen Abdülbasit Abdussamet'i veya Minşavi'yi Kur'an okuyuşunu dinler zevk alırsın. Onu geriden takip etmek istersin. Bu sana büyük bir haz verir. Sen bundan herhangi bir sıkıntı veya zorluk görür müsün? Hayır. Ayrıca sen Kur'an'ın tecvidini öğrenirsin. Her ayın sonunda da teşvik için bin riyal veya daha fazla ücret alırsın. Ne kadar cüz ezberlersen o kadar riyal verilir sana. Kur'an'ı bitirdiğinde de ayrı bir mükafat... Allah için söyle. Bu mudur büyük cihad, yoksa organları parçalanıp havaya doğru savrulan, gözleri kurşunlarla delinen insanların yaptığı mı cihad?

Buna eğitim cihadı diyorlar (!) Vakıa asıl cihad bırakıldı. Cihad olmayan şeyler cihad addedildi. Aslında Kur'an-ı Kerim Allah yolunda şehid olma inancım ve kâfirlerle savaşma düşüncesini bu müslüman ümmetinin kalbine yerleştirmiştir. Bunun tezahürü Tebuk savaşında ve benzeri yerlerde görülmüştür. Bakınız bu savaşa 30 bin kişi katılmış, müslümanlardan sadece üç kişi ki bunlar Kab bin Malik, Bilal bin Umeyye ve Mirara bin Rabi'dir. Evet bunlar cihada katılmamışlardır. Bunlar eğitim cihadı yaptıkları hesap edilerek mazur görölmemişlerdir (!) Bilakis müslümanlar bunlarla, Allah tealanın kendilerini af ettiklerini bildirmesine kadar tam 50 kusur gün ilişkilerini kesmişler ve bunlara boykot uygulamışlardır.

Kur'an-ı Kerim mazeretsiz olarak cihada katılmayanlara ise bir daha böyle şanlı bir işe katılmamaları yasağı getirmiş ve şöyle buyurmuştur:

"Eğer Allah bu cihaddan sonra tekrar seni geri kalan bu topluluğa döndürür de onlar da seninle cihada çıkmak için izin isterlerse onlara şunu de: benimle beraber bir daha asla cihada çıkmayacaksınız ve düşmana karşı benimle beraber savaşmayacaksınız. Çünkü ilk defasında savaşa çıkmayıp oturmayı istediniz. Şimdi de geriye kalanlarla beraber oturun." (Tevbe, 83)

37 - 41 ÂYETLERİN TEFSİRİ

37- Bu ayların yerlerini değiştirerek geri bırakmak, inkârda ileri gitmekten başka bir şey değildir. Kâfirler böyle yapmakla doğru yoldan saptırılırlar. Allah'ın haram kıldığı ayların sayısını uygun yapmak için bir yıl haram ayı'nı helal, diğer bir yıl onu haram sayarlar. Böylece Allah'ın haram kıldığını helal kabul ederler. Yaptıkları kötü ameller kendilerine hoş gösterildi. Allah, kâfirler güruhunu doğru yola iletmez.

38- Ey iman edenler! Size ne oldu ki: "Allah yolunda cihada çıkın" denildiğinde ağırdan alarak, bulunduğunuz yerden kımıldamak istemediniz. Yoksa siz, ahireti bırakıp, sadece dünya hayatına mı razı oldunuz? Halbuki dünya hayatının geçimliği ahiret yanında pek azdır.

39- Eğer cihada çıkmazsanız, Allah sizi can yakıcı bir azapla cezalandırır. Sizin yerinize başka bir kavmi getirir ve Allah'a bir zarar veremezsiniz. Allah, her şeye kadirdir.

40- Siz, Peygambere yardım etmeseniz de, Allah ona yardım etti. Hani bir zaman Peygamber, iki kişiden biri iken kâfirler onu Mekke'den çıkardılar. Onlar mağarada iken arkadaşına: "Üzülme, şüphesiz ki Allah bizimle beraberdir" diyordu. Böylece Allah, Peygamberin üzerine emniyetini indirdi ve onu görmediğiniz askerlerle destekledi. Kafirlerin sözlerini alçalttı. Yüce olan ancak, Allah'ın sözüdür. Allah, her şeye galiptir, hüküm ve hikmet sahibidir.

41- Ey mü'minler! Güçlünüz, zayıfınız hep birlikte savaşa koşun. Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edin. Eğer bilerseniz bu sizin için daha hayırlıdır."

İnsana Bazen Kötü Amelleri Güzel Gösterilir:

Âyet-i kerimede de buyrulduğu gibi insana yaptığı kötü amel bazen hoş gösterilir. Kötü bir amel yaptığı halde hayır yaptığını zanneder. O bunun farkında değildir. Hatta bazen ihlas ve samimiyeti ile müslümanlara eziyet eder, bunu fark edemez. Değerli kardeşim Muhammed'in anlattığı şu gibi insanlar işte bu türden olan insanlardır: Muhammed dedi ki:

Ülkesinde pilotluk yapan bir kardeş pilotluğu bırakarak buraya (Afganistan'a) gelmişti. Bir ay kaldı ve daha sonra; "burada birçok bid'at ve şirk olan şeyler var" dedi ve ülkesine geri döndü. Muhammed kardeş (bir cami imamıdır. Allah ona büyük mükafatlar versin. Yaptığı işleri ona mübarek kılsın. Afgan cihadı için güzel meblağlar toplar, buraya getirir) ona;

- "Kardeşim! Gördüklerini anlatma. Meseleleri kapat" der. O da;

- "Hayır. Mutlaka hakkı açıklayacağım. İnsanları sakındıracağım" cevabını verir.

La havle vela kuvvete illa billah. O dereceye varmış ki Muhammed kardeş caminin hatibine; "Afganistan'dan dönen bu adam şöyle şöyle konuşuyor. Sen Cuma hutbesinde bu meseleye değin ve Afgan cihadına şüphe sokanlar hakkında ikna edici cevaplar ver" demiştir.

Evet bu kişi hayır yaptığını zannediyor. Halbuki cihada dahi eziyet ediyor. Bunun farkına varamıyor. Gerçeği açıklaması gerekiyormuş (!) Hakkı haykırması icab ediyormuş (!) İnsanların bunu bilmesi gerekiyormuş (!) İşin garibi bunu yaparken de sevap kazandığını zannediyor. Bilmiyor ki bu davranışı ile nice yetimlerin ağızına varacak lokmalarını kesiyor. Dul kadınların namahrem yerlerini örtecek elbiselerine engel oluyor. Yine bilemiyor ki Afganistan'daki insanlar ne kadar farklı durumda olsalar da biz onları İslâm dışı sayamayız. Onlar müslümandır. Vallahi onlar istense de istenmese de müslümanlar. Madem ki onlar müslümandır, onlara yardım etmemiz, ellerinden tutmamız, maddi ve manevi ahlâk ve durumlarını değiştirmemiz gerekir. Biz onlarla birlikte cephelerde olmalıyız ki onları düzeltelim. Onlar bize; "buyurun Arap kardeşlerimiz. Sizler bizim üstadlarımız ve efendilerimizsiniz" diyorlar. Bu hususta Tunus'lu şu an ayağından yara alan Şefik kardeşimiz bana şunları anlattı: Mezar-ı Şerif kentinde bir adam beni gördü ve ona: "Bu Araptır, buraya savaşmak için gelmiştir" dediler. Bunun üzerine adam benim yanıma geldi ve bana;

- "Ey Allah Rasulünün torunu! Buraya benim beldeme, benimle birlikte savaşmaya mı geldin?" dedi ve ağlamaya başladı. Dört günlük yoldan karın üzerinde yürüyerek, çocuklarını benim yanıma getirdi ve onların başını sıvazlamamı istedi.

Afganlılar dört günlük yoldan kar kış demeden çocuklarını alıp Arapların bulunduğu yere götürüyorlar ki Arap olan bir insan onların çocuklarının başını sıvazlasın, böylece bereket alsınlar. Onlar bize; "buyurun, siz bizim komutanlarımız, üstadlarımız ve önderlerimizsiniz" diyorlar. Ya biz...

Ebu Dücane (Allah rahmet eylesin. Mısır'dan gelerek Afganistan'ın kuzey bölgesindeki cephede şehid düşen kardeşlerden birisi. Abdullah Azzam Hurilerin Aşıkları isimli kitabında Ebu Dücane'den bahsetmektedir). Ebu Dücane'nin bulunduğu vadi 70 kilometrelik bir mesafeyi kapsıyordu. Bu alanda sigara içenler bile Ebu Dücane'ye saygı göstererek sigara içmiyorlardı. Onun komutasında bulunan hiçbir insan bir muska ve benzeri şey taşıymıyordu.

Bir arkadaşımız diyor ki: "Ben oturuyordum. Ebu Dücane de oturuyordu. Onun yanında bazı mücahidler bulunuyordu. Onlar çok hoş, tabii ve gördüğüm insanların en iyilerindendi." Bu kardeşimiz Ebu Dücane'nin insanları nasıl eğittiğini bize nakletti.

Evet Afganlılar da bir halk. Sen bunların hepsinin melek olmasını mı bekliyorsun? Allah Teala'nın Tahrim Sûresi'nde şu âyette belirttiği melekler gibi olmalarını mı arzuluyorsun?

"Melekler Allah'ın kendilerine verdiği emirlere karşı gelmeyen, verilen emirleri olduğu gibi yerine getiren varlıklardır." (Tahrim. 6)

Sen bu insanları bulunduğu apartmanın insanlarına, yaşadığın bölgenin insanlarına, bulunduğu caddenin insanlarına, hatta seninle beraber aynı sınıfta eğitim gören insanlarla kıyasla. Şimdi senin sınıfında okuyan bütün insanlar sabah namazını kılıyorlar mı, sigara içmiyorlar mı, yalan söylemiyorlar mı? Bunların bu halleri ile müslüman olduklarını kabul ediyorsun da Afganlılara neden böyle keskin davranıyorsun?

Ebu Dücane'yi anlatan kardeş diyor ki:

Ebu Dücane onlara; "sigarayı atın" dedikten sonra Ebu Dücane yanlarından ayrıldıktan sonra bile sigara içme cesareti gösteremiyorlardı.

Ben Kadı Masum'a dedim ki: Ebu Asım'ı bana anlat. (Ebu Asım 21 yaşında bir gençti). Kadı Masum dedi ki: Ben bunun kadar heybetli bir insan hiç görmemiştim. Muhammed bana Müslim ve Masum dediler ki: "Hiçbirimiz Irak'lı Ebu Asım'ın karşısında konuşmaya cesaret edemiyorduk."

Evet Afganlıları eleştiren kardeş. Sen de Iraklı Ebu Asım gibi yapsana. O Afganlılara sadece Kur'an okumasını öğretmişti. O âlim değildi, fakih de değildi. Sadece lise mezunu bir gençti. Hafız-ı Kur'andı. Kıraati tecvide uygundu. Ebu Asım Afganlılara tecvidi öğretirken onları itaatkâr kıldı, kendisini sevdirdi. Öyle ki Ahmed Şah Mes'ud karargahını tamamen yerinden taşıma mecburiyetinde kaldı. Çünkü onlar Ebu Asım'ın şehid edildiği yeri görünce neredeyse baygınlık geçiriyorlardı. Sizler dinlediniz. Ebu Berber Evs'in; "Bir Arap yaralanınca kapılarını üzerlerini kilitleyip açılıyorlar. Kendilerinden ise çok kimseler öldürülüyor, önemsemiyorlar" dediğini duymuştunuz. Peki kardeşim, buyur gel, sen de bunlar gibi yap. Size engel olan kimse var mı? Fakat ne yazık ki bazen insana âyet-i kerimde de buyurulduğu gibi "Kötü ameli süslü gösterilir de o da onu süslü görür." (Fatır, 8) Bu gibi insanlardan olma (!) Devamlı aziz ve celil olan Allah'a şöyle yalvar:

"Ey Allah'ım. Sen bana hakkı hak göster, yoluna uymayı nasib et. Batılı da batıl göster ve ondan kaçınmayı nasib eyle."

Bazen insan meseleleri karıştırır, nitekim insanlar birine; "Ey filan. Sen meseleleri karıştırıyorsun. Başkalarının düşünceleri ile hareket ediyorsun" deyince Hz. Ali şunu söylemiştir: "Kişiler hakla tanınırlar. Hak kişilerle tanınmaz."

Evet, bazen insanlar meseleleri karıştırırlar, güzel bir şey yaptığını zannederler. Halbuki o kötü bir şey yapmıştır. Özellikle gayreti diniyesi olan kişilerde bu hal daha barizdir. Nitekim bizler de gençlik zamanımızda böyle idik. Lise mezunu iken bid'atlere karşı savaş açardık. Bir gün yanımıza büyük kardeşlerden biri geldi. Aslında ben köyümüzde hutbe okurdum. Bazen şehirde de hutbe okurdum. Bir defasında minberde iken cemaate dedim ki: "Cuma namazından önce kılınan bu sünnet bid'attir, onu kılmayın."

Caminin imamı bana dedi ki:

"Sen bunun dışında başka bir mesele bulamadında mı bu meseleyi kurcalıyorsun? Bilmiyor musun ki insanların bazıları Şafii, diğerleri Hanefi, başka bir kısmı Maliki, bir bölümü de Hanbeli mezhebine mensublar. Bunların hepsi de Cuma namazından önce sünnet kılıyorlar."

Yine bizler ezandan sonra Rasulullah'a salavat getirilmesine karşı büyük bir savaş açmıştık. Bize gelen bu büyük kardeşe dedik ki:

- "Ne dersin, bu meseleler bid'at mı, yoksa değil mi?" O bize bağırdı ve dedi ki:

- "Sizler başka bir şey bulamadınızda mı bu meseleleri karıştırıyorsunuz? Çevrenizde bulunan insanları dağıtıyorsunuz. Biraz akıllı olun."

Evet bu abimiz tecrübe sahibi biri idi. Bizler daha ömrümüzün baharında idik, çok gayretli idik, gözümüz hiçbir şey görmüyordu. Evet bazen insana yaptığı kötü amel süslü gösterilir.

Üstad Hasan el-Benna (rahimahullah) bir defasında iki kardeşle birlikte mescidden çıktığında o iki kardeşten biri diğerine; "Allah kabul etsin" diyerek musafaha için elini uzattı, ikincisi ise; "bu bid'attir" diyerek elini çekti ve musafaha etmedi. Bunu gören üstad Hasan el-Benna elini çeken kardeşe yaklaşıp;

- "Bu utanmazca bir davranıştır. Peki utanmazlık Sünnet midir?

Utanmazlık Sünnet midir?! Senin için kardeşinle musafaha etmen sonrada ona bunun Sünnette varid olmadığını öğretmen, bid'at olduğunu bildirmen, senin için daha güzel ve evla değil midir?" der. Evet insana bazan kötü ameli güzel görünür, cazip gelir. İşte bu nedenle Allah Rasulü (sav) gece namazını kıldıktan sonra şu duayı yapıyordu; "Ey Cebrail'in, Mikail'in ve İsrail'in Rabbi. Gökleri ve yeri yaratan, görünmeyeni ve görüneni bilen Allah'ım. Kulların arasında ihtilaf ettikleri hususlarda karar verecek Sensin. Sen bizi ihtilaf edilen hususlarda izinle hakka ilet. Çünkü Sen dilediğini doğru yola iletirsin."

İbn Teymiye de (Allah rahmet eylesin) ihtilafli meseleler hakkında bir risale yazmış ve adına "İmamların İbadette İhtilafları" ismini vermiştir. Bu kitabında şöyle demektedir: "Namazın bazı şekillerini özenle yerine getirmeye çalışan bir insan, namazın bu şekillerinin yapılmadığı bir topluma geldiği zaman, eğer bu şekilleri ifa etmesi orada bir ihtilafa sebep olacak ise onu terk etmesi daha evladır. Çünkü imam Ahmed'e, namazlarında yüksek sesi: fatihadan sonra "Amin" diyen kimse bunu gizli olarak söyleyen bir kavmin yanında bulunsa "Amin" demesini gizli mi söylesin yoksa açıktan mı söylesin? diye soruldu. İmam Ahmed; Bunu açıktan söylemesin. Çünkü bu şekiller öyle sünnetlerdir ki yapan sevap alır, terk edene hiçbir günah yoktur. Ümmetin birliği farzdır. Ümmetin birliği bu sünnetlerden önce gelir, cevabını vermiştir." Kardeşim! Bunlar akıllı insanlardı. "Kendilerine namazdaki bu şekiller veya sünnetleri bunları yapmayanlar için de devam ettirelim mi" diyenlere İbn Teymiye şu cevabı vermişti: "Siz sünneti yayın ancak onu yaymak için kavgaya girişmeyin." İşte bu nedenle ben de Arap kardeşlerimizin namazda ellerini kaldırmamalarını tavsiye ediyorum.

Bu hususta Şeyh Temim:

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile. Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun. Salat ve selam peygamberlerin ve rasullerin sonuncusu olan efendimiz Muhammed' e, aline ve tüm sahabelerine olsun.

İki yıl önce Babi mevkiinde Şeyh Sayyaf ile beraberdim. Babi'deki büyük bir camiye ikindi namazı için gittik. Riyad şehrinin tanınmış âlimlerinden bir kardeşde gelmişti. Burada onun ismini zikretmeye gerek yok. (Allah bizim de onun da kusurlarını affeylesin ve bize doğru yolu göstereyin). Cemaatle birlikte namaz kıldık. Allah da şahiddir ki o benim önümde namaz kılıyordu ve yanında Afganlı birisi vardı. Tabi mescid Afganlılarla doluydu. Bu alim ayağını yanındaki Afganlının ayağına birleştirmek için ayağını açıyor, Afganlı ise ayağını çekiyordu. Afganlılar zorlamaya gelmezler. Onlar ancak iyilikten anlarlar. Burada önemli olan onu kendi haline terk etmesiydi. Sonra rükuya gittik. Rükuda Afganlı adamın kendisinden uzakta durduğunu hissetti ve Afganlının ayağından tutup namazda çekerek kendisine yaklaştırdı! Afganlı ise ayağını geri çekti ve uzaklaştı. Rükü boyunca o kardeş Afganlıyı çekiyor Afganlı da geri gidiyordu. Eliyle Afganlının ayağını tutuyor ve kendi ayağına yapıştırmak için çekiyordu. Elini bıraktığında ise Afganlı tekrar ayağını uzak/aştırıyordu. Yani rükü esnasında ayağını yapıştırmak için bir savaş veriliyordu! Afganlı ayağını arapça rakamlarına göre 8 (A) şeklinde açamıyor neredeyse yürürken düşecek bir haldeydi. Görüldüğü gibi iki adam bir tarafta Afganlı diğer tarafta başka biri. Hiç bu manzara yakışır bir manzara mı? Kardeşim sen ayağını yanında namaz kılana dayamaya çalışma, problem çıkarma. Namazdan sonra bu kardeşle konuştum ve ona nasihat ettim. Allah bizi de onu da affeylesin. O da; "Bu gerekli, mutlaka yapmam lazım" dedi. Bu zat ayağını diğerine dayamamayı kabul etmedi. İlla da dayanacaktı. Kardeşim bu namazın şekil/erindendir, bir başkası ayağını sana yaslamıyorsa sen fitne mi çıkaracaksın? Hocanın

da (Abdullah Azzam'ın da) buyurduğu gibi namazda elleri kaldırmak namazın şekillerindendir, biz bu şekilleri bırakalım. Çünkü Afganlı kardeşlerimiz Ebu Hanife'nin mezhebindendirler. Allah imamların hepsinden razı olsun. Madem ki bu tür ihtilaflar cevheri ihtilaflar değildir, bu meselelerde serbest olalım. Aziz ve celil olan Allah'ın bizleri de sizleri de hakka muvaffak kılmasını niyaz ederiz."

36. ÂYETİN TEFSİRİ

36- Şüphesiz ki ayların sayısı, Allah'ın, gökleri ve yeri yarattığı günden beri, kitabında tesbit olunduğu üzere, Allah'ın katında on ikidir. Bu aylardan dördü mukaddes olan haram aylardır. İşte dosdoğru din budur. Bu aylarda kendinize zulmetmeyin. Ey müminler! Müşrikler sizinle nasıl topluca savaşıyorlarsa, siz de onlarla topluca savaşın. Bilin ki, Allah mutlaka muttakilerle beraberdir.

Âyet-i kerimede; "Şüphesiz ki ayların sayısı, Allah'ın, gökleri ve yeri yarattığı günden beri, kitabında tesbit olunduğu üzere, Allah'ın katında on ikidir" buyurulmaktadır. Yani bu aylar, bozulamaz başka aylarla değiştirilemez. Çünkü bunlar isim ve miktarlarıyla insanlardan önce yaratılmıştır. Gökler ve yer, insanlar yaratılmazdan önce yaratılmıştır. Eşyanın miktarı Sahih-i Müslim-de geçen bir hadis-i şerifte de beyan edildiği gibi göklerin ve yerin yaratılmasından elli bin sene önce taktir edilmiştir. Artık insanların bu miktarları bozmaya, müdahale etmeye veya ayların isimleri ile oynamaya hakları yoktur. Âyet-i kerimede bunlardan dördü haram ay olduğu buyurulmuştur. Rasulullah (sav)'in de beyan ettiği gibi bu dört haram aydan üçü olan Zilkade, Zilhicce ve Muharrem ayları birbiri arkasınca devam eden aylardır. Dördüncü ay ise Cemaziyelahir ile Şaban ayının arasında bulunan ve Muder kabilesi tarafından saygı gösterilen Recep ayıdır. Recep ayına tek recep manasına gelen "Recebu'l-ferd" ismi de verilmiştir. Yine bu ay'a Mudar kabilesinin saygı gösterdiği ay anlamına gelen; "Receb-u Mudar" de denmiştir. Araplar, işte bu haram aylarda savaşmanın haram olduğu inancında idiler. Bu nedenden ki Rasulullah (sav) Abdullah bin Cahş'ın komutası altında gönderdiği müfrezenin Amr b. el-Hadremi'yi Recep ayında öldürmelerini kınamıştır. Rasulullah, Abdullah bin Cahş'ı Cemaziyelahir ayında Kureyş kabilelerini gözetlemek üzere bir müfreze ile birlikte göndermiştir. Müfreze içinde bulundukları günün Cemaziyelahir'in son günü mü yoksa Recep ayının ilk günü mü olduğu hakkında şüphe: ye düşmüştür. O gece de Kureyş'in kafilesi oradan geçmiştir. Abdullah bin Cahş, bu kafiyleye hamle yapmadıkları taktirde kaçıp kurtulacakları korkusu ile o gece kafiyleye hücumla geçmişlerdir. Halbuki o gün Recep'in ilk günüdür. Abdullah bin Cahş'ın, Amr bin el-Hadremi'yi bu kafiylede öldürmesi, Kureyşliler'in Rasulullah'ın aleyhine propagandalar yapmalarına ve onu karalama kampanyasına girişmelerine, Araplar arasında kınamalarına vesile olmuştur. Kureyşliler; "Muhammed ve arkadaşları haram ayın kutsallığını çiğniyorlar. Onda haram olan şeyi helal görüyorlar" diye yaygara koparmışlardır. Bunun üzerine Allah Teala Bakara Süresi'nin şu âyetini indirmiştir: "Ey Muhammed! Sana mukaddes olan haram ayda savaş etmekten soruyorlar. De ki: o ayda savaşmak büyük günahdır, fakat Allah yolundan alıkoymak, O'nu inkâr etmek, insanları Mescid-i Haram'dan men etmek ve oraların halkını yerinden çıkarmak Allah katında daha büyük bir günahdır. Fitne çıkarmak adam öldürmekten daha büyük bir suçtur." (Bakara, 217) Evet haram aylarda savaşmak büyük suçtur. Fakat insanları Allah'ın yolundan alıkoymak, onların Mescid-i Haram'a girmelerine engel olmak ve Mescid-i Haram çevresinde yaşayanları o bölgeden sürgün etmek, Allah katında daha büyük bir suçtur. Ayette zikredilen fitneden maksat Allah'a ortak koşmaktır. Evet, insanları Allah'a ortak koşmaya çağırma fitnesi Abdullah bin Cahş'ın Amr b. el-Hadremi hakkında şüpheye düştüğü gecede öldürmesinden daha büyük bir suç ve daha ağır günahdır.

Tabi ki bu olay Kur'an inmeden önce Rasulullah'ı çok rahatsız etmişti. Abdullah bin Cahş'ın getirdiği kafiyleye ait ganimetleri dağılmamıştı. Abdullah bin Cahş ve onun müfrezesinde bulunan diğer sahabeler çok zor durumda kalmışlardı. Nihayet Allah bu âyeti indirerek onları bu sıkıntıdan kurtardı. "Haram aylarında savaşmak büyük bir suçtur, ama Allah yolundan alıkoymak ve O'nu inkâr etmek daha büyük bir suçtur." Bu âyet inince Rasulullah da rahatlamış Abdullah bin Cahş da rahatlamıştır ve Rasulullah (sav) kafileden gelen ganimet mallarını dağıtmıştır. İşte bu olaydan bir buçuk ay sonra büyük Bedir savaşı olmuş, Allah bu savaşla dinini aziz kılmış ve yüceltmıştır.

Cahiliye devrinde, haram aylarda savaşmak haram sayılırdı. Araplar cahiliye döneminde haram aylar süresince birbirlerine saldırmazlardı. Adam babasının katili ile karşılaşır, fakat ona kılıç çekmezdi. Cahiliye arapları Recep ayı yaklaştığında odundan olan silahların uçlarına taktıkları demirleri odunlardan sökerlerdi. Bu nedenle Recep ayına "süngüleri söken ay" ismini verirdi. Recep ayı gelince oklardan, mızraklardan demirleri çıkarır, silah kullanmadan uzaklaşırlardı. Vakıa cahiliye arapları hem haram aylara hem de Mescid-i Haram'a ve haram bölgeye son derece saygılıydılar. Harem bölgesinde hiçbir insanın öldürülmesi mümkün değildi, Cahiliye arapları bir insanı öldürmek istediklerinde onu çıkarıp Harem bölgesi dışında bir yerde öldürürlerdi. Bu öldürdükleri insan Rasulullah'ın sahabeleri de olsa aynı şeyi yaparlardı. Mesela Zatü'r-Reci gazvesinde esir düşen Zeyd bin Desine'yi ve Hubeyb bin Adi'yi haram bölgesinden çıkarıp Tenim denen yerde öldürmüşlerdi. Evet, araplar Kabe'yi, Mekke'yi ve bütün haram bölgesini kutsal yerler sayıp oralara saygı gösteriyorlardı. İslam gelince bu hâl aynen kaldı. Alemelerin Rabbi olan Allah Kitabında bunun hakkında âyet indirdi. Haram aylarına saygı gösterme, onlarda savaşmama, Mekke'de insan öldürmeme halleri aynen tescil edilmişti. "Onları bulduğunuz yerde öldürün. Sizi yurtlarından çıkardıkları gibi siz de onları çıkarın. Fitne çıkarmak, adam öldürmekten daha kötüdür. Mescid-i Haram'ın yanında onlar, sizinle savaşmadıkça siz de onlarla savaşmayın. Eğer orada sizinle savaşarlarsa onları öldürün. İşte kâfirlerin cezası böyledir." (Bakara, 191) Ancak daha sonraki dönemlerde haram aylarda savaşma yasağı nesh edilip kaldırıldı. İslâm bu aylarda savaşmanın serbest olduğunu bildirdi. Bu nedenle Rasulullah (sav) haram ayı olan Zilkade ayında Taif'i kuşatmıştı. Rasulullah'ın Taif'i kuşatması Hicretin sekizinci yılı Ramazan ayında Mekke'yi feth etmesinden sonra yine Hicretin sekizinci yılı Zilkade ayında gerçekleşmişti. Rasulullah (sav) Mekke'yi feth ettikten sonra Mekke ile Taif arasında bulunan Huneyn vadisine yönelmişti. Huneyn savaşı haram aylarından olmayan Şevval ayında gerçekleşmişti. Rasulullah (sav) Huneyn'den sonra Taife yönelip orayı Şevval ayında kuşatmıştı fakat kuşatması haram ay olan Zilkade'nin ilk günlerine kadar devam etti. İşte Rasulullah'ın bu pratiği haram aylarda savaşmanın yasaklığım nesh etmiş oldu. Böylece o aylarda savaşmak serbest oldu. Nitekim tabiilerden Katade bin Daame, Ata el-Horasani, Zühri, Süfyan es-Sevri bu görüştedirler. Buna mukabil, diğer bir kısım âlimler haram aylarda savaşma yasağının halen devam ettiği kanaatinde idiler. İbn Güreye Ata bin Rabah'ın bu görüşte olduğunu nakletmiş ve Ata'nın Allah'a yemin ederek "haram bölgesinde savaşmak insanlara helal olmadı, yine haram aylarında savaşmak insanlara helal olmadı. Ancak kendilerine karşı savaş açılırsa onlar da

savaşabilirler, bu hüküm nesh edilmemiştir" dediğini rivayet etmektedir. İmam Kurtubi, Tefsirinde şunları söylüyor: "Haram aylarda savaşmanın haram kılındığı hükmü nesh olunmuştur. Bunu belirten görüş sahih olan görüştür. Tevbe Sûresi'nin başında geçen ve kendilerinde savaşmanın yasaklandığı belirtilen dört ay dinen kutsal olan dört aydan farklı aylardır."Evet Tevbe Sûresi'nin baş tarafında geçen ve müşriklerin güven içinde serbestçe o aylarda hareket etmelerine izin verilen aylardan maksat, bütün müşrikler için tanınan son bir fırsattır. Bu aylar içinde ya müslüman olacaklar yahut da müslümanlar karşısında savaşçı durumuna düşeceklerdi. Bunun hikmeti ise Hz. Ebu Bekir'in Hicretin dokuzuncu yılında hac etmesinden sonra, artık Allah'ın ve Resulünün müşriklerden beri olduklarını ilan etmesi ve onlara bir dört ay daha mühlet verilmesi idi. Bu dönemden sonra bir daha müşrikler Kabe'yi çıplak tavaf edemeyeceklerdi. Rasulullah Hicretin dokuzuncu yılında hac etmeyi istememişti. Çünkü orayı müşrikler çıplak olarak tavaf ediyorlar, müslümanlarla karışık bir şekilde ibadetlerin; yapıyorlardı. Bu nedenle Rasulullah Mescid-i Haram'ı ve bütün hac ibadetlerinin yapıldığı yerleri müşriklerden, çıplaklardan temizlemek istedi. Ebu Bekir'e bunu ilan etmesini emretti. Hz. Ali'ye de şu emirleri insanlara yüksek sesle ilan etmesini emr etti. Kabe'yi kimse çıplak olarak tavaf edemeyecektir. Hiçbir müşrik Cennete giremeyecektir. Bu yıldan sonra hiçbir müşrik hac yapmayacaktır. Kimin Allah Rasulü ile antlaşması var ise onun antlaşması bitim süresine kadar geçerlidir. Bu bildiri Hicri sekizinci yılın Zilhicce ayının onuncu gününde ilan edilmişti. Bu tarihten itibaren yani Hicretin onuncu yılının Rebiüssani ayına kadar müşrikler dört ay serbest bırakılmışlardı. İşte Tevbe Sûresi'nin beşinci âyetinde yer alan "mukaddes olan haram aylar çıkınca müşrikleri nerede bulursanız öldürün" âyetlerindeki "mukaddes aylar"dan kasıt müşriklere süre olarak tanınan bu aylardır.

Hicri Takvimin Kullanılması Vaciptir

Şer'i istilahtaki haram aylar ise; Zilkade, Zilhicce, Muharrem ve Cemaziyelahir ile Şaban arasında bulunan Recep'tir. Bu haram ayların hürmeti kıyamet gününe kadar bakidir. Kur'an-ı Kerim ve Allah Rasulü (sav), bu haram aylara ilişmemiş, onları değiştirmemiştir. Bu aylarda işlenen amellerin mükafatı büyük ve suçların cezası daha büyüktür. Hicretin sekizinci yılında Zilkade ayında Allah Rasulü (sav)'in Taif i kuşatmaya alıncaya kadar haram aylarda savaşmak haramdı. Ancak Allah Rasulü (sav)'in Taif kuşatması ile bu hüküm neshedilmiştir. Haram aylar kabul edilen bu dört ay zarfında ve diğer aylarda herhangi bir değişiklikte bulunmak caiz değildir. Yüce Allah bu aylarda belirli ibadetleri farz kılmıştır. Ayların sayısını oniki olarak tayin etmiştir. Hacc ibadetini Zilhicce ayında, Oruç ibadetini Ramazan ayında tayin etmiştir ve bu oniki ay içerisinde bazı gün ve geceleri mübarek kılmıştır. Örneğin Zilhicce'nin ilk on günü için şöyle buyurmuştur; "Bu günlerde yapılan salih amellerden Allah'a daha sevimli gelen hiçbir günün ameli yoktur. Bu günler içerisinde tekbiri, tehlili ve teşbihi çoğaltınız." Bu hadisi Buhari rivayet etmiştir. Aynı şekilde Ramazan ayının son on gün ve gecesinin bir senenin en hayırlı gün ve gecesi olduğu, bu gecelerde Kadir gecesinin bulunduğu bildirilmiştir. Rasulullah (sav), Ramazan ayının son on günü hususunda şöyle buyurmaktadır; "Ramazan ayının son on gününde veya son on gününün tek günlerinde Kadir Gecesini araştırın" buyurmuştur. İbadetler, kameri aylara bağlı olduğundan İslâm ümmetinin kendi tarihindeki bu aylara sahip çıkması ve onları değiştirmemesi gerekir. Çünkü bu ayların değiştirilmesi caiz değildir. Gerçekten bazı âlimlerin bu ayların sırasını ezbere bilmemeleri buna mukabil frenklerden isimleri alınan güneş aylarının adlarını sırası ile ezbere bilmeleri beni üzmemektedir. Bir kısım alimler January, February, Marc, April gibi ayların sırasını ezbere bilirler fakat kameri ayların sırasını ezbere bilmezler. Ömer bin Hattab (ra)'ın Rasulullah'ın Hicretini tarih başlangıcı kabul etmesi güzel bir sünnettir. Böylece Rasulullah'ın Hicreti müslümanlar için büyük bir olay kabul edilerek tarihlerinin başlangıcı alınmıştır. Şu an biz hicri 1407 yılında bulunmaktayız.

Ne yazık ki son zamanlarda Libya lideri Kaddafi gibi bir kısım insanlar çıktı, tarihimizi değiştirmeye kalkıştı. Şu anda Libya'da tarih (1397 vr)'dir, yani Rasulullah'ın vefat ettiği tarih başlangıç olarak alınmıştır. Çünkü Kaddafi'ye göre Allah Rasulü (sav)'in vefatı büyük bir hadisedir. Sanki bu hadise ile ümmet bir serden kurtulmuştur (!) Kaddafi Allah Rasulü (sav)'e büyük bir kin duymaktadır. Rasulullah (sav)'in ismini dahi duymaya tahammül edememektedir. Bu nedenle Mescid'de; "Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur" diyerek konuşmayı yasaklamıştır. Bana gelen haberlere göre Kaddafi "Rasulullah (sav) buyurdu ki" diyen âlimleri Mustafa Kemal Atatürk gibi mescidlerde öldürmüştür. Avrupa şapkasını giymeyen Türk âlimlerinden niceleri öldürülmüş, büyük caddelere darağaçları kurulmuştur. Bu hususu anlatan bir zat şöyle demektedir: "Sokaklar şapka giymeyen insanların cesetleriyle doluydu. Ben o cesetleri unutsam da, rüzgarın esmesi ile saçları dalgalanan, beyaz sakallı hocaların manzaralarını asla unutamiyorum. Bunların öldürülmelerinin tek suçu; Avrupa şapkasını giymemeleri idi."

Aynı zulmü Afganistan'da Zahir Şah'da yapmıştır. Amerika Zahir Şah'a, Afganistan'da bir kültür reformu yapmasını ve müslüman kadınların örtüsünü yasaklamasını emrettiğinde müslüman halka aynı zulümler Afganistan'da da uygulandı. Tüm kentlerde kadınların örtü kullanması yasaklandı. Örtülerini açmayı reddeden tek şehir Kandahar oldu. Kandahar'lı müslüman kadınlar tesettürden çıkmayı reddettiler. Bunun üzerine Zahir Şah, Şah Veli komutasında Kandahar'a bir ordu gönderdi. Müslümanlar kadınlarının başörtülerini korumak için Kandahar'da bine yakın şehid verdiler. Bu olay takriben otuz yıl önce 1950'lerde gerçekleşti. Yani bu olay 1959 yılında olmuştur diyebiliriz. Kaddafi de bunlara benzer sahneler sergilemiştir. İslâm'ın tarihi ile oynamaya kalkışmıştır. Libyalılar "1397 vr." deme durumuna düşmüşlerdir. Bu aylarda oynamak caiz değildir. Ne bir şey ilave edilebilir ne de eksiltilebilir. Ayların sıralamalarını bozmak da caiz değildir.

İngilizler bir de onlardan önce Fars kavmiyetçiliği yapan insanlar İran ve Afganistan'ı müslüman ümmetinden ayırmak istediklerinde yeni bir takvim sistemi ihdas etmişlerdir. İsmine Hicri Şemsi tarih (H.Ş.) adını vermişlerdir. Bu takvim sistemine göre de aylar onikidir. Fakat Grekoromen takvim sistemini esas almışlardır. Bunlara göre miladın esas alındığı yıllarda bulunduğu gibi bir senenin sayısı 365 gündür. Bugün Afganistan ve İran'da hâlâ bu tarih sistemi kullanılmaktadır. Bugünkü tarih onların hesabına göre 1366 H.Ş.'dir. İngilizler ve Pers ırkçıları bu tür bir takvimi icad edip batılı sistemle devam ettirmelerinin sebebi; ibadetlerin vakitlerinin ayarlanamaması içindir. Ne yazık ki onlar bu takvim sisteminin ismine aynı zamanda Hicri adını vermişler, aylarını Rasulullah'ın Hicret tarihinden başlatıp Miladi tarihin ayları ile devam ettirmişlerdir. Böylece hem Hicri hem de Şemsi (ay ve güneş hesabı) birleştirilmiştir. Bugün dünyada bu takvim sistemini kullanan sadece iki devlet vardır; bunlar da Afganistan ve Pakistan'dır. Bunlara göre aylar "Balık" diye adlandırdıkları ay ile başlar ve "Kuzu" diye adlandırdıkları ay ile biter.

Daha öncede belirtildiği gibi İslâmî tarih sistemini bırakıp buna dönmelerinin sebebi; Fars ırkçılığı ve İslâm ümmetinden ayrılımlarıdır. Bunların sistemine göre yıl Nisan ayının 21'inde kutlanan ve ateşperestlerin bayramı olan Nevruz bayramı'nda başlar. Bu tarih ilk baharın başladığı tarihtir. Aslında bu bayram ateşperestlerin bayramıdır. Maalesef bugün dahi bu bayram için iki veya üç gün yahud bir hafta tatil ediyorlar, kurban ve ramazan bayramları için ise tek gün tatil ediyorlar. Nevruz bayramında her taraftan insanlar gelip bu bayramı kutluyorlar. Tabi ki bu bayram bize cahiliye adetlerinin bir kalıntısıdır.

Mısır'da da Nevruz bayramı kutlanmaktadır. Ancak bu bayramı Nevruz diye veya Mecusi bayramı diye isimlendirmemektedirler. Bu bayrama "Seba Rüzgarını Koklama Bayramı" anlamına gelen "Şemmün-Nesim Bayramı" ismini verirler. Aslında bu Şeyh Temim'in dediği gibi; "Seba rüzgarını koklama değil, kokmuş salamura balıkları koklama bayramıdır." Çünkü Mısırlılar bugünü salamura balık yemeye ayırırlar. Mısırlılar balıkları temizlemeden tuzlayarak salamura yapıp bir yıl bekletirler. Bu bayram gününde balıkları koydukları kapları açarlar, kokuşmuş balık kokusu bütün Kahire'yi sarar. 21 Nisan'da Kahire'deki Omal Parkı bu balığı sevenler dışında herhangi bir kimsenin tahammül edemeyeceği bir koku ile dolar. Halbuki bugün Nevruz bayramının başlama günüdür. İmam Suyuti; bu şekilde yapılan salamura balıklarının yenilmesini haram saymış ve bu hususta "Salamura Balığının Yenilmesini Mubah Yapanın Gözüne Bin Şiş Girsin (el-Fusihi fi Ayni Men Ebahe Ekle el-Fesihî)" isimli risalesini yazmıştır. Kısaca Allah Teala'nın âyet-i kerimesinde beyan ettiği bu aylarla oynamak veya yerlerini değiştirmek caiz değildir, çünkü ibadetler bu ayların hesabına göre yapılır. Şimdi soruyorum size; Hicri Şemsi diye adlandırılan bu takvim sistemi neye yarar? Hut (Balık) ayının hangi gününde aşuru orucunu tutacaksınız. Ramazan ayı hangi ay'ına denk gelecektir? Zilkade ve Zilhicce ayları ne zamandır? Bunu yapanlar dini ibadetlerin yapıldığı ayları müslümanların zihninden silmek için ve İslâmî

münasebetleri unutturmak için yapmışlardır.Evet yüce Mevla; "Doğrusu Allah katında gökleri ve yeri yarattığı günden beri ayların sayısı, Allah'ın kitabında on iki aydır. Bunlardan dördü haram aylardır" (Tevbe, 36) şeklinde buyurmuştur.Ne Kaddafi'nin, ne İranlıların ne de başkalarının bu ayları değiştirmeye hakkı yoktur.Yeri gelmişken Libya yöneticisi Muammer Kaddafi'nin Rasulullah'ı ne kadar sevmediği hususunda orada bulunan bir doktorun bana anlattığı şu cümleleri nakletmekte fayda görüyorum. Doktor dedi ki:Kaddafi, mezuniyet törenleri münasebeti ile Bayan Öğretmenler Yurduna davet edilmişti. Mezun olan kız öğrencilerden bir tanesi Kaddafi'yi selamladıktan sonra konuşmasına;"Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun, salat ve selam Rasullerin en şerefli efendimiz Muhammed'e, âline ve sahabelerine olsun" diyerek başladı. Kaddafi konuşmasına "efendimiz Muhammed'e" diye başlayan kıza itiraz ederek;

- "Bu sadece senin efendin, benim değil" diye seslendi.

Bunun üzerine kız tekrar; "Hamd Alemlerin Rabbi olan Allah'adır, salat ve selam Rasullerin en şerefli olan efendimiz Muhammed'e, aline ve sahabelerine olsun. Albay Kaddafi ve onun yanında bulunan hepsinin burnu yere sürülse dahi" dedi... Evet Kaddafi'yi böyle anlattı.

Herhalde bu adamda yahudilik var. Nitekim devrim konsey üyesi Ömer el-Muhayşi Mısır'a kaçtığıında bunu yayınlamıştır. Çünkü Rasulullah'a bu denli kin, değil bir müslümanda bir arapdan dahi beklenmez. Kaddafi ilk önce sünnete şüpheler sokmaya başladı. Sonra da Kur'an'a dil uzatmaya çalıştı.Kendisine güvendiğim bir kardeş bana şunları anlattı; Kaddafi Peygamber (sav)'in sünnetine karşı bir savaş başlattığında âlimlere işkence ediyorlardı. Mescidlerde ve ders halkalarında hadis-i şeriflerin anlatılması yasaklanmıştı. Bu dönemde Arap Yarımadası'ndaki âlimler Kaddafi ile bu konuyu tartışmak için bir heyet oluşturdular. Kaddafi, kendilerini ikinci vakti girdikten sonra kabul etti. Ve ikinci namazını onlara kıldırmak için imam oldu. İlk rekatta; "Bismillahirrahmanirrahim" dedikten sonra Fatihayı okumadan direkt; "ya Eyyühel kâfirun" diyerek, Kâfirun Sûresi'nin başında bulunan; "kul" lafzını zikretmeden okudu. İkinci rekatta yine besmeleyi getirdikten sonra direk "kul" lafzını zikretmeden "Allah'u ehad" ile başlayarak İhlas Sûresi'ni okudu. Üçüncü rekatta ise oturdu ve selam verdi. İkinci namazını üç rekât ve zammı sûreyi sesli okuyarak kıldırdı. Bunun üzerine kendisi ile Sünnet konusunda tartışmak için gelmiş olan âlimler;

- "Albay, sen bizlere ikinci namazını üç rekât olarak kıldırdın?!"dediler. Albay Kaddafi:

- "Bana İkinci namazının dört rekât olduğunu bildiren Kur'an-ı Kerim'den bir âyet gösterin" dedi. Alimler;

- "İkinci namazını sesli okuyarak kıldırdın ve Kur'anı değişik okudun. Kur'an-ı Kerim'de Kâfirun Sûresi; "Kul ya eyyuhel kâfirun.." cümlesi ile başlamakta, sen ise "kul" lafzını okumadan doğrudan "ya eyyuhel kâfirun" diyerek okudun. Yine ikinci rekatta "kul huvallahu ehad..." diyerek başlayan İhlas Sûresini de "kul" lafzını zikretmeden okudun?!" dediler. Kaddafi;

- "Kul; "de ki" manasıdır. Bu lafız Muhammed'e hitaben söylenilmiştir. "Muhammed'e de ki" manasını ifade etmektedir. Bizler ise Muhammed değiliz, bu nedenle bizim, "kul" lafzını söylemeden başlamamız gerekir" dedi.!

Daha sonra kalkıp gitti, tartışmayı devam ettirmedi.

Daha önce de belirttiğimiz gibi İslâm'ın esas aldığı bu aylar İslâm ümmetinin aylarıdır. Oruç, hacc ve diğer ibadetlerini bu ayların hesabına göre yaparlar. Nitekim Peygamber Efendimiz bir hadisi şerifinde; "Ramazan ay'ının hilalini gördüğünüzde orucu tutun ve Şevval ay'ının hilalini gördüğünüzde orucu açın" buyurmuştur. İbadetler bu aylara göre ayarlanmıştır. Âyet-i kerimede: "Bu dört ayda kendinize zulmetmeyin" buyurulmuştur. İnsanın bütün aylarda kendisine zulmetmesi yasaktır. Ancak özellikle bu dört aylarda kendisine zulmetmesinin yasaklanması bu aylarda işlenilen zulmün diğerlerinden daha ağır cezayı gerektirmesindendir. Âyet-i kerimede "müşrikleri hep birlikte öldürün" ifadesi geçmektedir. Buradaki hep birlikten maksat, onları kuşatarak ve bir araya toplanmış olarak öldürün, demektir. Başka bir âyet-i kerimede: "Kâfirler de birbirlerinin dostudur. Eğer birbirinizle yardımlaşmazsanız yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesad doğar" (Enfal, 73) buyurulmuştur. Yani müslümanlar birbirleri ile kenetleşerek toplu halde yeryüzünde savaşmalıdırlar. Aksi taktirde yeryüzünde Allah'a ortak koşma ve anarşi yayılma fitneleri baş gösterir. Şirk yayılır, inkâr galip gelir. Bu nedenle mü'minlerin dost edinmeleri, onlara yardım edilmeleri, onların yanında yer alınması, onların boşluklarının doldurulması ve onların ihtiyaçlarının giderilmesi gerekir ki müslümanlara karşı toplu halde savaşan kâfirler önünde müslümanları savunabilsinler.

Kâfirleri Toplu Halde Öldürme Durumları

İslâm ümmetinin toplu halde seferberlik ilan etmesi cihad etmenin farz-ı ayın olmasının özel halleri vardır. Bu haller dışında normal olarak cihad etmek farz-ı kifayedir. Nitekim sahebelerin, tabiinlerin ve tabei tabiinlerin döneminde cihad farz-ı kifaye hükmünde devam etmiştir. Hz Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali (r.an-hum) dönemlerinde büyük fetihler cihadla gerçekleşmiştir. Muaviye (ra) zamanında da durum böyledir. Çünkü yeni ülkeleri feth etmek için cihad etmek farz-ı ayn değil farz-ı kifayedir. Cihadın farz-ı kifaye olduğu durumlarda halifenin yılda bir veya iki defa kâfirlerin üzerine ordu göndermesi yeterlidir. Halife veya müslüman yönetici kâfirlerin ülkelerinde savaşmak üzere yılda bir veya iki kere ordu gönderecek olursa cihad etme yükümlülüğü diğer müslümanlardan düşmüş olur. Şayet göndermeyecek olur ise hepsi sorumlu olur. Âlimler farz-ı kifaye olan cihadda halifenin yılda bir kere düşmanlarla savaşmak üzere ordu göndermesinin yeterli olduğu görüşünü cizyenin yılda bir kere alınmasına bağlamışlardır. Madem ki idaremiz altında yaşayan kâfirlerden yılda bir kere cizye almak yeterlidir, o halde idaremize boyun eğmeyen kâfirlere karşı da yılda bir kere savaş açmak yeterlidir, kanaatine varmışlardır. Fakat farz-ı ayn olan cihadın daha önce de belirtildiği gibi özel durumları vardır: Bu durumlardan ilki müslüman topraklarından bir karışın dahi kâfirler tarafından işgal edilmesi durumudur. Bütün İslâm ümmeti müslüman topraklarından bir karışın kâfirler tarafından işgal edilmesi halinde bütün müslümanların cihad etmelerinin farz olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. İşgal edilen topraklar çöl olsun, ova olsun, dağ olsun, vadi olsun fark eden bir şey yoktur. Mesela; komünistlerin Afganistan'da devrim yapıp iktidarları ellerine geçirmeleri ile öncelikle Afganlıların, şayet bunların gücü yetmez ise diğer bütün müslümanların bu komünistlere karşı savaşmaları farz-ı ayn olmuştur. Okuduğum hadis, tefsir ve fıkıh kitaplarının tümünde bu yüküm aynen böyledir. Cihadın farz-ı ayn olması halinde hanım beyinden, köle efendisinden, borçlu alacaklısından ve çocuk babasından izin almaksızın böyle bir cihada katılmak mecburiyetindedir. Şayet kâfirlerin saldırıya geçtikleri ülke halkı onları geri püskürtmeye güç yetiremezlerse bu defa cihad farzı onlara yakın olan ülkelerin halkına intikal eder. Bunların da gücü yetmez ise daha yakında olanlara, onların da gücü yetmez ise bütün müslümanlara saldırgan kâfirleri İslâm topraklarından çıkarmak farz-ı ayn olur.

Mesela; Afganlılar komünist Rusları topraklarından çıkarmaya güç yetiremezler ise Pakistanlılar ve İranlılar da bundan sorumlu olurlar. Şayet bunlar da güç yetiremezler veya gevşek davranırlar yahut oturup kalırlarsa bu defa onların çevresinde bulunan Arap ülkelerine yani Suud'a, Arap Emirlikleri'ne cihad etmeleri farz olur. Bunların da gücü yetmez veya ihmalkâr davranırlarsa onların yakınında bulunan Mısır, Ürdün, Suriye hatta Endonezya'lının cihad etmeleri farz olur. Ve bu farz böylece genişleyerek bütün dünyadaki müslümanları yükümlü kılar. Nitekim Hanefi fakihlerinden İbn Abidin ve diğer mezheb fakihleri bu görüşü zikretmişlerdir. Cihadın farz-ı ayn olması halinde namaz, oruç ve diğer farzlar gibi terk edilmesi asla caiz değildir. Böyle bir cihada karşı insanlar az olsun, çok olsun, lakayit davranamazlar, cihadı terk edip rahat oturamazlar. Ben herhangi bir âlimin böyle bir durumda cihadın farz olmadığını söylediğini okuduğum hiçbir kitapta göremedim. Bilakis eski ve yeni bütün din âlimleri böyle bir durumda cihadın farz-ı ayn olduğunu zikretmişlerdir. Hatta böyle bir durumda çocuğun anne ve babasından, kadının kocasından izin almasını şart koşan bir âlim dahi görmedim. Sadece henüz ergenlik çağına ermemiş küçük çocuğun cihada giderken mahremlerinden biri ile gitmesinin gerektiğini, yine kadının kendisini himaye edeceği bir mahremi ile gitmesinin şart olduğunu beyan eden görüşlere rastladım. Buna göre kadının kocası onun cihada çıkmasına engel olamaz. Yeter ki kadının kendisi ile beraber gidecek kardeşi, babası, amcası veya dayısı bulunsun. Yani mühim olan savaşta kadını ve ırzını koruyacak birilerinin bulunmasıdır. Çünkü kadın ataların da dediği gibi: "Kütük üzerindeki ete benzer. Yanında mahremi bulunmazsa diğer insanlar ona göz diker." Küçük çocuk da kadınlar gibi muhafazaya muhtaçtır. Bu nedenle henüz ergenlik çağına ermeyen, yüzünde tüy bitmeyen çocuklar da mahremleri ile birlikte cihada çıkarlar.

Günümüzde cihadın bütün İslâm ümmeti için farz-ı ayn haline dönüşmesi bugün başlamamıştır. Bu tâ Endülüs'ün 1492 miladi senesinde hristiyanların eline geçtiği günden beri tüm İslâm ümmetinin üzerine farzdır. Buhara, Semerkant, Kafkasya, Endülüs, Filistin ve diğer işgal altındaki İslâm beldeleri kurtuluncaya kadar cihad tüm müslümanların üzerine farz-ı ayndır. Bu topraklar geri alınmadıkça müslümanlar vebal altındadır. Tüm İslâm beldeleri kâfirlerin pisliklerinden temizleninceye kadar her müslümana cihad farz-ı ayndır.

Örneğin Afganistan'da cihad etmektesin. Ve inşallah Afganistan'ı kurtardığımız zaman da cihad farzı senin üzerinden kalkmaz. Çünkü cihad, namaz, oruç gibi hayat boyu sürecek olan bir ibadettir. Nasıl ki; "bu hafta namaz kıldım, gelecek hafta istirahat edeyim, namaz kılmayayım demen" caiz değil ise, aynı şekilde; "ben Afganistan'da cihad ettim, biraz da istirahat edeyim" demen veya, "bu yıl cihad ettim gelecek yıl da istirahat edeyim" demen caiz değildir. Bununla birlikte kişinin dinlenmesi ve yorulan kalbinin istirahat etmesi meşrudur. Nitekim bir sözde; "zaman zaman kalbinizi (kafanızı) dinlendirin" denilmiştir. Örneğin bekarsan senede iki ay ailenin yanına gitmen, istirahat etmen, anneni babam ziyaret etmen, sıla-ı rahim yapman, ziyaretinle onları sevindirmen, çokça pepsi kola ve fanta içmen, bulamadığın kebapları yemen ve tekrar dinlenmiş, canlı ve zinde olarak cihada dönmende bir sakınca yoktur.

Eğer evli isen her beş ayda bir ay veya bir buçuk ay süre ile ailenin yanına gitmende bir mahzur yoktur. Yani beş ay cihadda bulunup iki ay ailenin yanında kalmada bir beis yoktur. Ailenin senin üzerindeki haklarını -evli isen- yerine getirmen ayrıca cihad-dan da geri kalmaman şarttır. Buna mukabil sırf yeminini yerine getirmek için gelip cihada katılman, sonra da dönüp memleketine gitmen, bir yaz tatilinden öbür yaz tatiline kadar orada durman, sonra da âyet-i kerimede buyurulduğu gibi; ortaklarına ayırdıkları paydan Allah'a bir şey vermezler. Allah'a ait paydan ise ortaklarına verilebilir, şeklindeki bir tavır takınman elbetteki sana yakışmaz. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyuruyor: "Allah'ın yarattığı ekin ve hayvanlardan O'na pay ayırırlar. Kendi tutarsız zamana göre; <<bu Allah'ındır, şüda ortak koştuklarımızındır>> dediler. Ortakları için ayırdıkları Allah için verilmezdi. Fakat Allah için ayırdıkları ortakları için verilirdi. Bu hükümleri ne kötüdür." (En'am, 136) Zaten yaz tatili üç ay. Onun yarısını bulunduğun yerde geçirirsin, bir ayda akrabalarla, çoluk çocuğunla beraber olmaya, memleketin çeşitli şehirlerini akrabalarla veya uçaklarla ziyaret etmeye ayırırsın. Peki geriye ne kalır, bir hafta veya iki hafta. En çok bir ay. Sadece bir ayını kâfirler tarafından hunharca boğazlanan gariban Afganistanlılara ayırırsın. Bu hakka revamıdır? (!)

İslâmabad'a veya Lahor'a İslâmî konferanslar için birçok âlimler gelmektedir. Lüks otellerde üç, dört veya beş gün kalarak

konuşmalar yapmaktalar ve bu konuşmaları ile güya İslâm'a fayda vermekteler!Daha sonrada arap devletlerine; "faizle muamelede bulunmayınız" diye tavsiyelerde bulunmaktadır! Sonrada dönüp gitmektedirler. Bir defasında konferans için gelen âlimlerin yanına gittim ve onlara dedim ki;

- "İnşallah düşüncenizde Peşaveri de ziyaret etmek vardır!" Onlarda;

- "Vallahi uçak biletimiz okeylendi.Yani üniversiteye dönmemiz gerekiyor,derslere geç kalmaktayız" cevabını verdiler.Hepsi üniversite hocaları! Bunun üzerine ben;

- " Vallahi sizler günaha girmektesiniz" dedim. Âlimlerde;

- " Günahamı girmekteyiz?" dediler. Ben;

- " Evet günaha girmektesiniz.Sizler yeryüzünün en önemmiş meselelerinin cereyan ettiği yeri ziyaret etmeyi düşünmediğiniz için günaha girmektesiniz.Peygamber efendimiz bir hadis-i Şerifinde şöyle buyurmuştur:<<Kim Müslümanların işine ihtimam göstermezse, o Müslümanlardan değildir.>> buyurmaktadır" dedim. Konferansa gelenler;

- "Vallahi bizlere, Terbiladem Barajını topluca ziyaret etmemizi programlanmış" dediler Ben de;

- "Arkasında su bulunan topraktan yapılmış bir barajı mı ziyaret etmek istiyorsunuz?! Bunun yerine gelin arkasında komünizm tufanı bulunan ve insanlar tarafından yapılp İslâm alemini koruyan insan barajını görün. Öyle bir baraj ki yıkılması halinde bütün İslâm alemini kızıl tufan basacaktır."

Yine birileri geliyor Pencap Üniversitesi'nde master yapıyor. Bu masteri arap devletlerinin çoğu tarafından tanınmayan bir master. Bir buçuk ay Lahor'da kalıyor ki master yaptığına dair belge alsın. Son gecesinde Peşaver'i ziyaret etmek hatırına geliyor. Buraya gelir gelmez ilk önce benimle bağlantı kuruyorlar. "Biz filan günde Peşaver'i ziyaret etmek istiyoruz. Yazılı imtihan ile sözlü imtihan arasında üç gün tatilimiz var. Abdurrasul Sayyaf ve Rabbani ile görüşmek için bize randevu al" diyorlar. Sanki Rabbani'nin, Hikmetyar'ın ve Sayyaf'ın hiçbir işi yokmuş, onun o günde geleceğini bekliyorlarmış. Gelip onlarla bir gece oturup Afganistan problemini ve yeryüzündeki en büyük müşkileyi çözeceklermiş. Hem de birkaç saat içinde (!) Peşaver'den geçerayak (!)

Ey Allah'ım sen bizi affet.

Bu tür insanlara dedim ki: Şayet Afganistan meselesi, onların bir iktisat şirketi olmuş olsa idi her üç yılda bir gün mü gelirlerdi yoksa her yıl en az on gün mü gelirlerdi?

Vallahi bu mesele bir anonim şirketi olmuş olsa idi ve bu şirkette onların payları bulunsaydı değil ki yılda bir gün veya iki gün, bütün yılı burda geçirirlerdi. Çünkü onların burada payları vardı, ondan para gelecekti.

Dinleyenlerden birisi:

- "Muhterem hocam. Bir insanın memleketinde kalmasını icap ettiren özel durumu olur da malı ile cihad eder ve imkan bulduğunda da gelir bizzat cihada katılırsa siz bu adamı nasıl görürsünüz?" diye sordu.

Şeyh Abdullah Azzam şu cevabı verdi: Yeryüzünden İslâm tamamen silinmek istendiği bir dönemde bu meselelerden daha önemli hiçbir özel durum olamaz. İslâm ümmetinden her gün yüzlercesinin, bazı günlerde binlercesinin boğazlandığı, zulümlere maruz kaldığı bir ortamda, bundan daha şiddetli ve önemli özel durum veya şart olamaz. Şimdi sen evinde oturacaksın, bu şer güçlerine karşı savaşanlara yediklerinin kırıntılarını tasadduk edeceksin ve böylece malınla cihad etmiş olacaksın. Bu hiç olur mu? Ben çok iyi biliyorum ki Afganistan'a verilen sadakalar birilerinin ilkokula gönderdiği küçük kızcağızının masrafına bile ulaşmamaktadır. Şimdi sen küçük kızının yıllık elbise masrafını, yeyip içmesini hesaplayacak olsan ve bu kadarını Afganistan cihadına yardım olarak göndersen çokça mal göndermiş olursun. Fakat maalesef durum böyle değil.Ben müslümanlara Arap Yarımadası'nda, Mina'da hac yaparken, İslâm alemi rabitasındaki konferansta dedim ki; "Sizler Afgan cihadına mal yardımı için haftada bir gün ayırın, o günün adına da "Pepsi kola içmeme" günü verin. Evlerinizde içtiğiniz pepsi kolaların bir gününün parasını buraya gönderin. Çünkü Suudi Arabistan'ın nüfusu yedi milyondur. Her gün, her insan en az bir kutu pepsi kola veya fanta vb. şeyler içmektedir. Bir kutunun fiyatı en az bir riyaldir. Şayet sizler haftada bir gün meşrubat içmeyecek olsanız, bunun anlamı Afganistan'a haftada 7 milyon riyal, ayda ise 28 milyar riyal göndermiş olacaksınız. Yani yaklaşık 30 milyon riyal göndereceksiniz. Bu para 8 milyon dolar eder. 150 milyon rupi değerindedir. Vallahi 8 milyon dolar Afganistan sınırlarında cihadı desteklemek için yeterli bir meblağdır. Bunun hepsi sadece pepsi kola gününde artırılacak paradır. Şimdi müslümanlar haftada bir gün kendilerini meşrubattan mahrum edip ona verecekleri parayı Afganistan'a gönderiyorlar mı? Hayır. Kendilerini bu zevkten asla mahrum etmiyorlar ve Afganistan'a böyle bir meblağ göndermiyorlar. Suud'un bir günlük pepsi kola masrafı bu kadarsa haftanın tüm günlerinin masrafı 56 milyon dolar etmektedir. Bu meblağ ise değil ki Afganistan'ı kurtarmak Rusya'yı bile mağlup etmek için yeterli bir meblağdır."Bazen müslümanlar kendilerini aldatarak derler ki; "biz malımızla cihad ediyoruz." Halbuki böyle söyleyenler mallarıyla da cihad etmemektedir.

Kardeşlerim! Cihadın tüm müslümanlara farz-ı ayn olduğu bu gibi hallerde mallara ilişkin şer'i hüküm nedir? Bu gibi hallerde mallara ilişkin şer'i hüküm; hiçbir kimsenin bir dirhem veya bir riyal dahi biriktirmesi caiz olmamasıdır. İslâmî cihadın mala ihtiyacı bulunduğu sürece kişi ne kadar büyük tacir olursa olsun bir riyal dahi bankada biriktirmesi caiz olmaz. Milyarlarca geliri olsa dahi cihadın buna ihtiyacı bulunduğu sürece bundan hiçbir şeyi biriktiremez.Sevgili kardeşlerim! Sizlere, mallarınızla, canlarınızla cihad-da bulunmanız farz-ı ayndır. Cihadın buna ihtiyacı bulunduğu hallerde hiçbir surette maddi birikimlerde bulunmak caiz olmaz.

Şeyhu'l-İslâm İbn Teymiye'ye sorarlar:

"Aç bir topluluk bulunmaktadır. Eğer onları kendi hallerine terk edersek açlıktan ölecekler. Cihadın da mallarımıza ihtiyacı var. Eğer mallarımızı cihad için kullanırsak o topluluk açlıktan ölecek. Ne yapmamız gerekir?" Bu soruya İbn Teymiye şöyle cevap verir:

"Mallarınızı cihad için veriniz. Onlar açlıktan ölsünler, çünkü İslâm, cihadda, kâfirler müslümanları bize karşı kendilerine kalkan edinirlerse İslam ümmetinin tehlikeye düşeceğinden korkulursa kalkan edilen müslümanları öldürmemizi bize mubah kılmıştır." Buna göre kâfirler müslümanların esirlerini getirip ordularının önüne dikseler ve bize doğru ilerlemeye başlasalar bizim kâfirlerle savaşmamız için müslüman kardeşlerimizi dahi kurşuna dizmemiz caizdir. Bu bir zarurettir. Dolayısı ile haram olan mubah kılınmıştır. Aç olan bu insanlar, Allah'ın bizzat öldürmesi ile ölmüşlerdir. Halbuki bize karşı kalkan olarak kullanılan müslümanlar bizim elimizle öldürülmüş olurlar. Elbetteki müslümanların bizim elimizle öldürülmesi, Allah'ın onları aç bırakarak öldürmesinden

daha vahimdir. Bizim elimizle öldürölmelerine ruhsat verildiğine göre aç kalarak ölmelerine ruhsat olduğu muhakkaktır. Bu nedenle günümüzde hiçbir kimsenin cihaddan geri kalması caiz değildir. Bu cihad ister Afganistan'da olsun, ister Filistin'de olsun, veya cihadın yapılabileceğı hangi bölgede olursa olsun hüküm budur. Savaşmak... Cihad etmek...

Cihad Nedir?

Dört mezheb imamı cihaddan maksadın Allah yolunda savaşmak olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. Kalemle cihad veya dille cihad vb. şeylerle cihad şer'i deyimle cihad değildir. Şer'i deyimle cihadın anlamı; savaşmaktır. Bu nedenle Peygamber Efendimiz (sav)e Allah yolunda cihad etmeye neyin denk olabileceği sorulduğunda o; "buna gücünüz yetmez" cevabını vermiştir. Şayet cihad kalemle veya dille olsaydı buna güç yetirecekleri muhakkaktı.

Evet bir sahabe Rasulullah'a:

- "Ey Allah'ın Rasulü Allah yolunda cihad etmeye ne denk olabilir" diye sormuş, Rasulullah da:

- Buna gücünüz yetmez, şimdi sizden biriniz mücahid cihadından dönünceye kadar hiç ayrılmadan namaz kılmaya ve arasını açmadan oruç tutmaya gücü yeter mi?" demiştir. Orada bulunanlar:

- "Buna kimin gücü yetebilir ki" cevabını vermişlerdir. Rasulullah da:

- "İşte mücahidin mükafatı bunları yapabileceklerin kazanacakları mükafattır. Allah yolunda cihad eden kimse, mücahid cihaddan dönünceye kadar açmadan oruç tutan, ara vermeden namaz kılan ve Rabbine ibadetle meşgul olan kimse gibidir" buyurmuştur. Biliyor musunuz bir kısım insanlar cihadı nasıl tarif ediyorlar? Ona; nefis ile cihad diyorlar. Oruç tutmanın, namaz kılmanın nefis ile cihad olduğunu söylüyorlar. Şayet cihad bundan ibaret olsa idi nasıl Rasulullah; insanların mücahidin aldığı sevaba güç yetiremeyeceklerini beyan etmiş olurdu? Bu hususta şöyle bir sözün hadis olduğunu naklederler: Rasulullah savaştan döndükten sonra sahabelerine şöyle demiş: "Sizler hayırlı ve uğurlu olarak döndünüz. Küçük cihaddan büyük cihada döndünüz. Dikkat edin bu da kişinin nefisine karşı cihad etmesidir." Bu söylenilen söz uydurma bir hadistir, aslı ve astarı yoktur. Çünkü cihaddan maksat Allah yolunda savaşmaktır. Şimdi geliyor birileri asıl cihada küçük cihad diyor. Klimalar altında oturmaksa nefis ile cihadmış ve büyük cihadmış (!) Kebablar, kadayıflar, börek ve çörek yemek mi büyük cihad ? (!) Yoksa bombaların, şarapnel parçalarının altında savaşmak... Kardeşlerin dedikleri gibi on gün karlar üzerinde yürüyüp soğğun dehşetinden parmaklarının dökülmesini isteyecek hale gelmek mi büyük cihad? Şairin dediği gibi;

Ey iki Harem kentte (Mekke, Medine) ibadet eden abid(!)

Şayet bizi göreceksin;

Nasıl ibadetle oynadığını çok iyi göreceksin!

Vallahi bunlar ibadet adına oynuyorlar! Müslümanların kutsal değerleri ayaklar altında çiğnenirken, çocukları boğazlanırken, yaşlılar yakılarak öldürülürken, ülkeler işgal edilirken, mallar gasb edilip mukaddesatlar çiğnenirken; harameyni şerifeyne komşu olmak, aziz ve celil olan Allah'ın dini ile oynamaktır, oynamak (!) Şimdi sen evine giren hırsız, hanımının yatağında bırak yandaki odaya geçip gece namazı kıl(!) Böyle bir namaz sana lanet okur. Çünkü sen hırsız, ırz ve namusuna saldırır halde bırakıyor, yan odada Allah'a yalvarmaya girişiyorsun (!) Bu nasıl bir dua ve nasıl bir yalvarma. Yahut da önünde ırzın çiğneniyor, sen de Kur'an okuyorsun (!) Vallahi bu, aziz ve celil olan Allah'ın dini ile oynamaktır, oynamak. Allah teala bu tür insanları tasvir ederek şöyle buyuruyor: "Onlar dinlerini bir oyun ve eğlence edinmişlerdir" (Maide, 57) Evet, oyun ve eğlence! Şimdi sen Abdülbasit Abdussamet'i veya Minşavi'yi Kur'an okuyuşunu dinler zevk alırsın. Onu geriden takip etmek istersin. Bu sana büyük bir haz verir. Sen bundan herhangi bir sıkıntı veya zorluk görür müsün? Hayır. Ayrıca sen Kur'an'ın tecvidini öğrenirsin. Her ayın sonunda da teşvik için bin riyal veya daha fazla ücret alırsın. Ne kadar cüz ezberlersen o kadar riyal verilir sana. Kur'an'ı bitirdiğinde de ayrı bir mükafat... Allah için söyle. Bu mudur büyük cihad, yoksa organları parçalanıp havaya doğru savrulan, gözleri kurşunlarla delinen insanların yaptığı mı cihad?

Buna eğitim cihadı diyorlar (!) Vakıa asıl cihad bırakıldı. Cihad olmayan şeyler cihad addedildi. Aslında Kur'an-ı Kerim Allah yolunda şehid olma inancım ve kâfirlerle savaşma düşüncesini bu müslüman ümmetinin kalbine yerleştirmiştir. Bunun tezahürü Tebuk savaşında ve benzeri yerlerde görülmüştür. Bakınız bu savaşa 30 bin kişi katılmış, müslümanlardan sadece üç kişi ki bunlar Kab bin Malik, Bilal bin Umeyye ve Mirara bin Rabi'dir. Evet bunlar cihada katılmamışlardır. Bunlar eğitim cihadı yaptıkları hesap edilerek mazur görölmemişlerdir (!) Bilakis müslümanlar bunlarla, Allah tealanın kendilerini af ettiklerini bildirmesine kadar tam 50 kusur gün ilişkilerini kesmişler ve bunlara boykot uygulamışlardır.

Kur'an-ı Kerim mazeretsiz olarak cihada katılmayanlara ise bir daha böyle şanlı bir işe katılmamaları yasağı getirmiş ve şöyle buyurmuştur:

"Eğer Allah bu cihaddan sonra tekrar seni geri kalan bu topluluğa döndürür de onlar da seninle cihada çıkmak için izin isterlerse onlara şunu de: benimle beraber bir daha asla cihada çıkmayacaksınız ve düşmana karşı benimle beraber savaşmayacaksınız. Çünkü ilk defasında savaşa çıkmayıp oturmayı istediniz. Şimdi de geriye kalanlarla beraber oturun." (Tevbe, 83)

37 - 41 ÂYETLERİN TEFSİRİ

37- Bu ayların yerlerini değiştirerek geri bırakmak, inkârda ileri gitmekten başka bir şey değildir. Kâfirler böyle yapmakla doğru yoldan saptırılırlar. Allah'ın haram kıldığı ayların sayısını uygun yapmak için bir yıl haram ayı'nı helal, diğer bir yıl onu haram sayarlar. Böylece Allah'ın haram kıldığını helal kabul ederler. Yaptıkları kötü ameller kendilerine hoş gösterildi. Allah, kâfirler güruhunu doğru yola iletmez.

38- Ey iman edenler! Size ne oldu ki: "Allah yolunda cihada çıkın" denildiğinde ağırdan alarak, bulunduğunuz yerden kımıldamak istemediniz. Yoksa siz, ahireti bırakıp, sadece dünya hayatına mı razı oldunuz? Halbuki dünya hayatının geçimliği ahiret yanında pek azdır.

39- Eğer cihada çıkmazsanız, Allah sizi can yakıcı bir azapla cezalandırır. Sizin yerinize başka bir kavmi getirir ve Allah'a bir zarar veremezsiniz. Allah, her şeye kadirdir.

40- Siz, Peygambere yardım etmeseniz de, Allah ona yardım etti. Hani bir zaman Peygamber, iki kişiden biri iken kâfirler onu Mekke'den çıkardılar. Onlar mağarada iken arkadaşına: "Üzülme, şüphesiz ki Allah bizimle beraberdir" diyordu. Böylece Allah, Peygamberin üzerine emniyetini indirdi ve onu görmediğiniz askerlerle destekledi. Kafirlerin sözlerini alçalttı. Yüce olan ancak, Allah'ın sözüdür. Allah, her şeye galiptir, hüküm ve hikmet sahibidir.

41- Ey mü'minler! Güçlünüz, zayıfınız hep birlikte savaşa koşun. Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edin. Eğer bilerseniz bu sizin için daha hayırlıdır."

İnsana Bazen Kötü Amelleri Güzel Gösterilir:

Âyet-i kerimede de buyurulduğu gibi insana yaptığı kötü amel bazen hoş gösterilir. Kötü bir amel yaptığı halde hayır yaptığını zanneder. O bunun farkında değildir. Hatta bazen ihlas ve samimiyeti ile müslümanlara eziyet eder, bunu fark edemez. Değerli kardeşim Muhammed'in anlattığı şu gibi insanlar işte bu türden olan insanlardır: Muhammed dedi ki:

Ülkesinde pilotluk yapan bir kardeş pilotluğu bırakarak buraya (Afganistan'a) gelmişti. Bir ay kaldı ve daha sonra; "burada birçok bid'at ve şirk olan şeyler var" dedi ve ülkesine geri döndü. Muhammed kardeş (bir cami imamıdır. Allah ona büyük mükafatlar versin. Yaptığı işleri ona mübarek kılsın. Afgan cihadı için güzel meblağlar toplar, buraya getirir) ona;

- "Kardeşim! Gördüklerini anlatma. Meseleleri kapat" der. O da;

- "Hayır. Mutlaka hakkı açıklayacağım. İnsanları sakındıracağım" cevabını verir.

La havle vela kuvvete illa billah. O dereceye varmış ki Muhammed kardeş caminin hatibine; "Afganistan'dan dönen bu adam şöyle şöyle konuşuyor. Sen Cuma hutbesinde bu meseleye değin ve Afgan cihadına şüphe sokanlar hakkında ikna edici cevaplar ver" demiştir.

Evet bu kişi hayır yaptığını zannediyor. Halbuki cihada dahi eziyet ediyor. Bunun farkına varamıyor. Gerçeği açıklaması gerekiyormuş (!) Hakkı haykırması icab ediyormuş (!) İnsanların bunu bilmesi gerekiyormuş (!) İşin garibi bunu yaparken de sevap kazandığını zannediyor. Bilmiyor ki bu davranışı ile nice yetimlerin ağızına varacak lokmalarını kesiyor. Dul kadınların namahrem yerlerini örtecek elbiselerine engel oluyor. Yine bilemiyor ki Afganistan'daki insanlar ne kadar farklı durumda olsalar da biz onları İslâm dışı sayamayız. Onlar müslümandır. Vallahi onlar istense de istenmese de müslümanlar. Madem ki onlar müslümandır, onlara yardım etmemiz, ellerinden tutmamız, maddi ve manevi ahlâk ve durumlarını değiştirmemiz gerekir. Biz onlarla birlikte cephelerde olmalıyız ki onları düzeltelim. Onlar bize; "buyurun Arap kardeşlerimiz. Sizler bizim üstadlarımız ve efendilerimizsiniz" diyorlar. Bu hususta Tunus'lu şu an ayağından yara alan Şefik kardeşimiz bana şunları anlattı: Mezar-ı Şerif kentinde bir adam beni gördü ve ona: "Bu Araptır, buraya savaşmak için gelmiştir" dediler. Bunun üzerine adam benim yanıma geldi ve bana;

- "Ey Allah Rasulünün torunu! Buraya benim beldeme, benimle birlikte savaşmaya mı geldin?" dedi ve ağlamaya başladı. Dört günlük yoldan karın üzerinde yürüyerek, çocuklarını benim yanıma getirdi ve onların başını sıvazlamamı istedi.

Afganlılar dört günlük yoldan kar kış demeden çocuklarını alıp Arapların bulunduğu yere götürüyorlar ki Arap olan bir insan onların çocuklarının başını sıvazlasın, böylece bereket alsınlar. Onlar bize; "buyurun, siz bizim komutanlarımız, üstadlarımız ve önderlerimizsiniz" diyorlar. Ya biz...

Ebu Dücane (Allah rahmet eylesin. Mısır'dan gelerek Afganistan'ın kuzey bölgesindeki cephede şehid düşen kardeşlerden birisi. Abdullah Azzam Hurilerin Aşıkları isimli kitabında Ebu Dücane'den bahsetmektedir). Ebu Dücane'nin bulunduğu vadi 70 kilometrelik bir mesafeyi kapsıyordu. Bu alanda sigara içenler bile Ebu Dücane'ye saygı göstererek sigara içmiyorlardı. Onun komutasında bulunan hiçbir insan bir muska ve benzeri şey taşıymıyordu.

Bir arkadaşımız diyor ki: "Ben oturuyordum. Ebu Dücane de oturuyordu. Onun yanında bazı mücahidler bulunuyordu. Onlar çok hoş, tabii ve gördüğüm insanların en iyilerindendi." Bu kardeşimiz Ebu Dücane'nin insanları nasıl eğittiğini bize nakletti.

Evet Afganlılar da bir halk. Sen bunların hepsinin melek olmasını mı bekliyorsun? Allah Teala'nın Tahrim Sûresi'nde şu âyette belirttiği melekler gibi olmalarını mı arzuluyorsun?

"Melekler Allah'ın kendilerine verdiği emirlere karşı gelmeyen, verilen emirleri olduğu gibi yerine getiren varlıklardır." (Tahrim. 6)

Sen bu insanları bulunduğu apartmanın insanlarına, yaşadığın bölgenin insanlarına, bulunduğu caddenin insanlarına, hatta seninle beraber aynı sınıfta eğitim gören insanlarla kıyasla. Şimdi senin sınıfında okuyan bütün insanlar sabah namazını kılıyorlar mı, sigara içmiyorlar mı, yalan söylemiyorlar mı? Bunların bu halleri ile müslüman olduklarını kabul ediyorsun da Afganlılara neden böyle keskin davranıyorsun?

Ebu Dücane'yi anlatan kardeş diyor ki:

Ebu Dücane onlara; "sigarayı atın" dedikten sonra Ebu Dücane yanlarından ayrıldıktan sonra bile sigara içme cesareti gösteremiyorlardı.

Ben Kadı Masum'a dedim ki: Ebu Asım'ı bana anlat. (Ebu Asım 21 yaşında bir gençti). Kadı Masum dedi ki: Ben bunun kadar heybetli bir insan hiç görmemiştim. Muhammed bana Müslim ve Masum dediler ki: "Hiçbirimiz Irak'lı Ebu Asım'ın karşısında konuşmaya cesaret edemiyorduk."

Evet Afganlıları eleştiren kardeş. Sen de Iraklı Ebu Asım gibi yapsana. O Afganlılara sadece Kur'an okumasını öğretmişti. O âlim değildi, fakih de değildi. Sadece lise mezunu bir gençti. Hafız-ı Kur'andı. Kıraati tecvide uygundu. Ebu Asım Afganlılara tecvidi öğreterek onları itaatkâr kıldı, kendisini sevdi. Öyle ki Ahmed Şah Mes'ud karargahını tamamen yerinden taşıma mecburiyetinde kaldı. Çünkü onlar Ebu Asım'ın şehid edildiği yeri görünce neredeyse baygınlık geçiriyorlardı. Sizler dinlediniz. Ebu Berber Evs'in; "Bir Arap yaralanınca kapılarını üzerlerini kilitleyip açılıyorlar. Kendilerinden ise çok kimseler öldürülüyor, önemsemiyorlar" dediğini duymuştunuz. Peki kardeşim, buyur gel, sen de bunlar gibi yap. Size engel olan kimse var mı? Fakat ne yazık ki bazen insana âyet-i kerimde de buyurulduğu gibi "Kötü ameli süslü gösterilir de o da onu süslü görür." (Fatır, 8) Bu gibi insanlardan olma (!) Devamlı aziz ve celil olan Allah'a şöyle yalvar:

"Ey Allah'ım. Sen bana hakkı hak göster, yoluna uymayı nasib et. Batılı da batıl göster ve ondan kaçınmayı nasib eyle."

Bazen insan meseleleri karıştırır, nitekim insanlar birine; "Ey filan. Sen meseleleri karıştırıyorsun. Başkalarının düşünceleri ile hareket ediyorsun" deyince Hz. Ali şunu söylemiştir: "Kişiler hakla tanınırlar. Hak kişilerle tanınmaz."

Evet, bazen insanlar meseleleri karıştırırlar, güzel bir şey yaptığını zannederler. Halbuki o kötü bir şey yapmıştır. Özellikle gayreti diniyesi olan kişilerde bu hal daha barizdir. Nitekim bizler de gençlik zamanımızda böyle idik. Lise mezunu iken bid'atlere karşı savaş açardık. Bir gün yanımıza büyük kardeşlerden biri geldi. Aslında ben köyümüzde hutbe okurdum. Bazen şehirde de hutbe okurdum. Bir defasında minberde iken cemaate dedim ki: "Cuma namazından önce kılınan bu sünnet bid'attir, onu kılmayın." Caminin imamı bana dedi ki:

"Sen bunun dışında başka bir mesele bulamadında mı bu meseleyi kurcalıyorsun? Bilmiyor musun ki insanların bazıları Şafii, diğerleri Hanefi, başka bir kısmı Maliki, bir bölümü de Hanbeli mezhebine mensublar. Bunların hepsi de Cuma namazından önce sünnet kılıyorlar."

Yine bizler ezandan sonra Rasulullah'a salavat getirilmesine karşı büyük bir savaş açmıştık. Bize gelen bu büyük kardeşe dedik ki:

- "Ne dersin, bu meseleler bid'at mı, yoksa değil mi?" O bize bağırdı ve dedi ki:

- "Sizler başka bir şey bulamadınızda mı bu meseleleri karıştırıyorsunuz? Çevrenizde bulunan insanları dağıtıyorsunuz. Biraz akıllı olun."

Evet bu abimiz tecrübe sahibi biri idi. Bizler daha ömrümüzün baharında idik, çok gayretli idik, gözümüz hiçbir şey görmüyordu. Evet bazen insana yaptığı kötü amel süslü gösterilir.

Üstad Hasan el-Benna (rahimahullah) bir defasında iki kardeşle birlikte mescidden çıktığında o iki kardeşten biri diğerine; "Allah kabul etsin" diyerek musafaha için elini uzattı, ikincisi ise; "bu bid'attir" diyerek elini çekti ve musafaha etmedi. Bunu gören üstad Hasan el-Benna elini çeken kardeşe yaklaşıp;

- "Bu utanmazca bir davranıştır. Peki utanmazlık Sünnet midir?

Utanmazlık Sünnet midir?! Senin için kardeşinle musafaha etmen sonrada ona bunun Sünnette varid olmadığını öğretmen, bid'at olduğunu bildirmen, senin için daha güzel ve evla değil midir?" der. Evet insana bazan kötü ameli güzel görünür, cazip gelir. İşte bu nedenle Allah Rasulü (sav) gece namazını kıldıktan sonra şu duayı yapıyordu; "Ey Cebrail'in, Mikail'in ve İsrail'in Rabbi. Gökleri ve yeri yaratan, görünmeyeni ve görüneni bilen Allah'ım. Kulların arasında ihtilaf ettikleri hususlarda karar verecek Sensin. Sen bizi ihtilaf edilen hususlarda izinle hakka ilet. Çünkü Sen dilediğini doğru yola iletirsin."

İbn Teymiye de (Allah rahmet eylesin) ihtilafli meseleler hakkında bir risale yazmış ve adına "İmamların İbadette İhtilafları" ismini vermiştir. Bu kitabında şöyle demektedir: "Namazın bazı şekillerini özenle yerine getirmeye çalışan bir insan, namazın bu şekillerinin yapılmadığı bir topluma geldiği zaman, eğer bu şekilleri ifa etmesi orada bir ihtilafa sebep olacak ise onu terk etmesi daha evladır. Çünkü imam Ahmed'e, namazlarında yüksek sesi: fatihadan sonra "Amin" diyen kimse bunu gizli olarak söyleyen bir kavmin yanında bulunsa "Amin" demesini gizli mi söylesin yoksa açıktan mı söylesin? diye soruldu. İmam Ahmed; Bunu açıktan söylemesin. Çünkü bu şekiller öyle sünnetlerdir ki yapan sevap alır, terk edene hiçbir günah yoktur. Ümmetin birliği farzdır. Ümmetin birliği bu sünnetlerden önce gelir, cevabını vermiştir." Kardeşim! Bunlar akıllı insanlardı. "Kendilerine namazdaki bu şekiller veya sünnetleri bunları yapmayanlar için de devam ettirelim mi" diyenlere İbn Teymiye şu cevabı vermişti: "Siz sünneti yayın ancak onu yaymak için kavgaya girişmeyin." İşte bu nedenle ben de Arap kardeşlerimizin namazda ellerini kaldırmamalarını tavsiye ediyorum.

Bu hususta Şeyh Temim:

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile. Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun. Salat ve selam peygamberlerin ve rasullerin sonuncusu olan efendimiz Muhammed' e, aline ve tüm sahabelerine olsun.

İki yıl önce Babi mevkiinde Şeyh Sayyaf ile beraberdim. Babi'deki büyük bir camiye ikindi namazı için gittik. Riyad şehrinin tanınmış âlimlerinden bir kardeşde gelmişti. Burada onun ismini zikretmeye gerek yok. (Allah bizim de onun da kusurlarını affeylesin ve bize doğru yolu göstereyin). Cemaatle birlikte namaz kıldık. Allah da şahiddir ki o benim önümde namaz kılıyordu ve yanında Afganlı birisi vardı. Tabi mescid Afganlılarla doluydu. Bu alim ayağını yanındaki Afganlının ayağına birleştirmek için ayağını açıyor, Afganlı ise ayağını çekiyordu. Afganlılar zorlamaya gelmezler. Onlar ancak iyilikten anlarlar. Burada önemli olan onu kendi haline terk etmesiydi. Sonra rükuya gittik. Rükuda Afganlı adamın kendisinden uzakta durduğunu hissetti ve Afganlının ayağından tutup namazda çekerek kendisine yaklaştırdı! Afganlı ise ayağını geri çekti ve uzaklaştı. Rükü boyunca o kardeş Afganlıyı çekiyor Afganlı da geri gidiyordu. Eliyle Afganlının ayağını tutuyor ve kendi ayağına yapıştırmak için çekiyordu. Elini bıraktığında ise Afganlı tekrar ayağını uzak/aştırıyordu. Yani rükü esnasında ayağını yapıştırmak için bir savaş veriliyordu! Afganlı ayağını arapça rakamlarına göre 8 (A) şeklinde açamıyor neredeyse yürürken düşecek bir haldeydi. Görüldüğü gibi iki adam bir tarafta Afganlı diğer tarafta başka biri. Hiç bu manzara yakışır bir manzara mı? Kardeşim sen ayağını yanında namaz kılana dayamaya çalışma, problem çıkarma. Namazdan sonra bu kardeşle konuştum ve ona nasihat ettim. Allah bizi de onu da affeylesin. O da; "Bu gerekli, mutlaka yapmam lazım" dedi. Bu zat ayağını diğerine dayamamayı kabul etmedi. İlla da dayanacaktı. Kardeşim bu namazın şekil/erindendir, bir başkası ayağını sana yaslamıyorsa sen fitne mi çıkaracaksın? Hocanın

da (Abdullah Azzam'ın da) buyurduğu gibi namazda elleri kaldırmak namazın şekillerindendir, biz bu şekilleri bırakalım. Çünkü Afganlı kardeşlerimiz Ebu Hanife'nin mezhebindendirler. Allah imamların hepsinden razı olsun. Madem ki bu tür ihtilaflar cevheri ihtilaflar değildir, bu meselelerde serbest olalım. Aziz ve celil olan Allah'ın bizleri de sizleri de hakka muvaffak kılmasını niyaz ederiz."

42 - 45. ÂYETLERİN TEFSİRİ

42- Ey Muhammed! Eğer cihad kolaylıkla elde edilecek bir dünya menfaati ve istenilen bir yolculuk olsaydı, elbette sana uyarlardı. Fakat zorlukla aşılacak yol onlara uzak geldi:"Eğer gücümüz yetseydi, elbette sizinle beraber cihada çıkardık" diye Allah'a yemin edeceklerdir. Onlar bu davranışlarıyla kendilerini helak ederler. Allah biliyor ki, onlar, mutlaka yalancılardır.

43- Allah seni affetsin! Doğru söyleyenler sana belli olmadan ve yalan söyleyenleri bilmeden cihada çıkmamalarına niçin izin verdin?

44- Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla, canlarıyla cihad etmemek için senden izin istemezler. Allah takva sahiplerini çok iyi bilir.

45- Senden ancak, Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenler, kalbleri şüpheye düşmüş olanlar ve kuşkuları içinde bocalayıp duranlar cihada çıkmamak için izin isterler.

"Eğer kolay bir kazanç ve kısa bir sefer olsaydı mutlaka peşinden gelirlerdi." Yani mesafe bir veya iki haftalık basit bir yolculuktan ibaret olsa idi yahut bir umre seyahati veya uluslararası konferans olsaydı seninle birlikte olurlardı.

"Fakat sıkıntılı yolculuk onlara uzak geldi." Çünkü Medine ile savaşın yapıldığı Tebuk arası 800 kilometredir. "Yemin ediyorlar" yani cihada katılmamak için yalanlarına bir de yemin karıştırıyorlardı ve bu kendilerini helake sürüklenmesini hızlandırıyor.

"Allah biliyor ki onlar, muhakkak yalancılardır... Allah seni affetsin... Neden onlara izin verdin?" Yani onlara bunun için nasıl bir ruhsat verebilirsin? Namazı terk etmesi için bir kimseye izin vermen caiz midir? O halde bir kimseye cihadı terk etmesi için nasıl izin verebilirsin?! Bir kimse için Ramazan'da oruç tutmamasına (mazeretsiz olduğu halde) ruhsat vermen sana caiz olur mu? O halde nasıl bir kimseye cihada katılmaması için ruhsat verebilirsin?! Tebuk halinin hakim olduğu bir günde -günümüzde de olduğu gibi- cihadla oruç arasında hiçbir fark yoktur. Âyet-i kerimede Rasulullahın cihaddan geri kalmaya dair herhangi bir kimseye ruhsat veremeyeceği belirtilmiştir. Öyle ki gözleri görmeyen Abdullah ibn Ummû Mektum, Allah Rasulü (sav)'e gelmiş ve cihada katılmamak için izin istemiştir. Allah Rasulü (sav) ona; "(cihada katılmaman için) sana herhangi bir ruhsat bulamıyorum" demiş ve bunun üzerine şu âyet-i kerime nazil olmuştur:

"Müminlerden, özür sahibi olmaksızın oturanlarla, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad edenler bir olmazlar. Allah, mallarıyla ve canlarıyla cihad edenleri, oturanlara, derece itibarı ile üstün kılmıştır." (Nisa, 95)

Allah Rasulü (sav), gözleri görmeyen Abdullah ibn Ummû Mektum'un isteğine; "senin için dinde bir ruhsat bulamıyorum," diye cevap veriyordu. Evet, bugünkü cihaddan alıkoyan müslümanlar gibi onun elinde mühür yoktu. Ruhsat isteyene "gidemezsin" diye hemen kaşe basmıyordu.

Subhanallah!

Eğer Allah Rasulü (sav), cihaddan geri kalmak isteyen bir kimseye izin vermeye gücü yetmiyor ise, bugün müslüman olduğunu söyleyen yetkililer nasıl meyhanelerin açılmasına ruhsat verebilirler? Ruhsat vermek, izin vermek Alemlerin Rabbi olan Allah'ın hakkıdır. Helal ve haram tesbit etmek, kanun koymak Allah'a aittir. Allah'ın izni olmaksızın kanun koyan kimse, Allah'a ortak (şirk) koşmuş olur. Tüm İslâm âlimleri Allah'ın indirdiği kanunların dışında başka kanunlar koyan kimsenin küfrü ve İslâm'dan çıkacağı hususunda ittifak etmişlerdir. Bugün kanun koyanlar ne yapıyorlar? "Biz filanoğlu filanlarız, aşağıdaki kanun maddelerini koyduk;

a. Dört kimse bir arada bulunamaz,

b. Kimde bir silah bulunursa askeri mahkemeye sevk edilir" derler.

Çekinmeden kendilerini kanun koyan kabul ederler, kanun koyuyoruz, diye kendilerini vasıflandırıyorlar. Böylece fesat yuvalarından başka bir şey olmayan gece kulüplerinin açılması için ruhsatlar çıkarıyorlar. Örneğin Ürdün'de içerisinde bar bulunmayan otellerin açılmasına ruhsat vermiyorlar. Birçok müslüman tek yıldızlı ve içerisinde bar bulunmayan otel açabilmek için ruhsat talebinde bulundular ancak ruhsat talepleri kabul edilmedi ve otellerin açılmasına izin verilmedi. Turizm bakanlığı açılacak otellerin içerisinde bar ve yüzme havuzu bulunmasını şart koşuyor. İçerisinde yüzme havuzu ve bar bulunmayan otellere açılması için ruhsat verilmiyor. Evet... İçkiye ve zinaya ruhsat verilmekte, hatta birçok Arap ülkesinde genelevlerinin açılması için dahi ruhsat verilmektedir. Ve devlet bu fuhuş yuvalarından da vergi almaktadır! Evet... Halkı müslüman olan birçok ülkede fuhuş yuvalarının, kumarhanelerin açılması için devlet ruhsat vermekte ve müslümanlara; "biz sizlerin istediği kumarhaneye girerek kumar oynamasına, zina etmesine izin veriyoruz. Bunların tamamı bizim şeriatımızda helal" denilmektedir! Özel araba, hareketli ev hükmündedir. Buna göre bir emniyet görevlisi; kendi özel arabasında zina eden bir erkekle bir kadını gördüğü zaman, kadın yardım istemediği sürece müdahale etme hakkına sahip değildir. Çünkü insanların kendi evlerindeki huzur ve güvenlerini bozmak caiz değildir (!) Bu Mısır'da yürürlükte olan bir kanundur. Kanuna bak! Evet, zina ev içerisinde yapıldığı taktirde kanunen suç sayılmayacak. Ancak kadın kocasının evinde başka bir erkekle zina ettiği taktirde suç sayılacak. Çünkü bu kadın koca evinin saygınlığını çiğnemiştir! Fakat kadın kendi evinde değil de başka bir adamın evinde zina ettiği taktirde, suç işlemiş sayılmayacak ve yargılanamayacak. Bu kanundur (!) Zinaya verilen bir ruhsattır (!)

Faize gelince. Bankalara faizle muamele edebilmeleri için ruhsat vermektedirler. Yani Allah'a ve Resulü'ne harb ilan edebilmeleri için bir kale inşa etmelerine izin verilmektedir. Halbuki yüce Mevla şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve eğer iman ediyorsanız faizden arta kalanı bırakın. Eğer böyle yapmazsanız Allah ve Rasulü tarafından size karşı savaş ilan edilmiş olduğunu bilin..." (Bakara, 278-279)

Müslümanların memleketlerinde caddelerde yürüdüğünüz zaman en çok dikkatinizi çeken levhalar, Allah'a ve Rasulüne savaş ilan eden yerlerin levhalarıdır. Falan banka, filan banka, falan bar, filan gazino, falan gece kulübü vb. Bir çok Arap ülkelerinde, bir mahallede tesettürlü bir bayan görüldüğü zaman istihbaratın gözü o tesettürlü bayanın üzerinde olmakta, onu takip ederek kendisi ve ailesi hakkında bilgi toplamaktadırlar. Onları yakalamak için fırsat kollamaktadırlar. Mısır'da el-Ezher Üniversitesi'nde doktora yaptığım sıralarda hanımımla birlikte orada bulunmaktaydım. Hanımım tam tesettürlü giyinmektedir. Bizler İslâm hukuku üzerine doktora yapmak için bir grup halinde Ürdün'den el-Ezher Üniversitesi'ne gönderilmiştik. Vallahi! Bizimle aynı grupta

gelen kardeşlerimiz tam tesettürlerinden taviz vermek zorunda kaldılar.

Kahire Üniversitesi'nde bizim orada bulunduğumuz zaman yaklaşık 120 bin erkek ve kız öğrenci bulunuyordu. Kız öğrencilerin içinde sadece Seyyid Kutub (rahimahullah)'ın bacısının kızı tesettürlü idi. Bu kız başka bir kızı da ikna ederek ona da çarşaf giydirtmişti. Çarşaf giyen bu arkadaşının evinde kıyametler koptu. Kız, "kızım sen bizim başımızı belaya mı sokacaksın? Senin yüzünden bizim de belaya sürüklenmemizi mi istiyorsun?" şeklindeki sözlerle karşı karşıya kaldı. Kız kapalılıkta ısrar etti, ailesi onu açmaya zorladı, nihayet imtihan günü saat altı veya yedide çarşafı alıp suya soktular ki kız onu giyemesin.

Evet İslâm'ın emirlerine riayet suçtu, suç (!) Cinayet gibi sayılıyordu (!)

Vallahi bana bir genç şunları anlattı. Bilmiyorum gerçekleri mi aktarmak istedi yoksa şaka mı yapıyordu. Genç nereye giderse istihbarat adamı onun peşini bırakmıyormuş. Otobüste, üniversitede, yolda, adeta onun gölgesi gibi ondan ayrılmıyormuş. Bir gün müslüman bu genç o derece rahatsız olmuş ki meyhaneye dalmış, eline bir şişe içki almış, onu yanına koymuş. Bu defa istihbarattan olan adam buna inanmamış. "Bu içki mi, mümkün değil? Hiç bu içki içer mi?" diye kendi kendine konuşmuş, sonra gidip efendilerine şu raporu sunmuş: "Ahlaki düzeldi, takip edilmesinden vazgeçilsin." Bu gencin ismi Tefik eş-Şerifmiş. Durumun ne kadar vahim olduğunu bu olay göstermektedir. Öyle ki bazı Arap devletlerinde hacca giderken bile adeta kovuculuk fonksiyonunu icra eden istihbarat şeflerinden okey alma. mecburiyetin vardır. Sabıkasızlık belgesi vermeleri gerekir. Halbuki bu insanlar, insanların ırz ve namuslarını payımal ederek para kazanan, müslümanlara zarar verdiği ölçüde maaşı yükselen insanlardır. Müslümanları kâfir rejimlere jurnalleyen bu insanlar koğuculuğun en beterini yapmaktadırlar. Peygamber efendimiz ise bir hadis-i şerifinde; "Cennet'e koğuculuk yapanlar giremeyecektir" diye buyurmuştur. Bir gün Huzeyfe bin el-Yeman bir yerde oturmuş sohbet ediyormuş. Uzaktan bir adam gelmiş, orada bulunanlar; "bu kişi konuşulanları idarecilere şikayet ediyor" demişler. Huzeyfe de şu cevabı vermiştir: "Ben Rasulullah (sav)'in koğuculuk yapanın Cennete girmeyeceği buyruğunu işittim," demiştir. Hadis-i şerifte geçen ve koğucu diye tercüme edilen "katlat" kelimesinin manası; insanların ayıplarını yakalamaya çalışan ve yapılanları doğru dahi olsa yöneticilere rapor eden demektir.

Dinliyor musun sevgili kardeşim (!) Bir takım gerçekler dahi yöneticilere, insanların yaptıkları şeyleri gerçek olarak da rapor etse o hadisin kapsamına girmektedir.

Tanınmış meşhur âlim Şeyh Muhammed Necib bana şunları anlattı:

Beni iki sene hapiste tuttular. Hücrede bulunan büyük kobra yılanları benim karnımda ve başımda geziyorlardı. Onlara dedim ki:

- "Beni buraya getirmenizin sebebi nedir?" Dediler ki:

- "Müslüman Kardeşlerden olan senin komşun bir araba satın aldı." Dedim ki:

- "Peki komşumla benim alakam ne?" Dediler ki:

- "O sana selam verdi, sen de onun selamını aldın,"

Evet bunları Şeyh Muhammed Necib konuşuyor Vallahi ben bu sözleri onun bizzat kendi ağzından duydum. O vefatından birkaç ay önce bunları bana Cidde'de anlattı. O genel olarak acıları ve özel olarak kendi acılarından bahsetti. Şeyh Muhammed, Abdunnasır'ın yaşadığı bölgedendi. Sadece selamı aldığı için ona böyle yapmışlardı. Biliyorsunuz ki selamı vermek sünnet, almak vaciptir. Bu zat sırf komşusunun verdiği selamı alarak bir vacibi yerine getirmekle böyle cezalandırılmış ve kendisine; "selam aldığı için istihbarat birimlerine bildirmen gerekiyordu" denilmiştir. Hülâsa tam anlamı ile bir bela (!)

Size başka bir olay anlatayım. Bunu Abdullah Rüşvan anlattı. Ölü ise de sağ ise de Allah kendisine rahmet eylesin. Abdullah Rüşvan Cihad örgütü mahkemesinde savunmayı üzerine alan yüksek avukattır. Bu zat Kahire Üniversitesi'ndeki bir konferansında şunları söyledi: 1965 yılında Müslüman Kardeşler meselesinden dolayı bir subay hapsedilmişti. Bunun hapsedilişi sebebi ise onun 1954 yılında orduya girerken kendisine verilen formdaki "sen dindar mısın? Dindarlığında ısrar ediyor musun?" hanelerine "evet" diye cevap vermesi idi. Mısır ordusu 1965 yılında bütün ordu mensuplarının dosyalarını teker teker yeniden elden geçirmişti. "Sen dindar mısın? Dindar olmaktan ısrarlı mısın?" iki sorusuna da evet diyen herkesi tutuklamışlardı. İşte bu subay da 1954 yılında "ben dindarım, dindar olmaya ısrarlıyım" dediği için tutuklanmıştı.

Abdullah Rüşvan devamla diyor ki; Bu subay Şeyh Muhammed Evde'nin hapsedildiği hücrenin karşısındaki hücreye hapsedilmişti. İstihbarat şefleri yaşı 78 olan Ezher Üniversitesi Usuli'ddin Fakültesinin en büyük âlimi olan Şeyh Muhammed el-Evde'ni soruşturmaya başlamışlardı. Şeyh Evde doktora tezlerini yöneten ve Mısır devriminin manevi lideri d:ye adlandırılan biri idi. Abdunnasır'ı, Enver Sedat'ı ve benzerlerini o yetiştirmişti. Fakat 1965 yılı tutuklamaları olunca devrimci Nasır ve arkadaşları onu da tutuklamışlardı. İşte onu tutuklayıp hücreye koyduktan sonra onun karşısındaki hücrede bulunan tutuklu subay gördüğü şu manzarayı anlattı: "Şeyh Muhammed el-Evde'nin hücresi açıldı. Ben içerden çıkan polis köpeklerini saymaya başladım (her polis köpeği bir eşek kadardı. Biri caddeden geçse bütün caddedeki insanlar ondan çekinir). Onlar yirmi altı polis köpeği idi. Sorgulayıcılar Muhammed Ev de'ye yaklaşmak istediklerinde yanına varamadılar. Çünkü köpeklerin dışkıları, idrarları onun saçını, sakalını ve elbisesini felaket kokutmuştu. Uzaktan hortumlar tutarak Şeyh Muhammed Evde'yi yıkadılar. Ondan sonra onun yanına girdiler, elbisesini değiştirdiler, ta ki 78 yaşına varan ve en yüksek fıkhi düşünceye sahip olan bu büyük âlimi sorgulayabilsinler (!) Ne yazık ki onu sorgulayanların efendilerini o bizzat kendi evinde yetiştirmişti. Onlar ise o zatı Arap atasözünde geçen "sinimmar" gibi ödüllendirmişlerdi.

Savaşıa Katılmama İzni

Âyet-i kerimede; "Allah seni affetsin... Neden onlara izin verdin?" buyurulmaktadır. Allah Rasulü (sav)'in savaşıa katılmamaları hususunda bazı kimselere izin vermesi sebebiyle, şanı yüce Allah, Peygamberi'ne sitemde bulunmakta ve ona; bu kimselere izin vermek senin hakkın değildir. Çünkü bu konuda emir vermek sana ait değildir, demektir. Aziz ve celil olan yüce Allah siteminden önce "Allah seni affetsin" ifadesini zikretmiş ki Rasulullah korkusundan mahvu perişan olmasın. Kalbi yerinden kopar hale gelmesin. Âyet-i kerimede: "Doğru söyleyenler sana belli olmadan ve yalan söyleyenleri bilmeden cihada gitmemelerine niçin izin verdin?" buyurulmaktadır. Burada geçen "yalan söyleyenlerden" maksat münafıklardır. Çünkü münafıklar diyorlardı ki: "Gidip izin isteyelim. Eğer izin verirse, izni ile burada kalmış oluruz vermezse de yine onu dinlemez burada kalırız." Bundan sonra gelen âyet-i kerime onların içlerinde taşıdıkları beyan ederek şöyle buyurulmaktadır:

"Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla ve canlarıyla cihad etme konusunda senden izin istemezler. Allah, takva sahiplerini çok iyi bilendir. Senden ancak Allah'a ve ahiret gününe inanmayanlar ve kalbleri şüpheye düşüp şüphelerinde bocalayanlar izin isterler." Âyet-i kerimede savaşıa katılmayıp sırf geride kalmayı istemek münafıklık alameti sayılmıştır. Bu nedenle bir kısım müfessirler bu âyet-i kerimenin Nur Sûresi'nin şu âyeti ile nesh edildiğini söylemişlerdir:

"... Eğer onlar bazı işleri için senden izin isterlerse içlerinden dilediğine izin ver. Onlara Allah'tan mağfiret dile. Şüphesiz ki Allah çok bağışlayandır ve çok merhamet edendir." (Nur, 62)

Müfessirlerin bu görüşleri insanın içine tam sinmemektedir.

Çünkü Tevbe Sûresi'nin bu âyeti hicretin dokuzuncu yılında, Nur Sûresi ise hicretin beş ve altıncı yıllarında nazil olmuştur. Aralarında büyük bir zaman farkı vardır. Önceden gelen bir hüküm sonradan geleni bozmaz. Ayrıca savaşıma ile ve cihad ile ilgili hükümler Tevbe Sûresi'nin âyetlerinden çıkarılır. Çünkü bu sûre müslüman toplumun tavır ve hareketini, gazvelerini, savaşılarını, sağlam bir şekilde tanzim etmiştir ve bundan sonra herhangi bir ek yorum gelmemiştir. Bu nedenle kim İslâm'da cihad hükümlerini bilmek isterse Tevbe Sûresi'ni okuyup anlaması gerekir. Bu hükümler orada mevcuttur.

Bu sûrenin âyetlerinden bazıları da şunlardır:

"Mukaddes olan haram aylar çıkınca müşrikleri nerede bulursanız öldürün..."(Tevbe 5)

"Ey müminler! Müşrikler sizinle nasıl topluca savaşıyorlarsa siz de onlarla topluca savaşıın. Bilin ki Allah mutlaka takva sahipleri ile beraberdir." (Tevbe, 36)

Bu âyetler, kılıç âyetleri olarak isimlendirilmiştir. Kılıç âyetleri, Mekke ve Medine'de nazil olan "güzelce yüz çevirme, aldırış etmeme, hikmet ve güzel öğütle tartışma" vb. hükümleri kapsayan yüz yirmi den fazla âyeti nesh etmişlerdir.

"Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla ve canlarıyla cihad etme konusunda senden izin istemezler." (Tevbe, 44)

Cihaddan Geri Durup Oturmak Akideyi Zedeler

Üstad Seyyid Kutup bu âyetin izahında şöyle demektedir; "Cihaddan geri kalmak inançta bir boşluktur, dinde bir zaafiyettir. Kalbine iman yerleşen, bu din ile yoğrulan bir insan, önünde Allah'ın yasaklarının çiğnendiğini, kutsal şeylerin ayaklar altında alındığını, masum kanların akıtıldığını, ırz ve namuslara saldırıldığını, tağutların şehvani arzuları karşısında haramların irtikab edildiğini gördükten sonra sakın bir kalple oturup kalması, bunları değiştirme azminde olmayışı ve bunlara karşı çıkma azmini taşımayışı akıl almaz bir şeydir."

Üstad Ebu Macid (Allah'tan onu ve bizleri en güzel mükafatla mükafatlandırmasını niyaz ediyoruz) şöyle diyordu;"Bir bardak (aşmadıkça dolmuş sayılmaz. Bir kalp de çevresinde bulunan insanlara taşmadıkça bu dinle dolmuş olmaz."

Evet yüce Mevla; "Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla ve canlarıyla cihad etme konusunda senden izin istemezler. Allah takva sahiplerini çok iyi bilendir" buyurmaktadır. Çünkü cihad takvayı açığa çıkaran bir alamettir. Bu nedenle İslâm ümmetinin herhangi bir şehrinde veya başkentinde fıkıh âlimlerinin çözemediği bir sorun olduğu zaman fıkıh âlimleri şöyle diyorlardı: "Siz bu meselenin fetvasını sınırdan nöbet bekleyenlere gönderin, çünkü onlar Allah'a daha yakın ve bu soruya cevap vermeye daha müsaittirler." Böylece bu meselenin fetvasını sınırdan nöbet bekleyenlere gönderiyorlardı. Çünkü bunlar, fıkıhın oturup ilim tahsil edenler tarafından değil, savaşa katılanlar tarafından daha iyi idrak edileceği görüşündeydiler. İşte aşağıdaki âyet-i kerimede geçen "dinde fakih olma" özelliğinin de oturup ilim tahsil edenler tarafından değil, savaşa katılanlar tarafından gerçekleştirileceği görüşünde olan âlimler, bu şekilde düşünmüşler ve âyete şu şekilde mana vermişlerdir: "Müminlerin hepsinin savaşa çıkmaları gerekmez. Her topluluktan bir cemaat dini iyi öğrensinler ve kavimlerine döndüklerinde onları uyarınsınlar diye savaşa katılsa ya? Umulur ki böylece yanlış hareketlerden sakınırlar." (Tevbe, 122) Görüldüğü gibi bu âlimler âyet-i kerimenin cihad edenlerin ilim erbabı olacaklarını, oturup köşelerde kitaplarla meşgul olanların fakih olamayacaklarını beyan ettiğini söylemişlerdir. Bu hususta Seyyid Kutup (Allah ona rahmet eylesin) devamlı şunu tekrar etmektedir: "Şüphesiz ki fıkıh oturanlardan alınmaz. Şüphesiz ki Allah'ın dini, heyecanı olmayan, yerinde oturup kalan bir fakihten alınmaz."

Bir defasında Seyyid Kutup'a hapisanede bir mesele zikrederler ve "falan âlim bu konuda şöyle diyor," derler. Bunun üzerine Seyyid Kutup; "biz oturanlardan fıkıh almayız," cevabını verir. Âyet-i kerimede şöyle buyruluyor: "Eğer bunlar, cihada çıkmak isteselerdi onun için hazırlık yaparlardı. Fakat Allah, onların savaşa çıkmalarını hoş görmedi deyerlerinde durdurdu. Onlara: "Geride kalıp oturanlarla beraber siz de oturun" denildi." (Tevbe, 46) Âyet-i kerimede "Eğer bunlar, cihada çıkmak isteselerdi mutlaka onun için hazırlık yaparlardı" buyruluyor. Çünkü cihada çıkmanın belirti ve alametleri vardır, o da hazırlık yapma, eğitim görme vb. hallerdir.

Şimdi kardeşim Allah hakkı için söyle bana: "Ben Allah yolunda cihad etmek istiyorum" diyorsun. Bununla birlikte her yıl yatak odasının mobilyasını, salonun mobilyasını, arabanı değiştiriyorsun. Lüks tüketim eşyalarını günden güne artırıyorsun. Şimdi sorarım sana, gerçekten sen Allah yolunda cihad etmede samimi misin, doğru mu söylüyorsun? Yoksa ne yapıyorsun? Her yıl salonun mobilyasını değiştiriyorsun. Allah senin gibi mahkumların yardımcısı olsun!

Bakıyorsun ki ayda 100 dinar Ürdün parası maaş alan bir memur evlenmeden önce yatak odasını, salonu, mutfak eşyalarını düzenlemeye kalkıyor. Peki kardeşim bu alacağın eşyalarını nereye koyacaksın? Senin maaşının tümü bu eşyaları koyabileceğin bir evi kiralamaya bile yetmez. Bununla da kalmıyor. Aldıktan sonra bunları değiştirme, her yıl arabanın modelini değiştirme, eskisini çok ucuza satıp, yenisini 500 SL Mercedes gibi yenisini veya Mitsubichi gibi bir başkasını almaya kalkışıyorsun. Bir Mitsubichi yaklaşık 350 bin rupi yapıyor. Vaki bu bir cinayet, nasıl bu olabilir? Bununla birlikte de zavallım Allah yolunda cihad etmek istiyormuş (!) Cihad etsen hazırlığını yaparsın. Çünkü Rabbin "şayet onlar cihada çıkmak isteselerdi onun için mutlaka hazırlığını yaparlardı" buyuruyor. Sen bu kadar borcu yaptıktan sonra sana gelip: "haydi kardeşim cihada gidelim" denildiğinde cevabın şu olur: "Vallahi kardeşim borçluyum, borçlu"

Peki kardeşim borcunu az yap. Seni bunları yapmaya zorlayan mı var?

Yüce Mevla'nın da buyurduğu gibi;

"Yoksa onlar büyük bir gün için diriltileceklerini sanmıyorlar mı?" (Mutaffifin, 4-5)

Böyle insanların çoğunu cihaddan borç alıkoyar. Çokları da münkere karşı çıkma hususunda ağızından tek kelime çıkaramaz. "Kitubu'l-İman" in yazarı Dr. Muhammed Nuayim ile Ürdün Üniversitesi'nde birlikte idik. Bu kardeşimiz cihad konusunda da birçok kitap telif etti. Üniversite, kitap yazan hocaların yazdıkları her kitaba oranla aylıklarını artırıyordu. Üniversite hocalarının maaşları ile diğer memurların maaşları arasında korkunç fark vardı. Ben, Muhammed Nuayim kardeşe şöyle diyordum;

- "Vallahi ben maaşlarımızın artmasını istemiyorum. Çünkü maaşlarımızın artması onlara karşı konuşmanızdaki çekingenliğimizi, korkumuzu artırıyor. Bizim maaşlarımızda, diğer devlet memurlarının maaşları gibi olsa, üniversite hocalarının hiçbirisi; görevimden atılırım, maaşımdan olurum, korkusu hissetmeksizin konuşabilecek!"

Evet 500 dinar, 600 dinar maaş alarak rahat bir hayat yaşayan bir kimse... Vazifeden çıkarılması halinde bu şekilde rahat bir yaşamın nasıl mümkün olacağı korkusunu hisseder. Gerçekten müslümanların hayatları ile müslüman olmayanların hayatları arasında büyük fark vardır.

Sasani Devleti tarihinde üçüncü Yezdicerd yenilgiye uğradığında aşırı derecede ağlamaya başlar. Etrafındaki yaverleri kendisine;

- "Neden bu kadar ağlıyorsun?" diye sorarlar. O da;

- "Bin aşçıdan ve bin şahin besleyicisinden başka aşçım ve şahin besleyicim kalmadı, artık ben sadece bin aşçı ile nasıl yaşayabilirim?" der. Yezdicerd'i yenilgiye uğratan ise Selman'dı. Selman, Yezdicerd'in yerine geçmişti. Selman'ın günlük harcaması bir dirhem infakı da bir dirhemdi. Kendi el emeği ile geçiniyordu. Geceleri kamıştan sepet ve kaplar örüyor, gündüz onu satarak üç dirhem kazanıyordu. Bir dirhemle kamış satın alıyor, bir dirhemi günlük ihtiyacı için kullanıyor, bir dirhemi de sadaka olarak infak ediyordu... Görüldüğü gibi bir kâfir ile bir müslüman arasındaki yaşama şekli oldukça farklıdır. Bizler Filistin'de eğitim kampında bulunuyorduk. Eğitim kampına dışardan hiçbir yiyecek ve içecek sokulamıyordu. Ne olursa olsun kamptaki yemekten yenilmek zorundaydı. (İnşallah biz de bu sistemi burada tatbik edeceğiz. Dışardan yemek getirilmesi

yasaklanacak, herkes aynı yemeği yiyecek). Bir torba ekmek alınır, güneşte kurutulduktan sonra bir ay boyunca onu yedik. Birbirimize ekmekleri kırmak için odun kullanmasını tavsiye ederdik. Bazan silahın dipçığı ile ekmekleri kırardık. Et, meyva göremezdik. Eğitim kampındaki dört ay boyunca ekmekten başka hiçbir şey bulamazdık. Bir defa dışında ekmekle de doyarak yediğimizi hatırlamıyorum. Kavut unundan yapılmış yarım ekmek veriyorlardı. Yufka şeklinde yapılan ekmekler o kadar inceydi ki üflendiğinde uçup gidecek halde idi. Sabahleyin yarım, öğlen yarım ve akşam yarım ekmek veriyorlardı. Sabahleyin yarım ekmeğin yanında on tane zeytin veriyorlardı. Mutfak sorumlusu bir yerde oturuyordu, biz önünden geçtiğimizde elini zeytin tenekesine daldırır, on tane sayar, her birimize verirdi. Çay, may diye bir şey yoktu.

Sudan'lı Bakan Muhammed Salih Ömer (Allah rahmet eylesin) kampta bizimle beraber eğitim görüyordu. Bilindiği gibi Sudanlılar kesinlikle yeşil zeytinden hoşlanmazlar ve çaysız da yaşayamazlar. Muhammed Salih zeytin almadığı için kamp sorumlusundan kendisine onun yerine çay verilmesini istedi. Kamp sorumlusu bunun isteğini reddetti ve; "çay yasaktır, biz sizin şehvetlerinizi kesmek istiyoruz," dedi.

Bir defasında bizi daha sonra tevbe edip müslüman olan meşhur komünist yazar Muhammed Celal Keşk ziyaret etti. Bir kardeş nöbet sırasını teslim almaya gidiyordu. Nöbetçilere devamlı kumanyaları gönderiliyordu. Kumanyasını nöbet yerinde yiyordu. Kumanyada ekmekleri kırıp üzerine mercimek çorbası döküyorlardı. Artık bizim her tarafımız mercimek olmuştu.

Amman'dan gelen bir kardeşimiz de bize bir sandık elma getirmişti. Ondan herkese birer tane dağıttılar. Herkese bir elma, bir tabak da pirinç çorbası düştü. Nöbetçiye bir elma, bir tabak da pirinç çorbası verince meşhur yazar Muhammed Celal Keşk şunu söyledi; "Herhalde ben hayal görüyorum. Mümkün mü bir elma olsun, hiç olur mu? Vallahi İslâm alemi sizin gibi yaşayacak olsalar biz dünyayı sarsarız ve bize boyun eğdiririz."

Hiç açlığından ölen bir kimse var mıdır? Hiçbir kimse açlıktan dolayı ölmemektedir. Günde bir insan yiyeceği ne kadardır? Üç rupi, (Pakistan para birimi) buna üç rupi de katık ekleyin toplam altı rupi eder.

Afgan mücahid liderlerinden Abdurrasul Seyyaf ve mücahidler her insan için günlük yedi rupi hesap ediyorlardı. Kardeşimiz Ebu Seyyaf Abdülmecid gibi mücahidlere günlük yedi rupi tahsis etmişti. O, eski hesapları esas alarak bu şekilde yaşıyordu.

Bilmiyordu ki mücahidlerin masrafları oniki rupiye ulaşmıştı. Fakat o Afganlıların eski hayat programını kendisine tatbik ediyordu. Günde yedi rupi harcıyordu. Şimdi düşünelim bizden birimiz günlük masraf olarak yedi rupi ile yaşasa, üzerinde de yüz ile yüzelli rupi değerinde böyle bir elbisesi bulursa (ki bu elbise en az dört sene dayanır. Eskime bilmez. Sen eskirsin o eskimez) aylık masrafımız ne kadar olur? $7 \times 30 = 210$ rupi eder. 100 rupi de ilave masraf kabul edilirse yaklaşık 300 küsur rupi eder. (Yani yaklaşık olarak 1.200.000 Türk lirası eder) Biz böyle bir hayat sistemi uygulasak yeryüzünde hangi güç bizim irade ve kararlılığımıza karşı koyabilir?

Bu hususta İmam Şafii şu şiirini söylemiştir:

"Ben, eğer yaşarsam yiyecek bulamamaktan dolayı yok olmam.

Eğer ölürsem de kabir bulamamaktan dolayı yok olmam.

Azmim sultanların azmidir. izzetinefsim, zilleti küfür sayan hür nefisdir."

Ey kardeşlerim! Bizi zillete düşüren nedir? Şehvet ve lüks düşkünlüğü değil midir? Bizi Allah yolunda mücadeleden ve cihaddan engelleyen şehvetler, rahatlıklar ve konfordur. Bakarsın bir genç henüz daha üniversitenin dördüncü sınıfındadır, mezun olduğunda vazifesini düşünmekle, vazifede ne kadar maaş alacağını hesaplamakta ve nasıl yüksek derecelere ulaşabileceğini düşünmektedir. Atasözünde denildiği gibi; havaya saraylar yapar. (Boş hayallere kapılır). Maaşım altıbin riyal olacak, beşbin riyal olacak, yedibin riyal olacak diye düşünür durur. Peki bunun maaşı bin rupi olduğunda bu insan yaşayabilir mi? Elbetteki yaşayamaz. Cihaddan geri kalır.

"Eğer onlar (cihada) çıkmak isteselerdi, elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların savaşa çıkmalarını çirkin gördü de kendilerini alıkoydu ve onlara; oturun oturanlarla beraber, denildi." (Tevbe, 46) İnanır mısınız yeni bir elbise almaktan veya yeni bir şey almaktan hiç hoşlanmıyorum.

Bir gün eve döndüğümde kadife yüzlü yeni sünger minderler gördüm. Görür görmez adeta şuurumu kaybettim ve;

- "Allah'a yemin ederim ki kadınların dini zayıftır. Bunları hemen evden çıkartın. Nereden geldi bunlar?" dedim. Evdekiler;

- "Hediye dir", dediler. Ben;

- "Bunların evimizde kalması mümkün değildir" dedim ve eşime öyle şeyler söyledim ki fenalık geçirdi. Vallahi bayıldı ve düştü.

Şuurunu kaybetti. Tuhaf tuhaf şeyler söylemeye başladı. Aklını kaybetmesinden korktum. Bu yeni kadife yüzlü süngerleri

gördüğümde eve girmedim ve bunlar nereden diye sordum. Eşim;

- "Senin umurunda mı sanki? Senin gece gündüz misafirlerin var. Ben minderlerin yüzlerini yıkiyorum, değiştiriyorum ve her gün bunu tekrarlıyorum. Çünkü Pakistan minderleri altı ay sonra pamuk topluyor ve kullanılamaz oluyor. Artık yorgun düştüm. Bir çift altın bileziğim vardı, onları bozdurdum ve rahat etmek için bunu yaptım" dedi. Ben de ona dedim ki;

- "İyi ama mücahitler acından ölüyor" Eşim de;

- "Mücahitleri de düşündüm, üçte birini mücahitlere ayırdım ,kalaniyla da sünger minderleri satın aldım" dedi. Ben de;

- "Böyle olsa dahi bunların burada kalması mümkün değil" dedim. Fakat inanır mısınız o günden beri eve girip o minderleri her gördüğümde beni sıkıntı basıyor, rahatsız oluyordum. Nihayet kadını bir daha bayıltmayacak bir şekilde onları def ettik gittiler. Rabbim hepimizin kusurunu affeylesin. Âyet-i kerimede; "Fakat Allah onların savaşa çıkmalarını çirkin gördü de kendilerini alıkoydu..." buyurulmaktadır. Allahu ekber! Evet Yüce Allah'ın seni görmek istediği bir yerde görmemeyi istememesinden daha kötü bir şey olabilir mi? Evet, Allah'ın senin için cihadı çirkin görüp te seni cihaddan alıkoymasından daha büyük felaket olabilir mi? Hayır, bundan daha büyük hiçbir bela yoktur! "Fakat Allah onların savaşa çıkmalarını çirkin gördü de kendilerini alıkoydu ve;

Oturun, oturanlarla beraber, denildi." Oturanlar kimlerdir? Savaşa katılmayıp geride oturup kalanlar, acizler ve kadınlardır. Evet bu insanlar kadınlarla beraber kalmaya razı olmuşlardır. Nitekim bu sürenin diğer bir âyetinde; "Savaşa katılmayanlarla birlikte oturup kalmaya razı oldular" buyurulmaktadır (Tevbe, 87). Alemlerin Rabbi olan yüce Allah bu ifadesi ile cihada katılmayanları ayıplamakta, sanki onlara nükteli sözler söylemektedir. Sanki "ayıp değil mi size de küçük çocuklar ve kadınlarla beraber oturup kalıyorsunuz" demektedir. Bu âyetin sonunda Allah'ın bu gibi insanların kalplerini mühürlediği ve artık bunların Kur'an'ın naslarını anlayamadıkları beyan edilmektedir.

Evet böyle insanlara Tevbe Sûresi'ni başından sonuna kadar oku, sonra da biri ona desin ki; "ben cihada gitmek istiyorum," o

kişinin bu mücahade cevabı; "otur, gitme" demek olur.

Subhanallah! İşte büyük felaket bu... Kalp ölmüş, artık kişi vurdumduymaz olmuştur. Öyle ki "Ey Rabbim, sana nice isyan ettim, beni cezalandırmıyorsun" der gibi bir havadadır. Allah teala ise "Ben seni ne kadar cezalandırıyorum fakat sen hissetmiyorsun, Ben senin kalbini öldürmedim mi" şeklinde onu ikaz etmektedir. Evet bu gibi insanların kalbi ölmüştür. Nasslardan etkilenmezler. Allah rızası için bir mesele hakkında kızarak yüzü değişmez. Çünkü bunun kalbi ölmüştür. Artık yüzüne kan pompalayarak onun yüzü öfkeden kızarmaz. Bilakis Allah rızası için kızmak ayıp sayılmaktadır. Herhangi bir kötülüğü gören insanın karşı çıkması onun için bir eksik görülmektedir. Böyle bir insana şöyle denir: "Bu zavallı çok asabi duygusal, çabuk kızan, fanatik, horozlanan, yaygaracı, fundemantalist vb."

Evet, maalesef bugün Allah için kızan müslüman ayıplanmaktadır. Bugün müslümanlar Allah'ın nizamına karşı gelenleri uyardıkları zaman Baas Partisine mensup olan insanlar, komünistler, laikler vb. inançsızlar bu gibi sözleri geveleyip dururlar. Bu sözler bizim aşağılanma sıfatlarımızımsı gibi tekrarlanırlar. Hatta bugün Mısırlı kardeşler birini kınamak istediklerinde ona; "Bu hoş biri, yani aptal" derler. Onlar hoş olmayı aptallığa denk sayarlar. "Sen zavallı, iyi niyetlisin" derler. Peki ama sen nesin? Sen; art niyetli ve kötü düşünen birisin.

Gerçekten bugün bizler bu sözleri bilinçsiz bir şekilde kınama sıfatı olarak kullanmaktayız. "Bu saf biri, duygusal biri, horozlanan, tez kızan, fanatik biri" diyoruz. Sözün nereye vardığının farkında değiliz. Aslında dine akıl mı yardım eder yoksa gayret ve duygusallık mı yardım eder? Bunu iyi düşünmek gerekir. Bugün biz akıllı devreye soksak o bize diyecektir ki; "siz nasıl Ruslara karşı koyacaksınız? Bunlar büyük ordulara sahipler." Fakat duygu ve gayretlerimiz bizlere; "cihaddan geri durmayın, eninde sonunda galip gelecek sizlersiniz" der. Nitekim Malik bin Nebi şunları söylemiştir: "Bilal'in göğe doğru kaldırdığı parmağı "Allah birdir, bir" diyordu. Bu aklın sesi değil, duygunun bir sesi idi. Çünkü akıl ona "Sen efendin Umeyye bin Halefe boyun eğ. Geceleyin git Muhammed'in yanına, yeniden müslüman olduğuna söyle" diyordu."

Bir kardeş bana şunları söyledi:

"Ey kardeşim! Bu şekilde her şeyi açık açık konuşmamız caiz değildir..." vb. şeyler. "Ben iki yıl falan büroda kaldım ve hiç kimse benim hangi görüşe sahip bulunduğumu bilemedi." Ben bu kardeşe; "Allah sana afiyet versin, iki yıl boyunca kaldın ve bir tek kelime emri bil maruf nehyi anil münker yapmadın mı? Çünkü bir defa dahi konuşsaydın, emri bil maruf yapsaydın, görüşün bilinirdi," dedim. Bu kardeş bu halini maharet zannediyor... Şairin dediği gibi

-Ürkekler, korkaklığı akıllılık sanır Halbuki bu; kötü huyun bir aldatmacasıdır.

Bu kimse seni doğrulamaz, senin haklılığında sana katılması mümkün değildir. Aslında ben bu gibi insanları anlayamıyordum. Çok zorlanıyordum. Ve kendi kendime diyordum ki; "Subhanallah, neden bir kısım insanlar cihad hususunda insanları şüpheye düşürüyorlar?" Sonra Kur'an-ı Kerim'in âyetlerini inceledim ve gördüm ki şehvani arzularına köle olanlar, lüks eşyalara hayran kalanlar, cihadı sevmezlermiş. Bu hususta yüce Allah şöyle buyuruyor: "Allah sizin tevbenizi kabul etmek istiyor. Şehvetlerine uyanlar ise sizin hak yoldan iyice uzaklaşmanızı isterler." (Nisa, 27)

Aslında insan kendi kusurunu, acizliğini kabullenerek; falan kişi bu hususta benden daha iyidir, demez. Bilakis başkalarının yaptığı iyi şeyleri ayıplar ki kendi kusurunu kapasın. Bu hususta Hz. Osman (ra) şunu buyurmuştur: "Zina eden kadın, her kadının zina etmesini ister." Tekrar âyetin izahına dönelim;"Eğer bunlar cihada çıkmak isteselerdi onun için hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların savaşa çıkmalarını hoş görmedi de yerlerinde durdurdu. Onlara "geride kalıp oturanlarla beraber siz de oturun" dedi.

Eğer onlar, sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranızda fitne sokarlardı. İçinizde onları dinleyenler de vardır. Allah zalimleri çok iyi bilir." (Tevbe, 46, 47) Bu kimseler mücahitleri bir arada toplu olarak gördüklerinde oraya geliyor, aralarına bir kelime atıyor ve iki üç kişiyi şüpheye düşürüyor, birbirine sıkıca sarılmış üfletle bağlanmış bir topluluğu görmek istemiyor. Bu nedenle müslümanlar arasında fitne-fesat yaymakla görevlendirilen ajanlar bu işleri karşılığında kendilerini vazifelendirenlerden maaş alırlar. Bakarsın ki böyle biri geliyor, cihad meselesini açıyor ve; "cihad nerede, Caci'de mi? Cacilerin hepsi münafık. Hepsi perişan, sigara içiyorlar, tembeki kullanıyorlar." Caci'de bulunan müslüman kardeşlerine yardım etmek için cihada çıkan müslümanlara gelir; "tamam mesele bitti, orası düşmanın eline geçti, arap kardeşlerimiz geri çekildi, insanlar mağlup oldular" derler.

Değerli kardeşim İbrahim, böyle değil mi? Vallahi bir zaman bana Bağman'da bulunan Arap kardeşlerimizden bir mektup geldi. Mektupda Arapların kesilerek öldürüldüğü, Şeyh Abdullah Azzam'ın da esir düştüğü yazılıydı. (Keşke Abdullah şehid edilse). Mühim olan, bu gibi insanların vazifesi fesat çıkarmak ve fitneyi yaymaktır. Onlar iyiliği ve hayrı sevmezler. Allah tealanın da buyurduğu gibi müslümanlarla birlikte savaşa çıkmış olsalardı ancak müslümanların aralarında fitne ye fesadı yaymayı artıracaklardı. Allah teala bu gibi insanlara ayet-i kerimde "Medine'yi titretenler" manasına gelen; "mürçifin" sıfatını, "engelleyenler" manasına gelen; "muavvikin" sıfatını, "savaştan geri koyanlar" anlamına gelen; "müsebbitin" sıfatını ve "sahipsiz bırakanlar" anlamına gelen "muhzilin" sıfatını zikretmiştir.

Evet Kur'an ve Sünnette bunların sıfatları işte budur. Dört mezhep imamının ittifakı ile bu gibi insanların ordunun içinde bırakılmaları caiz değildir. Ordu komutanının insanları sahipsiz bırakan, engelleyen, savaşa katılmamalarını sağlayan ve bozgunculuk çıkararak ortalığı velveleye veren insanları ordu içinde bırakması caiz değildir. İnsanları sahipsiz bırakanlar şu gibi bahaneler ileri sürerler. "Şimdi çok sıcak, veya çok soğuk, parmaklar dökülüyor, ayaklar donuyor, düşman ordusu çok büyük" ve benzeri şeyler.

Fitne fesatla ortalığı velveleye verenler ise; "müslümanlar mağlup oldu, müslümanlar yok oldu, cihad eden müslümanlar bid'atçı, bunlar sigara içiyorlar, tem beki kullanıyorlar, insanlardan himmet bekliyorlar, çeşitli yaratıklara sığınıyorlar" ve benzeri sözler söylerler.

Riyad'da güvenilir bir kardeşim bana şunu anlatıyor: Sabah namazından sonra ve henüz daha istiğfarı tamamlamazdan önce birisi; "ey insanlar, ey kardeşlerim! Sizleri Afgan mücahitlerine yardım etmemeniz, onlara zekatınızı vermemeniz hususunda uyarıyorum. Onlar müşriktirler. Lûtlilik yaparlar," dedi. Allah'a yemin ederim ki bu sözleri mescidde henüz daha insanlar tesbihatını tamamlamazdan önce söyledi. Bununla hakkı ve hayrı tebliğ etmek istiyor! Bu yaptığının karşılığında aziz ve celil olan yüce Allah'tan ecir ve sevap alacağım zannediyordu. Görüldüğü gibi bu kişi insanları cihaddan alıkoyuyor, mücahitlere yardım edilmesine engel oluyor. Yine bir zaman Hac için Cidde'ye gittiğimde beni ziyarete gelenler, savaşın durumunu, mücahitlerin

zaferlerini sormak yerine; "kardeşim mücahitlerin içerisine düştüğü birçok şirkler bulunmakta imiş, bu doğru mudur?" diye sordular. La ilahe illallah! İnsanları müjdelemeleri gerekirken insanları ürkütmekteler... Şairin dediği gibi;

Madem ki hediye edeceğin ne bir atın

Ne de herhangi bir malın var.

O halde davranışınla insanları mutlu edemiyorsan,

Konuşmanla et!

Bu nedenle birçok insanlar Afgan cihadına yardımda bulunmaktan vazgeçtiler. Şeyh Temim: "Ey falan, senden malının zekatını istiyoruz. Sen Afgan cihadını seversin," diyor. O kimse ise; "bana güvenilir kimseler tarafından Afganlılar arasında şirkin yaygın olduğu bildirildi" cevabını veriyor. Burada (Afganistan'da) hangi şirk söz konusudur? Duralım ve fıkhi açıdan inceleyelim. Afgan mücahitleri arasında yaygın olan şey nedir? Yatırları aracı edinmek midir? Ben hiçbir kimseyi kabirleri aracı edinerek duada ve yardım taleplerinde bulunduğunu görmedim. Şeyh Celalleddin Hakkani'nin de dediği gibi; Vallahi yaşım kırk yediye ulaştı ve hiçbir Afganlıyı yatırlardan medet umarken, onlardan yardım isterken görmedim. Peki bunları şirke düşüren ne? Muskalar mı? Yoksa sigara içmek mi veya tembeki mi? Yahut belli şeyleri koklamak mı? Sigara ve tembeki kişiyi İslâm'dan çıkartmaz ve hiçbir kimse; bunlar kişiyi İslâm'dan çıkaran şeylerdir de diyemez. Kardeşim bunlar haram mı? Afganlılar haramı mı işliyorlar? Fakat benden şu fıkhi fetvayı al; Afganistan'da haşış içerek cihad eden kimse Beytu'l-Haram civarında oturup da cihad etmeyen kimseden daha üstündür. Çünkü bu Afganlı haşış içerek kendi nefesine zarar vermekte ve bir haram işlemektedir. Beytullah civarında oturan sen ise, İslâm ümmetinin tamamına zarar veren cihaddan geri durma haramını işliyorsun. Bu fetvayı benden nakledebilirsiniz; Afganistan'da savaşıyor ve haşış kullanan bir kimse Peşaver'de veya Kabe'de ibadet eden âbid bir kimseden daha faziletlidir. Çünkü her ikisi de haram irtikab etmektedir. Birinin işlediği haram kendisine zarar vermekte, diğerinin işlediği haram ise bütün ümmete zarar vermektedir. Elbetteki bir kişiye zarar vermekle bütün ümmete zarar vermek bir değildir. Şimdi bu fetvayı dinledikten sonra bana; "bu adam fanatik veya duygusal" sözlerini sarfetme. Bu fetvayı al, her yere tebliğ et.

Bu hususta İbn Teymiye (Allah ona Rahmet eylesin) şöyle demektedir; "İmandan sonra, dini ve dünyayı fesad eden saldırgan düşmana karşı koymaktan daha üstün olan bir farz yoktur."

Önce; "La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah" demek ve ona inanmak, sonra ise saldırgan düşmana karşı durmak gelir.

Şimdi sen gelip de; "bunlar haşış içiyor" dersin ve bunların cihadlarını hafife alırsan ne yaptığının farkında mısın? Sen biliyormusun ki Yermük savaşına ve Kadisiye savaşına katılan sahabeler arasında da içki içenler olmuştur. Mesela Ebu Mihcen Kadisiye savaşında içki içtiği için ordu komutanı Şad bin Ebi Vakkas tarafından cezası verilinceye kadar hapsedilmiştir. Ebu Mihcen haleti ruhiyesini ortaya koyarak şu şiiri söylemiştir:

At Ve mızraklar göz önünde iken Elim kolum bağlı olarak oturmam Üzüntü olarak bana kâfidir.

Ey aziz kardeşlerim! Halkın cihadı ile İslâm davetçilerinin cihadı farklıdır. İslâm daveti her türlü şaibeden arı ve saf olur. İslâm davetçileri arasında içki içen, sigara içen ve kumar oynayan bir kimse bulunması mümkün değildir. Afgan cihadı ise bir halk savaşıdır. Bu tür halk savaşlarının içinde takvalı olmayan fasıklar, istemediği halde savaşa katılan münafıklar, hatta imanı zayıf olduğu için daha sonra dinden çıkanlar bile bulunmaktadır. Mesela; zamanının en büyük iki imparatorluğundan biri olan Pers İmparatorluğunu çökerten Yermük ve Kadisiye savaşlarında halkın çeşitli sınıflarından insanlar bulunmuştur. Savaştan sonra peygamberlik iddia eden ve dolayısı ile dinden çıkan Tuleyhe el-Esedî Kadisiye savaşında bulunmuştur. Hz. Ebu Bekir mürtedler müslüman olduktan sonra bunları çeşitli savaşlara göndermiş, Kisra ve Kayser'e karşı savaşmalarını istemiştir. Hz. Ömer de bunun pratiğini yaptırmıştır. Durum böyle iken siz nereden fıkıh öğreniyorsunuz? Sizin fıkıhçılığınız nerede?

İbn Teymiye (Allah rahmet eylesin) Fetava adlı kitabının 28. cildinin 506. sahifesinde şunları zikretmektedir:

"Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatin esas aldığı temel kaidelerden biri de şudur: Takva sahibi olsun, günahkâr olsun, her emirle birlikte cihad etmek gerekmektedir. Yine başka bir yolla cihad etmek mümkün olmaz da yalnız çok günahkâr bir ordu ile birlikte cihad etmek gerekirse, böyle bir ordu ile cihad etmek farzdır. Çünkü bizler iki şeyden birini seçmekle karşı karşıya bulunuruz. Ya kâfirlere karşı mağlup olup küfre boyun eğmek, veya günahkârlarla beraber olup İslâm'ı zafere erdirmek. Elbetteki ikinci şık seçilme mecburiyetindedir. Diğer yandan günahkâr müslümanlarla beraber olup kâfirlere karşı savaşmaktan çekinen insanlara gelince (ki uydurma bir takvaya sahipmişler gibi görünen Hariciye fırkası bu yolu tutmaktadır) bunlar dini bilmeyen cahillerdir. Bu davranışları onların cehaletini gösterir."

Kardeşler! Meselenin derinliklerini ve gerçek boyutlarını idrak etmemiz gerekir. Aksi taktirde yalpa vururuz, tökezleriz.

Muska Taşımanın Hükümü:

Muska taşımaya gelince; şayet bir insan Kur'an ve Sünnete dayanarak muska yapacak olursa şimdi sizden hanginiz veya hangi âlim bunun mekruh veya haram olduğunu söyleyebilir? Peki hasen bir hadiste zikredildiği gibi Rasulullah'ın sahabelerinden Abdullah bin Amr bin As böyle bir muska yazmamış mıdır? Abdullah diyor ki: "Ben bu muska yapmayı çocuklarımdan akıllı idrak edenlere öğretiyordum, akıllı ermeyenler için de bir levhaya yazıp boynuna takıyordum." (Konuyla ilgili olarak bkz. Kitap Tıp,bab: 19) Bu bir sahabedir. Bu böyle yaptıktan sonra artık kim Kitap ve Sünnet'ten yapılan muskanın haram olduğunu söylemeye cesaret gösterebilir?İbn Hacer el-Askalani'nin de Fethu'l-Bari isimli kitabında naklettiği gibi tüm fıkıh alimleri şu üç şartın bulunması halinde muskanın caiz olduğu hususunda ittifak etmişlerdir;

1. Muskanın anlaşılır bir dilden olması,
2. Peygamber efendimizden nakledilen bir şekilde olması,
3. Muskayı taşıyan kimsenin, fayda verenin, muska olduğuna inanmaması.

Şimdi boynuna muska takan bir Afganlının bu inancı nereden gelmektedir? Onun bu inancı esrar içmesinden mi kaynaklanmıştır? Hayır, o bu düşüncesini bir âlimden almıştır. Ona göre Afganistan'daki her hoca dini bilen âlimdir. Bütün bunlardan sonra İbn Teymiye'nin şu sözünü çok iyi dinleyin: "Ehli Sünnet ve'l-Cemaatın esas aldığı temel kaidelerden biri de şudur: Her takva sahibi veya günahkârla birlikte cihad etmek gereklidir. Çünkü yüce Mevla bu dine günahkâr insanlarla da ve ahlakı düşük topluluklarla da yardım eder."

46-50. ÂYETLERİN TEFSİRİ

46- Eğer bunlar, cihada çıkmak isteselerdi, onun için hazırlık yaparlardı. Fakat Allah, onların savaşa çıkmalarını hoş görmedi de yerlerinde durdurdu. Onlara: "Geride kalıp oturanlarla beraber siz de oturun," denildi.

47- Eğer onlar, sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı, ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranızda fitne sokarlardı. İçinizde onları dinleyenler de vardır. Allah, zalimleri çok iyi bilir.

48- Ey Muhammedi Nitekim bunlar, daha önce de aranızda bozgunculuk çıkarmaya çalıştılar. Sana karşı çeşitli işler çevirdiler. Nihayet hak geldi, istemedikleri halde, Allah'ın emri galip oldu.

49- Onlardan bazıları Peygamber'e: "Bana izin ver, beni fitneye düşürme" diyordu. Bilin ki onlar, zaten fitne içine düşmüşlerdi. Şüphesiz Cehennem, kafirleri çepeçevre kuşatıcıdır.

50- Ey Muhammed! Sana bir iyilik dokunursa onlar üzülürler. Şayet bir kötülük dokunursa "daha önce biz cihada çıkmayıp geride kalmakla tedbirli davrandık" derler. Ve sevinerek dönüp giderler."

Cihad Hazırlığı

"Eğer bunlar cihada çıkmak isteselerdi elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı." Yani cihad ve savaş hususunda ciddi olan insan savaşıma için tedbirler alır, ona dair teçhizat satın alır. Şayet o münafıklar savaşımayı istemiş olsalardı, silah, at ve benzeri şeyler alır, eğitim yaparlardı. Çünkü savaşmada ciddi olan insan, savaş eğitimi görür, bir kamptan veya çadır eğitiminden geçer. Böylece hazırlıklı olur. Buna mukabil bir yerde yapılan savaşı ziyaret etme maksadı ile seyahat edilirse onun bu gibi şeyleri satın alması veya bir eğitimden geçmesi gerekmez. Kısaca nasıl ki namazın sahih olabilmesi için abdest şartsa, abdest olmadan namaz kılınmıyor ise hazırlık yapılmadan da cihad olmaz. Çünkü hazırlık cihadın şartıdır. Eğer bir insan hazırlıksız bir şekilde bir savaşa katılacak olursa günahkâr olur.

Mesela bir insan gelse, iki gün askeri kampta kalıp savaşa katılmak istese buna bizim çatışmaya girmeye izin vermemiz halinde biz günahkâr oluruz, izinsiz gitmesi halinde de kendisi günahkâr olur. Bir insan düşmana karşı koyacağına güveni gelmedikçe savaşa katılması caiz değildir. Mesela; sürünemeyen veya geri çekilmeyi bilmeyen, koşamayan ve benzeri hareketleri yapamayan insan savaşa katılamaz. Keza eline verilen silahı kullanamayan insan savaşa katılamaz. Böyle bir kişi mücahidlere yardım etmesi yerine onlara yük olur. Birileri cihada geldiği zaman Afganlılar ona bakıyorlar; onlar Döşaka ile ateş ederken sen onu görür de bu Zukiyak'ın piyasada fiyatı kaç para der ve bu iki silahı birbirinden ayırd edemezsen artık onların gözünden düşersin. Çünkü sen Döşaka ile Zukiyak'ı birbirinden ayırd edemeyecek bir durumdasın. Buna karşılık Afganlılar senin güzel silah kullandığını görürlerse sana da, görüşlerine de saygı duyarlar ve senden fikir alırlar. Sen onlar için faydalı olursun. Sizler de duymuşdunuz ki Allah'a kurban olan Ebu Hamid Mervan Afganlılara Zukiyak silahı eğitimi yaptırıyordu. Afganlıların çoğu ellerinde bulunan ağır silahları iyi kullanamıyorlar. Bunların eğitimcileri ihtiyaçları var. Kardeşimiz Abdülevvel bana şunları anlattı: Nengihar'da savaşa katıldık. Merkeze girdik, uçaklar geldi. Zukiyak uçaksavarlarından sorumlu olan kişiye dedi ki; "ateş et". Ateş etti, hiçbir kurşun çıkmadı. Dedi ki; "bu bozuk". Uçaklar bize yağmur gibi bomba yağdırdı. Bizi parçaladı. Geri çekilme mecburiyetinde kaldık. Geri döndüğümüzde ben Zukiyak uçaksavarını söktüm. Baktım ki onlar yanlışlıkla ibreyi arkaya çevirmişler. Görüldüğü gibi silahı kullanmak çok önemli. Yine insanı psikolojik olarak düşmanla savaşmaya kendisini hazırlaması gerekir. Müslüman Allah'ın emri ile düşmana hücum edeceğini ve Allah'ın emri ile hedefine isabet ettireceğini düşünerek savaşmalıdır. Çünkü her şeyin gerçek faali ve müsebbibi yüce Mevladır. Bu hususta bir âyet-i kerimde şöyle buyurulmuştur: "O kafirleri siz öldürmediniz. Fakat Allah öldürdü. Ey Muhammed, kafirlere attığın zaman aslında sen atmadın. Fakat Allah attı..." (Enfal, 17)

Şurası da bir gerçek ki eğer Allah'ın başarı nasib etmesi ve zafere ulaştırması olmazsa kulun savaşa hazırlıklı olması veya sayının çokluğu herhangi bir şey ifade etmez. Mücahid savaş için hazırlanmalı ama zaferin Allah'ın tevfiği ile olacağını bilmelidir. Bu hususta Ebu Derda diyor ki: "Sizler amellerinizle savaşıyorsunuz." (Yani kişinin ameli salih ise savaşta başarılı olur, salih değil ise başarısız olur). Günah işlemek mağlubiyet sebeplerindendir. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmaktadır: "İki topluluk karşılaştığı gün, içinizden savaştan yüz çevirenlerin yaptıkları bazı günahlardan dolayı şeytan ayaklarını kaydırmak istemişti." (Ali İmran, 155)

Sen silah kullanmayı öğrendikten sonra Rabbinle ilişkilerini düzeltmelisin. Mevlan ile olan bağlantını kuvvetlendirmelisin, O'na yalvarmak ve O'na tevekkül etmelisin. Yani hem sebebe başvurmalsın hem de neticeyi Allah'tan beklemelisin. Şayet sen sadece Allah'a tevekkül eder, hazırlık yapmaksızın savaşa gidecek olursan silahsız savaşa giden gibi olursun. Bu dinen caiz değildir. Sebeblere başvurmak Rasulullah'ın Sünnetine ve İslâm dinine muhalefet etmektir. Peygamber efendimiz (sav) sebeblere başvurur ve Allah'a tevekkül ederdi. Sebeblere başvurmak sünneti terk etmektir. Hz. Ömer (ra)'a Yemen'den bir kavim yanlarına azık almaksızın hac ediyor ve "bizler Allah'a tevekkül etmiş kimseleriz" diyorlar diye söylenir. Bunun üzerine Hz. Ömer; bunlar "mütevekkilun değil, müteekkulundurlar" yani tevekkül edenler değil, yemek yiyicilerdir der. Çünkü bunlar hac'da diğer insanlara muhtaç olmakta ve onlardan azık talep etmektedirler. Sebepler edinmek şarttır.

Ebu Davud veya Tirmizi'de rivayet edilen bir hadis-i şerifte şöyle buyurulmaktadır; Sahabiler;

- "Ey Allah'ın Rasulü! Kendisiyle tedavi olduğumuz ilaçlar ve efsunlandığımız efsunlarla aziz ve celil olan Allah'ın kaderine karşı bir fayda sağlar mı?" diye sordular. Allah Rasulü (sav);

- "Bunlar da (ilaç ve efsunlamak da) Allah'ın kaderindendir" buyurdu.

Bunlar kaderdendir. Sebepler edinmek kaderdendir. Bu nedenle Hz. Ömer (ra) Şam bölgesinde taun hastalığı yayıldığında sahabelerle istişare etti. Sahabelerden bir tanesi;

"Allah'ın kaderinden mi kaçalım?" dedi. Hz. Ömer o sahabeyi ayıplayarak şu cevabı verdi;

- "Allah'ın bir kaderinden diğer bir kaderine kaçıyoruz. Şayet senin iki kenarlı bir vadin bulunsa, kenarlardan biri otlu diğeri çorak

olsa sen hayvanlarını otlak yerde mi otlatırsın, yoksa çorak yerde mi?" O sahabe de;
- "Otlak yerde otlatırım" dedi. Bunun üzerine Hz. Ömer;
- "Sen otlak yeri aziz ve celil olan Allah'ın kaderi ile otlatırsın, çorak yeri de yine aziz ve celil olan Allah'ın kaderi ile bırakırsın" dedi. İşte sahabeler kaderi bu şekilde anlıyorlardı.

Silah Sahabelerin Hayatlarının Bir Parçasıydı

Bazı kimselerin aklına; neden Rasulullah sahabeleri için askeri eğitim kampı açmamıştır, sorusu gelebilir. Rasulullah böyle bir kampa ihtiyaç duymadı çünkü; sahabelerin hepsi süvari askerlerdi. Silah onların hayatının bir parçası idi... Birbirlerini sadece çocukları olduğunda veya atları doğurduğunda tebrik ederlerdi.

Silah onların hayatlarının bir parçası olması nedeni ile eğitime ihtiyaçları olmamıştır. Bununla birlikte Rasulullah (sav) besili olan atlarla besili olmayan atları yarıştırmak sahabeleri eğitiyordu. Sahihi Buhari'de de varid olduğu gibi eğitilmiş atların yarış-tırıldığı meydan altı mil genişliğindeydi. Seniyyetu'1-Veda isimli yer ile Zarifoğulları mescidi arasındaki bir mesafe idi. Peygamber (sav) ile Hz. Aişe (r.anhe)'de koşu yarışı yapıyordu. Sahabelerde bizlerde olduğu gibi fazla yağlar ve göbekler yoktu. Ruhları ve bedenleri katleden rahatlık onlarda yoktu. Çalıştıkları kadar yiyorlardı. Onlar iki vakit yemek yiyorlardı. Güneş doğduktan sonra ve güneş battıktan sonra. Sabahları sabah sütü içiyorlardı akşamları da akşam sütü içiyorlardı. Yemekleri sadece bu idi. Ancak bizlerin uğraşı ve meşguliyetimiz sanki onlardan daha fazla imiş gibi veya onlardan daha fazla cihad ediyormuşuz gibi üçüncü bir öğün yemek yemeyi ilave ettik. Üç defa yemek yiyoruz. (!)

Sahabelerin kadınları bugünküler gibi yerinden kalkamaz derecede şişman olma bir yana o kadar hafiflerdi ki varlıkları ile yokluğu bilinmiyordu. Mesela Hz. Aişe (r.anha)'yı deve üzerindeki mahvelin içerisinde zannederek gidiyorlar daha sonra mahveli indirdiklerinde içerisinde boş olduğunu görüyorlardı. Hz. Aişe var mıdır, yok mudur bilinmiyor. Bu onların kilo bakımından ne kadar zayıf olduklarını göstermekte. Günümüzde ise kadınlar maşallah zırlı harp gemileri gibiler(!) Neden? Çünkü hizmetçi istiyor, çocuğunu emzirmiyor, çamaşırını yıkamıyor, evini süpürmüyor, ayak ayak üstüne atıp dergisini bekliyor veya televizyon programlarını izliyor ya da benzeri şeylerle uğraşıyor. Kendilerine herhangi bir şey denildiğinde de size; "İbn Hazm, kadın hizmet etmek zorunda değildir demiştir," cevabını veriyorlar. Maşallah ne kadar da bilgililer(!) Allah bu bilgilerle evlenen kocalara yardım etsin.Hülasa sahabe-i kiram savaş için hazırı. Yeni kamplara gitmeye ihtiyaçları yoktu. Çünkü silah sahabelerin hayatlarından bir parça idi bununla birlikte ferdi olarak kendi eğitimlerini ihmal etmiyorlardı. Onlardan hangisi ata binmiyordu, hangisi kılıç ve mızrağı güzelce kullanamıyordu veya hangisi ok atamıyordu? Bu haller sahabelerin tabii yaşantısı idi. Hatta kadınların bile tabii hayatıydı. Sizler Huneyn savaşında Ümmü Süleym'in hançerini biliyorsunuz. Rasulullah Ümmü Süleym'i ve elinde de hançeri gördü. Ona;

"Ey Ümmü Süleym, bu nedir?" diye sordu. (Ümmü Süleym Rasulullah'ın süt halalarından veya teyzelerinden biridir. Nevevi, bunu ispat etmiştir). Ümmü Süleym de;

- "Bu bir hançerdir. Ben bununla senin çevrenden kaçanların karnını yarıyorum" dedi. Rasulullah da Ümmü Süleym'in kocası Ebu Talha'ya şunu söyledi:

- "Görüyor musun, bu saç döküleni veya bu gözü az göreni görüyor musun? (yani bu ihtiyar neneyi görüyor musun? Nasıl cesaretli?)"Evet silah onların hayatlarından bir parça idi.

"Eğer onlar (cihada) çıkmak isteselerdi, elbette bunun için hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların savaşa çıkmalarını çirkin gördü de kendilerini alıkoydu ve (onlara); oturun oturanlarla beraber, denildi." (Tevbe, 46)

"... denildi." Bunu diyenler kimdir. Bunu, oturun oturanlarla birlikte diyerek kendileri birbirlerine söylemişlerdir. Gelelim ve izin isteyelim, eğer bize izin verirse cihada çıkanlar arasında bozgunculuk yaparız ve eğer bize oturmak için izin verirse oturanlarla birlikte otururuz, demişlerdir."(onlara); oturun oturanlarla beraber, denildi." Bunu söyleyenin Allah Rasulü (sav) olduğu da söylenmiştir. Allah Rasulü (sav) onlara kızarak; "oturun oturanlarla beraber," demişti. Onlar da "tamam, biz izin aldık," demişlerdir. Allah Rasulü (sav)'e cihada katılmamak hususunda izin almak için geldiklerinde Rasulullah (sav) onlara kızmış ve "oturun oturanlarla beraber, oturun kadınlarla ve çocuklarla beraber" demiştir. Bunun üzerine onlar da; "bu bizim için bir izindir," demişlerdir.

"(Onlara); oturun oturanlarla beraber denilmiştir". Yani onların bu hallerini başlarına kakarak ve azarlayarak, oturun çocuklarla, kadınlarla birlikte denilmiştir. "Geri kalan (kadın)larla birlikte geri kalmaya razı oldular. Onların kalblerine mühür vurulmuştur. Bu yüzden onlar hiçbir şey anlamazlar." (Tevbe, 87)

"Eğer onlar sizin aranızda (cihada) çıksalardı, size şer ve fesadı artırmaktan başka bir şey yapmazlar..." (Tevbe 47) Yani sizinle birlikte cihada katıldıkları taktirde sizin kuvvetinizi, düşman karşısındaki direnişinizi artırmazlar. Bunlar adeta çingenelerin ihtiyarları gibidirler. Yemekleri yerler, merkepler üzerinde yük olarak taşınırlar. Yani bu ihtiyarlar iki yönden zararlıdır. Hem yiyecekleri yerler, yeyip bitirirler hem de kendileri ile yük taşıtılacak merkeplere binip yük taşıtılmasına engel olurlar. İşte savaştan geri kalanlar bunlara benzemektedirler. Onlardan bir hayır gelmez. Zorla katılsalar da mü'minlerin arasını bozarlar. Fitne ve fesadı yayarlar. Çeşitli propagandalar yaparlar. Âyeti kerimede bunlar; "eğer onlar sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranızda fitne sokarlardı" buyuruluyor. Yani bunlar ortaya çıkan her olaya kulak verirler. Bilmeyen, onların saf insanlar olduğunu zanneder. Halbuki onlar malzeme toplarlar, zamanı gelince de bomba gibi patlatırlar.

Yine âyet-i kerimede: "İçinizde onları dinleyenler de vardır" buyuruluyor. Yani sizin içinizde onlara raporlar sunan insanlar da vardır. Onlar sizin içinize sızdırılmış ajanlardır. Çünkü ajanların vazifesi hadiseleri dinlemek ve onu temsil ettiği makamlara aktarmaktır. Bu nedenle Allah Teala onları "çokça dinleyenler" sıfatı ile sıfatlandırmışım Çünkü ajanlar en çok kulaklarını kullanırlar. Mü'minlere böyle bir sıfat verilmez. Çünkü bu ajanlara aldanmış mü'minler bile onları sadece bir kere veya iki kere dinler ondan sonra vazgeçerler. İnsanları dinlemeyi kendilerine vazife edinmezler. Ancak müslümanların içine giren ajanların işi budur. Onlar mü'minlere karşı soğuk savaş yürütmek için tam bir hazırlık içindedirler.

Bir müslümanı namazdan sonra yakalar ve ona;

- "Nereye gidiyorsun" diye sorarlar. Eğer o;

- "Filan yerde savaş var, oraya gidiyorum" diyecek olursa ona;

- "Dikkat et, orada savaşanların yarısı münafık. Ne yapacaksın orada? Onlar sefil ve kendilerini bitirmiş insanlar, ne fayda sağlayacaksın sen onlara? Neyi düzelteceksin? Bir baharatçı felaketlerin mahvettiği bir yeri elindeki baharatlarla düzeltebilir mi?

(Yani sellerin yakıp yıktığı veya çeşitli afetlerin yok ettiği ot ve ekinleri baharatçı satmış olduğu baharatlarla telafi edebilir mi?)Sen çenesi çökmüş ve beli bükülmüş ihtiyar bir nineyi genç bir kız haline mi getireceksin?" şeklinde sözler söylerler.

Mü'minleri Savaşta Sahipsiz Bırakan ve Fitne Çıkaranlar

"...ve içinde onlara iyice kulak verenler de vardır..." Yani aranızda ayıplarınızı gözetleyen bir takım insanlar vardır. Rezil olmanızı beklemektedirler. Tökezleme ve hatalarınızı toplayıp naklederek genişletmeyi ve bir damlayı deniz haline dönüştürmeyi beklemektedirler. Yani pireyi deve yaparlar. Onlara karşı dikkatli olunuz ve Kur'an'a bakınız: "Eğer onlar da aranızda (cihada) çıksalardı, size şer ve fesadı artırmaktan başka bir şey yapmazlar ve aranızda mutlaka bir fitne sokmak için koşuşurlardı." Ancak güvenilir bir komutanlığın etrafında safınız sık olursa, birbirinize kenetlenmiş ve birbirinize sarılmış olursanız, bu halde hiçbir kimse aranızda girmeye ve karışıklık çıkarmaya güç yetiremez. Müslümanların arasında fesat çıkarmak isteyen kimseler yarasalar gibidirler. Ancak karanlıklarda varlıklarını sürdürebilirler. Az dahi olsa bir nur ve aydınlık olduğu zaman, marifet nuru veya ilim nuru veya iman nuru olduğu zaman tükenirler. Çıkıp gitmek zorunda kalırlar. Fıkıh âlimlerinin de beyan ettiği gibi bu kimseler şayet İslâm ordusu ile birlikte cihada çıksalar ve İslâm ordusu zafere ulaşsa, bu kimselere ganimetten hiçbir pay verilmediği gibi küçük hediyeler dahi verilmez. Cihada çıkmazdan önce komutanın bu tür kimseleri ordudan çıkartması üzerine farzdır. Eğer bu kimselerin ordudan çıkartılması ile onları seven ve onlara aldanan saf insanlar bulunması yüzünden fitne çıkacağından korkulursa, bu kimseler İslâm ordusu ile birlikte cihada çıkarlar, ancak ganimetlerden hiçbir pay alamazlar. Küçük çocuklara ve kadınlara ganimetten verilen basit hediyeler dahi o kimselere verilemez. Yani bu kimselere, çocuk ve kadınlara ayrılan miktar ve diğer mücahitlere verilen pay verilemez. Bu hususta tüm fıkıh âlimleri ittifak etmişlerdir. Şafii mezhebinden olan Remli'nin "Nihayetu'l-Muhtac" isimli fıkıh kitabının 8. cildinin 60. sahifesinde şöyle denilmektedir; "Cihada gitmemeyi teşvik eden kimseyi (muhaazzilini) ve bozguncu haber yayanları (mürçifini) İslâm ordusu ile birlikte cihada katılmasını önlemek, ordunun saflarını kontrol ederek fitneden korkmadığı sürece bu kimseleri İslâm ordusunun safından çıkarmak halife veya halifenin vekili için sünnettir. Hatta bu kimseler İslâm ordusunda kaldıkları taktirde zarar verecekleri zannı ağır basarsa imama veya vekiline bu kimseleri ordudan çıkarmak farz olur."

Hanbeli mezhebinden olan Buhut'un İnsaf isimli fıkıh kitabının 442. sahifesinde şöyle denilmektedir; Halifenin, cihada gitmeme propagandası yapan muhaazzil ve bozguncu haber yayan mürçif kimseleri ve müslümanların haberlerini düşmanlara bildireni, müslümanlar arasında fitne sokanı ve münafıklığı ve zındıklığı ile tanınanları cihaddan men etmesi şarttır.

Şayet bu kimseler, müslümanlarla birlikte cihada çıkmış olurlarsa, bunlara ganimetten mücahitlerin payı gibi pay ayrılmaz, bunlara kadın ve çocuklara verilen basit hediyeler dahi verilmez. Hatta bu kimseler savaşta kahramanlık göstermiş olsalar dahi hüküm budur. Çünkü bu kimselerin müslümanlara zararları, kâfirlere olan zararlarından daha şiddetlidir." Bu İmam Ahmed'in ve Şafii'nin mezhebidir. Muğni adlı fıkıh kitabının 10. cildinin 420. sahifesine bakınız. İşte bu nedenle, "...aranıza mutlaka bir fitne sokmak isteyerek koşuşurlardı..." Aranızda fitne çıkarmakta acele ederler. Mesela şöyle derler:

"Sen Abdurrahman Sayyaf ile savaşıyorsun öyle mi? Onu bırak, o bir şeye yaramaz. Garibanın tekidir. Onu bırak git Hikmetiyar ile birlikte savaş" gibi sözler sarf ederler. Bu sözlerle sadece fesat çıkarmayı hedeflerler. Şayet sen Hikmetiyar ile birlikte savaşıyor olsaydın sana; "Hikmetiyar kan dökmek için seni kullanmaktadır git ve Rabbani'yi araştı. Onunla birlikte savaş," der. Eğer senin Ahmed Şah Mesud'a gittiğini görürse; "Ahmed Şah Mesud Fransa ve Amerika'nın uşağıdır. Senin bilmediğin birçok malumatları bilmekteyiz. Fakat Rabbimiz bunları örtmeyi emretti," diyecektir. Subhanallah!

Bunların kalbi hasta. Kalbi hasta olandan ne beklenilir. Çürümüş bir elmadan güzel bir koku çıkması beklenebilir mi? Ondan ancak pis bir koku çıkabilir, kalb hastadır, nefis hastadır... Yüce Mevla'nın da buyurduğu gibi;

"Güzel bir ülke, Rabbinin izni ile mahsulünü verir, kötü olan bir ülke ise ancak kavruk bir mahsul çıkarır..." (Araf, 58)

Bütün bunlara rağmen aziz ve celil olan Allah'a güvenin ve O'na tevekkül ediniz. Ben inanıyorum ki çerçöp boşa gidecek fakat sağlam olanlar yerinde kalacaktır. Bu hususta da yüce Mevla şöyle buyurmuştur;

"Cüruf ve köpük boşa gider, insanlar için faydalı kısımları yerinde kalır. Allah böylece misaller verir." (Rad, 17) Başka âyetlerde ise şöyle buyrulur;

"Ey Peygamber! Allah'ın güzel bir sözü kökü sabit, dalları göğe doğru yükselen güzel bir ağaca benzettiğini görmez misin? O ağaç Rabbinin izni ile her zaman meyvelerini verir. Allah insanlara misaller veriyor ki öğüt alsınlar. Çirkin söz ise topraktan sökülüp atılmış kararsız kötü bir ağaca benzer." (İbrahim, 24-26)

Evet âyetle de belirtildiği gibi asılsız sözler, iftiralar köksüz ağaca benzer, yeryüzünde sabit duramaz. Kalplerden kayıp gider, kesinlikle kalplerde karar kılamaz. Çünkü inanan kalplerde, murdar sözler devamlı kalamaz. Mü'mine, bir kimse gelip fesad konuştuğu zaman ona; "Ey kardeşim! Sus, neden sen gidip bunu kendini ilgilendirene anlatmıyorsun?" der. Münafıklar ise şu âyet-i kerimede tasvir edildiği gibi aksini yaparlar;

"Kendilerine emniyet veya korku hususunda bir haber geldiğinde onu hemen yayarlar. Şayet onlar bu haberi Peygambere ve kendilerinden olan idarecilere götürmüş olsalardı onlardan hüküm çıkarmaya ka'dir olanlar, onun ne olduğunu bilirdiler." (Nisa, 83)

Gelip de bana; "falanla filan kimse arasında savaş olmaktadır" diyeceğine git ve bu halde olan kimseleri uyar. Onlara nasihat et, eğer samimi bir kimse isen... Onlar sana gerekçelerini açıklayacaklardır, bu hallerini beyan edeceklerdir. Ancak bir kelime ezberleyip de iyice araştırmaksızın, konuyu kavramaksızın ve bunu yaymanın cihada vereceği zararları düşünmeksizin anlatman nedendir? Ama bir kelime öğreniyorsun; "aman kızım bunu annene haber ver" diyorsun. Düşünmeden bunu yayıyorsun. Onun cihada ne kadar zarar vereceğini idrak edemiyorsun. Elbetteki bunun vebali vardır. İşte şu kardeşimiz Ebu Said" isminde biri. Bir hafta önce bize geldi. Ebu Said, sana neler anlatıldığını söyle.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile...

Salat ve selam Allah Rasulünün üzerine olsun;

Biliyorsunuz ki arkadaşlarla beraber oturduğumuz da inşallah cihad edelim derdik. Ve arkadaşlarımdan birisi benim Afganistan'a cihad için gitmek istediğimi işitti. Evime gelerek; "Ey kardeşim sana Allah rızası için nasihat edeceğim," dedi. Ben;

"Ne kastediyorsun?" dedim. Kendisinde akide dersi aldığımız falan hocaya gittim ve ona Afganistan'da cihad etmenin hükmünü sordum. Bana küçük bir kitapçık gösterdi o kitapçıkta Afganlılar'ın müşrik olduğu, onlarla birlikte cihad etmenin caiz olmadığı

zikrediliyordu" dedi.

Abdullah Azzam konuşan kardeşin sözünü kesti ve dedi ki;

- "İşittiniz mi? Afganlılarla birlikte cihad etmek caiz değilmiş, çünkü onlar müşriklermiş! Düşünün! Bu kardeş (Ebu Said), onbeş gün önce buraya geldi. Suudi Arabistan'dan geldi. Düşünebiliyor musunuz? Bir kısım insanlar, bir halkın tamamına müşrik demeye ve onlarla birlikte cihad etmek caiz değildir, diye söylemeye cesaret edebilmektedirler! Afganlılarla cihad etmek caiz değildir, diyorlar yani onlarla birlikte cihad ettiğiniz taktirde günahkar olursunuz. Çünkü bu caiz değildir! Kanaatlerince bunu Allah rızası için nasihat olarak söylemekteler!

Bu gibi insanları tasvir eden âyetler ne kadar manidardır.

"(Ey muhammed, de ki: "Amelleri yönünden en çok zarara uğrayanları size haber vereyim mi?. Onlar dünya hayatındaki gayretleri boşa giden kimselerdir. Oysa kendileri iyi iş yaptıklarını sanırlar." (Kehf, 103-104)

Peygamber efendimiz de bu gibi insanları tasvir ederek şöyle buyurmuştur: "Sizler iyiliği kötülük, kötülüğü de iyilik gördüğünüz zaman haliniz ne olacaktır." (Mecmuu'z-Zevaid, c. VII Sh. 280. Bu hadisi Ebu Yale, ayrıca Taberani Evsad isimli kitabında rivayet etmişlerdir.)

İslâm'ın en yüksek mertebesi olan cihad ve müslümanlara yardım etmek haram görülürse böyle bir düşünce nasıl doğru olabilir.

Bunu söyleyen insanlara soralım; Afganlılar niçin müşrikler? Şirk nereden gelmiştir? Afganlılar hakkında ne diyorsunuz:

- Onlar Peygamberi aracı kılıyorlar, yani Allah Rasulü (sav) ile tevessülde bulunuyorlar.

- Onlar kabirlerden medet umuyorlar, yani kabirlerle istiğasede bulunuyorlar.

- Onlar korunmak için muska, hamail, nazar boncuğu gibi şeyler taşıyorlar. Bu üç şeyden başka bir şey yok. Şimdi bunları teker teker izah edelim:

- Kabirlerden medet ummak; evvela bu halin bulunmadığı hiçbir halk tanımıyorum. Ne Ürdün'de, ne Suriye'de, ne Irak'da, ne Mısır'da ne de başka bir yerde kabirlerden medet umulmadığı, kabirlerle istiğasenin yapılmadığı hiçbir yer görmedim.

Bu konuda konuşmaya başlamadan önce, Allah'a hamd olsun Rabbimizin hidayeti ile kendimizi bildiğimizden beri İslâmî davet içerisinde yetiştik. Kalbimizde sofiliğe (şer'i şerife muhalif olan tasavvufa), bidatlara ve hurafelere yönelik şiddetli nefretler vardır.

Bunlarla savaşmaktayız. Ben ilköğretimin altıncı sınıfında iken İslâmî Harekete katıldım. Hurafe ve bidatlara karşı derin nefretlerim vardır. İnanır mısınız ben doktoramı Mısır'da yaptım. Orada bulunduğum sürece İmam Şafii (rahimehullah)'ın kabrini ziyaret etmedim. Çünkü bu ziyaretimin hadise ters düşeceğinden korktum. Zira Peygamber efendimiz: "Mescid-i Haram, Mescid-i Aksa ve Medine'deki kendi mescidi dışında herhangi bir yeri ziyaret etmek için kolanların çekilmeyeceğini (bineklerin hazırlanıp idilmeyeceğini)" beyan etmiştir. Halbuki İmam-ı Şafii'yi ziyaret etmememden dolayı içimde bir sıkıntı buluyordum ve bunu İmam-ı Şafii'ye karşı bir cefa gibi kabul ediyordum.

Kahire'de el-Ezher Üniversitesi'nin karşısında bulunan Hz. Hüseyin camisindeki Hz. Hüseyin'e ait olduğu iddia edilen kabrin etrafında insanların tavaf yaptığını, tavaf yapmayan insanlara; "haydi koş koş kabrin etrafında yedi defa tavaf et" diye söylendiğini, bazı kimselerin kabre Hüseyin'in kabri diyerek secde ettiğini, adaklar adadığını ve benzeri bidat ve hurafelerde bulunduklarını gördüm. Gerçekte ise Hüseyin camisinde, Hz. Hüseyin'in ne kabri, ne başı, ne cesedi, ne de saçının bir teli bulunmaktadır. Bunları gördüğümde sinirim tepeme fırlıyordu. Ancak bunlar Ezher'in hemen yanında yapılmakta idi. Serin bir yerdin ve ben bu mescidde oturup ders çalışıyordum. Subhanallah! Bu tür bidat ve hurafelerden nefret ediyorum.

Bazı arkadaşlarım tasavvufçuydular. Bu konu üzerinde onlarla devamlı tartışmalarımız olurdu. Kayınbiraderlerimden bazıları sofi idiler ve hatta eşim de sofi idi. Bu konuyu çirkin görmekteyim. Allah'a hamd olsun ben korunmak için muska asmakta ve tevessülde (aracı kılmakta) bulunmaktan hoşlanmıyorum. Yani; ey Allah'ım! Beni Peygamber (sav)'in yüzü hürmetine bağışla demiyorum. Bununla birlikte ehl-i sünnet imamlarından Ahmed bin Hanbel buna cevaz vermiştir. Bu konuda geniş bilgi edinmek isteyen el-Bani'nin Tevessül isimli kitabına müracaat edebilir. Evet İmam Ahmed bin Hanbel Peygamber (sav) ile tevessülde bulunmayı yani; Ey Allah'ım beni Peygamberin yüzü suyu hürmetine affet demeyi caiz görmüştür. Ancak İmam Ebu Hanife bunu mekruh görmüştür. Ahmed b. Hanbel'in buna cevaz vermesine rağmen Ebu Hanife bunu mekruh gördüğü için, biz ihtilaftan kaçınmak için böyle bir şey yapmıyoruz. Görüldüğü gibi bir kısım alimler Peygamber efendimizi dualarda aracı yapmayı caiz görmüşler, diğerleri ise sadece bunu mekruh saymışlardır. Haram dememişlerdir. O halde Afganlıların bu tür tevessülleri şirk sayılabilir mi? Elbette ki değil.

Korunmak için muska ve benzeri şeyleri takmaya gelince; Şurası bir gerçektir ki, eğer muska Kur'an ve Sünnette bildirilen şeylerle veya sahabelerden yapılan rivayetlerle hazırlanmışsa buna ruhsat vardır. Nitekim Abdullah bin Amr bin el-As'tan rivayet edilen hasen bir hadiste Abdullah'ın şu hadisi yazdığı rivayet edilmiştir: "Bütün şeytanların, zehirli haşeratin ve her isabet eden gözün şerrinden Allah'ın mükemmel sözlerine sığınırım" (Buharî, Kitab. Enbiya, Bab. 10)

Abdullah b. Amr b. el-As diyor ki; "Ben bunu oğullarımdan anlayabilenlere öğretiyordum, anlayamayanlara ise bir levhaya yazıyor ve boyunlarına asıyordum." (Bkz. Ebu Davud, Tıp, Hn. 3893.) Görüldüğü gibi yapılan muska rivayetlere dayanmakta ise kimsenin buna itiraz etme hakkı yoktur. Bir muskayı açtığınızda iki şekilde bulabilirsiniz. Birincisi; içerisinde ya Allah veya ya Rahman veya Âyetel Kürsi, İhlas, Nas ve Felak sûreleri gibi âyetler ve dinin yasaklamadığı ifadeler vardır.

İkincisinde ise; Bid'at ehlinin yaptığı ve müslümanlarla alay ettiği şeyler vardır. Ben. birçok muskayı açtığımında içerisindeki şeylerin bid'at ehli tarafından müslümanlara uydurulan şeyler olduğunu gördüm. Bir kısım muskaların içerisinde, on iki imamın ismi yazılıydı. Bazılarındaysa el veya göz resimleri çizili idi. Bu tür muskaları kaç paraya sattıklarını biliyor musunuz? Bazen bunların fiyatları bin Afganiye ulaşmaktadır. Bazan da 5000'e. En pahalı olan muskalar ise Şialar tarafından yapılan muskalardır. Afganlıya göre bin rupi çok büyük bir paradır. Bu tür muskaları satın alanlar ancak hocalardan satın almaktadırlar. Hocaların bu muskaları Kitap ve Sünnete göre yazdıklarını zannetmektedirler.

Doktor kardeşlerimizden bir tanesi bana şunları anlattı; Arap bir kardeş bir Afganlının boynunda asılı olan muskayı tuttu ve onu kesmek istedi. Afganlı;

- "Niçin kesmek istiyorsun?" dedi. Arap kardeş;

- "Bu şirkettir," dedi. Afganlı kardeş ona;

- "Bu Kur'an'dır, Kur'an'ı Kerim'i boynuna asmak mı yoksa Kur'an'ı Kerim'i kesmek mi şirkettir?" dedi. Afganlıların muskaya bakışları budur. Muskaları Kur'an olarak zannetmektedirler. Şayet Kur'an diye boynunda taşıdığı muskayı karşısında açarak onu

okusanız ve içerisinde Kur'an ve Sünnetten hiçbir şey bulunmadığını gösterseniz kendi haline kendisi gülecektir. Bazı muskalarda, ya Ali, ya Hasen veya ya Hüseyin gibi medet veya bizi kurtar gibi şirk lafızlar içerdiğini farz edelim'. Bu tür içerisinde şirk lafızlar bulunan muskayı, içerisinde Kur'an ve Sünnetten âyetle:veya hadisler yazılıdır diyerek taşıyan kimseye müşriktir denilemez. Bu kimse cehaleti nedeni ile mazur sayılır. Biliyorsunuz ki biz ehl-i sünnetin imamları, insanların anlamaları zor olan meşe içlerde cehaleti mazeret kabul ederler. Mesela, Bunlara İbn Kayyım el-Cevzi ve İbn Teymiye, Muhammed b. Abdülvehhab bunlardandır. Şimdi biz bunların görüşlerini kabul ediyor muyuz yoksa etmiyor muyuz? Onlar bu tür zor meselelerde insanların mazeretlerini kabule şayan görmüşlerdir. Geçen yıl Şeyh Abdülmecid ez-Zindani ile birlikte hacc'da bulunduk. O, bana şeyh Abdülaziz b. Baz'a şöyle sorduğunu anlat ti; haklı kimseler insanı İslâm dininden çıkaran ve şirke düşüren amelleri yapmaktadırlar. Bu gibi insanları tekfir edebilir miyiz? Abdülaziz bin Baz ise; Hayır bunları tekfir edemeyiz. Çünkü Muhammed bin Abdülvehhab'a, Kevvaz kubbesi etrafında tavaf ederek, o kubbeden medet uman insanları tekfir edebilir miyiz diye sorulduğunda; "onlara bu yaptıklarının hükmünü öğreten kimselerin az olması nedeniyle onları tekfir edemeyiz" demiştir. İki yüz elli seneden beri Arap Yandaması'nda şirke, bidatlara ve müşriklere karşı mücadele edilmesine rağmen Medine ve Mekke'de dahi hâlâ bid'at ehli sofiler bulunmaktadır. Afganlıların Mekke ahalisinden daha iyi olmasını mı istiyorsunuz? Evet Afgan halkı onlardan daha iyi ve faziletlidir, çünkü Afgan halkı cihad etmektedir.

Fıkhi açıdan mevzumuzu dönelim. Dikkat edin, hepimizin kendisi ile hükmetmekle emrolunduğumuz şeriaten konuşalım. Bizler Afgan halkının hepsine birden nasıl müşrik denilebildiğini anlamak istiyoruz. Bu insanlar nasıl müşrik olabilirler? Bir takım insanlar bunlara onlar müşriktir, onlarla birlikte cihad etmek caiz değildir, nasıl diyebilirler? Halbuki Muhammed b.

Abdülvehhab'ın Kevvaz kubbesi etrafında tavaf ederek kubbeden yardım isteyenleri tekfir etmediğini ve onlar hakkında onlara bunun şirk olduğunu öğretenlerin azlığından dolayı onları tekfir edemeyiz dediğini görmüştük.

Diğer taraftan İbn Teymiye -Allah ona rahmet eylesin- Cehmiye mezhebinden kimselerle tartıştığında onlara son olarak şöyle demişti; "Şayet ben sizlerin söylediğini söylersem kâfir olurum. Ancak ben sizleri tekfir etmiyorum. Çünkü sizler cahilsiniz."

İbnul Kayyım el-Cevzi de şöyle demektedir: "Evliyaların yatırırlarından veya başka şeylerden, medet uman, yardım ve isteklerde bulunan kimseleri cahil olmaları nedeniyle tekfir etmiyoruz."

İşte bu kimseler ehli sünnet vel cemaatin bu meseleler hakkında en titiz olan imamlarındandır. Onlar ise bunları söylemişlerdir. Bu âlimlerin saf akide üzerinde olduklarını hepimiz kabul etmekteyiz. İlmi üstünlüklerini itiraf etmekteyiz. İşte bu âlimler insanları cehaletleri nedeniyle mazur kabul etmişlerdir. Bu âlimlerin özür kabul ettikleri ve sahibinrmazur gördüğü bazı şirk olan şeyleri bizler nasıl özür kabul etmeyiz?

-Yukarıda zikrettiğimiz tevessül meselesine gelince; Bu hususta Rasulullah'la diğer velilerin farklı oldukları beyan edilmiştir.

Dualarda Rasulullah (s.a)'i aracı kılınmasının İmam Ahmet b. Hanbel tarafından caiz görüldüğünü zikretmiştik. Velileri aracı kılma meselesine gelince; buna dahi bir kısım alimlerin ruhsat verdikleri zikredilmektedir.

Bu konular beni çok meşgul etmiştir. Hatta bazı gençler bu gibi meselelere fetva bulmak için çeşitli mercilere başvurmuşlardır. Bazı gayretli gençler buraya geldiklerinde bir veya iki gün cihada katılmışlar, diğer bazıları da hiç cihada katılmadan Peşaver'de kalıp geri dönmüşler, Suud'daki Abdülaziz b. Baz'a Afganistan'daki mücahidler arasında büyük ve küçük şirklerin görüldüğünü anlatmışlardır. Bunun üzerine Abdülaziz b. Baz bana şu uzun mektubu yazıp postalamıştır:

"Esselamu aleykum ve rahmetullahi ve berekatuhu. Muhterem Hoca Efendi Abdullah Azzam, Allah seni muvaffak kılsın, amellerinde bereket ihsan etsin ve hakta yardımcın olsun. Amin. Ben sizi takdir ediyor ve kendisinden başka hiçbir ilah olmayan yüce Allah'a nimetlerinden dolayı hamd ediyorum. Şanı yüce Allah'dan beni ve sizleri şükrüne layık kimselerden kılmasını diliyorum. Kulu, Rasulü, dostu, Peygamberimiz, imamımız, efendimiz Muhammed bin Abdullah'a onun aline, sahabelerine ve onların yolunun takipçilerine salat ve selam olsun. Yüce Allah'dan bizleri ve sizleri Peygamberin Sünnetine tabi olan onun dinine basiretle davet eden kimselerden kılmasını niyaz ederiz. Şüphesiz yüce Allah buna güç yetirendir.

Ey Değerli kardeşim! İslâm'ın, müslümanların, cihadın, mücahidlerin ve muhacirlerin zafer bulması için sarf ettiğiniz büyük gayretlerinizden ve güzel amellerinizden dolayı size teşekkür etmek beni sevindirir. Aziz ve celil olan Allah'dan size olan hayırlarını artırmasını ve sevaplarınızı fazlalaştırmasını, gayretlerinizi mübarek kılmasını ve sizinle kendi dinine yardım etmesini, bizleri ve sizleri dünya ve ahiret hayatında hak söz üzere sabit kılmasını, her türlü saptırıcı fitnelerden korumasını, hak üzere olan mücahit kardeşlerimize yardım etmesini, dinde onları fakih kılmasını ve hidayet üzerinde bir araya getirmesini, İslâm'ın ve müslümanların düşmanlarını perişan etmesini, kuvvetlerini dağıtmasını, topluluklarını paramparça etmesini, musibet üzere musibet göndermesini niyaz ederim. Şüphesiz ki O, en güzel dost ve en güzel yardımcıdır.

Ey Şerefli kardeşim!

Cihada katılan ve muhacirlerle bağlantı kuran bir kısım kardeşler aracılığı ile bize ulaşan malumatlara göre; gerek komutanların bir kısmında, gerekse avam halkın bazılarında, Peygamberi aracı kılarak yardım isteme, velileri ve tasavvuf şeyhlerini vasıta yaparak yardım dileme gibi büyük şirkler bulunuyormuş. Keza muska, hamayil gibi bazı şeyler takınarak küçük şirkler ve bidatler de bulunuyormuş. Sizlere tavsiyem, insanlarda görülen bu gibi şirk ve bidatlara karşı münasip usullerle karşı çıkmaya özen göstermeniz, her münasebette onların üzerinde titizlikle durmanız, her toplantı ve konferansta onları dile getirmeniz, bu gibi insanlara şirk, bid'at ve isyanın düşmanın musallat olma sebeplerinden olduğunu açıklamamız, onlara Allah ve Rasulüne itaat etmelerinin gerekli olduğunu bildirmeniz ve bid'atlerden kaçınmanın zaferin sebeplerinden biri olduğunu beyan etmenizdir..."

Müslümanların zihinlerini karıştırmak için bir yerden bir yere laf taşıyan ve Abdülaziz hocaya da bu gibi sözleri söyleyen gençlerden bir tanesi bana şunu nakletti: "Şeyh Abdülaziz bin Baz bana dedi ki: Afganlılarla birlikte cihad etmek caiz değildir. Çünkü bu, Allah'a ortak koşanlarla beraber olup, inançsız kâfirlere karşı savaşımdır. Bu da caiz değildir." Ben, bunu sana söyleyen Şeyh Abdülaziz bin Baz mı? dedim, genç; evet, dedi. Ben; Allah'ın dininden insanları ürkütmeyiniz... Abdülaziz bin Baz'ın söylediklerini dinleyen birçok insan vardır. Bu nedenle Abdülaziz bin Baz'ın her söylediğinden insanlar nefret edeceklerdi! dedim. Ve Suud'a gittiğimde Abdülaziz bin Baz'la görüştüm, ona; senin, Afganistan cihadı hakkında, müşriklarla birlikte mühlidlere karşı savaşımdır dediğini naklettiler, bu doğru mudur? dedim. Şeyh bin Baz; Hayır, bana iftira etmektedirler. Benim adıma yalan söylemektedirler, dedi ve bu konuda Afgan cihadının İslâm cihadı olduğunu, Afganlılarla birlikte canla ve herkesin gücü nisbetinde malla cihad etmenin farz olduğunu belirten birçok yazılar yayınladı. Bu yazıların yayımlandığı dergiler ve fetvalar yanımda mevcuttur. Bu yazıları Müçtema Dergisi ve Cihad Dergisi yayınlamışlardır. Evet, bu cihad farz-ı ayn olan bir cihaddır.

Canla ve malla cihad etmek gerekmektedir. Abdulaziz bin Baz bir yazısında şunları da ifade etmiştir: "Bana gelen haberlere göre Lahor şehrinde bulunan ve adı şu olan bir kişi benim Afganistan mücahidleriyle birlikte cihad etmeyi caiz görmediğimi, çünkü bunun müşriklerle birlikte mülhidlere karşı bir cihad olduğunu söylediğimi yayıyormuş. Bu tamamen yalandır." Abdulaziz b. Baz, konuyla ilgili bir kitap yazmış, bir nüshasını da Şeyh Abdurrabrasul Sayyaf'a göndermiştir. Ayrıca bir nüsha da Lahor'daki Dave ve Fetva'dan sorumlu olan Abdulaziz b. Atik'e göndermiştir. Ey kardeşler!

- Afganlıların kabirler aracılığı ile yardım dilediklerini görmüş olsak dahi biz onlara müşrikler diyemeyiz. Halbuki biz onlardan hiçbir kimsenin böyle yaptığını görmedik. Ben sizin hepinize Allah için yemin verdiriyorum. Afganistan'a geldiğinizden beri yatırlardan medet uman bir Afganlıyı gördünüz mü? Allah'a yemin ediyorum ki ben şu ana kadar hiç görmedim ve bu sene benim cihaddaki altıncı senem. Bazı insanlar ise Afganistan'a geldiklerinin altıncı saatinde mikroskopa veya teleskopa bunların yatırlardan medet umduklarını istigasede bulunduklarını keşfetmekte. Vallahi ben kilometrelerce mesafe kat ettim, Kabil'e kırk kilometre kalıncaya kadar ulaştım ve yolda bir tane dahi yatıra rastlamadım. Halbuki Pakistan'ın Peşaverle Tirimangal bölgesi arası yatırlarla dolu. (Pakistan sınır kentine) Afganistan'ın içerisinde ise yol boyunca bir tane dahi yatır görmedim. Ey kardeşlerim! Şayet sizler dininizde ciddi kimseler iseniz ve gerçekten Allah için nasihat etmek istiyorsanız, bu gariban kimselerin arasına girmeniz ve onlara Allah'ın dinini ve sahih inancı öğretmeniz, sizler için daha evla olmaz mı? Bizler, onların üzerlerinde taşıdıkları muska ve nazar boncuğu gibi takılardan, onların bu konudaki hislerini galeyana getirmeksizin birçoğunu toplayıp nice torbalar doldurduk. Ben, eğitim kampında görevli olarak bulunduğum sıralarda bu konulara hiç girmiyordum. Kampın son iki gününde veya gece sohbetlerinde onlara; Ebu Hanife'nin kabir inşasındaki görüşü nedir? diye soruyordum. İmam Ebu Hanife'nin kabir bina etmeyi mekruh gördüğünü öğrendiklerinde kendileri de bunu kalplerinden çirkin görüyor ve terk ediyorlardı. Aynı şekilde İmam Ebu Hanife'nin muska ve hamayıl taşıma hususunda ve benzeri şeylerdeki görüşü nedir diye genel sorular soruyordum ve cevaplarını veriyordum. Afganlılar Ebu Hanife'yi çok severler. Tabi İmam Ebu Hanife bu tür bid'atleri şiddetle reddetmektedir.

Ey kardeşlerim!

Bu insanlar güzel vaazı ve hikmetli sözü dinlemeye ve itaat etmeye hazırdırlar. İngilizler üç asır boyu onlara vahabiliği kendilerine karşı çıkar korkusuyla çirkin göstermişlerdir. Ben de bir zamanlar vahabiliği çok kötü bir şey zannediyordum. Sizler bu insanların vahabiliğe karşı görüşlerini bir gün bir gecede ve kolay bir şekilde değiştiremezsiniz. Onlarla içli dışlı olun. Sizi tanısinlar. Size güvendikleri takdirde dininize ve inancınıza da güvenirler ve öğreteceğiniz sahih inancı kabullenirler.

Ey kardeşlerim!

BBC radyosu Mücahit liderlerden sahih inanç sahibi Sayyaf ve Hikmetyar'a karşı vahabilik silahını kullanmakta ve bunlara karşı savaş açmaktadır. Adı geçen bu radyo Peştü diliyle şunu yayınlamaktadır: "Sayyaf, Peşaver'de Afganlılar arasında vahabiliği yaymak için Suud güdümlü özel bir üniversite kurdu." "Aranıza fitne sokmak için mutlaka koşuşturdular.." âyeti kerimesinin pratik örneğini görün!

Bazı gençler, Suudi Arabistan'dan ve Suud tüccarlarından Sayyaf'a yardımlar geldiğini görünce ona karşı komploya giriştiler. İnsanları onun itikadı hakkında şüpheye düşürmeye çalıştılar.

Halbuki insanlar Sayyaf'ı tanıyorlardı, bu olmaz diyorlardı. Neyazık ki bu tür şüpheleri sokanların çevresinde bulunan insanlar şunu söylüyorlardı: "Ben, bizzat kendim Sayyaf'ın koruyucularından şu kadar muska topladım. Ben, Sayyaf'ın sekreteriydim. Bu da onların bid'atçı olduklarının ve inançlarında hurafeler bulunduğunun delilidir" diyorlardı. İşte bu gibi şeyleri yayıyorlardı.

Bazıları Sayyaf vahabidir diyerek birliği bozmaya çalışıyor, bazıları, Sayyaf sahih inanca karşıdır diye propagandalarda bulunuyorlardı. Böylece Sayyaf'ın adını kirletip yardımları ondan kesmek istiyorlardı.

Bu nedenle şu durumda iki hususla karşı karşıyayız.

-Ya Afganlılarla birlikte cihadı terk edeceğiz. Bu da Afganlıların dışındaki kâfirlerin burayı işgal etmelerine yol açacaktır, din ve dünya için daha büyük bir zarara uğratılmış olacağız.

- Ya da facir de olsa başta bulunan emirle birlikte savaşacağız. Bununla da daha büyük facir olan kimseler engellenmiş, hepsi olmasa dahi İslâm şeriatının çoğunluğu tatbik edilmiş olacaktır. Bugün ve benzeri hallerde yapılması gereken görev budur. Hatta Raşid halifelerden sonra yapılan cihadların bir çoğu bu şekilde hasıl olmuştur. Her halükârda cihad durdurulamaz. Çünkü kıyamete kadar devam edicidir. Bu hususla ilgili olarak Peygamber efendimiz (sav)'in cihadda araç olarak kullanılan atları överek şöyle buyurduğu rivayet edilmektedir: "Atlar, kıyamete kadar yelelerine hayır bağlı olan bineklerdir. Bu hayırda, sevaplar ve ganimetlerdir." Ebu Davud'un rivayet ettiği başka bir hadiste de Rasulullah şöyle buyurmuştur: "Allah'ın beni gönderdiği günden ümmetimin en sonuncusunun Deccal'le savaşmasına kadar cihad devam edecektir. Bunu ne bir zalimin zulmü, ne de bir adaletlinin adaleti iptal edecektir." Yine Peygamber efendimizden birçok yolla rivayet edilen bir hadisi şerifte Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Ümmetimden bir topluluk hak üzere olmaya devam edeceklerdir. Onlara muhalefet edenler hiçbir zarar veremeyeceklerdir."

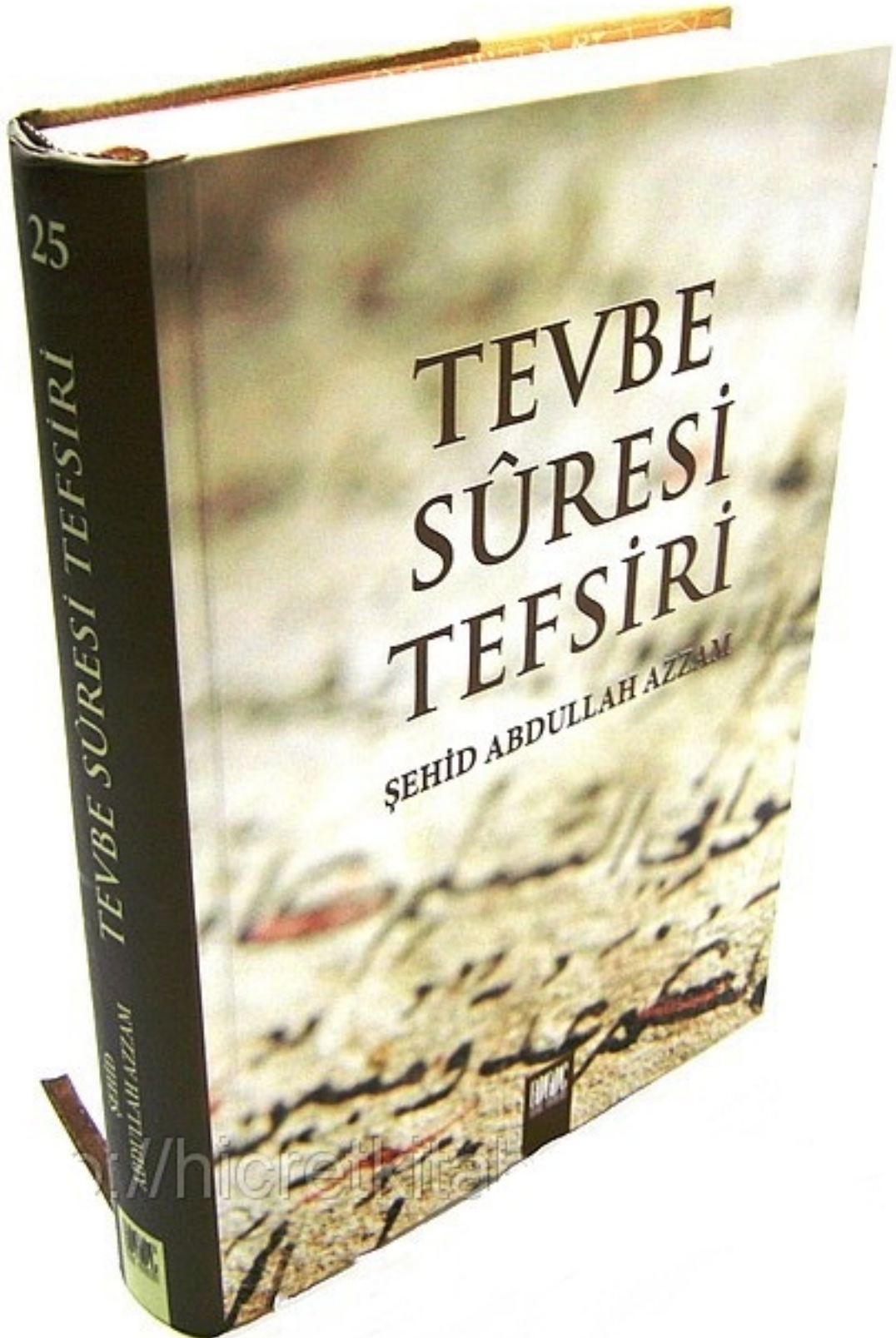
Ehl-i Sünnet ve'l cemaat âlimlerinin bütün gurupları, takva sahibi olan imamlarla da, günahkâr olan imamlarla da cihad etmenin gerekli olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. Ancak Ehl-i Sünnet vel Cemaat olan müslümanların dışındaki Rafiziler ve Hariciler bu görüşe katılmamakta, kendisiyle cihad edilen imamın günahlardan uzak bir imam olması gerektiğini söylemektedirler. Halbuki Peygamber efendimiz (s.a) bir hadisi şerifte şöyle buyurmuşlardır: "Zalim, hain ve günahkâr emirler iş başına geleceklerdir. Kim onların yalanlarını doğrular ve onlara yardım ederse benden değildir ve ben de onlardan değilim. Onlar Cennetdeki havuzun başında su içmek için benimle beraber olmayacaklardır. Kim onları doğrulamaz, onların zulümlerine yardım etmez ise o bendendir ben de ondanım. Böyle yapan kimse ise su içmek için havuzu kevserde benimle beraber olacaktır." (Tirmizi Fiten 72; Müsned-i İmam Ahmed bin Hanbel, 3,95)

Peygamber (sav)'in emrettiği cihadın kıyamet gününe kadar emir sahipleri ile olacağını ve yine Peygamber (sav)'in zalimlerin zulmüne yardımcı olmayı yasakladığını öğrenen kişi, orta yolun saf İslâm dininde cihada müstehak olanlarla cihad etmek olduğunu öğrenir. Afgan halkından mes'ul olanların durumu gibi. İslâm'da her emir ve toplulukla cihad etmek ancak belirtilen bu surette mümkündür. Kendisi ile birlikte cihad edilen topluluğa yardım, onlara Allah'a isyan hususunda yardım etmemek suretiyle gerçekleşmiş olur. Bu nedenle sen Afganlılarla birlikte cihad et, ancak masiyet olan şeylerde, (sigara içmek nesvar vb. şeyler kullanmakta) onlara yardım etme. Muska ve hemayıl gibi şeylerde onlara uyma. Bilakis onları uyar ve onlara dini öğret. Onlara,

Allah'a ve Rasulü'ne itaat olan hususlarda itaat et. Allah'a isyan olan masiyet olan şeylerde onlara itaat etme. Çünkü yaratıcıya isyan olan bir hususta yaratılana itaat yoktur. Bu yol İslâm ümmetinin öncesi ile sonrası ile seçkinlerinin yoludur. Her mükellefin üzerine farz olan budur. Bu yol, ilimlerinin azlığından dolayı fasit (sapık) Haricilerin yolu ile, her ne surette olursa olsun emir sahiplerine mutlak itaati söyleyen Mürcie mezhebinin yolu arasında orta yoldur.

TEVBE SURESİNİN GÖLGESİNDE
CİHAD DERSLERİ
(TEVBE SURESİ TEFSİRİ)
CİLD 2

51- 52. AYETLERİN TEFSİRİ

- [Mürciflerin Sözleri](#)
- [Seyyid Kutub'un Eserleri Ebedileşti](#)
- [Müslümanların Arasına Fitne Sokmak](#)
- [Şeyh Temim ve Ebu Muhammed es-Sudanî'nin Mürcifinlere Reddiyesi](#)
- [Sultan Âlimleri ve Pişmiş Hazır Fetvalar](#)
- [Tebliğ Cemaatındaki Edeb](#)
- [Münafıkların Tavrı](#)
- [Allah'ın Takdiri Yerine Gelir](#)
- [Tevhid İnancından Dolayı Ölülerini Yargılama](#)
- [İki Güzellik](#)

53- 54. ÂYETLERİN TEFSİRİ

55- 57. AYETLERİN TEFSİRİ

- [Mazlumlara Koruma](#)
- [İslâm Dini Zulmü Yeryüzünden Kaldırmak İçin Gelmiştir](#)
- [Cahiliye Döneminde Yapılan Amel](#)
- [Halkı Müslüman Ülkeler ve Liderleri](#)

58- 60. AYETLERİN TEFSİRİ

- [Münafıklar](#)
- [Sadakaların Paylaşımı](#)
- [Akrabalar \(Zevi'l-Kurbâ\) Kimdir?](#)
- [İslâm Toplamları Cihadla Yücelir](#)
- [Biri Bay, Diğeri Bayan İki Fransız Doktor](#)
- [Hiçbir Yöneticiyi Methetmedim](#)
- [Müellefi-I Kulûb](#)
- [Hâşimî Soyundan Gelenler, Zekât Toplama Memuru Olarak](#)
- [Zekâttan Maaş Alabilirler mi?](#)
- [Düreyd bin Sımme'nin Mâlik Bin Avf'la Konuşması](#)
- [Ensâra Ganimetlerden Daha Az Pay Verilmesi](#)
- [Dava Adamları](#)
- [Kalpleri İslâm'a Isınsın Diye Gayri Müslimlere Zekât Vermenin Hükümü](#)
- [Ölünün Borcu Zekât Malından Ödenebilir mi?](#)
- [Mücahidin Zekât Malından Alması Caiz midir?](#)

- [Cihad Bu Dinin Şiarıdır](#)
- [Zekâtın Başka Bir Ülkeye Nakli](#)
- [Michel Aflek ve Yurt Dışına Eğitim İçin Gönderdiği Öğrencileri](#)

61. ÂYETİN TEFSİRİ

- [Malik bin Dinar Hadisesi](#)
- [Kuteybe bin Müslim el-Bâhilî Hadisesi](#)
- [Muhammed Kutub, Kız kardeşi ve Şems Bedran'ın Olayı](#)

62 - 66. AYETLERİN TEFSİRİ

- [Yöneticilerin Çevresinde Bulunan Menfaatperestler Tabakası](#)
- [Nifak Medine'de Ortaya Çıkmıştır](#)
- [Zeynep el-Gazali'ye Hizmet Eden Eroinci Kadın](#)
- [Hz. Peygamber'! \(sav\) Dualarda Aracı Kılmanın Hükmü](#)
- [Münafıkların Özellikleri](#)

67 - 72. ÂYETLERİN TEFSİRİ

- [Ailelerinden İzinsiz Cihada Gidenlerden Şikâyet](#)
- [Batıdaki Psikolojik Hastalıklar ve Zina](#)
- [Mü'minler ve Münafıklar](#)
- [İbretli Örnekler](#)
- [Mervan Hadid](#)

73 - 93. AYETLERİN TEFSİRİ

- [Cihaddan Muaf Olanlar](#)
- [Amr bin el-Cemuh ve Üç Çocuğu](#)
- [Fransız Gazeteci: "Afganistan'da Allah'ı Gördüm" Diyor](#)
- [Borçlu Kimselerin Cihada Çıkmasının Hükmü](#)
- [Cihad Etmeyi Gönünden Geçirmemek](#)

94 - 96. AYETLERİN TEFSİRİ

- [Saldırganı Etkisiz Hale Getirmek](#)
- [Cihadı Terk Edenin Hükmü](#)

- [Önce Aziz İdik Şimdi Zelim](#)
- [Bedeviler Üç Kısımdır](#)
- [Kays Bin Sabit ve Ümmü Eymen](#)
- [Bizi Zilletle Düşüren Lüks Hayattır](#)
- [Mücahid Liderleri Olmasaydı Afganistan Rusya'nın Olurdu](#)

[97 - 104. AYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Sahabe Kimdir?](#)
- [Tabiîn Kimdir?](#)

[105 - 110. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Neden Filistin'de Cihad Etmiyorlar?](#)
- [Cihadı Oyun mu Zannediyorsunuz? Yoksa Felsefe mi?](#)
- [İslâmî Hareket Yasama Yetkisini Tağutlardan Alıp,](#)
[Allah'a Ait Kılmak İçin Vardır](#)
- [Hakikatin Kaynağı Allah'tır, Liderler Değil](#)
- [Cihad Topraklarında Olmayan Âlime Cihaddan Sorulmaz](#)

[111- 112. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Eğri Boyunları Ancak Kılıç Düzeltir](#)
- [Hasan el-Benna'nın Davet Üslûbu](#)
- [Bir Başkasına Zarar Veren Herşey Mescid-i Dırar'dır](#)

[113 - 116. AYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Af Dileme Şartı](#)

[117- 119. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Afganistan'a Gitmeyin \(!\)](#)
- [Afganlılar'ın Araplar'a Olan Saygıları](#)
- [Cihaddan Geri Kalan Üç Kişi](#)
- [Sadakat ve İhlâs](#)

[120 - 129. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Cihada Davete Öfkeler](#)
- [Cihad Farz-ı Ayndır](#)
- [Emire İtaat](#)
- [Hristiyan ve Yahudilerle Tokalaşmak Caiz Değildir](#)
- [Hafız Esed Kızların Peşinde Islık Çalar, Gezerdi](#)
- [Hilâfetin Kaldırılması ve Türkiye'nin Mahvı](#)
- [İslâm Devleti'nin Kurulması İçin En Elverişli Yer Afganistan'dır](#)
- [Allah'a İtaat Vücuda Güç ve Kuvvet Kazandırır](#)
- [İslâm'da Helâller ve Haramlar Bellidir](#)
- [Arap Meliklerin Tamamı Haindirler, Filistin'i Satmışlardır](#)
- [Tevbe Sûresi Savaş Hukukunun Nihai Hükümlerini İçine Alır](#)

[ŞEHİD ABDULLAH AZZAM'IN VASİYYETİ](#)

51- 52. AYETLERİN TEFSİRİ

51-"Onlara de ki: Bize ancak Allah'ın yazdığı isabet eder. O,bizim dostumuzdur.

Mü'minler sadece Allah'a güvensinler."

52-"De ki: Siz, bizim için iki güzelliğin birinden başka neyi bekleyebilirsiniz!? Biz

ise, sizin için Allah'ın kendi katından veya bizim elimizle sizi bir azaba

uğratmasını bekliyoruz. Bekleyin, doğrusu biz de sizinle beraber bekleyenleriz."

Mürciflerin Sözleri

Daha önce de izah edildiği gibi 47. âyet-i kerimede: "Eğer onlar, sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı, ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranızı fitne sokarlardı" buyrulmaktadır.

Âyet-i kerimede geçen ve bozgunculuk diye tercüme edilen "habalen" kelimesinin manası; fesat çıkarmak, söz taşımak, insanları birbirine düşürmek, fitne çıkarmak, insanların arasını açmak ve müslümanların safları arasında fesat yaymak, onların içine şek ve şüphe sokmaktır. Evet, bu gibi insanlar mücahidin omuzladığı davada şüphe uyandırmak için koşuşurlar. Çünkü mücahidin savunduğu davanın hak olduğuna iman etmesi, içersinde bulunduğu cihadın hak cihad olduğuna inanması, altına sığındığı gölgesi ile gölgelendiği sancağın hak sancak olduğuna kanaat getirmesi, mücahid için en önemli ve en gerekli vasıflardandır. Ta ki bu sıfatlara sahip olan mücahid hoş gönüllülükle ölüme yönelsin, tereddüt geçirmesin. Acaba ben bir cahiliye ölümü ile mi öleceğim, yahut kör sancak diye vasıflandırılan ırkçılık sancağı altında mı savaşacağım, ölümüm nasıl olacak şeklinde tereddütlere düşmesin. Evet savaşçı yürüdüğü yolun yüzde yüz sağlam olduğuna ve üzerinde dalgalanan bayrağın hakkın sembolü olduğuna inanması gerekir. Çünkü böyle olan bir mücahid, var olan tüm gücünü harcadığında hayır her yerden kaynar. Mücahid için yollar açılır. İşte bu nedenledir ki, bir cihadı yıkmanın en kolay yolu o cihada bir kısım nifak ve şüphe tohumları saçmaktır. Tereddütler sokmaktır. İlk önce komutan hakkında şüpheler ortaya atarlar. Çünkü düşman orduyu komutanına karşı şüpheye düşürürse, cephenin yüzde altmışını yıkmış olur. Bakarsın ki komutan cihad saflarının önünde kasıp kavruluyor. Bir insanın tahammül edebileceği en zor şartları üstleniyor, en ağır acılara katlanıyor. Bir beşerin takatinde olan her şeye tahammül ediyor, arkasında bulunan neferlerse ortaya atılan bir şüpheden veya güveni sarsıcı bir kelimedenden dolayı o komutanı acımasızca eleştiriyor ve kendi kendine şöyle diyor: Peki, komutan üzerine atılan havan mermileri ve 41 BM silahlarının attıkları füzeler arasında savaşıyor. Fakat, filandan duyduğuma göre bu adam paraları çalıyor, etrafına fasit kimseleri toplamış, milletin paralarını yiyor, insanların kanını emiyor diyorlar. Bu komutanın durumu ne? Bakarsın ki bu er gözleriyle gördüğüne değil, fakat bir fitnenin ortaya attığı söze inanıyor.

Ey şerefli kardeşim!

Aziz ve celil olan Allah sana akıl vermedi mi? Sen senelerden beri bu komutanla birlikte yaşamıyor musun? Geceleri kalktığında karşında onu görmekte. Harbin en şiddetli anında senden önce o vardır. İnfak ettiğinde o senden daha cömert davranmıştır. Hamle yapılması gereken yerlerde o ilk hamleyi yapandır. Bütün bunlara rağmen bir adam geliyor, bir söz söylüyor ve seni kandırıyor. Halbuki senin şu âyet-i kerimenin zikrettiği insanlar gibi olman gerekir:

"Bu iftirayı işittiğiniz zaman mü'min erkek ve kadınların güzel zanda bulunup kendi kendilerine: "Bu apaçık bir iftiradır" demeleri gerekmez miydi?" (Nur, 12)

Vallahi! Mekke'ye gittiğimde biri geldi ve bana: "Biz Afgan cihadına yardım için para topluyoruz, yanımıza bir uğrasan da sohbet etsen" dedi. Ben, vaktimin çok kısıtlı olmasına rağmen yanına gittim. Beni çağıran kardeş üniversitede hoca. Onunla mescitte konuştuk. Ve sonra bana şunları söyledi:

- Vallahi kardeşim! Ben bazı insanlardan senin Peşaver'de apartmanlarının olduğunu işittim. Ben de dedim ki:

Allah'a hamd olsun kimseye muhtaç değilim. Fakat niçin Peşaver'de apartmanlar yapayım? Şayet yapacak olsam, memleketim olan Ürdün'de yaparım. Peşaver'deki apartmandan ne istifa edeceğim? Rabbimizin harap ettiği bir yeri ben mi tamir edeceğim? İşin garibi bu zatın, bu sözleri bana söylediği zaman Peşaver'de hiç kalmamıştım. Evet, insanlar düşünmüyorlar. Meseleleri anlamıyorlar. Bir fitneci insan geliyor, bir laf ortaya atıyor, üç kişinin, beş kişinin birden dinlerini ifsad ediyor, onlarca kişiyi cihaddan geri çeviriyor, onlar da bırakıp gidiyorlar. Ben, bu adama doğru dürüst cevap vermedim. Çünkü sözleri cevap vermeye değmezdi. Ben ona ne diyecektim ki? Bu adam Mekke'de oturuyor. Üniversitede hoca. Hayatında bir kere dahi olsa hicret eden bir Afganlıyı görmek için Pakistan'ı ziyaret etmemiş. Allah'a hamd olsun Yüce Mevla bu gibi insanlara gerçeği kendisi göstermiştir. Bu hususta bizim yükümüzü hafifletmiştir. Şu âyetle de buyurduğu gibi: "Bu, (suçlular istemese de) Allah'ın hakkı gerçekleştirmesi ve bâtılı ortadan kaldırması içindir" (Enfal, 8).

Yüce Allah hakkı ortaya çıkarmayı kendisi üstlenmiştir. Çünkü bu uydurma sözler iftira ve fitneler hafif bir rüzgarla dağılıp gidecek olan yaz aylarındaki bulut gibidir. Süratle yok olacak ve hak ortaya çıkacaktır. Çünkü güzel ve hak olan sözler yeryüzüne kök salmıştır. "Çirkin söz ise topraktan sökülüp atılmış kararsız kötü bir ağaca benzer" (İbrahim, 26). Hiçbir kimse hakka hücum etmeye güç yetiremez. Çünkü hak kuvvetlidir, bâtıl ise zayıftır.

Şanı yüce olan Hak Teala, hak ile birlikledir. İzzetin Rabbi olan yüce Allah hakkın yanındadır. "...Bu da böyledir. Çünkü gerçek ilah yalnız Allah'tır" (Hacc, 62). Yüce Allah hakkı açığa çıkarmak, batılın ise beynini ezmek ister...

"Aksine biz, hakkı bâtıla çarparız da hak bâtılın beynini parçalar. Böylece bâtılın canı çıkar..." (Enbiya, 18).

Aziz ve celil olan şanı yüce Allah, yeryüzüne ve vicdanların derinliklerine hayrın köklerini salmak ister. Hak vicdanları etkiler.

Batıl ise kalplerden silinip gider, ömrü kısadır. Bâtılın ömrü azdır. Uzun süre devam edemez. Bu nedenle birçok insan gelmekte ve: "Ey kardeşim! Beni affet, senin aleyhinde şöyle şöyle konuştum vs. demekteler. Ben gülümsemekteyim ve sizi Allah affetsin, demekteyim. Siz hakka dayandığınız, hak üzere olduğunuz zaman kulların hile ve tuzakları size ne zarar verebilir?

Bu hususta şair şöyle demiştir:

Sen Allah'a sığındıktan sonra
Kulların hileleri sana ne zarar verecektir?

Bu nedenle, falan etrafına çok insan topladı denildiği zaman ben, o kimsenin bătıl üzere olduğunu zannediyorum. Falan kimse bir parti kurdu, falan parti çok kuvvetlidir, falan şöyledir... vb. gibi sözlere devamlı şöyle cevap veriyorum: "Üste çıkan köpükler akıntılar arasında yok olup gider..." Köpüğün su üzerinde devamlı kalması mümkün değildir. Bir kimse bătıl üzere olduğu zaman Allah onu bereketli kılmaz. Hakkı ise, şanı yüce Allah mübarek kılar.

Seyyid Kutub'un Eserleri Ebedileşti

Şeyh İbn Teymiye ve Seyyid Kutub'un - Allah ikisine de rahmet eylesin - eserlerine baktığım zaman şu âyeti kerimeyi çok daha iyi anlamaktayım: "Allah'ın nasıl bir misal verdiğini görmüyor musunuz? Güzel söz, kökü yerde sabit, dalları havada güzel bir ağaç gibidir" (İbrahim, 24). İbn Teymiye, Hicri 728 yılında zindanda vefat etli. Kitapları yakıldı. İbn Kayyim el-Cevzi Dimaşk sokaklarında dolaşırken çocuklar o âlimin arkasına takılır onunla alay eder, ılık çalarlardı. İbn Teymiye'nin yazmasını yasaklamışlardı. Kalem ve defteri elinden alıp kendisini zindana atmışlardı. Kalemsiz ve kağıtsız kalan İbn Teymiye zindanın duvarlarına yazı yazardı. İbn Teymiye'nin el-Hameviye veya et-Tedmiriye isimli risalesini zindanın duvarlarından nakletmişlerdir. Seyyid Kutub - Allah ona rahmet eylesin - aynı şeye maruz kalmıştı. Zindanda idam olunmuştur. Seyyid Kutub'u caddede idam etmeye cesaret edememişlerdir ve onu zindanın karanlık bir odasında kurulan darağacında idam etmişlerdir. Şu ana kadar da Seyyid Kutub'un mezarı nerededir bilinmemektedir. Ailesi dahi mezarını bilmemektedir. Seyyid Kutub'un ailesinden biri bana şöyle demişti: "Eğer üstadın kabrini bize bildirselerdi ziyaret ederdik." Ben: "Rabbi onu bilmektedir, sizin bilmenize gerek yoktur" dedim. Seyyid Kutub idam edildiğinde Kahire'nin merkezî caddelerinde altı bin veya sekiz bine yakın Fizilal yakıldı. Yani Fizilal'in altmış-dört bin cildi yakıldı. Mısır'da Fizilal'il Kur'an'ın ve özellikle Yoldaki İşaretler kitabının bulunduğu kimselere on yıl hapis cezası veriliyordu. Seyyid Kutub'un kitapları adeta afyon gibi değerlendiriliyordu... Onun kitaplarını bulunduranlar afyon kaçakçılığı yapıyor gibi cezalandırılıyordu. Seyyid Kutub idam edildiğinde Savtul Arap radyosunda onun idam edildiği bildirildikten sonra idam sebebinin: "Mısır'ın en ünlü şarkıcılarından Ümmü Gülsüm'ü öldürmek istediği, el-Kanatır el-Hayriyye'yi (Mısır'da bir gezinti yeri olan ve fuhuşun en yaygın yapıldığı bölge) yıkmak istediği, Kahire'de yayın yapan Kur'an-ı Kerim radyosunu bombalamak istediği, batı istihbarat ajanları ile ilişki içerisinde bulunduğu, Amerika'nın uşaklığını yaptığı ve batı hesabına çalışır olduğu ilan edildi. Daha sonra Savtul Arap radyosu Seyyid Kutub'un idamının yorumunu yaptıktan sonra son söz olarak: - bunu bizzat ben kendim işittim - "Cehennem'e kadar yolu var ve Cehennem ne kötü bir varış yeridir" deyip bültenini bitirdi. Savtul Arap radyosunun müdürü Ahmed Said, Seyyid Kutub'un idam edilmesini yorumladıktan sonra son söz olarak işte böyle söylüyordu: "O Cehennem'e gitmiştir. Cehennem ne kötü bir varış yeridir!"

Seyyid Kutub'un idamından sonra genç nesil sormaya başladı. İdam edilen kimdir? Niçin idam edilmiştir? Yoldaki İşaretler kitabı ve Fizilal'il-Kur'an nedir? Seyyid Kutub bu kitapları yazdığından dolayı niçin muhakeme edilmiştir. Böylece birçok insan bu kitapları okumak için araştırmaya başladı. Beyrut'da hristiyan bir matbaa iflas ile karşı karşıya idi. Ve başka bir hristiyan ona şöyle diyordu: "Eğer matbaanı kurtarmak istiyorsan Fizilal'il-Kur'an'ı bas. Evet, üstad Seyyid Kutub - Allah ona rahmet eylesin - idam edildiği yıl Fizilal'il Kur'an'ın yedi defa baskısı yapıldı... Seyyid Kutub idam edilmeden önce ise Fizilal'il Kur'an'm sadece birinci baskısı yapılmış, ikinci baskısı da yarılanmıştı. Seyyid Kutub'un kitaplarını okuyan kimseler aziz ve celil olan Allah'a kulluğa yöneldiler ve ondan etkilendiler. Kendilerini saptıran kimseye lanet eder oldular. Günümüzde ise İslâm toplumunun bulunduğu her toprak parçasında Seyyid Kutub'un eserleri bulunmaktadır. Bunlar birçok dillere tercüme edilmiştir. Yemen'den Afganistan'a cihad için gönderdiğimiz üç kardeşi Afgan sınırında içeriye almıyorlar. Bu üç kardeş için Hikmetyar'dan mektub almayı unutmuştuk. Bu nedenle sınırda tutuyorlar ve:

"Sizler kimsiniz?" diyorlar. Onlar:

"Biz Arabız" cevabını veriyorlar. Afganistan'a cihad için gelen ilk arap müslümanlar bunlar. Bu nedenle sınırdakiler bu üç kardeş:

"Niçin buraya geldiniz?" O üç genç:

"Buraya cihad için geldik." Sınırdakiler:

"Hayır, Araplar buraya cihad için gelmezler! Sizler Amerika'nın uşaklarısınız", derler. O üç kardeş:

"Ey kardeşlerimiz biz buraya cihad için geldik, biz şehid olmak istiyoruz", derler. Sınırdakiler:

"Hayır, sizler Amerikan ajanlarısınız" der ve soruşturmayı genişletirler. "Sizler kimsiniz ve buraya nasıl geldiniz?" sorularını tekrarlarlar. Nihayet bu üç kardeş:

"Bizler Seyyid Kutub'un talebeleriyiz", derler. Bunu duyan sınırdakiler;

"Sizler Seyyid Kutub'un talebeleri misiniz?" Gençler:

"Evet biz Seyyid Kutub'un talebeleriyiz", cevabını verirler. Bunun üzerine sınırdakiler tekbir getirir ve Elhamdülillah buraya Seyyid Kutub'un talebeleri ulaştı derler ve daha sonra binlerce insanı toplayarak bu üç kardeşle konferanslar veririrler. Bu üç kardeş ise: "Biz Seyyid Kutub'un talebeleri olduğumuzu onlara söyleyip söylememe hususunda mütereddid idik. Onlara bunu söyledikten sonra ise adeta yeryüzü değişti" derler.

"İman edenler ve salih amel işleyenler için Rahman olan Allah (müminlerin kalplerinde) bir sevgi yaratacaktır." (Meryem, 96) Evet, yüce Allah mü'minlerin kalblerinde birbirlerine karşı muhabbet yaratacaktır. Ey kardeşim, bu dedikodular, yaygaralar ve uyandırılmak istenen şüphe ve fitneler çok çabuk yok olacaktır... Ey kardeşim! Bu konuda mutmain ol. Bu tür şeyler buhar gibidirler. Buharın sebat bulması ise düşünülemez. Bazı insanlar bazı şeylerden gafil olarak cihadı karalayabilirler. Bunlar bilmedikleri halde bildiklerini zannetmekte ve şuursuzca Allah'a harb ilan etmekte. Bunlar, cihada karşı savaş açtıklarında, Allah yolunda yürümek isteyenlere karşı savaş açmış olduklarının bilincinde değillerdir. Aziz ve celil olan yüce Allah, küfür ile Allah yolundan engellemeyi bir arada zikretmiştir:

"İnkâr edenlerin ve Allah yolundan engelleyenlerin amellerini Allah boşa çıkarır." (Muhammed, 1)

Allah yolunda cihadı kasteden bir kelime söylediğin zaman: "İnkâr edenler ve Allah'ın yolundan engelleyenler..." âyetini düşün! Allah'ın yolunda yürüyen bir kimseye geliyorsun ve ona: "Gel, bu yolda yürüme", diyorsun. O: "Neden yürümeyeyim?" diyor. Sen: "Bu yolda falan şöyledir, filan şöyledir, şu şunu yapmıştır, şu bidat vardır, şu şirk vardır..." cevabını veriyorsun. Peşaver'den iki gün önce bize misafirler geldi ve bana: "Hikmetyar'ın kışlası Versek'de put varmış. Bu doğru mu?" dediler. Ben: "Nasıl bir put? Yani Lat ve Uzza gibi bir put mu?" dedim. Onlar: "Hayır, kendisine adaklar yapılan bir türbe varmış", dediler. Ben onlara: "Vallahi ben Hikmetyar'ın kışlası Versek'e çok gittim, fakat böyle bir put görmedim, kışla uzak değildir. Buyurun Hikmetyar'a gidelim ve ona soralım" dedim. Bunun üzerine kalktık ve Hikmetyar'a gittik. Ona: "Senin kışlanda bir put olduğunu

işittik" dedik. Hikmetyar: "Estağfirullah, estağfirullah, eslağfirullah. La havle velâ kuvvete illâ billâh! dedi. Bunun üzerine onlar, kendilerine bu sözü söyleyene dönüp gittiler ve ona orada put yok dediler. O da hayır var ben bunu kesin biliyorum, haydi beraber gidelim diyor, onlar da tekrar iki araba kiralayıp Versek'e gidiyorlar. Gerçekten aradıkları putu bulmuş oluyorlar. Biliyormusunuz o put ne ve nerede? Put dedikleri şey geniş bir arazi üzerinde Pakistan'a ait bir kabir. Arazi üzerine kurulmuş çadırlarda yaklaşık yüz bin kişi yaşıyor, askerî kampta ise on iki bin ile yirmi bin arasında asker bulunuyor. Orada bulunan askerler onlara demişler ki: "Kardeşlerimiz! Her şeyden önce bu Pakistan'a ait bir kabir. Afganistan'a ait değil. Sonra bizler bu topraklarda yabancıyız. Şayet bu kabire bir şey yapacak olsak bizi bu bölgeden çıkarırlar ve bize karşı savaş açarlar." Gerçekten Versek bölgesinde bazı kabileler yaşamaktadır. Afganlılar oraya bir şey yapacak olsalar, onlara karşı silah çekip savaşırlar.

Allah Rasulü (sav) Mekke'de on üç yıl boyunca putların arasında namaz kıldı. Mekke'de bir gün olsun kılıcını çekerek Lat veya Uzza putlarını yıkmaya kalkışmadı, onlara dokunmadı. Bilakis Mekke'de bu putların olmasına rağmen Rabbi için namazını kıldı. Kabe'nin etrafında 360 tane put bulunuyordu. Rasulullah (sav), Ebu Bekir'i, Ali'yi, Bilal'ı ve Ammar'ı toplayarak: "Gelin Lal, Uzza veya Hubel putlarını yıkalım" demedi. Çünkü buna güç yetiremezlerdi... Ve yüce Allah müslümanlara fetih ve zaferler nasib edince bu putların hepsi yerle bir edildi.

"Ve de ki: Hak geldi bâtil yok oldu. Zaten bâtil yok olmaya mahkumdur." (İsra, 81)

Ahmed Şah Mesud bir gün şöyle diyordu:

"Ey cemaat, bekleyiniz. Biz bir gün putlaştıran bu kabirleri yıkacağız... Şayet şu an oraları yıkacak olursak bir kısım köyler devletin tarafına, diğer bazıları da komünistlere katılırlar. Bize biraz fırsat verin. Bana Arap mücahitlerinden bir grup genç gönderiniz. Bunlar mücahitlerle birlikte yaşasınlar ve her birine bir cephe verelim de mücahitleri yetiştirsinsinler..." Şairin dediği gibi: Madem ki hediye edeceğin ne bir atın var, Ne de malın

İnsanları davranışınla da mutlu edemiyorsan, O halde konuşmanla mutlu et.

Bazı kimseler ayak ayak üstüne atıp oturuyor, her dakikada bir çayım, kahvesini yudumluyor ve Afgan cihadı ve mücahidler hakkında şüpheler uyandırıyor. Bunu yapan kardeşlere şunu söylüyorum. Ey kardeşim! Gelin cepheye, onlarla birlikte savaşın ve onların eleştirdiğiniz yönlerini düzeltin. Sanki sizin bunu yapmanıza engel olan mı var?

Bir defasında Ahmed Şah Mesud şöyle demişti:

"Zafere ulaştıktan sonra Allah'ın izni ile putlaştıran bu kabirleri kazmalarla değil BM 12 füzeleriyle yerle bir edeceğim."

Ey kardeşlerim, biraz sabırlı olunuz, bekleyiniz. Vallahi bu sözleri işitince beni bir titreme aldı. Artık bizler bu tür meseleleri bırakmayacak mıyız? Bu tür fitnelerden vazgeçmeyecek miyiz?

Arap ülkelerinde kendilerinden söz edilen en belirgin mücahid liderler Sayyaf ve Hikmetyar'dır. Yardımların birçoğu bu iki mücahid lidere gelmektedir. Bir seneden beri Afgan cihadına şüphe sokanlar, Sayyaf'ı karalamak istiyorlar. Bunun sebebi, araplar tarafından tanınması ve yardımların çoğunun ona gelmesidir. Bu karalayıcılar şunu düşünmüşlerdir: Vallahi gelen yardımları başka bir yere kaydırmamız lazım. O halde ne yapaalım? Sayyaf hakkında şüpheler ortaya atalım. Bu hususla en kısa yol olarak da inancında şüpheler olduğunu söyleyelim. Diyelim ki o Eş'ari'dir.

Be hey gariban, mikroskobu al da onun Eş'ari mi, yoksa Eş'ari değil mi olduğunu incele. Peki Eş'ari ne demek? Vallahi bunu dillerine dolayan insanlar Eş'ariliğin ne demek olduğunu bilmiyorlar. Fakat subhanallah! Bir iftiranın geçerli olabilmesi için en kısa yol, el ile tutulamayan ve göz ile görülemeyen bir iftirayı ortaya atmaktır. Tabii ki, inancının Eş'ari olup olmadığı zor ölçülecek bir şeydir. İşin yoksa araştır dur. Onun inancı Eş'ari mi yoksa değil mi? Yine filan belli yerin uşağıdır iftirası da bu tür iftiralandandır. İşin yoksa araştır dur. Bu nasıl uşak, nerenin uşağı? Bu gibi insanlara siz Ahmed Şah'ı nasıl bilirsiniz diye sorduğunuzda onlar, hiç çekinmeden bu filan yerin uşağıdır, diyebilirler. Halbuki Ahmed Şah Mesud Afganistan'da en parlak komutanlardan biridir. Allah'ın onu korumasını ve yaptıklarını mübarek kılmasını niyaz ederiz. Ahmed Şah, Rusya'yı sarsmıştır. Batılılar bir adamın bir savaşta yüz tankı tahrip ettiğine inanamamışlardır. O, Rusların önüne tüfeklerle çıkmış, başarılar sağlamıştır, bâtılı basın mensupları gelince durumu görmüşler, hayrete düşerek şaşırıp kalmışlardır. Batıda Ahmed Şah'ın ismini yaymışlardır. Bunun üzerine Fransa ona: "Biz sana bir kısım doktorlar gönderelim de yaralıları "yardımcı olsunlar" demiş, ve fiilen doktorlar gönderip elleri ve ayakları koparak kan kaybından ölen insanların yaralarını tedaviye girişmişlerdir. Çünkü bölgede yeteri kadar tıbbî müdahale yoktur. Ahmed Şah Mesud'un Fransız doktorlarından faydalanarak eli kolu kopmuş insanların yaralarını sardırması onun Fransız uşağı olduğunu gerektirir mi? Bir hadis-i şerifte beyan edildiği gibi, İsrail oğullarından ahlakî düşük bir kadın suyun başına vardığında susuzluğundan dolayı toprakları yalayan bir köpek görmüş. Ayakkabısını çıkarıp ona su doldurarak köpeği sulamış. Allah da onun bu amelinden dolayı onun ahlaki düşüklüğünü afvetmiş. (Sahih hadis kitaplarında köpeği sulayanın bir erkek olduğu zikredilmektedir. Bkz. Buhari, Mezalim, Bab: 23).

Şimdi, İsrail oğullarının ahlaki düşük kadınlarından biri sırf susuz kalan bir köpeği suladığından dolayı Allah'ın afvına mazhar oluyorsa, bu kadar yaralının tedavisi için dıştan doktorlar getiren bir insana bu gibi acımasız eleştiriler yağdırmak ne derece doğru olur? Yani, yaraları tedavi edilen bu insanlar af edersiniz köpeklerden daha mı aşağıdırlar? Halbuki Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifinde "Her karaciğeri kurumamış olan canlı hayvanı sulamada mükâfat vardır" buyurmuştur. (Buhari, Musakah, Bab: 9, Mezalim Bab. 23; Müslim, Kitab-ı Selam, Bab: 153) Burada insanlar aç ve çıplak kaldıkları için ölüyorlar.

Çıplaklıktan ve açlıktan ölen bu insanlar köpeklerden daha mı değersizdirler?! Kimsesiz kalmış, çıplak kalmış bir hristiyan dahi görsen, onu giydirmen, ona yedirmen sana farz değil midir? Şayet açlıktan ölmek üzere olan bir hristiyan görsen ve onu kendi haline terk etsen ve o da ölse; o taktirde sen Maliki ve Hanbeli mezheblerine göre açlıktan ölen hristiyanın diyetini (kan bedelini) ödemek zorundasın. O kimsenin açlıktan dolayı öleceğini anladığın halde ona yardım etmediğinden dolayı o kimse ölmüş ise sen o kimsenin ölmesine sebep olmuş sayılırsın. Ve bu nedenle ağır diyet cezasına çarptırılırsın. Bu diyet de, kırk tanesi hamile olan yüz deve (veya bedeli) ya da bin altın dinardır. Kardeşler!

Afganlılar ve cihadları hakkında bazı gençlerin: "Bunlar.müşriktirler, bunlar bid'at ehlidirler, bunlarla cihad etmek caiz değildir" gibi fetva vermeleri çok tehlikeli bir olaydır. Çünkü yüce Allah'ın İslâm ümmetini kendisi ile izzete ulaştırdığı cihadı yok etmiş oluyorsun. 300 yıldan beri hiçbir müslüman halkın gerçekleştirmedeği bir cihadı Afgan halkı gerçekleştirmektedir. Bu halimizle bizler, -kardeşim Şeyh Temim'e de söylediğim gibi- hikâye olarak anlatılan şu kadına ve onu tebrike gelen insanlara benzemekteyiz. Bir kadının kırk beş yıl hiç çocuğu olmaz. Kırk beşinci yılın sonunda Allah ona bir çocuk nasib eder. Onu tebrike

gelen kadınlar çocuğu görünce, teyze çocuğun gözleri de küçükmüş, oğlun da esmermiş derler. Halbuki bu kadıncağz çocuğu kömür kadar siyah dahi olsa onu özünde ayın on dördü gibi görür. Afganlılar bu çocuğu olan kadına, onları karalayanlar da o kadını tebrike gelen dedikoducu kadınlara benzemektedirler. Bizler yıllarca bekledik. Böyle bir halktan cihadın başlatılacağını beklemiyorduk. Nihayet onlar küfre karşı savaşa giriştiler. İslam ümmetinin izzetini ilk defa. ortaya koydular. Bizler de gelelim o kadınlar gibi cihadınızın şurası sakat, burası kör, şurası siyah diyelim. Bu bize yakışır mı? Cihadda eksiklikler olsa da o anda bu söylenir mi? Nitekim uzun dönem çocuğu olmayan bu kadının çocuğu kör dahi olsa o, onu ayın on dördü gibi görür. Şair Metenebbi'nin dediği gibi:

Bu bir zencidir, dudağı nerdeyse yarısı kadardır. Yine de ona karanlıkta ayın on dördüdür denir.

Bir arap atasözünde de denildiği gibi, "maymun annesinin gözünde ceylandır." Biz yavrumuzu ceylan olarak görmek istiyoruz.

Sizler de bunu ceylan görmek istiyorsanız, başımızın tacısınız. Bunu maymun gören ise, maymunların yanında kalmasın.

Kendine başka yer bulsun. Vallahi kardeşler, biz bu cihadı İslâmî bir cihad kabul ediyoruz. Afganlılarla birlikte canla ve malla cihad etmenin farz-ı ayn olduğuna inanıyoruz. Allah'ın huzuruna vardığımızda taşıdığımız inancımız budur. Kim bunu böyle görüyorsa, hoş geldi sefa geldi. Onun, bizim başımız ve gözümüz üzerinde yeri vardır. Kim de bunu böyle görmüyorsa, güle güle gitsin. Bizi de rahat bıraksın. İnsanlardan elini çeksin, yaymak istediği menfi propagandaları uzaklarda yaysın. Peki kardeşim, sen bu cihadı İslâmî cihad kabul etmiyorsan, seni buna sevk eden nedir? Ben bunu anlamak istiyorum. Sen hem bunlara yardım edilmesini caiz görmüyor, hem de bunlara tahsis edilen yemeklerden yiyip içiyorsun.

Bu fanatik kaba sofiler, bir iki veya üç yıldır Peşaver'de oturmaktalar. Dul ve yetimlerin yemeklerinden yemekte, onlar hesabına yaşamakta ve onlar aleyhinde şüpheler uyandırmaktalar. Sizlerin aranızda girmekte ve fitne çıkarmak için uğraşmaktalar. Bunların hiçbirisi Afganistan sınırına dahi gitmemişlerdir. Hiç bir tanesi Allah yolunda bir kurşun sıkmamıştır. Evet sizleri burada oturtan şey nedir kardeşim?

Müslümanların Arasına Fitne Sokmak:

Allah tealanın buyurduğu gibi: "Aranızda mutlaka bir fitne sokmak için konuşurlardı, içinde onlara iyice kulak verenler de vardır." Saflarınıza katılarak aranıza girmek için acele ederler. Saflarınıza katılıp buldukları her boşluk için bir yaygara koparmaya, fitne uyandırmaya çalışır, bunun için acele ederler. Yüce Allah'ın bu ifadesi ne kadar da güzeldir! "Vele-evdaû hilâlekum, aranıza girmekte acele ederler." Bu acele edişlerinde bir alçaklık ve soysuzluk vardır. "Vediatun" kelimesi "evdaû" kelimesi ile aynı köktendir. "Vediatun" kelimesinin anlamı ise; "içerisinde düşüklüğün, basitliğin, soysuzluğun ve alçaklığın hedeflendiği bir hususta acele etmektir. "...aranıza mutlaka bir fitne sokmak isteyerek konuşurlardı. İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır..." İstihbarat birimleri, iyice kulak veren, her şeyi dinlemek ve öğrenmek isteyen kimselerdendir. Veya sizlerden bazıları gafleti nedeniyle istihbarattan olan, ajanlık yapan kimseleri dinlemektedir. Gerçekten birçok insan cihad aşkıyla buralara kadar geldiler ve kızgın olarak geri döndüler. Onları cihaddan geri döndüren sebep ise, yetimlerin mallarını yiyerek onlara yardımların ulaşmasını engelleyen birkaç kimsenin fitneleridir. "Aranıza mutlaka bir fitne sokmak isteyerek konuşur/ardı, içinde onlara iyice kulak verenler de vardır. Allah, zalimleri çok iyi bilendir." Bunlar zalimlerdir... Kendi nefislerine zulmeden kimselerdir. Toplumlarına zulmeden kimselerdir, kardeşlerine zulmeden kimselerdir, müslümanların yardımına muhtaç olan mücahidlere zulmeden kimselerdir. Bunlar müslümanlara olan yardımı engelleyen kimselerdir. Afgan cihadının İslâmî olmadığını, Afganlıların müşrik olduğunu, onlarda bidat ve hurafelerin bulunduğunu söyleyen kimselerin bu yaptıklarından ne kazanacaklarını merak ediyorum. Yani bu insanlar cihadın yapılmamasını mı istiyorlar? Afganistan'ın Ruslar'ın eline geçmesini mi istiyorlar? [Gel, ya Şeyh Temim. Sen konuş...](#)

Şeyh Temim ve Ebu Muhammed es-Sudanî'nin Mürcifinlere Reddiyesi

Bismillahirrahmanirrahim.

Hamd.âlemlerin Rabbi Allah içindir. Peygamberlerin ve Rasullerin sonuncusu olan Efendimiz Muhammed'e, âline ve tüm sahabelerine salat ve selam olsun. Ey Allah'ım, senin şanın yücedir. Seni her türlü noksanlıktan tenzih ederiz. Bize öğrettiklerinin dışında bizim bilgimiz yoktur. Şüphesiz Sen her şeyi bilersin, hüküm ve hikmet sahibi olursun.

Gerçekten, ey kardeşlerim bu mevzu insanları çok etkilemektedir. Ben birçok kimseden bu tür konuşmaları dinledim ve gördüm. Bunlar aziz ve celil olan yüce Allah'dan korkmuyorlar mı? Ey kardeşlerim! Vallahi ben bazı kimselerden Afgan cihadı için yardım topluyordum ve onlar da yardımlarını esirgemiyorlardı. Bu insanların uyandırdıkları şüpheler bir çok bölgelere kadar ulaşmıştır. Hatta Katar'a kadar... -

Şeyh Abdullah Azzam, Şeyh Temim'in konuşmasını keserek şöyle dedi:

"Hatta aynı sözler Sudan'a da ulaşmıştır. Ebu Muhammed nerededir? Gel ve anlat ya Ebu Muhammed..."

O bana demişti ki: "Ben Sudan'da iken Afganistan'a cihada gitmek istiyorum," Bana: "Kiminle birlikte cihad edeceksin?" dediler. Ben: "Abdullah Azzam ile birlikte" dedim. Bana: Abdullah Azzam'la birlikte mi? Onun akidesi şöyle şöyle" dediler. Bunları sizlere Sudan'dan gelen Ebu Muhammed'in kendisi anlatsın:

"Bismillahirrahmanirrahim.

Allah'ın Resulüne selat ve selam olsun.

Afganistan'a Abdullah Azzam ile birlikte cihad etmek için gitmek istiyorum dediğimde on ardan birisi bana; Abdullah Azamla birlikte mi çarpışacaksın? dedi. Ben; evet, dedim, O, ben Abdullah Azzam'ın akidesinde şüphe ediyorum dedi. Ben; Vallahi Abdullah Azzam'ı ben tanıyorum ve akidesinin sahih olduğunu biliyorum. İnşallah onunla birlikte cihad edeceğim, dedim. Bu konuşmalarımız Sudan'da oluyordu. Sudan'da bulunan bir takım insanlar çok hatalı sözler nakletmekte. Allahu alem, - bu insanlar müslümanlar arasında tefrika çıkarmak istiyorlar." Şeyh Temim şaka yoluyla şöyle diyor:

Şeyh Abdullah Azzam'ın akidesinden emin olmamız ve onu araştırmamız gereklidir. Ey cemaat Abdullah Azzam'ı ve akidesini araştırın. Allah'a hamd olsun biz Abdullah Azzam'ın akidesinde bir şey bulamadık. Rabbimiz bize yeter o ne güzel vekildir. Şeyh Temim ilk konuşmasını tamamlayarak şunları söyledi:

"Maalesef bu haberler Katar'a kadar ulaştı ve her yere yayıldı. Katar'da isimlerini zikretmeye gerek yok. Bir takım insanlar Afgan cihadı için çok büyük miktarda yardımlar yapıyordu. Bu sene onların hiçbirisi yardımda bulunmadı. Ben onlardan birisi ile bunu konuştuğumda bana: "Afganistan'a giden bir şahıstan ve güvenilir bir kaynaktan, Afganlı Tin kabirlere taptıkları söylendi" dedi. Afganlılar hakkında "onlar kabirlere tapmaktadırlar" diye söylüyordu. Ben: "Vallahi bu doğru değildir" dedi. "Ben beş yıldır Afgan cihadında bulunmaktayım. Şeyh Abdullah Azzam'ın da cihadda altıncı senesi ve Kabil'e kadar gitmiş. Ben de Afganistan'ın birçok bölgelerine gittim. Allah'a yemin olsun ki, kabire tapan veya kabirden bir şey dileyen herhangi bir kimse görmedim. Bunlar ellerini açmakta ve "Hudaya", yani ey Rabbim! diyerek aziz ve celil olan yüce Allah'a dua ve yakarıştaki bulunmaktadırlar. Allah için gözyaşı dökmekte ve boyun bükmetedirler. Yüce Allah da onlara yardım etmekte. Yüce Allah'ın yardımı olmasaydı; dünyada askerî sayı, silah ve kuvvet bakımından en kuvvetli devlet olan Rusya'ya karşı cihad edip de zafer kazanabilirler miydi? Allah söylediklerime şahittir. Mücahit komutanların bir çoğunu şöyle dua ederken işittim: "Ey yüce Rabbim, ey yüce Allah'ım! Şüphesiz Rusya kuvvetlidir. Bizler ise zayıfız. Fakat Sen onlardan daha kuvvetlisin. Onlara karşı bize yardım et. Hiçbir mücahidden veya komutandan ey falan şeyh, ey falan Allah'ın velisi bize yardım et diye dua ettiklerini duymadım. Bilakis onlar, yüce Allah'ın en kuvvetli olduğunu söyleyerek ve yardımın yüce Allah'dan geldiğine yakinen inanarak dua ediyorlardı.

İşte Ruslara karşı Afgan mücahitlerinin zafer kazanmasının sebebi, bu yakînî imanlarıdır. Afganlılarda yüce Allah'a müthiş bir tevekkül ve yakînî bir iman var. Onlardaki tevekkül ve yakînî imanın onda birinin bizde olmasını temenni ederim. Ben burada birçok kerametlere şahit oldum. Muhammed Hasen diye bir kardeşimiz atıyla düşmanların önünden geçiyor ve düşmanlar onu görmüyordu. Ben ona: "Ya Muhammed, düşmanlar seni görecekler!" dediğimde bana: "Korkma, Allah'a yemin ederim ki ben şehid olmak istiyorum" demişti. Sadık birisiydi. Ancak ben o çıktığında arkasından hep şu âyet-i kerimeyi okurdum:

"Önlerine bir set, arkalarına da bir set çekti ve böylece onların gözlerini örttü bu yüzden artık görmezler." (Yasin, 9)

Muhammed kardeş, cephede düşmanların önüne kadar ilerliyor ve düşmanlar onu göremiyordu. Yakînî bir iman sergiliyordu. Bizler de bu yakînî imanı istiyoruz. Yüce Allah'dan bizleri bu şekilde yakini bir imanla rızıklandırmasını diliyoruz. Muhammed kardeş yüce Allah'ın kendisini perişan etmeyeceğine yakinen iman etmişti. Bizler şu hadisi çok iyi bilmekteyiz: "Ben kuluma bana karşı beslediği hüsn-i zanna göre muamele ederim. Kulum benim için dilediğini zannetsin." (Buhari, Tevhid 15. 35; Müslim. Tevbe I) Eğer sen Yüce Allah'a hüsn-i zanlarda bulunur ve O'nun seni sahipsiz bırakmayacağına kesin inanırsan, Allah seni sahipsiz bırakmaz. Bu insanlarda olduğu gibi bizlerde de yakînî iman ve tevekkül olmalıdır. Birçok kerametler gördüm. Otuz mücahit bir kaleyi kuşatıyor ve kaleyi teslim alıyorlardı. Bu zafer neredendir? Bu şanı yüce Allah'tan gelen bir zaferdir. "Yardım ancak aziz ve hakim olan Allah kalındandır." (Âl-İmran, 126)

Maalesef, ey kardeşlerim! Cihad hakkında şüpheler uyandıran gençlerden bir çoğu sadece Peşaver'de kalmakla yetinmiyor.

Şeyh Abdullah Azzam'ın da belirttiği gibi buraya, kışlaya geliyor ve cihad aleyhinde konuşmalar yapmaya, fesad çıkarmaya başlıyorlar: "Aranıza mutlaka bir fitne sokmak için koşuşturdular..." Bunu açıkça belirtmek istiyorum. Buraya cihad için gelen kimseyi Allah ihya etsin, hoş geldi, sefa geldi. Ancak fesad çıkarmak için, gençlerde cihad hakkında şüphe uyandırmak için gelenlere ise söyleyeceğimiz tek söz "güle güle" demek olacaktır. Bu tür kimselere başka bir şey söylemek istemiyoruz. Bu insanların bizim aramızda yerleri yoktur. Bizler tek yumruğuz. Çünkü bizler buraya ailemizi, ülkemizi terk ederek sadece Allah'a itaat etmek ve Allah yolunda olmak için geldik. Allah yolunda cihad etmek için, Allah'ın rızasından başka hiçbir şey düşünmeyerek geldik. Buraya Sayyaf'in veya Abdullah Azzam'ın veya bir başkasının rızası için gelmedik. Sadece Allah'ın rızası için geldik. Allah'ın yolundan ayrılan komutanlara ilk karşı çıkacak biz olacağız, onlara ilk isyan eden biz olacağız. Çünkü bizler buraya sadece Allah'ın rızası için geldik. En önemli şey aziz ve celil olan Allah'ın rızasıdır. Niyetimiz bu olduğu müddetçe aziz ve celil olan Allah'a tevekkül edelim, niyetimizi halis kılalım ve Allah'ın isminin yücelmesi için, ilâyı kelimetullah için cihad edelim.

Hepimiz tek saf olarak cihad edelim. Çünkü yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

"Şüphesiz ki Allah tuğlaları birbirine kenetlenmiş binalar gibi saf olarak kendi yolunda savaşanları sever." (Saf, 4)

Bizler burada birbirine kenetlenmiş tuğlalarız. Aramıza başka bir taşın girmesini veya bir gediğin açılmasını istemiyoruz.

Hepimizin tek saf ve tek yumruk olarak durması farzdır. Buraya tahsil için gelmiş olanların bizim yanımızda yerleri yoktur. Onlar, Peşaver'e veya memleketlerine dönsünler. Şeyh Abdullah Azzam'ın da belirttiği gibi bunlar cihada tahsis edilmiş maldan yemeyi nasıl helal görürler? Çünkü bizler cihada tahsis edilen malları yiyoruz.

(Şeyh Abdullah Azzam, Şeyh Temim'in konuşmasını keserek son söylediği sözü açıklıyor ve şöyle diyor):

Yeri gelmişken şunu açıklayayım ki, burada Araplara yapılan harcamalar, Afgan cihadı için toplanılan mallardan değildir. Bazı tüccarların Arap mücahidlere sarf edilmek üzere verdikleri yardımlardandır. Bizler Afgan cihadı için toplanılmış mallardan bir dirhem dahi Arap mücahidlere harcamıyoruz. Fakat bizler kendimiz için gönderilen bu yardımları da yemediğimiz taktirde onları da mücahidlere göndereceğiz. Yani bizler bu yardımları kendimize harcamazsak bunlar Afganistan'ın içindeki yetim ve dullara gidecektir. Durum böyle olduğu halde nasıl bir insan bu mallardan bir bölümünü ayırıp onları yer, onlarla yaşar ve cihadın içine de şüpheler sokup, bozgunculuk yapar? Diğer yandan bizler Afganistan'ın içine bir kısım Arap kardeşler gönderdik. Oraya giden Araplardan hepsi akıllı ve insanları düzelten tiplerdendi. Oraya giden hiçbir Arap yoktur ki, Ruslara karşı savaş ateşini tutuşturmuş olmasın. Yine Arapların girdikleri bütün cephelerde mücahidlerin boyunlarında hiçbir nazar boncuğu ve muska kalmadı. Ben bunları bilerek söylüyorum.

Tanıdığınız kardeşlerden biri olan Abdullah Enes, Ahmed Şah Mesud'a şunu söylemiştir:

"Niçin bizler tevhid bayrağını açıp ilan etmiyoruz?" Ahmed Şah da ona:

"Kardeşim, biraz sabret, bekle. Ben senin gibi beş altı tane kardeş istiyorum ki onları cephelere göndereyim, orada insanları tevhid inancı üzerine eğitsinler. Biraz bekle. İnşallah zafere ulaşınca geriye kalan bu kabirleri yıkmayacağız, onlara BM 12 füzeleri ile yerle bir edeceğiz. Kardeşlerim biraz sabredin. Bilmiyor musunuz ki savaşta İslâmî cezalar bile uygulanmaz. Şayet bizler şimdi tevhid bayrağını açacak olsak bu köy halklarının çoğu bizleri Vahhabi ilan eder ve Ruslara katılırlar. Ben bunları eğitim yolu ile değiştirmek istiyorum. Bana tevhid inancına sahip olan gençler getirin, gençler."

Abdullah Enes, Ahmed Şah'a:

"Ben Peşaver'e gitmek istiyorum, Sen, Abdullah Azzam ve diğer Arap kardeşlerden bir şey istiyor musun?" diye sormuş o da:

"Ben onlardan yalnız senin gibi beş kardeşi göndermelerini, ben de onlar yolu ile mücahidleri eğitmemi istiyorum."

Ben sizlere sadece lise mezunu ve Ku 'an-ı Kerim'i ezberlemiş bulunan Iraklı Ebu Asım'ın geriye bıraktığı şu güzel örnekleri anlatayım: Ahmed Şah Mesud'un kurmaylarından biri olan Kadı Masum bana dedi ki: "Biz hepimiz Ebu Asım'm önüne dikilip duruyor ve yine önünde oturuyorduk. Onun huzurunda bulunduğumuzda hiçbir kimsenin ağzından tek bir kelime çıkmıyordu. Aramızda kardeş Muhammed Ebu Asım kadar heybetli, kendisine saygı gösterilen bir insan görmemiştik. Hiçbir kimse onun önünde ayağını uzatamazdı, onunla şaka edemezdi, onu alaya alamazdı, bağırıp çağıramazdı."

Görürsünüz ki Afganlılar lise mezunu olan bir gence aziz ve celil olan Allah'ın Kitabına saygılarından dolayı bu kadar ihtiram ediyorlar. Ebu Asım onlara gece namazını, pazartesi ile perşembe orucunu ve sahih inancı öğretmişti. Bu yüzden onlar onu bu kadar seviyorlardı. Peki büyük davetçiler, hikmetle dini tebliğ edenler, bunların içine girip de meseleye el koysalar bunların rolleri ne olur? Ortaya çıkardıkları eserleri nasıl olur? Bütün bunlar da gösteriyor ki Afgan cihadı bir kısım erlere yani, kendini Allah yoluna adanmış kişilere muhtaçtır. Ancak bu erlerin başarılı olmaları için tek şart var ki, o da, davetçi olmaları ve hikmet davranmalarındır. Kardeşlerine yumuşak huylu olmalarıdır. Tabii ki Allah'a hamd olsun, Şeyh Temim'in anlattığı tipteki insanlardan hiçbirini alıp saflarımıza katmadık.

Şayet Afganlıların müşrik olduğuna inanan bir kimse varsa o kimsenin bizim aramızda yeri yoktur. Biz kovmazdan önce o çıkıp gitsin. İster dilediği cepheye ister Peşaver'e gitsin. Tabii hiçbir cepheye gidemez, çünkü bütün cephelerde onların müşrik olduğuna inanmaktadır! Nereye istiyorsa oraya gitsin. Afganlıların müşrik olduğuna inandığını tesbit ettiğimiz bir kimseyi kovmakta tereddüt etmeyeceğiz. Ancak cihad etmek için gelmiş olan kimseler başımız gözümüz üzeredir. Kalblerimiz o kimselerle beraberdir. Biz onun ayakkabılarını düzeltiriz. Cihada giden en küçük yaşlıların bile hizmetçisiyiz. Yeter ki cihad etmek için gelmiş olsun. Ancak aramıza girerek: "Afganlıların akidesi bozuktur. Onlar müşriklerdir. Onlar şöyledir, böyledir" gibi sözler söyleyerek fesad çıkarmak isteyenlere: "Biz akideyi biliyoruz ey kardeşim, sen başka bir yere git ve bunları orada söyle, biz bunları senden çok daha iyi biliyoruz, tereciye tere satma" deriz.

Şeyh Temim konuşmasına kaldığı yerden devam ederek şunları anlattı:

Ben de sayın hocamızın söylediği şeyleri söylemek istiyordum. Bizler bir kışlayız, eğitim kamplarımız birdir. Bizler tek yumruğuz inşallah. Buraya Allah yolunda cihad için geldik. Ey kardeşlerim! Kendi nefsim ve sizlere aziz ve celil olan Allah'dan korkmayı ve niyetimizin halisane olmasını tavsiye ederim. Yüce Allah'ın niyetlerimizi samimi kılmasını ve kendi rızası için yapmasını niyaz ederim. Çünkü Peygamber Efendimiz (sav)'in de buyurduğu gibi: "Ameller ancak niyetlere göredir." (Buhari, Kitap Bedu'l-Vahyi, Bab: 1) Niyetinizi samimi yapın. Allah yolunda cihad etmeye niyet edin. Aranızda yeri olmayacak olan ve mücahidlerin yemeklerini yeyip aleyhlerine konuşan o şüphecileri dinlemeyin. Hocamız Abdullah'ın da söylediği gibi bizim burada harcanılan paralar sadece bir kardeş tarafından gönderiliyor. Onun ismini zikretmeye gerek yok çünkü o isminin duyulmasını istemiyor. Çünkü o Allah rızasını istiyor. Bu zat Şeyh Abdullah'a şunu demiştir: "Sen bu verilen mallardan tek bir kuruşunu dahi Afganistan'da cihad eden Arapların dışında kimseye harcama." Bu kardeşimiz bu askerî kampta harcadığınız masrafların tümünü kendisi üstlenmiş durumda. Allah'tan bunları ahirette sevap terazisine koymasını, bizim de onun da amellerini kabul etmesini niyaz eder ve niyetlerimizi samimi kılmasını dileriz. Kim buraya gelip eğitim görmek istiyorsa niyetinde samimi olsun ve şunu iyi bilsin ki hocamızın da dediği gibi bizler tek bir eliz. Hepimiz size hizmet için varız. Vallahi, vallahi, vallahi ben sizlerden her birinizi kendi evladım kabul ediyorum, sizler benim evlatlarım gibisiniz, hatta bazınız bana evlatlarımdan daha da sevimlisiniz. Çünkü biz sizleri Allah için sevdik. Kardeşlerim sizler de bunu biliyorsunuz.

Şeyh Abdullah Azzam benim böyle olduğumu sizlere anlattı. Vallahi bir genci savaşa gönderirken kendi öz evladımı gönderiyormuş gibi hissediyorum. Vallahi ailemi terk ettiğimde ağlamadım, fakat operasyonlara katılmak üzere gönderdiğim kardeşlerle vedalaşırken gözlerimin yaşını tutamadım çünkü ben artık onlardan bazılarını göremeyeceğimi ve bunun son görüşme olduğunu hissediyordum. Bu benim elimde değil, göz yaşlarımı tutmak istiyorum ama nerede... Ciğerlerim parçalanıyor.

İşte yavrularım sizler bize göre böylesiniz, zaten de böyle bir sevgiye sahip olmamız gerekir. Yüce Mevla bizim böyle olmamızı murad etmiştir ve şöyle buyurmuştur:

"Eğer sen yeryüzündeki her şeyi harcasan onların kalplerini birbirine ısıtıramazdın, fakat Allah onları birbirine ısıtırdı.

Şüphesiz ki O, her şeye galiptir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Enfal, 63)

Aramızdaki sevgi Allah için olmalıdır. Birbirimizi Allah için sevmeliyiz ve Allah'ın düşmanlarıyla savaşmalıyız. Samimi olmalıyız, bunun dışında hiçbir şey bize bir fayda sağlamayacaktır. Dünya nedir? Gelip geçici şeylerdir. Ne zaman öleceğimizi de bilmiyoruz. Belki bugün, belki de yarın. O halde ölmemiz Allah yolunda olsun. Niyetimiz aziz ve celil olan Allah için samimi olsun. Yüce Mevla'dan bizleri de sizleri de hayırdan muvaffak kılmasını niyaz ederim.

Şeyh Abdullah Azzam benden görülen kerametlerden ve Allah'a tevekkülün bir neticesi olarak ortaya çıkan özel hallerden bahsetmemi istiyor. Bu hususta Şeyh Muhammed Hasan yanındaki iki şahitle birlikte aziz ve celil olan Allah'a yemin ederek görmüş oldukları şu manzarayı bana anlattılar. Muhammed Hasan dedi ki:

"Yanımızda mücahid bir genç vardı. Bu Kur'an-ı Kerim'i ezberliyordu. Adı Güllü Muhammed'di. Bu kalenin bulunduğu bölgeye geldi. O bölgeyi iyi bilmiyordu. Bir defasında mücahidlerin yanına gideceği yerde yanlışlık yaparak komünistlerin hakim bulundukları kalenin önüne gitti. Ona "dur" dediler. O da durma mecburiyetinde kaldı, çünkü kuşatılmıştı. Onu teslim aldılar. Rus komutanı geldi. Komutan albaydı. O kalede bulunan komünistlerin komutanı idi. Tercüman yolu ile Muhammed Hasan'a şunları söyledi:

- "Ben şimdi seni serbest bırakacağım. Askerliğin şerefi üzerine söz veriyorum, seni geldiğin yere sağ salım göndereceğim. Yeter ki bana doğru söyle." Muhammed de:

"Sor, ben doğru söyleyeceğim" dedi. Rus komutan: "Ben sana sadece bir soru soracağım, ona cevap ver. Siz mücahidler nasıl oluyor da normal bir kaleşnikof kurşunu ile tankları deliyor ve içinde bulunanları öldürüyorsunuz? Çünkü bu tankların normal bir kurşunla delinmeleri garip bir şey." (Tabii bu Rus ne bilsin ki yüce Mevla Peygamber Efendimizin düşmanlara serpmiş olduğu kum ve çakılların düşmanların gözlerine girip onları görmez ettiğini ve bu olayı dile getiren: "O kafirleri siz öldürmediniz,fakat Allah öldürdü. Ey Muhammed Kafirlerle attığın zaman aslında sen atmadın, fakat Allah attı..." (Enfal, 17) ayetini.

Bu mücahidin Rus komutanla konuşmalarını gören bir subay ile iki asker kaleden çıkıp bu mücahiddi gördükleri kerametten sonra buna katılmışlardır. Bunlar şu an mutfakta idarî işlerde çalıştırılmaktadır, gerçekten iman ettikleri kesin olarak anlaşılabilir diye. İşte bu şahıslardan biri bana dedi ki: "Rus albayı Muhammed Hasan'a yukarıdaki kaleşnikof mermisinin tankı nasıl deldiği sorusunu sorunca, o kendi kendine şunları söylemiş: "Ben iyi biliyorum ki harb hiledir. Düşmana karşı yalan söylemek caizdir. Ben bu komutanı mücahidlerden daha fazla korkutmak istedim." Sonra ona şu cevabı verdi:

"Biz müslüman mücahidler aziz ve celil olan Allah'a tevekkül ederiz. Kurşuna bile ihtiyacımız yoktur. Şuradan bir avuç kum alıp ona üfleyip "Bismillahi Allahu Ekber, La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah" diyerek tankların üzerine atarsak o kumlar bile tankları delip çıkar ve içinde bulunanları öldürür. Kurşuna bile ihtiyaç yoktur." (Tabii ki Muhammed bu sözleri komünistleri korkutmak için söylemişti, fakat albay askerî bir adamdı. Böyle bir adamdan cevabın ne olacağını beklersiniz. Komutan, Muhammed'i beklenmedik bir emr-i vaki ile karşı karşıya getirdi). Ve ona dedi ki:

"Şu an bunu uygula da bir görelim" (Eğer bu albayın kalbi temiz olsaydı Allah'a iman ederdi. Fakat o subay olması hasebi ile bu sözü akledebildi, Muhammed'e: "İşte bu, tanklar taburu,sen bu işini taburun ilk tankına uygula." Tankı çalıştırdı, takımını içine bindirdi ve Muhammed'e: "Haydi şimdi yap" dedi. "Eğer bunu gerçekleştirirsen herkesin önünde seni serbest bırakacağım. Yapamazsan seni öldüreceğim. Bakayım kime sığınacaksın" dedi. (Tabii ki, Allah'a sığınacak. İşte burada kesin imana ihtiyaç var. Bizim de her zaman muhtaç olduğumuz işte bu. Allah'a yemin olsun ki Allah'ın sana yazdığının dışında hiçbir şey sana dokunmaz. Hiçbir kimseden korkmaman gerekir. İstihbaratmış, dünya imiş, krallarmış, yöneticilermiş, bizler ancak bizleri yaratan ve âlemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarız. Diğerleri de O'nun kullarıdır. O bir şeye "ol" demek isterse o hemen olur. O halde ey mücahid Allah'tan başkasından korkma! Evet, bizim de böyle bir güven ve yakîne ihtiyacımız var. Allah bize yeter, O ne güzel vekildir, demeliyiz ki Allah bizi her şeyden kurtarsın. Buna inandığın taktirde dünyadaki en büyük kimse senin karşında adeta bir fare kadar kalır. Yeter ki sen aziz ve celil olan Allah'ın azametini düşün). Bunun üzerine Muhammed:

- "Bana su getirin" dedi. Ona su getirdiler.

Mücahit kardeş bu su ile abdest alır, aziz ve celil olan Allah için iki rekat namaz kılar. Secdede ağılayarak yüce Allah'a şöyle dua eder: "Ey Rabbim! Şüphesiz ben bu kerameti göstermeye ehil ve layık değilim. Ancak bu kerameti yaratmaya Sen ehil ve layıksın. Sen buna güç yetirensin ey Allah'ım, ey Rabbim beni rezil etme. Eğer beni rezil edersen rezil olan sadece ben değilim. Tüm müslümanlar rezil olacaktır. Tüm müslümanlar rezil olacaktır der ve selam verir. Ve tam bir teslimiyet ve mutmainlik hisseder. Gerisini Muhammed Hasan kardeşin anlattığı gibi nakledeyim:

"Bir avuç toprak aldım ve ben Allah'ın beni mahcup etmeyeceğine mutmaindim. Yakinen buna inanıyordum, yakinen... Toprağı tuttum, besmele getirdim ve Bismillahi Allahu Ekber, La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah dedim ve tankın üzerine attım. Allah'a yemin ederek söylüyorum ki, topraklar tankın üzerine düştüğünde tank alev aldı... Bunun üzerine Rus komutan tankın uzaklaştırılmasını emretti ve bir müddet sonra da tank infilak etti. Bunu gören Rus komutan mücahide selam durarak: "Bize başka toprak atma" dedi ve mücahidi serbest bıraktı. Kalenin içersinde buna şahid olan askerlerden iki tanesi ve bir subay bu kerameti gördükten sonra müslüman olur ve kaleden firar ederek Şeyh Muhammed Hasan'ın cephesine sığınır.

Yakini iman... Bu insanlarda yakini bir iman var. Yüce Allah'a tam bir tevekkülle teslimiyet var. Bu sebeble aziz ve celil olan Allah onlara yardım etmekte. Gerçekten onlarda müthiş bir iman var.

Şeyh Abdullah Azzam kendi konuşması ile Şeyh Temim'in sözünü tamamlıyor:

Kabil'in kuzeyinde bir cephede komutan olan Muhammed Sıddık'ın anlattığı bir hadiseyi burada eklemek istiyorum. Rus uçaklarının bizi bombardıman etmeye başladığı bir sırada, hemen gizlendik. Sadece yaşlı bir Afganlı mücahid kaldı. Açılıyor ve semaya elini açmış şöyle dua ediyordu: "Ey Rabbim! Onların uçakları mı daha kuvvetli yoksa Sen mi? Onların uçakları mı yüce, yoksa Sen mi bu uçakları bırakıyorsun kullarını katlediyor?" diyerek bir yandan açılıyor, bir yandan da dua ediyordu. Vallahi duadan henüz daha elini indirmemişti ki uçak infilak etti ve paramparça oldu. Bir gün sonra ise Kabil radyosunda, içersinde general bulunan bir uçağın düştüğü haberi verildi.

Geçen bölümlerde: "Eğer onlar da aranızda (cihada) çıksalardı, size şer ve fesadı artırmaktan başka bir şey yapmazlardı" âyet-i

kerimesinin ve âyet-i kerimedeki "habala" kelimesinin fesad çıkarmak, şüphe uyandırmak anlamlarına geldiğini, "vele evdaû" lafzının ise aranızda fesat çıkarma hususunda acele davranacaklarını, bunun için koşuşacaklarını, "hilâlekum" lafzını sizin aranızda girerek, saflarınıza katılarak fesad çıkarmak için uğraşacaklarını bildirdiğini anlatmıştık. Ancak saflarımız birbirine kenetlenmiş olduğu zaman hiçbir kimse aramıza girmeye güç yetiremeyecektir.

Sözelimi, İslâm toplumu Kab bin Malik'e elli gün süresince tavır takındığı esnada bunu işiten Rum Kayseri, Kab bin Malik'i İslâm toplumundan ayırabilmek için ona bir mektub göndermiş ve şöyle demişti:

"İşittiğimize göre arkadaşın (Hz. Muhammed) sana işkence etmektedir. Allah seni bir zillet diyarında yaratmamıştır. Bizim yanımıza gel." Gerçekten siyasi sığınmacıları mercedes arabalar, villalar, korumalar önünde ve arkasında iki koruma motoru! Daha ne istiyorsunuz? Gel ve bize sığınmacı ol. O zaman Rum Kayseri günümüzün Amerika başkanı Reagan gibidir. Düşünün, Reagan, toplumundan dışlanmış , fakir kalmış bir kimseye bunu teklif ediyor ve: "Bize sığınmacı olarak gel, sana diplomatik temsilci pasaportu verelim, kırmızı pasaport verelim. Her şeyi senin emrine sunalım. Sana Amerikan vatandaşlığı verelim. Hiçbir ülkeye gitmek için vize almak zorunda değilsin. Vize almak istediğin zaman hangi elçilikten olursa olsun beş dakikada alacaksın" demektedir.

Kab bin Malik Rum Kayseri'nin mektubunu okuduğunda: "Allah'a yemin ederim ki, işte asıl musibet budur" der. Şayet bize, değil ki Reagan'dan herhangi bir polisten veya herhangi bir Amerikan kongresi (millet meclisi) üyesinden veya başka birinden böyle bir mektub gelmiş olsaydı onu dosyalarda muhafaza eder, her oturumda çıkarırdık. Ancak Kab bin Malik sağlam bir inanç sahibidir. Bu tür kışkırtma ve teklifleri reddetmiştir. "Vallahi asıl musibet işte budur" demiştir. Kab bin Malik mektuba ne yaptığını şöyle anlatıyor:

"Kalktım ve tandırı ateşledim. Sonra mektubu tandırda yaktım." Kab bin Malik kesinlikle mektubu dosyalamadı. Çünkü İslâm toplumu birbirine kenetlenmişti. Birbiri ile sıkı fıkı olmuş, omuz omuza vermişti. Aralarını İslâm inancı ve kardeşliği kaynaştırmıştı. Onları tek önderlik yönlendiriyordu. O toplumun, tek bir gayesi vardı. O da yeryüzünde Allah'ın dinine yardım etmektir. Kab bin Malik için müslümanların ve hatta eşinin bile kendisiyle tüm ilişkilerini kesmiş olması ve kendisine tavır takınıyor olmaları önemli değildi. Allah Rasulü (sav)'in emri gereği Kab bin Malik'in hanımları da Kab bin Malik'e tavır almış ve onunla olan ilişkilerini keserek kendi ailelerine gitmişlerdi. Tüm bunlara rağmen Kab bin Malik Rum Kayseri'nin davet mektubuna: "İşte asıl musibet budur" diyerek cevap veriyor, tandırı ateşliyor ve mektubu tandırda yakıyordu. Ancak bizler, ayrı ayrı ve farklı toplumlar haline gelmişiz. Bu sebeple Allah'ın düşmanları kolaylıkla ve istedikleri gibi aramıza girebilmektedirler. Bazı yabancı gazetelerde de yayınlandığı gibi, ben Arap âleminde Amerikan büyükelçiliklerinden maaş alan 50 bine yakın görevli Amerikan istihbarat ajanının bulunduğu kanaatindeyim. Bu insanlar CIA'den maaş almakta ve onlar tarafından yönlendirilmektedirler. Sözelimi Hafız Esad CIA'dan sadece 12 milyon dolar almıştır. Washington'da yayınlanan ve CIA'dan para aldığı söylenen kimselerin içerisinde Hafız Esad'ın da ismi zikredilmiştir...

Düşünebiliyor musunuz? Kâfirler müslüman toplumların yöneticilerini para ile satın alır hale gelmişlerdir... Bu toplumların hangi kıymet ve değerleri kalmıştır?

Sultan Âlimleri ve Pişmiş Hazır Fetvalar:

"Aranıza mutlaka bir fitne sokmak için koşuşurlardı..." Yani fesad çıkarmak için acele ederlerdi. Fitne ve fesada düşmenizi, sancağınızın parçalanmasını ve şüphe uyandırmasını isteyerek bunun için koşuşurlardı. "İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır." Yani aranızda bir takım insanlar vardır, bunlar onlara haberler ulaştırırlar. Yani onların casusluğunu ve gözcülüğünü yaparlar. "İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır..." Yani aranızda raporlar sunan casuslar vardır. Gâfilmiş gibi durur, uyuyor zannedersin. Ancak o kulaklarını açmış pür dikkat dinlemektedir. Çünkü istihbarat birimlerinin en büyük uğraşları dinlemektir. Onların şerrinden Allah'a sığınırız. Bu kimseleri yüzlerinden tanırırsınız. Kovulmuş şeytandan ve bunlardan Allah'a sığınırız. Yüzlerinde bir siyahlık vardır. Çünkü bu kimseler insanların kanlarını emerek, sırlarını ifşa edip ırzlarını lekeleyerek yaşarlar. Düşünün, bir kimse evladını insanlara zarar vererek yetiştiriyor, bu çocuk ileride nasıl olur? Bunların etleri haramla bitmiştir. (Haramda yetişen her et Cehennem için daha evladır). Bu kimselerin insanlığa verdikleri zarar ne kadar çok olursa maaşları da o kadar çok olur.

Onlara denilir ki: "Bize sakallılar hakkında rapor getir, falan cemaat hakkında rapor hazırla." Bu ajan eğer bir hoca efendi ise, biraz da bilgisi varsa fetvası cebinde hazırdır. Karalamak istediği kişi hakkında: "Bu kimse kafirdir, Allah'ın dininden çıkmıştır, ateisttir" demekten çekinmez. Yöneticilerden herhangi bir istek geldiğinde torbasında hazır bulunan fetvalardan birini çıkarıp hemen onu sunar. Mesela yöneticiler yahudiler istediği için Mısır nüfusunu azaltmak isterlerse bakarsın ki bu insanlar nüfus planlaması hakkında veya gelecek nesli koruma hususunda konferanslar düzenlerler, Mısır'da, Pakistan'da, Avrupa Devletlerinde bunları yaparlar. Neticede nüfus planlamasına girerler.

Batılılar müslümanların nüfusunun artmasından rahatsız oluyorlar, bu sebeple binlerce ton kısırlaştırma ilaçlarını bedava olarak Mısır'a gönderiyorlar. Birkaç hapın fiyatı bir dolar olmasına rağmen tamamen bedava dağıtıyorlar. Bakarsın ki, fetva mekanizması devreye giriyor, hoca efendi hemen televizyona çıkar ve: "Kur'an-ı Kerim indiğinde müslümanlar azil yapıyorlardı. Şayet doğum kontrolü yasaklanacak bir şey olsaydı, elbetteki o zaman Kur'an onu bize yasaklardı. Bu sebeple doğum kontrolü hem şer'an hem de aklen caizdir" diye azil fetvasını sunar. Buna dair bir örnek de şudur:

1950'lerde İsrail'le barış furyası koparıldığında Mısır halkı bunu kabul etmediği için Ezher Üniversitesi hoca efendileri; "İsrail'le barış yapmak haramdır ve caiz değildir. Kim İsrail'le barış yaparsa onu dost ve yönetici edinmiş olur" diyerek fetva verdi. Daha sonra Enver Sedat Kudüs'e gidip İsrail'le görüştüktan sonra Ezher şeyhleri: "Eğer onlar barışa yanaşırlarsa, ona sen de yanaş ve Allah'a dayan. O, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir." (Enfal, 61) ayetini tekrar edip durdular.

Bu âyet-i kerimeyi okumaya başladılar ve İsrail'le barış yapılabileceğini, yahudilerle görüşülebileceğini söylediler...

Ayet-i kerimede bu gibi insanların sıfatları ne güzel bildiriliyor "... ve aranızda mutlaka bir fitne sokmak isteyerek koşuşurlar..."

Allah kimseyi onların medya organlarının diline düşürmesin, borazanlarına mahkum etmesin. Çünkü onlar melekler kadar tertemiz, seçkin, takva sahibi olan bir cemaata dahi musallat olunca o cemaati halkın nazarında en büyük şerli insanlar ve en bedbaht teröristlermiş gibi gösterirler. 1954 ile 1965 yılları arasında Mısır'da basını izleyenler medyanın Müslüman Kardeşler cemaatine karşı nasıl savaş açtığını bilirler. Ezher Üniversitesi'nin hoca efendilerinden iki defa Müslüman Kardeşleri tekfir eden fetva çıktı. Seyyid Kutub için ise, onun tekfiri hakkında ve öldürülmesinin gerekliliği hakkında özel bir kitap çıkarıldı. Çünkü Seyyid Kutub müslümanların halifesine karşı gelen birisi gibi gösterildi ve şu âyet delil gösterildi:

"Allah ve Rasulüne karşı savaşan ve yeryüzünde fesat çıkarmaya çalışanların cezası, ancak öldürülmeleri veya asılmaları yahut ellerinin ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi ya da yeryüzünde başka bir yere sürgün edilmeleridir. Bu dünyada onlar için bir zillettir. Ahirette ise onlar için büyük bir azap vardır. " (Maide, 33)

İşte fetva buydu. Seyyid Kutub'un ve onunla beraber olanların kâfir olduklarını bildiren kitabın ismi de Ra'yu ed-Dinfiİhvanîş-Şeyâlin (Şeytan'ın Kardeşleri Hakkında Dinin Görüşü) idi. Abdunnasır Ezher'den fetva aldıktan sonra Müslüman Kardeşleri öldürüyordu. Mesela Abdunnasır 1956'larda Abdulkadir Udeh, Muhammed Fergali, Yusuf Talat, Hindavi Duveyr, İbrahim et-Tayyib, Mahmud Abdüllatif ve benzerlerini öldürmek istediğinde Ezher şeyhi Muhammed Hıdır Hüseyin'den fetva istedi ve ona dedi ki:

"Biz bunların öldürülmesinin gerekli olduğunu belirten bir fetva istiyoruz." Şeyh Muhammed Hıdır: "Ben böyle bir fetva verip bu gibi kanları boynumda taşıyarak Allah'ın huzuruna çıkmaktan Allah'a sığınırım. Hayatıma son verir, bu gibi davetçilerin hayatlarını devam ettirmelerini ve boynumda kanlarını taşımamayı tercih ederim. Ben dinimi bozarak başkalarının dünyasını mı düzelteceğim?" diye cevap verdi. Nasır ona:

"Sen meseleyi yokuşa sürüyorsun" dedi. Bunun üzerine Ezher'in şeyhi Muhammed Hıdır'ı uzaklaştırdılar, onun yerine başka birini vazifelendirdiler. Halbuki bundan önce Ezher şeyhi Ezher uleması tarafından seçiliyordu. Dolayısıyla temsil ettiği makamı dolduruyordu. Konuştuğunda neredeyse dünyayı sarsıyordu. Fakat bu tayin işinden sonra Ezher Üniversitesi şeyhi de Cumhurbaşkanı tarafından vazifelendirilen bir bakan seviyesine düştü. Kim daha fazla hükümete yağcılıkta bulunur, onun meddahlığını yaparsa Ezher Üniversitesine şeyh olarak o tayin ediliyordu. Ta ki Ezher şeyhi hükümet yöneticilerini istikbal eden bir şahsiyet olsun.

Mesela Afganistan Komünist Partisi merkez komitesi üyesi Enhita Ratıbzade'yi Ezher şeyhlerinden en ileri gelenleri karşılıyor ve bu kadına Kur'an-ı Kerim hediye ediyor. Peki bu kadının Kur'an'ı taşıması caiz olur mu? Tabii hoca efendi bunu hiç düşünmez. Yine Mısır'da sosyalizmi ve komünizmi yaygınlaştırmak istediklerinde, sosyalizm Mısır halkına Allah'ın dini olarak sunuluyordu. Ezher Üniversitesinin şeyhi televizyonda: "Sosyalizm ve Hayat" isimli program yapıyordu. Daha sonra Enver Sedat Rusya ile ihtilafa düşünce, Ezher üniversitesi şeyhleri, sosyalizmin küfür olduğuna ve sosyalizmi kabul edenlerin kâfir olacağına dair fetva çıkardılar.

Tebliğ Cemaatındaki Edeb

Müslüman ülkelerdeki tağutî sistemler İslâmî cemaatlardan bir cemaata savaş açmak istedikleri zaman, ilk olarak âlimlerden (!) falan cemaatin yeryüzünde fitne ve fesat çıkardığına, sapık olduğuna dair fetva çıkarttırmaktalar! Örneğin bu, Tebliğ Cemaati hakkında ise, onların sapık olduklarına, yeryüzünde fesat çıkardıklarına ve fitne yaydıklarına dair fetva alırlar. Halbuki Tebliğ Cemaatindekiler kimseye dokunmamak için karıncayı incitmeden yürüyen, "Yarabbi siyasetten uzağız" diye söyleyen insanlardır. Aslında ben Tebliğ Cemaatından daha edebli, daha tevazulu, dinine karşı daha titiz, din uğrunda vaktini feda eden bir cemaat görmedim. Bu insanlar yeryüzünün tamamında İslâm'a fayda vermişlerdir. Amerika'da mescitlerde gördüğüm yüzlerce insan, daha önce içkici, kumarbaz, zinakâr ve sapık bir halde iken, bu insanların güzel kelimeleri ve hoş sohbetleriyle hidayete yönelmiş, o pisliklerden kurtulmuşlardır. Bu insanlar kendi ceplerinden sarf ederek yaşamaktadırlar. Diğer insanlardan ne bir karşılık ne bir teşekkür beklemektedirler. Sana: "Siyasete girmiyoruz, sadece La İlahe İllallah'ı anlatıyoruz, bunu dinle" diyorlar. Bu insanların bir çoğu iki kelimeyi bir araya getirerek güzelce ifade edememektedirler. Ancak samimi oldukları için sözleri insanların kalbine işlemektedir.

Amerikalı milyonerlerden birisi uykusuzluk hastalığına yakalanmıştı. Geceleri uyuyamıyordu. Tedavi olmak için servetinin yarısını bu uğurda harcamıştı. Fakat hastalığına doktorlar bir çözüm bulamamışlardı. Haplar, uyuşturucular vb. şeylerin hiçbirisi fayda vermemişti. Bir gün bu şahıs Tebliğ Cemaatından bazı kimseleri görür. Zannederim ki o New Mexico eyaletinde Las Vegas'ın yakınlarında bulunan dünyanın en rezil ve en bozuk bir kentidir. Uykusuzluk hastalığına yakalanan bu Amerikalı zengin ise San Francisco'lu. Bir gün köşkünün uykusuz bir halde sinirinden delirecekmış gibi bir pozisyonda otururken evinin yakınlarında kısa elbiseler giymiş bir takım insanlar görür. Her biri sarığını kafasının altına koyup uyurlar. Bu adam "her halde benim ilacım bunlarda" der, köşkünden çıkıp bu insanların yanına gelir ve onlara:

"Siz kimsiniz?" diye sorar. Onlar da:

"Biz müslümanlarız. Tebliğ Cemaatındanız," derler. Amerikalı zengin:

o "Sizlerde benim hastalığıma bir çare, bir ilaç bulunur mu?" der. Müslümanlar:

"Hastalığın nedir?" diye sorarlar. Amerikalı zengin: "Bende uykusuzluk hastalığı var, kesinlikle uyuyamıyorum," der.

Müslümanlar:

- ".Bunun tedavisi basittir, gel bakalım" derler ve onunla sohbet etmeye başlarlar. Sohbetin sonlarına doğru Amerikalı uyuklar ve üç saatlik bir uykuya dalar. Üç saat sonra müslümanlar onu uyandırırılar. Çok şaşırılmış bir vaziyette bulunan Amerikalı zengin,bu nasıl olabilir diye hayretini dile getirir ve:

"Ben sizin dininize girmek istiyorum, dininize girmek için ne lazım?" der. Müslümanlar:

- "Git ve yıkan" derler. İçlerinden biri ona kısa bir elbise verir, Amerikalı da o kısa elbiseyi giyip:

- "Hadi ben de sizinle beraberim" der ve onlara katılır.

Efendiler! Bu insanları kendi hallerine bırakınız da benliğini kaybetmiş, küfrün ve şirkin içerisinde yoğrulmuş kimseleri ıslah etsinler. Peki ey tağutlar! Müslüman Kardeşler cemaatini siyasete giriyor diyerek kesip bitirdiniz. Cihad Cemaatini silahlı eylem yapıyor diye kesip attınız. Falan cemaati kestiniz, filan cemaati astınız ve ortada sadece Tebliğ Cemaati kaldı. Bazı âlimler de onlara savaş açıyorlar... La havle vela kuvvete illa billah.

Müslümanları kendi hallerine bırakınız da kaybolmuş gençliği ıslah etsinler, onları zührevî hastalıklardan ve AİDS'den kurtarsınlar. Zira gençlerin arasında bu hastalıklar fuhşun artması sebebi ile yayılmaktadır. Müslümanları kendi hallerine bırakınız! Öyle ki bazı kimseler: "Tebliğ Cemaatinin amelleri haramdır" diye fetva vermekteler. "Neden?" diye sorduğunuzda: "Onların bir kısmı kâfir, diğer bir kısmı da müşrik. İnsanları günahlardan kurtarıp şirke götürüyorlar. Bu nedenle insanları yaşamış oldukları günahların içinde bırakmaları, onları oradan alıp şirke sürüklemelerinden daha evlâdır" derler.

Bu gibi delilleri getirecek kadar bir şeytan gördünüz mü? En büyük şeytan olan ve deniz üzerine çadır kurabilecek maharette olan İblis'in dahi bu gibi deliller getirebileceğine inanır mısınız? Vallahi o dahi böyle deliller getiremez. Evet yüce Mevla ayet-i kerimesinde bu gibi insanlar hakkında:

"...Aranıza mutlaka bir fitne sokmak isteyerek koşuşurlardı. İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır" buyurmuştur. Bu ajanlardan bazıları sakallı kimselerdir. Sakalı, hazırladığı raporlar kadar uzundur. La havle vela kuvvete illa billah. Cehennem ehlinin halinden Allah'a sığınırız. Açığa çıkan ve gizli kalan tüm fitnelerden Allah'a sığınırız, insanların kanlarını emmekten Allah'a sığınırız.

Bu insanlar adeta kene gibidirler. İnsanların kanını emerek asalak bir şekilde yaşarlar. Mü'minlerin sırlarını ifşa ederek onların ırz ve namuslarına dil uzatarak yaşarlar. Ayette buyurulduğu gibi "İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır." İçinizde bir takım iyi insanların olması ve bunların hile ile kandırılarak, muhbir, ajan olmaları mümkündür, "İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır. Allah zalimleri çok iyi bilendir." Aziz ve celil olan yüce Allah onların aleyhine şahitlik etmekte ve onların zalimler olduğunu bildirmektedir. Yani onlara iyice kulak verenlerin bizzat kendileri zalimlerdir. Ayet-i kerimde zalim oldukları belirtilen kimselerin görevleri dinleme ve araştırmak olan gözcüler, casuslar ve ajanlar manasına olması daha tercih edilen bir manadır. Çünkü işiten iyi bir kimse ise Arapçada ona "samî" denir. Şayet insanları dinleyen kimse bir ajan veya casussa ona "semma" ifadesi kullanılır. Ayet-i kerime de bu son ifadeyi kullanmıştır. "Nitekim bunlar daha önce de aranızda bozgunculuk çıkarmaya çalıştılar. Sana karşı çeşitli işler çevirdiler. Nihayet hak geldi, istemedikleri halde Allah'ın emri galip oldu" (Tevbe, 48) Yani o kimseler önceden de fesat çıkarmak için uğraşıyorlar, bunun için koşuşuyorlardı. Kur'an-ı Kerim nazil oldu ve fesat için koşan bu kimselerin sırlarını ortaya çıkartıp, onları rezil etti.

Bu âyet-i kerimenin, Akabe'de Allah Rasulü (sav)'i öldürmek isteyen on iki kişi hakkında nazil olduğu da rivayet edilmiştir. Allah Rasulü (sav)'e kendisini öldürmek istediklerini Cebrail (as) haber vermiştir. Münafıklar İslâm toplumuna bir musibettir. La havle vela kuvvete illa billah.

Münafıkların Tavrı

Münafıklar ilk safta durmaya, hutbede sizi dinlerken gözyaşı dökmeye ve saf bir tablo çizmeye özen gösterirler. Hutbede sizi

dinlerken cebinde de küçük teybi konuşulanları kaydetmektedir... İyi bir rapor hazırlayabilmek için gözyaşları içerisinde saf bir tablo çizmektedirler (!) Bu davranışlarıyla kendilerinden şüphelenilmemesini sağlamaktadırlar. Çünkü onlar gözyaşları arasında hutbenizi dinlemektedirler (!) La havle vela kuvvete illa billah... "Nitekim bunlar daha önce de aranızda bozgunculuk çıkarmaya çalıştılar. Sana karşı çeşitli işler çevirdiler. Nihayet hak geldi, istemedikleri halde Allah'ın emri galip oldu" (Tevbe, 48) Münafıkların gerçek yüzlerini ortaya çıkaran bu âyet-i kerimeler nazil olurken onlar bunu istememekteydiler. "Onlardan kimi de vardır ki; 'bana izin ver, beni fitneye düşürme' der." (Tevbe, 49) Bunu söyleyen münafıkların liderlerinden birisi olan el-Ca'd bin Kays'dır. Muhammed bin İshak'ın rivayetine göre ez-Zühri ve başkaları şöyle demişlerdir: Allah Rasulü (sav) bir seferinde savaş hazırlığı içerisinde iken Seleme oğullarından el-Ca'd bin Kays'a şöyle dedi: "Ne dersin ey Ced! Bu sene Beni Asfar (Bizanslılar) ile savaşa var mısın? Onlardan cariyeler ve hizmetçiler elde edersin." el-Ca'd şu cevabı verdi:

- "Ey Allah'ın Rasulü! Bana izin versen ve beni fitneye düşürmesen...! Benim kavmim de biliyor ki ben kadınlara düşkün bir insanım. Bizanslıların kadınlarını görünce onlara karşı sabredemeyeceğimden korkuyorum. Çünkü onların kadınları güzeldirler. Bana izin verir, savaşa götürmezsen bu benim için daha evlâdır. Çünkü seninle birlikte gelmem halinde Bizans hanımlarının beni baştan çıkaracaklarından korkuyorum."

Tarihte anlatıldığına göre Rum diyarında yaşayan el-Asfar isminde Habeşli bir adam vardı. Bunun kızları yeryüzünün en güzel kızları idi ve bu kızlar Rumlarla evlendiler. Bunlardan doğan çocuklar Habeşistan'ın esmerliği ile Rum beyazlığını bir arada topluyordu. Bu çocuklar hem sarışındı hem de esmer dudaklıydı. Bu bakımdan çok güzellerdi. Bu sebeple daha sonraki tarihlerde Rumların tümüne Beni el-Asfar (Asfar'ın oğulları) ismi verildi.

İşte Rasulullah (sav) Ca'd bin Kays'a Rumları yani Bizanslıları kastederek bunlarla savaşır ve bunlardan cariyeler ve hizmetçiler elde eder misin demiş, Ca'd bin Kays da yukarıda zikredilen cevabını vermişti. Âyet-i kerime buna cevaben şöyle buyurmuştur. "Bilin ki onlar zaten fitne içine düşmüşlerdir. Şüphesiz ki Cehennem kâfirleri çepeçevre kuşatıcıdır." (Tevbe, 49)

İşte münafıkların devamlı tutunmak istedikleri sudan bahane cihad yapmayıp oturanlar ne yapmaktadırlar? Bu gençlerin adına korkuya kapılanlar, bu gençlerin kanlan falan falan kimsenin boynundadır, diyenler cihadın neticesi görüldüğü zaman büzüne kapılacaklardır. Neticenin kendilerinin ümit ettiği gibi olmadığı için üzüleceklerdir. Nitekim böyle de olmuştur. Cihadın iyi yönlerini ve olumlu neticelerini gören bu kimselerden bazı insanlar Afgan cihadının başarısız olmasını temenni etmektedirler. Çünkü onlar dokuz yıldan beri "bu cihad saf değildir, halis değildir" demekteydiler. Bu gibi insanlar Afgan cihadının başarıya erişmemesini bekliyorlardı ki: "Biz daha önce dememiş miydik, size nasihat etmemiş miydik, bunlar gençlerin kanlarını boşa döküyor" desinler. Ve şairin şu sözünde vasf ettiği insanlar gibi kendilerini hissetsinler!

Ben onlara Liva denilen yerin boynunda Kararımı vermiştim

Fakat onlar benim kararımın isabetli olduğunu Ancak ertesi gün kuşluk vakti anlayabildiler.

Şayet Afgan cihadı başarısız olsa bunlar: "Biz tâ önceden bunu size söylememiş miydik? Afganlılar kimseyi dinlemezler. Boşuna gücünüzü kaybetmeyin, vaktinizi boşa harcamayın, gücünüz varsa onu memleketinize teksif edin, harcamayın" diyeceklerdi. Peki kardeşim, sen hangi memlekette bahsediyorsun? İslâm ülkeleri hepsi tek bir memleket. Ne yazık ki sizler Allah Teala'nın da buyurduğu gibi: "Müslümanlara bir iyilik gelse ondan dolayı üzülsünüz." Sen böyle birisine savaşlardan, cihaddan, zaferlerden ve Allah'ın yeryüzünde müslümanları şereflendirdiği ve başlarını dimdik kaldırmalarına vesile kıldığı kahramanlıklardan bahsetmeye kalkışsan, bakarsın ki sana: "Vallahi vaktim yok, sana beş dakika ayırabilirim" diye cevap verir. Beş dakikada Afgan cihadını kendisine özetlemeyi ister. İşte âyet-i kerime bu gibi insanları tasvir ederek buyuruyor ki: "Ey Muhammedi Sana bir iyilik dokunursa, onlar üzürlüdür. Şayet bir kötülük dokunursa 'daha önce biz cihada çıkmayıp geri kalmakla tedbirli davrandık' derler ve sevinerek dönüp giderler." (Tevbe, 50)

Yani: "Biz bu olayın böyle neticeleneceğini çok önceden anlamıştık, biz bunu düşünmüştük..." diyeceklerdir. 1980 yılından beri onlar: "Ey Cemaat! Bu cihadın neticesi, Cezayir ve diğer İslâm memleketlerindeki bağımsızlık cihadları gibi olacaktır. Savaşta müslümanlar başlıyor, müslümanlar kurban veriyor, meyvasını ise aziz ve celil olan Allah'ın düşmanları topluyor... Mesela Cezayir, istiklaline kavuştuktan sonra Sosyalist bir rejimle idare ediliyor"

Peki her şey bitsin mi? Yani cihadı terk mi edelim, Afganistan'ı ve orada öldürülen, tecavüz edilen, yetim bırakılan kadın ve çocukları savunmayalım mı? Cihad etmeyelim mi? Bunun için bir ruhsat mı var?

Filistin savaşı sırasında bizimle birlikte cihad eden bir mühendis vardı. Filistin'e savaşmaya gelmeden önce bir Kuveyt şirketinde çalışıyordu. Şirketteki görevinden istifa etti ve cihada geldi. İstifa ettiği şirkette de müdür idi. Mısırlı kardeşlerdendi. Filistin'in 1948, 1969 ve 1970'deki savaşlarına katıldı. Şirketin müdürlüğünü yapan bu mühendisin ayrılmasından sonra, şirkette gerileme oldu. Bu sebeple şirketin sahibi, mühendise: "Oradaki cihad ne zaman batacak ki şirkete dönersin" diyordu. Bu mühendis her Kuveyt'e gittiğinde şirketin sahibi ona: "Cihadınızın batması için uzun zamandır bekliyorum, tâ ki dönüp şirkette vazifeni devralasın" diyordu. Yüce Mevla ise:

Allah'ın Takdiri Yerine Gelir:

"De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez. O bizim mevlâmızdır. Onun için müminler Allah'a tevekkül etsinler." (Tevbe, 51) buyurmaktadır. Âyet-i kerimde geçen "Allah'ın bize yazdığı" ifadesinden maksat, Allah'ın bize taktir ettiği veya Allah'ın ezeli ilminde olacağını bildiği demektir. Çünkü Allah'ın ilmi, takdiri ve yazması aynı manaları ifade etmektedirler. Aslında kaderin manası; Allah'ın her şeyi bildiğine, her şeyi yarattığına ve her şeyi yazdığına inanmaktır. Bu hususta, tanınmış büyük muhaddislerden Ali bin el-Medeni diyor ki:

- Ben Abdurrahman bin Mehdi'ye kaderin ne demek olduğunu sordum. O da dedi ki: "Her şey kaderledir. Allah'a itaat de isyan etmek de kaderledir. Allah'a isyan etmek kaderle değildir, diyenler büyük bir iftira yapmışlardır."

Ali bin el-Medeni sözlerine devamla diyor ki;

- Abdurrahman bin Mehdi bana dedi ki: "Allah'ın ilmi, kaderi ve yazması aynı şeylerdir." Sonra ben Abdurrahman'ın bu sözünü Yahya bin Said'e arzettim. O da:

"Bu söylediklerinin dışında ne az ne de çok bir şey kalmıştır" dedi.

Görüldüğü gibi günah işlemek de kaderledir. Bu sebeple Mutezile'nin şu iddiaları doğru değildir: "Günah işlemeyi Allah yaratmamıştır, kaderle değildir, iyilik aziz ve celil olan Allah tarafındandır, kötülüğü ise sen yaratırsın, yahut da aziz ve celil olan

Allah sana kötülüğü taktir etmez."

Bir defasında Mutezile mezhebine mensup olan bir kişi devesi çalınan bir bedevi ile karşılaşır. Bedevi ona:

"Allah'a dua et de devemi bana tekrar geri döndürsün" der. Mutezili olan kişi de:

"Ey Allah'ım, sen bunun devesinin çalınmasını istemedin. Sen devesini tekrar buna döndür" diye dua eder. Bunun üzerine bedevi müdahale ederek:

- "Aman duana devam etme. Çünkü ben Allah'ın onu tekrar bana iade edeceğinden aciz olacağından korkuyorum. Çünkü o deve Allah'ın iradesine rağmen çalınmış" cevabını verir.

Görüyor musunuz bedeviyi. Temiz fitrat üzere... Mutezili olana diyor ki: "Madem ki o Allah'ın iradesine rağmen çalınmıştır, o halde Allah onu tekrar bana iade etmeye kadir olamaz."

Yine bir kişi Mutezili olan biri ile tartışırken, Mutezili ona:

"Allah günahı yazmaz ve sana takdir de etmez" demiş. Tartışan kişi de ona:

- "O halde Allah mağlup edilerek mi ona günah işlenir? Allah'a,iradesine rağmen mi günah işlenir de O, ona engel olmaya kadir olamaz?" diye cevap vermiştir. Evet âyet-i kerime Mutezile'nin bu görüşünü reddederek: "De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez..." buyuruyor. Müslümanlar için yalnızca, evet yalnızca bu ayet kalmış olsa dahi hayatlarını düzenlemeye yeter. Allah'ın kendisi hakkında bir ecel taktir ettiğini ve bu ecelin, ne bir an önce, ne de bir an geride kalmasının mümkün olmadığına inanan bir kimsenin ölümden korkması nasıl düşünülebilir? "De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez" Yine Aziz ve Celil olan yüce Allah'ın gökleri ve yeri yaratmadan elli bin sene önce kendisinin rızkını taktir ettiğine inanan bir kimse rızık endişesine nasıl düşebilir? Nasıl rızık hususunda korkabilir?

Fakat ne yazık ki bir takım insanlar müslümanları cihaddan alıkoymak için şu gibi telkinlerde bulunurlar: "Ben sana nasihat ediyorum, vazifeni bırakıp cihada gitme, yavrum senin bu yaptığın boş bir gururdur. Diğer yandan bugün vazifeler azdır. Vazifeni bıraktıktan sonra fırsatı kaçırıp bir daha devlet vazifesine dönemeyeceğinden korkarız. Bütün bunlara rağmen yine de gidecek olursan senin başına istihbarat birimleri ve diğer yeraltı güçlerinden gelecek zararlardan biz sorumlu değiliz." İşte yüce Mevlâ bu gibi vesvesecilerin vesvesesine cevap vererek buyuruyor ki; "De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez. O bizim mevlâmızdır" Allahu ekber! Bizim Mevlâmız O'dur, yardımcımız O'dur, rızkımızı veren O'dur, efendimiz O'dur, koruyucumuz O'dur ve biz O'nun kuluyuz. Hiç bizi yalnız bırakır mı?

Ey cemaat! Bir kimse başbakanın veya bakanlardan birinin veya herhangi bir vali veya kaymakamın şoförlüğünü yaptığı zaman caddelerde yürürken çevresine ve önüne bakma ihtiyacı hissetmez. "Ben filanın şoförü veya aşçısıyım" diye iftihar eder. Peki, doğrudan doğruya âlemlerin Rabbi olan Allah için çalışan kimseyi Allah sahipsiz bırakır mı?

Hanımını bırakarak Filistin'de cihada gelen bir kardeşin hanımına: "Kocan ne iş yapıyor?" diyorlar. Kadın da: "Kocam doğrudan doğruya Allah'ın yanında çalışmaktadır" cevabını veriyor. Falan kişi falan şirkette çalışıyor, filan kişi filan şirkette çalışıyor. Bu kişi de doğrudan doğruya Rabbani şirkette çalışmakta. Hiç Allah onu zayı eder mi? "O bizim Mevlâmızdır."

Halifelerden birisi bir âlime, elçisi ile bir kese altın gönderir. Keseyi eline alan âlim elçiye: "Bunu senin efendine veren, benim efendimdir. (Yani bu kese altını benim Rabbim olan yüce Allah, senin efendin olan halifeye vermiştir). Efendine dön ve de ki:

- Onun efendisi senden daha zenginmiş"

Duyuyor musunuz ne cevap vermiş? "Allah bizim Mevlâmızdır, müminler O'na tevekkül ederler."

Şeyh Said el-Halebî (Allah ona rahmet eylesin) mescidlerden birinde talebeleriyle birlikte ders yaptığı esnada Şam diyarına ve Mısır'a hükmeden Kavalalı Mehmed Ali'nin oğlu İbrahim Paşa mescide girer. İbrahim Paşa çok şımarık ve gururlu biriydi, çünkü o kendisini çok beğeniyordu. Said el-Halebi hoca, talebelerin arasında ayaklarını uzatarak oturur, çünkü o yaşlı biridir. İbrahim Paşa mescide girip çıkar, Şeyh toplanıp ayağa kalkmaz. Bunun üzerine İbrahim Paşa hiddetlenir ve burnundan nefes almaya başlar. Mescidden dışarı çıktıktan sonra koruyucularından birine bir kese para verir: "Bunu götür, Şeyh Said'e ver" der. Koruyucu gelir bu keseyi hocanın kucağına koyar, hoca alıp bakar bir de ne görsün, bir kese para. Onu tekrar koruyucuya verir ve ona der ki: "Efendine de ki: ayaklarım uzatan elini uzatmaz."

"De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası isabet etmez. O, bizim Mevlâmızdır? Onun için mü'minler Allah'a tevekkül etsinler."

İşte müslümanın akidesi budur ey kardeşlerim. İşte gerçek akide, inanç budur... Bu dinin bina edildiği en büyük şey Allah'a tevekkül, O'na dayanma akidesidir. Çünkü din iki kısımdır: İbadet ve yardım dilemek. Dinin yarısı ibadettir, yarısı da yardım dilemektir: Bu sebeple Fatiha Sûresi'nde: "Ancak sana ibadet eder ve ancak senden yardım dileriz" buyurulmuştur. Diğer bir âyette de: "Ben O'na tevekkül eltim ve O'na yönetiyorum" (Rad, 30) buyurulmuştur.

Allah'a tevekkül etmek, yalnız O'na dayanmak ve güvenmek inancın şiarıdır. Tevhid akidesinin adıdır. Tevhid inancının simgesidir. Çünkü tevhid inancı insanların yaşantısında kendisini gösterir. Allah'a hamd olsun akidemiz, yüce Allah'ın tüm isim ve sıfatlarını Kur'an ve Sünnette sabit olduğu şekilde te'vil etmeksizin, iptal etmeksizin, benzetmede bulunmaksızın ve örneklendirmeksizin iman etmemizi gerektirmektedir. Tevhid inancı sadece teorik bilgiler değil, pratiğe yansıyan ve insanın hayatında görülen bir inançtır. Bir müslümanın yirmi dört saatlik hayatını takip ettiğinizde tavır ve hareketinden tevhid inancını öğrenmiş olabilirsiniz. Çünkü onun hayatı tamamen inancının bir yansımasıdır.

Münafıkların Tavrı

Münafıklar ilk safta durmaya, hutbede sizi dinlerken gözyaşı dökmeye ve saf bir tablo çizmeye özen gösterirler. Hutbede sizi dinlerken cebinde de küçük teybi konuşulanları kaydetmektedir... İyi bir rapor hazırlayabilmek için gözyaşları içerisinde saf bir tablo çizmektedirler (!) Bu davranışlarıyla kendilerinden şüphelenilmemesini sağlamaktadırlar. Çünkü onlar gözyaşları arasında hutbenizi dinlemektedirler (!) La havle vela kuvvete illa billah... "Nitekim bunlar daha önce de aranızda bozgunculuk çıkarmaya çalıştılar. Sana karşı çeşitli işler çevirdiler. Nihayet hak geldi, istemedikleri halde Allah'ın emri galip oldu" (Tevbe, 48)

Münafıkların gerçek yüzlerini ortaya çıkaran bu âyet-i kerimeler nazil olurken onlar bunu istememekteydiler.

"Onlardan kimi de vardır ki; 'bana izin ver, beni fitneye düşürme' der." (Tevbe, 49) Bunu söyleyen münafıkların liderlerinden birisi olan el-Ca'd bin Kays'dır. Muhammed bin İshak'ın rivayetine göre ez-Zühri ve başkaları şöyle demişlerdir:

Allah Rasulü (sav) bir seferinde savaş hazırlığı içerisinde iken Seleme oğullarından el-Ca'd bin Kays'a şöyle dedi:

"Ne dersin ey Ced! Bu sene Beni Asfar (Bizanslılar) ile savaşa var mısın? Onlardan cariyeler ve hizmetçiler elde edersin." el-Ca'd şu cevabı verdi:

- "Ey Allah'ın Rasulü! Bana izin versen ve beni fitneye düşürmesen...! Benim kavmim de biliyor ki ben kadınlara düşkün bir insanım. Bizanslıların kadınlarını görünce onlara karşı sabredemeyeceğimden korkuyorum. Çünkü onların kadınları güzeldirler. Bana izin verir, savaşa götürmezsen bu benim için daha evlâdır. Çünkü seninle birlikte gelmem halinde Bizans hanımlarının beni baştan çıkaracaklarından korkuyorum."

Tarihte anlatıldığına göre Rum diyarında yaşayan el-Asfar isminde Habeşli bir adam vardı. Bunun kızları yeryüzünün en güzel kızları idi ve bu kızlar Rumlarla evlendiler. Bunlardan doğan çocuklar Habeşistan'ın esmerliği ile Rum beyazlığını bir arada topluyordu. Bu çocuklar hem sarışındı hem de esmer dudaklıydı. Bu bakımdan çok güzellerdi. Bu sebeple daha sonraki tarihlerde Rumların tümüne Beni el-Asfar (Asfar'ın oğulları) ismi verildi.

İşte Rasulullah (sav) Ca'd bin Kays'a Rumları yani Bizanslıları kastederek bunlarla savaşır ve bunlardan cariyeler ve hizmetçiler elde eder misin demiş, Ca'd bin Kays da yukarıda zikredilen cevabını vermişti. Âyet-i kerime buna cevaben şöyle buyurmuştur.

"Bilin ki onlar zaten fitne içine düşmüşlerdir. Şüphesiz ki Cehennem kâfirleri çepeçevre kuşatıcıdır." (Tevbe, 49)

İşte münafıkların devamlı tutunmak istedikleri sudan bahane cihad yapmayıp oturanlar ne yapmaktadırlar? Bu gençlerin adına korkuya kapılanlar, bu gençlerin kanlan falan falan kimsenin boynundadır, diyenler cihadın neticesi görüldüğü zaman büzüne kapılacaklardır. Neticenin kendilerinin ümit ettiği gibi olmadığı için üzüleceklerdir. Nitekim böyle de olmuştur. Cihadın iyi yönlerini ve olumlu neticelerini gören bu kimselerden bazı insanlar Afgan cihadının başarısız olmasını temenni etmektedirler. Çünkü onlar dokuz yıldan beri "bu cihad saf değildir, halis değildir" demekteydiler. Bu gibi insanlar Afgan cihadının başarıya erişmemesini bekliyorlardı ki: "Biz daha önce dememiş miydik, size nasihat etmemiş miydik, bunlar gençlerin kanlarını boşa döküyor" desinler. Ve şairin şu sözünde vasf ettiği insanlar gibi kendilerini hissetsinler!

Ben onlara Liva denilen yerin boynunda Kararımı vermiştim

Fakat onlar benim kararımın isabetli olduğunu Ancak ertesi gün kuşluk vakti anlayabildiler.

Şayet Afgan cihadı başarısız olsa bunlar: "Biz tâ önceden bunu size söylememiş miydik? Afganlılar kimseyi dinlemezler. Boşuna gücünüzü kaybetmeyin, vaktinizi boşa harcamayın, gücünüz varsa onu memleketinize teksif edin, harcamayın" diyeceklerdi. Peki kardeşim, sen hangi memlekettten bahsediyorsun? İslâm ülkeleri hepsi tek bir memlekettir. Ne yazık ki sizler Allah Teala'nın da buyurduğu gibi: "Müslümanlara bir iyilik gelse ondan dolayı üzülürsünüz." Sen böyle birisine savaşımlardan, cihaddan, zaferlerden ve Allah'ın yeryüzünde müslümanları şereflendirdiği ve başlarını dimdik kaldırmalarına vesile kıldığı kahramanlıklardan bahsetmeye kalkışsan, bakarsın ki sana: "Vallahi vaktim yok, sana beş dakika ayırabilirim" diye cevap verir. Beş dakikada Afgan cihadını kendisine özetlemeni ister. İşte âyet-i kerime bu gibi insanları tasvir ederek buyuruyor ki: "Ey Muhammedi Sana bir iyilik dokunursa, onlar üzülürler. Şayet bir kötülük dokunursa 'daha önce biz cihada çıkmayıp geri kalmakla tedbirli davrandık' derler ve sevinerek dönüp giderler." (Tevbe, 50)

Yani: "Biz bu olayın böyle neticeleneceğini çok önceden anlamıştık, biz bunu düşünmüştük..." diyeceklerdir. 1980 yılından beri onlar: "Ey Cemaat! Bu cihadın neticesi, Cezayir ve diğer İslâm memleketlerindeki bağımsızlık cihadları gibi olacaktır. Savaşa müslümanlar başlıyor, müslümanlar kurban veriyor, meyvasını ise aziz ve celil olan Allah'ın düşmanları topluyor... Mesela Cezayir, istiklaline kavuştuktan sonra Sosyalist bir rejimle idare ediliyor"

Peki her şey bitsin mi? Yani cihadı terk mi edelim, Afganistan'ı ve orada öldürülen, tecavüz edilen, yetim bırakılan kadın ve çocukları savunmayalım mı? Cihad etmeyelim mi? Bunun için bir ruhsat mı var?

Filistin savaşı sırasında bizimle birlikte cihad eden bir mühendis vardı. Filistin'e savaşmaya gelmeden önce bir Kuveyt şirketinde çalışıyordu. Şirketteki görevinden istifa etti ve cihada geldi. İstifa ettiği şirkette de müdür idi. Mısırlı kardeşlerdendi. Filistin'in 1948, 1969 ve 1970'deki savaşlarına katıldı. Şirketin müdürlüğünü yapan bu mühendisin ayrılmasından sonra, şirkette gerileme oldu. Bu sebeple şirketin sahibi, mühendise: "Oradaki cihad ne zaman batacak ki şirkete dönesin" diyordu. Bu mühendis her Kuveyt'e gittiğinde şirketin sahibi ona: "Cihadınızın batması için uzun zamandır bekliyorum, tâ ki dönüp şirkette vazifeni devralasın" diyordu. [Yüce Mevla ise:](#)

Allah'ın Takdiri Yerine Gelir:

"De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez. O bizim mevlâmızdır. Onun için müminler Allah'a tevekkül etsinler." (Tevbe, 51) buyurmaktadır. Ayet-i kerimede geçen "Allah'ın bize yazdığı" ifadesinden maksat, Allah'ın bize takdir ettiği veya Allah'ın ezeli ilminde olacağını bildiği demektir. Çünkü Allah'ın ilmi, takdiri ve yazması aynı manaları ifade etmektedirler. Aslında kaderin manası; Allah'ın her şeyi bildiğine, her şeyi yarattığına ve her şeyi yazdığına inanmaktır. Bu hususta, tanınmış büyük muhaddislerden Ali bin el-Medeni diyor ki:

- Ben Abdurrahman bin Mehdi'ye kaderin ne demek olduğunu sordum. O da dedi ki: "Her şey kaderledir. Allah'a itaat de isyan etmek de kaderledir. Allah'a isyan etmek kaderle değildir, diyenler büyük bir iftira yapmışlardır."

Ali bin el-Medeni sözlerine devamla diyor ki;

- Abdurrahman bin Mehdi bana dedi ki: "Allah'ın ilmi, kaderi ve yazması aynı şeylerdir." Sonra ben Abdurrahman'ın bu sözünü Yahya bin Said'e arzettim. O da:

"Bu söylediklerinin dışında ne az ne de çok bir şey kalmıştır" dedi.

Görüldüğü gibi günah işlemek de kaderledir. Bu sebeple Mutezile'nin şu iddiaları doğru değildir: "Günah işlemeyi Allah yaratmamıştır, kaderle değildir, iyilik aziz ve celil olan Allah tarafından, kötülüğü ise sen yaratırsın, yahut da aziz ve celil olan Allah sana kötülüğü takdir etmez."

Bir defasında Mutezile mezhebine mensup olan bir kişi devesi çalınan bir bedevi ile karşılaşır. Bedevi ona:

"Allah'a dua et de devemi bana tekrar geri döndürsün" der. Mutezili olan kişi de:

"Ey Allah'ım, sen bunun devesinin çalınmasını istemedin. Sen devesini tekrar buna döndür" diye dua eder. Bunun üzerine bedevi müdahale ederek:

- "Aman duana devam etme. Çünkü ben Allah'ın onu tekrar bana iade edeceğinden aciz olduğundan korkuyorum. Çünkü o deve Allah'ın iradesine rağmen çalınmış" cevabını verir.

Görüyor musunuz bedeviyi. Temiz fıtrat üzere... Mutezili olana diyor ki: "Madem ki o Allah'ın iradesine rağmen çalınmıştır, o halde Allah onu tekrar bana iade etmeye kadir olamaz."

Yine bir kişi Mutezili olan biri ile tartışırken, Mutezili ona:

"Allah günahı yazmaz ve sana takdir de etmez" demiş. Tartışan kişi de ona:

- "O halde Allah mağlup edilerek mi ona günah işlenir? Allah'a, iradesine rağmen mi günah işlenir de O, ona engel olmaya kadir olamaz?" diye cevap vermiştir. Evet âyet-i kerime Mutezile'nin bu görüşünü reddederek: "De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez..." buyuruyor. Müslümanlar için yalnızca, evet yalnızca bu ayet kalmış olsa dahi hayatlarını düzenlemeye yeter. Allah'ın kendisi hakkında bir ecel takdir ettiğini ve bu ecelin, ne bir an önce, ne de bir an geride kalmasının mümkün olmadığına inanan bir kimsenin ölümden korkması nasıl düşünülebilir? "De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez" Yine Aziz ve Celil olan yüce Allah'ın gökleri ve yeri yaratmadan elli bin sene önce kendisinin rızkını takdir ettiğine inanan bir kimse rızık endişesine nasıl düşebilir? Nasıl rızık hususunda korkabilir?

Fakat ne yazık ki bir takım insanlar müslümanları cihaddan alıkoymak için şu gibi telkinlerde bulunurlar: "Ben sana nasihat ediyorum, vazifeni bırakıp cihada gitme, yavrum senin bu yaptığın boş bir gururdur. Diğer yandan bugün vazifeler azdır. Vazifeni bıraktıktan sonra fırsatı kaçırıp bir daha devlet vazifesine dönemeyeceğinden korkarız. Bütün bunlara rağmen yine de gidecek olursan senin başına istihbarat birimleri ve diğer yeraltı güçlerinden gelecek zararlardan biz sorumlu değiliz." İşte yüce Mevlâ bu gibi vesvesecilerin vesvesesine cevap vererek buyuruyor ki; "De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize isabet etmez. O bizim mevlâmızdır" Allahu ekber! Bizim Mevlâmız O'dur, yardımcımız O'dur, rızkımızı veren O'dur, efendimiz O'dur, koruyucumuz O'dur ve biz O'nun kuluyuz. Hiç bizi yalnız bırakır mı?

Ey cemaat! Bir kimse başbakanın veya bakanlardan birinin veya herhangi bir vali veya kaymakamın şoförlüğünü yaptığı zaman caddelerde yürürken çevresine ve önüne bakma ihtiyacı hissetmez. "Ben filanın şoförü veya aşçısıyım" diye iftihar eder. Peki, doğrudan doğruya âlemlerin Rabbi olan Allah için çalışan kimseyi Allah sahipsiz bırakır mı?

Hanımını bırakarak Filistin'de cihada gelen bir kardeşin hanımına: "Kocan ne iş yapıyor?" diyorlar. Kadın da: "Kocam doğrudan doğruya Allah'ın yanında çalışmaktadır" cevabını veriyor. Falan kişi falan şirkette çalışıyor, filan kişi filan şirkette çalışıyor. Bu kişi de doğrudan doğruya Rabbani şirkette çalışmakta. Hiç Allah onu zayi eder mi? "O bizim Mevlâmızdır."

Halifelerden birisi bir âlime, elçisi ile bir kese altın gönderir. Keseyi eline alan âlim elçiye: "Bunu senin efendine veren, benim efendimdir. (Yani bu kese altını benim Rabbim olan yüce Allah, senin efendin olan halifeye vermiştir). Efendine dön ve de ki:

- Onun efendisi senden daha zenginmiş"

Duyuyor musunuz ne cevap vermiş? "Allah bizim Mevlâmızdır, müminler O'na tevekkül ederler."

Şeyh Said el-Halebî (Allah ona rahmet eylesin) mescidlerden birinde talebeleriyle birlikte ders yaptığı esnada Şam diyarına ve Mısır'a hükmeden Kavalalı Mehmed Ali'nin oğlu İbrahim Paşa mescide girer. İbrahim Paşa çok şımarık ve gururlu biriydi, çünkü o kendisini çok beğeniyordu. Said el-Halebi hoca, talebelerin arasında ayaklarını uzatarak oturur, çünkü o yaşlı biridir. İbrahim Paşa mescide girip çıkar, Şeyh toplanıp ayağa kalkmaz. Bunun üzerine İbrahim Paşa hiddetlenir ve burnundan nefes almaya başlar. Mescidden dışarı çıktıktan sonra koruyucularından birine bir kese para verir: "Bunu götür, Şeyh Said'e ver" der. Koruyucu gelir bu keseyi hocanın kucağına koyar, hoca alıp bakar bir de ne görsün, bir kese para. Onu tekrar koruyucuya verir ve ona der ki: "Efendine de ki: ayaklarım uzatan elini uzatmaz."

"De ki: Allah'ın bizim için yazdığından başkası isabet etmez. O, bizim Mevlâmızdır? Onun için mü'minler Allah'a tevekkül etsinler."

İşte müslümanın akidesi budur ey kardeşlerim. İşte gerçek akide, inanç budur... Bu dinin bina edildiği en büyük şey Allah'a tevekkül, O'na dayanma akidesidir. Çünkü din iki kısımdır: İbadet ve yardım dilemek. Dinin yarısı ibadettir, yarısı da yardım dilemektir. Bu sebeple Fatiha Sûresi'nde: "Ancak sana ibadet eder ve ancak senden yardım dileriz" buyurulmuştur. Diğer bir âyette de: "Ben O'na tevekkül eltim ve O'na yönetiyorum" (Rad, 30) buyurulmuştur.

Allah'a tevekkül etmek, yalnız O'na dayanmak ve güvenmek inancın şiarıdır. Tevhid akidesinin adıdır. Tevhid inancının simgesidir. Çünkü tevhid inancı insanların yaşantısında kendisini gösterir. Allah'a hamd olsun akidemiz, yüce Allah'ın tüm isim ve sıfatlarını Kur'an ve Sünnette sabit olduğu şekilde te'vil etmeksizin, iptal etmeksizin, benzetmede bulunmaksızın ve örneklendirmeksizin iman etmemizi gerektirmektedir. Tevhid inancı sadece teorik bilgiler değil, pratiğe yansıyan ve insanın hayatında görülen bir inançtır. Bir müslümanın yirmi dört saatlik hayatını takip ettiğinizde tavır ve hareketinden tevhid inancını öğrenmiş olabilirsiniz. Çünkü onun hayatı tamamen inancının bir yansımasıdır.

Tevhid İnancından Dolayı Ölüleri Yargılama

Bir defasında yüce Allah'ın kendilerine sahih akideyi nasib ettiği kardeşlerden bazılarına şöyle dedim: Ne oluyor size? Mısır'daki tasavvuf şeyhi Ahmed Seyyid el-Bedevisinin, Bağdad' da ki Abdulkadir Geylaninin ve çeşitli yerlerde bulunan Hz. Hüseyin'in kabirleri hakkında konuşup duruyorsunuz. Aslında Ahmed el-Bedevisi ve diğerleri ölmüş insanlardır. Bunların bugünkü insanlara herhangi bir zararları görülmemektedir. Niçin sizler sadece ölenlere ortak koşma hakkında konuşuyorsunuz da dirileri Allah'a ortak koşma hususunda, insanları tağutlara taptırma hakkında konuşmuyorsunuz? Yine, niçin sizler uluhiyet iddia etme ve insanları tağutların kendilerine taptırma anlamını ifade eden "kanun koyma" hakkında hiç konuşmuyorsunuz? Tabii ki Seyyid Ahmed el-Bedevisinin yanında da, Hafız Esad'ın yanında olduğu gibi bir kısım polisler bulunsaydı, onun hakkında konuşamazsınız. Böyle olsaydı sizden kim onun aleyhinde konuşabilirdi? Fakat gariban Ahmed el-Bedevisi ölü... Polisi, askeri yok... Ondan korkmuyor, aleyhine veryansın ediyorsunuz. Hafız Esad'ın eşkiyalarından korktuğunuz için onun aleyhine tek kelime konuşmuyorsunuz. Size yakışan, hem ölülerin hem de dirilerin Allah'a ortak koşulması aleyhinde konuşmanızdır. Ancak böyle olduğunuz taktirde tevhid inancı açığa çıkmış ve yaşantımızda görülmüş olur, Allah'a tevekkül inancı, rızık ve ecellerin ancak Allah'ın eli ile olacağı akidesi pekişmiş olur. Fakat sizler gelip de: "akidemiz sahihtir" dersiniz, zalimlerin verdikleri Allah'ın emrine muhalif olan herhangi bir emirde de onlara karşı çıkmazsanız sizin iddia ettiğiniz bu sağlam inancınız ve tevhid akideniz nerede kalır? Tevhid inancı üzerine olduğunuzu iddia eden kişi, soruyorum sana, hayatın herhangi bir dalında Allah'a tevekkül icab ettiren bir tavır takındın mı? Vazifeden ayrılmayı göze alabildin mi? Kendini tehlikeye atabildin mi? Hapishaneye girdin mi veya benzeri herhangi bir fedakârlıkta bulundun mu? Sadece geliyorsun, bilgiçlik taslayarak: "Seyyid Kutub'un inancında biraz bulanıklık var" diyorsun. Biliyor musun ki Seyyid Kutub'a idam kararı verildiğinde bir kısım insanlar ona gelerek: "Sen kendine merhamet edilmesi isteğinde bulun" demişlerdi. Daha önce de Abdunnasır ona bakanlık teklifinde bulunmuştu. Seyyid Kutub'un bunlara cevabı şu olmuştu: "Namazda Allah'ın birliğini isbat ederek yukarı kaldırılan şehadet parmağı, tağutların verdikleri hükümleri kabullenmeye dair bir harfi dahi yazmayı reddeder." İşte tevhid inancı budur. Tevhid inancı iki kelimeyi ezberlemek değildir. İşte Rabbi birleme budur.

Diyorsunuz ki: "Biz uluhiyyetin birlenmesini istiyoruz" Peki hayatınızda uluhiyyeti birleme görülüyor mu? O nerede? Sen hayatına Rabbi birleme yanında uluhiyyeti birlemeyi de yerleştire bildin mi? Hani tevekkül? Allah'ın yaratıcı ve rızık veren olması hakkındaki inancın yansıması nerede? Evet Seyyid Kutub'a idam kararı verildiğinde:

"Sen merhamet edilmeni iste" denilmişti. O da: "Niçin merhamet dileneyim. Eğer ben haklı olarak mahkum edilmişsem, hak olan bu hükme rıza göstermem lazım. Eğer haksız olarak mahkum edilmişsem, ben bâtıl bir şeyden merhamet isteyecek kadar küçük değilim, böyle bir zillete düşmekten daha üstünüm" demişti.

Mağribili büyük âlimlerden olan el-Beşir el-İbrahîmî, Kral Faruk'un Hasan el-Benna'ya suikast düzenleteceğini Kral Faruk'un yanında işitiyor. Bunun üzerine Kral Faruk'un yanından çıkıp Hasan el-Benna'ya giderek ona şu ayeti okur:

"Ey Musa! Şehrin ileri gelenleri seni öldürmek için tertib kuruyorlar, hemen git buradan. Doğrusu ben sana öğüt verenlerdenim" dedi. Buna mukabil Şeyh Hasan el-Benna:

- "Sen bu kimse misin? Düşüncen bu mu? Allah Teala buyuruyor ki:

"Kim Allah'a tevekkül ederse O. ona yeter. Şüphesiz Allah emrini yerine getirendir. Allah her şey için bir kader tayin etmiştir." (Talak, 3)

İşte tevhid inancı budur, uluhiyet tevhide budur. Sonra Hasan el-Benna şu şiiri okur:

Ben hangi gün ölümden kaçarım?

Bana taktir edilmediği gün mü yoksa? Taktir edildiği gün mü?

Bana taktir edilmediği gün ondan korkmam.

Taktir edilene karşı ise tedbir fayda vermez.

İşle tevhid inancı budur. Rububiyet tevhide ile uluhiyet tevhide bir arada olmasını istiyoruz. Allah'ı isim ve sıfatlarında birlediğimiz gibi uluhiyyetinde de birlememiz, tavır ve hareketlerimize bunu yansıtmamız gerekir. Anlıyor musunuz?

Biz Allah'ı üç durumda birlemek istiyoruz: O'nu Rabliğinde birleme, isim ve sıfatlarında birleme ve uluhiyyetinde birleme. Zaten peygamberler de bu birlemelerin üçünü tebliğ etmek ve insanların kalplerine yerleştirmek için gelmişlerdir. Bu tevhidlere inanan insan artık hiçbir şeyden korkmaz. Çünkü ölümün takdirle geleceğine inanır. Takdir edilmediği taktirde ölmeyeceğini bilir.

Seyyid Kutub'la birlikte hapsedilen Seyyid Kutub'un kız kardeşi Hamide Kutub bizzat bana şunları anlattı:

"1966 yılının Ağustos ayının 28. gününde Abdunnasır'ın Seyyid Kutub'a verilen idam kararını onayladığı haberi bana ulaştı.

Hapishane işkencecilerinden Hamdi el-Besyoni idam hükmünü bana göstererek:

- "Önümüzde Seyyid Kutub'u kurtarmak için tek bir fırsat kaldı. Seyyid Kutub'un kaybedilmesi, sadece Mısır için değil tüm İslâm âlemi için bir kayıp olur. Bu yol da Seyyid Kutub'un özür dilemesi ve idam hükmünün hapis cezasına çevrilmesi yoludur. Altı ay yattıktan sonra çıkar. Haydi acele et, belki üstad Seyyid Kutub'u kurtarabiliriz" dedi. Bunun üzerine ben kardeşim Seyyid Kutub'un yanına giderek:

o "Eğer özür dilersen idam hükmü hapis cezasına çevrilecek ve altı ay sonra hapisten çıkacaksın," dedim. Bu teklifimi dinleyen Seyyid Kutub bana;

"Ey kardeşim Hamide! Hangi şeyden dolayı özür dileyeyim. Allah için yaptığım bir amelden dolayı mı? Vallahi şayet ben Allah'ın dışında birisi için bu ameli yapmış olsaydım özür dilerdim, fakat ben Allah için yaptığım bir amelden dolayı özür dilemeyeceğim. Ey Hamide! Kesinlikle şu hususta emin ol ki, eğer benim ömrüm bitmişse idam hükmü uygulanacaktır. Yok eğer ömrüm bitmemişse idam hükmü kesinlikle uygulanamayacaktır. Benim özür dilemem, ecelim ne bir an geriye bırakılmasına ne de bir an gecikmesine yarar sağlamayacaktır" dedi.

Ey kardeşim, şimdi bu akidede mi bulanıklık var? Bir dergi çıkıyor, Seyyid Kutub hakkında: "Onun sözleri vahdet-i vücuda yakın" diye yayında bulunuyor. Bundan daha büyük bir zulüm olabilir mi? Halbuki Seyyid Kutub Fizilâli'l-Kur'an'm Daru's-Şuruk

baskısına göre birinci cildinin 106. sahifesinde vahdet-i vücudçuğa hücum ediyor. Bunu muhafaza edin. Seyyid Kutub'u idam sehpasına götürürler. Yolda iken, idam hükümleri merasimlerinin gereği olarak hoca efendilerden biri yanına varır ve ona "La ilahe illallah" kelimesini telkin etmeye başlar. Hoca efendi ile aralarında şu konuşma geçer:

Seyyid
Evet
"La ilahe illallah" de
Sen de tiyatroyu tamamlamak için mi geldin? Kardeşim biz zaten la ilahe illallah dediğimiz için idam ediliyoruz. Siz ise la ilahe illallah'ı söyleyerek ekmek kazanma peşindesiniz, diye cevap verir.
Ey kardeşim işte tevhid inancı budur, bu !
Bir defasında Hz. Ömer'e gelirler ve ona İslâm'a girenlerin yedincisi olan Sa'd bin Ebi Vakkas'ın namaz kılmayı bilmediğini şikayet ederler. Sa'd şu cevabı verir: "Ben İslâm'a giren ilk yedi kişinin yedincisiyim. Biz Rasulullah'la beraber olduğumuz zamanda ağaç yapraklarından başka yiyeceğimiz yoktu. Öyle ki bizden birimiz tuvalete gittiğinde koyunların dışkısı gibi dışkı yapıyordu. (Sulu yemek yemediklerinden bağırsakları kuruyor, dışkılarını sert bir şekilde atıyorlardı). Yine ben Allah yolunda ilk ok atan biriyim. Ey Esed oğulları! Şimdi sizler geliyor ve beni İslâm'ı bilmemekle ayıplıyorsunuz."
Evet bu kıssada da görüldüğü gibi İslâm'a giren yedinci sahabe dahi ayıplanmaya kalkışılmış. Bunun benzeri olarak Allah'ı birleme uğrunda kellesini veren merhum Seyyid Kutub'a: "Bunun inancı bulanık, karışık" diye iftiralara girişilmiştir.

İki Güzellik

Yüce Mevla buyuruyor ki:

"De ki: Bize iki güzelliğin birinden başka bir şeyin gelmesini mi bekliyorsunuz? Halbuki biz Allah'ın kendi katından veya bizim ellerimizle size bir azap getireceğini bekliyoruz. Öyleyse bekleyiniz. Doğrusu biz de sizinle beraber bekleyenlerdeniz." (Tevbe, 52)

Âyet-i kerimede zikredilen iki güzellik nedir? Bu iki şey, zafer veya şehid olmaktır. Yüce Allah, mü'minlere, geçmiş ümmetlerin başına gelenlerin sizin de başınıza geleceğini bekliyoruz, demelerini emretmiştir. Sizler bu azabı ya da Allah'ın cezalandırması yolu ile ya bize sizinle savaşmayı izin vererek bizim elimizle tadacaksınız dedirtmektedir.

"Ey Muhammed de ki: Malınızı ister gönüllü ister gönülsüz harcayın. Sizden asla kabul edilmeyecektir. Çünkü siz fasıklar güruhu oldunuz." (Tevbe, 53)

İbn Abbas şöyle demektedir: Bu âyet-i kerime, el-Ca'd bin Kays hakkında nazil olmuştur. O demiştir ki: "Ey Allah'ın Rasulü! Bana (sizinle birlikte cihada çıkmayıp) oturmam hususunda izin ver. İşte malım var, bununla sana yardım ederim." Bunun üzerine aziz ve celil olan Allah bu âyeti indirmiştir.

53 - 54. ÂYETLERİN TEFSİRİ

53- Ey Muhammed de ki: Malınızı ister gönüllü, ister gönülsüz harcayın. Sizden asla kabul edilmeyecektir. Çünkü siz, fasıklar güruhu oldunuz."

54-"Onların harcadıklarının kabul edilmesine mani olan şey; sadece Allah'ı ve Peygamber'ini inkâr etmeleridir, namaza ancak tembel tembel gelmeleri ve ancak istemeyerek harcamalarıdır."

İşte bunlar münafıklardır... Bunlar hakkında başka bir âyet-i kerimede de şöyle buyurulmuştur:

"Bedevilerden bir kısmı Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayar. Başınıza bir felaketin gelmesini bekler..." (Tevbe, 98) Ayette geçen felaketten maksat mağlubiyettir. Nitekim Huneyn savaşında Mekke fethedildikten sonra serbest bırakılan bazı imanı zayıf veya henüz imana girmeyen insanlar, müslümanlar aleyhine şunu söylemişlerdir: "İşte şimdi tılsım bozuldu. Büyü çözüldü." Bunlar Rasulullah ile birlikte savaşa çıkmalarına rağmen savaşın başlangıcında müslümanların mağlup olduklarını görünce içlerinden biri bu sözü, bir başkası da şunu söylemiştir: "Vallahi bunların bugün mağlubiyeti peş peşe eklenerek denize kadar ulaşacak-

tır." Buna mukabil henüz müslüman olmayan ve o anda Rasulullah ile birlikte olan Safvan bin Ümeyye ise kendisindeki yiğitliğin gereği, bu sözleri söyleyenlere şu cevabı vermiştir: "Allah ağzını kırsın. Beni, Kureyş'den bir kişinin terbiye etmesi Hevazin kabilesinden bir kişinin terbiye etmesinden daha iyidir. Kureyşli birinin bana hükmetmesi Hevazinli birinin bana hükmetmesinden daha evlâdır."

Âyet-i kerimede "Onların harcadıklarının kabul edilmesine mani olan şey; sadece Allah'ı ve Peygamber'ini inkâr etmeleridir, namaza ancak tembel tembel gelmeleri ve ancak istemeyerek harcamalarıdır." (Tevbe, 54) buyurulmaktadır. Âyetteki tembellik edilen namazdan maksat yatsı ve sabah namazlarıdır. Müslümanlar münafıkları sabah namazında mescidde görmüyorlardı. Bu hususta Hz. Ömer'in oğlu Abdullah diyor ki: "Bizler sabah namazında bulunmayan insanlara kötü tahminlerde bulunurduk." Bu gibi insanlar hakkında Peygamber efendimiz de bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: "Öyle istiyorum ki, bir kısım insanlara odun tapmalarım emredeyim, birine de ezan okumasını veya kamet getirmesini emredeyim. Sonra da çıkıp gideyim, bizimle birlikte yatsı namazında bulunmayanların evlerini kendileri ile birlikte yakayım."(Bkz. Buhari Kitab Husumat, Bab: 5; Müsned İmam Ahmed c. 2. sh.424)

Peygamber efendimiz diğer bir hadis-i şerifinde: "Münafıklara en ağır gelen namaz yatsı ve sabah namazlarıdır" buyurmuştur. (Bkz. Buhari, Kitap Mevakitus Salat, bab: 20; Ebu Davud, Salat Bab 47; Nesei, İmame Bab: 45)İşte yüce Allah: "İsteyerek ya da istemeyerek infak edin, (infaklar iniz) asla sizden kabul edilmeyecektir" (Tevbe, 53) buyurmuştur. Çünkü kabulün birinci şartı imandır. Kişinin infakta bulunurken iman ederek, mü'min olarak infakta bulunması şartlıdır. Kabul ve sıhhat arasında fark vardır. Sıhhat şartı; namazı kılan kimseden farziyetin düşmesidir. Kabul şartı ise; kıldığı namazdan dolayı sevab almasıdır. Bu sebeple hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur; "Kim bir kahine (falciya, müneccime) gelir ve ona sorar,sonra da söylediklerinde onu tasdik ederse o kimsenin kırk günlük namazı kabul olunmaz."(Müslim,Kitap selam,bab:125; Ahmed Bin Hanbel, c:2 sh.429)Hadis-i şerifte belirtilen "namazı kabul olunmaz" ifadesinden maksat namazından dolayı sevab alamaz demektir. Ancak kırk günlük kılmış okluğu namazlar ile namaz borcunu ödemiş olur. Hiçbir âlim falciya veya yıldız namelere bakan, müneccimlere giden kimsenin kırk günlük namazını iade etmesi gerektiğini söylememiştir. Namazı kabul olunmaz demek, namazından dolayı sevab alamaz demektir. Bir ibadetin kabulü o ibadetin sıhhat derecesinden daha üstündür. Sıhhat ile farziyet düşer. Kabul ise; yapılan ibadetten sevab alınır.

55- 57. AYETLERİN TEFSİRİ

55-Onların malları ve çocukları seni imrendirmesin. Allah,bunlarla dünya hayatında onlara azap etmeyi ve canlarının kâfir olarak çıkmasını diler.

56-Bu münafıklar, sizden olduklarına dair Allah'a yemin ederler. Gerçekte ise, onlar sizden değildirler. Fakat onlar korkak bir güruttur.

57-Eğer bir sığınak veya mağaralar yahut girecekleri bir delik bulsalar hemen oraya süratle koşarlar.

53. Âyet-i kerimede: "Ey Muhammed de ki: Malınızı ister gönüllü, ister gönülsüz harcayın. Sizden asla kabul edilmeyecektir" buyurulmaktadır. Bu ifade cihada katılmayan ve: "biz kendimiz gelemeyeceğiz, sana mallarımızla yardım edelim" diyen münafıklara bir cevaptır. Aziz ve celil olan yüce Allah, onların bu tekliflerini reddederek; "isteyerek ya da istemeyerek infak edin" ister razı olarak isterse de razı olmayarak. Yaptığınız tüm infaklar; "asla sizden kabul edilmeyecektir. Çünkü siz gerçekten fasık olan bir toplumsunuz." Aziz ve celil olan Allah bundan sonra gelen ayetlerde infaklarının kabul edilmediği sebeplerini açıklamaktadır.

Şeyh Abdullah Azzam'a bir soru yöneltiliyor:

Soran: Münafıklardan yaptıkları infakların kabul edilmeyecek olması, onlardan yardımların alınmayacağını mı, yoksa yaptıkları yardımlardan dolayı sevap alamayacakları mıdır?

Şeyh: Hayır, onlar yaptıkları infaklardan dolayı sevab alamayacaklardır.

54. âyette bu münafıkların harcadıklarının kabul edilmeme sebepleri şu maddede olarak özetleniyor:

- a. Allah'ı inkâr etmeleri
- b. Peygamber'i inkâr etmeleri
- c. Namaza tembel bir şekilde gelmeleri
- d. İstemeyerek infakta bulunmaları

İman etmeme meselesine gelince, münafıkların harcadıkları kabul edilmiyor. Çünkü bir amelin kabul edilmesinin ilk şartı iman etmektir. Halbuki bu âyette zikredilen insanlar münafıktır. İmanları yoktur. Ancak dünya hayatında infak ettikleri şeylerin karşılığını yüce Allah yine dünyada onlara vermektedir. Ahirette ise o kimseleri ebedi cehennem azabı beklemektedir. Mesela dünya hayatında akrabasına ilgi gösteren kâfiri akrabaları da severler. Böylece kâfir yaptığıının karşılığını almış olur. Yine kâfir idareci sevk ve idare ettiği insanlara eşit davranırsa, onlar da onu sever ve ona saygı gösterirler. Örneğin bugün Reagan idare ettiklerine eşit davranırsa, onlar onu sever ve saygı gösterirler. Bu husus Peygamber Efendimizin şu hadis-i şerifinde açık bir şekilde izah edilmiştir: "Şüphesiz ki Allah bir mü'minin yaptığı iyiliğe karşılık ona haksızlık etmez. Bu iyiliğin karşılığını dünyada da ona verir, ahi-rette de onunla mükafatlandırır. Kâfire gelince, ona dünyada işlediği iyiliklerin karşılığı verilir, ahirete gidince de onun mükafatlandırılacak herhangi bir iyiliği kalmaz."(Bkz. Muslini. Münaikîn 56; Mihnetle. III, sh. 123. 283)

Yine Sahih-i Müslim'de Hz. Aişe (r.anha)dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Hz. Aişe Allah Resulü'ne şöyle diyor:

"Ey Allah'ın Rasulü! İbn Cüd'an cahiliye döneminde sıla-i rahim yapıyor ve miskinleri yediriyordu. Bunun ona faydası var mıdır?" Allah Rasulü (sav):

- "Hayır ona faydası olmayacaktır. Çünkü o bir gün olsun, Rabbim beni hatalarımdan dolayı kıyamet gününde mağfiret buyur dememiştir" buyurdu.(Müslim, İman bab: 365; Müsned-i İmam Ahmed, c. VI, sh. 93)

Mazlumlari Koruma

Hiz. Aise'nin Rasulullah'dan sorduğu bu kişi, Abdullah bin Cüd'an'dır. O mazlumlara merhamet etmeye insanları davet eden biriydi. Hatta Hilfu'l-Fudul anlaşması onun evinde yapıldı ki Allah Rasulü (sav) bu anlaşma hakkında şunu buyurmuştur: "Abdullah bin Cüd'an'ın evinde şahid olduğum anlaşma bana kırmızı tüylü develerden daha sevimlidir. İslâm'da da o anlaşmaya çağrılıydım icabet ederdim." Abdullah bin Cüd'an mazlumlardan zulmün kaldırılmasına insanları davet ediyordu. Bu hadis "Afganlılarda bir çok hurafe, bidat, şirk vb. şeyler var. Onlara karşı basiretsiz ve gözü kör davranmamamız lazım" diyenlere bir reddiyedir. Zira mazlumlara kâfir dahi olsalar onlardan zulmü kaldırmak gereklidir. Allah Rasulü (sav)'in Hilfu'l-Fudul anlaşması hakkında: "Eğer İslâm'da da ona çağrılıydım icabet ederdim" buyurduğunu görmedin mi? Çünkü Hilfu'l-Fudul anlaşmasında mazlumlardan zulmün kaldırılması vardı.

Bir gün Rasulullah (sav)'e Eriş topluluğundan bir adam gelerek, devesinin parasını Ebu Cehil'in yediğini söyledi. Adam o gün Kabe'nin gölgesinde Kureyş'in liderlerine Ebu Cehil'i şikayet ediyor ve: "Mekke'nin göbeğinde kalabalığın ortasında malı gasb olunmuş bir mazlum için yardım edecek bir yiğit yok mudur?" diyordu. Fakat onun yardım isteğine hiçbir kimse cevap vermiyordu. Yine: "Ebu'l-Hakem Amr bin Hişam (Ebu Cehil) malımı yedi," diye yardım istiyor, ancak kimse ona yardım etmiyordu. Onun bu çağırısına alay edip, dalga geçerek: "Senin hakkını ancak şu adam kurtarır" diyorlardı. Allah Rasulü (sav) ise onlardan uzakta bulunuyordu. Adam Allah Rasulü (sav)'e geldi ve ona:

- "Amr bin Hişam Ebu'l-Hakem malımı yedi. Ondan hakkımı kurtarabilir misin?" dedi. Allah Rasulü (sav):

"Evet, haydi gidelim" buyurdu (Bu olay peygamberlikten sonra meydana gelmiştir, çünkü peygamberlikten önce Allah Rasulü'ne herkes saygı gösteriyordu. Fakat Mekkeliler malı zulmen yenilen bu insanla alay ederek, senin hakkını ancak şu adam kurtarabilir, diyor ve Peygamber'e işaret ediyorlardı). Allah Rasulü (sav) Ebu Cehil'in kapısına gelir ve ona:

"Bu adamın hakkını ver" diye seslenir. Ebu Cehil evinden malı çıkarır ve Eriş topluluğundan olan adama verir. Uzaktan ise Mekke'li müşrikler olayı seyretmektedirler. Ebu Cehil'in adamın hakkını geri verdiğini görünce: "Ne oluyor Ebu'l-Hakem'e? Neden malı geri veriyor?" derler. Ve Ebu Cehil'e niçin malı geri verdiğini sorduklarında o:

"Lat ve Uzza'ya yemin ederim ki, O'nun (sav) başı üzerinde, ağzı açık erkek bir deve gördüm. Ağzını açmış beni yutmak istiyordu" der.

Zulme uğrayanlardan zulmü kaldırmak müslümanın üzerine farz olan şeylerdendir. Eğer bir adam, hristiyan komşunun namusuna saldırmak isterse, sana o hristiyan komşunu kurtarmak farz değil midir? Eğer, ateşperest bir komşun aç veya çıplak ise hanımı veya kızları çıplak ve korku halindelerse, yazın sıcağı ayaklarını kavuruyorsa ve seninde maddi durumun müsaitse, bu kadını ve küçük kızlarını giydirmen, doyurman sana farz değil midir? O halde dini İslâm olan ve La ilahe illallah Muhammedu'r Rasulullah diyen, İslâm'ın dışında göremeyeceğin, ne yarısını ne de üçte birini İslâm dininden koparamayacağın müslüman bir halka karşı nasıl aleyhlerinde olabiliyorsun? Ve: "Allah'tan kork, bunlar için yardım toplama!" demeye nasıl cesaret edebiliyorsun? Nasıl?!

"Abdullah bin Cüd'an'ın evinde şahit olduğum anlaşma, bana kırmızı tüylü develerden daha sevimlidir. Eğer İslâm'da da buna çağrılıydım icabet ederdim" diyen bizim Peygamberimiz değil midir?

İşte bu sebeple mazlumlara karşı insaflı olmak, onlara merhamet etmek, müslümanların görevlerindendir. İzzetin Rabbi olan şanı yüce Allah'ın haksızlığa uğrayan bir yahudi hakkında ayet indirdiğini ve ona zulmedilmesini önlediğini görmediniz mi? Namaz kılan, oruç tutan fakat münafıklardan olan Tu'ma bin Ubeyrik'in akrabaları veya arkadaşları bir yahudiye zırh çalmış olmakla itham ederler. Ve Allah Rasulüne gelerek çalınan zırhı, Tu'ma'nın değil de bir yahudinin çaldığına dair yemin ederler. Araştırma neticesinde zırhı çalınan Tu'ma olduğunun ortaya çıkacağını anlayınca, Tu'ma ve arkadaşları, zırhı ve çalınan un torbasını yolda iz yaparak yahudinin evine kadar getirir ve zırhı un torbası ile birlikte yahudinin evine atarlar. Daha sonra zırhın sahipleri izi takip ederek zırhı yahudinin evinde bulurlar. Yahudi, zırhı kendisinin çalmadığını söylemektedir. Allah Rasulü (sav) ise, zırhı yahudinin çaldığını söyleyenleri doğrulamaya, yahudiye de yalanlamaya meyleder. Bunun üzerine aziz ve celil olan yüce Allah yahudiye zulüm olunmasına razı olmayarak, yahudinin suçsuz olduğunu belirten Nisa Sûresi'nden on âyet-i kerime indirir.

Ey kardeşlerim! Yeryüzünde adaletin hakim kılınması bu dinin vazifesidir. Tüm dinlerin vazifesi yeryüzünde adaletin hakim olması ve zulmü kaldırmaktır.

"Muhakkak ki Biz peygamberlerimizi apaçık deliller ile gönderdik. İnsanlar aralarında adaleti hakim kılsınlar diye o peygamberlere Kitap ve ölçü indirdik." (Hadid, 25)

Yeryüzünde adaletin hakim olması için tüm peygamberler adaletle gönderilmiştir. İşte bu nedenle;

"Ey iman edenler! Allah için hakkı ayakta tutanlar ve adaletle şahitlik yapanlar olun. Bir kavme olan kininiz sizi adaletsizliğe sevk etmesin. Adaletli olun. Çünkü o takvaya daha yakındır. Allah'tan korkun. Şüphesiz ki Allah yaptıklarınızdan haberdardır." (Maide, 8) buyurulmuştur.

İslâm Dini Zulmü Yeryüzünden Kaldırmak İçin Gelmiştir

Bu dinin ruhunu anlamayan kimseler şuradan buradan bir nass ezberleyerek, İslâm şeriatının genel maksat ve prensiplerini idrakten gafil olarak: "falan hadiste şöyle buyurulmaktadır", demektedirler. Evet, ey kardeşim! Büyük hedeflerle ve genel maslahatlarla gelen bu din, yeryüzünde bu maslahatların ve büyük hedeflerin gerçekleşmesi, zulmün kaldırılması ve adaletin yerleştirilmesi için gelmiştir. Afgan halkı mazlum değil midir? Mü'min kadınların tecavüzlere uğraması veya mü'min kabul edilmese dahi hangi dinden olursa olsun, hangi şeriaten veya kanundan olursa olsun Afgan kadınlarının tecavüzlere uğramaları caiz midir? Bir devletin başka bir devletin topraklarına girmesini ve onlara zulmetmesini hiçbir devlet başkanı, hiçbir beşeri kanun ve hiçbir din onaylamaz. Eğer bizler mazlumlara yardım etmeye gücümüz yettiği halde geri durursak bizler günahkâr oluruz. Bu sebeple mazluma yardım etmek İslâmî ve insanî ahlakın bir gereğidir. İşte bu bakımdan Allah Rasulü (sav) Hz. Hatice'ye kendisine Cebrail'in geldiğini ve korktuğunu söylediğinde, Hz. Hatice: "Ey amca oğlu! (beyim) Allah'a yemin ederim ki Allah seni utandırmayacaktır. Çünkü sen sıla-ı rahim yaparsın, misafirlere ikram edersin, başına felaket gelenlere yardım edersin ve felaketzedelerin yardımına koşarsın" demiştir.

Mazlumlara yardım etmek aynı zamanda insaniyet meselesidir. Zulmedilene yardım etmek fıtrattan gelen bir olaydır. Namaz kılan, oruç tutan bir adamı elinde bıçakla müşriklerin hristiyanların yahudi ya da mecusilerin çocuklarından birisini tutmuş boğazlamak istediğini görsen, senin şer'an o çocuğu koruman farz değil midir? Evet, çocuğu kurtarman ve onu koruman senin üzerine farzdır. Bu tür şeylerin İslâm'dan ayrı düşünülmesi mümkün değildir. Çünkü bunlar İslâm'ın ayrılmaz parçalarıdır. Yeryüzünde adaletin gerçekleşmesi, emanetlerin sahiplerine verilmesi, hak sahiplerinin haklarını alması, İslâm dininden ayrılmayan parçalardır. Allah Rasulü (sav) Mekke'den Medine'ye hicret etmek istediğinde Kureyşliler Allah Rasulü'nün evinin etrafını sarmış, ona suikast düzenlemek ve onu öldürmek istiyorlardı. Bununla birlikte Allah Rasulü (sav) kendisine bırakılan emanetleri ehline vermesi için yatağına Ali'yi yatırmıştı. Allah Teala buyuruyor ki:

"Şüphesiz ki Allah size emanetleri ehline vermenizi, insanlar arasında hükmettiğiniz zaman ela adaletle hükmetmenizi emrediyor." (Nisa, 58)

Abduddar oğullarından olan Osman bin Şeyhe, Kabe'nin anahtarlarını elinde tutuyordu. Allah Rasulü (sav) Kureyş'in önde gelenleri ile birlikte Kabe'ye girmek isteyince Osman bin Şeybe onu göğsüyle iterek Kabe'ye girmesine izin vermedi. Bunun üzerine Peygamber (sav):

"Ey Osman! Ne oluyor sana? Bir gün gelir de bu anahtarlar benim elime geçerse onu dilediğime veririm halin ne olur?" buyurdu. Bunun üzerine Osman bin Şeybe:

- "O takdirde Kureyş zillete düşer ve harab olur" der. Ve günler geçip gider, nihayet Mekke fethedilir. Hz. Ali (ra) gelir ve Osman bin Şeybe'den Kabe'nin anahtarlarını vermesini ister. Osman bin Şeybe anahtarları vermeyi reddeder. Bunun üzerine Hz. Ali, Osman'ın elini bükerek ve Kabe'nin anahtarlarını onun istememesine rağmen ondan alır. Daha sonra Hz. Ali, Peygamber (sav)'e: "Ey Allah'ın Rasulü! Kabe'nin kapıcılığını ve hacılara su dağıtma işini de birlikte bize ver" der. Bunun üzerine Cebrail (as) şu âyet-i kerime ile gelir: "Muhakkak ki Allah sizlere emanetleri ehline vermenizi emreder." Bunun üzerine Allah Rasulü (sav) Kabe'nin anahtarlarını alır ve Osman bin Şeybe'ye vererek: "Bunu al, ebedi olarak nesilden nesile sizde kalsın" buyurur. Günümüze kadar hâlâ Kabe'nin anahtarları Şeybe oğullarının elinde bulunmaktadır ve kıyamet gününe kadar da onlarda duracaktır. Çünkü Rasullullah (sav): "Ebedi olarak nesilden nesile sizde kalsın" buyurmuştur.

Kardeşlerim! Din, zulme uğrayan insanlardan zulmü kaldırmak için gelmiştir. Bir halk soykırıma uğratılmaktadır. Tankların altında yok edilmektedir. Bombalar altında paramparça edilmektedir. Allah aşkına söyleyin! Bu insanlar müslüman dahi olmasalar bile açlıktan, çıplaklıktan ölümler, bombalar ve havan topları arasında paramparça olurken, en azından mazlum değiller midir? Gücümüz yettiği sürece zulmü insanlardan kaldırmak bizim görevlerimizdendir. Bir tanesi geliyor ve diyor ki: "Sana nasihat etmek isliyorum ey kardeşim!

Afganistan'a cihad etmeye gitme..." Ve hâlâ bu tür nasihatları işitmeye devam ediyoruz. Zulmü kaldırmak dinimizin esasıdır. İnsan müslüman olduğu zaman cahiliyede yapmış olduğu hayır amelleri yine hayır olarak değerlendirilir.

Cahiliye Döneminde Yapılan Amel:

Hiz. Hatice'nin (r.anha) amcası olan Hakim bin Hizam yüz yirmi senelik ömrünün altmış senesini cahiliyede, altmış senesini de İslâm üzere yaşadı. Sahih-i Müslim'de Hakim bin Hazam'dan rivayet edilen bir hadiste Hakim, Rasulullah'a şunu sormuştur: "Ey Allah'ın Rasulü! Benim cahiliyede yapmış olduğum sadaka, köle azad etme ve sıla-ı rahimler için bir sevap var mıdır?" Bunun üzerine Allah Rasulü (sav):

"- (Cahiliyede) yapmış olduğun hayırlar üzere müslüman oldun" buyurur. Bu, "cahiliye dönemindeki güzel huy ve âdetlerinden dolayı İslâm'a girdikten sonra da güzel huy ve âdetler edindin" demektir. Çünkü Hakim bin Hazam (ra) cahiliye döneminde 100 köle azad etmiş ve onları 100 devenin üzerine bindirerek serbest bırakmıştır. İslâm'a girdikten sonra da aynı şeyi yapmıştır. Bunun böyle olduğu açıktır. Bununla birlikte müfessirlerden Kurtubi'nin naklettiği şu görüş Allah'ın lütfü karşısında o kadar uzak bir görüş değildir. Kurtubi hadisın son bölümünü şöyle izah etmiştir: "Cahiliye döneminde yaptığın hayırlarla birlikte müslüman oldun, yani Allah senin cahiliye döneminde yaptığın hayırları da kabul etti" demektir.

Eğer bu kimse müslüman olmasaydı, tevbe etmeseydi ve kâfir olarak ölmüş olsaydı cahiliye döneminde yaptığı iyiliklerden sevap alamazdı. Fakat Hakim bin Huzam tevbe etmiş, müslüman olmuş ve müslüman olarak ölmüştür. Bu sebeple cahiliye dönemindeki hayırlarından sevap ümid etmesi uzak bir şey değildir. Buna mukabil kâfir olarak ölen kimsenin iyi amelleri ona herhangi bir fayda verir mi, vermez mi? Bu mesele hususunda şunlar zikredilmiştir: Bir kısım âlimlere göre kâfirin dünyada iken yaptığı hayırlı ameller, ahirette onun azabının bir kısmını hafifletmiş olabilir.

Diğer bazılarına göre ise hafifletmez. Birinci görüşe göre; günah isleyen, zina eden, yalan söyleyen, hırsızlık yapan, zulmeden, insanların kanını döken bir kâfir ile; adaletli davranan, bakmakla yükümlü olduğu kimseler arasında eşit davranan, insanların kanını dökmeyen, hırsızlık etmeyen bir kâfir arasında azap yönünden fark olacaktır. Birinci kâfirin azabı, ikincisinden daha şiddetli olacaktır.

Aziz ve celil olan yüce Allah bu hususta şöyle buyurmaktadır:

"Küfredenlere ve Allah'ın yolundan saptıranlara, fesat çıkarmış olmaları sebebiyle azap üstüne azap ederiz." (Nahl, 88)

"Onlar suçlulara sorarlar: Sizi sakar Cehennemine sürükleyen nedir? Suçlular şöyle cevap verirler: Biz namaz kılanlardan değildik. Yoksullara bir şey yedirmezdik. Batıla dalanlarla beraber biz de daldık. Ceza gününü yalanladık. Ölüm gelip çatıncaya kadar bu halde devanı ettik." (Müddessir, 42-47)

Cehenneme düşmek için din gününü yalanlamak yeterlidir fakat bütün diğer şeyler niçin eklenmiştir?... Bu da gösteriyor ki kâfirlerin işledikleri kötülükler cezalarını daha da ağırlaştıracak ve onları Cehennemin özel bir sınıfı olan sakara sürükleyecektir. Utbe bin Rebia'ya yapmış olduğumuz kâfir muamelesi ile Ebu Cehil'e yapmış olduğumuz kâfir muamelesi birbirinden farklıdır.

"Her ümmetin bir firavunu vardır. Bu. ümmetin firavunu da Ebu Cehil'dir." Utbe bin Rabia hakkında ise: "Eğer içinizde hayır beklenen biri varsa şu kırmızı devenin sahibi Utbe bin Rebia'dır" denilmiştir.

Necaşi kâfirdi. Ebu Cehil de kâfirdi. Ancak Rasulullah (sav): "Bu adama (Necaşi'ye) gidiniz. Çünkü onun yanında kimseye haksızlık yapılmaz" buyurmuştur. Rasulullah bu sözü ile Necaşi'yi kastetmişti, o sırada Necaşi hristiyandı.

Yine el-Mut'im bin Adiy Allah Rasulü (sav) Taif'ten döndüğünde onu korumuştur. Bu sebeple Bedir gününde Kureyş'ten 70 tane esir alındığında şöyle demişti: "Eğer Mut'im bin Adiy sağ olsaydı ve benden şu mikropları serbest bırakmamı istemiş olsaydı onları ona bırakırdım." Kokuları açıktan hissedilen bu esirler hakkında Allah Rasulü işte böyle buyuruyordu. Bu bakımdan müslümanın kâfirle veya gayr-ı müslimle olan muamelesi; İslâm davetine vermiş olduğu eziyet ve işkencelerin derecesine göre olması gerekir. Allah Rasulü (sav)'in Mekke'nin fethinde on bir kişi hakkında:

"-Onları Kabe'nin örtüsüne sarılmış olarak bulsanız dahi öldürünüz" buyurması, İslâm davetine zulmeden, işkencelerde bulunan kâfirleri imanın affedemeyeceğine delildir. Mekke'nin fetih gününde Abdullah bin Hatal, Kabe'nin örtüsüne sarılı olduğu halde öldürüldü. Ancak Allah Rasulü (sav) bu kâfirlerin dışındakiler için böyle emretmemiştir. Çünkü öldürülmesi emredilen bu kişilerin İslâm davasına yapmış oldukları işkence ve eziyetler çok daha şiddetliydi.

Sahih-i Müslim'de. Hiz. Abbas (ra)'ın Allah Rasulü'ne şöyle dediği rivayet edilmektedir:

"-Ey Allah'ın Rasulü! Ebu Talib seni himayesi altında bulunduruyor ve sana yardım ediyordu. Bunun ona faydası olacak mı?"

Allah Rasulü (sav): "Evet, onu alevlerin dalgalan arasında buldum ve onu ateşin en hafif olduğu dereceye çıkardım" buyurdu.

Yine Sahih-i Müslim'de rivayet edilen başka bir hadis-i şerifte ise Rasulullah'ın yanında amcası Ebu Talib zikredilince Rasulullah şu cevabı vermiştir: "Belki kıyamet gününde benim şefaati onlara şöyle bir fayda verebilir, Cehennem ateşinin topuklarına kadar ulaşacağı hafif bir derecesine konur, fakat bunun dehşetinden beyni kaynar. Şayet ben olmasaydım, o cehennem ateşinin en alt tabakasında olurdu. (Bkz. Buhari, Menakıb cı-Ensar. Bab: 40, Edeb Bab: 15. Rikak Bab: 51; Müslim. İman Bab: 357, 360)

Hülasa münafıkların harcamış oldukları mallar kabul edilmeyecektir, yani bunun ahirette faydasını göremeyeceklerdir. Çünkü yaptıklarının karşılıklarını dünyada iken görmüşlerdir. İşte bu sebeple Rasulullah (sav) Adiy'nin bacısı ve Hatim'in kızı Sefane'ye: "Ben, misafirlere ikram eden ve akrabalarına iyilikte bulunan bir kişinin kızıyım" demesi üzerine şunları söylemiştir: "Şayet baban müslüman olsaydı ona rahmet okurduk ve ondan dolayı merhametli davranırdık." Sonra Rasulullah sözlerine devamla şunları buyurmuştur: "Bir kavmin içinden aziz iken zelil düşen, zenginken fakirleşen ve cahiller arasında kaybolan âlimlere merhametli davranın."

Afganistan'da her bölgenin liderine melik denilmektedir. Bu insanlar kavimlerinin önde gelenleridir. Şu anda ise bir zamanlar melik diye isimlendirilen kavimlerinin en zengini ve en önde gelen liderleri olan bu insanlar, yaşamlarını sürdürebilmek için bir lokma ekmek dahi bulamamaktadırlar. İnsanlığın gereği bizlerin bu insanlara merhamet etmemiz gerekmektedir. Bu hem İslâmî, hem de insanî bir görevdir. Logar kentinde onlardan birinin evine girdim. Burası, çok basit bir evdi, ancak manzarası saray gibiydi. Bahçesi vardı ve içinden ırmak geçiyordu. Yatak odasının karşısında ağaçlar ve akarsular vardı. Evin bahçesinde üzüm, kayısı, elma vb. birçok meyva ağaçları vardı. Öyle ki evin hanımı yatak odasından pencerenin perdesini açıp elini uzatsa bu tür meyveleri toplayabilecek bir durumda idi. Şu anda bu evin sahibi kadın nerededir biliyor musunuz? Suud veya Kuveyt kızılıyından bir çadır alabilmek için aylarca gidip gelmektedir. Birkaç aile sadece bir çadırın içerisinde yaşamaktadır. İnsan, bir

çok ailenin yaşamış olduğu bu çadırları görse, orada bir canlının barınabileceğine ihtimal vermez. Çünkü çadırlarda topraktan başka hiçbir şey yok ve yüzlerce çocuk bu çadırlarda barınmaktadır.

Davet Üniversitesinin doğudaki kapısında durup onların manzarasına bakıyordum. Bu insanlar üniversite talebelerinin yemeklerini yiyip çıkmalarını bekliyorlar ki aşçılar yemeğin arta kalanlarını çöpe atarken koşuşup ellerindeki tabaklarla onları alsınlar. Ne yazık ki bu manzaraya rağmen birileri de çıkıp şöyle diyor: "Allah için size nasihat ediyorum. Siz bu yemeklerin kalıntılarını bu bid'atçı insanlara vermeyin." Hasbunallah ve ni'mel vekil. Hatırladığım kadarı ile bir gün Rasulullah (sav) Akra bin Hâ'bis'in yanında otururken torunlarından birini öpüyor. Akra: "Allah'a yemin olsun ki benim on tane çocuğum var, hiçbirini öpmedim" diyor. Rasulullah da ona şu cevabı veriyor: "Eğer Allah senin kalbinden merhamet duygusunu çekip almışsa ben sana ne yapabilirim?" Şairin de dediği gibi:

Bu işler öyle işler ki çocuklar bunları düşünse
Şakaklarına ak düşer.

Bütün sınırlarda müslüman kadınlar gasb ediliyor,
Buna rağmen müslüman nasıl rahat yaşayabiliyor?
Nasıl istikrar olabilir?

Bir müslüman nasıl huzur içinde yaşayabilir?
Halbuki müslüman kadınlar saldırgan düşmanın elinde.
Ve o kadınlar kendilerine yapılacak bir hayasızlıktan
Korktuklarında en son sözü söylemekte;
Keşke annelerimiz bizi doğurmasaydı, demekteler...

Sizler bilmiyor musunuz ki bütün fıkıh âlimleri doğuda müslüman kadın esir alınacak olursa batıda bulunan İslâm ümmetinin onu kurtarmak için harekete geçmesi hususunda icma etmişlerdir.

Âyet-i kerimde kafirlerin intaklarının kabul edilmeyeceği ve bunun sebepleri zikredilerek şöyle buyurulmuştur: "Verdiklerinin kabul edilmesini engelleyen sadece şudur: Onlar Allah'a ve Rasûlune kâfir olmuşlardır. Namaza da mutlaka tembel tembel gelirler ve mallarını da ancak istemeye istemeye harcarlar." (Tevbe, 54) Görüldüğü gibi âyetle infakların kabul edilmeyeceğinin birinci sebebi olarak bu insanların kâfir oldukları zikredilmektedir. Çünkü kâfirlerin yaptıkları iyi ameller kabul edilmez. Zira amelin kabulü için niyet şart ve iman da gereklidir.

İkinci sebep olarak; onların namaza tembel tembel gelmeleri zikredilmiştir. Zira kâfirlerin namaz kılmaları rol yapmak ve yapmacık davranmaktan öte bir şey değildir. Onların namaz kılmaktan herhangi bir beklentileri olmadığı gibi namaza gelmelerini gerçekleştiren faktör de sadece kılıçtan korkmalarıdır.

İnfaklarının kabul edilmediğine dair üçüncü sebep ise; infaklarını yaparken yani zekâtlarını verirken içten gelerek değil, istemeyerek vermeleridir. Çünkü bunlar bu verdikleri zekâtı şu âyet-i kerimde de belirtildiği gibi bir angarya ve bir haraç saymaktadırlar."Bedevilerden bir kısmı da Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayar. Başınıza bir felaketin gelmesini bekler. Şiddetli felaket onların başına gelsin. Allah her şeyi çok iyi işiten ve çok iyi bilendir." (Tevbe, 98)

Halkı Müslüman Ülkeler ve Liderleri

Bugün içinde yaşadığımız toplumlar inanç temeli üzerine kurulmuş toplumlar değillerdir. Aksine bir takım gösteriş ve manzaralar esası üzerine kurulmuş toplumlardır. Adeta içi boş kutulara, yaldızlı boyalara benzemektedir. Bu toplumları sevk ve idare etmek için öne çıkarılanlar ise adeta küçük çocuklar için şişirilen balonlar mahiyetindedirler. Bu liderler gece-gündüz medya yolu ile şişirilip gururlu kimseler haline getirilirler. Çünkü bunların insanların nazarında böyle olmaları icab etmektedir. Bu sebeple bu liderlerden birini kendilerini şişiren araçlardan kopardığınız zaman adeta ağzı çözülmüş veya iğne ile delinmiş bir balona dönerler. Bu liderlerin insanların nazarında büyük kimseler oldukları gösterilmek istenildiğinden konuşmalarını bile başkaları hazırlar. Bakarsın ki liderin kendi, "elhamdülillah" dahi yazmasını bilmiyor. Fakat konuşmasını yaptıktan sonra basın derhal devreye geçer, "liderin tarihî konuşması" diye başlıklar atar. Bu lider filan sözü ile şu şeyi kastetti, filan cumhurbaşkanı milletimizin gelecek yıllardaki temel esaslarını çizdi, ana noktalarını belirtti, şeklinde yazılar yazarlar. Halbuki bu cumhurbaşkanı aslında ne konuştuğunu bile bilmemekte, ne söylediğinin bile farkında değildir. Ne yazık ki onların çanakçılığını yapanlar onları boş sözlerle ve olmadık unvanlarla insanların gözünde şişirirler ki yeryüzünde ilahlık makamına getsinler. Çünkü bugünkü toplumlar Allah'ın uluhiyetini O'ndan koparıp aciz insanlara vermeye kalkışmışlardır. Mesela yeryüzünde kanun koyma Allah Teala'nın hakkıdır. Fakat bunu haşa Allah'tan alıp insanlara vermişlerdir.

İşin garibi bu kadar şişirmeye çalıştıkları insanlar belki de liseyi bitiremeyen kişilerdir. Bu bakımdan çeşitli araçlar koyarak harp akademisine girmiştir. Boyu 1.85'tir.. Kafası yeteri kadar büyüktür. Harp akademisine girer, oradan mezun olur, birkaç sene sonra artık filan cumhurbaşkanıdır diye onu milletin başına getirirler.

Mesela Hafız Esad... Biz üniversitede öğrenci iken Hafız Esad orduda subaydı. İnanır mısınız 1962 senesinde Hafız Esad üniversiteye geliyor, burada kızlara laf atıyordu. Birden bire bu zat dahi bir komutan oldu. Öyle ki bunun hakkında Vakıflar Bakanı şunu söyler oldu: "Yemin olsun ki bu zat geceleri teheccüd namazı kılıyor." Suriye ihvanı ile bu tağut arasında savaş başladığında Lübnan'daki İhvan-ı Müslimin'in arkasına bir takım adamlar gönderdi ve onlara; "Suriye İhvanı ile aramızı bulunuz" emrini verdi. Lübnan'daki İhvan-ı Müslimin'in liderleri yakalanıp Hafız Esad'a getirildi. Hafız Esad zorla huzuruna getirilen İhvan-ı Müslüm'in liderlerine: "Allah'a yemin ederim ki ben müslümanım, ben cuma namazlarını, bayram namazlarını ve Peygamber efendimizin doğum namazını (!) kılıyorum" der. O, Peygamberimizin doğum namazı olduğunu zannediyor ve ben peygamberin doğum namazını kılıyorum, ben cuma ve bayram namazı kılıyorum diye yemin ediyor (!)

Bu tür şişirilmiş toplumlar, Rasulullah (sav)'in de beyan ettiği gibi ikiyüzlü toplumlardır. Bu toplumlardaki şişirilmiş insanlar asalak haşerata benzerler. İnsanların yedikleri gıdaları, iç ve dışlarından sömürürler. Yani bunlar kene gibi, sivrisinek gibi insanların kanını emerler. Büyük toplulukları etraflarına toplayarak başkalarının yaptıklarını alkışlama ve el şaplatmadan başka bir şey yapmazlar. Tabakları, tencereleri silip süpürürler. Şişirdikleri kişinin söylediği her şeyi kutsal bir şeriat kabul ederler. Fakat kader tecelli eder de bu adamın aleyhine bir devrim yapılırsa bakarsın ki o kişinin kötülüklerine ilk uyananlar da kendileri kesilirler. Mesela Abdunnasır'ı öve öve ayyuka çıkaranlar ve onun her yaptığı alkışlayanlar Abdunnasır'ın ölümünden sonra onu yermiş, yerin dibine sokup çıkarmışlardır. Hülasa bu ikiyüzlü toplumlar bitkin, fasık toplumlardır. Bunlar adeta hayalet insanlardır. Plastik kişilerdir. Birini üfürüp şişirdiğinde uçup gider.

Yahudiler Nasır'ı şişirdikçe şişirdiler. Dolayısıyla o da balon gibi uçup gitti. Evet, bu toplumları dıştan gördüğünde kendilerini bir şey zannedersin. Adeta bir kubbeyi görüp orayı mescid zannetmek gibi. Fakat aslında hiç bir şey değildir. Ruhsuz, değer ölçüleri olmayan, haysiyet ve şereften yoksun toplumlardır.

Mesela 1967 İsrail yenilgisinden sonra Sudan'da Arap liderleri toplantısı yapıldı. Üç gün süresince Arap devlet başkanları toplandılar, ancak ortak bir karar çıkartamadılar. Binlerce gazeteci dışarıda kendilerini beklemekteydi. Toplantı sonunda dağılıp gidiyorlardı. İçlerinden biri uyanarak: "Peki biz bu gazetecilere ne diyeceğiz?" dedi. İçlerinde bir eroinci: "Onlara deyin ki; hayır, hayır, hayır. Teslim olma yok, barış yapma yok, görüşme masasına oturma yok." Böylece dışarı çıkarken üç hayır üzerinde ittifak ettik. Teslim olmaya hayır, barışa hayır, görüşmelere hayır dediler.

Görüldüğü gibi şişirilen bu liderler en son anda sırf birinin kulağına şeytanın üflediği bir sözü karar gibi kabul eder, insanlara aktarırlar.

Mesela Mısır'ın yarı resmi gazetesi el-Ehram'm baş yazarı Muhammed Hasaneyn Heykel (bu zat Abdunnasır'ın her yaptığını alkışlayan ve onu överek ayyuka çıkaranlardan biridir. Biz münafıkların şerrinden Allah'a sığınırız. Çünkü münafıklar ucuza satılan adi insanlardır) şunları yazmıştır: "Savaşta yenilgiden sonra memleket iktisadının çökmüş olmasına rağmen Abdunnasır'ın direnişli ve kararlı oluşu, onun halkı için herhangi bir yardım talebinde bulunmasına engel olmuştur." Halbuki bu toplantıda Ürdün Başbakanı Şad Cum'a da bulunuyormuş (Ürdün hükümeti İsrail ile savaşın ortaya çıkardığı felaketleri bertaraf edebilmek için bu zatı başbakanlığa getirmiştir. Daha sonra ise bunu bakanlıktan ayırmışlardır. Bu adam samimi bir şekilde yaptıklarından tevbe etmiş ve sonra da Arap liderlerinin yaptıkları rezillikleri ifşa etmiştir. Allah'tan ümidimiz odur ki tevbesinden sonra yazdığı bu gerçekler sebebi ile onun günahlarını affetmiş olsun). Şad Cum'a Hasaneyn Heykel'e cevaben şunu yazdı: "Abdunnasır hiçbir istekte bulunmamıştı öyle mi? Ben de o toplantıda bulundum. Abdunnasır Suud Kralı Faysal'ın ayaklarına kapandı ve ona: "Halk ölüyor, un istiyorum un" dedi. Abdunnasır bir şey istemedi, fakat Faysal'ın ayaklarına kapandı. Onun ayaklarını öpmek istiyordu."

Vakıa ben bunu okuduktan sonra bir gazeteciye dedim ki: "Abdunnasır gibi bu kadar şişirilmiş gururlu bir insanın kendisine bu kadar yetki tanınmış, debdebe ile yaşayan bir kişinin bunu yapması mümkün mü?" Gazeteci bana şunu dedi: "Dinle beni Abdullah! Senin küçük çocuğun bile bunlardan birinin yaptığını yapmaktan haya eder." Ve bu gazeteci söz konusu hadiseyi bana Şad Cum'a'nın yayınlamasından önce anlatmıştı. Ben de ona: "Ben buna inanmıyorum" demiştim. Fakat uzun zaman sonra hatırladığım kadarı ile Havadis Dergisi'nde Şad Cum'a bu olayı aynen yayınladı. Gazeteci bana: "Ben yine tekrar ediyorum, senin küçük çocuğun bile bu liderlerin yaptıklarını yapmaktan haya eder, çekinir" Bunların yaptıkları halkın gözünün önüne çıkınca da zulme, kan dökmeye, masum insanları tutuklamaya, kutsal şeylerin ayaklar altına alınmasına girişirler. Artık sen bunlardan hiçbir hesap soramaz olursun. Yani bunlar düşmanlara karşı

korkak, çekinen, kendi halklarına karşı ise arslan kesilen karaktersiz kişilerdir. Şairin dediği gibi:

Bana karşı arslan kesiliyorsun,
Savaşlarda ise ıslık çalanın ıslığından ürken
Siyah bir devekuşusun
Savaşta Ceylan Hanımın karşısına çıkman
Gerekmez miydi?

Aksine senin aklın uçan kuşun iki kanadında idi..

(aklın kaçıp gitmekteydi)

Şairin dediği gibi bu tağutlar gariban halklarına karşı aslan kesilirler. Halk atasözünde şöyle denilir:

İnsanlar beni dövüyor, ben de karımı dövüyorum.

Arap liderleri 1967'de İsrail'in önünde mağlup olduktan sonra yahudiye karşı koymak için ordularım hazırlama yerine halklarına sıkıyönetimler ilan ettiler. Mesela biz Ürdün'de 1967'de şimdiye kadar askerî bir idare ile yönetilmekteyiz. Başbakan, genelkurmay başkanıdır. Kendileri mağlup oluyorlar, faturasını gariban halka ödetiyorlar. Allah'ın düşmanlarına karşı ordularını hazırlama yerine Milli İstihbaratı güçlendirmeye girişiyorlar.

İşittiğimize göre bu odada üç veya dört kişi bizden rapor alıp bağlı oldukları birimlere gönderiyorlarmış. Efendileri onlara vazife verirken demişler ki: "Gidin bakın, onlar hangi cemaattan, hangi partiden? Onlar hakkında bizlere raporlar sunun." Bakarsın ki herkes hakkında büyük bir dosya tutulmuş. Filanın sakalı uzun, filanın elbisesi kısa. Öyle ki raporlar karıncayı incitmeyecek şekilde yürüyen: "Ey rabbimiz! Sen bizi sakla" diyen Tebliğ Cemaati aleyhinde bile tutulmuş. Onları dahi takip ediyorlar. Halbuki Tebliğ Cemaati, mensuplarına ve insanlara: "Sakin siyasete karışmayın" diyorlar ve cihad hakkında tek bir kelime dahi konuşmuyorlar. Tabii ki bizler bu cemaatin bu iki tavrını asla tasvip etmiyoruz. Bu iki tavrı dışında onların insanları Allah'a davet eden hayırlı insanlardan olduklarına inanıyor, Allah Teala'dan onların kalplerini bu iki hususa da açmasını niyaz ediyoruz. Hülâsa bugün içinde yaşadığımız toplumlar boş kalıplar, ikiye bölünmüş topluluklardır. Firavunları firavun yapan da bu gibi ikiye bölünmüş münafık topluluklar olmuştur. Allah Teala Firavun ve topluluğu hakkında şunu buyurmuştur: "Böylece Firavun kavmini küçümsemiş, onlar da ona itaat etmişlerdi..." (Zuhruf, 54)

Evet, bu topluluklar liderlerin her yaptığını alkışlar, onları tağutluğa kışkırtırlar. Onlara öğüt vermeye çalışan veya kusurlarını açıklayarak yanlışlarından vazgeçirmek isteyen insanlara karşı bu meddahlar o önderlere telkinlerde bulunarak: "Bu, sana karşı nasıl bu kadar cüretkâr davranabilir? Bunu kes, hapset, öldür" derler. Gerçekten kâfirlerin şerri, münafıkların şerrinden çok daha hafiftir. Çünkü kâfirin konumu bellidir, ona göre davranılır. Ancak münafığın durumu ise sudaki balığa benzer. Kuyruğundan yakalarsın başından kayıp gider, başından yakalarsın kuyruğundan kaçır.

Tekrar izah etmekte olan âyete dönüp onu hatırlayalım.

"Onların harcadıklarının kabul edilmesine mani olan şey; sadece Allah'ı ve Peygamber'ini inkâr etmeleri, namaza ancak tembel tembel gelmeleri ve ancak istemeyerek harcamalarıdır. Onların malları ve çocukları seni imrendirmesin. Allah bunlarla dünya hayatında onlara azap etmeyi ve onların kâfir olarak çıkmasını diler." (Tevbe, 54-55)

Âyet-i kerimede münafıkların mal ve evlatlarının çokluğuna imrenilmemesi gerektiği beyan edilmektedir. Bugün bu tür insanlar mallarını İslâm ülkelerinde tutmayıp İsviçre ve benzeri kapitalist ülkelere gönderirler. O mallan ile fısku fücür işlerler. Onları faiz ve kumarla artırmak isterler. Bazen bir gecede on milyon dolar kaybederler, onunla birlikte akıllarını da yitirir, rezil rüsvay olurlar. Bu sebeple yüce Mevla: "Allah o malları ile dünya hayatında onlara azap etmeyi diler..." buyurmuştur. Bu malların sahipleri malları aracılığı ile fuhuş işlerler, AIDS gibi öldürücü hastalıklara yakalanırlar. Biz Rabbimize bu gibi hallerden bizi korumasını niyaz eder ve âlemlerin Rabbi olan Allah'a bu gibi davranışların şerrinden sığınırız. Allah bunlara temiz ve helal gıda ve eşler vermiştir. Fakat onlar ille de kokuşmuş ve kurtlanmış şeyleri yemek isterler. Peygamber Efendimiz (sav)'e miraca çıkarıldığı gece bu gibi insanların benzerleri gösterilmiştir. Bu insanlar kendilerine helal olan temiz hanımlarını bırakarak fahişelerle yatıp kalkan, izinle çalışan fuhuş yuvalarına girip çıkan insanlardır. Allah bunların temiz fitratlarını bozmuştur. Bakarsın ki bunlar müslüman, iffetli kadınları bırakır gider, bu gibi fahişe kadınlarla evlenirler. Aziz ve celil olan Allah da müslüman hanımların intikamını bunlardan almak için evlendikleri fahişe hanımları nikahları altında zina yaptırır, böylece rezil rüsvay olurlar. Çünkü şairin dediği gibi:

Bir başkası ile zina etmen borçlanmaktır.

Şayet böyle bir borçlanmaya girersen iyi bil ki.

Bu borcu ödemen kendi aileden olacaktır.

Evet, mallan bunlar için bir azap, bir işkence ve bir sıkıntı kaynağıdır. Bakarsın ki bunlar devamlı karışık halde yaşarlar. Yüce Mevlanın da buyurduğu gibi:

"Faiz yiyenler ancak kendisini şeytanın çarptığı kimsenin kalktığı gibi kalkarlar..." (Bakara, 275)

Ben birini biliyorum. Onun hakkında şunları okudum: O kişi İngiltere'nin barlarından birinde içki sunarak barmenlik yapan bir kızla evlenmiş. Bu zat zenginlerden biri. Bu zatın Amerika'da 6 milyar doları bulunuyor. Adının başı da Muhammed... Bu kızı alıp Amerika'ya götürmüş. Bir iki ay sonra kızı boşaması gerekmiş.

Çünkü kız gece barında çalışan biri onunla nasıl hayat yürütecek? Kızı boşamış. Bunun üzerine hakim bu fahişe kıza 3 milyar dolar nafaka ödemesine hüküm vermiş. Yani malının yarısını buna vermesine karar veriyor. Vallahi çok garip insanlar. Bu gibi insanların şerrinden Allah'a sığınırız. Bütün mallarım feda eden bu gibi insanların halini görüyorsunuz.

Sizler Menah çarşısında olup bitenleri biliyorsunuz. Son yıllarda nice tüccarlar burada mallarını kaybettiler. Öyle ki bir ekmek parasına bile muhtaç oldular. Bunlardan bir kısmı hapsedildi. Hâlâ çokları hapisshanedeler. Evlerine dahi el koyuldu. Aslında bunlar bu mallan toplamak için nice zahmet çekmiş ve zorluklara katlanmışlardır. Fakat Allah Teala bu malları vasıtasıyla dünya hayatında onlara azap etmek istemiştir. Bundan sonra gelen âyet-i kerimede bu münafıkların kendilerini kanıtlamak için Allah'a yemin ettikleri ve müslümanlardan olduklarını ispatlamaya kalkıştıkları zikredilmektedir. Bakarsın ki bunlar gelir sana yüz kere yemin ederler. "Vallahi ben seni seviyorum" derler. "Sen bana göre çok değerlisin, sen söylesin, sen böylesin" derler. Hele hele eğer yönetici isen veya mal sahibi isen daha da fazla yağcılık yaparlar. Ne yazık ki gözlerinden kaybolur kaybolmaz âyet-i kerimede de ifade buyurulduğu gibi sizleri iğneli dilleri ile sokarlar.

Yine bunlar: "Vallahi biz cihadı ve mücahidleri seviyoruz" derler. Fakat şimdi mücahidler fakir oldukları için onlara yanaşmazlar. Şayet zafere ulaşır da şirketler kuracak olurlarsa gör, nasıl sokuşacaklarını gör.

58- 60. AYETLERİN TEFSİRİ

58-Onlardan bazıları sadaka hakkında sana dil uzatırlar.Kendilerine ondan verilirse razı olurlar. Ondan bir şey verilmezse bir de bakarsın kızarlar.

59-Eğer onlar Allah'ın ve peygamberlerinin kendilerine verdiği şeye razı olsalar ve: "Allah bize yeter, Allah bizi ileride lütfü ile rızıklandırır, Rasulü de. Biz Allah'ı istiyoruz" deselerdi bu onlar için daha hayırlı olurdu.

60-Zekât Allah'tan bir farz olarak ancak fakirlere, yoksullara, zekâtı toplayan memurlara, kalpleri ısıdırılmak istenenlere, kölelere, borçlulara, Allah yoluna ve yolda kalanlara verilir. Şüphesiz Allah her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.

Kâfirlerin mallarının ve evlatlarının kendilerine dünya hayatında nasıl azap olduğunu ve ahirette gördükleri azapların neticesinde, pişmanlıklarının nasıl bir pişmanlık aracı olacağını izah etmiştik. "... doğrusu Allah, bununla onlara dünya hayatında azap etmeyi ve kâfirler olarak canlarının çıkmasını ister..." Yani yüce Allah onların kâfir olarak ölmelerini ister. Aziz ve celil olan şanı yüce Allah, kâfir için küfrü, mü'min için imanı ister. Peki şanı yüce Allah dilediği bir şeye karşı nasıl azap edebilir? Burada şuna dikkat edilmesi gerekir: Bir şeyi dilemek, yani yapılmasına izin vermek başka şeydir, o şeyi sevmek ve ona razı olmak daha başka bir şeydir. Allah Teala şerrin ve küfrün yapılmasına izin verir, onun yapılmasını müsaade eder, fakat hiçbir zaman için onları sevmez ve onlara razı olmaz. Bu sebeple bunları yapanları cezalandırır. Bu hususta bir âyet-i kerimede şöyle buyurulmuştur: "Eğer inkâr ederseniz bilin ki şüphesiz Allah, size muhtaç değildir. Kullarının inkâr etmelerine rıza göstermez; eğer şükrederseniz, sizin için ondan hoşnut olur." (Zümer, 7)

O halde rıza ile meşîet (dilemek, istemek) farklı şeylerdir. Aziz ve celil olan yüce Allah şerri de küfrü de imanı da hidayeti de yaratandır. Ancak kulları için hidayeti sever, hidayetten razı olur. Küfrü sevmez ve küfürden razı olmaz. Şerri de küfrü de takdir eden, aziz ve celil olan yüce Allah'tır. Kader burada, ilim manasınadır. Ancak şanı yüce Allah hiçbir kimseyi küfre ve şerre zorlamaz. Çünkü ilim, kitap ve kader aynı şeylerdir. Paha önce de dediğimiz gibi şanı yüce Allah bir kimsenin kendi rıza ve ihtiyarını kullanarak neleri yapacağını bilir. Kul kendi iradesinde hürdür. Cüz'i iradesini kullanır. Yüce Mevla da kulun çabaları neticesinde yaptığı şeyi yaratır. İşte yüce Allah insanlara iyiyi kötüden seçme kabiliyeti ve iradesini kullanma gücü verdiği için kötüyü seçen insanlara azap etmektedir. Yüce Mevla'nın yaptıklarını, sıfat ve fiillerini herhangi bir şeye benzetmek mümkün değildir. O, bundan münezzehtir. Ancak insanların aklına yaklaştırmak için kaderi şu misalle açıklamak mümkün olabilir: Mesela sen küçük bir çocuğun uçuruma doğru yürüdüğünü görürsün. Bu çocuk uçuruma yuvarlanacak, bir yerleri kırılacak dersin. Sen çocuğun oraya düşüp bir yerlerinin kırılmasını istemezsin, fakat onun böyle gitmesinin nasıl bir neticeye varacağını çok iyi bilirsin. İşte yüce Mevla da kullarının gelecekle nasıl uçurumlara yuvarlanacaklarını bilmektedir ve bu bilgisi de kaderdir. Bir kulun bilgisi ile Allah'ın bilgisi arasındaki fark şudur ki: kulun bilgisi yanılmış olabilir, Allah'ın bilgisi asla yanılmaz. Aziz ve celil olan Allah Teala bir kulunun gelecekte yalan söyleyeceğini veya hırsızlık yapacağını yahut zina edeceğini yahut da faiz alıp vereceğini ya da benzeri günahlar işleyeceğini bilir. Bunu onun aleyhine yazar, tescil eder ve kulunu serbest bırakır. Ancak Allah Teala kulunu bu işleri yapmaya serbest bırakmasından sonra kendi iradesi ile kulun iradesi birleşir. İşte Allah'ın serleri de dilemesinin manası budur. Takdir edilen kader de bu demektir. Sırrı bize kapalı olan ve beşer aklının idrak edemeyeceği gayb âlemi de budur. Bütün bu sebeplerle kader meselesi zikredildiğinde fazla üzerine gitmeden durmak lazım, anlıyor musunuz?

Münafıklar

Ayet-i kerimede münafıklar sizden olduklarına dair Allah'a yemin ediyorlar, buyuruluyor. Acaba bunlar niçin bu yemini yaparlar? Tabii ki müslümanların dünyalıklarından bir şey bekleyerek ve onların güçlerinden korkarak bunu yaparlar. Münafıklık Medine'de ortaya çıktı. Medine'de kurulan İslâm devleti arka arkaya zaferler elde edince Medine-i Münevvere'de ortaya çıktı. Müslümanların güç ve kuvvetleri, heybet ve azametleri belli olunca bu hastalık baş gösterdi ve münafıkların lideri Abdullah İbn Ubeyy: "Bu iş artık revaç buldu. Biz bunun içine girmemiz lazım" dedi. Zahirî İslâm'a girdi, fakat müslümanların safında fitne ve fesat yaymaya girişti.

Münafıkları tanıtan alâmetlerden biri de çokça yemin etmeleridir. Ayet-i kerimede de buyurulduğu gibi: "Onlar yeminlerini kendilerine kalkan edinirler ve insanları Allah'ın yolundan alıkoyarlar." (Mücadele, 16)

Münafıklar istediği yemini yapmaya müsaittirler. Her türlü kılığa girebilirler. Yalan söylerler, kendilerini ihlaslı gösterirler, çeşitli şeyler yaparlar. Subhanallah! Münafıkların yaşantısından daha kötü bir yaşantı olamaz. Hayatları adeta roldür, yapmacıktır. İçi dışından farklıdır. Bakarsın ki insanlar bu tür ikiyüzlüleri kınarlar, aşağılarlar, ayıplarlar. Onlar ise kendilerini savunmak durumunda kalırlar. Çok zayıf iradeli dirler. Münafıklardan daha zayıf iradeli kimse yoktur. Münafıklar adeta yarasa kuşları gibi karanlık ortamlarda devreye girerler. Hakkın nuru gelince ise gizlenirler. Evet, onlar yüce Allah'ın da buyurduğu gibi:

"Müslümanlara gelir, biz de sizdeniz diye Allah'a yemin ederler. Halbuki onlar sizden değillerdir."

Münafıklar Rasulullah'a gelip yemin ediyorlardı. Mesela Ahnes bin Şerif geliyor mümin olduğuna dair Allah'a yemin ediyordu. Fakat oradan ayrıldıktan sonra müslümanlara ait bir sürü koyun görse onları kesiyor, karınlarını yarıyordu. Ekinlerini bulsa onları ateşe veriyordu. Sonra da geliyor, ben sizdenim diyordu. Allah Teala'nın da buyurduğu gibi: "Hiç bir zaman münafıklar sizden değildir. Fakat onlar korkak ve ürkek bir güruttur." Gerçek yüzlerinin ortaya çıkacaklarından korkarlar. Münafıklar İslâmî topluluklarda hep olmuşlardır. Emevî devletinde, Abbasi devletinde hatta Hulefayı Raşidîn döneminde bulunmuşlardır. Abbasi devletinde münafıklar iyice çoğalmıştır. O dönemde bunlara zındık adı verilmiştir. Aslında zındık; münafığın eşi anlamında bir kelimedir. Fakat zındık münafıktan farklı olarak bazen dilinden kâfirliği sevdiği ve İslâm'dan nefret ettiği dökülür. Bu sebeple münafık olduğu ortaya çıkarak öldürülür.

Abbasi devletinde bu tür münafıklar ortaya çıkmış ve öldürülmüşlerdir. Onlardan bazıları büyük yazarlar, edibler ve şairlerdir. Mesela en büyük şairlerden biri olan Beşşar bin Burde ve en büyük yazarlardan olan Abdullah bin Mukaffa bunlardandır. Bunlar kâfirdi, fakat idarecilere yaklaştılar, müslüman olduklarını açıkladılar. Hatta namazlarını cemaatin ilk safında kılarlardı. Buna rağmen içlerinde taşıdıkları dinlerine ait mabed ve benzeri yerleri görünce kâfir olduklarını ortaya koyan tavırlarını gizleyemiyorlardı.

Mesela bir defasında Abdullah bin Mukaffa ateşperestlerin (Mecusilerin) taptıkları ateşin yakıldığı bir Mecusi mabedinin yanından geçerken şu iki şiiri söylediği rivayet edilmiştir:

Ey Atike hanımın evi

Sana aşığım fakat düşman yasağı var.

Kalbim sana bağlı

Her ne kadar senden uzak duruyorsam da,

Yemin olsun ki uzak durmamla beraber,

Sana meylediyorum.

Görüldüğü gibi şair ateşperestlerin mabedine hitab ederek; kalbim sendedir, sende demeye çalışıyor. Ancak açıkça kâfirliğini ortaya koymıyor, ağzından küfür kelimeleri yer yer dökülüyor. Bu sebeple boynu koparılmıştır, çünkü zındığın tevbesi kabul değildir.

Beşşar b. Bürde'ye gelince; bu Abbasi döneminde insanları hicveden meşhur kör bir şairdi. Bu da dinden çıkan ve dinden çıktığını sezdirmeyen zındıklardandı. Beşşar ve benzerleri bir taraftan İslâm devletini temelinden yıkmaya çalışıyorlar, diğer taraftan birinci saflarda namaz kıyorlardı. Bunlar devlet makamlarında bir yer işgal etmek hırsı ile müslüman olmuşlardı. Günümüzde de öyle değil mi? Eğer devlet komünizme karşı olsa bakarsın ki çıkarıcılar hep ona karşıdır. Şayet devlet komünizme meyletse hepsi komünist kesilir. Devlet selefi ise onlar selefçilerin öncüleri olurlar. Devlet tasavvufi bir meşrebe sahipse yeşil sarıklar sararlar, "hay, hay" diye söylenip gezerler, böylece sofilerin de öncüleri olmaya çalışırlar. Bu fazlaca garipsenecek bir şey değildir, zira inancı olmayan insanlardan bundan başka ne beklenir? Ayet-i kerimede: "Allah'a yemin ederler ki onlar sizdendir. Halbuki onlar sizden değillerdir. Fakat onlar korkak ve ürkek bir güruttur. Şayet onlar içine sığınacakları bir sığınak veya mağaralar yahut bir delik bulacak olsalar sizden uzaklaşmak için oraya dönüp giderler" (Tevbe, 56-57) buyurulmaktadır.

Evet, bu âyetle zikredilenler isyankâr insanlardır. Korkunç bir şekilde iradeleri zayıftır. Müslümanlardan ve diğer güçlerden dehşetli bir şekilde korkarlar. Aslında günah işlemek insanın kalbindeki direnç ve gayreti öldürür. Hassasiyeti, kahramanlığı, yiğitliği yok eder. Titreyen bir korkak haline getirir. Sebep ise şu âyet-i kerimede de belirtildiği gibi yaşamaya çok düşkün olmalarıdır: "Hayata karşı insanların en (düşkün ve) hırslısı olarak onları bulursun..." (Bakara, 96)

Devletle yüksek projeler hazırlayan mühendis bir komşumuz vardı. Namaz kılmıyordu. Bir gün onu ziyaret ettim ve:

"Neden namaz kılmıyorsun?" dedim. Bunun üzerine utandı ve mescide gelmeye başladı. Kısa bir müddet sonra ise mescide gelmeyi bıraktı. Bunun üzerine tekrar onu ziyarete gittim ve:

"Sen namaza geliyordun, neden gelmeyi bıraktın?" dedim. Bunun üzerine bana:

"Net cevap vermemi ister misin?" dedi. Ben:

"Evet" dedim, o:

"İki üç defa geldim ve Cuma namazında seni dinledim. Sen konuşmalarınla beni etkiledin. Bunun üzerine ben kendi kendime dedim ki bu adam konuşmaları ile beni etkiliyor ve benim hamiyet duygularımı kabartıyor, tâ ki devlet aleyhine bir şey konuşayım da hapsedileyim, görevimden atılayım ve en güzel çözümün mescide gitmemek olduğuna karar verdim."

Düşünebiliyor musunuz? Konuşmaktan değil dinlemekten dahi korkuyor!

Yine bizim sarhoş bir komşumuz vardı. (Fasıklardan Allah'a sığınırım) 1967 Eylül ayı, Arap-İsrail savaşında İsrail, Ürdün kentlerini bombalıyordu. Biz İrbet kentinde oturuyorduk ve binanın altında bir sığınak vardı. Kadınları sığınağa indirmiştik, erkekler ise odalarda kalmıştı. Bu sarhoş ise kadınların arasına kendini atarak orada oturup kalmıştı. Kadınlar: "Kalk, çık" diyorlardı, ancak sarhoştan herhangi bir tepki gelmiyordu. Bunun üzerine eşim yanıma gelerek: "Aşağıda oturmak istemiyorum, bir adam geldi, çık diyoruz çıkmıyor, kadınların arasında oturuyor" dedi. Aşağıya indiğimizde adam korkusundan ölmüştü. Evet, korkusundan ölmüştü! Kalp atışları korkunun şiddetinden kesilmişti.

Bunun gibi korkak kimseler sayısızdır. Çünkü günahlar ok gibidir, kalbe saplanır ve onu paramparça eder. Kalp günahların çokluğuyla, ülsere yakalanmış mide gibi tahammülsüzleşir Ete, yağa, ağır şeylere tahammül edemez. Sadece hafif şeylere tahammül edebilir. Münafığın kalbi ülserlidir. Evet, onun kalbi zayıftır ve ölüdür. Kalbindeki yaraların çokluğundan dolayı kalp kendisini temizlemeye güç yetiremez. Ve neticesinde kalp, iyiyi tanıyamaz, kötüyü inkâr edemez hale gelir. İşte bu sebeple münkeri gördüğü zaman yüzü kızarmaz, Allah için öfkelenmez. Çünkü kanı hareketsizdir. Kıskançlıksa kalpteki iman meşalesinden ibarettir. Günahlarla birlikte karşı çıkma duygusu zayıflamaya başlar; hiçbir tepkide bulunmaksızın görülen sayısız münkerler ve kötülükler önce sindirilmeye, bunlar karşısında öfke bastırılmaya ve hazım sanmaya başlanılır... Çünkü karşı çıkma duygusu kalbin içinde imanın bir meşalesidir. Günahlar ve kötülüklerin çokluğu bu meşaleyi söndürür. Seyyid Kutub'un da dediği gibi: "Karşı çıkma duygusu önce sindirilir, sonra o his soldurulur, daha sonra yavaş yavaş erimeye, azalmaya ve giderek hissedilmez olmaya başlar ve sonra da ölür. Karşı çıkma duygusu öldüğü zaman ve bu set yıkıldığı zaman onun peşi sıra arkasındaki tüm setler de yıkılır." Artık o kimse donuk bir kişiliğe sahip olmuştur. Hiçbir vaazdan ve nasihattan etkilenmez.

Âyetleri iştirmek ona fayda vermez. Hadisler onu harekete geçirmez...

Adeta cansız bir taş haline gelen bu gibi insanlara Tevbe Sûresi'ni okusan dahi Afgan cihadı hakkında düşüncesini değiştirmez. Artık o kendisini her şeyi anlayan biri kabul eder. Hayırları şer olarak görür. Mü'min kadınların ırzları paramparça edilirken senin takınacağın tavrı görünce; seni duygusal olarak, kuru gürültü yapan biri olarak değerlendirir. Sana: "Kalbi saf biri" der. Onlara göre kalbi saf olmak, insan için bir kusur ve ayıptır. Onun için birilerinin kendilerine nasıl bir insan olduğu sorulduğunda: "O kalbi saf biridir" yani ahmaktır, demektir. Yine onlar birini övmek istediklerinde: "Filan çok kurnaz, siyasetçi" derler. Bunun manası yalanı iyi beceriyor, yağcılığı güzel yapıyor, alavere, dalavereyi iyi beceriyor, demektir.

Hülasa insanların övüleceği sıfatlar, kınanma sıfatları, onların yerileceği sıfatlar ise övünme sıfatları haline getirilmiştir. Eğer bir insana filanın kalbi temiz, niyeti halis, duygusal, gayretli, her şeye karşı çıkan gibi sıfatlar verilmişse bu o insanın beceriksiz, her işittiğini tasdik eden, herkese kanaan ve işini bilmeyen birisi olduğu anlamında kullanılmaktadır. Buna mukabil hakkı, batılı tanımayan, iyiliği kötülükten ayırt etmeyen insanlar ise akıllı bir adam, dengeli biri, meselelere vâkıf diye nitelendirilir.

"Onlardan bazıları sadaka hakkında sana dil uzatırlar. Kendilerine ondan verilirse razı olurlar. Ondan bir şey verilmezse bir de bakarsın kızarlar." (Tevbe, 58)

Arapça'da insanı yüzüne karşı kınamakla görmediği yerde kınamak farklı kelimelerle ifade edilmiştir. Hümeze Sûresi'nde bu iki ayıplama da birden zikredilerek şöyle buyurulmuştur: "İnsanları arkadan çekiştiren ve yüzlerine karşı ayıplayan kişinin vay haline" (Hümeze, 1) Görüldüğü gibi insanları görmedikleri yerde arkadan kınama ve çekiştirme işine "el-hemz" denilmekte, buna mukabil insanları yüzlerine karşı ayıplama ise "lemz" ile ifade edilmektedir.

Müfessirler bu âyet-i kerimenin iniş sebebi hakkında şu hadiseyi rivayet etmişlerdir. Hz. Ali'nin ordusundan ayrılarak ona kılıç çeken Hariciye fırkasının dedesi Hurkus bin Zühre isimli biridir. Bunun lakabına "Zülhuveysire et-Temimî" denilmektedir. Bu kişi Rasulullah'ın (sav) ganimetleri dağıtması esnasında orada bulunuyordu. Rasulullah'ın yeni müslüman olan kişilere ganimetlerden fazla pay vererek kalplerini İslâm'a ısındırmak istemesini görünce ve kendisine ganimetten özel fazla pay verilmeyince şunu söylemiştir:

- "Ey Muhammedi Adaletli davran." Rasulullah da ona:

"Vay haline! Eğer ben adaletli davranmıyorsam kim adaletli davranmış olabilir?" diye cevap vermiştir.

Diğer bir rivayette bu adam Rasulullah'a gıyabında şunları söylemiştir: "Allah'a yemin olsun ki bu taksimat (bölüştürme) Allah'ın rızasını kazanmak için olan bir bölüştürme değildir." Bunun üzerine birileri gelerek:

"Ey Allah'ın Rasulü! Filan adam diyor ki, bu taksimat Allah'ın rızasını kazanmak için yapılan bir taksimat değildir" demişlerdir.

Bunun üzerine Rasulullah da:

"Allah kardeşim Musa'ya (as) rahmet eylesin. O, bundan daha fazlası ile eziyet görmüştü." Bu münafığın sözlerini işiten

Hz. Ömer:

"Ey Allah'ın Rasulü! Bırak beni de bu münafığın boynunu vurayım" demiştir. Rasulullah da:

"Ey Ömer! Dokunma ona. Tâ ki sahabelerini öldürüyor denilmesin. Çünkü bu kişinin öyle arkadaşları var ki sizler kılmış olduğunuz namazlarınızı onların namazları karşısında, tutmuş olduğunuz oruçlarınızı onların oruçları karşısında küçümsersiniz. Fakat bunlar okun hedefini delip dışarı çıkması gibi dinden çıkacaklardır."

Evet işte bu Hurkus b. Zühre Zülhuveysire Haricîlerin dedesidir, liderleridir. İşte âyet-i kerimenin bu kişi hakkında nazil olduğu rivayet edilmiştir.

İbn Teymiye bu hadis-i şerife dayanarak Hariciye fırkasının İslâm dininden çıktıklarına ve kâfir olduklarına dair hüküm vermiştir.

Çünkü Rasulullah (sav) bu adamın arkadaşlarının okun hedefini delip çıkması gibi dinden çıkacaklarını haber vermiştir.

Sahabelerden biri Şam şehrinde bulunuyordu. Haricîlerden bir grubun kesilmiş kafaları getirilip Şam'daki bir mescidin kapısı önüne atıldığında o sahabe:

"Bu nedir?" diye sormuştur. Orada bulunanlar: "Bunlar Haricîlerin kafalarıdır" demişlerdir. Bunun üzerine o sahabe:

- "Bunlar cehennem ehlinin köpekleridir, bunlar cehennem ehlinin köpekleridir" demiştir.

Aslında Haricîler bütün müslümanlara nazaran en çok ibadet eden ve en çok cesaretli olan kişilerdi. Arapların en kahramanları ve en çok ibadet edenleri idi. Bunlardan biri olan Ebu Hamza eş-Şari Mekke halkına irad ettiği bir hutbesinde şunları söylemiştir:

"Ey Mekke ahalisi! Siz beni arkadaşlarımla ayıplıyorsunuz. Onların çok genç olduklarını sanıyorsunuz. Rasulullah'ın sahabeleri de gençler değil miydi? Evet, vallahi bunlar gençtir ama, gençliklerinde yaşlı insanlar gibidirler. Gözlerini şer olan şeylere kaparlar, batıldan ayaklarını uzaklaştırırlar. Bunlar çokça ibadet yaptıklarından renkleri soluktur, vücutları bitkindir. Geceleri

seher vaktine kadar uyumamaktan renkleri muz rengine dönüşmüş soluk kimselerdir. Allah onlara gecenin ortasında nazar eylediğinde onların bellerinin Kur'ân ü'lerine eğik olduğunu görmektedir. Onlar Kur'an'ı okurken cennet anlatılan her âyete geldiklerinde sevinçlerinden ağlarlar, cehennemi anlatan her âyete geldiklerinde ise cehennemin uğultusunu kulakları ile duyuyormuşçasına hıçkırma hıçkırma ağlarlar. Onların aşırı çabalan yorgun ve bitkin oluşları ardardadır, kesilmemektedir"

Kafası kesildikten sonra kuşların gözünü oyup

Gagaları arasına aldıkları nice gözler var ki

O gözlerin sahibi gecenin yarısında Allah

Korkusundan ağlıyordu. O gagadaki gözden yaş döküyordu.

Görüldüğü gibi Ebu Hamza Hariciler'i çok net ve dakik bir şekilde vasıflandırıyor. Hariciye fırkasına mensub olan insanlar gerçekten kahraman insanlardı. Mesela Gazale ismindeki bir kadın Hariciler'den 300 kişi ile birlikte Küfe şehrini işgal etmiştir. Oranın valisi olan meşhur Haccac-ı Zalim elli veya yetmiş bine yakın olan askeri ile birlikte orayı bırakıp kaçmıştır. Bu mesele hakkında bir şair Haccac'a şunları söylüyor:

Bana karşı arslan kesiliyorsun,

Savaşlarda ise ıslık çalanın ıslığından ürken

Siyah bir devekuşusun,

Savaşta Ceylan Hanımın karşısına çıkman

Gerekmez miydi?

Aksine senin aklın uçan kuşun iki kanadında idi

(aklın kaçıp gitmekteydi)

Evet Haricîler bu kadar samimi ve kahraman insanlardı, fakat subhanallah! Tek başına ihlas yetmiyor. Hiçbir kimse Haricîlerin samimi olduklarına şüphe etmez. Ancak yine hiçbir kimse Haricîlerin saptıklarına da şüphe etmez. Öyleyse yalnız samimiyet yetmiyor. Samimiyetle birlikte ilim ve istikamet gerekiyor. Bu sebeple insan cehaletinden ötürü samimi olduğu halde bu dine zarar verebilir. Örneğin şu anda Afgan cihadı hakkında şüphe uyandıranlar gibi. Bunlar bu dine zarar verdiklerini bilmiyorlar. Müslümanlara eza verdiklerini bilmiyorlar. Ve bunlar samimi kimseler. Hiç kimse -Allahu Alem- bunların samimiyetinden ve sadâkatinden şüphe etmez.

İşle bu sebeple Hz. Ali (ra) Haricîlerin ateşi ile kıvrandığında: "Belimi iki adam kırdı. Cahil âbid ve fâsık âlim." Bu iki türden olan insanlar, İslâm'a büyük darbeler indirmektedirler. Cahil ve âbid olan insanlar hikâye olarak anlatılan şu ayıya benzerler: Bir kişi eğittiği ayıyı, yüzüne gelen sinekleri kovmaya alıştırmış. Bir gün bir ağacın altında uyumuş. Ayı sinekleri kovdukça sinekler tekrar geri dönmüş. Ayı hiddetlenmiş, büyük bir kayayı alarak sahibinin yüzünde bulunan sineğe vurmuş. Böylece sineği öldüreyim derken hem sineği hem de sahibini halletmiş (!)

Maalesef Hariciler İslâm'a giren ilk genç Hz. Ali'yi öldürmekle Allah'a yaklaştıklarını zannetmişlerdir. Hz. Ali'ye indirilen bu darbe bedbaht birinin darbesi idi. O, bu darbesi ile Allah'ın rızasını gözetiyordu (!) Bu bedbaht Abdurrahman bin Mülcem'di. Rasulullah (sav) bunu şaki (bedbaht, isyankâr) diye vasıflandırmıştı. Sahih bir hadiste Peygamber efendimiz Hz. Ali'ye şöyle buyurmuştur: "İnsanların en şakisi (en bedbaht ve isyankârı), iki kimsedir. Onlardan birincisi (Hz. Salih'in (as) mucize olarak getirdiği deveyi kesen ve Semud kavminden olan) Uheymir-i Semud ismindeki kişidir. Diğeri ise senin şurana vuracak kimsedir. Şuran kanayacaktır." Evet, Hz. Ali'ye bu öldürücü darbeyi indiren bedbaht biri idi, şaki idi. Ne yazık ki Haricî mezhebine mensup olanlardan biri, bu kişi Hz. Ali'yi öldürdükten sonra onu överek şu şiiri söylemişti:

Ey kahramandan gelen darbe,

O bu darbe ile sadece arşın sahibi olan Allah'ın

Rızasına erişmek istiyordu.

Görüldüğü gibi bu adamların akılları bu kadar. Acaip bir samimiyet, fakat dinî esaslardan uzaklaşma. O derece uzaklaşma ki müslümanları öldürmeyi helâl sayına ve ehl-i kitap olan yahudi ve hristiyanları öldürmeyi haram sayma. Bu hususta Vâsıl bin Ala diyor ki: "Ben bir topluluk ile beraberdim. Hariciler'den bir grupla karşılaştık. Biz evde iken onları görünce arkadaşlarıma dedim ki, siz onlara herhangi bir cevap vermeyin, onlara ben cevap vereceğim. Biz onlara yaklaşıncaya dediler ki:

Siz kimsiniz? Dedim ki:

Biz ehl-i kitaptan bir topluluğuz. Dediler ki:

Haydi yolunuza devam edin.

Ve bizi bıraktılar. Ben de onlara dedim ki, Hayır Kur'ân diyor ki: "Müşriklerden biri sana sığıncırsa onu emniyet altına al ki, Allah'ın kelâmını dinlesinler, sonra onu güven içinde bulunacağı bir yere ulaştır..." (Tevbe, 6) Biz Allah'ın kelâmını işitmeye geldik. Bunun üzerine Hariciler: "Peki gelin, Kur'ân'ı dinleyin" dediler. Ve onları güven içinde olacakları yere götürdüler."

Görüldüğü gibi ne kadar acaip bir düşünce tarzı, ne garip bir mantık.

Haricîler Ebu Hanife'nin bulunduğu mescide onu öldürme isteğiyle kaç defa geldiler? Ebu Hanife onların elinden her defasında kurtuluyordu. Çünkü o büyük bir ikna kabiliyetine sahipti. Yine bir defasında Haricîler yalın kılıçları ellerinde olduğu halde Ebu Hanife'nin mescidine geldiler. Zaten onların kılıçları devamlı yalındı, hiçbir zaman kınlarına sokmazlardı. Ebu Hanife'ye:

- "Kapıda bir kadın var, zinadan hamile idi ve doğum yaparken öldü. Şimdi bu kadın kâfir midir yoksa müslüman mıdır?" dediler.

Ebu Hanife:

"Kılıçlarınızı biraz, kaldırım da size biraz cevap verebileyim," dedi. Bunun üzerine;

"Peki, kılıçlarımızı işte uzaklaştırdık" dediler (Haricîler büyük günah işleyeni kâfir sayarlar) Ebu Hanife onlara:

"O kadın hristiyan mıdır?" dedi. Onlar:

"Hayır," dediler. Ebu Hanife:

"O kadın mecusi midir?" dedi. Onlar:

"Hayır" dediler. Ebu Hanife:

"O halde o kadın yahudidir?" dedi. Onlar:

"Hayır" dediler. Ebu Hanife:

"Öyleyse o kadın hangi dindendir?" dedi. Haricîler bunun üzerine;

"O müslümandır" dediler. Bunun üzerine Ebu Hanife:

- "Siz kendi sorunuza kendiniz fetva verdiniz. Artık benden onun hükmünü niye soruyorsunuz?" dedi. Böylece Ebu Hanife harika cevabı ve dâhi zekâsı ile onların elinden kurtuldu.

Evet, Haricîler İslâm âlemini çok yordular. Müslümanların halifesini devamlı rahatsız, ettiler. Mesela Hz. Ali (ra) Cuma günleri hutbe okurken onun karşısına dikiliyor ve şu âyeti okuyorlardı: "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir." (Maide, 44)

Hz. Ali ise şunu söylüyordu: "Haricîler tahkim âyetini tekrarlamaya başladılar. Haricîler tahkim âyetini tekrarlamaya başladılar. Yani Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler, işte onlar kâfirlerin ta kendileridir âyetini okumaya başladılar" diye cevap veriyordu.

Hz. Ali onlara şöyle diyordu: "Siz bize savaşı başlatmadıkça biz size karşı savaşmayacağız ve sizlerin mescidlerimize gelmenize engel olmayacağız." Ne yazık ki Haricîler müslümanlara savaş açmayı başlattılar, bunun üzerine de Hz. Ali onlara karşı meşhur Nehrivan savaşını yaptı. Hz. Ali'ye Haricîler kâfir mi diye sorduklarında o şu cevabı vermişti:

- "Onlar küfürden kaçtılar."

- "Peki onlar münafık mı?" diye sorulunca:

"Münafıklar Allah'ı çok az zikrederler. Bunlar ise gecelerini ibadetle, gündüzlerini oruçla geçiriyorlar" cevabını verdi. Hz. Ali'ye:

"O halde bunlar kimler?" diye sorulunca Hz. Ali:

"Bunlar bizim kardeşlerimizdir, fakat bize karşı isyan bayrağını çekmişlerdir" cevabını vermişti.

Biz de Afgan cihadı aleyhine burada, şurada propaganda yapan bir kısım ateşli gençlere diyoruz ki, onlar da bizim kardeşlerimiz fakat bize karşı isyan etmişlerdir. Tabii ki biz onları Haricîlere benzetmiyoruz. Fakat takınılan tavır ve gelinilen konum aynı: Samimiyetle müslümanlara eziyet etme. Bir şair şöyle demiştir:

Hiçbir mesele hakkında aşırı gitme, insafli ol.

Zira insafli olmanın iki aşırı ucu da kınanmıştır.

Gerçek şu ki kardeşler, bazen insanlar meseleleri karıştırıyorlar. Özellikle cahil olurlarsa. Cahiliyet batağına gömülürlerse iyice de iş zorlaşıyor. Sertliğini kâfirlere karşı değil, İslâm'a kullanıyorlar. Böylece seni yoruyorlar.

Daha önce de anlatmıştım. Ben Mısır'da iken Tekfir ve Hicre cemaatı bizi çok yormuşlardı. Hatta sevdiğim bir Ürdün'lü kardeşim Kahire'de yanıma gidip geliyordu. Ben onun dine bağlılığı ve samimiyetine gıpta ediyordum. Bu kardeş Hicre ve Tekfir'in lideri Mustafa Şükrü (Allah ona rahmet eylesin) ile irtibata geçti. Yine bir gün bu Ürdün'lü kardeş yanıma geldi. Namaz kılariken ben imam oluyordum. Baktım ki o özür diliyor, namazları birleştirerek kılıyor gibi beyanatlarda bulunuyor. Bunlardan anladım ki arkamda namaz kılmak istemiyor ve ona dedim ki:

- "Öyle hissediyorum ki sen benim arkamda namaz kılmak istemiyorsun." O da dedi ki:

"Açık konuşmamı istiyor musun?" Ben de:

- "Gayet tabii!" dedim. O da:

"Vakia ben seni kâfir sayıyorum" dedi. Aramızdaki samimiyet çok sıkı. Ne yazık ki bu genç Mustafa Şükrü ile oturup kalkmasından sonra artık bizi İslâm'ın çerçevesinden çıkardı. Dedim ki:

- "Peki neden?" Dedi ki:

"Sen Müslüman Kardeşler'in lideri Hudeybi'yi tekfir ediyor musun, yoksa etmiyor musun?" Dedim ki:

"Ben onu nasıl tekfir edeyim?" Dedi ki:

"Hudeybi kâfirdir." Dedim ki:

"Niçin?" Dedi ki:

"Çünkü ona Abdunnasır'ın ne olduğu soruldu, o da Abdunnasır'ın kâfir olduğunu söylemedi. Abdunnasır'ın kâfir olduğu belli. Kâfire kâfir demeyen de kâfirdir."

Bu müslümanlar hapishanede iken Hasan Hudeybi'nin yanına varmışlar ve ona: "Abdunnasır kâfir mi yoksa değil mi?" diye sormuşlar o da onlara cevap vermek istememiş ve demiş ki: "Şu anda kâfir olduğunu söylesek bize ne sağlayacak ki? Ne istifade edeceğiz ki?" Bunun üzerine onlar Hudeybi'yi tekfir etmişler, onun arkasında namaz kılmamaya başlamışlar ve şu karara varmışlar: "Bundan sonra kim Hudeybi'yi sever veya ona tabi olur yahut onun cemaati olan Müslüman Kardeşler cemaatine katılacak olursa o İslâm'dan çıkmıştır. Çünkü o kâfire kâfir dememiştir. Kâfire kâfir demeyen de kâfirdir." Böylece bunlar toplumda bulunan bütün müslümanları kâfir kabul etmişlerdir.

Ben bu yanıma gelen Ürdün'lü kardeşe dedim ki:

"Peki namaz kılmayan bir insan kâfir midir, yoksa kâfir değil midir?" Dedi ki:

"Kâfirdir." Ben de dedim ki:

"Bu mesele hakkında İmam Ahmed bin Hanbel ile İmam Şafii ihtilaf etmişlerdir. Şafii, namaz kılmayanın kâfir olmadığını, İmam Ahmed ise kâfir olduğunu söylemiştir. Şimdi ne diyorsun? Biz Şafii'yi tekfir mi delim?" Bunun üzerine bana şu cevabı verdi:

"Allah'a yemin olsun ki eğer ben orada hazır bulunsaydım, İmam Şafii ile tartışsaydım ve İmam Şafii de ikna olmamış olsaydı Şafii'yi tekfir ederdim."

Vallahi Peygamber Efendimiz'in de ganimetlerin dağıtıldığında adaletli davranmadın diyen insanı beyan ederken açıkladığı gibi bu insanlar o derece ibadetlere düşkünler ki bizden birimiz onların namazları karşısında namazımızı, oruçları karşısında orucumuzu küçümseriz. Çünkü onlar gündüzleri sâim (oruçlu) geceleri kâim (namaz kılan)dirler. Devamlı sünnete uymaya çalışırlar. Bununla beraber yalın bir samimiyet yetmemiştir. Bu neticelere varmışlardır.

İşin garibi Ürdün'lü bu kardeşimize Mustafa Şükrü davasından dolayı on beş sene hapis cezası verildi. Bugün bu kardeşimiz hâlâ Kahire'deki Kanatır el-Hayriye Hapishanesi'nde bulunmaktadır. Onu ziyaret eden bazı arkadaşları onu da tekfir etmeye kalkmışlar. Anlaşıyor ki hapishanede bulunan bu zata bazı sorular sormuşlar, o da cevap vermede tereddüt etmiş. Bunun üzerine cemaat onu da hesaptan çıkarmış ve müslüman saymaz olmuşlar. Görüldüğü gibi sadece samimiyet yetmiyor. Alimlere sorup öğrenmek gerekiyor. Bu sebeple yüce Mevlâ bir âyetinde şöyle buyurmuştur: "... Eğer bilmiyorsanız zikir (ilmi) ehline sorun." (Nahl, 43) Samimiyet ve gayret yalnız olarak yeterli değildir. İstikamet gerekir ve istikamet de ilme bina edilmiş olmalıdır.

Müslümanlara dokunan musibetlerin bir çoğu yarı bilgili kimselerden kaynaklanmaktadır. Güzeli güzel görmüyor, çirkini kendisi bilmiyor! Hiçbir âlimden sormuyor. Ona şu kimse şöyle diyor, dediğimizde cevabı hazır; o tağutun yandaşlarından, falan âlim şöyle diyor dediğimizde o tağutun ayakları altında yaşamaktadır, demekte ve hiç kimseyi beğenmemektedir. Peki kimden ilim alalım, falan kimse doğruya isabet ettiği gibi hata da ediyor, filan kimse masum değil öyleyse kimden soralım? Küçük bir kitap okumuştur ve tüm beşeriyeti o kitaba göre yargılamaktadır. Mustafa Şükrü (Allah ona rahmet eylesin) birkaç kitapçıklar yazmış ve onları "Alâmetler" diye isimlendirmişti. Gençler bu kitapçıklardan naklediyorlar ve tüm insanları onlara göre yargılıyorlardı.

Onlardan biri bana şöyle diyordu:

"Benim hiç aklım almıyor. Rasulullah Peygamber olduğu halde insanlar nasıl onu takdir edemeyip ona eziyet edebiliyorlardı?"

Ben de ona dedim ki:

"Bunda şaşılacak bir şey yok. Bugün aziz ve celil olan Allah'ın dinini yeryüzünde hakim kılmak için cihad eden insanların önderlerine dil uzatanlar Rasulullah'a eziyet eden bu insanlardan çok da farklı değillerdir. Çünkü bazen insanlar hakkı batıla karıştırırlar. Hz. Ali (ra)'ın bu tür insanlardan birine nasihat ederek şunları söylediği gibi, bu insanlar meseleleri karıştıran insanlardır. Hz. Ali demiştir ki: "Ey filan, sen şaşırmışsın. Evvela hakkı öğren ki kimlerin haklı olduğunu anlayabilesin. Çünkü insanlar hak ölçüsü ile tanınırlar. Hak, insanlarla tanınmaz."

Bütün bunlardan dolayı niyetinde saf olan bu samimi insanlar için hidayete ulaşmalarına dair Allah'a dua etmemiz gerekir. Fakat şüphe etmediğimiz bir şey var ki bunlar İslâm'a ve cihada eziyet ediyorlar, onu öldürmeye çalışıyorlar. Bu hallerinden asla şüphe etmiyoruz ve bunlar hakkında Rabbimizin beyan ettiği şu ayeti okuyoruz:

"Rabbimiz bizimle kavmimiz arasında hak ile hükmet!.. Sen hükmedenlerin en hayırlısıdır." (Araf, 89)

Ey Allah'ım bize ve onlara hidayet et! Ey Allah'ım bize hakkı hak olarak göster ve bize ona uymayı nasib et! Batılı da batıl olarak göster ve ondan sakınmayı nasib et. Devamlı olarak böyle dua etmemiz şarttır. Çünkü insanlar ihtilaf etmektedirler. Rasulullah (sav) geceleri şöyle dua ediyordu: "Ey Cebrail'in, Mikail'in ve İsrail'in Rabbi olan Allah'ım! Göklerin ve yerin yaratıcısı! Görüneni ve görünmeyen bilene, ihtilaf ettikleri şeylerde kulların arasında hükmedecek Sensin. Haktan ihtilaf edilen şeylerde izinle bizleri hakka ve doğruluğa ulaştır. Şüphesiz Sen dilediğini sırat-ı müstakime ulaştırırsın."

"Onlardan bazıları sadaka hakkında sana dil uzatırlar. Kendilerine ondan verilirse razı olurlar. Onan bir şey verilmezse bir de bakarsın kızarlar" (Tevbe, 58) Evet, bu insanlar her şeyi madde ile ölçerler. Bir şey alınca razı olurlar, elde edemeyince hiddetlenirler. Peygamber Efendimiz" bu gibi insanlar hakkında şöyle buyuruyor: "Dinara kul olanın burnu yere sürülsün. Dirheme kul olanın burnu yere sürülsün. Kumaşa kul olanın burnu yere sürülsün. Baş aşağı dikilsin. Kendisine bir şey verildiğinde razı olur, sevinir. Verilmediğinde ise hiddetlenir, kızar. Bunun burnu yere sürülsün, baş aşağı dikilsin. Ayağına bir diken battığında ise onu çıkarmaktan dahi acizdir. Ne mutludur o kula ki atının yularından tutmuş, Allah yolunda cihad etmektedir. Saçı başı birbirine karışmış ve ayaklarını toz bürümüşdür. Ordunun başına koysan vazifesini ifa eder, arkasına koysan görevini yapar. Bir kimse hakkında şefaathçi olmaya koysa aracılığına itibar edilmez." (Buhari, Cihad, hah, 70; İbn Mace, Zühd, 80)

Evet, bu gibi insanlar paranın kuludur, elbisenin kuludur, eşyanın kuludur. Arabaların, madalyaların kulesidir. Bakarsın ki göğüslerine bir parça kırmızı veya yeşil bez takmışlar. Filan şeyin madalyası imiş. Adeta onu ilâhlaştırıyorlar. Bu gibi insanlar tağutların kendilerine tebessüm etmeleri pahasına yaşarlar. Bir tağutun kendilerine soğuk bir gülme ile tebessüm etmesi için onlarca hatta yüzlerce Müslüman'ı feda etmeye hazır dırlar. Evet, yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi ganimetten kendilerine pay verilmezse bir de bakarsın ki öfkelenirler. Fakat aziz ve celil olan Allah bu tağutlara itaat edenleri ve tağutları birbirlerine düşürerek müslümanların haklarını onlardan alır ve onları cezalandırmış olur. Bakınız Mısır'da İslâmî harekete darbe indiren müslümanlara çeşitli işkenceler yapan, Seyyid Kutub, Abdulkadir Udeh, Muhammed Fergani ve benzeri kişileri idam eden işkenceci ve cellatların akıbeti ne oldu? Tek bir günde Abdunnasır onların hepsini toplayıp hapishaneye tıktı.

Mesela Genelkurmay Başkanı Mareşal Abdülhakim Amir, İstihbarat Başkam Şemsi Bedran, İçişleri Bakanı Salah Nasır, Sıdkı Mahmud, işkenceci Hamza Besyuni ve benzerlerini 1967 yılındaki İsrail ile savaşta mağlubiyet neticesinde hainler olarak itham edip hepsini bir günde hapishaneye tıktı ve bunları savaşta mağlup olmaya sebepler gösterdi.

Şemsi Bedran diye adlandırılan kişi Müslüman Kardeşler'e işkence için çeşitli metodlar icad ediyordu. Mesela, Hacı Zeynep el-Gazali'ye 6800 kamçı vurdurmuştu. Bu zat bizzat işkence yaptığı hapishanelere kendisi hapsedildi. Bu defa orada bulunan Müslüman Kardeşler'in tümü tekbirler getirerek Allahuekber, Şemsi Bedran Askerî Hapishane'ye giriyor diye haykırmaya başladılar.

Subhanallah! Hak yerini nasıl buluyor. Şemsi Bedran hapishaneye girdiğinde adeta hapishane inliyordu. O, kendi kendine şöyle diyordu: "Ey Seyyid Kutub! Allah sana rahmet eylesin. Belki de seni hapsedtiğimiz hücre şu an benim girdiğim hücredir." Şemsi Bedran 15 sene hapiste yattı. Peki Genelkurmay Başkanı Mareşal Abdülhakim Âmir ne oldu? Abdunnasır dedi ki: "Ben ona bir fincan zehirli kahve verdim ve önümde öldü." Kaldı ki Abdülhakim Âmir onun eniştesi idi. Abdunnasır onu ordu komutanı yapmıştı. Fakat bir anda her şey değişti. Çünkü kalpler Abdunnasır'ın elinde değil, görülmeyenleri de bilen Allah'ın elinde idi. Abdunnasır'ı Abdülhakim'e kızdırdı, ona musallat etti ve böylece Allah bir zalimin intikamını diğer bir zalimin eli ile aldı. Sonra da hepsinden intikam aldı. Abdunnasır bu sağ kalanların tümünü hapse tıkadı.

Ben bir İngiliz romanı okumuştum. Romanın kahramanı Feldof Voldi isminde biriydi. Voldi İngiltere Kralı II. Henri'nin kardinali idi. Kral, hanımı Kraliçe Enboli'yi boşayıp II. Katerina ile evlenmek istedi. Kardinal de dedi ki:

"Sen bana hazır fetvalar torbasından bir fetva bul gel." Kardinal de dedi ki:

"Böyle bir fetva yoktur." Kral ona:

"İyice bak. Sağdan soldan bul. Hiçbir çıkış yolu yok mu? Hiç bir kural yok mu?" dedi. Kardinal ona:

"Bizim dinimiz boşanmayı ve ikinci kez evlenmeyi yasaklamıştır" cevabını verdi.

Görüldüğü gibi kral evlenmek niyetinde. Din varmış veya yokmuş onu pek alâkadar etmiyor. O tek kelime ile evlenmek istiyor. Fakat kardinalin dayanağı da Papa'dan aldığı güçtür. Çünkü papa kızacak olursa Kral II. Henri iktidardan düşer. O dönemde krallar karların üzerinde bile yalın ayak olarak Papa'nın önüne gitmek ve Papa'mn yaşadığı kalenin önünde üç gün secde etmek mecburiyetinde idiler. Böylece Papa onları affeder ve iktidarlarına gönderirdi.

Kral II. Henri şunu düşündü; eğer biz Kardinal Voldi'ye dokunacak olursak Papa bizi iktidardan mahrum eder. O halde en güzel

şey bizim kilisemizin ayrıldığını ilan edelim. II. Henri İngiliz kilisesini Papalık'tan ayırdığını ilan etti ve bizim, yeni bir dinimiz var, bu da Anglikan kilisesi mezhebidir. (Yani İngilizlere özgün yeni bir kilise sistemi ve mezhebidir). Böylece bu kilise Papalık'tan ayrıldı. Fakat Kral II. Henri Papalık'tan ayrıldıktan sonra Kardinal Voldi ile hesaplaşmaya döndü, çünkü o Voldi ile Papa'nın arasındaki ilişkiyi koparmıştı. II. Henri, kardinali bütün vazifelerini elinden alıp onu kovdu. Voldi, II. Henri tarafından kovulduğu sırada beni etkileyen şu sözleri söylemiştir: "Şayet ben Rabbime krala hizmet ettiğimin yarısı kadar hizmet etmiş olsaydım O beni bu yaşta düşmanlarımı sevindirecek bir hale düşürmezdi." Âyet-i kerimde: "Keşke onlar Allah' in ve Rasulu nün kendilerine verdiği razı olsalardı..." buyurulmaktadır. Allah'a karşı kul bu şekilde edepli olmalıdır. Allah'ın verdiği ile yetinmelidir.

Sadakaların Paylaşımı

"Sadakalar, Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere, sadaka toplayan memurlara, kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara, kölelerin kurtarılmasına, borçlulara, Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir. Allah her şeyi hakkıyla bilendir; hüküm ve hikmet sahibidir." (Tevbe, 60) Aziz ve celil olan şanı yüce Allah sadakaların paylaşılması hususunda Allah Rasulu (sav)'i ayıplayan kimselere reddiye verdikten sonra, sadakaların kimler için olacağını beyan ediyor. Kur'ân ve Sünnette sadaka lafzı mücerret olarak zikredildiği takdirde zekât manasına gelir. Bu âyet-i kerimede de sadaka kelimesi herhangi bir kayıt ve şart olmadan mutlak bir şekilde zikredildiğinden bundan maksat zekâttır. İzzet ve celal sahibi olan Allah, zekâtın sekiz sınıfa verileceğini bildirmiştir. Âlimler bu âyet-i kerimede kendilerine zekât verileceği zikredilen sekiz sınıfın her birine ayrı ayrı mı zekât verilmesi gerekir yoksa bunların herhangi birine vermekle zekât borcu ödenmiş olur mu? sorularına cevap bulmak hususunda şu iki görüşü zikretmişlerdir:

- İmam Şafii, âyet-i kerimenin üslubunu göz önünde bulundurarak bir müslümanın zekâtını bu sekiz sınıfın tümüne vermesi gerektiği içtihadına varmıştır.
- İmam Malik ve Ebu Hanife'ye göre ise zekât verme ile yükümlü olan insan zekâtını âyetinde zikredilen sınıflardan yalnızca birine verebilir. Böylece zekâtını ödemiş olur, ancak bu sınıfların dışındaki herhangi bir insana veremez.

İmam Malik şöyle diyor: "Bu hususta icma vardır. Zekâtın tamamını fakirlerden veya zekâtı toplamakla görevli olanlardan ya da kalpleri ısındırılacak olanlardan veya kölelerden veya mücahitlerden birine vermek caizdir."

Kurtubi: "İmam Malik, bu konuda icma olduğunu iddia etmiştir" demiştir. Bana göre burada icmadan kasıt sahabelerin icma etmiş olmasıdır. Çünkü sahabeler arasında bu konuda ihtilaf olduğu bilinmemektedir. Bunu İmam Malik'in Mıvatta adlı hadis kitabının şerhi olan Temhit adlı kitabın yazarı Ebu Ömer ibn Abdu'l-Berr bizlere nakletmektedir.

İbnü'l-Arabî şöyle demektedir: "Onlarla bizim aramızda ölçü kıldığımız meselede zekâtın sekiz sınıfa verildiğini farz etsek dahi her sınıfın tamamını kapsaması farz değildir. Aynı şekilde sekiz sınıfın tamamını kuşatması da farz değildir. Yani fakirlere zekât verdiğimiz farz edersek, fakirlerin tamamına vermeye gücümüz yeter mi? Fakirlerin bir kısmına, miskinlerin bir kısmına, zekâtla görevli olanlardan bir kısmına verebiliriz. Fakirlerin tamamına, miskinlerin tamamına, zekâtla görevli olanların tamamına vermeye güç yetiremeyiz. Aynı şekilde sekiz sınıfın tamamına verilmesi de güç yetirilemez. Bu sebeple onların hepsine zekâtı paylaşmak vacip değildir."

Vakıa Maliki ve Hanefi mezhebinin görüşleri bu mesele hakkında tercihe şayandır. Özellikle devletin zekât toplamadığı bölgelerde bu görüşün tercihe sayen olduğu daha barizdir. Zira bin dirhem zekât verecek bir kişiye bu zekâtını âyetinde zikredilen sekiz sınıfa bölüştürmesi gerektiğini nasıl söyleyebiliriz? Vakıa bu adamın bütün bu sınıfları teker teker arayıp bulup tesbit ederek zekâtını orantılı bir şekilde onlara paylaşması pek zor bir iştir. Halbuki yüce Mevlâ şöyle buyurmaktadır:

"Eğer sadakaları açıktan vererseniz bu, iyidir; ancak onu gizleyip de fakirlere vererseniz sizin için bu daha hayırlıdır. Allah bununla günahlarınızdan bir kısmını örter. Allah yaptıklarınızdan hakkıyla haberdar olandır." (Bakara, 271)

Görüldüğü gibi bu âyet-i kerimede sadece bir sınıf zikredilmiştir. Bu da fakirler sınıfıdır. Allah Rasülü (sav) de bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuştur: "Ben zenginlerinizden zekâtı alıp onu fakirlerinize vermekle emrolundum." (Bkz. Buhari, Kitab Zekat, bab: 63)

Görüldüğü gibi hadis-i şerifte de Peygamber Efendimiz kendilerine zekât verilenlerden sadece bir sınıfı zikretmiştir. Kurtubi yukarıda zikredilen âyet ve hadisi göz önünde bulundurarak şunu söylemiştir: "İşte bunlar zekâtı sekiz sınıftan sadece birine vermenin caiz olduğuna dair Kitap ve Sünnetten naslardır. Nitekim Hz. Ömer, Hz. Ali, Abdullah bin Abbas ve Hüzeyfetu'l-Yeman da bu görüştedirler. Tabiîlerden de birçoğu bu görüştedir."

Hülâsa zekâtı bu sekiz sınıftan sadece bir sınıfa dahi vermek mümkündür. Kişi zekâtı ile köleleri alıp azad edebilir. Hatta bir takım insanlara vererek kalplerini İslâm'a ısındırabilir yahut da zekâtının tümünü cihad yolunda harcayabilir. Bu hususta herhangi bir zorluk yoktur. Âyet-i kerimede zekât verilecek iki sınıf zikredilirken birine fakirler, diğerine de miskinler denilmiştir. Âlimler fakirle miskin arasındaki fark hususunda farklı görüşler zikretmişlerdir:

- Bazılarına göre fakir daha fazla muhtaç olandır.
 - Diğer bazılarına göre ise miskin daha fazla muhtaç olandır.
 - İmam Şafii'den nakledilen bir görüşe göre ise fakir ve miskin eşit seviyede muhtaç olanlardır.
- Fakirin daha fazla muhtaç manasına geldiğini söyleyen âlimler bu kelimenin türetildiği kökü göz önünde bulundurmışlardır. Çünkü fakir kelimesi omurga kemiği manasına gelen fakaratu'z-zahr ifadesinden türetilmiştir. Yani fakir demek omurga kemiği kırılmış, bu itibarla yere uzanmış hareket edemeyen kimse demektir. Diğer yandan Peygamber Efendimiz (sav) dualarında fakirlikten Allah'a sığınmış ve şöyle buyurmuşlardır: "Ey Allah'ım! Ben kâfirlikten ve fakirlikten sana sığınırım." Fakat Peygamber Efendimiz (sav) miskinlikten Allah'a sığınmamıştır. Buna mukabil o (sav); "Ey Allah'ım! Sen beni miskin olarak yaşat, miskin olarak öldür ve miskinler zümresinde haşreyle" buyurmuşlardır. Peygamber Efendimizin (sav) bir şeyin şerrinden Allah'a sığınıp ondan daha kötü olan bir şeye düşmek istemesi mümkün değildir. Yani o fakirlikten Allah'a sığınırken ondan daha kötü sayılacak olan miskinliğe düşmek istemezdi. Bu da gösteriyor ki fakir, miskiniden daha fazla muhtaç olan biridir.
- Kur'ân-ı Kerim'de fakirlikle miskinliğin farklı şeyler olduğunu beyan etmiştir. Çünkü ayrı ayrı iki sınıf zikretmiştir. Lügat âlimleri de fakir ile miskiniden hangisinin daha fazla muhtaç olduğu hususunda ihtilaf etmişlerdir. Bu hususta en bariz sınırları Hanefi mezhebi belirlemiştir. Hanefiler'e göre her zekât verme gücüne sahip olmayan kimse fakir sayılmaktadır. O kişi zekâtı pay alabilir.

Diğer yandan zekât verme gücüne sahip olmak, ya 85 gr. altına yahut 640 gr. gümüşe veya bunlardan herhangi birine denk gelecek miktarda paraya sahip olmaktır. Bunu tesbit etmek için çarşıya giderek herhangi bir kuyumcu ve para işleri ile meşgul olanlardan sormak gerekir. Hesabı kolaydır.

Âyet-i kerimede: "Sadakalar, ancak Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere (miskinlere)... verilir" buyurulmaktadır. Daha önce bu âyet-i kerimeyi izah ederken anlattığımız gibi bu âyetin iniş sebebi Zülhuveysire et-Temimî isimli veya Hurkus bin Züheyr adındaki bir kişinin ganimetler dağılırken Rasullullah'a: "Ey Muhammed, adaletli davran!" demesi,

Rasulullah'ın da ona: "Vay haline! Şayet ben adaletli davranmazsam, kim adaletli davranır?" diye cevap vermesidir. İşte Allah Teala bunun benzeri insanlara cevap vererek meâlen buyurmuştur ki zekâtı Muhammed taksim etmiyor, zekâtı izzet sahibi olan yüce Mevla taksim ediyor.

Zekâtın verileceği sınıflar işte şunlardır.

Yukarıda âlimlerin fakir ve miskin arasındaki fark hususunda çeşitli görüşler serdettiklerini zikretmiştik. İmam Ahmed'e göre 50 dirhem gümüşten az miktarda parası bulunan fakirdir, zekâtı pay alabilir. Diğer bir kısım âlimlere göre ise fakir, 40 dirhemden daha az parası olandır. Bu hususta Darakutni'nin hadis kitabında Abdullah ibn Mesud'dan şu hadis rivayet edilmiştir: "Kim zengin olduğu halde insanlardan dilenecek olur ise o kıyamet gününde yüzünde yara ve paralar olarak gelecektir. Denildi ki: "Ey Allah'ın Rasulu, Kişinin zengin olması nasıldır" Rasullah da: "Kırk dirhemi bulunması iledir" buyurmuştur. İmam Malik'in rivayet ettiği diğer bir hadis-i şerifte de; "Kimin bir okiyyesi (kırk dirhemi) veya bunun dengi bulunduğu halde dilenecek olursa o insanlardan zorla para dilenendir" buyurulmuştur.

Hanefiler'e göre ise zekât verme gücüne sahip olamayan herkes fakirdir, daha önce de belirttiğimiz gibi zekât verme gücüne sahip olma 85 gr. altına veya 640 gr. gümüşe sahip olmaklardır.

Kişi elinde bulunan serveti bunlarla ölçerek zekâtın kendisine farz olup olmadığını bilmiş olur. Detayı için fıkıh kitaplarına müracaat edilmelidir.

Âyet-i kerimede: "Sadakalar Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere, sadaka toplayan memurlara... verilir" buyurulmaktadır. Görüldüğü gibi kendilerine zekât verilen sınıflardan biri de zekât memurlarıdır. Zekât memurları İslâm Devleti zekâtı kendisi toplayıp fakirlere dağıtması halinde bu iş için vazifelendirdiği memurlardır. Devlet, bu memurların maaşlarını toplanılan zekâtlardan verebilir. Bununla birlikte bunların maaşlarını beytül-mâl'dan vermek daha evladır. Bu ifadedenden de anlaşıldığı gibi beytül-mâl, zekât fonundan farklıdır. Çünkü beytül-mâl arazilerden alınan haraç, zımmîlerden alınan cizye ve savaşlardan elde edilen ganimetler, bir de yeraltı madenlerinden alınan paylar vb. şeyler oluşturur. Ancak ganimetler cihad yapıldığı zamanlarda elde edilir. Günümüzde ise maalesef net bir cihad hareketi görülmemektedir. Bu sebeple ganimetten de bahsedilememektedir. Fakat yüce Mevlâ İslâm ümmetine beytül-mâl için başka kaynaklar nasip etmiştir. Meselâ petrol, altın, demir, fosfat, potasyum, elmas vb. yeraltı madenleri İslâm ümmetini beslemektedir.

İmam Şafii'ye göre zekâtı, onu toplamak için çalışan memurlara maaş olarak zekâtın tümünün ancak sekizde biri verilebilir. Çünkü Allah Teala kendilerine zekât verilecek sınıfları sekiz kısma ayırmış, memurları da bunlardan bir sınıf olarak saymıştır. O halde onların payı zekâtın sekizde biridir. O kadar maaş verilebilir.

Fakat mesele incelendiğinde bunu dakik bir şekilde hesaplamak pek zordur. Meselâ bir insan sekiz milyon riyal toplamış ise şimdi buna aylık maaş olarak bir milyon mu verilecektir? Bu meseleyi vuzuha kavuşturmak için âlimler demişlerdir ki; zekât memuruna verilecek maaş onun ihtiyaçlarını giderecek ve kendisiyle yetinilebilecek miktardır. Kişinin kendisine yetebileceği kadar miktardan maksat oturabileceği bir ev, bineceği bir binek ve hayat ortağı olacağı bir eştir. İslâm'da kişiye yetecek maaş işte budur. Ancak bineceğin en lükslerden olması elbetteki gerekmemektedir. Kişi Mercedes almaya kalkışmamalıdır. Kendini taşıyacak bir araba yeterlidir. Çünkü motorlu araçlar keşfedilmeden önce insanlara binek olarak bir katır veya bir merkep yahut bir at satın alınıyordu. Şu an biz kalkar da Mercedes satın alırsak zekâtın tümünü tezden bitirmiş oluruz. Hülâsa zekât memurları zekâtı maaş olarak kendilerine yetecek kadar alabilirler, israfa ve cimriliğe mahal bırakılmamalıdır.

Nitekim Hz. Ömer (ra) ve diğer râşid halifeler böyle yapmışlardır. Hz. Ömer diyor ki: "Kim bizim işimizde çalışacak olursa biz ona binek, mesken ve yemek temin etmek mecburiyetindeyiz." Hz. Ömer, Ammar bin Yasir'e, koruyucularına, aile efradına ve kâtiplerine günlük yiyecek olarak yarım koyun tahsis etmişti.

Hz. Ömer (ra) hilâfet merkezine de her gün yarım koyun tahsis etmişti. Ancak zekât toplamakla görevli olan memur Haşimoğulları'ndan olur ise bu kimseye zekât malından verilir mi? Çünkü zekât Allah Rasulü (sav)'e ve onun soyundan gelenlere helâl değildir. Çünkü onlar İslâm ümmetinin eşrafındadırlar. İslâm ümmetinin eşrafından olan evlâd-ı Rasulleri, insanların döküntülerini almaktan müstağni kılar, onları yüceltiriz. Allah Rasulü (sav)'in de belirttiği gibi zekât insanların kirleridir. Bu sebeple Peygamberimizin soyundan gelenleri, insanların döküntülerini yemekten tenzih eder, onları yüceltiriz. İşte bu bakımdan zekât almak Peygamberimize de, Peygamberimizin soyundan gelenlere de helâl değildir. Peygamberin soyundan gelen insanların maaşları ganimetlerdir. Bunlar zekâtlara benzememektedir. Çünkü ganimetler kılıç zoru ile izzet ve şerefle elde edilen mallardır. Bu yüzden yüce Allah Rasullullah'ı ve onun akrabalarını, insanların mallarının kırı olan zekâtla değil de insanların izzet ve şerefle aldıkları ganimetlerle rızıklandırmıştır. Bütün peygamberlerin kazançları da budur. Bu hususta yüce Allah şöyle buyurmuştur: "(Savaşta) ganimet olarak aldığınız bir şeyin beşte biri Allah'a, Rasulüne, akrabalara, yetimlere, yoksullara ve yolculara aittir." (Enfal, 41)

Akrabalar (Zevi'l-Kurbâ) Kimdir?

Âyet-i kerimede zikredilen akrabalarından kasıt Allah Rasulü (sav)'in akrabalarıdır. Bunlara ganimetlerin beşte birinin beşte biri verilir. Çünkü yüce Allah: "Biliniz ki, (savaşta) ganimet olarak aldığınız bir şeyin beşte biri mutlaka Allah'a, Rasulü'ne, akrabalara, yetimlere, yoksullara ve yolculara aittir" buyurmuştur. Âyet-i kerimede ganimetin beşte birinin altı sınıfa taksim edileceği belirtilmiştir. Bu altı sınıftan biri olarak da Allah Teala zikredilmiştir. Allah Teala'ya verilecek de Rasulullah'a verileceğinden ganimetin beşte biri altıya değil de beşe taksim edilecektir. Âyet-i kerimede Allah Teala'nın öncelikle zikredilmesi sadece teberrüktendir. Bu sebeple Allah'ın payı ile Rasulullah'ın payı aynı şeydir. Hülâsa Rasulullah'ın akrabalarına savaşta alman ganimetin tümünün beşte birinin beşte biri yani yirmi beşte biri verilir ki, bu miktar yüzde dört eder. Tabii ki bu miktar Rasulullah'ın akrabaları için yeterlidir. Halta ihtiyaçlarından da fazladır. Çünkü bir gün Moskova'yı inşallah fethettiğimiz zaman merkez bankasındaki milyarları ganimet olarak alacağız. Örneğin 4 milyar ganimet alsak evlâd-ı Rasul'e ayrılacak pay ne kadardır? Onlara ayrılacak pay 160 milyondur. Buna ayrıca evler, dükkânlar, eşyalar da eklenir. Araziler ise genellikle paylaştırılmayıp İslâm devletine bırakılır.

Demek ki Allah Rasulü'nün soyundan gelenlere ganimetten verilecek miktar, toplam ganimetin beşte biridir. Ayrıca fey'den de onlara pay verilir. Fey; cizye ve haraçlardan oluşur. Yani inşallah Moskova'yı fethettiğimiz zaman arazileri ekip ürünün yarısını haraç vermesi şartıyla Gorbaçov'a bırakabiliriz. Farzedin ki, inşallah Moskova'yı fethettik, o zamana kadar belki de Gorbaçov çoktan ölmüş olur. Çünkü Afgan cihadı başladığından beri Gorbaçov'dan önce üç Rus lideri öldü. Bunlar Brejnev, Andropov, Grenikov'dur. Gorbaçov dördüncüsü. Bu yaz sonunda inşallah o da ölür. Farz edelim ki, Gorbaçov ölmedi ve onu Moskova'yı fethettiğimizde esir aldık. Gorbaçov hakkında iki şeyden birini yapmakta serbestiz. Ya onu zimmîleştiririz, yani kendisinden cizye ve sahip olduğu arazisinden haraç alarak hayatını serbest bırakırız veya onu köle yapar bir mücahide hizmetçi olarak veririz. Mücahidin ayakkabısını taşır, pazardan eşyalarını alır getirir, mücahidin arabasını yıkar, temizler, kısacası köle olarak mücahidin yanında yaşar. Vallahi, kardeşlerim bu anlattıklarım Allah'a zor gelen şeyler değildir. Allah her şeye galiptir. Buna gücü yeter. Bunu garipsemeyiniz. Güç ve kudret sahibi olan Allah'a bu zor bir şey değildir. Bu hususta size asr-ı saadetten örnek vereyim: Hicret esnasında Allah Rasulü (sav)'i takip eden ve atının ön ayakları kuma saplanan Süraka bin Malik bin Cuş'am elini kaldırır ve Allah Rasulü'ne:

"Ey Muhammed bana eman ver!" diye seslenir. Allah Rasulü (sav) de ona:

"Gel ey Süraka! Ne istiyorsun?" der. Süraka bin Malik:

"Bana, seni öldürmem için 200 deve verdiler," der. Süraka bin Malik, Araplar'ın meşhur cengâverlerindendi. (Bu anlattıklarım gülen mücahid senin cihada devam etmen gerekir ki Gorbaçov'un malını ganimet olarak alabilesin. Şayet geri dönecek olursan Gorbaçov'un ayakkabısını bile alamazsın)

- Allah Rasulü (sav), Süraka'ya:

"İran Şahı Kisra'nın iki bileziği sana verilse nasıl olur?" dedi. Süraka bin Malik:

"Hürmüz'ün oğlu Kisra'nın mı?" diye sordu. Rasulullah(sav):

"Evet, Hürmüz'ün oğlu Kisra'nın!" cevabını verdi. Süraka kendi kendine düşünmeye başladı: "Bu adam ne söylüyor? Şimdi ben Hürmüz'ün oğlu Kisra'nın o iki bileziklerini mi alabileceğim?" Fakat sonunda Rasulullah'ın vaadi tahakkuk etti. Rasulullah bu sözünü Hicret'in birinci yılında daha doğrusu Hicret yolunda iken söylemişti. Hicret'in 22. yılında ise İran İmparatorluğu'na karşı yürütülen Nihavent Savaşı oldu. Burada İran Şahı yenildi ve köşkü, sarayı ganimet oldu. İki bileziği orada buldular. Belki de bu bilezikler olayı Nihavent Savaşı'ndan daha önce yapılan, yani Hicret'in 15. yılında yapılan Kadisiye Savaşı'nda gerçekleşti. Rivayet edildiğine göre bu iki bileziği tabînin en seçkinlerinden olan Amr bin Abdülkays alıp getirmiştir. Amr, tanınmaması için yüzüne yaşmak çekmiş ve bu iki bileziği ganimet mallarının içine koymuştur. Ganimetleri toplayan zat:

"Adın ne?" diye sormuş, Amr bin Abdülkays:

"Ben ismimi söylemiyorum ki adımı anmayasınız." Ordu komutam Şad bin Ebi Vakkas iki bileziği görünce gerçekten bunları getirip ganimetin içine koyan güvenilir biri dedi. Çünkü bu iki bileziğin değeri o zamanlar milyarlardı. Bilezikler inci, yakut vb. şeylerle işlemeli idi. İran Fatihî Şad bin Ebi Vakkas ganimetleri dönemin halifesi Hz. Ömer'e gönderince onların içinde bu iki bilezik de bulunuyordu. Hz. Ömer (ra) bilezikleri görünce ağladı ve dedi ki: "Nerede Süraka bin Malik? Çağırın gelsin buraya!" Gidip Süraka'yı insanların içinden çağırıp getirdiler.Hz. Ömer ona dedi ki: "Ey Süraka! İşte Rasulullah'ın sana müjdesi!"Bu anda Süraka çokça yaşlanmıştı. Fakat aziz ve celil olan Allah, Rasulullah'ın vaadettiği iki bileziği alması için onu bu zamana kadar yaşatmıştı. Hz. Ömer bilezikleri verdikten sonra şöyle dedi: "Krallar kralı olan Hürmüz oğlu Kisra'dan bu bilezikleri çekip alıp topuklarına işeyen bir bedeviye veren Allah'a ham dolsun."

İslâm Toplamları Cihadla Yücelir:

Cihad izzettir. Cihad ümmetleri yüceltir. Cihad hiçbir şeyi olmayan, dünyada kıymeti bulunmayan insanı anılacak ve zikredilecek bir kişi haline getirir. İslâm ümmeti cihadla yaşamıştır ve cihadı terk ettiğinde de ölmüştür. Keşke İslâm ümmeti tekrar cihada başlasaydı. Allah'a yemin ediyorum ki, ey kardeşlerim! Eğer bizler cihadı terk etmeseydik... Eğer bizler cihadla yaşasaydık 950 senedir Avrupa'nın geneli şu anda bize cizye ödüyor olurdu. Evet, devletlerin birçoğu bölük bölük Allah'ın dinine girerdi. İnşallah Amerika da cizye ödeyecektir. Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur: "Bu emir (din) gece ve gündüzün ulaştığı her yere ulaşacaktır. Allah'ın bu dini girdirmedeği hiçbir ev kalmayacaktır. İster kıldan dokunan çadır ev olsun, isterse taş toprakla örülerek yapılan ev olsun. Allah bu dini şerefli kimselerin şerefi ve zelil kimselerin zilleti ile her eve girdirecektir. İslâm'ın aziz olacağı bir izzetle ve küfrün zelil olacağı bir zilletle hakim kılacaktır." (1 Bkz. Müsned, imam Ahmed, c. IV, sh. 103, c. VI, sh. 4) Gel bakalım Roma şehrinin valisi. Allah, Yahya el-Adl'e uzun ömür versin. Biz buna Roma valisi diyoruz. Çünkü Rasulullah, İmam Ahmed'in rivayet ettiği sahih bir hadisinde müslümanların Roma'yı da fethedeceklerini vaadetmiştir. Biliyorsunuz Roma İtalya'nın başkentidir. Allah'ın izni ile orada feth edilecektir. Rasulullah (sav)'e: "Şu iki şehirden hangisi daha önce fethedilecektir? Kostantiniyye mi (İstanbul mu), yoksa Rumiye mi (Roma mı)?" diye sorulmuş, Rasulullah da: "Herakliyyus'un şehri önce fethedilecektir" (2 Bkz. Darimi, Mukaddime bab: 43; Müsned imam Ahmet, c. II, sh. 176) buyurmuştur. Yani önce İstanbul'un fethedileceğini bizlere haber vermiştir.

Fiilen Hicri 857 sene sonra Kostantiniyye fethedilmiştir. Yani hadis-i şerifin söylenildiği tarihten itibaren yaklaşık 850 sene sonra fethedilmiştir. İnşallah Roma da fethedilecektir. Çünkü hadis sahihtir.

Kardeşimiz Yahya el-Adl İtalya'dan gelip cihada katılınca ben ona dedim ki: "İnşallah sen şu andan itibaren Roma'nın valisisin. Eğer biz ölürsek sizler Roma'nın valisini tanımış olun. Roma'yı fethederseniz valisini hatırlayın. Anlıyor musunuz? Oranın valisi Yahya'dır, Yahya !"

Rasulullah'ın Süraka'yı müjdelediği gibi biz de Yahya'yı Roma'nın valisi olması ile müjdelemeye çalışalım. Sakın bunu garipsemeyin ve uzak görmeyin. Bugün Şada'da eğitilen bir insan yarın İslâmî orduların genel komutanı olabilir. Bu sebeple Yahya kardeş de bir gün gelir Roma'nın valisi hatta tüm İtalya'nın genel valisi olabilir. Bugünün hayalleri yarının gerçekleridir. Bir Fransız yazarı bir yazısında şunları söylüyor: "2000 yılında yani yaklaşık on üç sene sonra Fransa ve İtalya müslüman olacaktır." Gördüğünüz gibi bunu bir Fransız yazar zikrediyor. Belki de onun bu beklentileri doğru çıkacaktır. 2000 yılı ile sınırlaması biraz yuvarlak bir ifadedir ama biz şunu biliyoruz ki Roma inşallah mutlaka fethedilecektir.

Şimdi farz ediniz ki biz Moskova'yı fethettik. Ben inanıyorum ki inşallah biz Rusya'yı fethedeceğiz. Çünkü yüce Mevlâ Rusları yanılttı. Onları Afgan savaşına sürükledi. Rus ayısı Afgan kovanına girdi. Arıları kıskırttı, arılar onun burnunu cesedini şişirdiler. Bazıları burnunu, bazıları koltuğunu, bazıları ağzını soktular. Şu anda şaşırmış durumda. Ne yapacağını bilmiyor. Nereye kaçsa arılar peşinden kendisini kovalıyor. Ruslar nereye gitseler başlarına füzeler yağıyor. Nengehar'da vuruldular, Kandahar'da vuruldular, Paktiya'da mağlup oldular, Kabil'de, Logar'da... Hülâsa Rus ayları nereye kaçtıysalar arılar onların ağızlarını, gözlerini, burunlarını, kulaklarını soktular. İnşallah bu an Rusya'ya doğru yürüme kapısı açılmıştır. Buhara'dan, Taşkent'ten, Semerkant'tan asker gönderdiler. Bu müslüman askerler Afganlıların da müslüman olduklarını görünce onlara: "Sizde Kur'ân-ı Kerim var mı?" diye soruyorlardı. Afganlılar: "Evet" deyince Rusya'nın emrindeki müslüman askerler kalaşnikof verip Kur'ân-ı Kerim alıyorlardı.

Bu müslüman askerlerin bazıları bugün mücahitlerle irtibat halindedirler. Ancak bunlarla bağlantı kurmak o kadar zor ki. Çünkü Ruslar onları kışlaların ortalarında bulunduruyorlar. Kışlaların çevresi tel örgülerle çevrili olduğu gibi mayınlarla da dolu. Hatta bu teller ve mayın alanları birer defa değil, kışlaların etrafında birkaç kat yapılmış durumda. Gece ve gündüz nöbetçiler, projektörler, özellikle Rus havaalanlarında pür dikkatler. Öyle ki bir böcek kımıldasa onu tesbit ediyorlar. Bütün bunlara rağmen bazı askerler yine de kaçıp mücahidlere katılıyorlar. Sanıyorum ki fırsat bulsalar birçoğu mücahidlere katılırlar.

Bugün artık ruhunda mertlik olan bütün insanlar Afganistan'daki cihada ilgi duyuyorlar. Meselâ Hristiyan olan Polonyalılar bile gelip burada savaşmak istiyorlar. Bir Polonyalı gelmişti ve bana: "Ben komünist Ruslar'a karşı savaşmak istiyorum" dedi. Düşünüyor musunuz, komünist ve Hristiyan olan bir Polonyalı bile Ruslara karşı kin besliyor, onların aleyhinde savaşmak istiyor? Sen kardeşim diyorsun ki: "Peki Hristiyan birinin cihada katılması caiz midir?" El-cevap: Şayet Hristiyan veya ateşperest yahut hindu ve benzeri dinlere mensup olanlar, sayıları az olması ve savaşta etkinlikleri olmamaları şartı ile Müslümanlarla birlikte savaşmaları caizdir. Çünkü Rasulullah savaşlarında kendilerine güvendiği bazı müşriklerle yardımlaşmıştır.

Meselâ henüz müslüman olmayan Abdullah bin Ureykit müşrik iken Rasulullah'a Medine'ye hicretinde kılavuzluk etmiştir. Dört mezhebe göre aşağıdaki şu dört şartın var olması halinde savaşta müşriklerle yardımlaşmak caizdir. Bu şartlar şunlardır:

- Müşrik savaşa herhangi bir kayıt ve şart ileri sürmeden katılmalıdır.
- Ordu içinde herhangi bir rütbeye sahip olmamalıdır.
- Kendisine güvenilmelidir (Meselâ Rusya'ya karşı kini belli olan bir insanın gelip bizimle birlikte savaşması durumu).
- Katılan müşriklerin sayısı müslümanların savaşını etkileyemeyecek kadar az olmalıdır. (Meselâ gelip burada savaşan gayri Müslimler bizden ayrılıp Ruslar'a katılacak olsalar savaşın dengesinde herhangi bir etkinlik yapamayacak durumda olmalıdırlar). Bütün bu izahlardan da anlaşıldığı gibi şimdi bizlere Pakistanlı Kadiyani mezhebine mensup olan bir gayr-i Müslim gelse ve bu kişi BM 12 füzesini kullanan bir subay olsa ve dese ki: "Ben sizinle beraber savaşacağım" ama her ay bana onbin rupi vereceksiniz." Biz bunu veya bir hinduyu veya bir Hristiyan'ı para ile alıp savaşırabiliriz.

Şu anda Avrupalı Hristiyanlar niçin Afganlılar'a yardım ediyorlar? Evet, onlardan bazıları misyonerlik faaliyetlerinden dolayı yardım ediyorlar. Bazıları da sırf komünizme karşı nefret duyduklarından dolayı... Afgan muhacirlerine insanî yardım olarak gönderilen yardımların, yarısı takriben Almanya, Amerika, İngiltere ve Japonya'dan gelmektedir. Yani hükümetleri tarafından gönderilen bu yardımlar Hristiyan ve kiliseye bağlı olan devletlerden gelmektedir. Peşaver'de ve Kuetta'da Afganlıların yediği unların birçoğu Hristiyanların topladığı yardımlardan oluşmaktadır. Eğer bunların niyeti bu fakirlere yardım etmek veya açıktan ölmek üzere olan insanları kurtarmak ise, bunlar dünya hayatında karşılığını görürler. Aziz ve celil olan şanı yüce Allah dünya

hayatında yapmış oldukları bu yardımların karşılığını onlara verir. Bununla birlikte bu yardımların büyük bir kısmının arkasında misyonerlik olarak isimlendirilen, Hristiyanlaştırma amacı yatmaktadır. Ancak açlıktan ölmek üzere olan bir kimse kendisine sunulan yemeği hangi yönden gelmiş olursa olsun; (Mecusi'den, Hristiyan'dan, hindu'dan veya Müslüman'dan) yiyebilir... Çünkü Yüce Mevlâ şöyle buyuruyor:

"...Kim mecbur kalırsa saldırmamak ve haddi aşmamak üzere bunlardan (haram kılınanlardan yemesinde) herhangi bir günah yoktur." (Bakara, 173)

Aziz ve celil olan şanı yüce Allah, mecbur kalanlara leş, domuz eti, kan ve boğulmuş hayvanı yemeyi mubah kılmıştır. Bu sebeple mecbur kalan insanların Hristiyanların mallarından yemede, ilaçlarını ve hastanelerini kullanmada bir mahzur yoktur. Şimdi müslümanlar hastane yapmıyorlar ve müslüman doktorlar Afganistan'a gelmiyorlarsa; biz de elinde incil, göğsünde haç taşıyan ve ben bu yaralıyı kan kaybından ölmemesi için tedavi etmek, yarasını sarmak istiyorum diyen hristiyan bir doktor bulduysak onun yardımını kabul etmek hakkımız değil midir? Bir Arap

gencinin Ahmed Şah Mesud'a: "Senin yanında Fransız doktorların bulunduğu doğru mudur?" demesi üzerine Ahmed Şah Mesud'da: "Bana bir tane müslüman Arap doktor verin onları kovayım (fiilen de kovdu) cevabını verir. Şu anda onun yanında hiçbir Arap doktor olmadığı gibi, müslüman bir doktor da yoktur. Evet; konuşmada dili uzundur, iş tutmada ise kolu kısadır. Niçin gazetecilerin Afganistan'a girmesine müsaade ediyorsunuz? Bunlar Hristiyan, yahudi, mecusi, Fransız, Amerikan veya İngiliz diyorsunuz. Peki, sen buyur ey Müslüman, takva sahibi, temiz, âlim kardeşim. Buyur, sen buyur, sen gel... Ancak seni burada hiç görmedik! Ne beden olarak, ne mektubunda yazışma olarak, ne gazeteci olarak, ne de doktor olarak Afganistan'da gördük. Allah hayırlarını versin, bu iki Iraklı kardeşimizin dışında görmedik. Iraklı kardeşlerimiz gerçekten bize ve Afgan cihadına çok fayda sağlamaktadırlar. Çünkü bu kardeşlerimiz Farsçayı güzel konuşmaktadırlar, ancak onlar aslında memleketlerinden cihad etmek için çıkmamışlardır. Esasen tağutun zulmünden kaçmışlardır. Daha sonra ise Afgan cihadına hizmet etmeyi Allah onlara nasib etmiş ve cihad fırsatı bulmuşlardır. Afgan cihadı da onlardan çok faydalanmıştır. Bununla birlikte o kardeşlerimiz onlardan hiçbir şey talep etmemektedir. Tabii Afgan mücahidleri kendilerine katılanlara herhangi bir şey vermiyorlar. Biz de şu ana kadar o kardeşlerle bağlantı kuramadık ki, en azından ihtiyaçlarını karşılayalım da cihadlarına devam etsinler.

Biri Bay, Diğeri Bayan İki Fransız Doktor

Mücahit liderlerden Şeyh Celaledin el-Hakanî şöyle diyor: Biri erkek, biri bayan iki Fransız doktor geldiler ve bana; yaralılarınızı tedavi etmemiz için müsaade eder misiniz? dediler. Ben, buyurun, dedim. Ve kadına kim olduğunu sordum. Erkek doktor bu benim eşimdir, dedi. Daha sonra bayan doktorun onun eşi olmadığı ortaya çıktı ve biz çadırlarını ayırdık. Ancak bir süre sonra geceleri birbirlerinin çadırlarına gittiklerini anladık ve çadırların başına birer nöbetçi diktik. Bir müddet sonra da bayan doktorun mücahitlere çıplak bayan resimleri dağıttığını tesbit ettik. Bunun üzerine her ikisini de kovduk... Ve bu iki doktor hâlâ mektup yazıyor ve şartlarınız ne olursa olsun kabul ediyor ve dönmek istiyoruz, şeklinde haber gönderiyor ve hizmette ısrarlı olduklarını belirtiyorlar...

Allahu âlem, bunlar misyonerlik faaliyetlerinde bulunmak istiyorlar, Hristiyanlaştırma faaliyetlerinde bulunmak istiyorlar... Mücahitleri ahlaken bozmak ve fesat çıkarmak istiyorlar ya da kendi ülkelerinin ajanlığını yapmak... Ancak düşünün... Hedefleri uğrunda şiddetli zor şartlara talib olabilmektedirler. Amaçları onları, hemen hemen yarısı yağ olan Afgan çorbasını içmeye tahammül ettiriyor. Halbuki bazı kardeşlerimiz bu çorbaları içtiklerinde ishal oluyor. Çorbada et ve pirinç adına bir şey yok ki. Sadece ekmek ve çorba. Bununla birlikte Fransızlar batıl davaları uğrunda böyle bir yaşantıya razı oluyorlar. Peki, müslümanlar nerede? Durmadan soruluyor. Hristiyanlarla yardımlaşalım mı, yoksa yardımlaşmayalım mı? Müslümanlar kaçarsa, burada olanlar ne yapacaklardır? Hasbunallah venimelvekil! İslâm ümmeti ne kadar ihmalkâr, ne kadar kusurludur. Bütün bunlardan sonra bakıyorsun birileri çıkıp geliyor, dilini üç karış uzatıyor ve sana şunlar şöyle, bunlar böyle diye hesap sormaya kalkıyor. Doktorlardan bir gurup Afganistan'a gelmesi için kendisine yapılan nasihati şöyle anlatıyor:

"-Bize, oraya gitmeyin onlar yardıma layık insanlar değiller dediler." Vallahi kalpten sevdiğim büyük bir âlimin kasete alınmış bir fetvasını dinledim. Ona: "Ben doktorum, Afganistan'a gitmemi tavsiye eder misiniz?" diye sormuşlar. O âlim: "Hayır gitme!" demiş. Tabip hoca'ya demiş ki: Biz senin kasetini dinlediğimize göre Afganistan'a gitmememiz gerekiyor. Ancak ben doktorum gideyim mi?" Hoca da şu cevabı vermiş: "Kaseti dinleyen meseleyi anlar." Doktor ısrar etmiş. "Ben açıkça senin ağzından işitmek istiyorum" demiş. Hoca: "Hayır gitme" demiş. Şaşıyorum bu insanlara nasıl düşünüyorlar. Nasıl bu tür fetvaları veriyorlar. Yine bu hocaya bantta şunu soruyorlar: "Cihad etmek farz-ı ayn mı, yoksa farz-ı kifaye mi?" O da: "Farz-ı ayn" demiş. Fakat kasetin sonunda şunu diyor: "Cihad farz-ı ayn ama, Afganistan'a nasıl gideceksiniz? Orada nasıl eğitileceksiniz? Devletlerin gözünden uzak askerî bir kamp yapma mümkün mü? Hiç devletler böyle bir askerî eğitim kampına müsaade ederler mi? Sizler Afganistan'a girebilir misiniz? Yoksa Pakistan'da mı kalırsınız? Belki siz Pakistan'da iken bombalanırsınız. Siz tankların karşısında çakı ve hançerlerle mi savaşıacaksınız?"

Bu hoca efendi, Afganlıların bıçaklarla savaştığını zannediyor. Mühim olan bu zat, doktora son söz olarak: "Gitme" demiştir. Şairin de dediği gibi:

Senin hediye edeceğin ne bir atın var, ne de malın
Davranışınla insanları mutlu edemiyor isen,
Bari konuşmanla mutlu etmeye çalış.

Bu konuşmaları ben kulaklarımla işittim ve konuşmanın kaseti mevcut. Adamın adını açıklamak istemiyorum. Çünkü kendisi iyi ve samimi biri. Ne yazık ki Afgan cihadının özelliğini ve tabiatını bilmiyor. Afgan cihadının, Filistin cihadı gibi olduğunu düşünüyor. Afgan askerî kışlalarının, eğitim kamplarının, Ürdün'ün Erbit kentindeki kışlalar gibi olduğunu zannediyor. Mücahitlerin, Filistinli fedailer gibi olduğunu düşünüyor. Mücahitlerin sabahleyin eylem yaptıklarını, daha sonra da kaçtıklarını veya sınırdan uzak yerlerde baskınlarda bulunduklarını, sonra da kaçtıklarını düşünüyor. Mücahitler "grubunun 200 kişilik kabilelerden oluştuğunu, silahla, füzelerle, havan toplarıyla 40 gün boyunca cephede çarpıştıklarını ve Rusya sınırına kadar ulaştıklarını bilmiyor. Afganistan'a giren kimseler bunları bilir... Bu mücahitlerin yollarda uyuduklarını, çay içtiklerini, pilav yediklerini, kıyama durduklarını bilmiyor. Tabii ben bunları bizzat kendim müşahade ettim. Tirimangal'a gittiğimizde her gün 500 kadar at ve katırın, her türlü silahla yüklendiğini görürsünüz. Mücahitler silahları Tirimangal'dan taşımak ve cephelere götürmek için katır kiralamaktadırlar.

Hiçbir Yöneticiyi Methetmedim

Önce şunun anlaşılması gerekir: Amerika şu ana kadar hiçbir şey vermemiştir. Ben Amerika'nın bir kaleşnikofun parasını dahi verdiğini zannetmiyorum veya bir kurşunun dahi parasını vermemiştir. Şu anda mücahitlerin kullanmakta oldukları Stinger füzelerinin bile. Evet! Amerika verdiği her füzenin karşılığında 70.000 dolar almaktadır. RPG bombaları için 500 dolar almaktadır. Her Zukiyak mermisi ise 5 dolardır. Şu an piyasada bir buçuk rupiye satılan bu mermiler, fabrika çıkışı yüz rupidir. Hakkı söylemek gerekirse bu silahların hepsinin olmasa da çoğunun parasını, tüm zalimliğine rağmen Suud ödemektedir. Bizler Allah'a yemin ederiz ki, yöneticilerden hiçbir yöneticiyi methetmedik, Elhamdülillah. Dilimiz bu tür şeylerden temizdir Elhamdülillah. Onların dünyasından bir şey almadık. Gelecekte de onların dünyasından bir şeye tamah etmiyoruz. Hayır, vallahi bizler onların dünyasına tenezzül etmiyoruz. Tabii Suud neden bu silahların parasını ödemektedir? diye sorulabilir. Bu onlarla aziz ve celil olan Allah'ın arasındadır. İhlâslarından mı, yoksa ard niyetli olduklarından mı? Allah bilir. Aziz ve celil olan yüce Allah bunları mücahitlerin emrinde kılmıştır. Afganistan'la, Amerika'nın düşman olduğu Rusya arasındaki savaşta Amerika, Afganlara yardıma müdahale etmek istemiyor. Allah'a hamd olsun aziz ve celil olan şanı yüce Allah bu cihadın devam etmesi için birçok sebebi cihadın hizmetine vermiştir.

Arap liderlerin bir çoğu Rusya'ya yardımlarda bulunmaktadır... Mücahitlere olan yardımı ise kesmektedirler. Meselâ, Kuveyt'te yapılan konferansta Kuveyt emiri, mücahit liderlerden Sayyaf'a selâm vermeyi kabul etmedi ve onun konuşmasını kesti. Abdurrahbresul Sayyaf konferansta konuşmaya başlayınca Kuveyt Enformasyon Bakanı derhal naklen yayın yapan televizyon ve radyodan yayınlarını kesmelerini emretti. Böylece Abdurrahbresul'ün konuşmasına engel oldular. Bunlar Ruslar'a verdikleri yardımları da cizye olarak vermektedirler. Bir defasında Kandahar'da komünist Rus generallerinden biri öldürüldü. Kuveyt'teki el-Kabes gazetesi şunu yazdı: "Afgan gerillaları barış önderlerinden birini öldürdü."

Gördüğünüz gibi gazete Afganlılara mücahid dememekte direktmekte. Onlar mücahidleri gerillalar, ayaklananlar, hatta hazan eşkiyalar olarak isimlendiriyorlar. Ve diyorlar ki: "Bu gerillalar barış istemiyorlar. Çünkü onlar iktidarla halkın arasını uzlaştıracak barışçı insanı öldürdüler." Şimdi arkadaşım, bu tür davranan bir devletle Afgan cihadına yardım eden bir devlet bir midir? Aralarında fark yok mudur? Elhamdülillah ki, bazı devletler az da olsa bu yola mal harcamaktadırlar. Keşke diğer insanlar da onların yaptıkları yardımların onda birini yapmış olsalar. Daha önce de size dediğim gibi, Allah'a hamdolsun vallahi hayatım boyu hiçbir yöneticiyi övmedim. Elim herhangi bir idareciyi övmek için tek bir satır dahi yazmamıştır. Ancak İslâm dini ölçülü olma ve insaf dinidir. Herkesin var olan sıfatlarını zikreder. Bu sebeple Aziz ve celil olan Allah, hırsızlıkla itham edilen bir yahudinin suçsuz olduğunu belirtmek için daha önce de belirttiğimiz gibi âyet indirmiştir. (Nisa Suresi, 107-108). Biz, bir kısım devletlerin Afgan cihadına yardım ettiklerini söylerken onların yöneticilerini övmek için değil bir kısım vakıaları anlatmak için söylüyoruz. Meselâ, Sünger füzesi önemli bir füze. Geçen yıl Ramazan ayında Caci bölgesinde uçaklar bizi bombaladı. Bölgeyi yakıp yıktı. Yanımızda Ebu Abdullah Usame bulunuyordu. Bu kardeşimiz gitti ve Suud Prenslerinden birine dedi ki: "Mücahidler katledildi. Onların elinde savunmayla ilgili herhangi bir şey yok." Prens de Ona: "İnşallah biz Stinger füzelerini satın alma anlaşması yapacağız" diye cevap verdi. Hülâsa, kendilerinden hayır beklenen insanlar mevcut. Allah'a hamd olsun. Bunları size anlatıyorum ki, Afgan mücahidlerine silahları Amerika veriyor sanmayasınız. Şayet bu tür kanaatler olmasaydı, bu meselelere hiç değinmezdik. İnşallah bize gelen mallar müslümanların malı ve İslâm'ın yolunda gelen mallardır.

Müellefi-I Kulûb

Âyet-i kerimede kendilerine zekât verilecek olan sınıflardan biri de kalpleri İslâm'a ısındırılmak istenen kimseler olduğu zikredilmiştir. Bunlardan maksat, Mekke fethedildiğinde serbest bırakılan ve kendilerine tulaka diye isim verilen, yeni İslâm'a girmiş kimselerdir. Rasulullah'a, yeni imana giren bu kimselere zekâtın pay vermesi emredilmiştir. Tâ ki kalplerinde iman yerleşsin, Peygamber'i sevsinler.

Allah Rasulü (sav) Mekke'yi fethettikten sonra Taife, Hevazin'e ve Huneyn'e hareket etli. Yüce Allah birçok fetihler ve ganimetler bahşetti. Allah Rasulü (sav) ganimetleri dağıtıyordu. Tulekadan olan (Mekke fethinde serbest bırakılmış olanlardan) Ebu Süfyan: "Ey Allah'ın Rasulü bana da ver!" der. Allah Rasulü (sav) de, ona yüz deve ve kırk okiye gümüş verir. Ebu Süfyan: "Oğlum Yezid'e de ver" der. Allah Rasulü yüz deve ve kırk okiye gümüş para da Ebu Süfyan'ın oğluna verir. O gün herbirine yüz deve ve kırk gümüş para alması için Ebu Süfyan, on tane evladının olmasını temenni eder. Daha sonra Saffan bin Ümeyye gelir. Henüz müslüman olmamıştı ve müşrikti. Huneyn gazvesinde bulunmuştu. Allah Rasulü (sav) ona: "Ey Saffan! Bu iki dağ arasında bulunan koyunlar da senindir" buyurur. Bunun üzerine Saffan: "Peygamberin dışında hiçbir nefis böyle cömert olamaz" der ve müslüman olur. Bundan sonra Saffan insanların en seçkinlerinden olur.

Yine Rasulullah (sav), Arap liderlerinden olan ve mala çok düşkünlüğüyle tanınan Akra bin Hâbis'e ve Uyeyne b. Hısn'a 100'er deve vermiştir. O esnada Abbas b. Mirdas diye birileri çıkıp gelmiş, Rasulullah ona da birkaç deve vermiştir. Bunun üzerine Abbas b. Mirdas Rasulullah'ın Ebu Süfyan ve benzeri liderlere ganimetten çokça mal vermesini eleştiren şu şiirini yazmıştır: Benim ganimetim de küheylânımın hak ettiği ganimette Uyeyne b. Hısn'a ve Akra b. Hâbis'e gitti., Şair diyor ki: Bizim kılıçlarımızın zoru ve atlarımızın terleriyle elde ettiğimiz ganimetler Akra b. Hâbis'e ve Uyeyne b. Hısn'a gitti. Abbas b. Mirdas'ın bu sözlerini işitenler Rasulullah (sav)'a geldiler ve senin hakkında şöyle şöyle şiirler söylüyor, dediler. Abbas'ın uzun kasidesinin bir bölümü şunlardır:

Bunlar tanınan berili atımla saldırıya geçerek kazandığım ganimetlerdi,

Yine bunlar, insanları uyumamaları için uyarmalarının bir neticesiydi.

İnsanlar uyuyor, ben uyumuyordum.

Ne yazık ki benim ganimetten topladığım da, küheylânımın payı da Uyeyne b. Hısn'a ve Akra b. Hâbis'e gitti.

Ne Uyeyne b. Hısn, ne de Akra b. Hâbis çatışmada Abbas b. Mirdas'tan üstündü.

Hiçbir zaman ben onlardan daha aşağı düşmedim

Bugün kim aşağı düşürülürse bir daha yukarı kalkamaz.

Evet, Abbas bu sözleri Rasulullah (sav)'a söylemiştir. Rasulullah (sav) şairin derdini anlamıştı. Ve buyurdu ki: "Gidin bu adamın dilini kesin." (Bu günkü yeni ortaya çıkan müçtehidlerimiz olsa gider Abbas'a derdi ki: Uzat dilini de keseyim).

Ve gidip Abbas b. Mirdas'a para verip susturdular.

Rasulullah (sav) buyurmuştu ki: "O razı oluncaya kadar verin." İşte onun dilini böyle kesmişti. O zamandaki insanlar Arapça'yı anlıyorlardı. Bizler gibi değillerdi.

Rasulullah (sav) yine adı geçen bu ganimetten kalpleri İslâm'a ısındırmak için Ebu Cehil'in kardeşi olan Haris b. Hişam'a ve Hakim b. Hizam'a da pay vermişti. Bunlar da Mekke fethedildiğinde serbest bırakılanlardandı. Fakat daha sonra bunlar insanların en seçkinleri oldular. Yine Rasulullah (sav) bu ganimetten Ebu Cehil'in oğlu İkrime'ye, Said b. Ömer'e, Huveytib b. Abduluzza'ya da paylar vermişti. Bunlar daha sonra sahabelerin seçkinlerinden olmuşlardır. Sizler Yermuk savaşında Ebu Cehil'in oğlu İkrime'nin nasıl sahneler sergilediğini biliyorsunuz. Vakıa Ebu Süfyan da böyleydi. Meselâ, Huneyn savaşından sonra Ebu Süfyan, Rasulullah (sav)'la birlikte Taifi' kuşatmaya gitmişti. Taifliler attıkları oklarıyla bir günde bir çok sahabenin gözlerini çıkarmışlardı. Ebu Süfyan da orada gözlerini kaybedenlerden biriydi. Ebu Süfyan, gözünü eline alarak Rasulullah'a gitti ve O'na: "Ey Allah'ın Rasulü! Katade b. Numan'ın gözünü iyileştirdiğin gibi benim gözümü de yerine koyarak iyileştir" dedi. (Katade'nin gözü savaşlardan birinde dışarı çıkmıştı. Rasulullah (sav) onu yerine koyup meshetmişti. Bunun üzerine göz ilk halinden daha güzel bir durum almıştı. Ebu Süfyan da bu olayı hatırlatarak Rasulullah'dan aynısını yapmasını istemişti.) Rasulullah (sav) buyurdu ki: "Eğer dilersen onu tekrar yerine çevireyim yahut da onun mükâfatını Allah'a bırak." Bunun üzerine Ebu Süfyan gözünü ayağının altına alıp çiğnedi ve dedi ki: "Ben, bunun mükâfatını Allah'a bırakarak O'ndan bekliyorum." Evet, Ebu Süfyan İslâm'a girdikten sonra hoş bir müslüman olmuştu. Yermuk Savaşı'nda gayet yaşlanmıştı. Bu savaş Hicrî 15. yılda olmuştu. Ebu Süfyan kadınlarla birlikte ordunun arkasında güçlükle yürüyordu. Bunlar, çadırların kazıklarını, sopaları sırtlarında taşıyor, Müslümanlardan savaştan kaçanları dövüyorlardı. Ebu Süfyan bu savaşta belli bir taktiğin hazırlanmasına katılmıştı.

Hâşimî Soyundan Gelenler, Zekât Toplama Memuru Olarak Zekâtta Maaş Alabilirler mi?

"Sadakalar, Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere, sadaka toplayan memurlara, kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara, kölelerin kurtarılmasına, borçlulara, Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir. Allah her şeyi hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Tevbe, 60)

Zekât toplayan memurların durumundan daha önce bahsetmiştik. Alimler, Hâşimî soyundan gelen kimselerin zekât toplama memuru olarak, ücretlerini zekât malından alabileceği hususunda farklı görüşler belirtmişlerdir.

Ebu Hanife: "Hâşimî soyundan gelenler zekât toplamada görevlendirilemezler. Çünkü zekât Muhammed (sav)'e ve onun soyundan gelenlere helâl değildir" demiştir.

İmam Malik ve Şafii; Hâşimî soyundan gelenler de zekât toplama memuru olarak görevlendirilebilir ve ücretleri amellerinin karşılığı olarak zekât malından verilebilir. Çünkü onlar aldıkları ücreti hizmetleri karşılığında almış olmaktadır. Allah Rasulü (sav), Hz. Ali'yi Yemen'e zekât toplaması için göndermiştir. Ayrıca Rasulullah (sav) Hâşimî oğullarından bazılarını zekât toplama memuru yapmıştır. Yine Rasulullah (sav)'dan sonra gelen halifeler de Haşim oğullarından bazılarını zekât toplama memuru yapmışlardır.

Aslında, Hâşimî oğulları zekât malından pay alma hakkına sahip değillerdir. Çünkü onlara savaştan elde edilen ganimetten ve normal ganimetlerden hisse ayrılmıştır. Onların ganimetten payları, ganimetin beşte birinin beşte biridir. (Yani, yirmi beşte birdir). Savaştan elde edilen ganimetten payları ise beşte birdir. Fakat bugün ganimetler ve savaştan elde edilen ganimetler durmuştur. O halde bizlerin Haşimoğullarına ne yapmamız gerekir? Zekâtta pay vermezsek, açlarından ölürlər. (Haşimoğulları günümüzde seyyidler ve şerifler diye isimlendirilmektedirler. Hz. Hasan ve onun gibileri şerifler, Hz. Hüseyin ve onun gibileri de seyyidlerdir. Bugün bunlardan Yemen'de birçok insan bulunmaktadır. Hatta Afganistan'da da bunların soylarından gelenler vardır. Meselâ Sayyaf 'ın aslı seyyiddir). Şimdi bunlara zekât vermeyelim, hatta bağışlar da vermeyelim. Çünkü bazılarının göre Haşimoğulları'na sadaka da helâl değildir. Peki, bunlar ne yapsınlar? Açlarından mı ölsünler? Devlette memur değillerse ve fakirlerse bunlara zekât ve sadaka vermezsek durumları ne olacaktır?

Ancak, birçok alime göre Haşimoğullarına sadaka vermek helâldir. Kanaatimizce bugün fakir olan Haşimoğullarına zekât dahi helâldir. Nitekim alimlerin birçoğu bu kanaattedir.

Ayette geçen kalpleri İslâm'a ısındırılmak istenenlerden kimlerin kastedildiği hususunda daha önce izahat vermiştik.

"Kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara..." Bunlar, imanı zayıf olan kimselerdir. Allah Rasulü (sav)'ın, imanlarını kuvvetlendirmek isteyerek bağışlarda bulunduğu, İslâm'dan razı olmalarını, Allah Rasulünü ve İslâm'ı sevmelerini sağladığı mü'minler bunlardandır. Rasulullah'ın katıldığı savaşlardan elde ettiği ganimetlerin taşınan mallar bakımından en çoğu Huneyn gazvesinde elde edilenlerdir. Gayr-ı menkuller olarak elde edilen ganimetlerin en çoğu ise Hayber'in fethiyle elde edilen ganimetlerdir. Bu sebeple Hz. Aişe (r.anh) şöyle demiştir: "Hurmaya ancak Hayber'in fethinden sonra doyduk."

Allah Rasulü (sav) Hayber'i iki kısma ayırmıştı. Bir kısmını haraç arazisi olarak Yahudilere bırakmıştı. Yahudiler burayı ekip ürünün yarısını kendilerine ayırıp, yarısını da Allah Rasulü'ne vereceklerdi. İkinci kısmını ise, 1800 paya ayırmıştı. Çünkü Hayber savaşına katılan sahabelerin sayısı bir rivayete göre 1400, diğer bir rivayete göre 1500'dü. Ancak, arazinin taksim şekli gösteriyor ki, savaşa katılanlar 1400 kişiydi. İçlerinden iki yüzü atlı olduklarından üç hisse almışlardı. Bir hisse kendisine, iki hisse de atına pay almıştı. (1200 kişi = 1200 hisse. 200 kişi x 3 = 600 hisse. Tümü = 1800).

Rasulullah (sav) Huneyn'den taşınır olarak da epeyce ganimet almıştı. Meselâ 6000 kadın ve çocuktan oluşan köleler almıştı. 24.000 deve, 40.000 koyun ve 40.000 okiyye gümüş almıştı. Allah bu işlerin böyle olmasını dilemişti.

Düreyd bin Sımme'nin Mâlik Bin Avf'la Konuşması

Hevazin kabilesinin yaşlı ve tecrübeli bir adamı olan Düreyd b. Sımme (bu zat 120 yaşındaydı ve gözleri kör olmuştu), Hevazin Komutanı Malik bin Avf a şöyle demişti: "Ey Malik, işittiğim bu koyun melemeleri, deve böğürmeleri ve çocuk ağlamaları da ne?" Malik bin Avf: "Bunları ordu ile birlikte çıkarttım. Tâ ki orduyu dağılmaktan koruyarak savaşabileyim" cevabını verir. Düreyd de der ki: "Eğer yenilirsen onları kaybedip geleceksin, eğer savaşırısan sana hiçbir fayda sağlamayacaklardır" Malik bin Avf heyecanlı bir gençtir. Düreyd der ki: "Onları geri döndürelim." Malik: "Eğer onları geri döndürürseniz kesinlikle intihar ederim" der. Düreyd: "İntihar etme. Senin için önemli değil, hepsini kaybet de gel." (İşte gözü dönmüş olan komutanlar böyledir). Gerçekten bunların tamamı Müslümanlara ganimet olarak kalır. Malik yenilir, elhamdülillah.

Huneyn vadisi, Mekke ile Taif arasındadır. Müslümanların ordusu Huneyn vadisine girildiğinde, Malik bin Avf ve ordusu sabahın alaca karanlığında dağın eteklerinde bulunuyordu. Müslümanlara ok yağdırdılar. Müslümanlar kaçışmaya, sahabeler dağılmaya başladı. Önce, Mekke fethedildiğinde serbest bırakılan ve müslümanların ordularına katılan 2000 bin kişi bozguna uğrayarak kaçıştı, sonra da sahabelerin geneli bunlara tabi olarak kaçtılar. Rasulullah (sav)'ın yanında ancak on kişi sebat etmişti. Biliyor musunuz bunlar kimdi? Rasulullah'ın amcasının oğlu Ebu Süfyan b. Haris. (Aslında bu Ebu Süfyan, insanları hicvetmesiyle meşhur olan bir şairdi. O, Rasulullah (sav)'m hanımlarını ve kendisini şiirleriyle hicv ediyordu. Hatta Rasulullah (sav) Mekke'yi fethederken çadırının içinde bulunduğu bir sırada Ebu Süfyan gelip çadırın kapısına dayanmıştı. Rasulullah'ın hanımı Ümmü Seleme: "Amcan oğlu Ebu Süfyan çadırın kapısında" dedi. Rasulullah (sav) de: "Ne de amcam oğlu! Namusumu ayaklar altına aldı. Yüzünü görmek istemiyorum" dedi. Ebu Süfyan, Ümmü Seleme'ye: "Ona söyle ki, eğer beni kabul etmezse yeryüzünde ölünceye kadar başı boş bir şekilde dolaşıp duracağım." Bunun üzerine Rasulullah (sav) onunla görüşmeyi kabul etti. Ebu Süfyan da iyi bir müslüman oldu. İşte Huneyn Savaşı'nda Rasulullah'ın yanında kalanlardan biri de buydu.)

Ebu Süfyan, Rasulullah'ın katırının yularım tutuyordu. Vakıa, Rasulullah (sav)'ın yanında on kişi kalmıştı. İşte burada Rasulullah (sav)'ın hak peygamber olduğu ortaya çıkmaktadır. Rasulullah (sav) şöyle buyuruyordu: "Ben Peygamber'im, bunda yalan yok. Ben Abdulluttalib'in oğluyum (torunuyum)."

Biliyorsunuz ki, aslında bir komutan savaş esnasında yerini saklar, kimseye bildirmek istemez. Fakat Rasulullah (sav) sarsılmayan dağlar gibi yerinde karar kıldı ve bozguna uğrayan ordusuna haykırarak: "Ben peygamberim, bunda yalan yok, ben Abdulluttalib'in oğluyum" diyordu. Nihayet Rasulullah (sav) yerden bir avuç çakıl aldı ve bunu düşmanın yüzüne doğru savurdu, öyle ki, düşmandan gözüne çakıl girmedik hiçbir kimse kalmamıştı. Halbuki düşmanın sayısı 4000 kişiydi. Rasulullah çakılları atmadan

önce: "Kararsın hu yüzler" demiş, daha sonra da şöyle buyurmuştu: "Şu an Vatis denen vadi tandır gibi kızdı."

Evet, O'nun yanında, 4000 kişilik düşmanın karşısında sadece 10 kişi sebat etmişti. Rasulullah (sav), sesi gür olan amcası Abbas'a: (Hz. Abbas o kadar sesi gür biriydi ki, Medine'den altı mil uzaklıkta bulunan tepeden insanlara seslendiğinde onun sesini işitiyorlardı. Ee, bunlar maşallah acaib yiğitlerdi.) "Ey Abbas, bozguna uğrayan insanları çağır da gelsinler" dedi. Abbas da dağın eteğinde durarak şöyle seslendi: "Ey altında Rasulullah'a Rıdvan biatini yapan çınar ağacı mensupları! Ey biat eden topluluk, Rasulullah'a gelin, Rasulullah'a..." Burada savaş erleri olan Ensar, prensiplerine bağlı kalan Ensar ve İslâm dininden maddi hiçbir menfaat beklemeyen ve kazanmayan Ensar, develerinden inip Rasulullah'a doğru yöneldiler. Atlarını, develerini bırakıp yaya bir şekilde koştular ve Rasulullah (sav)'ın etrafında 100 kadar Ensar kenetleştiler. Bunların bineklerini bırakmalarının sebebi, gerisin geri kaçan Mekkeli Tulakalar'dan fırsat bulup geriye doğru binekleriyle dönememeleri yüzündendi. Bunların gelmesiyle savaşın seyri değişti. Diğer Ensarlılar da, Muhacirler de ve başkaları da geri dönüp bunların yanına geldiler. Böylece Rasulullah (sav) zafere ulaştı ve yukarıda zikredilen Hevazin oğullarından Huneyn Savaşı ganimetlerini elde etti. Rasulullah (sav) ganimetleri Mekke'ye götürmedi. Mekke'ye 16 km. uzaklıkta bulunan Ci'rane bölgesine gönderdi. Sahabelerden birine de: "Biz dönüp gelinceye kadar sen bunları muhafaza et" dedi. Oradan orduyu hareket ettirip Taif'i kuşattı. Taif'ten dönüp Ci'rane'deki ganimetleri taksime başlayınca, bu defa savaştan kaçan Mekkeli Tulakalar ve Rasulullah (sav)'ın aleyhine: "Bugünkü mağlubiyetiniz denize kadar uzanır, işte şimdi tılsım çözüldü" diyenler, hemen ganimetin başına üşüştüler ve develere göz diktiler.

Ensâra Ganimetlerden Daha Az Pay Verilmesi

Ebu Süfyan öne çıktı ve Allah Rasulü ona 100 deve ve 40 Ukiyye gümüş para verdi. Ebu Süfyan: "Oğlum Yezid için de ver" dedi. Allah Rasulü bir o kadar daha verdi. Ebu Süfyan: "Oğlum Muaviye için de ver" dedi. Allah Rasulü bir o kadar daha verdi. Ve Hakim b. Hizam'a 100 deve, Haris b. Hişam'a 100 deve, Süheyl b. Amr'a 100 deve, Huyeyt b. Abduluzza'ya 100 deve, Saffan b. Umeyye'ye 100 deve, Malik b. Avf a 100 deve, Âlâ b. Cariye'ye 100 deve verdi. Bunların hepsi de Mekke fethinden sonra serbest bırakılan Tulakalar'dandı.

Burada Rasulullah ganimetin tümünü Mekkelilere, bir de bedevilere dağıtmıştı. Ensar -ki, bunlar savaşın seyrini değiştiren ve çeşitli meşakatlere katlananlardı- buradaki ganimetlerden bir şey almamışlardı. Bu sebeple Rasulullah (sav)'a sitem ederek kendi kendilerine: "Rasulullah (sav) artık kavmini buldu" demişlerdi.

Ensar'ın lideri olan Şad bin Ubade Allah Rasulü'ne gelerek: "Ey Allah'ın Rasulü! Kavmim sana kırıldı" der. Allah Rasulü ona: "Sen onlardan değil misin?" der. Şad bin Ubade: "Ben sadece kavmimden bir adamım" (ben de onlar gibiyim) der. Allah Rasulü (sav) ona: "Onları bir meydanda topla" der. Şad bin Ubade Ensarı toplar ve Allah Rasulü (sav) gelerek onlara şöyle der:

"Ey Ensar topluluğu! Sizden bana ulaşan bu sözler nedir? Yoksa içinizden bana kızdınız mı? Ben sizlere geldiğimde sizler dalâlet içindeyken, Allah size benim vasıtamla doğru yolu göstermedi mi? Sizler muhtaç iken Allah benimle sizleri zenginleştirmede mi? Birbirlerinize düşmanken, kalplerinizi birbirinize kaynaştırmadı mı?" Bunun üzerine Ensar:

"Evet elbetteki Allah ve Rasulü daha lütfkâr ve daha büyük nimet sahibidir" dediler. Rasulullah (sav) da:

"Ey Ensar Topluluğu! Neden bana cevap vermiyorsunuz?" dedi. Ensar:

"Ey Allah'ın Rasulü! Sana ne cevap verelim? Şüphesiz ki, lütf ve ihsan ancak Allah ve Rasulüne aittir" dediler. Rasulullah da buyurdu ki:

"Ey Ensar topluluğu! Allah'a yemin olsun ki, eğer isterseniz şunu diyebilirsiniz ve söylediğiniz de doğrudur. Sen bize yalanlanmış olarak geldin, biz sana inandık ve tasdik ettik. Sahipsiz bir şekilde geldin, biz sana yardım ettik. Kovulmuş olarak geldin, biz seni barındırdık. Muhtaç olarak geldin, biz seni muhtaç bırakmadık. Ey Ensar topluluğu! Şimdi sizler bana, sizin Müslümanlığınıza güvenerek, bir kısım insanlara müslüman olmaları için kalplerini ısındırmak üzere bazı dünya metalarını vermemden dolayı mı kızılıyorsunuz?" (Yani, iman ehline göre paranın değeri yoktur demek istemiştir.)

"Ey Ensar topluluğu! İnsanların koyun ve develerle göçlerini alıp gitmelerine, sizin de Rasulullah'la birlikte göçlerinize gitmenize razı değil misiniz? (Yani, sizler beraberinizde vahyin kaynağı olan Peygamberi götürüyorsunuz. Onlar ise bir kısım dünya metaları götürüyorlar. Şimdi Rasulullah mı daha değerli yoksa hâşâ bir kısım deve ve koyunlar mı?) Ey Ensar topluluğu! Allah'a yemin olsun ki, eğer hicret olmasa, ben Ensar'dan bir fert olurdum. Şayet bütün insanlar bir yolu tutsa, Ensar da başka bir yolu tutsa ben Ensar'ın tuttuğu yoldan giderim. Ey Allah'ım, sen Ensar'a, onların çocuklarına ve onların çocuklarının çocuklarına merhamet et!"

Bunun üzerine orada bulunan Ensar, ağlamaya başladı. Öyle ki göz yaşlarıyla sakalları ıslandı. Ve şöyle dediler: "Biz, Allah ve Rasulünün payımıza düşmesine razı olduk..." Yâ selâm... Ya selâm... Biz Allah ve Rasulünün payımıza düşmesine razı olduk diyorlar. Ee, Sahabeler prensip sahibi insanlardı. Fakat Abbas b. Mirdas bunu yapamadı. Rasulullah'ı eleştiren kasidesini yazdı. Çünkü o, on ile yirmi arasında az deve almıştı.

Bu gibi insanlar, dillerini dışarı sarkıtlılar, gelip geçici dünya malı arkasında böylece solurlar. İş ciddiyete bindiğinde kaçarlar. Ganimetlerden faydalanmaya gelince, hemen başına üşüşürler. Fakat yiğitlik bu değildir. Yiğitlik, cahiliye şairi Anter b. Şeddat'ın dediği gibi: "Savaşa dalarım, ganimetlere karşı iffetli davranırım" olmaktır.

Bir bedevi İslâm'a girer. Rasulullah (sav)'la birlikte savaşır, Rasulullah (sav) de ona ganimetten pay verir. Bedevi de: "Bu ne?" der, Rasulullah: "Bu senin ganimetten payın" buyurur. Bedevi: "Ben sana bunun için uymadım, ben bunun için gelmedim, ben sana şuram vurulsun da cennete gireyim diye uydum" cevabını verir. Bu bedevi ikinci bir kez savaşa katılır. Aynen gösterdiği yerden yara alarak öldürülür. Rasulullah da sorar: "Bu, o adam mı?"

Sahabeler de: "Evet ya Rasulullah!" derler.

Rasulullah da: "Bu, Allah'a karşı samimi oldu, Allah da buna inandı."

Kardeşim, sen buraya bir kalaşnikof elde etmek için mi geldin? Şimdi sen, birinci örnekte zikredilen bedevi Abbas b. Mirdas gibi misin, yoksa son örnekte zikredilen şehid olan bedevi gibi misin? İnşallah bu kardeşimiz, son bedevi gibidir. Allah'a karşı samimidir, Allah da onu doğrulayacaktır. Evet, Medineli Ensar prensip sahibi insanlardı. Bunlar, Allah'ın dininin yardımcılardı. Allah onları dinine yardım etmek için bekletmiş ve hazırlamıştı. Bu davayı yüklenen her insanın iffetli, âliyü'l-cenab olması gerekir. Gelip geçici dünya malına tenezzül etmemesi icab eder. İnsanların yaşantısına göz dikmemeleri gerekir. İnsanlar, altın ve gümüş için savaşırken, dava adamları ileriye dönük planlarını yaparlar. Bir takım insanlar ganimetler peşinde koşarken mücahidler, Kandahar ve Nengahar'ı nasıl alacaklarını düşünürler. Bazıları gelir de bizim maaşlarımız şöyle ve şöyle az derlerse, onlara gel bizimle birlikte Caci bölgesinde şehid ol kurtul, derler.

Bir kısım insanlar, eğer size katılırsak malımız azalıyor, dünyamız mahvoluyor derlerse onlara, gel sen de bizim gibi yerleri döşek, gökleri yorgan et. Aç kaldığında karnına taş bağla, derler. Bu tür serdengeçti bir şair şöyle diyor:

Bir kısım insanların rabbi malları ise,
Allah'a hamd olsun benim böyle bir mabedim yoktur.

Evet, bir kısım insanlar mala taparlar. Onun kuludurlar. Rasulullah (sav) bunların aleyhine beddua ederek: "Dinara, dirheme, kutnu kumaşa kul olanların burnu yere sürünsün" buyurmuştur. Aslında insanlar iki sınıftır. Üçüncü bir sınıf yoktur. Ya cihad edenler veya dünyaya kul olanlar. Rasulullah (sav) de şu hadis-i şerifinde bu iki sınıfı karşılaştırarak şöyle buyurmuştur: "Dinara kul olanın burnu yere sürünsün, dirheme kul olanın burnu yere sürünsün, kumaşa kul olanın burnu yere sürünsün. Kendine bir şey verildiğinde pek memnun olur, verilmediğinde ise öfkelenir kızar. İşte bunun burnu yere sürünsün ve baş aşağı dikilsin.

Bunun bir yerine bir diken batsa, onu çıkarmaktan da acizdir. Ne mutlu o kula ki, Allah yolunda atının yularından tutmuş (sırtına binmiştir), saç baş birbirine karışmış ve ayaklarını toz bürümüştür. Ona nöbet tutma görevi verilse onu yerine getirir. Orduyu arkadan koruma vazifesi verilse onu yapar. İzin istese kendisine izin verilmez, aracı olmaya kalksa aracılığı kabul edilmez. (Buharı, Kitap cihad, bab: 70, Kitap Rikak, bab: 10; İbn Mac f Kitap Zühd, bab: 8)

Evet bu gibi insanlar dünyaya bakmazlar. Dünya kendilerine nasip olursa da onu kalplerine yerleştirmezler. Bunlara göre dünya amaç değil araçtır. Bunlar yaşamak için yerler. Yemek için yaşamazlar. Diri kalmak için keş (kurutulmuş çökelek) yerler. Bu münasebetle Ebu Abdullah Usâme bin Ladin kardeşimizi aziz ve celil olan yüce Allah'ın muhafaza etmesini niyaz ederiz. Yeryüzünde bu adam gibisini görmedim. Kendi evinde fakirlerin yaşantısı gibi bir hayat yaşamakta. Hac veya umre için Cidde'ye gittiğimde onun evine giderim. Evinde ne bir sandalye ne de bir masa var. Kendisi dört evli. Evlerinin hiçbirinde bir sandalye veya bir masa yok. Sıradan bir işçinin evi gibi. Bununla birlikte kendisinden Allah için bir yardımda bulunmasını istediğiniz zaman, çekini çıkarıp yazdığı en az miktar bir milyon riyal olur.

O, kız kardeşlerinden birisine giderek İbn Teymiye'nin mal ile cihad konusundaki fetvasını okur. Kız kardeşi çekini çıkarır ve cihad için 8 milyon riyal bağışlar. Bu 40 milyon rupi etmektedir. Bir takım bilgiler gelerek kız kardeşine: "Sen delirdin mi?" diyerek bu yardımdan vazgeçmesini veya meblağı azaltmasını söylerler.

Bir defada 8 milyon riyal birden verebilmek!

Bu yardımda bulunan kıza gelenler: "Sen kiralık bir dairede oturuyorsun... Bir milyon riyala sen bir ev yaptırabilirsin," diye ısrarla söylerler. Bunun üzerine kız yardımda bulunduğu 8 milyon riyalin, 1 milyon riyalini geri alarak ev yaptırmaya karar verir ve kardeşi Usame'nin yanına gelerek ona der ki: "Ey Usame, ey kardeşim! Bir milyona ben bir ev yaptırmak istiyorum..." Bunun üzerine Usame kız kardeşine: "Allah'a yemin ederim ki, verdiğin yardımlardan bir riyalini dahi sana geri vermeyeceğim. Çünkü sen rahat bir dairede yaşamaktasın, insanlar ise oturacak bir çadır dahi bulamadıklarından ölmekteler" der.

Kardeşimiz Ebu Abdullah Usame gelip yanınıza oturduğunda siz onu bir hizmetçi zannedersiniz. Son derece edep ve aynı zamanda yiğittir. Vallahi ben onu yanımda şu şekilde tutabildim. Abdurrahman Sayyaf'a dedim ki: "Sen bir karar çıkar, bu kardeşimizin buradan ayrılmasını yasakla. Çünkü bu devamlı cephede savaşmak istiyor. Tansiyonu düşük, cepleri tuzla dolu, matarasında su var. Yürüyemeyince tansiyonu yükselsin diye tuz yutup üzerine su içiyor. Benim evime geldiğinde de telefon çaldığında ben kalkmayayım diye hemen koşup onu bana getiriyor. Bu ne terbiye, bu ne edep, bu ne haya, bu ne yiğitlik. Allah bunu muhafaza eylesin inşallah. İslâm davasının bir takım yiğitlere ihtiyacı vardır. Yoksa sizler Cennet'e bir kuruşla mı girmek istiyorsunuz?! Bir riyalle mi girmek istiyorsunuz? Cennete bir riyal karşılığında girilemez. Cennet kendi yolunda kurbanlar ister..." Kardeşimiz Abdullah ilk beni davet ettiğinde Ramazan ayı idi. Ben davetine icabet ettim. O, akşam ezanı okunurken bir tabak çorba getirdi. İçinde biraz kemik, bu kemiklerin üzerlerinde azca et bulunuyordu. Ayrıca iki üç çiğnem de et bulunuyordu. Hülâsa bu kardeşimiz tüm varlığına rağmen dünyadaki yaşantısı böyle mütevazı...

Bu cihada bir çok yiğitler katılmış ve kendilerini Allah yolunda kurban etmişlerdir. İşte bunlardan bazıları askerî kışlânın komutanı Nurettin kardeş, Ebu Burhan kardeş... Nurettin kardeş şu an cepheye gitti. Rabbimiz onu muhafaza eylesin. Babası Ürdün bakanlarından biridir. Kendisi de Ürdün'deki en büyük şirketlerden birinin şube başkanıdır. Mısır İskenderiye Üniversitesi Mühendislik Fakültesi mezunudur ve mühendistir. İlk geldiğinde mücahitlerin ve burada olanların resimlerini çekip geri döndü. Amman'a gittiğinde evlerinin yanında bulunan mescitte hutbe okudu. İkinci günü yanıma geldi ve dedi ki: "Artık ben Afganistan'a gitmek istiyorum." Yastığının altına bir kâğıt yazıp aile efradına: "Ben Afganistan'a gidiyorum, beni aramayın" diye yazıp koydu. Buraya geldi, bir daha da geri dönmedi.

Daha önce de zikrettiğimiz gibi babası Ürdün'ün bakanlarından biri idi. Biz buna ayda 1000 rupi maaş veriyorduk. O yaklaşık şada denilen yerde cephede on ay geçiriyor, hanımının yanında ise iki ay geçiriyordu. İki yıl önce burada, İslamabad'da evlendi. Hanımının yanında kalamadığından çocuğu yeni oldu.

(Şeyh Abdullah Azzam bekâr olarak gelen her mücahide aylık 200 riyal maaş bağlıyordu. Bu 1987 yılına kadar devam etti. Daha sonra cihada gelen kardeşlerin sayısının artması sebebiyle bu maaş kaldırıldı, yerine mücahitlerin ihtiyacı olan şeyler kendilerine verilmeye başlandı. Evli olarak gelenlerse, kendilerine yetecek kadar maaş bağlanmaya devam ediyordu).

Ebu Davud kardeş... şu an genel hizmetler müdürüdür. Babası Amman'daki tüccarların önde gelenlerindendir.. Medine İslâm Üniversitesi'nden mezundur. Fakülteyi bitirdikten sonra babasına:

"Ben yüksek lisans yapmak için gitmek istiyorum" der. Babası:

"Nereye gideceksin?" Ebu Davud:

- "Dr. Abdullah Azzam'ın yanına gideceğim" der. Bunun üzerine babası:

"Doktor Abdullah Azzam ne kadar maaş alıyor ki? En yüksek dereceden maaş aldığını düşün, olsa olsa beş yüz dinar maaş alır! Ben sana 500 dinar maaş vereyim ve sen şirkette otur" der. Bunun üzerine oğlu:

- "Hayır, ilim talep etmek vaciptir ve ben İslâm Üniversitesi'nden mezun oldum. İlmimi devam ettirmek istiyorum" der. Gerçekte ise, yüksek lisansı veya ilim tahsil etmeyi düşünmüyor, Allah yolunda cihad etmeyi istiyordu. Nitekim hanımı ile birlikte Afganistan'a geldi. Hanımı başından rahatsızlanınca onu tedavi için Ürdün'e gönderdi. Daha sonra kendisi dönüp geldi, sabretti. Biz ona daha önce 1000 rupi veriyorduk. Tabii ki evlenince ailesinin masraflarını biz üstlendik.

Ebu Huzeyfe kardeş... 18 bin öğrencinin okuduğu özel bir okulun müdürü idi. İstifa etti ve cihada geldi...

Ebu'l-Hasan el-Medeni... Kral Abdülaziz Üniversitesi tarafından doktorasını yapmak üzere Amerika'ya gönderilen talebelerdendi. Doktorayı bıraktı ve Peşaver'e geldi. Cihada katıldı. Aynı şekilde bu kardeşe de aylık 1000 rupi veriyorduk.

Dava Adamları

İslâmî mücadele, kendi nefislerini Allah yolunda adanmış insanlar ile yürür. Kendi menfaatini düşünen kimselerle İslâmî çalışmanın yürümesi mümkün değildir. Aziz ve celil olan şanı yüce Allah'ın yolunda yapılan cihad ancak her türlü gayretin sarf edilmesi ve kendi yolunda kurbanlar verilmesi ile devam eder. Zorlukları sırtlanmak gerekir. Allah yolunda cihadın bedelini ödemek gerekir. Canla, malla aileyle bu bedelleri ödemek gerekir. Yükümlülükler iki şeydir, üçüncü bir şey yoktur. Bu iki şey de: Ya ümmetin dertlerini yüklenip onlarla dertlenmek ya da nefsin şehvanî arzularını yerine getirmektir. Kişi ya ümmetin sorunlarını üstlenecek ve bu uğurda kurbanlar verecektir ya da bir kafes içerisinde hanımı ile birlikte yaşamaya mahkum olacaktır... İslâmî davet ve prensipler ancak kendisini bu uğurda feda edebilecek kimselerle zafer bulur.

Şeyh Temim el-Adhani... Birkaç gün önce bir aradaydık, ona şöyle dedim:

"Suud'a döndüğünde belki de seni tekrar vazifeye alırlar." Bunun üzerine bana:

"Aylık maaşım 24.500 riyaldi. Allah'a yemin ediyorum ki, bana 100 bin riyal verseler dahi cihaddan geri dönmeyeceğim."

İnanır mısınız kardeşler Şeyh Temim'in ailesinin yediği her lokma borçladır. Şeyh Temim ailesini Katar'da bırakarak cihada gelmiştir. Miktarını ancak yüce Allah'ın bildiği birçok borcu vardır. Birkaç gün önce onunla birlikte odada otururken kardeşlerden bir tanesi geldi ve malî sıkıntıda olduğunu, yardıma ihtiyacı bulunduğunu söyleyerek halinden şikâyet etti. Bunu dinleyen Şeyh Temim kardeş gözyaşlarını tutamayıp ağladı. Zaten onun gözleri devamlı yaşlıdır. Kardeşlerinin problemlerini gördüğünde hemen ağlar. Siz de onu görüyorsunuz. Daha sonra yanımdan çıkarken bana:

- "Bu kardeşin borcunu benim hesabıma ekleyin" dedi. Ben:

"Ey Şeyh Temim! Nereden bunu vereceksin? Zaten senin 50 bin veya 100 bin dinardan daha çok borcun var." dedim. Bunun üzerine bana:

- "Benim borçlarımı inşallah Allah ödettirecektir. Ben borçlanıyorum, ödemesini Allah'a bırakıyorum" cevabını verdi.

İşte bunlar örnek şahsiyetlerdir. Örnek şahsiyetler olmadan İslâm nasıl zafere ulaşacaktır? Mutlaka yapılan işlerin pahasını ödemek gerekir. Bunların pahasını ödeyecek dâhi insanlar olmadan bu kervan nasıl yürüyecektir? Bu kabile nasıl menziline ulaşacaktır? Diğer yandan geçici dünya malı peşinde dilini sarkıtarak koşanlara gelince bunlar cihada da katılsalar ya ganimet elde etmek için veya şurayı burayı yağmalamak için yahut maddi herhangi bir çıkar elde etmek için katılırlar. Bunlar hiçbir işe yaramayan insanlardır. Bunlar ne bir idealin zafere ulaşması için faydalı olurlar, ne de bir inancın insanlara aktarılması için. Aksine bunlar insanların sırtında adeta bir yük ve bir kamburdur. Onlar seni taşımaz, sen onları taşırsın.

Arap kardeşlerimizden cihadda örnek şahsiyetler çoktur. Hepsini anlatamam. Her birinin kendisine ait problemi ve durumu vardır. Bununla birlikte dağlar gibi olan problemleri aşıp cihada katılmışlardır. Afganlılardan da bu gibi insanlar pek çoktur. Her bir komutan hakkında yazı yazacak olan bir kitap oluşturur. Meselâ:

Üç gün önce şehid olan Safiullah Afdali kardeş... On beş yaşından beri cihadda bulunuyordu. Ve otuz yaşında şahadete ulaştı. Onun kardeşi ise 1975 senesinde komünist inkılâptan üç yıl önce Penşir çarpışmasında şehid olmuştu. Safiullah, Herat bölgesindeki İslâmî çalışmayı başlatan kimselerden birisiydi. Ruslar bunun korkusundan titriyorlardı. İran'a girdiğinde İran Devleti ona saygı duyuyordu. Bu zat düşman merkezlerine bizzat kendisi hûcum edip onları imha ediyordu. Bir defasında şu an fethedilmiş olan ve İslâm'ın kalesi sayılan müstahkem bir mevki haline getirilmiş komünistlere ait bir köye girdik. Orada dehlizlerin içinde komünistlerin ileri gelenlerini arıyordu. Elini uzattı, dehlizde bulunana:

"Hadi çık dışarı!" dedi. Dehlizde saklanan adam;

"Sen kimsin?" diye cevap verdi. Safiullah:

"Ben Safiullah'ım" diye cevap verdi. O kişi de:

"Başka birinin beni esir etmesinden senin esir etmen daha hayırlıdır" deyip Safiullah'ın elinden tuttu ve dışarı çıktı.

Evet, bütün insanlar bu zata saygı duyuyorlardı. Herkesin sevgi ve takdirini kazanmıştı. Bakınız bu kadar sevilen bir kişi olmasına rağmen Tahir kardeş bana şunu söyledi: "Biz Safiullah el-Afdali için tutacağımız evin kirasını istiyoruz. Çünkü evi yıkılıyor. Her tarafı rutubetli, içinde onlarca akrabaları, muhacirler ve mücahidler oturuyorlar." Evet, bu mücahid bu kadar iffetli idi. Öldükten sonra evinin yıkılmaya yüz tuttuğu görüldü.

Abdulvedûd Han, Bedahşân'ın komutanı idi. İki ay önce şehid edildi. Ailesinden de 60 kişi öldürülmüştü. Babası, dört kardeşi ve akrabalarından 60 kişi... Kendisi, ailesinin sağ kalanı idi. Abdulvedûd, Ruslar karşısında dimdik duran yüce bir dağ gibiydi. Bunlar Rusya'nın sınırlarını geçip, daha içerilere girerek orada eylem yapıyorlardı. Abdulvedûd, Beşir ve birkaç mücahid ve bunun gibi örnek şahsiyetler ve bunlardan görülen bu fedakârlıklar olmasaydı, hiçbir dava zafere ulaşamaz ve hiçbir din ayakta duramazdı. Hiçbir namus korunamazdı Şairin de dediği gibi:

Yüce şerefler yanlarında kan akıtılmadıkça

Saldırılarından korunamazlar.

Tabii ki malını harcamada cimri davranan ruhunu Allah yoluna vermekte de cimri davranacaktır. Bu tabii bir neticedir. Çünkü mal candan daha ucuzdur. Zira kendini kurtarmak için bütün malım feda edebilirsin. Peygamber Efendimiz (sav) mal ve canını Allah yolunda harcamayanlar için şu hadis-i şerifi buyurmuşlardır: "Kişideki en kötü haslet; kalbini yerinden koparacak gibi olan korkaklık ve onu yok edecekmiş gibi olan cimriliktir." (Ebu Davud Kitap cihad, bab: 21; Müsned-i İmam Ahmed, c. II, sh. 302. 320)

Yüce Mevlâ da genelinde insanı vasıflandırarak şöyle buyurmuştur: "Gerçekten insan sabırsız ve hırslı yaratılmıştır. Başına bir felaket geldiği zaman feryat eder, kendisine bir hayır dokunduğu zaman da çok cimrileşir. Ancak şunlar müstesnadır: Namaz kılıp namazlarına devam edenler, mallarında isteyenin ve yoksulun belli bir hakkı olduğunu kabul edenler, hesap gününe iman edenler." (Meâric, 19-26)

Hakikaten şanı yüce olan Allah, Afgan cihadı ile birçok Arap kardeşe ikramda bulunmuştur. Ben cihada gelen evli kimseleri cihadın temel taşı olarak gördüm. Vakıa evli olarak cihad etmek çok zor ve büyük bir yük. Bununla birlikte evli müslümanlar cihadın temel taşları. Birçok zorluklara onlar katlanıyorlar. Yüklerin çoğunu onlar taşıyorlar, gençler ise cihad ediyorlar ama

evliler kadar istikrarlı değiller. Bu sebeple işlerimizin çoğunu evlilere yaptırıyoruz. Evlilerin hanımları burada olduğundan dönüp gidecekleri bir yer kalmıyor. Bekârlar ise her gün bir yere gitmek, orada cihad etmek istiyorlar. Ayrıca nişanlanma, evlenme ve benzeri şeyleri de düşünüyorlar. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır:

"Peygamberlerden bir peygamber savaşa çıkar ve kavmine der ki: "Bir kadınla nikâhlandığı halde henüz onunla zifafa girmemiş olan benimle cihada gelmesin. Yine evler yaptığı halde henüz tavanlarını bitirmemiş olan benimle cihada katılmasın. Keza hamile olan koyun veya develer alıp onların doğurmalarını beklemekte olan kimse benimle birlikte cihada katılmasın." Bu peygamber cihada devam etmiş, belli bir kasabaya yaklaştığında ikinci vakti veya ona yakın bir vakit olmuş ve güneşe hitap ederek: "Sen de bir memursun, ben de. Ey Allah'ım! Sen bu güneşini durdur" demiş. Güneş, bu peygamber o kasabayı fethedinceye kadar olduğu yerde durdurulmuştur. Peygamber orayı fethettikten sonra ganimetleri toplamış, fakat ganimetleri yakmak için gökten gelen ateş onları yakmamış (İslâm'dan önceki dinlerde ganimetler mücahidlere helâl değildi, onlara gökten bir ateş gelip yakıyordu). Bunun üzerine peygamber: "Sizin içinizde ganimetten mal kaçırın var, her kabileden bir kişi benimle biatleşsin" dedi. Bu kabilelerden birinin temsilcisi peygamberle biatleşirken eli peygamberin eline yapışıp kalmış, peygamber de ona: "Ganimetten mal kaçırınlar sizin içinizde. Bu sebeple bütün kabile benimle biat etsin" demiştir. Biat esnasında o kabileden iki veya üç kişinin elleri biat alan peygamberin eline yapışıp kalmış, peygamber de onlara: "Ganimetten kaçırılan mal sizde" demiştir. Bunun üzerine onlar altından imal edilen sığır başı gibi bir külçe getirmişler, onu ortaya koymuşlardır. Ateş gelmiş, ganimeti yakıp bitirmiştir. Sonra Allah Teala bizim zafiyetimizi, acizliğimizi görünce ganimeti bize helal kılmıştır."(Buhari, kitap el-Hums, bab: 8)

Görüldüğü gibi savaşa çıkan peygamber akli geride kalacak olan insanların kendisi ile birlikte savaşa çıkmamalarını istemiştir. O, cihad için canlarını cennet karşılığında satabilecek olanları talep etmiştir.

Bütün bu izahlardan sonra açıklamaya çalıştığımız zekât sınıflarına tekrar dönelim. Bu sınıflardan biri de kalpleri ısındırılmak üzere kendilerine zekât verilen gayr-i Müslimlerdir. [İslâm'ın zafere ulaşmasından sonra bu gibi insanlara zekât verileceği hususu âlimler arasında ihtilâfıdır:](#)

Kalpleri İslâm'a Isınsın Diye Gayri Müslimlere Zekât Vermenin Hükümü:

a. Hz. Ömer, Hasan el-Basrî, Amir eş-Şabî ve benzeri âlimlere göre İslâm'ın zafere ulaşarak aziz kılınmasından sonra artık bu sınıftan olan insanlara zekâttan pay verilmez. Ebu Hanife ve İmam Malik de bu görüştedir. Çünkü Allah Teala artık kâfirlerin gücünü kırmış, İslâm'ı ve müslümanları şereflendirmiştir. Hz. Ebubekir döneminde sahabeler bu sınıfın zekâttan pay alamayacağı hususunda icma etmişlerdir. Bu sebeptendir ki o zamanda ki kabilelerin başkanları olan Akra bin Habis ve Uyeyne bin Hısn isimindeki iki kişi Hz. Ebubekir'in hilafeti döneminde ona gelip: "Biz zekâttan olan payımızı istiyoruz" demişlerdir (bunlara kalplerini İslâm'a ısındırıp imanlarını sağlamlaştırmak için daha önceleri zekâttan pay veriliyordu). Hz. Ebubekir bunlara bir kâğıt yazıp vermiş ki beytülmalı idare eden Hz. Ömer bunlara zekâttan paylarını versin. Hz. Ömer bu kâğıdı alınca yırtıp atmıştır. Bunun üzerine onlar Ebubekir'e giderek: "Biz anlamak istiyoruz. Sen misin halife yoksa Ömer mi?" demişlerdir. Hz. Ebubekir de: "İstediği taktirde odur" demiştir. (Maşallah ne edep, ne saygı, ne sevgi. Sahabelerin birbirlerini sevmeleri çok acaip. İşte böyle bir sevgi tesis edilmediği sürece müslümanlar zafere ulaşamazlar. Çünkü sevgi insanları, kardeşlerini kurtarmak için canlarını feda etmeye sevk eder).

Hülâsa Hz. Ömer bunlara zekâttan pay vermemiş ve böylece müellefe-i kulûba zekâttan pay verilmemesi üzerinde icma yapılmıştır.

Burada yeri gelmişken müslümanların birbirlerine karşı nasıl fedakârlık yaptıklarına bir örnek olarak şu Reks Makarun adlı hristiyanın müşahade ettiği bir olayı size aktarmak isterim: Bu kişi kaçakçı idi. Abdunnasır döneminde onu yakalayıp hapishaneye attılar. Onu Müslüman Kardeşler'in arasına koydular. Çünkü Mısır iktidarı Müslüman Kardeşler'in yanına onlardan etkilenir diye herhangi bir Müslüman'ı hapsedemiyorlardı. Yahudi ve hristiyanları onların yanında hapsedmekte bir mahsur görmüyorlardı. Çünkü onların Müslüman Kardeşlerden etkilenmeyecekleri kanaatinde idiler. Hülâsa Reks denilen bu Hristiyan Müslüman Kardeşler'le birlikte Tura Hapishanesi'nde bulunurken mahkumların kurşuna dizilme olayı meydana geldi. Hapishane bekçileri içerde bulunan Müslüman Kardeşler'e mensup olan kişilere otomatik silahlarla ateş açtılar. İşte koğuşlardan birinde bulunan Reks Makarun şunları anlatıyor:

"Ben onlarla birlikte koğuştaydım. Koğuşun kapısı tabii demirdendi. Yarısı saç halinde diğer yarısı da parmaklık şeklinde idi. Ben bir sandığın arkasında gizlendim. Aniden koğuşun ışıkları söndürüldü. Sandığın arkasından baktım ki gençler parmaklıkların arasını kolları ile tikiyorlar ki kurşunlar evli olan arkadaşlarına isabet etmesin. Ve diyorlar ki: "Sizin çocuklarınız var, ölmeye bizler daha müsaidiz." Reks Makarun sözlerine devamla diyor ki: "Ben bu manzarayı gördükten sonra doğrusu kendimi çok küçük hissettim. Sıradan bir insan olduğumu anladım." Bu Reks denilen adam bu fedakârlıkları gördükten sonra hapishaneden çıkar çıkmaz harika bir kitap yazdı. Kitabın adına "Gördüklerimi Anlatmaya Yemin Ettim" ismini koydu. Kitabında; kahramanlık ve er meydanında şehid düşen filan filan kardeşlerime ithaf ediyorum diye yazdı. Bu adam müslüman olmamıştı, fakat fedakârlıklar onu büyülemişti. Çünkü hapishanede çoğu üniversite mezunu avukat, mühendis ve âlimlerden oluşan otuz yedi kişi öldürülmüştü. Etleri duvarlara yapışmıştı. Kemikleri parça parça olup dışarlara fırlamıştı. Çünkü onlar müslümanları ağır makinalılarla taramışlardı.

Vakıa kişilerin canlarını feda ettikleri yerler düşmanı da şaşırtır, dostu da hayrete düşürür. Herhangi bir ilke uğrunda ne kadar fedakârlıkta bulunulur ve kurban verilirse o ilke o kadar saygıdeğer olur. Uğrunda fedakârlık yapılmayan ilkeler ise bizzat kendi kayanları tarafından da, insanlar tarafından da alay konusu olur.

Gerçek şu ki İslâmî bir cemaat birbiri ile kaynaşmış, birbirini seven, hep birlikte canlarını feda etmeye hazır olan kardeşlerini korumak için ölüme giden insanlardan oluşursa işte bu cemaat inşallah zaferin ilk adımı ve sinyalıdır.

b. Ancak müellefe-i kulûba zekâttan pay verilmesi hususunda tercihe şayan görüş şudur: Yine müslümanlar zayıf düşer de bir takım insanların kalplerinin İslâm'a ısındırılmalarına ihtiyaç hissedilirse bunlara zekâttan pay verilebilir. Nitekim bugün Afganistan'daki cihad emirleri kabile liderlerine yollan kesmesinler ve kendilerine yol açsınlar diye zekâttan pay veriyorlar. Mücahidlerin mallarından pay veriyorlar. Çünkü bazı kabilelere bunlar verilmeyecek olursa yolları kesiyorlar. Bu sebeple mücahidler hatta yetimlerin, dulların paylarından ve zekât mallarından bunlara mal veriyor ve cihadın devamını sağlıyorlar. Sanıyorum ki şu an içinde bulunduğumuz yer bile mücahid Sayyaf tarafından kiralanan bir yerdir. Üzerinde çadır kurulan bu yerlerin hepsine mücahidler geldiğinde buraların halkı gelip: "Sizler bizim aramızda nasıl kalabilirsiniz? Bizler buraların mahsullerine, ağaçlarına muhtacız" demişlerdir.

Halbuki bizler onlar gelince bize yardım edeceklerini, işte çocuklarımız alın onları asker edin diyeceklerini sanıyorduk. Aksine onlar gelip ağaç hakkı güdüyorlar. Ne kadar acaip değil mi? Biz kendilerine bunu hatırlattığımızda doğrusu utandılar.

İşte bu noktalar göz önünde bulundurulacak olursa âyet-i kerimede geçen müellefe-i kulûba zekâttan pay verilme meselesinin tamamen nesh edilmediği görüşü tercih edilir. Biz de bu kanaatteyiz. İhtiyacımız olduğu her zaman bu sınıfa da zekâttan pay verebiliriz.

Köleler

Ayet-i kerimede kölelere de zekât verileceği belirtilmektedir. Bundan maksat bir kısım kölelerin bedelleri ödenilerek azad edilmeleridir. Bununla birlikte kâfirlerin elinde esir bulunan müslüman kölelerin zekât malı ile satın alınıp azad edileceği ihtilaftır. İbn Habib'e göre bu caizdir. Çünkü İslâm diyarında bulunan kölenin satın alınarak azad edilmesi zekâtımızın bir gereği olarak kabul edilir ise, bir kâfirin eli altında bulunan müslüman esirin zekât malıyla kurtarılması nasıl caiz olmaz?

Borçlular

"... borçlulara..." Bundan maksat fakir olduğu halde borçlu olanlar veya borcunu ödeyemeyecek derecede aciz olanlardır.

Bununla birlikte işlenen cinayetler neticesinde hükmedilen diyetleri müslümanların arasını bulmak için başkalarından borç alarak ödeyen zenginlere de zekâttan verilir. Yine kabileler arasını uzlaştırmak için borç olarak harcayan varlıklı insanlara da Ödedikleri diyetin ve harcadıkları malların karşılığı zekât malından verilir. Velev ki bu adamlar zengin dahi olsalar yine verilir. Yeter ki bu adamlar bu verdikleri malları başkalarından borç alarak vermiş olsunlar. Ancak bu son görüş İmam Şafii ve Ahmed bin Hanbel'in görüşüdür. Onlar görüşlerine delil olarak Kabise bin Muharik'in rivayet ettiği şu hadisi delil göstermişlerdir: Kabise diyor ki: Ben bir

borcu üzerime aldım. Bundan sonra Rasulullah (sav)'e geldim.O meseleyi Rasulullah'a sordum. Rasulullah (sav)'de buyurdu ki: "Bekle, zekât malı gelince biz senin üzerine aldığın o borcun ödenmesini emrederim." (Müslim, Zekat, bab: 109; Ebu Davud Zekat, bab: 26;Nesai, Zekat, bab: 80)

Allah Rasulü (sav) sahih bir hadiste de şöyle buyurmaktadır: "Zengin bir insana sadaka (zekât) vermek helal olmaz. Ancak şu beş sınıf insan hariçtir:

Allah yolunda cihad eden,
Zekât toplamak için görevlendirilen,
Borçlu olan,

Malı ile köle satın alan,

Yahut şu adama ki onun fakir bir komşusu vardır, kendisine zekât verilmiştir. Fakir olan komşusu da o zengin kişiye zekât malından hediye vermiştir."(İbn Mace, Zekat, bab: 27; Muvatta, İmam Malik, Zekat, bab: 29; Ayrıca bkz: Tirmizi. Zekat Bab: 23; Nesai, Zekat, Bab: 80, 90)

Fakir insana zekât verilir, fakir de onu zengin komşusuna hediye ederse zengin komşunun hediye olarak bu zekâtı alması caiz olduğundan Rasulullah (sav) Berire isimli takva sahibi bir cariyeye gelen sadakaları hediye olarak kabul ediyordu. Rasulullah Berire'ye zekât olarak hurma veriyordu. Berire de bu zekât hurmalarından Rasulullâh'a hediye ediyordu. Rasulullah da kabul ediyordu. Ve diyorlardı ki: "Ey Allah'ın Rasulü! Bu bir zekât. Sen bunu nasıl alıyorsun?" Rasulullah da buyuruyordu ki: "Bu onun için bir sadaka ancak bizim için bir hediyedir." (Bkz. Buharı, Zekat, 61, 62, Hibe, 7, Nikah, 18, Talak, 14, Feraız, 19;Müslim Kitab Zekat, 170, 172, İtk, 10, 11,14; Ebu Davud, Zekat, 30)

Ölünün Borcu Zekât Malından Ödenebilir mi?

İmam Ebu Hanife: "Ölünün borcu zekât malından ödenemez" demiştir. İmam Malik ise: "Ölünün borcu zekât malından ödenebilir" demiştir.

"... Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir." Hanefi, Maliki ve Şafii mezhepleri bu âyet-i kerimedeki "fisebilillah; Allah yoluna" lafzından kasıt cihaddır, demişlerdir. Hanbeli mezhebi ise "fisebilillah" ifadesinden maksat hem cihaddır hem de hacdır, demişlerdir. Meselâ zekât malından elde edilen develer hac yolculuğu için binek olarak verilebilir.

Görüldüğü gibi âyet-i kerimde geçen "Allah yolu" ifadesi dört mezhep imamı tarafından "Allah yolunda cihad etme" şeklinde izah edilmiştir. Yani zekât malı ile silah alınabilir, sınırları bekleyenlerin, fiilen cihad edenlerin giderleri ödenebilir. Onların birliklerini bir yerden başka yere taşımalarından mütevellit meydana çıkacak masrafları ödenir.

Çok üzülerken ifade etmek gerekir ki bugün müslümanlar zekâtın harcanacağı bu önemli yeri tamamen bırakmışlardır. Âyet-i kerimde zikredilen "Allah yolu" ifadesini o kadar geniş izah etmişlerdir ki mücahidlere zekâtтан hiç pay verilmez olmuştur.

Meselâ Allah yolundan maksadın köprüler, okullar, hastaneler, yollar olduğunu ve bütün bunların âyette geçen Allah yolu ifadesine girdiğini söylemişlerdir. Böylece gerçekten Allah yolu olan cihada herhangi bir şey kalmamıştır. Çünkü bir köprü veya bir kanalizasyon şu kadar paraya mâl olmaktadır. Bakıyoruz ki bir kısım insanlar âyet-i kerimde geçen ve sekiz sınıftan biri olan Allah yolu şikkını o kadar genişletiyorlar ki zekâtın verileceği diğer yedi sınıfı da bunun içine sokuyorlar.

Meselâ parkların da Allah yoluna gireceğini, hastane, okulların daha nice nice şeylerin Allah yolu ifadesine dahil olduğunu söylemektedirler. Vallahi bu hususta Şeyh Abdülaziz bin Baz iyi bir tavır takınmıştır.

Bir defasında biz ona mektup yazarak dedik ki: "Haçlı (Hristiyan) hastanelerine muhtaç olunmaması için İslâmî bir hastane yapılmasına dair zekât mallarının verileceğine fetva verir misin?" Şeyh Abdülaziz dedi ki: "Ben buna cevaz veremem." "Niçin" diye soruldu. O da dedi ki: "Biz böyle bir fetva verecek olursak artık fakirlere, düşkünlere, Allah yoluna zekât verilmez. Bunlara zekâtтан bir şey kalmaz. Devlet (Suud devleti) bu fetvayı esas alır, genişletir. Buna dayanarak zekât malı ile köprüler, okullar, hastaneler ve benzeri yerler yapar. Böylece fakirlere de "Allah versin" sözü kalır.

Bu fetvasından dolayı Allah, Abdülaziz bin Baz'a mükâfatını versin. Gerçekten isabetli bir fetva...

Kardeşlerim! Bir kısım insanlar hastanelere, okullara, köprülere zekât malı verilir fetvasını nereden çıkarıyor da fakirleri acından öldürüyorlar. Eğer bizler Allah yolu ifadesini cihadın dışında diğer şeylere de yorumlayacak olursak; fakirler de buraya girer, borçlular da girer, kalpleri İslâm'a ısındırılmak istenilenler de girer dersek ve Allah yoluna verilecek payı da bunlara verecek olursak peki Allah yolu olan cihada ne kalacaktır? Ayrıca yüce Allah bu sınıfları ayrı ayrı zikretmiştir. Madem ki hepsi Allah yolu kavramı altına giriyor, âyet-i kerime bunları neden ayrı olarak zikretmiştir? Hülâsa bir kelimenin lügat manasını alarak genişletmek mümkündür ama şer'î bir terim olarak aldığınızda siz onu genişletemezsiniz. "Allah yolu: Fî sebilillah" kelimesi lügat manası olarak alınırsa hastane, yol, köprü, çeşme ve benzeri şeyler bu ifadenin altına girer, fakat şer'î bir istilah olarak alındığında İbn Hacer'in de dediği gibi ilk akla gelen cihaddır. Bu kelime kayıtsız şartsız zikredildiğinde bundan cihad anlaşılır. Fakat bir kısım insanlar kelimelerin veya deyimlerin şer'î manalarını genişleterek onları çeşitli yönlerle çekiyorlar. Böylece vebale giriyorlar. Meselâ bir hadis-i şerifte; "Allah yolunda sabahleyin veya öğleden sonra cihada çıkmak dünyadan ve onda bulunan şeylerden daha hayırlıdır" buyurulmuştur. (Bkz. Buharî, Cihad, 5, 6, 73: Müslim, İmare, Bab: 112, 116)

Bir kısım insanlar bu hadisi tebliğ etmeye, hutbeler irad etmeye, bir insanı namaz kılmaya ikna etmeye yorumlarlar. İşte Allah yolunda bu tür bir şeyi yapmanın dünya ve bütün dünyadaki şeylerden daha hayırlı olduğunu söylerler. Görüldüğü gibi bunlar kelimenin lügat manasını esas alarak onu genişletiyor ve şer'î deyim olarak almıyorlar. Fakat şer'î manası bu izah edilen şeyleri içermemektedir. Rasulullah (sav) Allah yolu ifadesini her söylediğinde cihadı kasdetmiştir. Bu sebeple Rasulullah'a: "Ey Allah'ın Rasulü! Allah yolunda cihada ne denk olabilir?" diye sorulduğunda, Rasulullah: Üç defa peş peşe: "Siz ona denk olacak ameli yapmaya güç yetiremezsiniz" demiş ve sözlerine devamla şöyle buyurmuştur:

"Şimdi sizden biriniz, mescide girip mücahid cihadından geri dönünceye kadar hiç ara vermeden aralıksız namaz kılabilir mi ve hiç iftar etmeden oruç tutabilir mi?" Onlar da: "Kimin buna gücü yetecek?" demişlerdir. Rasullah da: "İşte Allah yolunda cihad eden mücahidin mükâfatı budur" buyurmuştur. (Buharî, Cihad, bab: 1; Müslim İmare, bab: 110)

Şimdi bir kısım insanlar geliyor ve şöyle diyorlar: "Buradaki Allah yolundaki cihaddan maksat nefis ile cihad etmektir." Değerli kardeşler! Cihadın şer'î manası savaştır, savaş. Bu kavramı genişleterek hutbe okuyan da, misvak kullanmayı da Allah yolunda cihad saymayalım. Havan toplarının patlamalarına, uçak bombalarının infilâk etmelerine, silahlardan mermilerin atılmalarına Allah yolunda cihad diyelim.

Soruyorum size, camide hutbe okumak veya bir insana müslüman olmasını tebliğ etmekle ölümle boğuşan insanın yaptığı eşit olur mu? Bunların her ikisine de cihad denilebilir mi? Bir yazar masasına oturmuş sağında kahve, solunda hurma, o da Allah yolunda cihad ediyor! Halbuki Hindikuş dağlarının tepesini tırmanmış, karnı kasığı birbirine geçmiş o kahraman mücahid acından ölüyor. Ayakları, elleri karlardan donarak dökülüyor. Şimdi bunların hangisi mücahid? Bunların denk olması mümkün mü? Sen akli seliminle bunların eşit olduğuna karar verebilir misin? Sen karar versen de izzet ve şeref sahibi olan yüce Mevlâ bunu böyle kabul eder mi?

Hülâsa Allah yolu ifadesi şer'î bir istilaktır. Bunu genişleterek her türlü dinî çalışmayı bunun içine sokmak caiz değildir. Yine cihad kelimesi şer'î bir istilaktır. Bunu genişleterek her türlü dini gayreti buna sokmak caiz değildir. Dört imamın ittifakı ile cihaddan maksat, savaşmak veya savaşa katkıda bulunmaktır.

Burada akla şu soru gelir: Zengin bir insan (meselâ cebinde 2000 dolar bulunan bir kişi) cihad etmek için buraya gelecek olursa bu insana mücahidlerin silahlarından birini vermek caiz olur mu, yoksa o kendi silahını kendisi mi almalıdır? Bazı fıkıh alimleri bu kişinin mücahidlerin silahlarından herhangi birini almasının helâl olmayacağını söylemişlerdir. Ancak İmam Malik (rahimehullah) cihad eden kişilere ve sınırlarda nöbet bekleyen askerlere zengin de olsalar fakir de olsalar zekâtтан mal verileceğini söylediğinden böyle bir insanın zekât malı ile mücahidlere alınan silahlardan bir silah alması caizdir. Daha önce geçen zengine sadaka vermek caiz olmaz, şu beş sınıf hariç... şeklindeki hadis-i şerifde İmam Malik'in bu görüşünü desteklemektedir.

Muhammed bin Abdülhakem de zekât malı ile savaş atları alınacağını söylemiştir.

Âyet-i kerimede: "Onlardan bazıları Peygamber'e eziyet ederler" buyurulmaktadır. Bu ifadeden maksat münafıkların Rasulullah'ın aleyhinde konuşmaları ve ona dil uzatmalarıdır. Münafıklar Rasulullah'ın gıyabında konuşuyorlar ve kendi kendilerine şöyle diyorlardı: "Eğer o bize soracak olursa yemin ederiz ki biz böyle bir şey söylemedik. O da inanır. Çünkü o bizim her söylediğimizi dinliyor ve kabul ediyor." Görüldüğü gibi münafıklar Rasulullah'ı hâşa çok zavallı, gariban biri sayıyorlar. Onu aldatacaklarını zannediyorlar ve diyorlar ki: "Muhammed bizi dinleyen bir kulaktan başka bir şey değildir. Söylediğimiz her şeye kulağını verip güzel güzel dinliyor. Bizden bir şeyin hesabını soracak olursa da ondan özür dileriz, o özrümüzü de kabul eder. Çünkü o kendine söylenen her şeyi kabul eden biridir."

Müfessirler bu âyet-i kerimenin İtab bin Kuşeyr ya da Nebtel İbnu'l-Haris hakkında nazil olduğunu söylemişlerdir.

Nebtel İbnu'l-Haris şişman bir adamdı. Saç ve sakalı dağınık, esmer tenli, gözleri kanlı, kırmızı kara yanaklı, yaratılış olarak çirkin bir kimse idi. Allah Rasülü (sav) onun hakkında: "Kim şeytana bakmak isterse Nebtel İbnu'l-Hâris'e baksın" buyurmuştu.

Şekli, şeytanın şeklini andırıyordu.

Âyet-i kerimede münafıkların Peygamber'e her şeye kulak kesilen dedikleri, Allah Teala'nın da Rasulullah'a: "Onlara de ki, o sizin için hayırlı bir kulak kesilendir" emrettiği zikredilmektedir. Yani Muhammed sizden hayırlı olan şeyleri dinler, kötü olan şeyleri ise duymaz gibi olur. Çünkü o münafıklara önem vermediği için onların kötü laflarına aldırış etmez. Dolayısıyla münafıkların hayırlı olmayan sözlerine inanmaz. O müminlerin konuştuklarına inanır. Ve onlar için bir merhamet kaynağıdır. Yalanlarını doğruya çıkarmak için durmadan yemin eden münafıklar için bir merhamet kaynağı değildir elbette.

Kardeşler! Bugün ben düşünüyorum da kendi kendime şöyle diyorum: Aralarında peygamber bulunan bu insanlar nasıl ona dil uzatıyor ve ona eziyet ediyorlardı? Çok garib insan tipleri bunlar.

Bundan önceki âyet-i kerimede ise zekâtın kimlere verileceği beyan edilmiştir. Zekât verilecek yerlerden birinin de Allah yolu olduğu zikredilmiştir. Biz daha önce Allah yolundan neyin kastedildiğini açıklamıştık. Bundan maksadın dört mezheb imamına göre Allah yolunda cihad etmek olduğunu açıklamıştık. Binaenaleyh köprüler yapma, hastaneler kurma, İslâmî medreseler açma vb. şeyler bu âyette zikredilen Allah yolu ifadesine girmemektedir. Çünkü Allah yolu ifadesi şer'î bir terimdir. İzzet sahibi olan yüce Mevlâ tarafından konulmuştur, bizim bunu genişleterek nefsimizin hoşuna giden hususlara yorumlamamız caiz değildir.

Nitekim İbn Hacer de Allah yolu ifadesinden ilk hatıra gelenin cihad olduğunu söylemiştir.

Cihad ne demektir? Yine dört mezheb imamına göre İslâmî terim olarak cihaddan maksat düşmanla savaşmaktır. Bu kelimeyi de genişleterek çeşitli yorumlar yapmaya çabalamak veya özel terimleri sulandırıp başka yönler çekmek caiz değildir. Meselâ yüce Allah bize: "Namaz kılınız" buyurmuşlarsa, namaz kelimesini şer'i anlamından çıkarıp onu lügat manasında kullanmak caiz değildir. Çünkü namaz tekbirle başlayan ve selâm vermekle biten bir takım hareketler ve bir takım şeyleri okumaktan ibarettir.

Biz bu kelimeyi "dua" manasına alırsak ve dua eden kimsenin de namaz kılmış olduğunu söylersek hiç caiz olur mu? Keza oruç tutmanın şer'an manası; ikinci fecrin doğuşundan başlamak üzere güneşin batmasına kadar yeme, içme ve cinsel arzulara bulunmaktan uzak durmadır. Şimdi bizler, orucun bir manası da "konuşmamaktır" der de bu şer'î istilahı sulandıracak olursak izzet sahibi olan Yüce Rabbimizin emrettiği ibadetleri zayi etmiş olmaz mıyız? İşte âyette geçen Allah yolu terimi ve cihad teriminin şer'î manaları da böyledir. Bunları sulandırmamız ve böylece asıl anlamlarını bırakmamız caiz değildir.

Evet dört mezhebe göre de cihadın manası; düşmanla savaşmaktır veya düşmanla savaşanlara yardım etmektir. İşte cihad budur. Şimdi bizler gelelim, yaptığımız şu gibi toplantılara ve Kur'an'ı tefsir etmelere cihad diyelim. Bu hakka reva mıdır?

Evimizde bulunuyoruz, rahat rahat oturuyoruz, yaptıklarımızın cihad olduğunu sanıyoruz. Bu cihad değildir.

Yine bizler gelelim, konuştuğumuz her kelime karşılığında bir dirhem aldığımız sözleri cihad sayalım. Holiday İn Hotellerinde kalıp Vakıflar Bakanlığı hesabına yaşayalım. İslâmî kuruluşların hesabına yeyip içelim, söylediğimiz her bir kelimenin karşılığında bir dirhemden fazla para alalım ve yaptıklarımızın da cihad olduğunu sanalım. Bu doğru olur mu?

Bir zaman bizleri Vakıflar Bakanlığı çağırıyor ve Holiday İn Hoteli'nde ağırlıyorlardı. Ben hotelden kaçıp kardeşlerden birinin yanında oturuyor ve ona diyordum ki: "Bizim İslâm hakkında konuşmamız için Holiday İn Hoteli'nin kapıları önümüze açılıyor. Her gece masraflar müslümanların malından ödeniyor. Ödenilen hesabın miktarını ancak Allah biliyor. Hiç bu cihad olur mu?"

Ne yazık ki bir kısım insanlar diyorlar ki: "Biz bunu cihad sayıyoruz. Bu yeterlidir." Vallahi bu söz kaldırılacak gibi değil, çok ağır bir laf. Diğer taraftan bir takım kardeşler cihad hakkında yazılar yazıyorlar. Halbuki kendileri Allah yolunda tek bir kurşun dahi atmış değiller. Bunlar cihadı nasıl anlayacaklar? Anlamaları da mümkün değildir. Hatta ben bir kısım âlimlerle cihad hakkında tartıştığımda, onun farz-ı ayn olduğunu izah ettiğimde sanki onlarla bir takım bilmeceleri konuşuyormuş onlara yeni şeyler dinletiyormuşum gibi oluyorum. Onlarla uzun uzadıya konuşuyor, tartışıyorum. Cihadın farz-ı ayn olduğuna dair onları ikna etmeye çalışıyorum.

Cihad anlaşılmıyor, anlaşılmıyor! Çünkü cihad ancak çileler çekilerek, fiilen cihad yapılan alanlarda bulunarak öğrenilir. Nitekim bu hususta üstad Seyyid Kutub şunları söylemiştir: "Bu Kur'an'ın sırlarını hiç şüphesiz, soğukkanlılıkla yerinde oturan fakih anlayamaz... Çünkü Kur'an âyetleri ve birçok naslar, dikkatleri insan üzerinde toplamaktadır ve özellikle kişi şehvetine esir olduğu zaman Kur'an âyetlerini ve nasları idrak etmeye, ayırt etmeye ve naslar arasındaki farklılıkları anlamaya gücü yetmez. Bunlar için takva şarttır" Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Eğer Allah'tan korkar ve takva (sahibi) olursanız, O size hak ile batılı ayırt edici bir anlayış verir..." (Enfal, 29)

Bu anlayışla, hak ve batılı birbirinden ayırd edebilirsiniz. Bu dava ilimler davası değildir. Bu dava tüm genişliği ile naslar davası da değildir. Bu nasları anlamada yüce Allah'ın sana hakkı ilham etmesi davasıdır. İşte bu sebeptendir ki önceleri İslâm toplumunda bir meseleyi çözümleyemedikleri zaman Bağdat'ta veya başka yerlerde; bu meseleyi sınırlarda nöbet bekleyen mücahidlere götürün, onlar bu meselenin çözümüne muvaffak olmaya daha lâyıktırlar, çünkü onlar Allah'a daha yakındırlar, denilirdi. Yani Caci'de, Pakia'da bombaların ve füzelerin altında günde yüz defa ölüm tehlikesi ile karşı karşıya kalan mücahidlere götürün. Onların basiretleri açıktır, onlar bu türlü meselelere çözüm bulabilirler, demişlerdir. Buna mukabil hayatı boyunca bir defa dahi cepheye gitmemiş, Peşaver'i bir defa olsun ziyaret etmemiş bir kimseye geliyorlar ve ondan cihadın hükmünü soruyorlar. Gerçekte bu soru bir âlimin konumunu sarsma ve onun şerefini düşürmedir. Çünkü sen onu bilmediği bir şeye cevap vermeye zorluyorsun. O da kafasındaki teorik bilgilere göre meselelere cevap verecektir. Bu adamın verdiği cevap fiilen savaş alanında yaşayanlara ulaştınca o hoca efendinin itibarı tamamen sarsılacak ve mücahidler nezdinde itibarı

düşecektir. O âlimin saygınlığı ve heybeti diye bir şey kalmayacaktır. Çünkü o bilmediği ve tabiatını idrak edemeyeceği bir şeye cevap vermiştir.

İşte bu sebeple Şeyh İbn Teymiye şöyle fetva vermiştir: "Cihad meydanlarında bulunmayan bir âlime cihaddan sorulamaz. Özellikle hiçbir mazeretleri olmadığı halde cihadı terk eden âlimlere cihaddan sorulamaz. Ancak özür sahibi olanları aziz ve celil olan yüce Allah, özürleri sebebiyle mazur kabul edecektir. Fakat bir kimse Müslümanlara ulaşmaya ve onlara yardımcı olmaya güç yetireceği halde bir farzı ihmal ederse ve o kimseye kabul etmediği, yaşamadığı bir farzın hükmünden sorulduğu takdirde vereceği cevap kısır kalacaktır. Vereceği cevap: "Ey oğlum! Cihad farz-ı ayındır, git; ya da cihad farz-ı ayn değildir, gitme!" olacaktır. Cevabı kapsamlı ve anlaşılır olmayacaktır. Çünkü bu kimse pratik hayatta cihadı görmemiştir... O kimseye Afganistan'daki cihadın komutanlarını veya cihadın nasıl başladığını sorsanız size cevap veremeyecektir. Bu âlim bir gün olsun Afganistan haritasını getirerek oraya bakmış mıdır? Afgan cihadı hakkında yayınlanan yayınları takip etmiş midir? O konudaki bir raporu okuma yüküne katlanmış mıdır? Cihadda bulunmuş bir genç olarak, o kimseye gelip bir araştırma yazısı sunduğunuz takdirde belki de sunduğunuz bu yazıyı okuyacak vakti olmayacaktır. Tabiatını bilmediği bir şeyden o kimseye nasıl sorulabilir? (Bu konuda daha geniş bilgi edinmek isteyenler, İbn Teymiye'nin el-Fetave el-Kübra adlı kitabının dördüncü cildine müracaat etsinler. Bu cilt İbn Teymiye'nin cihad hakkında yazdığı yazılardan oluşmaktadır. Buna bakan kimse görecektir ki savaş alanında bulunmayan insanların savaş ve cihad hakkındaki fetvaları caiz değildir. İbn Teymiye'nin bu eseri bu mesele hakkında şahane bir özetir.)

Bir hoca veya bir âlim ülkesinde çok faydalı olabilir. Ona yaşadığı toplumla ilgili birçok fetvalar sorulup cevapları alınabilir, ancak böyle bir hoca cihad alanında değil ise sen ona bilmediği bir şeyi sorma. Çünkü bir müftünün fetvası ancak o konuyu tüm boyutlarıyla kapsamlı bir şekilde bildiği takdirde kabul edilir. Örneğin müftü evlenme-boşanma hususunda bizzat ilgilinin gelip sormaması halinde fetva veremez. Hanımım boşayanın bizzat gelip hangi kelimeleri söyleyerek boşadığını ve hangi hâlet-i ruhiye içerisinde iken boşadığını, niyetinin ne olduğunu belirtmesi gerekir. Müftü bütün bu konular hakkında geniş bilgi aldıktan sonra cevabının ne olacağını tasarlar ve ondan sonra cevap verir. Hülâsa şer'î deyimlerle oynamak ve mesele ile ilgisi olmayan insanlardan hüküm sormak caiz değildir.

Günümüzde cihadın manasını bozmak isteyen kimseler; bir camide hutbe okuyor ve bunu Allah yolunda cihad diye isimlendiriyor, yani mescide konuşmak için giden kimsenin ismi Allah yolunda cihad eden mücahid oluyor! Ailesi için yorulan kimse, Allah yolunda mücahid oluyor! Vakıflar Bakanlığından ay sonunda 10 bin dirhem maaş alan kimsenin ismi Allah yolunda mücahid oluyor! Öyleyse Bervan'da, Bedehşan'da, Mezar-ı Şerifte, Belh'de ve Rus sınırlarında bulunan, ailesinden 60 kişi öldürülen ve vücudunda yara almadık hiçbir yer kalmayan, teftiş makinaları altına girdiğinde vücudunda kalan demir parçaları ses çıkaran insanlar ne olacaktır? Biz bunlara ne diyeceğiz?

Bunları yaşamış olanlardan bir tanesi Riyad'da polis kontrolünden geçerken polisin elindeki teftiş aletinden ses çıkar. Polis onun ceplerini kontrol eder hiçbir şey bulamaz ve ceplerinde hiçbir şey bulunmadığı konusunda emin olur. Tekrar aletle kontrol ettiğinde ise alet yine ses çıkarır. Bunun üzerine polis:

- "Yanında ne var?" diye sorar. Mücahit düşünür ve: "Hiçbir şey yok" der. Daha sonra ise: "Kafamda metal parçaları bulunmaktadır" diye cevap verir. İşte Allah yolunda cihad eden budur. Döşeklerin, tatlıların, kebabların içinde yaşayan, her gün en az dört şişe pepsi cola içen, bir kaşık pilavı bile pepsi colasız yutamayan insanlar Allah yolunda cihad edenler değildir. Hiç bu Allah yolunda cihad etme olur mu? Allah yolunda cihad etmek işte şu şehadet parmağını otomatik tüfeğin tetiğine koymaktır.

Cihad budur ! Rasulullah (sav) cihadı şöyle tarif etmiştir:

Sahabeler ona: "Ey Allah'ın Rasulü! Allah yolunda cihad etmenin dengi nedir?" diye sorulduğunda O, onlara:

- "Siz buna güç yetiremezsiniz. Çünkü Allah yolunda cihad eden kimse mücahid cihada çıkıp evine dönünceye kadar hiç durmadan namaz kılan ve hiç yemeden oruç tutan kimse gibidir. Şimdi siz mescide girip ara vermeden namaz kılabilir misiniz? Ve yemeden oruç tutabilir misiniz?" diye cevap vermiştir. Soruyu soran sahabe de:

"Kim buna güç yetirebilir ki?" demiş. Rasulullah da: "İşte mücahidin mükâfatı budur" diye cevap vermiştir.

Yani Allah Rasulü (sav), mescide ders vermek için giden kimseyi konuşuyor. Bu mücahidin ecrini kazanmaya güç yetirebilir mi veya güç yetiremez mi? Bunun güç yetiremeyeceği şey nedir? Otomatik silahlar, havan topları, füzeler... İşte bunların mükâfatı çok büyüktür. Ayrıca yüce Allah kendi yolundaki mücahidler için cennette 100 derece hazırlamıştır. Her derecenin arası gökle yer arası kadardır. Bunları yüce Allah mescitlerde oturanlar için mi hazırlamıştır? Haftada bir defa mescide giderek ders veren ve karşılığında aldığı dirhemler konuştuğu sözlerden daha fazla olan kimseler için mi hazırlamıştır? Hayır... Vallahi bunlar için değil. Cihad Allah yolunda savaş demektir. İşte bu sebeple aziz ve celil olan yüce Allah:

"Sadakalar, Allah'tan bir farz olmak üzere sadece fakirlere, düşkünlere, sadaka toplayan memurlara, kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlara, kölelerin kurtarılmasına, borçlulara, Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir" buyurmuştur. Demek ki "fi sebilillah; Allah yoluna" tabiri şer'î bir terimdir. Ancak bizler "fi sebilillah"ı genişletmek istediğimiz zaman ve fakire bağış yapmayı "fi sebilillah", miskine bağış yapmayı "fi sebilillah", kalpleri ısındırılacak olanlara (müellefe-i kulûba) bağış yapmayı "fi sebilillah" olarak isimlendirdiğimiz zaman "fi sebilillah" şer'î teriminin hiçbir özelliği kalmaz. Bu sebeple şer'î terimlere dokunmak caiz değildir. Aynı şekilde Allah yolunda cihada gitmeyi; insanlara İslâmî davette bulunmak için çıkıp sonra tekrar evlere dönme de diyemeyiz. Bu yüce Allah'ın murad etliği şer'î terimlerin manasını farklı farklı renklere büründürmek olur.

Mücahidin Zekât Malından Alması Caiz midir?

Allah yolundaki mücahidin, zekât malından alması zengin veya fakir olsun caiz midir? Evet Allah yolunda cihad eden bir mücahid zengin olsun, fakir olsun zekâtı pay alabilir. İsterse savaş eylemlerini yürüten olsun, isterse sınırlarda nöbet bekleyen olsun. Bizlerin zekât malı ile bu gibi mücahidlere silah almamız, elbise, ayakkabı, yiyecek ve binecek almamız caizdir. Ancak bazı fıkıh âlimleri bunu caiz görmemişler ve şöyle demişlerdir: "Eğer mücahidin malı varsa (zenginse) onun zekâtı pay alması caiz olmaz. Yanında malı yoksa zekâtı mal alabilir."

Diğer yandan bir mücahid, memleketinde malı bulunan bir zengin iken Afganistan'a geldiği halde zekâtı pay alabilir mi? El-cevap, böyle bir mücahid zekâtı pay alabilir. Çünkü Peygamber efendimizin (sav) sahih bir hadis-i şerifinde beş sınıf zengine zekât verilebileceği beyan edilmiştir. Bu hadisi İmam Malik mürsel olarak zikretmiştir. Hadisin başı şöyledir: "Zekât zengine helal olmaz, ancak beş türlü zengin müstesnadır..." Rasulullah o beş türlü zenginlerden biri olarak da Allah yolunda cihad eden gazileri saymıştır. Hülâsa Allah yolunda cihad eden gaziler zengin dahi olsalar zekâtı pay alabilirler. Biz zekât malı ile katırlar satın alıp onlara verebiliriz. Onlar bu katırlarla silahlarını taşıyabilirler. Yine zekât malı ile onlara silahlar alabiliriz. Üsler kurabiliriz, hendekler kazdırabiliriz, sığınaklar yaptırabiliriz, askerî hastane yaptırabiliriz. Özetle cihad alanında cihada fayda sağlayacak ve ona hizmet edecek her türlü kurum ve müesseseyi zekât malı ile kurabiliriz.

Burada hatıra gelen başka bir soru da şudur: Zekât malının tamamını cihad için vermek caiz midir? Şafii mezhebinin dışında üç mezhebe göre caizdir. Hatta günümüzün şartları dahilinde zekât malının tamamını cihad için vermek gücümüz yetiyorsa vaciptir. İbn Teymiye'ye şu sorulmuştur: "Bir tarafta aç bir toplum, diğer bir tarafta da mücahidler var. Bizim malımız ise sadece ikisinden birine vermeye yeterlidir. Yani ya cihada veya aç olan kimselere.. Eğer aç olan kimselere vermeyip de mücahidlere verirsek o zaman aç olanlar açlıktan ölmeyecekler midir? İbn Teymiye bu soruya: "Sizler malınızı cihada veriniz. Aç olanlar ölürse de ölsünler."

Allahuekber! Sizler mücahidlere veriniz, onlar da açlıktan ölsünler. Çünkü fıkıh âlimleri müslümanların düşmanlar tarafından kalkan olarak kullanılması halinde, kalkan olarak kullanılan müslümanların öldürülmesini mubah kabul etmişlerdir. Yani kâfirler Müslümanlardan bir grubu esir alsalar ve tanklarının önüne bu müslümanları yerleştirerek arkalarında ilerleseler ve mücahidler de tankların, esir alınan müslüman mücahidlerin arkasında ilerlediğini görseler; onlara ateş açmaları caiz olur. Çünkü esir düşen müslümanların öldürülmesi hususunda sıkıntıya düşüldüğü takdirde, kâfirler tüm müslümanları yenilgiye uğratabacaklardır. Bu sebeple müslümanların kalkan olarak kullanılmasına rağmen kâfirlere saldırıda bulunulması caizdir. İbn Teymiye fetvasına şöyle devam eder: "Müslümanların kalkan olarak kâfirler tarafından kullanılması hali, açlık halinden daha şiddetlidir. Çünkü açlık halindeki insanlar Rabbimizin fiili ile ölmektedirler. Ancak kalkan olarak kullanılan müslümanlar ise bizim fiilimizle ölmektedirler. Bizim fiilimizle ölen kimselerin hali, Rabbimizin fiili ile ölen kimselerin halinden daha şiddetlidir."

İbn Teymiye'nin cihadı nasıl anladığını görüyor musunuz?

İşte bu sebeple, bugün bütün İslâm ümmetinin zekâtını açlıktan dolayı ölümle karşı karşıya kalan Afrikalı Müslümanlara göndermelerindense Afganistan'da düşmanla göğüs göğüse çarpışan mücahidlere göndermeleri daha layıktır. Evet Afrika müslümanları fakirdirler, açlığa karşı mukavemete güç yetirememektedirler, Afrika da kuraklık ve kıtlık hakimdir... Afrika'da misyonerler kol gezmektedirler, müslümanları Hıristiyanlaştırmaya çalışmaktadırlar. Evet, bunlar doğrudur. Meselenin çözümü ise çok basittir. Sizler yeryüzünde cihadın olduğu bölgelere tüm güçlerinizi toplayınız. Tâ ki cihad muzaffer olsun ve İslâm devleti kurulsun. İslâm devleti kurulduğu taktirde birçok sorunlarımız çözümlenecektir. Ancak karanlık bir gecede her taraftan bir kurdun parçaladığı dağılmış koyun sürüsü gibi kaldığımız takdirde hiçbir sorun çözümlenemeyecektir. Mücahidlere kendi çocuklarımızın artıklarını bıraktığımız zaman, bununla dine yardım edilmez. Aziz ve celil olan yüce Allah bunu kabul etmez ve bu kimseler şanı yüce Allah'ın karşısında kendilerini mazur gösteremezler.

"Fî sebilillah (Allah yoluna)" yani cihada zekâtlar verilmelidir. Cihadın getirdiği yükleri İslâm ümmeti mallarıyla karşılamadıkları takdirde tüm müslümanlar günahkâr olur. Tâ ki mücahidlerin tüm ihtiyaçları karşılanıncaya kadar. Mücahidlerin adamlara olan ihtiyacı İslâm ümmeti tarafından karşılanmadığı müddetçe tüm İslâm ümmeti günahkâr olur. Tâ ki yeterli sayıda mücahidlere katılım sağlanıncaya ve Ruslar Afganistan'dan çıkarılıncaya kadar. Ancak size Cezayir'de, Tunus'ta, Amman'da veya bir başka ülkede: "Afgan cihadının mala ihtiyacı var, adamlara ihtiyacı yok" denilirse, biliniz ki size yalan söylenmektedir. Bu sözü ancak ya cahil olan kişi ya da deccal olan kişi söyleyebilir.

Cihad Bu Dinin Şiarıdır

Ey kardeşlerim! Bizler iyice bilelim ki cihad İslâm dininin şiarıdır. İslâm dinini koruyan kaledir. İslâm dinini zafere ulaştıran sağlam temeldir. Cihad kaldırıldığı zaman İslâm zayı olur. İslâm'ın cihadsız ayakta durması mümkün değildir. Tevhid inancının cihadsız olması mümkün değildir. Hiçbir bölgenin cihadsız olarak İslâm üzere kalması mümkün değildir. Allah Rasulü (sav) bu konuda şöyle buyurmuştur: "Kıyamete kadar kılıçla gönderildim. Tâ ki hiçbir şeriki olmayan tek Allah'a kul olununcaya kadar..." Peygamber (sav) kılıçla gönderilmiştir. Neden? Çünkü tevhidin hakim olması için kılıç gerekir! Kılıcsız İslâm yoktur. Kılıcsız Müslümanlık yok demektir. Kılıç tevhid inancını korumak içindir. Yeryüzünde cihad olmaksızın kesinlikle tevhid bulunamaz. Şu anda Buhara'da, İmam Buhari Enstitüsü'nde dinsizlik öğretilmektedir, Lenin'in görüşleri öğretilmektedir. O bölgenin müftüsü olan Baba Hanif, komünistlerin istediği her şeye: "İslâm bunu caiz kabul ediyor" şeklinde fetva veriyor... "Fî sebilillah" cihaddır. Cihad ise kılıçtır. İbn Rüşd, Mukaddime'sinde şöyle demektedir: "Cihad kelimesi kayıtsız olarak söylendiği her yerde kâfirlerle kılıçla savaşmak anlaşılır. Tâ ki kâfirler müslüman oluncaya veya zelim olmuş, hakir düşmüş bir halde elleri ile cizye verinceye kadar." İşte, "fi sebilillah" ve "cihad"ın şer'i terimlerinin manası budur. Şer'î naslarla oyun oynanamaz. Şer'i ve fıkî terimlerle oynanamaz. "Fî sebilillah" lafzı, "cihad" demektir.

Yolda Kalanlar

"... Allah yoluna ve yolda kalmışlara aittir..Ayeti kerimede "İbnu's-sebil; yolun oğlu..." diyerek ifade edilen yolda kalmış kimseler; ailesinden uzakta bulunan ve garip düşen kimseledir.Bu kimselerin kendi beldesinde malları olduğu halde bunlara zekattan verilir mi? Günümüzde bunlara zekâttan verilmez.Çünkü yanında çek taşıması ve çeki kullanması mümkündür.Günümüzde yeryüzünün tamamı tek şehir gibidir. İsteddiği bankaya veya postaneye girdiğinde telefonla ya da havale ile iletilmektedir. Amerika'daki gençlerin kredi kartla kartı ile dilediği ülkede parasını kullanabilmektedirler.

Zekâtın Başka Bir Ülkeye Nakli

Zekâtın bir ülkeden başka bir ülkeye nakledilmesi caiz midir? Bu konuda farklı görüşler vardır. Tercih edilen görüş ise, Allahu alem bir ülkede zekâta ihtiyaç olmadığı taktirde de zekâta muhtaç olan fakirler veya açlık ya da cihad bulunuyorsa evlâ olan zekâtın o bölgelere götürülmesidir, Muaz bin Cebel'in (ra) Yemen ahalisi için söylediği söz buna delildir: "Bana gömlek veya elbise getiriniz. Bunları sizden buğday ve arpa zekâtınızın yerine alacağım. Çünkü bu sizin için daha kolay, Medine'deki Muhacirler için de daha faydalıdır." Muaz bin Cebel'in (ra) onlardan zekâtlarının kıymetini vermelerini talep etmiştir. Çünkü buğdaydan buğday alınmaktaydı. Muaz bin Cebel (ra) ise: "Buğday yerine zekâtınız olarak gömlek veriniz" demişti. Buna dayanarak zekâtın zengin bölgeden fakir bölgelere taşınması ve özellikle Afganistan'a gönderilmesi en büyük vaciplerden ve en büyük zaruretlere dendir. Evet, başka bölgelerde de fakirler bulunmaktadır. Ancak İbn Teymiye şöyle demektedir: "Onlar açıktan ölsünler, bizler cihad için verelim." Fakir bölgelerdeki kimseler açıktan dolayı ölmekte midirler? Hayır hiçbir kimse açıktan ölmemektedir. Geneli tembellikten dolayı ölmektedir! Evet! Zekâtın nakledilmesi konusu ihtiyaca göredir. Eğer bir bölge zengin ise fakir olan diğer bir bölgeye zekâtı nakletmek daha evlâdır.

Zekâtın aynî (mâlen) olarak değil de, bedelinin veya kıymetinin alınması caiz midir? Fıtır sadakasının o bölgenin temel gıda maddelerinden veya pirinç ya da buğdayından verilmesi vaciptir. Ancak bunun parasının verilmesi de caiz olur mu? Hanefi ve Maliki mezhebine göre, fıtır sadakasının para olarak verilmesi caizdir. Maliki mezhebi buna Muaz bin Cebel'in (ra) hadisini delil göstermiştir. Günümüzde ise böyle bir soruya gerek kalmamıştır. Fakirlerin ihtiyacı bölgeye göre değişmektedir. Bu, bazen yemek, bazen giysi bazen de para olmaktadır. Doğrusunu ancak Allah bilir.

Hanbeli ve Şafii mezhepleri ise; fıtır sadakasının bedel olarak veya kıymet olarak verilmesinin caiz olmadığını belirtmektedir. Yani buna göre fıtır sadakası buğdaydan veya pirinçten ya da bir bölgenin en çok kullanılan temel gıda maddelerinden verilmesi gerekir. Bunun yerine parasının verilmesi caiz değildir. Bu yıl Suud'da, Şeyh İbn Cibrin fitrenin para olarak verilebilmesinin caiz olduğuna dair fetva çıkarttı. Buna göre fitrenin para olarak verilmesi ve Afganistan'a gönderilmesi ve bu paralarla orada pirinç ve buğday alınması caizdir, denildi. Buna karşı çıkan âlimler ise fitrenin buğday veya pirinç vb. temel gıda maddeleri olarak verilmesi şarttır, dediler. İbn Cibrin onlara: "Bu paralarla buğday veya pirinç vb. gıda maddeleri satın alınacaktır ancak burada değil de, bir başka yerde satın alınacaktır" şeklinde cevap verdi. Daha sonra bu fetvasını Suud Müftüsü Şeyh Bin Baz'a arz etti. Şeyh Bin Baz da buna muvafakat etti.

Aynı şekilde Hac'da kesilen "hedy" kurbanı için de fetva çıkarıldı ve Hac'da kesilen kurbanların Afganistan Muhacirlerine gönderilmesi kararlaştırıldı. Kesilen kurbanlar uçaklarla Afgan Muhacirlerine getirilmekteydi. Bayramın birinci ve ikinci günlerinde Afgan Muhacirlerine Peşaver'de dağıtılıyordu.

Evet, yüce Rabbimiz bir âlime lütfunu ihsan etmiş ve bununla ümmete birçok faydalar sağlanmıştır. Daha önce Mina etrafında oturan insanlar kurban bayramında kesilen kurbanların kokusundan o bölgede oturamamaktaydılar. Hac'da kesilen kurbanların tamamı kokmakta ve heder olmaktaydı. Neden? Çünkü Hac'da kesilen kurbanların harem bölgesinin dışarısına çıkarılmasına cevaz verilmiyordu. Hac kurbanının harem bölgesi içerisinde kesilmesi şarttı. Bunun üzerine âlimler; kurbanları harem bölgesinde keselim ve diğer bölgelerdeki muhtaç olan insanlara nakledelim şeklinde çözüm buldular. Bu aziz ve celil olan yüce Allah'ın İslâm âlimlerinden bir âlime olan lütfudur.

İşte bu sebeple bizler Şeriat fakültelerine ve İslâmî okullara zeki kimselerin girmesini istiyoruz. Şu anda ise, Şeriat Fakültesine ancak başka hiçbir fakültenin kabul etmediği öğrenciler girmekte! Şeriat fakültelerinde ancak; boğulmuş, vurulmuş, yüksekten düşmüş, sürülmüş ve yırtıcı hayvanlar tarafından parçalanmışlar bulunmaktadır! Yani hiçbir işe yaramaz kimseler orada toplanmakta. Vallahi, ne derin bir acıdır ki, Allah'ın dini bu şekilde ucuz ve bizlere basit gelen bir hale dönmüş... Öyle ki bu kimseler nasları okusalar dahi anlayamamaktadırlar. Yüksek derece ile mezun olan birine: "Kardeşim Şeriat Fakültesi'ne gir" dediğiniz zaman: "Ben doksan puanla mezun oldum, tıp fakültesini bırakıp Şeriat Fakültesi'ne mi gideyim? İslâm'ın müslüman doktorlara, müslüman avukatlara ve müslüman hakimlere ihtiyacı var" diyerek, size felsefe yapmaktadırlar... Aslında bunu söyleyenlerin şişirilmiş müslüman ceplerine ihtiyacı var! Evet, aslında bu kişiler size açıktan bunu söylemeye utanıyorlar... Allah'a yemin ederek söyle, sen tıp fakültesini İslâm'a fayda vermek için mi, yoksa maaşının ve gelirinin yüksek olması için mi tercih ettin? Doğru değil mi? Sen tıp veya mühendislik fakültesine girerken düşüncen, iş imkânı ve para değil miydi? Âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın katından nazil olan nasları incelemek yerine; akli, hayat boyunca para keseleri biriktirmek ve onların peşinden koşmak için kullanmak ve Allah Rasulü (sav)'in söylemiş olduğu peygamberi nasları anlamak ve Müslümanlara faydalı olmak yerine, belki de Ebu Hanife veya Şafii gibi bir müctehid olmak yerine müslüman bir doktor olmak ve İslâm'a ve Müslümanlara fayda vermek öyle mi? (!) Bu tür düşünceler düşmanlarımızın birer plan ve oyundur.

Michel Aflek ve Yurt Dışına Eğitim İçin Gönderdiği Öğrencileri

Baas Partililere bakınız... Arap dünyasının sekizde ikisine hükmeden Michel Aflek'e bakınız... Bu adam, Ömer bin Abdülaziz'in mihrabında bağdaş kurmuş oturmaktaydı. Şu anda ise Harun er-Reşid'in arşında bağdaş kurmuş oturmakta. Michel Aflek Suriye Eğitim Bakanlığı'na getirildi ve birkaç ay bakanlıkta kaldı. Bu süre içerisinde Baas Partililer'den bir grup talebe oluşturarak, onları Sorbon Üniversitesi'ne gönderdi. Felsefe, psikoloji, tarih, sosyal bilimler, siyasal, iktisadi ve idari bilimler fakültelerine kaydettirdi. Bu fakültelerin arasında ne tıp fakültesine, ne de mühendislik fakültesine öğrenci gönderdi. Çünkü toplumları değiştirenler tabip ve mühendis değil, diğerleridir. Akılları değiştirenler bunlardır. Mühendislik fakültesindeki bir hoca neyi değiştirebilir? O, hendese teorilerini açıklamakla meşgul olacaktır. Fakat tarih ve felsefe ise öyle değil. Tarihte uzmanlaştırdığınız bir kimse ile tarihi dilediğiniz gibi çirkin veya güzel gösterebilirsiniz... Bu öğrenciler mezun olduktan sonra Dimeşk (Şam) Üniversitesi'ne öğretim görevlileri olarak alındılar. Bu kimseler küçük şeytanlarını sosyal bilimler dışında diğer ilmî fakültelere yönlendirmemektedirler. Neden? Çünkü sayısal fakültelerde hristiyanın kimya dersi görmesi ile neyi değiştirebilirler? $Zn+HCl$, $ZnCl_4-H_2$ şeklindeki formüller bir insanın hangi düşüncesini değiştirecektir? Baas Partisi mensuplarına göre de, Müslümanlara göre de. Sülfürik asitin formülü Baasçılara göre de (H_2SO_4) Müslümanlara göre de (H_2SO_4)'tür. Bunda yeni bir kanun çıkararak herhangi bir değişiklik yapamazsınız. Ancak tarih ve sosyal bilimler, iktisat gibi aklî ilimler böyle değildir. Dünyadaki yahudilere bakınız... Amerika'da ve Amerika'nın dışında Yahudiler özellikle üniversitelerdeki doğu bilimleri bölümlerini yürütmektedirler. İslâmî Eğitimler, Arap dili ve Edebiyatı, Tarih, İktisat vb. dalları seçmektedirler. Mesela Henry Kissinger ve Safroni. ikisi de yahudidir. Yahudiler onları meşhur etmişlerdir. Dünyada meşhur olmak isteyen herkes: "Ben Henry Kissenger'den veya Killinger yani Safroni'den okudum" der. Safroni çok meşhur bir yahudidir. Arap alemindeki bakanların ve bakan yardımcılarının çoğu bundan mezun olmuştur. Mesela bir memleketle yirmi bir bakan ve yardımcısı tek bir üniversiteden mezun olmuşlardır. Yahudiler müslümanların kafasından İslâm'ı tamamen sildikten sonra onları mason localarına teslim ederler. Ve onlara yirmi derece masonluk verirler, daha da yükselterek 33 derece masonluğa yükseltirler. Memleketinde bütün zenginleri hazırladıktan sonra üniversite öğretim üyeliğine getirirler. Ona makaleler yazdırırlar, yazdığı makaleler hakkında bu görüşler emsalsiz iktisadî görüşlerdir, üstün bir Arap aklından sâdır olmuştur, diye batı basınlarında övülür. Hem de Times gazetesinde... Bakarsın daha sonra bu kişi bir bakan olur. Peki müslüman doktor, avukat ve mühendis gün boyu ne yapar? Bunlar ameliyathanelerde, çimentoların içinde işçilerle meşgul olup dururlar. Sabahın erken saatinde gider, gecenin karanlıklarına kadar beklerler. Çünkü bunlar bir lokma ekmek peşindedirler. Senden tek bir kelime işitmeye dahi vakitleri yoktur.

Bunun manası şu ki sen insanlara hizmet edeceğin bir fakülteyi seçtiğinde kendini bitirmiş oluyorsun. Ekmeğini kazanmaktan başka bir şey düşünmüyorsun. Sadece bir mühendis olarak evini İslâmî tarzda yapabilirsin. Pencerelerin İslâmî usulde olur, kapını sağdan koyarsın, çıkışları soldan verirsın, bunu yapabilirsin. İnşallah bizler de bu İslâmî ev şekillerinden istifade etmiş oluruz. Fakat diğer adam durmadan felsefe yapar, topluma kuşbakışı ile bakmaya çalışır, herkes de ona hayran olur. Çok bilgili ve becerikli olduğunu sanır. Getirip başına bakan yapar, aslında belâyı satın almış olur. Bu sebeple biz. kardeşlerimize şeriat fakültelerinde, edebiyat fakültelerinde, tarih fakültelerinde okumalarını tavsiye ediyorduk.

Kardeşler!

Bir âlim öldüğü zaman yerini dolduran bir başkası gelmemektedir... Ölen âlimin yerine kesinlikle bir başkası gelmiyor... Bunlar yeni neslin evlâtlarından oluşuyor... İslâm, Üniversitesi Şeriat Fakültesi'nden mezun olan birisine Vakıflar Bakanlığı'nda vazife verilmesi için yapılan imtihanda ona: "İbrahim salavatını getir diyorlar (yani sallı-bâriki oku)" o: "Üniversitede bunu görmedik..." cevabını veriyor! Yani üniversitede kendilerine Allâhümme sallı, Allâhümme bârik okutulmamış, o da onu bilmediğini ifade ediyor. Yine Şeriat Fakültesi'nden mezun olan yeni bir kimseyi hacılara rehber olarak vazifelendiriyorlar. Bu kimse kalkıyor kadınların da erkekler gibi ihram giymelerini emrediyor. Evet inanın hac rehberi bunu yapıyor.

Diğer bir mezun da yolculuk anında akşam namazını kısaltırken bir buçuk rekâta düştüğünü söylüyor. İnanın ben şaka söylemiyorum. Bu söylenenler Şeriat Fakültesi mezunu olan hac rehberlerinin yaptığı şeyler. Hülâsa günümüzde İslâmî fakültelerden mezun olanlar bir şey bilmiyorlar. Ölen âlimlerin yerini dolduramıyorlar. Ancak yüz yılda bu tür âlimler yetişiyor. İşte bu sebeple Edvau' l-Beyan adlı kitabın sahibi merhum Şeyh Şankî'ti'ye: "Şehadetü'z-zur (Yalan Yere Şahidlik Etmek) nedir?" diye sorulduğunda Şeyh espri yaparak: "Şehadetüzzur, sizin üniversiteden aldığınız şehadetlerdir (diplomalar)" demiştir. Fiilen üniversiteden alınan bu diplomalar (bu şehadetnameler) yalan yere şahidlik etme şehadetnameleridir. Bugün bu tür diplomaları alanlar Kur'ân'ı değil ezbere, yüzünden bile okuyamıyorlar. Fıkıh nedir, usûl nedir? bilemiyorlar. Çünkü bu fakülteye girenler aslında kıt zekâlî insanlar. Önlerine bütün fakültelerin kapıları kapandıktan sonra Şeriat Fakültesi'ne girmişlerdir. İsteyerek değil, istemedikleri halde girmişlerdir. Bu sebeple bakarsın ki İslâmî fakültelerde okuyanların çoğu namaz kılmıyorlar. Çünkü bunlar İslâm'ı sevdiklerinden dolayı oraya giden insanlar değiller ki. Mecbur olup oraya giden insanlardır. Bu hususta size bir örnek vermek istiyorum:

Bir gün Kur'ân-ı Kerim hocası Nisa Sûresi'nin şu âyetini talebelerine okutur:

"Ey iman edenler! Allah'a, Peygamber'ine, Peygamber'ine indirdiği Kitab'a ve daha önce indirdiği kitaba iman edin. Kim Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini ve ahiret gününü inkâr ederse, son derece büyük bir sapıklığa düşmüş olur." (Nisa, 136) Âyet-i kerimede "âmenû" ifadesini iki kere görünce öğrencilerine: "Bunların biri yanlışlıkla fazla yazılmış, onu silin" der. İnanır mısınız aklımda kaldığı kadarı ile bir Kur'ân-ı Kerim hocası Kehf Sûresi'nin başındaki "Kâf, Ha, Yâ, Ayn, Sâd" ayetini "Ke, he, ye, a, se" şeklinde okumuştur. Bu bizim hocamız ve imamımızdı. Tabii üniversitede değil, ilk veya ortaokulda hocamızdı. Görüldüğü gibi bizim son derece önem verdiğimiz aziz ve celil olan Allah'ın dinini bilmiyor bu insanlar. Çünkü yetiştirilmiyorlar.

Kardeşlerim! Bakınız bugün İslâm müslümanlar için ne kadar basitleşmiş ki yaz tatilini geçirmek isteyen hoca efendiler dünyayı didik didik edip tatillerini en güzel geçirecekleri yerleri araştırıyorlar. Tabii ki Afganistan hariç. Hele Peşaver hiç olmaz. Arap alemindeki üniversite hocalarından hangisini Peşaver'de gördünüz ki yaz tatilini geçiriyor. Tabii ki binde biri bile değil. Daha doğrusu dünya Müslümanlarından Afganistan'a kaç müslüman geldi? Bir milyardan üç yüz kadar müslüman. Yani yaklaşık olarak her üç milyondan bir müslüman gelmiş oldu. Bu da gösteriyor ki müslümanların en son düşündükleri Allah'ın

dinidir. Hatta aziz ve ' celil olan Allah'ın dini insanların nezdinde o kadar basitleşti ki dünyalığı her şeyin önüne geçirir oldular. Sen insanlardan birine desen ki: "Değerli kardeşim, ben eğitimimi tamamlamak için Amerika'ya gitmek istiyorum, ne dersin?" Bakarsın ki sevinçle doluyor ve sana: "Allah seni muvaffak kılsın" diyor. Yine ona desen ki: "Bayındırlık bakanı Amerika'ya eğitim için bir kontenjan tanıdı. Ben Bayındırlık Bakanlığı'nda bir mühendisim, doktora için beni Amerika'ya gönderecek." Bakarsın ki sevinir ve sana: "Allah seni muvaffak kılsın" der. "Amerika'da İslâmî merkezler bulunmaktadır, inşallah orada İslâm'a ve Müslümanlara hizmet edersin, faydalı olursun ve döndüğünde de inşallah bu dine faydalı olursun" cevabını verir. Fakat sen ona gidip desen ki: "Kardeşim ben vazifemi bırakıp Afganistan'a gitmeyi, orada mücahidlere yardım etmeyi istiyorum. Çünkü işittiğime göre onların elektronik mühendislere ihtiyaçları varmış." Bakarsın ki o adam sana: "Kardeşim otur oturduğun yerde, civcivlerin içinde cihad et (yani çocuklarına cihad et), otur, sen sınırda nöbet bekleyen mahiyetindesin. Nereye gideceksin? Sen Sanayi Bakanlığından ayrıldığında yerini kim dolduracak? Bu yeri Baasçılara, Komünistlere, Milliyetçilere ve Kapitalistlere mi bırakacaksın? Biz senin gibilerin bu memleketi kalkındırmalarını istiyoruz." La havle velâ kuvvete illâ billâh!

Bu insanlar Meymun bin Mihran'ın şu sözleri ile ifade ettiği insan tipleridir. Meymun diyor ki: "Ben ikinci namazını cemaatle kılmayı kaçırdım. Caminin kapısında durdum ki insanlar beni taziye etsinler (Yani geçmiş olsun, namazı kaçırdın desinler). Beni iki ya da üç kişi taziye etti. Şayet oğlum ölmüş olsaydı binlerce insan beni taziye etmiş olurlardı. Bu da gösteriyor ki insanların nezdinde dinin uğradığı felâket dünyevî şeylerden dolayı görülen felâketlerden daha basit. Evet dinin başına gelen felaketler insanlarca çok basit görülüyor, umursanmıyor, en son şey olarak düşünülüyor."

61. ÂYETİN TEFSİRİ

61- Onlardan bazıları Peygamber'e eziyet ederler. Ona: "Her şeye kulak kesilen" derler. De ki: "O, sizin için hayırlı bir kulak kesilendir. Allah'a iman eder, mü'minleri tasdik eder ve sizden iman edenlere bir rahmettir." Allah'ın peygamberine eziyet edenlere can yakıcı bir azap vardır.

Bu âyet-i kerimede "onlardan bazıları Peygamber'e eziyet ederler" buyurulmaktadır. Bundan maksat şudur: Peygamber olmadığı zaman onlar peygamberi alaya alırlar, yaptıklarını küçümserler, davasını tahkir ederler, yani onu iğneli dilleri ile eleştirirler ve kendi kendilerine derler ki: "Şayet bu yaptıklarımızı bize soracak olursa biz ondan özür dileriz, o da bizim samimi olduğumuza inanır. Çünkü o her işittiğine inanan saf biri. Bizim hiçbir isteğimizi reddetmez, hiçbir konuştuğumuzu yalanlamaz. O adeta her şeyi dinleyen bir kulaktır."

Allah Teala bunlara cevaben buyurmuştur ki: "Evet o kulaktır ama hayırlar için bir kulaktır." Hayrı dinler, şerre karşı kulağını kapar. Çünkü sizler onun gözünde değeri olmayan kimselersiniz. Size itibar etmediğinden sizi dinlemez. O kulağını Allah'ın kelâmına verir, onu tasdik eder, mü'minlere verir, onlara inanır ve sizden iman edenler için de o bir rahmet kaynağıdır. Allah'ın peygamberine eziyet verenler için can yakıcı bir azap vardır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi bu âyet-i kerime Nebtel bin Haris gibi bir kısım münafıklar hakkında nazil olmuştur. Rasulullah bu Nebtel hakkında: "Kişi şeytanı görmek isterse Nebtel bin Haris'e baksın" buyurmuştur.

Muattib bin Kuşeyr ve onunla beraber olanlar da bu topluluktandır.

"... Allah'ın Rasulüne eziyet edenler için çok acı bir azap vardır. " Bunlar bir kötülük işler de yaptıkları ortaya çıkarsa Allah'a yemin ederek müslümanları razı etmeye çalışırlardı. Halbuki âyet-i kerimenin de beyan ettiği gibi bunların Allah ve Rasulünü razı etmeleri daha evlâ idi. Fakat bunlar insanları, insanların Rablerine tercih ediyorlar, Allah'tan çok insanlardan utanıyorlardı. Bir âyet-i kerimede de buyurulduğu gibi: "İnsanlardan korkuyorlar, halbuki korkulmaya daha lâıyk olan Allah'tır." Hülâsa bunlar Allah'ı değil de insanları razı etmeye çalışıyorlardı. Halbuki Allah'ı ve Rasulünü razı etmeleri daha evlâ idi. Çünkü onların bütün işleri, rızıkları, mutlulukları, sıhhatleri, başarıya erişmeleri ve bütün hayat sistemleri Allah'ın elindedir. Her şeyin sonu Allah'a varır. Kul Allah'ın kabzasındadır, nereye kaçıp gidebilir ki? Âyet-i kerimenin sonunda: "Eğer iman ediyorlarsa Allah'ı ve Rasulünü razı etmeleri bunlara daha evlâ idi" buyuruluyor. Yani, iman eden kişi Allah ve Rasulünü aciz kullardan daha üstün tutar. Kullara değil, yaratıcıya öncelik tanır. Çünkü O, her şeyi yaratan ve gaybı bilendir.

63. âyet-i kerimede: "Onlar Allah ve Peygamberine karşı gelen için ebedi kalacağı cehennem ateşi olduğunu bilmezler mi? İşte büyük rüsvaylık budur" buyurulmaktadır. Âyet-i kerimede geçen ve Allah'a ve Peygamberine karşı gelme diye tercüme edilen "yuhadid" kelimesinin lügat manası sınıra girmek, karasularına tecavüz etmek demektir. Sanki âyet-i kerime Allah'ın koyduğu yasakları sınır saymış, onları çiğneyenleri de sınırları aşanlar, başkalarının sınırlarına tecavüz edenler diye vasıflandırmıştır. Tabii ki Allah'ın koyduğu sınırları aşanlar ona karşı savaş açmış olurlar. Şimdi sen, cumhurbaşkanının köşküne girip de onun aleyhinde bildiri dağıtabilir misin? Tabii ki, Allah bu tür misallerden münezzehtir. Fakat sen, işte bu tür bir akılsız davranışta bulunmuş oluyorsun. Allah'ın yurdunda Allah ve Rasulünün aleyhine propaganda yapıyor, isyan ediyorsun. İşte böylelerinin cezası içinde ebedi olarak kalacakları cehennemdir. Bu da büyük bir rüsvaylıktır. Münafıklar hem dünya hem de ahirette rezil olurlar. Çünkü, insanlar onları sevmezler. Çünkü Allah insanların kalbine bunlara buğz etme duygusunu yerleştirir. Böylece dünyada dahi rüsvay olurlar. Bir hadis-i şerifte buyuruluyor ki: "Aziz ve Celil olan Allah bir kulu sevdiğinde Cebrail'e seslenir (der ki): Şüphesiz ki Allah filanı sevdi, sen de onu sev. Cebrail de onu sever. Sonra Cebrail gök sakinlerine hitab ederek: Şüphesiz ki Allah filanı sevdi, siz de onu sevin der. Gök sakinleri de onu severler. Sonra Allah bu kişi için yeryüzünde de sevilip itibar edilme sebebi yaratır." (Bkz. Buhari, Kitâbü'l-Edeb, Bab 41; Bed'ül halk, Bab 6). Evet, belki de senin hiçbir fayda sağlamadığın insanlar seni sever olurlar. Allah insanların kalbine seni sevme duygusunu yerleştirir. Nitekim bir ayeti kerimede: "iman edip salih amel işleyenler var ya, şüphesiz Rahman olan Allah onları sevdirecektir" (Meryem, 96) buyurmuştur. Yine Allah Teala Hz. Musa'ya olan lütuflarını zikrederken şöyle buyurmuştur: "Seni sevimli kıldım ki muhafazam altında yetişesin" (Tâhâ, 39). Yani, sanki Allah Teala Hz. Musa'nın üzerine bir kova bal serpmiş, insanlar da onu yalayıp duruyorlar. Başka bir hadiste de şöyle buyurulmaktadır: "Allah bir kişiye de buğz ettiğinde Cebrail'e seslenerek: Ben filana buğz ettim, sen de ona buğz et der. Cebrail de seslenerek: Allah filana buğz etti, siz de ona buğz edin der. Sonra Allah o kimseye buğzunu insanların kalbine de sokar" (Bkz. Müslim, kitab, I, bab, 157) İşte bu sebeptendir ki, onun dışında Hasan-ı Basrî'nin yanından yöneticilerin mevkib-i hümayunu (konvoyu) geçerken o şöyle diyordu: Her ne kadar onların katırları tak tak yürüyorsa da, Acem atları hızla koşuyorlarsa da isyan etmenin zilleti bunların boyunlarından ayrılmıyor. Çünkü Allah, kendisine isyan edenin mutlaka zillete düşürür ve O şöyle buyurmuştur: "Allah kimi hor ve hakir düşürecek olursa, onu yükseltecek hiçbir kimse yoktur (Kimi ki Allah zillete düşürür, artık ona ikram edecek yoktur.)" (Hac, 18).

Hasan-ı Basrî'nin sözünde geçen katır ve Acem atları meselesine gelince bunun sebebi şudur: Eskiden padişah ve kralların özel mevkib-i hümayunları (konvoyu) kalırlar ve yabancı atlarla çekilirdi. At ve katırları yürüdükçe tak lak ses çıkarırlar ve hızlı bir şekilde onları istedikleri yere ulaştırırlardı. Bu manzara görünürde bir haşmet ifade ediyordu. Fakat Hasan-ı Basrî bu manzaraya ibret gözüyle bakarak, bunun insanları aldatamayacağını, çünkü insanların kalbinde haksız idarecilere karşı kin duygusu olduğunu biliyor ve ifade ediyordu.

Subhanallah! Bazı insanlar var ki, onlar sana hakaret etse bile yine de sen onu seversin. Çünkü sevgi senin elinde değil ki, Rabbinin elinde. Diğer bir kısım insanlar var ki, gelip sana boyun eğenler, sevgi ve muhabbet gösterilerinde bulunurlar, yağlı ballı konuşurlar, buna rağmen sen yine onlara ısınamazsın. Çünkü Allah, insanların kalbine onu sevmeme duygusunu işlemiştir. İnanır mısınız arkadaşlar, öyle salih insanlar var ki, onlar işlediğin günahın kokusunu alıyor ve hissediyorlar? Benim bir arkadaşım vardı, ona güveniyor ve inanıyordum. O, işlenen günahın kokusunu alıyordu. Bir defasında Şeriat Fakültesi'nde bulunuyordu. Benim yanımda oturuyordu. Uzaktan bir asistan geçti. O, bana: "Ey Abdullah! Bu kim?" dedi. "Allah'a sığınırım bunun pis kokusundan. Bu bir Allah düşmanı!" dedi. O, onu tanııyordu, hayatında da görmemişti. Fiilen ben bu adamdan daha

kötü bir adam görmemiştim. Şeriat Fakültesi'nde asistan, normal namazları değil, cuma namazını bile kılmıyordu. Kardeşler, çok iyi düşünün... dikkatli olun... Siz, Allah'la karşı karşıyasınız. Ona hesap veriyorsunuz. Küçük çocuklarla oynadığınızı zannetmeyin. Eyüb es-Sahtiyânî, Allah'a karşı hileler kurarak ve bahaneler bularak faiz yemeye kalkışan ve faizli işlemleri kamufle etmek için çeşitli şekiller ihdas eden bu gibi insanlara böyle demektedir: "Dikkat edin, dikkat... Siz Allah'la alış veriş yapıyorsunuz. Çocuklarla mı oynadığınızı zannediyorsunuz?"

Bir kısım insanlar faizli alış verişe kılıf bulmak için, Rasulullah'ın da hadiste beyan ettiği ve "bey'ul ly'ne" dediği şu tarzda bir teşebbüse girerler: Faizli para almak isteyen insan gelir, para verecek adama der ki: "Bana 1000 dirhem ver, sana fazlasıyla ödeyeceğim." O da der ki: Faiz haram. Fakat sana şu saatimi 1200 dirheme veresiye satayım, sen borcunu bir sene sonra ödersin." Ödünç para almak isteyen akid bittikten sonra saati alıp dışarı çıkar, tekrar geri döner, ödünç para almak istediği kimseye der ki: "Sen bana sattığın bu saati peşin 1000 dirheme satın alır mısın?" O da: "Olur" der, saati verdiği kimseye 1000 dirhem verir, ona sattığı saatim geri alır. Böylece ödünç para almak isteyen insan aldığı 1000 dirhem karşılığında bir yıl sonra 1200 dirhem ödemekle yükümlü olur. İşte Eyüb es-Sahtiyânî bu gibi insanlar için diyor ki: "Bunlar bebekleri aldattıkları gibi Allah'ı aldatmaya kalkışıyorlar." Onlar Allah ve Peygamber'ine geleni inkâr etmenin için de ebedi kalacağı cehennem ateşi olduğunu bilmezler mi? İşte büyük rüsvaylık budur." "Bunun üzerine Allah onlara dünya hayatında rezil ve rüsvaylığı tattırdı. Ahiret azabı daha büyüktür. Keşke bilseler." (Zümer, 26). Âyet-i kerimde Allah Teala'nın dünya hayatında bile münafıklara rezil ve rüsvay olmayı tattırdığı zikredilmektedir. Ben bu ayeti okurken çok düşünüyorum ve kendi kendime diyorum ki, şerhlerinden Allah'a sığırırız. Bu münafıklar ne acaip insanlar! Aralarında Rasulullah (sav) bulunduğu halde nasıl böyle davranmışlar? Bunların kalpleri Rasulullah'ı ve Kur'ân'ın nurunu görmeye karşı körmüş, gözleri perdeli imiş. Rasulullah'ı gördüklerinde onu alaya alıyor ve onu küçümsüyorlarmış. Allah bizleri bu gibi insanların şerrinden muhafaza buyursun. Şu âyeti kerimde bu gibi insanlara işaret edilerek buyuruluyor ki: "Size Rabbinizden basiretler (hakkı batıldan ayırd etmek için apaçık deliller) gelmiştir; kim bunlarla (hakkı) görürse kendi lehine, kim de kör olur, görmezse kendi aleyhindedir. Ben, üzeriniz de bir bekçi değilim. (Enam 104) Kalpler nasıl kör olabilir? Kalplere körlük nasıl isabet edebilir? Buna sebep günahların çokluğudur. Günahlar küçük küçük başlar, yüce Allah'a karşı küçük günahlarla kişi cesaret kazanır ve daha sonra büyük günahlar işlemeye cüret eder. Yüce Allah bu kimselere mühlet vermiştir. Fakat onlar bunu anlamazlar. Bu hususta Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: "Muhakkak ki Allah zalime mühlet verir. Bir de onu yakalayınca artık bırakmaz." (Buhari Kitab, Tefsirü'l-Kur'an, Sûre, 11, Bab, 5)

Allah Teala İsrailoğulları'nın da günah işlemleri yüzünden lanete uğratıldıklarını beyan ederek şöyle buyurmuştur: " (İsrailoğulları) üzerlerine zillet ve meskenet vurulmuş, Allah'tan bir de gazaba uğramışlardı. Bu, Allah'ın âyetlerini inkâr etmelerinden ve haksız yere peygamberlerini öldürmelerindendi; yine bu, isyan etmelerinden ve haddi aşmalarındandı." (Bakara, 61)

İsrailoğulları'nın asiliği ve Allah'ın emirlerine karşı gelmeleri önce isyanla daha sonra haddi aşmayla başlamış sonra da peygamberlerin öldürülmesi ve Allah'ın âyetlerinin inkâr edilmesi ile son noktasına ulaşmıştı.

Rasulullah (sav) de bu hususta şöyle buyurmuştur: "Allah hırsıza lanet etsin. Öyle ki o, bir yumurta çalar da elinin kesilmesine sebep olur." (Buhari, Kitab, Hudûd, Bab, 7, 13) Bir yumurta çalan kimsenin eli kesilir mi? Tüm fıkıh âlimleri ittifakla üç dirhem değerinden az olan şeylerin çalınmasından dolayı elin kesilmeyeceğini belirtmişlerdir. Buna göre bir yumurta çalan kimsenin eli nasıl kesilebilir? Çünkü bu kimse önce yumurta çalar, sonra tavuk çalar daha sonra inek çalar ve bu şekilde hırsızlığı artarak ve büyüyerek devam eder ve neticesinde eli kesilir. İşte günahlar da bu şekildedir. Kalp bir cam parçası gibidir. Sizler lamba gördünüz mü? Elektrik lambası veya araba camı... Arabaya su konur ve daha sonra camın silinmesi istendiği zaman arabadaki düğmeye basarsınız ve siliciler çalışarak camı temizler... İşte günahlar da böyledir. İnsan günah işlediğinde onu silecek aracı vardır. O da yapacağı iyiliklerdir. Bu hususta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır. "Sen yaptığın kötülükten sonra iyilik yap ki, o kötülüğü silmiş olasın." (Tirmizî, Kitab, I, Bab. 55; Darimi, Kitab Rikag, Bab, 74) Ancak arabanın camı çamurlarla kaplanmış ise siliciler araba camını temizleyebilir mi? Evet, bir büyük günah üzerine bir başka günah eklendiği zaman da durum böyledir. Büyük günahlar peş peşe işlenince kişinin kalbi kararır. Kul her günah işlediğinde kalbine siyah bir nokta işlenir. Günah işledikçe bu noktalar çoğalır, kalbin tümünü kapatır. Böylece kalp simsiyah olur. Ne dışarıdan nur alır, ne de dışarıya aydınlık verir. İşte şu âyet-i kerimde zikredilen "ran" kelimesinin manası da budur: "Hayır, doğrusu onların yaptıkları, kalplerini paslandırmıştır" (Mutaffifin, 14).

Bunlar eşyaların suretlerini gerçek şekliyle göremezler, tıpkı fotoğraf makinesinin merceği gibi. Eğer merceğin üzeri temiz olmaz ise eşyaları gerçek suretleri ile göremez. Hatta bazen karaltı ve kir artmış ise eşyaları başka suretlerde görür. Kişinin günahlarının armasıyla da öyle bir hale gelir ki, iyiliği kötülük, kötülüğü ise iyilik görür. Yani münkeri maruf, marufu da münker olarak görür. Kalp karardığı zaman hiçbir şeyi diğerlerinden ayırtedemez hale gelir. Şiddetli yağmurlarda arabaların silicileri devamlı çalıştığı gibi, kalp karanlığının silicilerinin de devamlı çalışması gerekir. Tâ ki kalp temiz olarak kalabilsin. Eğer arabanın camının kirleri ilk düştüğü an temizlenmez ise daha sonra temizlemek uzun zaman alır. Bilelim ki, nasuh tevbesi ile tevbe etmeye devamlı olarak ihtiyaç vardır. Aziz ve celil olan yüce Allah'a sağlam bir dönüş yapmaya ihtiyaç vardır. Bu uzak bir şey değildir.

Malik bin Dinar Hadisesi

Yol kesicilik ve haydutluk yapan birçok insan İslâm'a dönmüştür. Malik bin Dinar daha önce yol kesici bir hayduttu. Bir gece hırsızlık yapmak için bir eve girer. Evin sahibi ise gece yarısı uyanmış ve teheccüt namazı kılmakta ve şu ayeti okumaktadır. "İman edenlerin Allah'ın zikrine ve indirilen hakka karşı kalplerinin huşu içinde olması ve daha önce kendilerine kitap verilip üzerlerinden uzun zaman geçince kalpleri katılaştan kimseler gibi olmamaları zamanı gelmedi mi?. Onlardan çoğu yoldan çıkmış kimselerdir" (Hadid, 16).

Hırsızlık yapmak için girdiği evin duvarının üzerinde bu âyeti işiten Malik bin Dinar, bu âyeti dinledikten sonra: "Evet şimdi, şimdi zamanı geldi..." der ve tevbe eder. Daha sonra Malik bin Dinar en büyük âbidlerden, zâhid erden ve büyük âlim ve muhaddislerden birisi olur.

el-Fudayl bin İyad da bunlardan biridir.. Bunun İslâm'a dönmesi ve tevbe etmesi de Malik bin Dinar'ın kıssası gibidir. Belki de yukarıda zikrettiğimiz ayeti dinleyerek tevbe edip düzelen Malik bin Dinar değil de Fudayl bin İyad'dır. Malik bin Dinar'ın tevbe etmesine asıl sebep ise şu rüyası olmuştur: Malik b. Dinar rüyasında bir ejderha görür. Kendisi kaçmakta, peşinden ejderha da onu yakalamak istemektedir. Bir âlimin yanına gelir ve ona: "Allah aşkına beni koru!" der. Âlim:

"Seni korumaya gücüm yetmez" der. Ejderha ise yaklaşmaktadır. Malik bin Dinar kaçmaya devam eder ve nihayet bir dağa ulaşır.

"Bu dağ da nedir?" der. Ona:

"Bu dağ mü'minlerin küçük yaşta vefat eden çocuklarının bulunduğu dağdır" denilir. Ve kendi kızlarından bir kız çocuğu çıkar ve ejderhaya işaret eder. Bunun üzerine ejderha geri döner. Daha sonra Malik bin Dinar kıza: "Sen kimsin?" der. Kız: "Ben senin kızınım," der. Malik bin Dinar: "Peki beni yakalamak isteyen bu ejderha nedir?" der. Kız: "Bu senin amelindir," der. Malik b. Dinar: "Peki beni korumaya gücü yetmeyen yaşlı âlim kimdir?" der. Kız:

"Bu senin salih amelindir ancak zayıf olduğundan şer amellerine galip olmaya güç yetirememiştir" der. Bu rüyadan sonra Malik bin Dinar tevbe eder ve seçkin insanlardan olur ve tabiinin ileri gelenlerinden olur.

İnsanın tevbe etmesi kendi imkânı dahilindedir. Ancak nasuh (yaptığı günaha bir daha dönmek kararı ile samimi bir şekilde) tevbe etmesi gereklidir. Fakat kul, Aziz ve Celil olan yüce Allah'a isyan eder, Allah da onun başına isyanının cezası olarak bir beis verir, bunun üzerine kul, akşamleyin tevbe eder, sabahleyin de yine aynı günaha dönecek olursa, böyle bir tevbe, tevbe değildir, değil... Samimi bir şekilde tevbe etmek gerekir. Samimi tevbeye nasuh tevbesi denilmektedir. Nasuh tevbesinden maksat günah işlemekten el çekmek, bir daha aynı günahı işlememeye karar vermek, önceden işlediği günahlardan pişmanlık duymak ve yemiş olduğu kul haklarından tamamen kurtulmaktır. Kişi, böyle bir tevbeyle tevbe ederse tevbe etmiş olur.

Evet, insanın kalbi çok önemlidir. İnsan kalbini karartmamalıdır. Şayet öyle bir duruma düşerse de tevbe ederek onu silmeli ve günahlardan arındırmalıdır. Çünkü Yüce Mevlâ insanların şekline değil kalplerine bakmaktadır. Ve kullarına kalplerine göre muamele etmektedir. Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifinde nasıl insanların kalplerine bakılarak seçilip ayrıldıklarını ve bu iyi insanlardan da kendi pak soyunun geldiğini beyan ederek şöyle buyurmuşlardır: "Şüphesiz ki Allah yeryüzü halkına baktı ve Kinaneoğulları'nı Araplar'dan seçti. Kinaneoğulları'ndan da Kureyş Kabilesini seçti, Kureyş Kabilesinden Haşimoğullarını ve beni de Haşimoğullarından seçti. Ben seçilmişten seçilenden seçilenim."(Müslim, Fedail bab: I, Tirmizi, Menakib, bab I)

Her şeye rağmen nasuh tevbesi ile tevbe edebilmek uzak bir şey değildir. Güneş batıdan doğuncaya kadar tevbe kapısı açıktır. Aziz ve Celil olan Allah'ın devamlı seni gözetlediğini bilmelisin ve O'nu hiçbir zaman kalbinden çıkarmamalısın. Allah'ı devamlı göz önünde bulundurmanın manası kalbinin Rabbin devamlı yakınında olduğunu hissetmesidir. İşte buna takva denir. Takva demek Allah'dan çekinmek, Allah ile gazabı ve cezası arasına bir perde koyabilmek demektir. Allah önce geçmiş müminlere ve sonradan gelecek olan insanlara da muttaki olmalarını emretmiş ve şöyle buyurmuştur:

"... Sizden önce kendilerine kitap verilenlere ve size, Allah'tan korkmanızı emrettik..." (Nisa, 131)

İşte bu, yüce Allah'ın önceki ümmetlere de, sonradan gelen ümmetlere de bir emridir. Allah Rasulü (sav), Muaz bin Cebel (ra)'a şöyle buyurmuştur: "Nerede olursan ol Allah'tan kork." Bir çok rivayetlerde de - her ne kadar senetlerinde zayıflık bulunsada dahi - şöyle buyurulmuştur: "Senden ayrılmayan kendi ailenden salih bir veya iki kimseden haya edip utandığın gibi, Allah'tan da haya et."(Bkz. Darimi, Kita Rikak, bab: 74)

Eğer hırsızlık yapmak istiyorsan düşün ki karşında sevdiğin ve saydığın takva sahibi insanlardan biri bulunmakta, sen ondan çok çekmiyorsun, o da senin başında bekliyor. Şimdi sen onun önünde hırsızlık edebilir misin? Yahut da onun karşısında zina yapabilir misin? Meselâ sen annen ve baban karşısında zina yapabilir misin? Mümkün değil bunu yapamazsın. O halde sen Rasulullah'nın da hadisinde buyurduğu gibi kendi akrabalarından birinden haya ettiğin kadar olsun Allah'tan utan. Baba ve annenden utandığın kadar utan. Yoksa Allah senin nezdinde bu aciz kullardan daha mı alt derecede?

Defalarca bazı gençlere şunları söylüyordum: Sizler iki şeyin hangisinden daha fazla korkuyorsunuz? Allah'tan mı daha fazla korkuyorsunuz, yoksa istihbarattan mı? Gençler: "Kesinlikle Allah'tan" diye cevap vermekteler. Bunun üzerine ben: "Peki sen sabah namazını kaçırmaktan bir kimsenin sana gelerek istihbarattan birinin senin hakkında soruşturma yaptığını bildirmesindeki gibi mi korkuyorsun? Hangisinden daha fazla korkuyorsun? Sen dilediğin gibi konuşuyorsun... Ancak zalim bir yöneticinin ülkesinde bulunsan veya sen bir konuşma yaparken karşıdaki kimsenin senin hakkında istihbarata rapor hazırladığını bilsen veya istihbarata sunulmak üzere konuşmalarının kasete çekildiğini bilsen söyleyeceğin her bir kelime için bin hesap yaparsın. Ancak senin omuzlarında bulunan iki melek söylediğin her şeyi kaydetmekte, yaptığın her fiili âlemlerin Rabbine arz etmekte, Pazartesi ve Perşembe günleri bu bilgiler yüce Allah'a arz olunmakta, sen ise bunları dikkate almamakta, gerektiği gibi hesaba katmamaktasın. Öyle ise senin istihbarat birimlerine olan korkun aziz ve celil olan yüce Allah'a korkundan daha fazladır...

Gerçekten şayet bizler bir mahalle karakolunun komiserinden korktuğumuz gibi veya istihbarat müdüründen yahut içişleri bakanından korktuğumuz gibi yüce Allah'tan korkuyor olsaydık şu anki halimiz çok daha değişik olurdu. Evet halimiz, Allah'a olan korkumuzun bu kimselere olan korkumuzdan daha fazla olmadığını göstermektedir.

Bu sebeple yüce Allah'ın gözetiminde, murakabesinde olduğumuzun şuurunda olmak ve âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın

azametini, büyüklük ve kudretini bilmemiz, aziz ve celil olan yüce Allah'ın celâlini ve izzetini zihnimizde bulundurmamız şarttır. Şüphesiz bu yöneticiler, müdürler, bakanlar ve benzerleri yüce Allah'ın dilemesi ve hükmü ile bir anda yok olup giderler. Ancak yüce Allah'ın mülkü ve kudreti yok olmaz. Şanı yüce Allah'ın kuvvet ve kudreti yok olmaz. İşte bu sebeple murakabe ve takva şarttır. Allah Rasulü (sav) İslâm ordusuna bir komutan gönderdiği zaman veya bir emir tayin ettiği zaman ona özellikle kendi adamlarına muamelesinde Allah'tan korkmasını emir ve vasiyet buyururdu. Ebu Bekir (ra) insanlara hutbesinde daima: "Ey insanlar, size Allah'tan korkmayı tavsiye ediyorum," diye başladığı. Hz. Ömer (ra) de, hutbesine aynı şekilde insanlara Allah'tan korkma tavsiyesi ile başladı. Çünkü Allah'ın dinini insanların malını, canını ve ırzını takva sahibi olan insan muhafaza eder. Ey Allah'ım! İçimizi dışımızdan daha hayırlı kıl. Dışımızı da hayırlı kıl. Devamlı Sen'i göz önünde bulundurmamayı, Sen'den korkmayı, Sen'den çekinmeyi bizlere nasib et.

Hz. Ali (ra) o sıralarda henüz çocuk olan Hasan el-Basrî'ye şöyle sorar:

- "Ey çocuk dini düzelten şeyle, dini fesad eden şey nedir?" Hasan el-Basrî:

"Dini ıslah eden takvadır, dini fesad eden ise tamahkârlıktır" der. Sadece iki kelime, takva ve tamah... Aziz ve celil olan şanı yüce Allah yasaklarla serbest olan şeyler arasına sınır koymuş ve bizlere helâl ve haramın listelerini göndermiştir. Bu ikisinin arasında bulunan şeyler ise şüpheli olan şeylerdir ve bunlardan kaçınılması gerekir. Çünkü Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifinde: "Kim şüpheli şeylerden kaçınırsa şüphesiz ki o dinini ve ırzını temize çıkarmış olur" (Buhari. İman Bab: 39; Müslim, Müsakat, Bab: 107)buyurmaktadır.

Ben size bir şey anlatacağım. Bir alim bana şunu söyledi: "Ben oğlumun evinde yemek yemiyorum. Çünkü o devletten maaş alıyor. Devlet malları ise karışık. İçinde helâl da var, haram da var, şüpheli şeyler de var. Bu sebeple ben oğlumun evinde yemek yemiyorum."

Şimdi bizler hu âlimi dinlediğimizde: "Bu da aşırı bir davranış, çokça taassuba kaçmak, ye de Allah'a tevekkül et, günahı bana ait" deriz. Aman Allah'ım, insanlar ne kadar cüretkâr: "Yap, günahını bana yükle" diyorlar. İşte takva burada belli olur. Takva nedir? Bizzat yüce Mevlâ'dan korkmaktır. Allah Teala: "Ey iman edenler, Allah'dan korkun" buyurmuştur. (Âl-i İmran, 102) Yine takva cehennem ateşinden korkmaktır. Bu hususta da yüce Mevlâ "Ateşten korkun, çünkü o kâfirler için hazırlanmıştır." (Ali İmran, 131) Takva demek kıyamet gününden korkmak demektir. Bu hususta da bir âyet-i kerimde şöyle buyurulmuştur: "Allah'a döneceğiniz günden korkun. Sonra herkese kazandığı tamamen ödenecektir ve onlar zulme uğratılmayacaklardır." (Bakara, 281) Mesele o kadar basit değil. Hassas davranılması gerekir. Selef-i salihîn haram hususunda çok titizlerdi, onlar şöyle diyorlardı: "Biz harama düşeriz korkusuyla helâl olan şeylerin onda dokuzunu terk ettik."

Bir kadın Ahmed bin Hanbel (ra)'a gelir ve:

- "Ey imam! Zalimlerin ışığının altında ip eğirmek caiz midir?" diye sorar. (Eskiden yöneticiler, halifeler ve emirler geceleri kendi saraylarının etrafında günümüzde olduğu gibi kandil yaktırırlardı. Kendi sarayının etrafındaki caddelerin hepsini kandillerle aydınlatırlardı).

İşte bu kadın İmam Ahmed'e böyle soruyordu. "Zalimlerin ışığı altında ip eğirmek caiz midir?" diyordu. Yani, bizim evimiz yöneticilerin evlerinin karşısında, evlerinde kandiller yanıyor. Biz de onların evlerinden gelen ışıklardan istifade ederek iplik eğiriyoruz. Bu caiz olur mu? İmam Ahmed bin Hanbel kadının bu sorusu üzerine:

- "Ey Allah'ın kulu sen kimsin?" diye sorar. Kadın:

"Ben Bişr el-Hâfi (Yalınayak)'ın kız kardeşiyim" der. İmam Ahmed bin Hanbel:

- "Takva sizin evinizden çıkmış" der. Anlıyor musunuz, kadın neyi soruyor? Zalimlerin ışığından istifade edilerek iplik eğirmek caiz midir? diye soruyor. Devamlı Allah'ın murakabesi altında olduğunu hissediyor. İşte toplumlar bu gibi insanlarla kendilerini korurlar. Bunlarla zafere ulaşır ve bunların yüzü suyu hürmetine ve bunların duaları ile yağmurlar yağar. Fakat İmam Ahmed bin Hanbel yine de idarecilerin ışıklarından faydalanmaya ruhsat vermez. Evet, takva çok önemli bir şeydir. Kıyamet gününde bir münâdi: "Muttakiler nerede?" diye nida eder, daha sonra da muttakiler Rahman'ın himayesi altında ayağa kalkarlar. O gün yüce Allah'ı görmekten engellenmezler ve yüce Allah onlardan gizlenmez.

Kuteybe bin Müslim el-Bâhilî Hadisesi

Semer kand'ın fethedilişi esnasında şu olayın olduğunu Kuteybe bin Müslim el-Bâhilî rivayet etmektedir: Bir adam parmağını göğe doğru kaldırarak Allah'a dua etmiş. Gökten bir ses: "Bu kimin parmağı?" diye sormuş. Orada bulunanlar da: "Bu Muhammed b. Vasi'in parmağıdır" demişler. Gökten gelen ses: "Bu parmak bana yüz bin yalın kılıçtan ve yüz bin sıhhatli ve kuvvetli, bıyıkları yeni terlemiş gençten daha sevimlidir cevabı olmuştur.

Evet, savaşlarda bu gibi salih insanların sayılarını tesbit etmeye çalışıyorlardı. Çünkü bunların sayılarına göre zaferin çokluğu ve azlığı bekleniyordu. Bu gibi salih insanlar adeta bir devletin bütçesi için döviz mahiyetindedir. Nasıl ki herhangi bir devletin döviz miktarı veya dünya bankasındaki altını onun parasının değerini yükseltiyor ve alçaltıyorsa, bu gibi salih insanlar da sayılarının çokluğuna göre bulundukları orduyu güçlendirirler. Ve bunların ilave bir desteğe ihtiyaçları yoktur. Çünkü onlar ilhamı Rablerinden alırlar. Diğer bütün paralar değerlerini muhafaza etmek için belli miktarda döviz veya altına muhtaç oldukları halde Amerika dolarının böyle bir şeye ihtiyacı yoktur. Çünkü onun kendisi altın demektir. Bu gibi salih insanlar da böyledir. Her savaşta bu gibi salih insanların sayısı tesbit edilmiştir. Bu savaşta Bedir savaşına katılanlardan şu kadar insan bulunmuştu. Uhud savaşına katılanlardan bu kadarı bulunmuştu şeklinde tesbit edilmişlerdir. Daha sonra ise savaşlarda Rasulullah'ın sahabilerinin sayıları sayılıp tesbit edilmiştir. Çünkü bunların sayıları oranında zaferler ve fetihler beklenilmiştir. Gerçekte de olaylar öyle cereyan etmiştir.

Bu salih zatlar orduların güç ve kuvvetini koruyan altınlar, dövizler olmuşlardır. Meselâ, Berâ bin Malik bunlardandır. Her savaş kızıştığında Berâ'ya giderler ve ona şöyle derlerdi: "Ey Berâ! Rasulullah (sav) senin hakkında şöyle buyurmuştur: "Nice saç başı birbirine karışmış ve ayaklarım toz bürümüş kullar vardır ki, bir meselenin gerçekleşeceği hususunda Allah'a yemin etseler Allah onların yeminlerini boşa çıkarmaz." ((Buhârî, Kitap, Salah, Bab, 8, Cihad, Bab, 12; Müslim, Hasameh, Bab, 24)

Zafere erişmemiz için dua et. Bunun üzerine, el-Bera bin Malik iki elini semaya kaldırır ve: "(Ey Allah'ım!) Sana yemin ederim ki bize yardım edeceksin" derdi ve ellerini henüz daha duadan indirmeden düşmanlar gerisin geri kaçmaya başladılar. Müslümanlar da onları arkalarından yakalarlardı. Berâ bin Malik, Kadisiye savaşında da bulundu ve orada şehid düştü. Bu savaşta ise şöyle dua etmişti: "Ey Allah'ım! Sen onları mağlup etmeyi bize nasip et ve Berâ'yı şehitlikle rızıklandır." Berâ bu savaşta şehid olmuştur.

Bu salih kullardan biri de Numân bin Mükarrin'di. Bu zat, en büyük fetihlerden birini gerçekleştiren Nihavent savaşında bulunmuş ve orada şu duayı yapmıştı: "Ey Allah'ım! Yardımını indir ve savaşta Numan'ı ilk şehid olanlardan kıl." Ve savaşta ilk şehid olan Numân bin Mükarrin olmuştur.

Buna mukabil, Allah'ın salih kulları olmayan, adeta çerçöp mahiyetinde olan insanların hiçbir faydası olmaz. Bunlar adeta bir makine gibidirler. Sizler farz ediniz ki para basmak için bir makine aldınız. Bu makine bastığınız parayı dünya piyasasında koruyacak döviz ve altınınız olmazsa size ne fayda sağlayacaktır? Çünkü sizin paranız hiçbir devlet tarafından kabul edilmeyen bir para olacaktır. Peki, insanlar dahi manevî gücü olmayan ve sahte olan paraları kabul etmezken, izzet sahibi olan Yüce Mevlâ samimi olmayan sahtekâr kişilerin amel ve davranışlarını nasıl kabul edebilir? Makineden ne istifade edebilirsiniz? Bu makine size ne fayda sağlayacak? Yaptığın ameller gösteriş ve riya içinse, bu nasıl kabul edilecektir? Arada bir nafile oruç tuttuğunda, yanına oturduğun her insana: "Elhamdülillah ben bugün orucum" dersin, ayrıca bir de elini bağrına vurursan artık mesele bitmiştir. Senin kimin için oruç tuttuğun ortaya çıkmıştır. Sen bu söylediğin insanlardan aferin almak için mi oruç tutuyorsun, yoksa göklerin ve yerin Rabbinden mükâfat almak için mi? İşte bu nedenle bazı salih kimseler, bulundukları yerde salih oldukları anlaşıncaya veya kendisinden takva alametleri ve bazı kerametler ortaya çıkınca o bölgeden taşınıyordu. Mesela, Ahmed bin Hanbel çarşıya girdiği zaman tanınmamak için hamalların arasında yürürdü. İşte bu kimselerin ihlas ve takvalarıyla insanların kanı, malı korunur, toplumlar kurulur, yağmurlar yağdırılır, yer yüzünden bela ve afetler uzaklaştırılır ve oraya bolluk ve bereketler ihsan edilir.

Her ne kadar su götürür ise de bir rivayette şöyle buyurulmuştur: "Muhakkak ki Allah salih bir mü'minin vesilesi ile onun komşularından kırk kimseden belâyı def eder." Rabbimiz bu salih adamın takvası sebebiyle bu kimsenin kırk komşusunu muhafaza eder ve onları korur. Subhanallah! Ey Allah'ım! Ey Rabbimiz! Bize afiyet ve takva nasib et.

Evet, âyet-i kerimemize dönelim. Münafıklar peygamberliğin kudsiyeti ile oynamakta ve vahiy ile alay etmekteydiler. Halbuki Peygamber (sav) öyle salih kulların içinde bulunuyordu ki, onlar Rasulullah'ın bir tüyünün kopmaması için canlarını feda etmeye hazır dılar. Bu kadar samimi ve ihlaslı insanların yanında Peygamberle alay eden, kutsal şeyleri hafife alan, karakteri bozuk insanlar da bulunuyordu. Çünkü, vurdum duymaz olan insanlar, en zor durumlarda bile mukaddesatlarını önemsemezler, onlara sahip çıkmazlar. Onların bütün işleri oynamak, eğlenmek ve zevzekliktir. Onlar düşünmüyorlar mı ki, kimle oynuyorlar? Nelere giriyorlar? Kimin karşısında hareket ediyorlar? Bunlar, hiçbir şey kendisine gizli olmayan Allah'la uğraşıyorlar. Öyle ki, dilediği zaman onları yerin dibine geçirir. Nitekim âyet-i kerimelerde: "Gökte olanların Allah'ın emri ile sizi yerin dibine geçirmeyeceğinden emin misiniz? O vakit bir de bakarsınız ki, yeryüzü şiddetle sarsılıp çalkalanıyor, gökte olanların Allah'ın emri ile başınıza taş yağdırmayacağından emin misiniz? O vakit, uyarmanın ne olduğunu bileceksiniz. (Mülk, 16-17)

Aziz ve celil olan şanı yüce Allah bu kimseleri dünyada da, ahirette de rezil ve rüsvay edecektir. Herkes kıyamet gününde yapmış olduğu amelleri ile tanınacaktır. Şayet toprak çalan bir kimse ise, kıyamet gününde çalmış olduğu topraklar boynuna dolanmış olduğu halde yedi kat yerin dibinden yürüyerek gelecektir. Eğer zina etmiş ise, aziz ve celil olan yüce Allah mahlukatın ve şahitlerin huzurunda o kimseyi rezil edecektir. Eğer cihadda şehid olmuşsa veya yara almışsa rengi kan rengi, kokusu misk kokusu olacaktır. Eğer ihramlı iken ölmüş ise, kıyamet günü telbiye getirerek dirilecektir. Tüm insanlar o gün: "Ey Allah'ım kurtar, kurtar!" derken o kimse o insanların arasında: "Lebbeyk Allahumme lebbeyk..." diyecektir. Peygamber efendimiz hac yaparken bineği tarafından düşürülerek ölen kimse hakkında şöyle buyurmuştur: "Eğer ölürse buna koku sürmeyin ve başını da bağlamayın. Çünkü ihramlı olan kimse başını bağlamaz ve o kıyamet gününde telbiye getirerek haşr olacaktır." (Buhârî, Said, Bab, 21. Cenaiz, 19-21; Müslim, Hac, 93-94) Peki, aziz ve celil olan yüce Allah senin canını zina ederken veya hırsızlık yaparken ya da başka bir günah işlerken aldığı zaman senin halin nasıl olacaktır?

Şeyh Temim şöyle diyor: Bir defasında ben ders anlatırken gençlerden birini gördüm, o çokça ağlıyordu. Dersten sonra o genci çağırdım. Ona: "Ne oldu sana?" dedim. Genç: "Vallahi, babam öldü" dedi. Ben: "Baban öldü ise Rabbimiz sana ömür versin, seni teselli etsin, baban Rabbinin huzuruna çıkmıştır" dedim. Genç: "Nasıl öldüğünü bir buseydin?" dedi. Ve devam etti: "Babam atmış yaşındaydı ve o yaşına kadar çok iyi bir adamdı. Daha sonra bir gençle arkadaşlık kurdu ve o Bangonk'a gidiyordu. Genç babamı ikna etti ve babam da onunla birlikte gitti. Nihayet babam yabancı bir kadınla zina ederken vefat etti. Bu sırada babam 63 yaşına ulaşmıştı."

Bu adam evli biriydi. Bu ağlayan çocuk da onun oğullarından biriydi. Aziz ve Celil olan Allah'ın haşmet ve celâli bu adamın kalbinden kaybolmuştu. Âlemlerin Rabbi olan Allah'tan çok insanlardan korkar olmuş, uzak bir memlekette bu çirkef işi işlemiş. Fakat netice anlatıldığı gibi olmuştu.

Bir adam, bedevi bir kadını kandırmak ister ve ona: "Bizi yıldızlardan başka gören yok" der. Kadın: "Peki o yıldızları yaratan nerede?" diye sorar.

Yine, fakir bir kadın zengin bir adama gelir ve ondan yardım ister. Adam: "Benimle yatman şartıyla senin tüm ihtiyaçlarını karşılarım" der. Kadın reddeder ve geri döner. Çocukları ise açlıktan kıvranırlar ve kadın ikinci ve üçüncü defa yine gelir. Adamsa aynı isteğini tekrarlar. Neticesinde kadın razı olur ve tüm kapıları kapatırlar. Sonra adam: "Tüm kapıları kapattım, artık yalnızız" der. Bunun üzerine kadın: "Bir kapı kaldı, o da âlemlerin Rabbinin kapısı..." der. Bunun üzerine adamı titreme yakalar, kadına istediğini verir ve onu bırakır.

Allah korkusu... Allah'ın gözetimi altında olma bilinci... İşte bu bilinç üzerine toplumlar bina edilir. Hayırlara bu bilinç sayesinde erişilir. Memur bir kimse âmirinin olmadığı bir zamanda bu bilinç sayesinde sanki âmiri karşısında dikilmiş onu gözetliyormuşçasına çalışır. Patronun kendisini görmediği bir ortamda çalışan bir işçi bu bilinç sayesinde patronu başında dikilmiş bekliyor bir haldeyken yaptığı çalışmadan daha fazlasını gerçekleştirir. Çünkü bu kimse yüce Allah'ın kendisini gördüğünü, işinden aldığı ücretin her kuruşundan hesaba çekileceğini, çocuklarına yedirdiği her lokmanın helâl olması gerektiğini ve bu sebeple işini hakkıyla yapma mecburiyetinde olduğunu bilir. İnsanları zalimlerin ve tağutların korkusundan kurtaran şey bu bilinçtir. Allah'ın gözetimi ve murakabesi altında bulunduğunu bilme şuurudur. Kişinin Allah'ın denetimi altında olduğunu hissetmesi onu haksızlıklara karşı cesaretlendirir, zalim ve tağutlara karşı çekinmez bir hale getirir. O, hakkı haykırmaktan asla geri durmaz.

Bir gün Selahaddin-i Eyyubî'nin oğlu el-Melik Salih-i Eyyubî, büyük bir konvoy ile birlikte merasim yapıyorlardı. Onu, el-İz bin Abdüsselâm (rahimahullah) gördü. Hükümdarı bayram gününde insanlar kuşatmışlardı. el-İz bin Abdüsselâm şöyle dedi: "Ey Eyyub! Allah'tan kork." Melik Eyyub'un etrafında bulunan insanlar: "Melike böyle denir mi?" dediler. Bunun üzerine el-İz bin Abdüsselâm: "Ben Allah'ın büyüklüğüne ve kudretine baktım ve daha sonra Melik'in bir kediden daha değersiz olduğunu gördüm" dedi.

Günümüzde ise Allah'ın denetimi altında cima bilinci kaybolmuştur... Birçok insan bir tağutun rızasını kazanmak için onun bir sözü ile Müslümanlardan büyük kitleleri kurban etmeye hazırdır.

Abdullah bin el-Mübarek'e: "Sultanlar kimlerdir?" diye sorarlar. Abdullah bin el-Mübarek: "Zahitlerdir" der. "Sefil kimseler kimlerdir?" diye sorarlar, el Mübarek: "Dinlerini parayla satan kimselerdir" diye cevap verir. Bu kimseler paraya göre fetva verirler. Verilecek fetva tencerede pişirilmiş hazır durumdadır. Gerekte elini uzatır ve oradan fetvayı çıkarır. Nüfus planlaması yapmak istenir, bunun için gerekli fetva hazırdır. Hamileliği önleyici ilaçları kullanmak için fetva istenir, verilecek fetva hazırdır. Sosyalizmin yayılması için gerekli fetva istenir. Bunun için gerekli fetva hazırdır. Sosyalizmin yasaklanması istenir, gerekli fetva hazırdır. Tüm bu fetvalar aynı yerden, aynı kaynaktan ve aynı kimseden alınır.

Ahmed Raif Siyah Kapı (Zindan Kapısı) adlı kitabında Mısır'daki İslâmî Hareket mensuplarına yapılan işkenceleri dile getirerek şunları söylüyor: "Bir zamanlar ben hapisanede idim. Gece mahkumlardan biri işkenceden öldü. Sabahleyin polis (gardiyan) çıkıp geldi. (Aslında bu gardiyanları Mısır ile Sudan arasında bulunan "Nûbe" bölgesinde yaşayan zencilerden özel olarak seçip getiriyorlardı. Bunlar inatçı katırlar gibidirler, sen onların boynuna torbayı takarsın, onlar ise seni tekmelerler). Polis kapıyı açınca: "Efendim bir adam öldü" dediler. Polis de: -Altmış cedit köpek oğlu köpek- sadece bir çapulcu öldü ha! Şimdi biz sadece bir adamın öldüğünü söyler isek bizi cumhurbaşkanından kim koruyacak?" dedi.

Bu kadar insafsız olan bu polisler Aziz ve Celil olan Allah, aynı cumhurbaşkanını musallat kıldı. Ölmeden bunlara da aynı işkenceleri tattırdı.

Muhammed Kutub, Kız kardeşi ve Şems Bedran'ın Olayı

Salah Nasır denilen kişi Müslüman Kardeşler'i cezalandırmak için hapishaneye meyve girmesini yasaklamıştı. Nihayet kendisi oraya girdi, o yasak bizzat ona da uygulandı. Yine Mısır İçişleri Bakanı ve ismi anıldığında Mısırlıların korkudan titredikleri Şaravi Cuma o kadar ileri gitmişti ki aynı hapishanede kalmalarına ve beş buçuk sene geçmesine rağmen bacısı Hamide Kutub'u ziyaret etmesini talep etmesi üzerine hapishane müdürü bu içişleri bakanının talimatından dolayı Muhammed Kutub'a bacısını görme izni vermemiştir. Bakan şunu söylemiştir: "Muhammed Kutub'a deyin ki, o bacısı Hamide'nin ne dirisini ne de ölüsünü görebilecek." Fakat yüce Mevlâ'nın takdiri böyle olmamıştır. Bu sözün söylenilmesinin üzerinden bir sene geçmeden Muhammed Kutub ve bacısı Hamide evlerine dönmüşler, Şaravi Cuma ise aynı hapishaneye girmiştir. Bu zatın karısı kendisine meyve getirdiğinde gardiyan onu durdurmuş, teftiş etmiş ve ona:

"Bu meyveleri kime götürüyorsun" diye sormuş, kadın da:

"Şaravi Cuma Bey'e götürüyorum" cevabını vermiştir. Gardiyan:

"O senin kocan mı?" diye sormuş, kadın:

"Evet, o benim kocam" demiştir. Bunun üzerine gardiyan:

"Vallahi senin kocan hapishaneye meyve sokulmayacağına dair kanun koydu. Ben o hapishanenin dışında iken ve onun sorumluluğu altında iken ona itaat ettim. Şimdi hapishanede iken de ona itaat etmeyi bir borç bilirim" demiştir. Vallahi Şaravi Cuma bir tane meyve bile tadamaz olmuştur.

"... Kötü tuzak, ancak kendi ehlini kuşatır..." (Fatır, 43) Ey kardeşim! Sen kiminle muamele etmekte? Sen mutlak galip olan, kahhar ve cabbar olan yüce Allah ile muamelede bulunmaktasın. Gelip de onun Peygamberine veya onun velisine, dostuna nasıl eziyet verebilirsin? Halbuki Peygamber Efendimizin buyurduğu gibi yüce Mevlâ bir kudsî hadisinde şöyle buyurmuştur: "Her kim

benim velime, dostuma dűşmanlık ederse o kimseye savař ilan ederim." (Buhari, Kitabu'l Rikak, bab: 38)

Yüce Allah'ın Salih Kullarına Eza Verenlerin Durumu Nasıl Olacaktır?

Bir zamanların Mısır istihbarat başkanı ve işkence masası sorumlusu olan ve hapisyanede Müslümanlara ancak İspanya'daki teftiş mahkemelerinde görülebilen işkenceleri tattıran Şems Bedran'ın akıbeti ne olmuştur?!

Muhammed Kutup bana şöyle diyordu: "Beşeriyetteki işkencelerin tarihini araştırdım, Mısır'da Müslüman Kardeşler'in uğradığı işkenceler gibi yeryüzünde işkence gören bir topluluğa rastlamadım."

Evet, Şems Bedran bizzat Abdunnasır tarafından zindana atılıyor ve ona işkence eden polisler: "Şems Bey, bize işkence yapmayı sen öğrettin, kusurumuza bakma..." diyerek kendilerine verilen emri yerine getiriyorlardı. Sen kiminle birlikte, kiminle birlikte çalışmaktasın? Allah'la birlikte, tek olan, mutlak galip gelen, kahredici ve cebbar olan yüce Allah ile birlikte... Sen Allah'la birlikte ol, O seni görmektedir. Sana nasihatim olsun; bir amel işlerken, bir harekette bulunurken, bir kelime konuşurken veya bir adım atarken Allah'ı düşün ve eğer hayırsa o işi yap, eğer serse o şeyden sakın. Unutma, Allah seni gözetlemektedir: "...Allah, şüphesiz sizin üzerinizde hakkıyla gözeticidir" (Nisa, 1) Yüce Allah karanlık bir gecede, sağır bir taşın üzerinde kımıldayan siyah bir karıncanın adımlarının seslerini işiten ve görendir. Sen kendi nefsinden konuşmayı bırak. Aziz ve celil olan Allah'a havale et. Eğer sen kendini müdafa edemezsen bil ki aziz ve celil olan yüce Allah senin müdafaanı üstlenecektir. Şanı yüce olan Allah en kuvvetli olandır...

"Allah, şüphesiz iman edenleri savunur..." (Hac, 38) Kendi nefsinin Allah'a havale et. Eğer kendini savunmaya gücün yetmiyorsa, tek olan ve mutlak galip gelen, Vâhidü'l-Kahhar olan yüce Allah'a sığın ve devamlı yüce Allah ile kendi aranda gizli kalacak amellerde bulunmaya çalış. Bu amellerin senin için zor vakitlerde bir sermaye olacaktır. Bu amellere hiçbir kimsenin muttali olmamasına dikkat et ve Rabbinle kendi arandaki bu gizli amelleri zorluk vakti için azık olarak düşün. Aziz ve celil olan yüce Allah bu amellerini seninle, sana uğrayacak belâ arasında perde kılar. Sonra insanların övmeleri, karalamaları veya kınamaları seni ilgilendirmesin. Çünkü sen insanların seni övmelerinin veya yermelerinin farkı, olacağı bir seviyeye ulaştığın zaman artık sen Allah'a tevekkül etme seviyesine ulaşmış olursun. Artık insanların seni övme veya yermeleri seni ilgilendirmez. Bunlar seni alâkadar etmez. Unutma ki karşında kendisinden hiçbir saklı ve gizli şeyin olmadığı birisi var: Yüce Allah... Bir kimse gelir de: "Sen şöyle yaptın, sen böyle yaptın..." derse ona: "Mümkündür kardeşim" de ve kendini rahat tut. Onunla tartışmaya girme, kendi nefsinin müdafaaya kalkışma ve kendini Allah'a teslim et. "Kâfirler hoşlanmasa da Allah nurunu mutlaka tamamlayacaktır."

(Tevbe, 32)

Üstad Seyyid Kutub'a bakınız. Bir zindan içerisinde idam edildi ve şu ana kadar kabrinin nerede olduğu bilinmemekte. Fizi-lâli'l-Kur'ân tefsirinin sekiz bin nüshası Kahire'nin büyük caddelerinde yakıldı, ve diğer eserleri yok edilmek istendi. Günümüzde ise Seyyid Kutub'tan daha meşhur bir yazar olduğunu zannetmiyorum. Seyyid Kutub'un kitaplarından daha fazla yabancı dillere tercüme edilen kitapların bulunduğunu tahmin etmiyorum. Ey kardeşim! Sen kimin için, kiminle birlikte çalışmaktasın? Aziz ve celil olan yüce Allah için ve O'nunla birlikte çalışmaklasın. Sonra her amel için niyet et. Örneğin bir arkadaşını ziyarete gitmezden önce, bu ziyareti yüce Allah'tan sevap almak için yaptığını niyet et. Yüce Allah'a itaat üzere kuvvetlenmek için, vücudunun cihad edebilir ve cihada güç yetirebilir bir hale gelmesi için yemek yediğine niyet et. Bu halde yediğin yemek dahi ibadet yerine geçecektir. Alimlerin dediği gibi mubah olan şeyler sevap alma niyeti ile yapıldığı takdirde itaate dönüşür. Allah için niyet edilen her amel spor dahi olsa itaate ve ibadete dönüşür. Eğer sen, vücudunun dinlenmesi ve dinç bir vücutla düşman karşısına çıkmak için uyur ve buna niyet edersen uykun ibadet ve itaate dönüşecektir.

Sonra kardeşim, sen salih kimselerle arkadaşlık et. Salih kimselerle arkadaşlık kalbi inceltir. Rabbi hatırlatır. Hadis-i şerifte de buyurulduğu gibi: "(Salih kimseler) görüldüğü zaman Allah hatıra gelir..." Sonra teheccüt namazlarına, nafil oruçlara ve Kur'ân okumaya devam et. Unutma, yüce Allah cihad topraklarına ulaşmanı nasib ederek, sana lütfetmiştir. Eğer sen kendi nefsinin düzeltir, ıslah edersen, cihad yurdunda senden hayırlı bir kimse olmaz. Çünkü sen cihad topraklarında, İslâm'ın en şerefli ve yüce mertebesinde olursun. Dilini tut, insanların mahrem yönlerini açığa vurma ve gıybetlerini yapma. Dilini tut ve insanların gizli olan hallerini, avretlerini araştırmaya, öğrenmeye uğraşma. Çünkü hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur: "Kim müslüman kardeşinin ayıbını araştırırsa, Allah da onun ayıbını araştırır ve Allah kimin de ayıbını araştırırsa onu evinin içinde bile olsa rezil ve rüsvay eder." (Tirmizi, Kitap Birr, Bab: 83; Ebu Davud, Kitap Edeb, Bab: 35)

Çünkü yüce Allah mü'minleri savunup koruyandır. Sen kendi ayıplarınla uğraş ve kendi nefsinin ıslah et. "Kendi ayıpları ile uğraşmaktan, başkalarıyla uğraşmaya vakit bulamayan insanlara ne mutlu." Fazla konuşmamak ve uzun süreli sükut etmek senin özelliğin olsun. Çünkü susmak ve konuştuğundan daha fazlasını dinlemek ahlakların en faziletlisidir. Çünkü konuşulan her söz yüce Allah tarafından kaydedilmektedir. Hiçbir kelime kaydedilmekten kurtulamamaktadır. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde: "Kim Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsa ya hayır söylesin, ya da sussun" (Buhari, Edeb, 31, 85; Müslim, İman, 74) buyurmuşlardır. Bu fırsatı değerlendirin. Cihad yurdunda bulunmanız, ibadet yurdunda bulunmanız, itaat yurdunda bulunmanız sizin için bir fırsattır. İyi amelleri çoğaltınız. Çünkü iyi ameller buralarda kat kat olur. Peygamber Efendimiz (sav) diğer bir hadisi şerifinde: "Kim Allah yolunda -yani cihad yurdunda- bir gün oruç tutarsa, Allah o kimseyle Cehennem'in arasını yetmiş yıllık bir mesafe kadar uzaklaştırır." (Müslim, Siyam, 167, 168; Nesei, Siyam, 44, Ebu Davud, Cenaiz, 3) buyurmuşlardır. Riyadan sakının. Riyaya düşmemeye dikkat ediniz. İnsanların, yaptığınız amellerinizi bilmesine önem vermeyiniz. Yüce Allah'ın senin yaptığın ameli bilmesi yeter. O senin mükâfatından herhangi bir şeyi eksiltmez.

62 ve 66.AYETLERİN TEFSİRİ

62-"Münafıklar, sizi razı etmek için Allah'a yemin ederler Eğer iman etmiş iseler, Allah ve Peygamberini razı etmeleri daha lâyıktır."

63-"Onlar, Allah ve Peygamberine karşı gelen için, ebedi kalacağı cehennem ateşi olduğunu bilmezler mi? İşte büyük rüsvaylık budur."

64-"Münafıklar, aleyhlerinde bir sûre inip kalplerinde gizlediklerini haber vereceğinden korkuyorlar. Onlara de ki: Siz alay edin! Korktuğunuz şeyleri Allah mutlaka ortaya çıkaracaktır."

65-"Onlara niçin alay ettiklerini sorsan yemin olsun ki: "Biz,lafa dalmış eğleniyorduk" derler. Onlara de ki: "Allah ile,âyetleri ile ve Peygamberiyle mi alay ediyordunuz?"

66-"Özür beyan etmeyin. Çünkü iman ettikten sonra inkâr ettiniz. İçinizden bir zümreyi affetsek de, suç işlemiş olduklarından dolayı diğer bir zümreye azap edeceğiz."

Yöneticilerin Çevresinde Bulunan Menfaatperestler Tabakası

Âyet-i kerimede: "Sizi razı etmek için Allah'a yemin ederler" buyurulmaktadır.

Müfessirler bu âyet-i kerimenin bir grup münafık hakkında nazil olduğunu rivayet etmişlerdir. Bunlar, el-Cülas bin Süheyb, Vedit bin Sabit gibi kimselerdir. Adı geçen münafıklar, Ensardan Amr bin Kays isminde mü'min bir çocukla alay etmeye ve onu aşağılamaya başladılar ve çocuğa:

"Yemin olsun ki eğer Muhammed'in söylediği sözler hak ise bizler eşeklerden daha kötüyüz" dediler. Çocuk öfkeleni ve:"Allah'a yemin ederim ki onun söyledikleri hakır ve sizler eşeklerden daha betersiniz" dedi. Çocuk, bu söylediklerini Peygamber (sav)'e haber verdi. Münafıklar ise Amr bin Kays'ın yalan söylediğine dair yemin ettiler. Amr'ın yaşı henüz onbeşti. Onlar ise nifak ve münafıklıkta haddi aşmışlardı. Onlardan birisi altmış yaşındaydı. -Ondan Allah'a sığınırım.- Yüzü simsiyahtı ve münafıklıkta haddi aşmıştı. Münafıkların her birinin yanında menfaatçilerden ve mü'minlik ile münafıklık arasında mütereddit olan kimselerden oluşan gruplar vardı. Bu kimseler el-Cülas'ın, Muattib b.Kuşeyr'in veya Abdullah b. Ubey'in onlara verdikleri birkaç hurma ile menfaetleniyorlardı. Bu münafıklar, etraflarındaki menfaatçi veya imanla küfür arasında tereddüt halindeki kimseleri kendi bostan ve bahçelerinde çalıştırarak onlara bahçelerinin ürünlerinden veriyorlardı. Bu münafıkların liderlerinden her biri çevrelerinde toplanmış çanakçılarına ve kaplarının artıklarını yalayan asalaklara güveniyor ve sırtlarını onlara dayıyorlardı. Çünkü onlar kendi otoritelerini hiçbir zaman yıkmak istemiyorlardı. Dolayısıyla bunlar adeta müminlerin boğazına tıkanmış bir diken halinde idiler. Rasulullah'ın (sav) önünde büyük bir engel oluşturuyorlar ve onu çeşitli şekillerde sıkıntıya düşürüyorlardı. Rasulullah (sav), onlara karşı nasıl davranacağını bilemiyordu. Fakat onların içinde bulunan bir genç dayanamadı. Yanıp tutuşan ve galeyana gelen sadık iman ile bunlara karşı çıktı ve dedi ki: "Allah'a yemin olsun ki Muhammed hak üzeredir, siz ise eşeklerden daha adisiniz."

Amr bin Kays Allah Rasulü (sav)'e gelir ve münafıkların bu sözlerini haber verir. Münafıklar Amr bin Kays'ın yalancı olduğuna dair yemin ederler. Bunun üzerine Amr: "Allah'a yemin ederim ki, ey Allah'ın Rasulü! Muhakkak ki asıl yalancı olanlar onlardır" der ve Allah'a şöyle niyaz eder: "Ey Allah'ım! Buradan kalkıp dağılmadan önce Sen doğru söyleyeni yalan söyleyenden ayırd et." Bunun üzerine Allah Teala, onların oturmaları devam ederken işte bu âyet-i kerimeyi indirir ve buyurur ki: "Münafıklar, sizi razı etmek için Allah'a yemin ederler. Eğer iman etmiş iseler, Allah ve peygamberini razı etmeleri daha lâyıktır." (Tevbe, 62) Aziz ve celil olan yüce Allah bu gencin duasıyla çocuğun yalancı olmadığını ortaya çıkarır.

Bu olayın bir benzeri de Zeyd bin Erkam ile münafıkların lideri Abdullah bin Ubey arasında meydana gelmiştir. Şöyle ki Mureysi gazvesinin yapıldığı günde Zeyd bin Erkam, Abdullah bin Ubey'in yanında oturuyordu. Abdullah arkadaşlarına: "Ey Ensar topluluğu! Allah'a yemin olsun ki bizim şu anda ilgilenip yetiştirdiğimiz kimseler, önceki insanların dediği şu atasözüne benziyor: "Besle köpeğini yesin seni" (Besle kargayı oysun gözünü) Ey Hazreç topluluğu ve Kureyş çapulcuları! Biz onları besledik. Şimdi onlar da bizi yiyecekler."

Abdullah bin Ubey, Mekke'den hicret eden müslümanları beslenen kargalara, kendini ise kargayı besleyen ve gözünü oydurmak isteyen insana benzetiyor. Abdullah bin Ubey sözlerine devamla Allah Teala'nın şu âyet-i kerimede anlattığı şeyleri söylemiştir:

"Yemin olsun ki eğer Medire'ye dönersek en şerefli olan, en zelim olanı oradan çıkaracaktır." (Münafıkûn, 8)

Amr bin Kays gibi genç biri olan Zeyd bin Erkan gelir ve Allah Rasulü'ne Abdullah bin Ubey'in bu sözlerim haber verir. Abdullah bin Ubey'den menfaati olan kimseler arasında hayırlılar vardı, ancak onların vazifeleri Abdullah bin Ubey'i temize çıkarmak, onu tezkiye etmek olmamalıydı. Zira liderlerin kötülüklerini gizleyerek onları temize çıkaranlar, onlara övgüler yağdıranlar liderlerin heva ve heveslerini okşayarak onların cehenneme girmelerine sebep olurlar.

Zalim yöneticileri cesaretlendirenler ve onları daha da kindar hale getirenler, onları insanların kanlarını dökmeye teşvik edenler, iyi insanların öldürülmesini mubah kılanlar işte bu çıkarıcı menfaat çevreleridir. Bu konu ile ilgili olarak Halife Süleyman bin Abdülmelik ile Ebu Hazim Seleme bin Dinar arasında şu olay cereyan etmiştir:

Süleyman bin Abdülmelik hacca gider ve çevresinde bulunanlara:

"Haydi gidip Rasulullah'ın sahabelerini gören bir adamı ziyaret edelim" der. Ebu Hazim Seleme bin Dinar da tabiînlerin en ileri gelenlerinden. Çıkıp ona giderler." Süleyman bin Abdülmelik der ki:

"Ey Ebu Hazim! Niçin sen bizi hiç ziyaret etmiyorsun?"

Ebu Hazim de der ki:

Ey müminlerin emiri! Yalan söylemekten seni Allah'a sığındırıyorum. Ne zaman seninle tanıştık ki seni ziyaret edelim? (Yani ne zaman seninle dostluk kurduk ki dostluğun gereği seni ziyaret etmiş olalım?)." Bunun üzerine Süleyman bin Abdülmelik der ki:

"Ey Ebu Hazim! Bugün bizim yürütmekte olduğumuz bu mesele (halifelik) hakkında ne dersin?" Ebu Hazim de der ki:

"Allah'a yemin olsun ki ataların bu hususu kanlar dökerek, malları yağmalayarak aldılar. Bari sen bu mesele hakkında Allah'tan

kork!" Bunun üzerine çanakçılar, yağcılar, devreye girdiler ve:

"Ey müminlerin emiri! Bu sana karşı haddi aşıyor, cüretkâr davranıyor" dediler. Bunlar Süleyman bin Abdülmelik'e Ebu Hazim'i öldürmesini ima ediyorlardı. Bunun üzerine Ebu Hazim hiddetlendi ve dedi ki:

"Kesin sesinizi! Firavun'u Haman helak etti!" Süleyman bin Abdülmelik:

"Ey Ebu Hazim! Biz niçin ölümü sevmiyoruz?" diye sorar.

Ebu Hazim de:

- "Çünkü sizler dünyanızı yaptınız, ahiretinizi yıktınız. Yaptığınız yerden yıktığınız yere gitmek istemiyorsunuz."

Evet bu menfaatçi sınıf nice memleketleri helak ettirmiş, nice vatanları yıktırmış ve nice mal ve mülkleri sahipsiz bıraktırmıştır. Bunlar haksızlıklara gerekçe bulan, haksızları temize çıkaran, yapılan kötülükleri alkışlayan sınıflardır. Bunlar yetkililerin her konuştuğuna: "Vallahi bu haktır ve gerçektir" diyen meddahçı sınıftır. Şayet biri çıkıp dese ki: "Biz İsrail'le barışacağız." Bakarsın ki bu söze Kur'ân ve Sünnetten kesin naslar buluyor. Başka biri de çıkıp dese ki: "İsrail'le savaşacağız." Bu defa eski fetvaların nesh edildiğini ileri sürer, artık tevil edilmeyecek, çok muhkem fetvalar çıkarır. Kısaca idareci ne konuşursa ona göre hak odur. Meselâ Saddam halkına faizsiz borçlar (krediler) verdi. Ve dedi ki: "Biz bu kredilerden faiz almayacağız." Bunun üzerine her taraftan kendisine telgraflar yağmaya başladı. Çünkü faize karşı savaş ilan etmiş ve faizi durdurmuştu! Saddam ne olduğu belli bir insandır. Apaçık cahiliye insanıdır. Yağcılık bilmez, dobradır. Bu halinin gereği televizyon ekranlarına çıkarak: "Biz faizi İslâm'da haram olması sebebi ile reddetmedik" der. Böylece Saddam, kendisine yağcılık çeken, ona medhiyeler yağdıran her şahsiyetsiz insana cevap verdi ve susturdu. Halbuki bu insanlar ona: "İslâm'ı yeniden ihya ediyorsun" gerekçesi ile bağlılık telgraflarını yağdırıyorlardı. Saddam da onlara dedi ki: "Hayır, faiz almamamın İslâm ile bir alakası yok, biz bunu İslâm için yapmadık."

Münafıklar... Münafıklardan Allah'a sığınırız. Birisi bana şunu anlattı: Dünya Mescitleri Meclisi'nin Mekke'de bir toplantısı vardı. Toplantıdan sonra buna katılan âlimler: "Kral Faysal'a bir selâm verelim" dediler. O zamanlar Suud Kralı Faysal henüz hayatta idi. Ve İslâm âleminde gelmiş olan âlimler Kral Faysal'ın yanına girdiklerinde konuşmacıları ona şöyle hitap etti: "Ey celâletli melik..." Sözünu devam ettirmek isterken kral onun sözünü kesti ve şöyle dedi: "Senin bu söylediğinden Allah'a sığınırım, Allah'a sığınırım, Allah'a sığınırım. Celâlet Alemlerin Rabbi olan Allah'a aittir. Sizler davetçi insanlarsınız, bunu nasıl söyleyebiliyorsunuz?"

Kral Faysal'ın bu sözü karşısında âlimlerin (!) başından aşağıya kaynar su dökülmüş gibi olur. Allah bilir ya Kral Faysal hayatının sonunda Allah'a yönelmişti. Kendisine çok yakın olan insanların şehadeti bu yöndeydi. Suudlu olmayan bir müsteşarı bana şunları anlattı: "Bu adam hayatının sonunda İslâm uğruna canını ve tahtını feda etmeye hazırdı." Ben de ona dedim ki: "Sen bu şehadetinle yarın Allah'ın huzuruna çıkacaksın, biliyor musun?" O da dedi ki: "Ben Allah'ın huzurunda buna şehadet ederim." Aslında Faysal gittikten sonra her şey alt üst oldu. Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sedat İsrail'e gidip barış (!) görüşmelerini başlattı. Halbuki Faysal sağ iken hiçbir kimse İsrail ile görüşmelere cesaret edemiyordu. Yine Faysal hayatının sonunda Amerika'ya manevi baskılarda bulunuyordu ve o şöyle demişti: "Kudüs bize dönmeden, bizzat Kudüs'e gidip Mescid-i Aksâ'da ölmeden ve iki rekât namaz kılmadan önce bizim işlerimiz düzelmez." Birkaç defa şerefli tavırlar takındı. Ümidimiz odur ki kıyamet gününde Allah bu tavırlarını sevap terazisine koysun. Her halde Amerikalılar da Faysal'ın İsrail ile görüşmelerde işi yokuşa sürdüğünü anladılar, onun kendileri için yararlı bir adam olmadığına karar verdiler ve gerekeni yaptırıldılar.

Konumuza dönelim. Evet, Zeyd bin Erkam (ra) gider ve Allah Rasulü'ne Abdullah bin Ubey şöyle şöyle demektedir, diye haber verir. Bunun üzerine menfaatçiler tabakası gelir... Bu tabakalar asalak haşeratlar gibidirler. Adeta bağırsak kurtlarına benzerler. Mideye indirilen her şeyi yiyip bitirirler. Bunlar gelip Abdullah bin Ubey'i savunmaya giriştiler:

- "Ey Allah'ın Rasulü! Belki de Zeyd bin Erkam iyi duymamış-

tır, belki de şöyle olmuştur, böyle olmuştur" demeye başladılar. Rasulullah ise bunlara kulak vermiyordu. Çünkü onlar murdar kimselerdi. Bu hususta bir âyet-i kerimde şöyle buyruluyor:

"... onlardan yüz çevirin, çünkü onlar pistirler."

"Savaştan onların yanına döndüğünüz zaman, özürlerini kabul edip kendilerini kınamaktan vazgeçmeniz için Allah'a yemin edeceklerdir. Onlardan yüz çevirin çünkü onlar pistirler. İşlemiş olduklarının karşılığı olarak varacakları yer Cehennem'dir."

(Tevbe, 95) Yüce Mevlâ müminleri vasıflandırarak da buyurmuştur ki:

"(Müminler) boş söz işittikleri zaman, ondan yüz çevirirler." (Kasas, 55)

Zeyd bin Erkam'ın haber verdiği bu olay üzerine aziz ve celil olan yüce Allah şu âyet-i kerimeyi indirdi: "Yemin olsun ki eğer Medine'ye dönecek olursak en aziz olan oradan en zelil olanı çıkarıp kovacaktır." (Münafıkûn, 8) Bunun üzerine Allah Rasulü (sav), Zeyd bin Erkam'ın kulağını tutar ve: "İşte bu kulak Allah'ın doğruladığı bir kulaktır ve bu da onun sahibidir" buyurur.

62. Ayet-i kerimde: "Eğer iman ediyorsanız razı edilmeye Allah ve Rasulü daha layıktır" buyuruluyor. Bugün sizler bundan dolayı yemin ettiniz, fakat her gün yeni bir sorunla gelmektesiniz. Bir çok sorunlar çıkarmaktasınız. Sonra da gelip yemin etmektesiniz... Subhanallah! Bunlar çakal gibidirler. İnsanlar çakalı yakalamak istedikleri zaman oradan oraya kaçır durur. İşte münafık kimseler de böyledir.

La havle velâ kuvvete illâ billâhil-aliyyi'l-azîm.

Nifak Medine'de Ortaya Çıkmıştır

Münafıklar sınıfı niçin Mekke'de değil de Medine'de ortaya çıkmıştır? Çünkü münafıklar ancak bağırsaklardaki küçük kurtçuklar gibi gıda olan yerlerde ortaya çıkarlar. Kan emerek yaşayan kene gibidirler. Bir yerde menfaat gördükleri veya korktukları zaman işleri elinde tutan kimselerle birlikte yürürler. Onlara ters düşmezler. Bir kimsenin elinde mal çoğalmışsa menfaatperestler sınıfı oluşmak zorundadır. Bedir savaşından sonra müslümanların zafer kazanmasıyla birlikte Abdullah bin Ubey'in dediği gibi: "Bu iş büyümeye başladı. Bu sebeple onun yani Peygamber (sav)'in yanında yer almalıyız."

İşte bu bakımdan devletin malı arttıkça veya otoritesi güçlendikçe menfaatperest tabakalar çoğalır. Saldırganların bulunmadığı, idam sehpalarının kurulmadığı ve zulümlerin olmadığı fakir bir devlette ise bu sınıf pek azdır. Evet, mal çoğaldığı zaman menfaatperest münafıklar da çoğalır ve bunlar yönetimle birlikte hareket ederler. Bu insanların prensipleri ve saygı gösterdikleri herhangi bir kutsal değer yoktur. Âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ı tanımazlar ve bunlar aslında aziz ve celil olan yüce Allah'a iman etmezler. Bunların çoğunluğu yüce Allah'tan korkmaz. Yüce Allah'ın kadrini hakkıyla takdir etmez. İzzet ve celal sahibi yüce Allah'ın emir ve yasalarını gözetmez. Bu sebeple Allah Rasulü (sav) münafıkların alametlerini şöyle beyan etmiştir: "Münafığın alâmeti üçtür: Konuştuğu zaman yalan söyler, vaatte bulunduğu zaman vaadini bozar, kendisine bir şey emanet edildiği zaman ona hıyanet eder. Namaz kılsa, oruç tutsa ve kendisini müslüman olarak zannetse dahi o münafıktır." (Bk. Buhari, Kitap, Şehadet, Bab: 28; Müslim, Kitap İman, Bab: 107, 109) Başka bir hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Kimde şu dört haslet bulunursa o açık bir şekilde münafıktır. Kimde de bu hasletlerden biri bulunursa onda münafıklıktan bir özellik vardır. Tâ ki bunu bırakıncaya kadar:

Kendisine bir şey emanet edildiğinde ona ihanet eder,

Konuştığında yalan söyler,

Ahit yaptığı zaman ahdini bozar,

Tartıştığı zaman hayasızca davranır." (Buhari, Kitap İman, Bab: 24; Müslim, İman: 106)

Bu insanların hayatları, ümitleri ve acıları menfaat bekledikleri tek bir insanın inisiyatifine ve kalbindeki duyguya bağlıdır. Halbuki insanın kalbi kendi elinde değildir. Şüphesiz kalp, âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın elindedir. Allah menfaat bekledikleri insanın kalbine ilham ederse o kişi onlara bir şeyler verir. Yoksa bir şey elde edemezler. Bu gibi insanlar bütün beklentilerini tek bir adama bağladıklarından o adamın yok olması ile bunların da dünyaları yıkılır. İşte bu sebeple bu tür insanların bir liderin yanında bulunarak ona dalkavukluk yaptıklarını görürsünüz. Daha sonra o lider gider, yerine gelen lider ise onları hapseder, öldürür veya başka şeyler yapar. İnsanların kanlarını emerek şişen bu küçük kurtçukları liderlerinin yerine gelen başka bir lider yok eder. Dilerseniz Mısır Cumhurbaşkanı Cemal Abdunnâsır'a ve ondan sonra yerine geçen Enver Sedat'a bakınız. Göreceksiniz ki, Enver Sedat geldikten sonra Abdunnâsır'ın yanında yer alan menfaatçiler güruhunun tamamını ezmiştir. Daha sonra ise Enver Sedat'ın yerine gelen Hüsnü Mübarek, Enver Sedat'ı alkışlayan menfaatçileri ezmiştir.

62. Âyet-i kerimenin sonunda: "Eğer hakkıyla mümin olsalardı razı edilmeye Allah ve Rasulü'nün daha lâayık olduğunu idrak etmiş olurlardı" buyurulmuştur. Yüce Allah burada kendi rızasını Peygamberinin rızası ile birlikte zikretmiştir. Bu da Peygamber'in razı edilmesi gerektiğini ortaya koymaktadır. Nitekim bu hususta başka âyetlerde şöyle buyurulmuştur: "Kim Peygamber'e itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur." (Nisa, 85)

"De ki: Allah'a itaat edin, Peygamber'e de itaat edin. Eğer yüz çevirseniz siz zararlı çıkarsınız; çünkü peygamber yüklendiği tebliğ görevinden sorumludur. Siz ise yüklendiğiniz itaatten sorumlusunuz. Eğer Peygamber'e itaat ederseniz, hidayete erersiniz. Peygamber'e düşen apaçık beyan etmekten başka bir şey değildir." (Nur, 54)

"Sizi hoşnut etmek için Allah'a yemin ederler. Oysa kendileri mü'min olsalardı bilirlerdi ki Allah ve Resul'ü hoşnut edilmeye daha lâayıktır" âyet-i kerimesinin fıkıh usulü terimi ile işareti nassı (nassın dolaylı ifadesi) şu manayı ifade etmektedir: Şayet bir insan başka birine Allah'a yemin ederek bir şeyi bildirecek olursa yemini dinleyen insanın yemin edenden razı olması gerekir. Ancak yemin eden kimsenin daha önce yalan söylemediğine dair denenmiş bir kimse olması gerekir. Şayet yemin eden daha önce yalan söylemiş ise böyle birinin yemini kabul edilmemelidir.

Yemin kime yapılır? Aslında yemin sadece Allah Teala'ya yapılır. Sahih bir hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur: "Kim Allah'tan başkasına yemin ederse şüphesiz ki o kâfir veya müşrik olmuştur."

Bu hadisin manası "Peygamber hakkı için" diyenin veya "babamın hayatı için" şeklinde yemin edenin İslâm dininden çıkmış olacağı demek değildir. Bu hadisin manası, bu gibi yeminleri ancak kâfir olanlar ve müşrikler yaparlar ve bu gibi yeminlerle yemin ettiğiniz şeylerin Allah gibi veya Allah'a benzer olduklarını zannederseniz kâfir ve müşrik olursunuz demektir. Yani bu gibi yeminler haramdır, yerine göre kişiyi dinden dahi çıkarabilir manasını ifade etmektedir.

Abdurrahman İbn Semure (ra)'ın rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmaktadır: "Tağutlar adına ve babalarınız adına yemin etmeyiniz." (Sahihi Müslim, iman babı C. V, sh. 206)

Âyet-i kerimede: "Onlar Allah ve Peygamberine karşı gelen için ebedi kalacağı cehennem ateşi olduğunu bilmezler mi? İşte büyük rüsvaylık budur" (Tevbe, 63) buyurulmaktadır. Âyet-i kerimede geçen ve "Allah ve Rasulüne karşı gelme" diye tercüme edilen "yuhâdîdillâhe ve Rasûlehû" ifadesinin asıl manası: Allah ve Rasulü'nün sınırlarına girmek demektir. Yani bu gibi insanlar Allah'ın koyduğu sınırları aşar, O'nun haram kıldığı şeylere dalarlar ve Allah'ın en sevgili kulu olan Peygamberi Hz. Muhammed'e (sav) karşı gelirler. İşte Allah bu gibi insanlara Cehennem ateşini vaad ediyor ve buyuruyor ki: "Bunun için Cehennem ateşi vardır, orada ebedi kalacaklardır ve en büyük rüsvaylık da budur." (Tirmizi, Nüzur, 9; Nesei, İman 4; İbn Mace, Keffarat 2; Darımi, Nüzur 6; Müsned-i İmam Ahmed, C. I, sh. 47, C. II, Sh. 34, 67...)

Şayet bu kimse hâlis münafık ise onun yeri Cehennem'in en alt tabakası olacaktır ve orada ebedi olarak hiç çıkmamak üzere kalacaktır. Yoksa bu sınırı aşan kimse mü'min veya müslüman ise ve bu ameli münafıklıktan bir haslet olarak yapmış ise, yüce Allah dilediği şekilde Cehennem'de o kimseye azab edecektir. Daha sonra o kimse de Cennet'e girecektir. Ancak ne zaman? Uzun azaptan sonra.

64. âyette: "Münafıklar, aleyhlerine bir süre inip kalplerinde gizlediklerini haber vereceğinden korkuyorlar. Onlara de ki siz alay

edin, korktuğunuz şeyleri Allah mutlaka meydana çıkaracaktır" buyurulmaktadır.

Süddi diyor ki: "Bazı münafıklar şöyle dedi: Keşke ben yüz kamçı cezasına çarptırılısaydım da, bizim hakkımızda bizi rezil eden bu âyet inmeseydi." Bu sûre münafıkları rezil etmiş, onların ayıplarını ortaya çıkarmıştır. Bu sebeple Tevbe sûresinin bir diğer ismi Fadiha (rûsvay eden)dir. Başka bir adı ise el-Mubâsira (darmadağın eden)dir. Yine diğer bir ismi de el-Buhus (araştıran)dır. Çünkü bu sûre münafıkların hallerini araştırıp müminlere aktarmıştır. Nitekim Abdullah bin Abbas demiştir ki: "Tevbe sûresi iniyor ve devamlı; onlardan bazıları vardır ki onlar şöyle yaparlar veya şunları söylerler, yine onlardan bazıları vardır ki şöyle şöyle yaparlar, diyordu. Sanıyorduk ki, bu sûrenin ortaya çıkarmadığı kimse kalmayacak. Artık herkes kendisinden korkar oldu, münafıkların sınıflarından birinin içine gireceğinden çekiniyordu."

Münafıkların en çok arzuladıkları şey yaptıklarının gizli kalmasıdır. Yüce Allah ise onları rûsvay etmede ve rezil kılmada ısrar etmiştir. Çünkü onlar gizli şeyler yapmakta, aziz ve celil olan yüce Allah'ın dinini fesada uğratmak istemektedirler. Münafıklar yapmış oldukları bu şeylerin açığa çıkmayacağını zannetmektedirler. En azından kısa zamanda ortaya çıkmamasını istemektedirler. Aziz ve Celil olan yüce Allah münafıkların çevirmiş oldukları entrikalarda onları başarısız kılmış ve rezil etmiştir. Bu sebeple gizli olan bu hallerini Peygamber (sav)'e veya Ebu Bekir'e yahut Ömer'e veya müslümanların halifelerine yahut sorumlulardan birine ya da servet sahibi olan insanlara itiraf etmek zorunda kalmışlardır. Çünkü kalpler sahiplerinin elinde değil, yüce Allah'ın elindedir.

Üstad Hasan el-Benna'ya (Allah ona rahmet eylesin) suikast düzenlemek istediklerinde, bu menfaatçilerden biri kiralanmış ve ona bir tabanca verilerek: "Git ve Benna'yı öldür," denilmiştir. Kiralık katil, Hasan el-Benna'nın yanına gelir ve: "Bana bu silahı seni öldürmem için verdiler. Al bu silah senin olsun," der. Görüldüğü gibi kalpler kulların elinde değil, yüce Mevlâ'nın elindedir. Sen öldürmeye gönderirsin, o ise öldürme aracını öldürmek istediği insana vererek hayatını güvence altına almaya girişir. Hülâsa Allah dilemedikçe kimsenin gücü buna yetmez. Sarsılmayan davetçiler devamlı insanlar tarafından takdir edilirler, fakat ne yazık ki bazen davetçilerin zaafiyetleri ağır basar, onlar da yöneticilerin neva ve heveslerine boyun eğler. Diğer bazıları ise hayatının sonuna kadar izzet ve şerefine muhafaza ederler.

Seyyid Kutub'la birlikte idam edilen Abdulfettah İsmail'e çok şiddetli işkenceler yapılmıştı. Ona, işkence eden subaylar dahi büyük bir saygı gösteriyorlardı. İşkence ederken: "Vallahi yâ Şeyh sen bana göre bütün Mısır'dan daha değerlisin, dilediğini emret hemen yerine getirelim. Fakat ne yapalım ki başımızdan aşağı emirler yağıdırılıyor."

Bir gün Şeyh Abdulfettah İsmail'in hanımı hapishanede onu ziyarete geldi ve şöyle dedi:

"Senin ticaret ortağın bizim tüm mallarımızı aldı, bize hiç bir şey vermiyor." Bu sırada, devamlı olarak Abdulfettah'a gelip: "Ey Şeyh, bir emrin var mı?" diyen subaylar: "Bizden bir şey ister misin?" diye sordular. Abdulfettah da onlara:

"Ortaklarımız, mallarımıza el koydular" cevabını verir. Bunun üzerine subaylar Abdulfettah'ın ortağını getirip askerî ceza evine koyarlar. Bu defa o adama işkenceler ederek:

"Sen bu iyi adamın malını yiyorsun öyle mi?" derler. Bu defa adam:

"Bizim bütün sermayemiz on bin cüneyh. On bin cüneyhin tümünü alın yakamı bırakın" der. On bin cüneyhi getirip Abdulfettah İsmail'e verirler. O da onlara:

"Hayır hepsini alamam, bunun sadece yarısı benim. Beş bin cüneyhi alıyor, diğerini kendisine veriyorum" der. Bunun üzerine subaylar beş bin cüneyhi verip diğer adamı serbest bırakırlar. Seyyid Kutub... Cezaevi subayları aynı şekilde ona da çok saygı gösteriyorlardı. Seyyid Kutub'un kaldığı cezaevi müdürü Salah ed-Desuki şöyle diyordu: "Cezaevinin müdürü ben değilim. Cezaevinin gerçek müdürü Seyid Kutub'tur! Çünkü cezaevinde çıkan sorunların tümünü o çözüyor. Uyuşturucu kaçakçıları, sahte para basanlar, çocukları boğazlayıp karınlarını boşaltarak içerisine eroin doldurduktan sonra: "Bu ölüdür" diye başka yere nakletmek isteyen caniler dahi cezaevinde bir sorun çıktığı zaman sadece Seyyid Kutub'a saygı gösteriyor, onun sözünü dinliyorlardı. Bu sebeple cezaevi müdürü, sorunları halletmekten aciz kalınca üstad Seyyid Kutub'a havale ediyor ve: "Seyyid Kutub'a gidiniz, aranızda o hüküm versin" diyordu.

Zeynep el-Gazali'ye Hizmet Eden Eroinci Kadın

Zeynep el-Gazali hapishanede iken onun işkence ve yorgunluğunu artırmak için hücrelerine eroin kaçakçısı bir kadın getirirler. Bu kadın çocukları kaçırpı boğazlayarak bağırsaklarını çıkartıp içerisine eroin dolduran ve kefenleyerek cenaze nakli altında eroin kaçakçılığı yapan biridir. Kadın Zeynep el-Gazali'nin hücrelerine konulduktan bir müddet sonra müslüman olur ve tevbe eder. Namaz kılmaya ve oruç tutmaya başlar. Daha sonra Zeynep el-Gazali'nin ailesiyle aralarında irtibat başlar. Kadın, Zeynep el-Gazali'nin ailesine: "Zindana bir şey göndermek istediğiniz zaman bana gönderin ben onu ona ulaştırırım," der. Eroin kaçakçılarının ziyareti serbestti, ancak Zeynep el-Gazali'nin ziyaretçilerle görüştürülmesi ve dışardan ona bir şey gönderilmesi yasaktı. Bu cani kadın müslüman olduktan sonra Zeynep el-Gazali'ye dışardan çok güzel yiyecekler getirmeye çalışıyor ve ona hizmet ediyordu. Cezaevi idaresi bu duruma çok şaşırmıştı. Ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Kendi kendilerine şöyle demişlerdi: "Biz esrarıcı kadını hacı Zeynep el-Gazali'nin yanına koyarak onu da bozduk. Her halde bu kadın tevbe etti. Yaptıklarından vazgeçti." Daha sonra eroinci kadını cezaevinden çıkartırlar. Kadın çıkarken ağlar ve: "Ben sensiz nasıl yaşayabilirim?" diyerek feryat eder.

Bir gün Zeynep el-Gazali'nin evindeydim. Yaşlı bir kadın bize çay uzattı. Zeynep el-Gazali bana:

"Bu kadın kimdir, tanıyor musun?" dedi. Ben:

"Hayır," dedim. Zeynep el-Gazali:

- "Bu kıssasını sana anlattığım eroinci kadındır," dedi. Eroinci milyoner kadın tüm serveti ile birlikte Zeynep el-Gazali'ye hizmet ediyor ve onun evinde kalıyordu.

Zeynep el-Gazali'nin işkenceleri komünist ve Hristiyan dört doktorun nezâretinde yapıyordu. Bu doktorlar hiçbir dine inanmayan ve mü'minlere karşı zerre kadar merhamet beslemeyen vahşi kimselerdi. Âyetle de öyle buyurulmuyor mu: "Eğer size galip gelirlerse ne Allah gözetirler, ne de anlaşıma.." (Tevbe, 8) Zeynep el-Gazali, işkencelerin ardı arkasının kesilmediği günlerin birinde: "Ey Rabbim, Abdunnâsır'ın bize yapılan bu işkenceyi bilmesi mümkün müdür? Beşerin güç yetirmesi mümkün olmayan bu işkenceden haberdar mıdır? Eğer Abdunnâsır bunlardan haberdarsa bunu bana göster" diye dua ettim, dedi. Bunu Zeynep el-Gazali bana bizzat anlattı. (Zeynep el-Gazali yüce Allah'ın hayır ve bereket ihsan ettiği bir kadındır. Duaları yüce Allah katında müstecap biridir). Devamla dedi ki: "Bu duamdan iki gün sonra bize işkence yapmaktan sorumlu olan Şems Bedran geldi ve: "Ey Saffet! (Saffet el-Rubi cellatların en meşhurlarından olan bir başçavuştur) Zeynep el-Gazali'ye beş yüz kırbaç vuracaksın" dedi. Askerler beni tutup ellerimi ve ayaklarımı bağladılar. Öyle bağladılar ki yarım küre haline getirdiler. Ve beni kamçılama başladı, elbiselerim yırtıldı ve vücudumdan kanlar fışkırmaya başladı. Başım ve gözüm şişmiş, yüzüm paramparça olmuştu. Daha sonra beni hayatla ölüm arasında bıraktılar. Birisi:

"Onu oturtun" dedi. Beni oturtular, daha sonra aynı adam:

"Ona bir bardak limonata getirin" dedi. Ben de kendi kendime dedim ki: "Askeri cezaevinde bir bardak limonata ha, her halde bu bir mucize! Daha sonra bir bardak limonata geldi ve onu içtim. Aynı adam:

Ey hacı! dedi. Ben:

"Evet" dedim. Gözlerim ve yüzüm şişmişti, çok zorlukla ve bulanık bir halde görüyordum. İşkenceden önce elbiselerimi sıkıca bağlıyordum ki, parçalandığında avretim gözükmesin diye... Aynı adam bana:

- "Ey Zeynep!" dedi. Ben:

"Evet" dedim ve dikkatle baktım ki, Şems Bedran'ın arkasında Cumhurbaşkanı Abdunnâsır ve Genelkurmay Başkanı Mareşal Abdülhakim Amr duruyor ve işkenceyi izliyorlar.

Yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi: "Onlar ateşin çevresine oturmuş müminlere yaptıkları azabı seyrediyorlardı." (Buruc, 6-7) Abdunnâsır, Zeynep el-Gazali'ye:

- "Şayet benim oturduğum koltukta olsaydın bana ne yapardın?"

der. Zeynep el-Gazali:

"Ben senin yerinde bu koltukta oturamam ve orada bulunamam" der. Abdunnâsır;

- "Şayet Müslüman Kardeşler bu koltuğu (hükümeti) ele geçirirler bana ve bize ne yaparlar?" der. Zeynep el-Gazali şu cevabı verir:

"Birinci olarak; Müslüman Kardeşler yönetimi ele geçirme aşığı değillerdir. Onlar "La ilahe illallah" bayrağının toplumun üzerinde dalgalanmasını istiyorlar, işte toplum bu bayrak altında olduktan sonra dileyen insan memlekete hükmetsin, orayı sevk ve idare etsin, artık önemli değildir. İkincisi; Müslüman Kardeşler iktidar koltuğunu ele geçirmiş olsalar dahi ben o koltukta olamam. Çünkü ben kadını. Kadınlar yönetici olamazlar. Üçüncü olarak; Müslüman Kardeşler iktidar koltuğunu ele geçirmiş olsalar ilk önce onu temizlerler. Çünkü bu koltuk murdar, pislenmiş durumda. Çünkü bu koltuğun üzerinde tağut, kâfir ve fâcirler oturmuşlardır."

Abdunnâsır:

- "Ey Saffet! "der. Saffet:

"Evet" der. Abdunnâsır;

"250 kırbaç daha vurun" der. Ve bana 250 kırbaç daha vururlar. Neticesinde yarı ölü olarak yere düştüm ve işkencenin başında olan doktor, Şems Bedran ve Abdunnâsır'a:

"Siz bunun hayatta kalmasını istiyor musunuz?" diye sorar. Abdunnâsır:

"Evet, yargılanması için sağ kalmasını istiyoruz" der. İşkence sekiz ay sürdüğünden doktor onlara der ki:

- "O halde bu kadının omurga kemiğine özel bir iğne yapılması gerekir. Bu iğnenin fiyatı da on beş cüneyh. Bu iğne ne benim eczanemde, ne de piyasadaki eczanelerde mevcut." Abdunnâsır da der ki:

"Bu iğne Mareşal Abdülhakim'in eczanesinde var, gidin onu onun eczanesinde veya benim eczanemde arayın." Zeynep el-Gazali sözlerine devamla diyor ki:

"Bana yirmi yedi cüneyhlik ilaç getirip verdiler. Üç gün sonra komadan çıktım. Gözlerimi açtığımda doktor başımda duruyordu. O

anda doktorun Abdunnâsır'a: "Siz bunun sağ kalmasını istiyor musunuz?" sözünü hatırladım ve dedim ki:

- Ey doktor! "Senin benim hayatımı muhafaza etmeye tek bir an bile gücün yetmez. Çünkü yüce Mevlâ buyuruyor ki: "Onların ecelleri geldiğinde ne bir an ertelenir, ne de öne alınır." (Araf, 34)

Bunun üzerine doktor elini uzatır ve Zeynep el-Gazali'ye: "Artık ben müslüman olmak istiyorum" der. Zeynep el-Gazali de ona: "Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah de" der. Sonra da ona: "Filan hücrede bulunan Seyyid Kutub'a git, o sana İslâm'ı öğretir" diye tavsiyede bulunur. Bunun üzerine doktor;

"Hacı abla, seni işkenceye götüren polis Hasan da benim gibi müslüman olmak istiyor" der.

Zeynep el-Gazali:

"Onu da getir" diye cevap verir. O da kelime-i şehadet getirir. Bunun üzerine:

"İkiniz birlikte Seyyid Kutub'a gidin, size İslâm'ı öğretsin" deyip onları oraya gönderir. İşte bu iki kişi hapishanede Seyyid Kutub ile Zeynep el-Gazali arasında haberleşmeyi sağlarlar. Zeynep el-Gazali,

Seyyid Kutub'a büyük bir saygı besler. Günümüzde bile onun adını andığında "İmam Seyyid Kutub rahimehullah" der. Hatta mahkemede "Seyyid Kutub sana iftira attı" dediklerinde Zeynep el-Gazali onlara: "Haşa Seyyid Kutub benim için yalan söylemez. O benim için yalan söylemez" cevabını verir.

Hülâsa kardeşim bu kıssalardan da gördüğün gibi kişinin kendi kalbi bile kendi elinde değildir. İnsanın kalbi bu münafıkların savaş açtıkları Allah'ın elindedir. Şimdi münafıklar menfaat bekledikleri kimselerin kalplerini elinde bulunduran Allah'a karşı mı savaş açıp başarıya ulaşacaklar? Hayır, asla buna erişemezler. Allah buna engel olur. Nitekim Enfal sûresinin 24. âyetinde şöyle buyurulmuştur: "Ey iman edenler! Allah'ın Rasulü sizi kendinize hayat verecek şeylere davet ettiği zaman hemen Allah'ın ve Rasulünün davetini kabul edin. Bilin ki Allah kişi ile kalbi arasına girer ve siz onun huzurunda toplanacaksınız." (Enfal, 24)

64, 65 ve 66. âyetlerde: "Münafıklar aleyhlerine bir sûre inip kalplerinde gizlediklerini haber vereceğinden korkuyorlar. Onlara de ki: Siz alay edin, korktuğunuz şeyleri Allah mutlaka meydana çıkaracaktır. Onlara niçin alay ettiklerini sorsan, yemin olsun ki biz lafa dalmış eğleniyorduk, derler. Onlara de ki: Allah ile, âyetleri ile ve Peygamberi ile mi alay ediyorsunuz? Artık özür beyan etmeyin. Çünkü iman ettikten sonra inkâr ettiniz" buyuruluyor.

Tebük seferine giderken münafıklardan bir grup: "Bu adam Şam'ın saraylarının fethedileceğini ve Rumlarla savaşılacağını iddia ediyor... Bakınız bu mu Şam'ın saraylarını ve Rumların kalelerini fethedecekmiş!?" diyerek alay ediyorlardı. Şam yüce Allah Peygamberine bu münafıkları haber verdi. Vedia bin Sabit de bunlardandı. Bu âyet-i kerime nazil olduğunda Vedia bin Sabit, Allah Rasulü (sav)'ın devesinin yularını tutmuş ve yemin etmiştir. Aziz ve celil olan yüce Allah da: "Siz Allah ile, âyetleri ile ve Peygamberi ile mi alay ediyorsunuz? Artık özür beyan etmeyin. Çünkü iman ettikten sonra kâfir oldunuz" buyurmuştur. Mahşi bin Humeyyir de bu münafıklardandı. Vedia ile aralarında nükteli nükteli konuşuyor ve gülüyorlardı. Fakat bu kez Mahşi konuşmamıştı ve bunun için âyet-i kerimde "sizlerden bazılarını affetsek bile" ifadesi gelmişti. Diğerleri için ise "diğer bir gruba azap edeceğiz" bölümü nazil olmuştu.

Bu âyet-i kerime Kur'ân-ı Kerim ile, Rasulullah'ın sünneti ile veya Rasulullah ile alay edenin yahut Allah'a yahut Rasulullah'a şovenin bunu şakadan dahi yapsa İslâm'dan çıkmış olacağına ve kanını helâl kılacağına hatta tevbe ettirilmeye ihtiyaç olmadan öldürülmesi gerektiğine dair kesin bir delildir. Hadis-i şeriflerde Rasulullah'ın, şarkı söyleyerek kendisini hicveden Abdullah bin Hatal'ın iki cariyesinin kanlarının helâl olduğuna hüküm verdiği rivayet edilmektedir. İbn Hatal Mekke'nin ileri gelenlerindendi. Müslüman olduktan sonra mürted olup tekrar Mekke'ye kaçmıştı. Rasulullah Mekke'yi feth ettiğinde bir kısım insanlar hakkında: "Siz onları Kabe'nin perdelerine sarılmış bir şekilde bulsanız dahi onları öldürün" buyurmuştur. Bunlar Abdullah bin Hatal, iki cariyesi, Ebu Cehil'in oğlu İkrime, Abdullah bin Ebi Sarh ve Mikyes bin Sababe'dir. Müslümanlar bunları öldürmeye gittiklerinde fiilen Abdullah bin Hatal'ı Kabe'nin perdelerine sarılmış bir halde olduğu halde öldürdüler.

İbn Teymiye bu konu ile ilgili olarak yazdığı es-Sârimu'l-Meslul âlâ Şalimi'r-Rasul (Rasulullah'a Sövene Karşı Yalın Kılıç) isimli eserinde şunları söylüyor: "Rasulullah'ın Mekke'yi fethi esnasında söylemiş olduğu bu hadis-i şerif gösteriyor ki bir kadın Rasulullah'a küfretse tekrar tevbe etse tevbesi ile kanını koruyamaz." O kadının öldürülmesi gerekir. Kadın için durum böyle iken erkeğin durumu ne olacaktır? Çünkü savaş esnasında kadınlar öldürülmez, yani bizim kendilerine karşı savaştığımız düşmanlarımızın hanımları, çocukları bize karşı fiilen savaşmazlarsa onlar öldürülemezler. Çünkü Rasulullah savaşta kadın ve çocukların öldürülmesini yasaklamıştır. Ancak Mekke'nin fethi esnasında öldürülmesini emrettiği bu iki cariyeye Rasulullah'a karşı savaşmamış, savaşa iştirak etmemişlerdir. Rasulullah bütün Mekke halkını affettiği halde adı geçen bir kısım erkeklerin ve bu iki cariyenin kanlarını helâl kılmıştır. Bu da gösteriyor ki Rasulullah'a küfreden kadın dahi olsa cezası ölümdür. Bu hususta başka bir hadise de şu şekildedir:

Medine'de sahabelerden âmâ bir adamın kâfir bir cariyesi vardı. Bu cariyeye Allah Rasulü (sav)'e söverdi. Bir gün bu cariyeye Allah Rasulü (sav)'e söverken sahibi bunu işitti. O cariyeyi yakalayarak yere yatırıp başına yastık koydu ve yastığın üzerine oturarak o cariyeyi yastıkla boğup öldürdü. Tıpkı Afganistan'daki Muhammed Nur Taraki'nin öldürülmesi gibi. Muhammed Nur Taraki Afganistan'da komünist bir liderdi. Yardımcısı Hafızullah

Emin, aracılığı ile yaklaşık olarak 200 bin tane insanın canına kıydı. Fakat sonunda Allah Hafızullah Emin'i ona musallat kıldı. Hafızullah Emin Muhammed Nur Taraki'yi tutukladı ve onun boğulmasını emretti. Muhammed Nur Taraki'nin yüzüne Davud Faruk isimli biri bir yastık koydu, üzerine oturdu. Böylece Nur Taraki'nin canı çıktı. Nur Taraki: "Ölmeden önce bir yudum su verir misiniz?" diye talepte bulundu, fakat ona bir yudum su dahi vermediler. Bu olay 15 Eylül 1979 yılında oldu. Çünkü senin kendisi ile işbirliği yapmak istediğin adamın kalbi ne senin elinde ne de o adamın elinde? Kalpleri yaratan ve onlarda olanları çok iyi bilen Halik'in elindedir.

Rasulullah bu âmâ adamın boğarak öldürdüğü cariyesinin kanını mubah saymıştır. Çünkü bu Rasulullah'a küfreden bir zındıktır, tevbe ettirilmeden öldürülmesi gereklidir. Cumhur ulemaya göre Allah'a ve Rasulüne söven bir insan bu küfretmesinden sonra yüz kere dahi kelime-i şehadet getirse tevbesi kabul edilmez, derhal öldürülür. Diğer bir kısım âlimlere göre ise tevbesinde samimi olduğu anlaşılırsa öldürülmeyebilir.

Kur'ân-ı Kerim'le veya bir âyetle ya da sahih Sünnet ile alay eden; dine, Allah'a veya Rasulullah'a söven kimsenin hükmü de böyledir. Örneğin sakalla alay eden bir kimse kâfir olur. Çünkü Allah Rasulü (sav)'in Sünneti ile alay etmiş olur. Sünnetin sünnet olması ile alay etmekle birinin sakalı ile alay etmek farklı şeylerdir. Çünkü o sakalın sahibi adi bir kimse olabilir. Meselâ bir kimse

sakal bırakmış ve müslümanlar hakkında tağutî rejimlere rapor sunmayı da vazife edinmişse sen de ona: "Bu sakalın murdarlık üzerine bitmiştir" dersin sen burada o sünnetle istihza etmiş sayılmazsın. Sen bu kişinin sakalı kötü niyetle bıraktığını izah etmek istersin. Tabi ki bu hususta herhangi bir mahzur yoktur.

Yine sen Müslümanlara birçok şerri dokunan ve yalancı olduğunu anladığın bir insanın cübbe ve şalvar gibi şeylere önem verdiğini gördüğünde sen buna: "Sadece işin cübbe ve şalvar giymek, başka bir işin yok" diyecek olursan cübbe veya şalvarla veya giydiği kıyafetle alay etmeden öte, o kıyafeti taşıyan kişinin adi biri olduğunu belirtmek istersin. Elbetteki bunlar sünnetle alay etmek veya farzı terk etmek manasına gelmez.

Aslında insanların arasında öyle kimseler vardır ki bir kısım şeylerin takvaya sebep olacağını zannederek onu yapmaya çok hassasiyet gösterirler, fakat Allah'ın haramlarını işlemekten hiç çekinmezler. İşte bu gibi insanlardan Iraklı olan bir grup Hz. Ömer'in oğlu Abdullah'a şunu sormuşlardır:

"Pire kanı hakkında ne dersin, o necis midir?" Abdullah da:

"Siz nerelisiniz?" demiş. Onlar da:

"Biz Iraklıyız" demişler. Abdullah:

"Siz Hz. Hüseyin'in kanını helâl görüyor, onu akıtıyorsunuz.Sonra da pirenin kanının ne olduğunu soruyorsunuz, öyle mi?" diye cevap vermiştir.

Harciler de aynen bu mantığı yürütmüşlerdir. Biz onlardan çok bahsettik. Onlar net insanlardı. Cesaretli idiler. Gece gündüz ibadet ederlerdi. Fakat bazı yönlerden de apaçık sapıklığa düşmüşlerdi. Sapıtmaktan Allah'a sığınırız.

Hülâsa dine sövmenin hükmünü bilen bir insan dine sövecek olursa İslâm'dan çıkmış olur ve öldürülür. O kimse yıkanmaz, cenazesi kılınmaz, kefenlenmez ve müslümanların kabrine defnedilmez. Ayrıca çocukları onun malına mirasçı olmazlar. Şayet İslâm ile idare edilmediğinden dolayı öldürülmeyecek olur ise karısı kendisinden boş olur, nikâhı hemen gider. Tekrar İslâm'a dönecek olursa böyle bir kişinin hanımı nikâh akdini yenilemeden önce efendisine helâl olur mu, yoksa olmaz mı meselesi ihtilaflıdır. Hanefilere göre böyle bir kimsenin mehir vermeksizin nikâh akdini yenilemesi gerekir. Safiler ise: "Nikâh akdini yenilemeye ihtiyaç yoktur" demişlerdir. Yani mürted olup tekrar İslâm'a dönen kimsenin hanımı akdi yenilemeksizin efendisine döner ve helâl olur.

Askerî merkezlerde tuttuğumuz komünist Afganlılar ve zındıklar yüz defa dahi la ilahe illallah diyerek şehadet getirseler bile öldürülürler. Çünkü Allah Rasulü (sav), Hilal (Abdullah) bin Hatal'ı Mekke'de öldürmüştür. Yine Rasulullah tarafından kanı helâl kılınan Abdullah b. Ebi Şerh, Hz. Osman ile birlikte Allah Rasulü'ne tevbe etmek için gelir. Allah Rasulü (sav), Abdullah b. Ebi Şerh'in tevbesine cevap vermeksizin bir müddet bekler, daha sonra kabul eder. Allah Rasulü (sav), Abdullah b. Ebi Serh'in kanını heder saymış ve onun öldürülmesini emretmişti. Fakat o Hz. Osman'ın süt kardeşi olduğundan Mekke'nin fethi esnasında ona sığınmış ve onunla birlikte Rasulullah'a gelmişti. Daha sonra Allah Rasulü:

"Sizden biriniz bunu vurmalydınız" der. Bunun üzerine sahabeler:

"Ey Allah'ın Rasulü, bize gözünle işaret etseydin ya!" derler. Rasululah da:

"Hiçbir peygamberin gözü ile ihanet etmesi (caiz) olmaz" buyurur.

Görüldüğü gibi bir insan "la ilahe illallah Muhammeden Rasulullah" deyip şehadet getirerek gelse dahi Rasulullah öldürülmesi için onu bekletmiştir. Bu da göstermektedir ki dinden çıkan zındığın kelime-i şehadet getirmesine itibar edilmez. Yine hayatını komünizme adanmış ve İslâm'a karşı savaşmış komünist bir kişinin getirdiği kelime-i şehadet kabul edilmez.

Afganistan'daki Caci bölgesinde bazı kardeşlerimiz komünist askerlerin ezan okuyup namaz kıldıklarını işitince onlarla savaşmaktan çekinmişlerdi. Ben onlara: "Onlarla savaşın, onları öldürün" dedim. Çünkü onlar:

Müslümanların yollarını kesen eşkıyalardır.

Komünizm bu kimselere dayanarak ayakta durmaktadır.

Bunlar birçok Müslüman'ı öldürmüşlerdir.

Bunlar en azından kısas olarak öldürülürler...

Çünkü bunlar düşmanların safında bulunan kimselerdir. Bu hususta İbn Teymiye şöyle demiştir: "Eğer beni Tatarlarla birlikte görürseniz başımın üzerinde Kur'an-ı Kerim'i bulsanız dahi beni öldürün." Evet, İslâm'a karşı küfrün yanında yer alanlar öldürülürler.

Bir kardeş bana şöyle demişti: "Komünist merkezlerden birini ele geçirdiğimizde, içerisinde bazı kimselerin gerçekten müslüman olduklarını ancak, zorlandıklarından dolayı Müslümanların safına geçemediklerini öğreniyorduk..."

Bu kimseler orada kalmaya zorlanmış ve mecbur bırakılmış kimseler olsalar dahi, düşmanın safında yer aldıkları müddetçe öldürülürler. Peki bu kimselerin affedilmesi ne zaman mümkün olur? Bunları yakaladığımızda bu kimselerin orada kalmaya zorlanmış, mecbur bırakılmış kimseler olduğu, bize karşı savaşa iştirak etmedikleri, bilakis bizim safımıza geçmek için fırsat gözetleyen kimseler olduğu ve hiçbir müslümanın kanını dökmedikleri anlaşıldığı takdirde bu insanlar affedilebilirler. Ancak bir müslümanın kanını dökmüş iseler bu kimseler öldürülürler. Bu insanlar tevbe etseler dahi onları öldürmek caizdir. Çünkü: "Eğer San'a ehlinin tamamı bir adamı öldürmeye iştirak etselerdi hepsini onun karşılığında öldürürdüm" buyurulmuştur. Ayrıca Hz. Ömer (ra), San'a ehlinin yedi kişiyi bir adamı öldürmeleri karşılığında kısas emri gereği öldürmüştür.

Komünist merkezlerde bulunanlar nice Müslüman'ı öldürmüşlerdir. Sayısız Müslüman'ı katletmişlerdir. İşte bu sebeple en azından bir müslüman kanının dökülmesine iştirak etmişlerdir. Bunlar uçaksavarların başında bulunan kimselerdir. Bu kimseler, Allah ve Rasulüne karşı savaş açan komünist merkezleri koruyan kimselerdir. Bu kimseler, cihadı yok etmek isteyen kimselerdir. Bu kimseler, yol kesici olan eşkıyalardır ve bunlara yol kesen eşkıyaların cezasını uygularız. Şu âyet-i kerime bunların cezasını beyan etmektedir: "Allah'a ve Rasulüne karşı savaşan ve yeryüzünde fesat çıkarmaya çalışanların cezası ancak, öldürülmeleri veya asılmaları yahut ellerinin ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi ya da yeryüzünde başka bir yere sürgün edilmeleridir. Bu, dünyada onlar için bir zillettir, ahirette ise onlar için büyük bir azap vardır." (Maide, 33)

İzah etmekte olduğumuz âyet-i kerimeye dönelim: Daha önce Kur'anla, Sünnetle veya Allah Rasulü (sav) ile alay etmenin hükmünü zikretmiştik. Ayrıca Allah'ın dinine veya şeriatına herhangi bir noksanlık isnad eden ya da Allah Rasulü (sav)'e küfreden kimseler hakkında İbn Teymiye'nin "es-Sarimul Meslul Âlâ Şetimi'r-Rasul" isimli eserinden nakiller yapmıştık. İbn Teymiye Peygamber'e (sav) küfreden kimsenin veya Peygamberle alay eden ya da Peygamber'e herhangi bir eksiklik isnad

eden kimsenin bunu yaparken; ister şaka olarak, isterse ciddi olarak yapmış olsun dört mezhep imamının ittifakı ile öldürüleceğini bildirmiştir. Ancak bu kimseden tevbe etmesi istenir mi, istenmez mi? Dört mezhep imamının cumhuruna göre bu kimsenin tevbe etmesi istenmez ve öldürülür. Zimmî, hristiyan veya yahudi hakkında ise, İmam Ebu Hanife'nin dışında üç mezhep imamı öldürülür demişlerdir. İmam Ebu Hanife ise öldürülmez, demiştir. Çünkü zimmî, hristiyan veya yahudinin küfrü, Allah Rasulü (sav)'e ister şaka, isterse ciddi olarak küfretmesinden daha ağırdır, demiştir. Kur'ânla ve sünnetle istihza eden kâfir olur. Ancak sünneti yaşayanlarla istihza eden kimsenin kâfir olması, bu kimseleri dinlerinden dolayı istihza etmiş olmasıdır. Yani bir adam başka birinin sünneti yaşadığını görür ve bu sünneti yaşayanın aynı zamanda isyan içinde olduğunu, saptığını bilirse böyle bir insanla istihza eden kâfir olmayacağı gibi günahkâr dahi olmaz. Çünkü böyle biri ile istihza eden onunla dininden dolayı değil, fısku fücüründen dolayı istihza etmiştir. Meselâ sakallı bir insan sırf sünnet olsun diye entarisini kısa giyiyor, onunla beraber faiz yiyor veya içkili hotel işletiyor. Biri de buna: "Bakınız, bu adama, elbisesini kısaltıp sakalını uzatıyor, ayrıca faiz yiyor. Keşke bu adam elbisesini uzatıp sakalını kısaltsa bunun için daha iyi olur" demiş olsa elbetteki bu sünnetle değil, sünnete bürünen bu sahtekârla alaydır.

Hülâsa sünnet ile sünnet olduğundan dolayı alay etmek veya sakalı sünnet olduğu için sevmemek yahut âlimleri din adamları olduğu için sevmemek işte bunlar kişiyi küfre götürür. Buna mukabil vallahi bir çok sakal bırakan kimseler var ki onlar yalancı, sahtekârlardır demek kişiyi küfre götürmez, İslâm dininden çıkarmaz. Fakat her sakallı facirdir, her sakallı adidir, her sakallı casusdur şeklindeki genellemeler kişiyi İslâm'dan çıkarır. Böyle bir tavır sünnet ile istihzadır. Sünneti taşıyan insan ile istihza değildir.

Ahmed b. Hanbell'in oğlu, babasından sünnet ile istihza edenin tevbe ettirilmeden öldürüleceğini rivayet etmiştir. Nitekim Hz. Halid b. Velid (ra) da kendisine: "Arkadaşınız şöyle diyor" diyen ve arkadaşınız ifadesi ile de Rasulullah'ı kasteden bir kimseyi öldürmüştür. Çünkü bu ifadeyi Rasulullah ile istihza saymıştır.

Allah Teala'nın emirlerinden herhangi bir emri ile istihza etmek de kişiyi küfre düşüren hususlardandır. Meselâ İslâm'ı yaşayan insanlara gerici demek kişiyi dinden çıkarır, kâfir eder. "Son zamanlarda gericilik arttı, sen de gericisin, çünkü sakallısın veya sünnete uyuyorsun yahut insanları Allah'a davet ediyorsun" şeklindeki sözleri söyleyenler de İslâm dininden çıkan kâfirlerdir. Çünkü onlar İslâm'ı gericilikle itham ediyorlar ve onu küçümsüyorlar. Siz bir kadına niçin uzun giymiyorsun, başını neden örtmüyorsun? dediğinizde eğer o kadın size uzun giymek gericilik, baş örtmek karanlık ortaçağın kalıntıları şeklinde bir şey söyleyecek olursa bu kadın kâfirdir, İslâm'dan çıkmıştır. Ancak şu nokta gözden kaçırılmamalıdır: Bugün müslümanlar İslâm'dan çok uzak kalmışlardır. Her şeyden önce bunlara İslâm anlatılmalı, insanı dinden çıkaran ve günahkâr kılan şeyler izah edilmeli, kişiyi İslâm'a sokan, kelime-i şهادeti ne gibi davranış ve sözlerin bozduğu iyice anlatılmalıdır ki kişiler cehaletten kurtulmuş olsunlar.

Hülâsa Allah'a, Peygamber'e küfreden kimse İslâm'dan çıkar. Eğer bu kimsenin hanımı müslüman ve İslâm'a küfretmemiş ise İslâm'a veya Allah'a ya da Rasulü'ne küfreden kocasıyla yattığı zaman zina etmiş olur. Evlatları veled-i zina olur. O kadının Allah'a, Rasulü'ne veya İslâm dinine küfreden kocasının yanında kalması kesinlikle caiz değildir. Çünkü kadın müslümandır, erkek ise kâfirdir. Hiçbir müslüman kadın kâfir bir erkekle evlenemez. Ebi'l-As bin er-Rebi' İslâm'a girmeyi kabul etmediği zaman, Allah Rasulü (sav) kızı Zeyneb'e Ebi'l-As bin er-Rebi'in yanında kalmamasını, o adamı kendisine yaklaştırmamasını ve kendi nefisini o adama teslim etmemesini emretmişti. Ebi'l-As bin er-Rebi' Peygamberimizin kızı Zeyneb ile evli idi. Kâfirlerle evlenmek caiz değildir.

Bu hususta yüce Mevlâ müslüman erkeklere şöyle buyurmaktadır: "Kafir kadınları nikâhınız altında tutmayın." (Mümtehone, 10) Başka bir âyette ise müslüman kadınlara şöyle buyurulmuştur: "Müşrik olan erkek hoşunuza gitse bile mümin bir köle hür olan müşrik bir erkekten daha hayırlıdır, iman edinceye kadar müşrik erkeklerle evlenmeyin." (Bakara, 221)

Dine, Allah'a veya İslâm'ın emir ve yasaklarından herhangi bir hususa küfreden ya da bunlardan biriyle alay eden, İslâm'ın emirlerini basit ve hafif gören kimseler İslâm'dan çıkarlar. Bu noktaya son derece dikkat etmemiz şarttır. Birkaç defa da olsa faiz yiyen kimse sadece faiz yemesinden dolayı kâfir olmaz. Ancak tek bir defa dahi "faiz yememek gericiliktir" veya "İslâm'ın herhangi bir hususu çağıdır" ifadesini kullanacak olur ise bu insan dinden çıkar.

Bu hususta İbn Hacer el-Heysemî ez-Zevâcîr an-İrtikâbî'l-Kebair isimli eserinde şöyle demektedir: "Küfür ve şirkin kısımlarından bazıları da kişinin uzun zaman sonra veya yakın bir zamanda dinden çıkacağına niyet etmesi yahut dinden çıkmasını dili veya kalbi ile görünürde imkânsız da olsa belli bir şarta bağlamasıdır. Mesela bir insan dese ki: "Eğer şöyle şöyle olursa ben Yahudi olayım yahut Hristiyan olayım, eğer o faiz yemiyor ise ben dinden çıkmış olayım." Bu adamın söyledikleri doğru dahi olsa böyle bir kişi dinden çıkar. Yani falan kimse casustur dese ve etrafında bulunan insanlar da ona: "Hayır bu casus değildir. Eğer bu casus ise onu isbatla" deseler, bunun üzerine o adam da: "Eğer o casus değilse ben Yahudi ve Hristiyan dini üzereyim" dese bunu söyleyen kimse direk olarak Yahudilik ve Hristiyanlık dini üzere olur. Bu hale düşmekten Allah'a sığınırız.

Bir kimse: "Eğer falan kişi böyle yapmış ise, ben İslâm dininden beriyim" dese veya: "Eğer böyle yaparsa ben İslâm'dan uzak olayım" dese bu doğru dahi olsa ya da dili ile veya kalbi ile bunun gerçekleşmesini başka bir şarta bağlamış dahi olsa ve hatta bu şartın gerçekleşmesi aklen mümkün olmayan bir husus dahi olsa, bu kimse bu lafzı söylemesi ile birlikte kâfir olur. Yine: "Ben mücahitlere yardım etmezsem müslüman olmayayım" dese, bu kimse mücahitlere yardım etse dahi müslüman olmaz. Çünkü bu tür konularda, bir takım şeyleri hali hazırda veya ileride olacak herhangi bir şarta bağlayarak konuşmak caiz değildir. Yani "eğer şöyle olursa ben böyle olayım" ya da "eğer böyle yaparsam yahudi olayım, hristiyan olayım" ya da "mecusi olayım" veya "İslâm'dan çıkayım" gibi sözleri şarta bağlayarak telaffuz etmek caiz değildir. Örneğin: "Ben şu işi yaparsam İslâm dininden çıkmış olayım" dese -bu sözü söylemekten Allah'a sığınırız- bu sözü söyleyen kimse o işi yapmamış olsa dahi söylediği an İslâm dininden çıkar ve o anda kâfir olur. Bunu inat olarak ya da alay ederek veya şaka olarak söylemesi arasında fark yoktur. Aynı şekilde dünyanın başlangıcının olmadığına inanması veya Allah Teala için icmâ ile sabit olan bir hususu reddetmesi etmesi yahut zaruret-i diniyeden malum olan bir şeyi reddetmesi, örneğin yüce Allah'ın ilim veya kudretini ya da cüz'i şeyleri dahi bildiğini inkâr etmesi veya Allah Teala hakkında düşünemeyecek bir şeyi, örneğin renk vb. şeyler gibi hususları yüce Allah'a nisbet etmesi halinde o kimse kâfir olur."

İbn Hacer el-Heysemî bunları zikrettikten sonra bu kaideyi tafsîlâtı olarak açıklamaya başlamaktadır. Yine bir kişinin müslümanların icma ile ancak bir kâfirin yapacağı işi yapmış olması onu dinden çıkarır. Vele ki müslüman olduğunu söylese

dahi. Mesela, hristiyanlarla birlikte hristiyan kıyafeti giyerek kiliseye gitmesi veya Kur'an-ı Kerim'den herhangi bir sahifeyi ya da üzerinde besmele yazılı olan bir kağıdı pisliğe atması yahut da ümmetin Peygamber olduğu hakkında ittifak ettiği herhangi bir peygamberde şüphe etmesi o kişiyi küfre sokar. Aynı şekilde Tevrat, İncil, Zebur veya İbrahim (as)'a verilen sahifelerin indirilmesi hususunda ya da Kur'an-ı Kerim'den herhangi bir âyet hususunda şüpheyne kapılırsa kâfir olur. Yine bir insan İslâm ümmetini saptıran Baas Partisi mensupları gibi insanların kâfir oldukları hususunda şüphe edecek olursa küfre düşer. Baas Partisi'ne mensup olan insanlar ümmeti saptırmaktadırlar. Dolayısıyla onlar kâfirdirler. Çünkü onlar liderleri olan hristiyan Michel Aflek'i müslümanlara tercih ediyorlar, Allah Rasulü'nü ve müminleri bırakıp onu dost ediniyorlar. Arap hristiyanları, Afgan Müslümanlarına tercih ediyorlar. Michel Aflek'in sözlerini Rasulullah'ın hadislerine tercih ediyorlar. Kur'an-ı Kerim'in veya İslâm'ın bu çağı idare etme gücünde olmadığını söylüyorlar. İşte bunları yapan insanların kâfirliğinde şüphe eden de kâfirdir. Evet, Baas Partisi'ne mensup olanlar bütün bu sayılanları yapıyorlar, Kur'an'ı sevmiyorlar, hatta Kur'an'ı sevenleri dahi sevmiyorlar. Bağdat Üniversitesi'nde konferanslarda ayağa kalkıp Rasulullah'ın aleyhine konuşuyorlar ve İslâm'a dil uzatıyorlardı. Bu sözlerinden sonra yüzü kızaran müslümanları gözetleyip tesbit ediyorlar ve konferanstan sonra götürüp muhakeme ediyorlardı. Böyle bir müslüman herhangi bir şeyi söylediği için değil, sadece yüzü kızardığı için muhakeme ediliyordu. Şimdi bunu yapanların İslâm ile ne ilgisi olabilir?

Komünistlerin hükmü de aynı şekildedir. Komünist bir kimsenin kâfirliğinde şüphe eden kimse -Allahu alem- kâfir olur. Komünizm yolu ile İslâm ümmetini saptırmak istiyorlar. Diğer yandan bütün sahabeleri tekfir etme ve Rasulullah'ın vefatından sonra onlar mürted oldular şeklinde bir iddiada bulunma da kişiyi küfre götürür. Yine kişinin Mekke ve Kabe'nin yerleri hakkında şüphe edip: "Vallahi bilmiyorum, bugün Mekke var olan Mekke mi yoksa Filistin'de bir yer mi?" diyen yahut "bilmiyorum ki Kabe Mekke'deki Kabe mi yoksa Şam'daki bir yer mi?" diyen bir kimse de kâfir olur. Çünkü o; Kabe, Mescid-i Haram ve hac eden kimsenin haccı hakkında şüphe etmektedir.

Yine kim haram kılınan bir şeyi helâl sayacak olursa o kişi kâfir olur. Bu mesele, üzerinde ittifak edilen bir kuraldır. Bu hususta İbn Teymiye diyor ki: "Kim yabancı kadına bakmanın helâl olduğunu iddia ederse şüphesiz ki o icma ile kâfirdir. Yine kim ekmeğin haram olduğunu söylerse o da icma ile kâfir olmuş olur." Sen bir gence dersin ki: "Niçin bu kıza bakıyorsun?" Bakarsın ki o: "Ona bakmada ne var ki, sanki o haram mı?" diye cevap verir. İşte böyle bir kimse kâfir olur, İslâm'dan çıkar. Oruç, namaz da böyledir. Yani namazı inkâr eden veya onu alaya alan dinden çıkar. Abdestsiz namaz kılan kâfir olur. Çünkü bu din ile alay etmiş olur. Yine şer'an bir gerekçe olmaksızın herhangi bir müslümana veya zımmî olan kâfire eziyet etmeyi helâl gören de dinden çıkar. Sen ona: "Niçin müslümana eziyet ediyorsun?" diye sorduğunda o sana: "Ona eziyet etmek helâldir" der. Böylece haramı helâl kılmış olur. Keza Rasulullah'ı tahkir maksadı ile: "O siyah biri idi" derse kâfir olur. Çünkü Rasulullah'ın siyah olmadığı, beyaz tenli ve al yanaklı olduğu Tevrat'da bile yazılı idi.

Yine kişinin: "Rasulullah sakal bırakmadan ölmüştü" demesi onu dinden çıkarır. Çünkü o Rasulullah (sav) ile alay etmiş olur. .Keza: "Rasulullah Kureys kabilesinden değildi, Arap değildi, insan değildi" şeklindeki vasıflandırmaları Rasulullah'ı yalanlama mahiyetinde olduğundan öyle diyen kişiyi dinden çıkarır. Bu izahlardan şu neticeye varılır ki, Rasulullah (sav)'de varlığı icma ile sabit olan herhangi bir sıfatı inkâr eden kâfir olur. Mesela Kadıyani mezhebine mensup olanlar gibi, Rasulullah'dan sonra herhangi bir peygamber gönderileceğini mümkün gören kimse kâfir olur. (Bugün Kadıyaniler Pakistan'da bulunuyorlar. Sayıları yaklaşık olarak bir milyona varmaktadır. Onlar Lahor'un Rabve denilen mahallesindeki Mirza Gulam Ahmed'in Peygamber olduğuna inanmaktalar. Şu an Mirza'nın kabri Rabve'dedir. Onun kabrine hac ediyorlar. Kadıyaniler dışişleri bakanlığında, orduda ve emniyette büyük mevkiler işgal ediyorlar. Fakat şu an Pakistan Kadıyanilik mezhebinin kabul edilmeyen bir din olduğunu ilan etmiş bulunuyor. Onlar müslüman oldukları imajını veriyor, Kadıyaniliklerini gizliyorlar. Ancak çocuklarını evlendirdiklerinde Kadıyani olduklarını söylüyorlar. Şahsın Kadıyani olduğu o zaman anlaşılıyor).

Yine bir insan: "Mekke'de kendisine peygamberlik gönderilen kimse yahut da Medine'de vefat eden peygamber Hz. Muhammed mi yoksa başka biri mi bilemiyorum?" şeklinde herhangi bir söz söylerse tabii ki İslâm dininden çıkmış olur.

Elijah Muhammed'in peygamber olduğuna inanan Amerika'da yaşayan zenci müslümanlar da kâfir idiler. Çünkü onlar Elijah Muhammed'in peygamber olduğuna inanıyorlardı. Bunların çoğunluğu Chicago eyaletinde bulunmaktadır. Sayıları yaklaşık üç-beş milyon arasındadır. Fakat Allah'a hamd olsun peygamberlik iddia eden Elijah Muhammed öldükten sonra oğlu Varisüddin'i Amerika'daki müslüman gençler babasının peygamber olmadığına ve Hz. Muhammed'den sonra peygamber gelmeyeceğine dair ikna ettiler. Bunun üzerine Varisüddin şunu ilan etti: "Babam peygamber değildi, bir ıslahatçı idi." Elhamdülillah şu an o ve diğer siyahî müslümanlar da diğer müslümanlar gibiler, onlar gibi oruç tutuyor ve onlar gibi hac yapıyorlar.

Diğer yandan: "Peygamberlik çalışarak elde edilen bir şeydir, insanın ruhunu arındırıp onu yüceltmesi ile peygamberlik kazanması mümkündür. Böylece insan peygamber olabilir" diyen bir kimse de İslâm dininden çıkmıştır.

Velinin, Peygamberden daha üstün olduğunu, vahyin veli kimselere de indirildiğini söyleyen kimse İslâm'dan çıkar ve kâfir olur. Bir kimse peygamberlik iddiasında bulunmasa dahi sadece kendisine vahiy indirildiğini söylemesi ile birlikte İslâm'dan çıkar. Neuzu billah; la havle velâ kuvvete illa billâh.

Peygambere lanet okuyan veya ona söven yahut onu hafife alan, onunla alay eden, onun bizzat kendisine veya soyuna yahut dinine yahut yaptığı bir işe kusur bulan veya bunu ima eden kimse de dinden çıkar. Yani Rasulullah'a gerek istihza ederek, gerek küçümseyerek, gerek aşağılayarak söven kimse İslâm dininden çıkar. Mesela el-Ehram gazetesinin yaptığı gibi Rasulullah'ı horoz şeklinde, hanımlarını da çevresinde bulunan dokuz tavuk şeklinde çizen İslâm dininden çıkar. Rasulullah'ın şanını düşüren yahut da onda bir kusur bulmayı arzulayan, onun ayıplarını yakalamaya çalışan veya makamına yakışmayacak bir kınamayı ona isnad eden kimseler dinden çıkarlar.

Kötü sözler söyleyerek, kaba laflar kullanarak, yalan ve iftiralarda bulunarak Rasulullah'ın izzet ve şerefi ile oynayan yahut da onu geçirdiği çeşitli bela ve imtihanlardan dolayı Rasulullah'ı ayıplamaya kalkan kimse de dinden çıkar.

Mesela Rasulullah Mekke döneminde Kabe'de namaz kılarken onun başına develerin döl yataklarını koymuş ve işkence etmişlerdir. Biri bunu anlatır da Rasulullah'ı istihza ederek gülecek olursa yahut da: "O buna lâyıktı" diyecek olursa dinden çıkmış olur. Yine Rasulullah'ın beşer olması hasebiyle yapması mümkün olan bazı beşerî ihtiyaçlarını dile getirerek ona dil uzatmaya çalışan da böyledir.

Mesela Rasulullah bir gecede bütün hanımları ile ilişki kuruyor ve bir kere banyo ederek yıkandığı oluyordu. Siz bu sahih hadisi

birilerine anlatırsanız, o da: "Ben bundan Allah'ın huzurundan kovulan şeytana sığınırım" diyecek olursa o kimse dinden çıkar. Hülâsa bu zikredilen hususların tamamı bütün âlimlerin ittifakı ile küfür olan hususlardır. Bu hale düşen kimseler cumhur ulemaya göre öldürülür ve tevbeleri kabul edilmez. Nitekim Halid b. Velid: "Sizin arkadaşınıza göre bu iş böyledir" diyen adamın bu sözünü Rasulullah'ı küçük düşürme görmüş ve bunu söyleyeni öldürmüştür.

Yine kişi kapalı bir şekilde de olsa kâfirliğe razı olursa dinden çıkar. Mesela bir kâfir kendisi ile istişare etmese dahi ona müslüman olmamasını tavsiye etmesi, onun küfrüne rıza göstermektir.

Yine bir müslümana: "Ey kâfir!" dese yahut da Allah Teala'nın isimlerinden biri ile küçümser mahiyette alay etse, mesela: "Allah hamidciktir" dese veya Allah'ın emirlerinden biri ile yahut vaad ve tehditlerden herhangi birisi ile alay etse dinden çıkar. Mesela: "Şayet Allah bana şunu emretse idi yapmazdım" demesi kişiyi dinden çıkarır. Ne yazık ki günümüzde bir çok insan bu ifadeyi kullanmaktadır. "Eğer Allah dahi gelse ben bunu yapmam" demektedir. Bu gibi ifadeleri kullanmaktan Allah'a sığınır ve O'ndan af dileriz.

Mısır Askeri Cezaevi Müdürü Hamza el-Besyunî müslüman gençlere işkence ederken müslüman gençler ona: "Allah aşkına bırak bizi" deyince o: "Eğer Allah da gelse O'nu da zindana tıkardım" diyordu.

Yine kişi Allah'ın azabını hafife alacak olursa dinden çıkar. Mesela hacı Zeynep el-Gazali'ye işkence ediyorlardı. Sonra da ona şöyle diyorlardı: "Söyle bize bakalım, cehennemin ateşi mi daha dehşetli, yoksa Abdunnasır'ın ateşi mi?" Şüphesiz ki bu söz küfürdür, kişiyi İslâm'dan çıkarır.

- Yine bir insanın: "Şayet Allah burayı kible yapsa idi ben buraya doğru namaz kılmazdım" diyen kimse de dinden çıkar. Halbuki bu tür ifadeler pek çok kullanılmaktadır. Yine bir insan alaya alarak veya inad ederek: "O bana cenneti de verse ben ona girmem" yahut da: "Bende bulunan bu ağır hastalığa rağmen namaz kılmadığımdan dolayı beni hesaba çekecek olursa bana zulmetmiş olur" dese dinden çıkar.

Yine bir zalim bir mazluma: "Şu zalim Allah'ın takdiri ile böyle zalim fakat ben Allah'ın takdiri olmadan böyle zulm ediyorum" derse dinden çıkar.

"Benim yanımda bir melek veya peygamber dahi şahidlik etse ben ona inanmam" diyen dinden çıkar.

"Filan peygamber olsa dahi ben ona inanmam" dese veya: "Şayet peygamberin dediği doğru ise biz kurtulduk" sözleri küfürdür. Çünkü bunu söyleyen insan peygamberin doğru söyleyip söylemediği hususunda hâlâ şüphe etmektedir.

Yine bir insan diğerine: "Tırnaklarını kes, çünkü tırnak kesmek sünnettir" dese, o da istihza ederek: "Sünnet de olsa ben bunu yapmam, ben böyle bir sünnet istemiyorum" diyecek olsa dinden çıkar.

Veya birileri: "La havle vela kuvvete illa billah (bir hali diğerleriyle değiştirmek ve mutlak güç sahibi olmak ancak Allah'a aittir) demek, insanın açlığını gidermez" derse ve buna benzeyen zikirlerde bu tür ifadeleri kullanacak olursa dinden çıkar.

Yine müezzin "Allahu ekber" derken onu dinleyen: "Yalan söylüyor" derse veya: "Sesi de eşeğin sesine benziyor" derse yahut da onun sesini çan sesine benzetecek olursa ya da ezanı hafife alacak olursa dinden çıkmış olur. Bunu yapan insan hristiyan dahi olsa cumhur ulemaya göre öldürülür. En azından tazir cezasına çarptırılır. Bir kısım âlimlere göre hristiyan bir insan ezanı işitir de: "Bu eşek ne anıyor?" diyecek olursa bu hristiyan zımmî ise ona verilen ahid bozulur, o öldürülür ve malına el konulur.

Bir insan haram olan bir şeye mesela içki içerken içkiye besmele çekerse yahut da: "Ey Allah'ım bize rızıklandığı şeyi bize mübarek kıl" derse yahut da hırsız, hırsızlık yaparken: "Ey kapıları açan, her şeyi bilen, rızıklandıran ve cömert olan Rabbim" diye söyler ve hırsızlık yapacak olursa yahut da bir memur rüşvet alıp başının arkasına (duvara) da: "Sen bunları en güzeli ile defet" âyet-i kerimesini yazmış olursa dinden çıkar. Yine bir insan istihza ederek: "Ben kıyametten korkmuyorum" derse yahut da: "ben Allah'tan korkmuyorum, çünkü O hırsız kovalayamıyor, onu yakalayamıyor" diyecek olursa yahut da Allah Teala'ya koymuş olduğu cezalardan dolayı zulüm isnad edecek olursa dinden çıkmış olur.

Mesela: "Hırsızlık edenin kolu kesilmelidir" deyince; "vallahi bu bir zulümdür" diyen kimse kâfir olur.

Yine bir insan kâfirlerin dinine meyi ederek onların kıyafetini giyecek olursa kâfir olur. Keza: "Bir yahudi bir Müslüman'dan daha hayırlıdır" derse durumu budur. Yine bir insana: "İman nedir biliyor musun?" diye sorulduğunda hafife alarak: "Bilmiyorum" diyecek olursa dinden çıkmış olur.

Diğer yandan Hz. Ebu Bekir'in hicreti esnasında Rasulullah'a arkadaşlık yaptığını inkâr eden kimse yahut da Hz. Aişe'ye dil uzatan biri Kur'an'ı yalanladığından dolayı dinden çıkmış olur. Bunun dışındaki sahabelere dil uzatmak böyle değildir. Mesela bir insan Hz. Ömer'e hakaret etse veya sahabelerden birine lanet okuyacak olursa kâfir olmaz, fakat fasık olur. Diğer yandan bir insan şaka yolu ile de olsa: "Ben Allah'ım (haşa)" veya: "Ben Allah'ın hakkı diye bir şey bilmiyorum" yahut: "Artık Kur'an'dan, namazdan, zikirden vb. şeylerden doydum" diyecek olursa kâfir olur.

Yine: "Mahşer de ne imiş, cehennem de nedir?" diyecek olursa dinden çıkar. Yine bir insan bütün âlimleri kasdederek: "Allah'ın laneti her âlimin üzerine olsun" derse dinden çıkmış olur. Çünkü bu ifadenin altına peygamberler ve melekler de girerler.

Yine bir insan hafife alma maksadı ile: "Bu şeriat de nedir?" diyecek olur ise yahut "Rabbine mazhar olan kulluktan kurtulur" derse (yani artık yükümlülüklerin kendisinden düştüğünü söylese), bir başka ifadeyle Allah'ın kendisine hulul ettiğine inanacak olursa veya dünyada iken gözü ile Allah'ı gördüğünü iddia edecek olursa kâfir olur.

Ehl-i Sünnet vel Cemaat inancına göre aziz ve celil olan yüce Allah dünyada ne uyanık ne de uyku halinde iken insanlara görünmez. Rüya da Allah'ın görüleceğini söyleyenler Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'ın itikadına muhalif bir söz söylemiş olurlar. Çünkü uyuyan kişinin rüyasında gördüğü böyle bir şey şeytandır. O kendisini hâşâ Allah gibi gösterir. Bu durumun Abdulkadir-i Geylanî'ye arız olduğu rivayet edilmektedir. Şeytan Abdulkadir'e: "Ben senin Rabbinim, bana kulluk etmeni senden düşürdüm" demiştir. Abdulkadir'de: "Defol ey şeytan!" diye cevap verir.

Yine bir insan Kur'an-ı Kerim'de farz kılındığı şekilde değil de başka bir şekilde Allah ile irtibat kurduğunu söyleyecek olursa yahut da: "İnsanın ruhu Allah'ın nurundan bir parçadır. Nurlar birbiriyle bitişince birlik meydana gelir (vahdet-i vücud tahakkuk eder) vb. sözleri söyleyecek olursa İslâm dairesinden dışarı çıkar.

Diğer yandan Allah'ın hükmünü kabul ettiklerini dilleri ile tekrar edip durmalarına rağmen O'nun hükmüne razı almayanlar ve Allah'ın indirdiği hükümler dışında kanunlar koyanlar ümmetin icma ile kâfirdirler. Çünkü onlar şöyle derler: "Biz filan oğlu filanlar

aşağıdaki yasayı koyuyoruz: Hırsız iki yıl hapsedilsin" Bu gibi insanlar: "Akşam namazı artık dört rekât" diyen insan gibidirler. Akşam namazının rekâtlarını değiştiren bir yöneticinin hükmü nedir? İttifakla kâfirdir.

Mesela Tunus lideri Habib Burgiba Ramazan ayında oruç tutulmayacağını ilan edince bütün insanlar onun kâfir olduğunu ilan ettiler. Ne yazık ki bugün yaklaşık yeryüzü yöneticilerinin çoğu Allah'ın dinini tamamen değiştirmelerine rağmen onlar tekfir edilmiyorlar. Yönetici geliyor, İslâm ceza hukukunu değiştiriyor, hırsızın cezasını hapse çeviriyor, rızası ile zina edeni suçlu görmüyor ve buna rağmen kişi dinden çıkmıyor (!) Bu nasıl olabilir? Böyle bir kişi dinden çıkar.

Tekrar söylüyorum: Allah'ın indirdiği nizam dışında herhangi bir kanun koyan veya Kur'an ve Sünnet'e muhalif olan kanunların uygulanmasını emreden kimse İslâm'dan çıkmıştır. Yine bu kanunları maddeler haline getirenler de dinden çıkmışlardır. Zira bu gibi insanlar yeryüzünde şeriat belirleyen tanrılar gibidirler. Bunlar uluhiyet iddia etmektedirler. Çünkü Allah'ın indirdiği nizam dışında herhangi bir kanun koymak şirkittir. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmuştur:

"Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyi kendileri için dinden bir şeriat koyan ortakları mı var?" (Şura, 21)

Millet Meclisinde Kur'an ve Sünnet'e muhalif olan kanun maddelerine lehte oy kullanan milletvekilleri İslâm'dan çıkar ve kâfir olurlar. Ancak yasaları uygulayan bakan ve o yasalara uyulup uyulmadığını kontrol eden hakimler -Allah daha iyisini bilir ya- kâfir olmazlar. Fakat bunların işi haramdır, fısktır. Maaşları da haramdır.

Tekfir konusunu bitirmeden önce, müslümanların birçoğunun günümüzde bu gibi küfür hallerine düştüklerini bilmemiz gerekir. İslâm ümmetinin dörtte üçünden fazlası bu küfrün içerisinde bulunmakta, ancak bunu bilmemektedirler. Bu sebeple bizler bu kimselerin tamamını tekfir edemeyiz ve onlara kâfirdir diyemeyiz. İnsanı küfre sokan bu hallerden dolayı tekfirden bulunduğumuz zaman, İslâm ümmetinin % 80'ini İslâm'dan çıkartmamız gerekiyor. Bu bakımdan bizler önce insanlara neyin küfür, neyin İslâm olduğunu öğretmeliyiz. İnsanlara dinlerini ve akidelerini öğretmemiz ve bunları insanlar arasında yaymamız gerekir. İnsanlara tebliğ yapmadan, onlara delillerle meseleyi açıklamadan ve onlara inkârı icab ettiren bir sözü söylemenin ve bir ameli işlemenin insanı küfre götüreceğini ve böyle bir insanın dinden çıkıp kâfir olacağını öğretmeden önce onları tekfir etmemiz isabetli değildir. Ancak bunları öğrettikten sonra yine de o küfrü icab ettiren durumlara devam edecek olursa işte o zaman biz onu tekfir eder ve kendisine kâfir muamelesi yaparız.

Örneğin kabirlerden yardım isteme meselesi. Aslında bu iş, kişiyi İslâm'dan çıkartır. Bununla birlikte biz şu anda kabirlerden yardım isteyen, kabirdekilerden medet uman kimseleri tekfir edemeyiz. Çünkü bu hususta çok sert tavır takınan İbn Teymiye, İbn Kayyım ve Muhammed bin Abdolvahhab gibi âlimler bile cahil olarak kabirlerden yardım dileyenlerin tekfir edilemeyeceğini zikretmişlerdir. Mesela Muhammed bin Abdolvahhab Kivaz Kubbesi'ne karşı yönelip ibadet edenler için: "Biz bunları tekfir edemeyiz. Çünkü bunlara bunun küfür olduğunu öğreten pek az kimse var" demiştir. Yine İbn Teymiye de Cüheymiyeye fırkasına mensup olan insanlar için: "Sizin söylediğinizi ben söyleyecek olsam elbette ki kâfir olurum. Fakat ben sizi tekfir etmiyorum, çünkü sizler cahilsiniz" demiştir. İbnu'l Kayyım el-Cevzî de kabirlerden yardım dileyenler hakkında: "Biz onları tekfir edemeyiz, çünkü onlar cahildirler" demiştir.

Fakat bu tür amelleri yapanlar cahil olduklarından dolayı tekfir edilmeseler de yaptıkları ameller küfürdür, cehaletleri bu amelin sıfatını değiştiremez. Bu büyük bir şirkittir. İnsanı dinden çıkartan bir şirkittir. İşte insanlara bunu anlatmak lazım. İnsanlar; kendilerinden uzak olan ve ölüp kabirlere defn edilen velilerden yardım istemenin insanı dinden çıkaran bir şirk olduğu mutlaka anlatılmalıdır.

Buna mukabil muska takmak, hamail taşımak insanı dinden çıkaran bir şirk değildir. Bunlar hakkında aşırı gidenler bile bunlar için "küçük şirkittir" demişlerdir. Diğer yandan Rasulullah'ı aracı kılmak haram değildir. Yani bir insan: "Ey Allah'ım! Sen beni Rasulullah'ın yüzü suyu hürmetine affet!" diyecek olursa bu sözü haram mıdır, yoksa değil midir? Bu hususta İmam Ahmed bin Hanbel ile İmam Ebu Hanife ihtilaf etmişlerdir. İmam Ahmed; "bir insanın "Ey Allah'ım sen beni Rasulullah'ın yüzü suyu hürmetine affet" demesinin caiz olduğunu söylemektir. Çünkü Rasulullah'ın hürmeti Allah katında kesin olarak sabittir. Rasulullah'ın hayatta iken onun yüzü suyu hürmetinin var olduğunu, öldükten sonra böyle bir şeyin olmayacağını söyleyenlerin herhangi bir delilleri yoktur."

İmam Ebu Hanife ise böyle bir şeyi söylemenin mekruh olduğunu zikretmiştir. Biz bu meselede İmam Ebu Hanife'nin görüşünü tercih ediyor ve böyle dua etmenin mekruh olduğunu söylüyoruz. Fakat hiçbir zaman bunu ne büyük şirk ne de küçük şirk kabul edebiliriz. Bir zatın bizzat kendisinden yardım istemekle o zatı aracı kılarak Allah'tan yardım istemek farklı şeylerdir. Birincisi, yani kişinin kendisinden yardım dilenmesine Arapça'da "istiğâse"; ikincisine, yani kişiyi aracı kılarak Allah'tan istemeye ise "tevessül" denilmektedir. Binaenaleyh bir insan: "Ey Allah'ım! Sen beni Kur'an-ı azîmüşşan hürmetine, Peygamberimizin hürmetine affet!" diyecek olursa şimdi böyle bir insana: "Sen şirk koştu" diyeceğiz? Kim bunun şirk olduğunu söyleyecek olursa biz ondan delil isteriz. İster küçük şirk desin, isterse büyük... Ehl-i Sünnet'in bu husustaki en titiz alimi olan İmam Ahmed bin Han-bel bile bu meselenin mubah olduğunu söylemiştir. Konuyu araştırmak isterseniz el-Bani'nin Tevessül adlı kitabına bakınız. Orada aynı şeyleri göreceksiniz.

Yine bizzat bir kuldan yardım dilemenin şirk olduğunu söylemiştik. Ancak bir insan bizzat Rasulullah'dan yardım isteyecek olur ise bunun bu isteği izaha muhtaçtır. Acaba o bu ifadesi ile Rasulullah'ı Allah'ın yardımına aracı mı kılmak istemektedir, yoksa isteğinin bizzat Rasulullah tarafından karşılanmasını mı dilemektedir? İsteğin şekline göre, hükmü de değişir. Bugün Pakistanlılar ve Afganlılar ne söylediklerinin manasını bilmiyorlar. Bir yerde "Ey Muhammedi" diye seslendiklerinde Rasulullah'tan yardım isteme yerine bunu teberrüken söylemektedirler. Bakarsın ki birileri arabasının, otobüsünün, tankerinin bir tarafına "ya Allah" diğer tarafına da "ya Muhammed" diye asmış. Onlara buradaki "ya Muhammed" asmakla ne kastediyorsun diye sorduğunuzda; niçin astıklarını izah edememekte ve bilmemektedirler.

Bu insanlar o kadar cahiller ki çocuklarına isim takmak istediklerinde gözlerini kapatıp Kur'an-ı Kerim'i açıyor ve parmaklarını orada herhangi bir kelimenin üzerine koyuyorlar. Hangi kelime rast geliyorsa onu çocuklarına ad koyuyorlar. İnanır mısınız birileri bu işi yaptığında parmağı İsrailoğulları'nın Hz. Musa'dan (as) istedikleri "basal (soğan)" kelimesine denk geliyor, o da kızının adını "basal" koyuyor. Bu zavallı ne yaptığını bilmiyor. Bizler bile bilmeden bir takım şirklere düşüyoruz. Bu zavallılar ne yapsınlar? Arapça'dan bir şey anlamıyorlar. Dinî malumatları köklü değil. Çok şükür namaz kılıyorlar. Bu da Allah'ın bir nimeti. Sizler bu insanlara karşı aceleci davranıp, herhangi bir yerlerine "ya Allah"ın yanına "ya Muhammed" asmışlarsa hemen bunlara müşriklik damgasını basmayın. Onlara sorun, konuşturun, izah edin. Çünkü onlar bunun "La ilahe illallah, Muhammeden

Rasulullah" gibi bir cümle olduğunu zannediyorlar. Nasıl ki kelime-i şهادette Allah isminden sonra Muhammed ismi geçiyorsa bir yere asarken de onları aynı şekilde asıyorlar.

Kardeşler! İnsanları tekfir etme meselesinde çok temkinli olmak lazım. Çünkü bu çok tehlikeli bir konum. Bir insanı tekfir etmek onun kanını helâl görmektir, nikâhının bozulduğuna karar vermektir, mirasının çocuklarına intikalini engellemektir, müslümanların kabrine koymamaktır. Bütün müslümanlar yardım ellerini ondan çekerler, kestiğini yemezler. Hülâsa mürtedle ilgili tüm hükümleri uygulamak durumundadırlar. Bütün bu sebeplerle temkinli olmak, acele etmemek gerekir. Söylediğimizi delillere dayandırmamız icab etmektedir. Bakınız bu hususta yüce Allah İsrailoğulları'nın Hz. Musa'ya: "İsrailoğulları kendilerine ait putlara secde eden bir kavme rastladılar ve Musa'ya: "ey Musa! Nasıl onların ilahları varsa bize de öyle ilah yap" dediler." (Araf, 138) sözlerini nakletmektedir. Musa (as) bunlara: "Siz İslâm'dan çıktınız" yerine şöyle bir cevap vermiştir: "Şüphesiz ki sizler cahillik yapan bir topluluksunuz."

Bunun bir benzerini sahabeler de Allah Rasulü'ne söylemişlerdir. Ebu Vakit el-Leysî (ra) şöyle diyor: Allah Rasulü (sav) ile beraber Huneyn mevkiine çıkmıştık ve bizler o zamanlarda henüz küfürden yeni dönmüş, İslâm'a yeni girmiştik. Müşriklerin kutsayarak etrafında toplandıkları, silahlarını astıkları bir sedir ağacı vardı. Bizler de:

"Ey Allah'ın Rasulü! Onların olduğu gibi bizim için de silahların asılacağı bir ağaç belirle" dedik. Rasulullah da:

"Şu an sizler Musa'nın kavminin Musa'ya: "Put tapanların ilahları olduğu gibi sen bize de ilah yap" dedikleri sözün benzerini yapıyorsunuz" buyurdu (Tirmizi, h. no; 2180, İmam Ahmed C-5, sh. 218, Nesâi 11/112, İmam Şafii; Bedaül-Minen de, 23. Abdurrczzak; Müsennette, 20763, Humeydî, Müsnedinde 848, Taylasi, Buhâri ve Müslim'in ricali ile ve sahih bir senetle 1346, Beyhaki, M arif e de; 1/108, Bagavi, 2/280-281, İbn Hisâm Siyretinde, 4/84-85, İbn Ebi Kasım 76, İbn Cerir 9/31 -32, İbn Hibban I 835, Mervezî Sünne de 11-12 rivayet etmişlerdir)

Hız. Peygamber'i (sav) Dualarda Aracı Kılmanın Hükümü

Bu hususta uyanık olun. Birçok genç meseleyi bilemiyorlar. Peygamberi Allah'a duada aracı yapmanın ne demek olduğunu idrak edemiyorlar. Sen kendilerine Peygamberin vesile edilmesini zikrettiğinde onlar: "Vesile edinmek ne?" diye sorup duruyorlar. Aslında Peygamber'i vesile etmenin ne demek olduğunu izah etmek gerekiyor. Peygamberi vesile etmek: "Ey Allah'ım! Sen beni Rasulullah'ın yüzü suyu hürmetine affet, onun vasıtası ile bana merhamet eyle!" şeklindeki dualardır. Bu tür dualar kişiyi müşrik yapmaz. Çünkü yüce Mevla'nın katında Rasulullah'ın özel bir mevkiinin bulunduğunu kim inkâr edebilir? Bineanaleyh Peygamber'i aracı kılma şirk değildir. Buna mukabil Peygamber'in bizzat kabrinden yardım dileme şirktir. Yine bizzat Peygamberden yardım dileyerek: "Ey Muhammed! Yardım et bana!" veya "Ey Muhammed! Sen çocuğuma şifa ver!" yahut "Ey Allah'ın Rasulü! İmdadına koş (meded ya Rasulullah!)" ifadeleri şirktir. Allah bizleri affetsin. Bir defasında meşhur âlimlerden birisi ile tartışmaya gidiyordum. Orada bulunanlar: "Sen "Peygamber (sav)'in yüzü suyu hürmetine diyerek" duada bulunma yani tevessül şirk değildir, diyormuşsun, öyle mi?" dediler. Ben de onlara:

"Müslümanlardan buna şirktir diyen kimse var mıdır?" dedim. Onlar da:

"Evet" dediler. Ben:

"Şimdi kendisine gideceğimiz âlim mi şirk diyor?" dedim.

Onlar da: "Evet" dediler. Ben de onlara dedim ki:

"Haşalillah! Bundan Allah'a sığınırım, bundan Allah'a sığınırım, bundan Allah'a sığınırım. Efendiler! Ne oluyor size, kendi kafanızdan şirkler çıkarıyorsunuz. Bu tür şirkleri nereden buluyorsunuz?"

Hasılı hoca efendiye gittik. Meseleyi ona sorduk o da: "Hayır, bu şirk değildir" dedi. Ben de, benimle giden o insanlara yöneldim ve dedim ki: "Ey müslümanlar! Ahmed bin Hanbel Rasulullah'ı vesile yaparak dua etmeyi mubah görüyor. Bunu biliyor musunuz?"

Hülasa şirke düşme sözden söze, davranıştan davranışa farklı olduğu gibi kişiden kişiye de değişebilir. Bu sebeptendir ki tevhid (akaid) ile ilgili kitapları okuduğunuz zaman, çölde yaşayan bir kimsenin hükmü ile şehirde yaşayan bir insanın hükmü arasında fark olduğunu göreceksiniz. İçerisinde âlimlerin yaşadığı bir şehirde bulunan kişi ile, âlimlerin olmadığı bir bölgede yaşayan insanın hükmü farklıdır. Hatta önceki dönemlerde verilen bir fetva ile daha sonraki dönemlerde verilen fetvalar birbirlerinden farklı olabilir. Bu hususta çok dikkatli olmalısınız.

Bir defasında Konar cephesine gençler göndermiştik. Onlardan biri maşaallah çok gayretli ve heyecanlı idi. Bir günde İslâm devletini kurmak isteyen bir tipti. Cephede iki Afganlının boynunda muska olduğunu görür ve onlardan birine:

"Bu muskayı çıkar" der. O da:

"Hayır çıkartmam" cevabını verir. Afganlılar böyle bir muska için bin rupi ödüyorlar. Afganlı:

"Ben bunu çıkartmam, bunu âlim birinden satın aldım," der. Bunun üzerine genç:

"Çıkart onu" der. Afganlı da:

- "Hayır" cevabını verir. Bunun üzerine aralarında tartışma büyür. Onların emiri olan Arap genci adamın üzerine hücum eder.

Onu yakalar, sonra da birlikleri çekip geri gelir. Dedim ki:

"Niçin bu birlikleri çekip geri geldin?" O da dedi ki:

"Onlar kafir!" Ben de o gençlere dedim ki:

"Yani onlar şimdi komünistler gibi kanları helâl olan kâfirler mi? Gorbaçov'un benzerleri mi?" Bakınız cehalet neler yaptırıyor!

Münafıkların Özellikleri:

"Boşuna özür dilemeyin; zira siz imanınızdan sonra kâfir oldunuz, içinizden bir topluluğu affetsek bile, suçlu olmalarından dolayı da diğer bir topluluğa azap edeceğiz.

Münafık erkeklerle münafık kadınlar birbirlerindendirler. Kötülüğü emreder, iyiliği yasaklarlar. Cimrilikleri dolayısıyla ellerini sımsıkı tutarlar. Onlar Allah'ı unutmuşlardır. Allah da onları unutmuştur. Muhakkak ki münafıklar fasıkların ta kendileridir."

(Tevbe, 66-67)

Münafık, küfrünü gizleyerek müslüman olduğunu söyleyen kimsedir. Zındık da, aynen münafık gibidir. Aslında zındıkla münafık arasında hiçbir fark yoktur. Ancak zındık kimse bazen dili ile İslâm'ı veya müslümanları çirkin gösteren kelimeler söyler. Kâfir olduğu dilinden dökülür. Bu sebeple münafık öldürülmemesine rağmen zındık, tevbe etmeye davet edilmeden öldürülür. Aziz ve celil olan yüce Allah'ın zikretmiş olduğu münafıkların alametlerinden birincisi: "Münafık erkekler ve münafık kadınlar bir birlerindendir..." âyet-i kerimesinde beyan olunmuştur. Yüce Allah bu âyette, "münafıklar birbirlerinin dostudur" dememiş, sadece "birbirlerindendir" buyurmuştur. Çünkü münafıkların kendi aralarında da dostluk ve velayet yoktur. Zor durumlarda ve sıkıntılı anlarda birbirlerine sahip çıkmazlar, her biri suçu diğerine yıkmaya çalışır. Buna mukabil Allah Teala mümin erkek ve kadınlar hakkında şöyle buyurmuştur: "Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin dostlarıdır..." (Tevbe 71)

Münafıkların ikinci sıfatı ise, kötülüğü emredip iyiliği yasaklamalarıdır.

Üçüncü sıfatları da cimri olmalarıdır. Şimdi hatırlamaya bir soru geliyor: Kâfirler ile cihad etmek iyilik mi yoksa kötülük mü?

Bunun cevabı; elbetteki cihad iyiliktir, maruftur. O halde bir Müslüman'ı cihada gelip katılmaktan engelleyen münafıklığın sıfatlarından biri bulunmaktadır. Her halde cihada gelen bir insanın cihada gelmesini engelleyen ile Ramazan ayında oruç tutanın orucunu engelleyen veya vakti geldiğinde namaz kılmak isteyen namazdan engelleyen aynıdır. Aralarında fark yoktur. Yüce Mevla namaz kılını engelleyen hakkında şöyle buyurmuştur:

"Bir kulu namaz kılarken men edeni gördün mü?" (Alak, 9-10)

Aziz ve celil olan yüce Allah'ın dininde, bir insana gelerek: "Sana nasihat etmek istiyorum. Ramazan da oruç tutma, çünkü oruç gelecekte senin sıhhatine zarar verecektir" diyen kimse ile "Sana cihada gitmemeni nasihat ediyorum, çünkü istihbarat gelecekte senin hakkında araştırma yapacaktır" diyen kimse arasında kesinlikle hiçbir fark yoktur. Zira bu kimse de bir farza engel olmakta, diğer kimse de. Bu kimse de bir münkeri emretmekte, diğer kimse de kişiye bazen kötü ameli güzel görünebilir. Bunu ona şeytan yapar. Hayır şer, şerri hayır zanneder olur. Amellerin süslü gösterilmesi hususunda yüce Mevla şöyle buyurmuştur:

"... İşte biz her milletin amelini böylece süslemişizdir..." (Enam, 108) Başka bir âyet-i kerimede ise:

"...Onların amellerinin kötülüğü kendilerine süslenip güzel gösterildi..." (Tevbe 37). İşte en tehlikeli husus buradadır; kişiye kötü amelinin, süslü ve güzel görünmesi halidir. Kişi: "Allah rızası içi sana öğüt veriyorum, Afganistan'a gitme" diyor ve bu sözü ile de nasihat ettiğini zannediyor. Bu zavallı idrak edemiyor ki bu sözleri ile büyük bir günah yüklenmiş oluyor. Bu gibi insanlar işte Buhari ve Müslim'in ittifak ettikleri Bilal bin el-Hâris el-Müzenî'nin ve Ebu Hureyre'nin bizlere aktardığı şu hadis-i şeriften haberdar değillerdir:

Peygamber efendimiz (sav) buyuruyorlar ki:

"Şüphesiz ki kul farkında olmaksızın aziz ve celil olan Allah'ın rızasına uygun bir kelime konuşur ve Allah o kimsenin o kelime sebebiyle derecelerini artırır. Yine bir kul farkında olmaksızın, Allah'ın gazaplanmasına sebep olan bir kelimeyi konuşur ve o kelime yüzünden cehenneme yuvarlanır." (Buhari, Kit. Rikak, bab: 23)

Dikkat et, ey kardeşim! Eğer söyleyeceğin kelime güzel bir kelime değilse onu ağzından çıkartma. Çünkü söyleyeceğin her kelime; eğer iyiliği emr kötülüğü nehy veya Allah'ın zikri değilse senin aleyhine olacaktır. Bu sebeple uzun sükût şiarın olsun. Demek ki münafıkların üç alameti vardır. Bunlar kötülüğü emreder, iyiliği yasaklarlar, ellerini sıkıca tutarak cimrilik yaparlar. Mesela gelir, sana: "Ey kardeşim! Neden sakalını uzatıyorsun, neden sakal bırakıyorsun? Neden 'elbiseni kısaltıyorsun?" gibi sorularla seni iyilikten nehyederler. Peki iyilik nedir? İyilik, hayırlı ve şerefli insanların iyi gördükleri hususlardır. Münker ise yine bu insanların kötü gördükleri şeylerdir. Diğer yandan temiz ruhların tiksindiği şeyler münker, temiz ruhların hoşlandığı şeyler de maruftur. İyiliği emr edip kötülüğe mani olmak bu ümmetin yıkılmayan kalesidir. Bu kale olmadan bu ümmetin hayatı devam etmez, iyiliği sürmez. Çünkü özellikle yöneticiler alimlerin nasihatlerine muhtaçtırlar. Şayet alimlerin ceplerini para ile, karınlarını yemekle doldurur da onları susturacak olursan yeryüzü fesatla dolar. Bu sebeple Huzeyfetu'l-Yaman, Süfyan-ı Sevrî ve onlardan sonra gelen alimler şöyle demişlerdir: "Siz bir alimi yöneticinin kapısında görürseniz ondan uzak durun ve bilin ki o hırsızdır." Huzeyfetu'l-Yaman diyor ki: "Allah'a yemin olsun ki bu gibi alimler sizin dininizden iki katını vermedikçe kendi dünyalarından bir katını alamazlar."

Evet, böyle alimler din ticareti yaparlar. Çünkü zalim bir insana nasihat eden kişinin dünyalık elde etmesi mümkün değildir.

Nasihat edenin eli altta kalan el olmamalıdır. (Yani para alan olmamalı, para veren durumunda olmalıdır).

Bir defasında Abbasi Halifesi Mansur, Süfyan-ı Sevrî'ye giderek:

"Ey Süfyan! Ne ihtiyacın varsa bizden iste" der. Süfyan-ı Sevrî de:

"İhtiyacımı verecek misin?" diye sorar. Mansur:

"Evet" der. Süfyan:

- "Seni çağırmadıkça yanıma gelme, senden dilenmedikçe bana bir şey verme" cevabını verir. Mansur ise elini eteğini toparlayıp gider ve kendi kendine şöyle der: "Bütün kuşları yemleyip avladık, ancak Süfyan-ı Sevrî hariç"

Görüyorsunuz ki idareciler alimlere işte bu gözle bakarlar.

Yine bir defasında İmam Ebu Hanife, İbn Ebi Zib ve İmam Malik Halife Mansur'un yanına giderler. Halife onlara idaresinin nasıl olduğunu sorar. Ebu Hanife ve İbn Ebi Zib Halife Mansur'a çok sert nasihatlerde bulunurlar. İmam Malik ise yumuşak konuşur.

Bunun üzerine Mansur kapıcısını çağırır, ona üç kese altın verir ve şöyle der:

"Eğer bunları İbn Ebi Zib ve Ebu Hanife kabul ederlerse onların başlarını al bana getir, şayet Malik kabul ederse onu bırak" İmam Malik kendisine verilen hediyeyi alır, Ebu Hanife ise şu cevabı verir:

"Sen bunu nereden getiriyorsun?" Kapıcı:

"Müminlerin emirinden" Ebu Hanife:

"Vallahi ben bu malın onun olmasına razı değilim, kendimin olmasına nasıl razı olabilirim?" diye cevap verir. Evet, işte alimler böyle idi. Ebu Hanife hapisanede vefat etti. Halife Mansur onu zorla kadılık makamına getirmek istiyordu. Ebu Hanife ise: "Sen kadılığı bana teslim edeceksin ki istediğin gibi hüküm vereyim öyle mi? Vallahi ben bunu kabul etmem" diyordu.

67 - 72. ÂYETLERİN TEFSİRİ

67-Münafık erkeklerle münafık kadınlar, birbirlerinin aynıdır. Kötülüğü emredip iyiliği yasaklarlar. Ellerini sıkı tutarlar, mallarını hayır yollarında harcamazlar. Onlar, Allah'ı unuttular. Allah da onları unuttu.

Şüphesiz ki, münafıklar, fasıkların ta kendileridir.

68-Allah, münafık erkeklere, münafık kadınlara ve kâfirlere, içinde ebedi kalacakları cehennem ateşini vaad etmiştir. Bu onlara yeter. Allah, onlara lanet etmiştir. Onlar için devamlı azap vardır.

69-Ey münafıklar! Siz de, sizden öncekiler gibisiniz. Onlar sizden daha güçlü, malları ve evlatları daha çok idi. Dünyadan nasiplerini almışlardı. Siz de, sizden öncekilerin nasiplerini alıp faydalandıkları gibi, alıp faydalandınız. Onların batıla daldıkları gibi, siz de daldınız. İşte onlar, dünya ve ahirette amelleri boşa gidenlerdir. Hüsranda olanlar da bunlardır.

70-Onlara, kendilerinden önce geçen Nuh, Ad, Semud kavimlerinin, İbrahim kavminin, Medyen ve altüst olan ülke halkının kıssaları gelmedi mi? Bu kavimlere peygamberleri, apaçık delillerle geldiler. Allah onlara zulmedecek değildi. Fakat onlar kendi kendilerine zulmetmişlerdi.

71-Mümin erkekler ve mümin kadınlar, birbirlerinin Allah için dostudurlar. İyiliği emreder, kötülüğü yasaklarlar. Namazlarını kılarlar, zekâtlarını verirler. Allah'a ve Peygamberine itaat ederler. İşte Allah, bunlara merhamet edecektir. Şüphesiz ki Allah, her şeye galiptir, hüküm ve hikmet sahibidir.

72-Allah, mümin erkeklere ve kadınlara altından ırmaklar akan, içinde devamlı kalacakları cennetler ve "Adn" cennetlerinden güzel meskenler vaad etmiştir. Allah'ın rızası ise, her şeyden daha üstündür. En büyük kurtuluş işte budur.

Allah Teala bu âyet-i kerimelerinde iki türlü insanı karşılaştırmaktadır:

- Bir kısmı kalbi hasta olanlar ve meddahçılardır. Bunlar eğer kendi başlarına kalırlarsa yeryüzünde fitne ve fesat çıkaracak işler yaparlar. İnsanlara ise kuzu postuna bürünmüş kimseler gibi zahit ve âbid kimseler olarak görünürler. İşte bunlar münafıklardır. Bunların en bariz sıfatları ise daha önce de belirtildiği gibi kötülüğü emredip iyiliği yasaklamalarıdır. Ellerini sıkıca tutarak cimrilik yapmalarıdır. Ellerini hayırlardan çekmeleridir.

Kurtubî "... ellerini sınıksız tutarlar..." âyet-i kerimesini, "cihaddan el çekerler" diye tefsir etmektedir. Çünkü âyetlerin konusu cihaddır.

Münafıkları İslâm toplumunda açığa çıkaran şey nedir? Şüphesiz cihaddır. İşte bu sebeple cihad; münafıkları ortaya çıkaran, imanında samimi olan mü'minleri onları ayırdeden en güzel mihenk taşıdır. Cihad, hata etmeyen doğru bir terazidir. Gerçek imanı gösterir, takvayı gösterir. İşte bundan ötürü aziz ve celil olan şanı yüce Allah takvayı devamlı cihadda birlikte zikretmektedir. Cihadı dürüstlikle birlikte zikretmektedir. Allah Teala bu hususta şöyle buyurmuştur:

"Müminler ancak o kimselerdir ki Allah'a ve Rasulüne iman ederler, sonra imanlarında şüpheye düşmezler, malları ve canları ile Allah yolunda cihad ederler. İşte hakkı ile iman edenler bunlardır." (Hucurat, 15) Diğer âyetlerde de şöyle buyurulmaktadır:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun, doğrularla birlikte olun.

Medine halkı ve çevresinde bulunan bedevilere Peygamber ile birlikte savaşa çıkmaktan geri kalmaları, kendi canlarını onun canından daha çok sevmeleri yakışmazdı..." {Tevbe, 119-120}

Tevbe sûresinde takvanın sıkça zikredildiğini ve takvaya karşı büyük bir teşvik yapıldığını gördüm. Çünkü takva temeli üzerine bina edilmeyen bir cihad, cihad olamaz. Takva üzerine bina edilmiş cihadda münafıklar en fazla bir veya iki adım yürüyebilirler. Ancak bombalar ve füzeler düştüğünde binlerce özür dileyerek cihad yurdundan geri kaçarlar. Fakat takva sahibi bir kalbe malik olan insan ise şu âyetin tefsir ettiği gibi söyler:

"Müminler ancak o kimselerdir ki Allah zikredildiği zaman kalpleri ürperir, Allah'ın âyetleri onlara okunduğu zaman imanlarını artırır ve sadece Rablerine güvenirlir. Onlar namazlarını dosdoğru kılarlar ve kendilerine verdiğimiz rızıklardan Allah yolunda harcarlar." (Enfal, 2-3)

İşte bu insanlar ateş hattında, cihad topraklarında, bombaların altında, yağmur gibi yağın kurşunların karşısında ancak bunlar yolun sonuna kadar sabit kalırlar. İşte bu sebeple cihada davet eden kimseler, her şeyden önce takvayı gerektirecek unsurlar üzerinde durmalı ve buna teşvik etmelidirler.

Münafıklar ise menfaatperest ve açgözlü kimselerdir. Size geldikleri zaman dünya menfaatlerinden dolayı gelirler. Eğer senin dünyanın onların hayatlarını alacak ise, seni kendi haline terk eder ve etrafından uzaklaşırlar.

İran-İrak savaşına bakınız. İranlılar bizim katılmadığımız noktaları bulunsun da inanç sahibi insanlardır. Ölümün kendilerini Cennet'e ulaştıracağına inanmaktadırlar. Bu sebeple Humeyni yüz bin asker isterse, iki yüz bin asker fedai olarak gelmektedir.

Füzeler ve kurşunlar yağmur gibi yağarken kendileri onlara karşı: "Ya Hüseyin, Ya Hüseyin!" diyerek ilerlemekte ve ölümü arzulamaktadırlar. Evet, "Ya Hüseyin" şeklinde demeleri batıl bir inançtır. Fakat bunlar öldüklerinde şehid olacaklarına iman ettiklerinden hiçbir şey bunların önünde duramamaktadır. Buna mukabil Irak Baas rejiminin taraftarları ise dünya için savaşa katılmaktadırlar. Bunlar herhangi bir makam-mevki elde etmek için, bakan olmak için, ordu komutanı olmak için, Baas Partisi Merkez Komite Üyesi olmak için savaşa katılırlar. Fakat bunlar ölümü gözleri ile görünce dağılıp gidiyorlar. Çünkü bunlar, oraya dünya menfaati için gelmişlerdir, ölmek için değil. Bu bakımdan rejim tarafından kendilerine verilecek olan basit oyun ve eğlencelerin karşılığında tüm dünyalarının gideceğini hissedince kaybolup gitmektedirler. Ve ben gerçekten Irak'ın bu kadar uzun süre İran karşısında nasıl durduğuna hayret ettim. Çünkü Şiiler bir inanç sahibidir. İnançlarının sembolü şehadettir. Hz.

Hüseyin'in şehadettir. Bu nedenle bu insanların yenilmesi ancak İranlılardan daha sahih bir inanca sahip insanlar ve şehadet hayatlarına slogan etmiş kişiler tarafından mümkün olur. Dünya hiç ahireti yenebilir mi? Menfaatler hiç inanca üstün gelebilir mi? Açgözlülük prensipler önünde durabilir mi? Prensip sahibi olan insanların önünde kimleri toplarsanız toplayın mukavemet edemez, güç yetiremezler. Her ne kadar Şiiler'in inançlarında katılmadığımız bir takım yanlışlıklar varsa da Baas Partisine

mensup olanlar tamamen sapık ve fasid insanlardır. Kızları erkekleri birbirine karıştırdılar, İslâm'a karşı savaş açtılar, İslâm'ın yasakladığı her şeyi yaymaya giriştiler. Müslümanları hunharca boğazladılar. Öyle ki Irak'da kendisine doğrudan veya dolaylı yolla eziyet ve işkence etmedikleri kimse kalmadı. Bunların etrafında sadece münafıklar kaldı. Nitekim şairleri Saddam Hüseyin'i överek şöyle demişlerdir:

Senin bize bakan kutsal yüzün ne yücedir

O Allah'ın yüzü gibidir,

Onda azamet ve celâl görülür. (Haşa)

Bu şiiri söyleyen zat Şefik el-Kemal isminde biridir. Aziz ve celil olan Allah bunu cezasız bırakmamış, daha dünyada iken meddahlığını yaptığı Saddam'ı buna musallat kılmıştır. Öyle ki bir gün bu şair: "Bu savaş durdurulsa nasıl olur?" demiş, Saddam da ona birini göndererek şunu sordurmuş:

"Gerçekten sen "Cumhurbaşkanımız bu savaşın durması için fedakârlıkta bulunup makamını feda etse" diye bir şey söyledin mi'." Şair Şefik şu cevabı vermiştir:

"Sen hayatın boyunca bu vatan uğrunda çok şeyler feda ettin. Senin için cumhurbaşkanlığı gibi önemsiz bir vazifeyi bu vatan uğrunda feda etmek çok basit bir şeydir." Bunun üzerine Saddam şaire: "Dilini uzat" demiş, uzatınca bizzat kendisi onun dilini kesmiştir.

Evet: "Senin yüzünde Allah'ın yüzü gibi azamet ve celâl görülür" diyen bu meddahın cezası böyle olmuştur.

Daha önce de söylediğim gibi prensipler önünde ancak prensipler mukavemet edebilir. İşte bu sebeptir ki Enver Sedat komünizmi Mısır'dan silmek için müslümanları ileri çıkarmıştır. Onların prensip sahibi insanlar olduğunu biterek karşı tarafı onlarla yenmek istemiştir.

Önceleri Mısır kapitalist bir sistem ile idare ediliyordu. Daha sonra orası komünizmin pençesine düştü. Komünistler İslâm'a karşı savaşa giriştiler. Böylece Mısır'da yirmi yıl boyunca menfaatçiler ve fitne-fesat grupları türedi. Bunlar çıkarlarını sürdürmek için İslâm'la savaşı gerekli gördüler. Cemal Abdunnasır'ın ölmesi ile iktidara gelen Enver Sedat önceki cumhurbaşkanının izlerini silmek için komünizme karşı savaş açtı. Memleketi komünistlerden temizlemek istedi. Bakanlar kuruluna: "Biz komünizme karşı nasıl savaşırız?" diye sordu. Onlar da Sedat'a: "Senin komünizme karşı savaşmak için tek çaren var. O da Müslüman Kardeşleri hapishaneden çıkarmandır. Çünkü komünistler prensip sahibi insanlar, onların önünde ancak yine prensip sahibi olan müslümanlar mukavemet edebilirler" demişlerdir.

Gerçekten de çoğu Allah'ı dahi tanımayan bu bakanlar bu sözü söyleyebilmişlerdir. Çünkü onlar da biliyorlardı ki bir takım menfaatler dünyayı terk edip ahirete yönelen insanlar önünde duramayacaktır. Hülasa bir inancı ancak başka bir inanç mağlup edebilir. Zaman ne kadar uzasa ve inanç ne kadar bozuk dahi olsa eninde sonunda inanç sahibi olan inançsızları mağlup eder. Fakat sağlam inanca sahip olanlar tamamen farklıdır. Bunlar inançlarından şaşmamaları halinde eninde sonunda bütün inançları dize getirip, mağlup ederler. Önlerinde kimse mukavemet

edemez. Şüphesiz ki İslâm'dan başka da sağlam inanç yoktur. Çünkü en son inen ilahî din odur. Ondan başka bir dini din edinenin dini kabul edilmeyecektir.

Evet, birbiriyle karşılaştırılan iki sahne... Birinci sahnenin aktörleri münafıklar, diğerinin kahramanları ise müminler. Münafıklar kötülüğü emrederler, iyiliği yasaklarlar, ellerini cihaddan çekerler. Allah'ın kendilerine gönderdiği nizamı unuturlar, Allah da onları unutturur. Kendi şehvanî arzuları ile baş başa bırakır. Allah bizleri nefsi ile baş başa kalan gafillerden eylemesin. Bu hususta Peygamber Efendimiz (sav) bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: "Ey Hayy ve Kayyum olan Rabbim! Senin rahmetine sığınıyorum. Senden yardım diliyorum. Benim tüm halimi ıslah et. Bir göz kırpmaya ve bundan daha az bir süre ile dahi olsa, beni kendi nefsimle bırakma." (Bkz. Ebu Davud, kit. Edeb, bab: 101, Müsned İmam Ahmed, c. V, sh. 42)

Peki, kendi şeytanına ve heva-hevesine terk edilen kişinin hali ne olur? Allah'a sığınırız, Allah'a. Yüce Mevlâ'nın bizleri koruması ve himayesi altına alması gerekir. Çünkü âyet-i kerimede de buyurulduğu gibi:

"Kim Rahman olan Allah'ı anmaktan yüz çevirirse Biz ona bir şeytan musallat ederiz, artık o şeytan her zaman onun arkadaşısıdır. Şüphesiz ki bu şeytanlar onları doğru yoldan alıkoyar, onlar da kendilerinin hidayette olduğunu sanırlar." (Zuhuruf, 36-37)

İzah etmekte olduğumuz âyet-i kerimede: "Onlar Allah'ı unuttular, Allah da onları unuttu" buyurulmaktadır. Evet Allah'ı anmayan münafıklar Allah tarafından heva ve heveslerine bırakıldıkları için bu gibi insanlar bütün mallarını kendilerini helak edecek zevku sefaya harcarlar. Meselâ afyon, esrar, içki gibi şeylere müptelâ olup sıhhatlerini sona erdirirler. Anlatıldığına göre afyon gayet acı bir şeymiş, bununla beraber bunlar afyonla yaşarlar.

Bir defasında Mısır'da taksile bir yere gidiyordum. Şoförlüğümüzü yapan kişi sigara içiyordu. Ona:

"Ne kadar maaş alıyorsun?" dedim.

"27 cüneyh" dedi. Ben:

"Ne kadarını sigaraya veriyorsun? dedim. O da:

"12 cüneyh" dedi, Ben:

"Peki bu sana haram değil mi?" dedim. O da:

"Keşke sadece bu olsa. Daha başka musibetler de var" dedi. Ben de dedim ki:

"Diğerleri ne?" O da:

"Afyon ve esrar" dedi. Dedim ki:

"Onlara ne kadar harcıyorsun?" O da dedi ki:

"Maaşımdan aileme sadece iki cüneyh kalıyor." Yani yirmi yedi cüneyh maaşı var. Yirmi beşini sigara, afyon ve esrara harcıyor, iki cüneyhini de ailesine bırakıyor. Dedim ki:

"Peki bu sana haram değil mi?" O da:

"Nasıl haram olur, ben namaz kılıyorum, bu Rabbimizin takdiri, çokça fetva vermeye kalkışma!" dedi.

Vallahi ey müslümanlar bu adam İslâm'ın sadece namazdan ibaret olduğunu zannediyor. (O adam sözlerine devamla):

"Bunları kullanmak sadece mekruhtur" dedi. (Bir kısım esrarcılar ona bunu böyle anlatmışlar.) Sonra bana şöyle dedi:

"Eğer ben esrar almaz isem ölürüm, gözlerim ve burnum durmadan akar."

Fiilen bir defasında Ürdün Üniversitesi hastanesinde şöyle bir olaya şahit oldum. Adamın biri kendisine uyuşturucu vermeyi

reddeden eczacıya saldırıyor ve onu öldürmek istiyordu. Uyuşturucu isteyen adam bir şişeyi kırdı ve o şişe ile eczacıya saldırdı. Ne oturmaya ne de ayakta durmaya güç yetiriyordu. Eczacı ise: "Sana doktor reçetesi olmaksızın istediğini vermem mümkün değil" diyordu.

Görüldüğü gibi Aziz ve Celil olan yüce Allah, kendilerini unuttuğu kimselere bizzat kendi malları ile azab ettirmektedir. Bu insanları nerelerde bulabilirsiniz? Fesat sokaklarında, fuhuş yuvalarında, perişan, midesi ülserli, et dahi yiyemiyor, belki de süt içerek yaşıyor. Bununla birlikte uyuşturucuları asla bırakamıyor. Doktor, ölüm yatağında olan bu gibi insanlara viski gibi içkileri yasaklar. Fakat bunlar ölme anlarında bile: "Bana bir kadeh viski verin" diye bağırarak ölürlər. Evet, onlar Allah'ı, Allah da onları unutmuştur ve heva ve hevesleri ile baş başa bırakmış, perişan etmiştir. Allah Teala başka bir ayet-i kerimesinde Rasulullah'ı bu gibi insanların servetinin çokluğuna imrenmemesi ile uyarıyor ve şöyle buyuruyor: "Sakin onların malları ve evlatları seni imrendirmesin. Allah bunlarla o kimseye daha dünya hayatında iken ancak azap etmek ister." (Tevbe, 55)

Evet insanlar Allah'ı unutunca Allah da onları unuttur. Allah unutunca da onu derhal şeytanlar kapar. Hatırladığım kadarı ile rivayeti zayıf bir hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur:

"Her mümin için 160 veya şu kadar melek vazifelendirilmiştir. Sizden birinizin yemek kabından sinekleri uzaklaştırdığı gibi bu melekler de bu müminden serleri uzaklaştırırlar. Şayet mümin bir göz açıp kapama anı kadar kendi nefesine bırakılacak olursa onu derhal şeytanlar kaparlar."

Değerli kardeşim şeytan seni gözetlemektedir, bütün silahları ile teçhizatlanmıştır. Sen ise sarhoş bir haldesin, tüm manevi silahlarını terk etmişsin, ne Allah'ı zikrediyor, ne Kur'an okuyorsun. Ne istiğfar ediyor, ne de tevbe yapıyorsun. Abdestin yok, namazın yok. Temizlik nedir bilmiyorsun. Geceleri kıyamın yok, gündüzleri duan yok. Bütün bu manevi silahlardan arınmış olduğun halde bütün manevi silahlarla techizatlanmış düşmanın iblisle nasıl savaşa gireceksin? Onun elinde BM 41 havan topları, savaş uçakları ve modern tanklar var. Sen ise elini kolunu sallayarak "leyle leyle" diye türkü çağırıp düşmanın karşısına gidiyorsun. Vay haline... Sen gerçekten bir sarhoşsun. Top mermilerinin nereye düşeceğini bile bilmiyorsun. Ey Allah'ım sen bizleri bu gibi manevi hastalıklardan kurtar, bizlere sıhhat ve afiyet ver. Arkadaşlar! Vallahi iman nimetinden daha büyük bir nimet ve İslâm nimetinden daha yüce bir nimet yoktur.

Ailelerinden İzinsiz Cihada Gidenlerden Şikâyet

Bana anlattıklarına göre bir kısım insanlar yetkililerden birine giderek kendilerinden izinsiz olarak Afganistan'a giden çocuklarını ona şikâyetle bulunurlar. Kendilerine itaat etmediklerinden dert yarırlar. Yetkili bu insan da suskun bir şekilde onları dinler. Aynı günde o yetkiliye uyuşturucularla ilgili şikayetler ulaşır. Bir takım gençler gelir. Çocuklarının Afganistan'a gittiğinden dolayı şikâyetçi olan insanlar sözlerini bitirdikten sonra bu yetkili memurlara: "Uyuşturucularla ilgili filan dosyayı getirin. Eğlence için Bankog'a giden filanların dosyasını getirin" der. Sonra bu insanlara yönelerek:

"Şimdi söyleyin bana bu dosyalarda yazılların hangisi daha şerefli ve daha üstündür? Sizin çocuklarınızın Afganistan'da ölmeleri mi daha iyi yoksa Bankog'ta mı? Şehid edilerek ölmeleri mi yoksa uyuşturucu maddeler olarak mı? Hadi defolun buradan."

Görevli bu memur da birçok acı tecrübeler geçirdikten sonra bunu söyleyebilmiştir. Çünkü bu toplumun girift dertlerinin içindedir. Bu dertler Allah'ı unutanların ve dolayısı ile Allah'ın da kendilerini bıraktığı kimselerin dertleridir. Toplumun içinde yaşadığı hallere ve çektiği sıkıntılara inen insan İslâm'ın ehemmiyetini daha da iyi anlar. Ve bilir ki Yüce Mevla'nın bu dinine dönmedikçe beşeriyet hiçbir gün rahat olamayacaktır. İşte bu sebeple merhum Seyyid Kutub şöyle demektedir: "Kur'an'ın gölgesindeki bir hayat nimettir. Bu nimeti ancak tadanlar bilir. Bu nimet kişinin ömrünü bereketlendirir, arındırır. Ben Kur'an'ın gölgesinde yaşarken şu kesin neticeye vardım ki beşeriyet ancak bu yüce dine döndüğü takdirde mutlu olabilir. Ne yazık ki beşeriyetin belini kıran en büyük felâket bu yüce dinin hayat sisteminden uzaklaştırılmış olmasıdır.

İslâm'dan başka çözüm yoktur. Tek çözüm yolu İslâm'dır. Önce İslâm'ı kendine, sonra aile efradına, daha sonra toplumuna uygula. Çünkü İslâm'dan başka çıkar yol yoktur. Sen Rahman olan Allah'ın hayat sisteminin gölgesi altında yaşadığın takdirde huzur bulacaksın. Bu dinin gölgesi altında hayatını sürdürdüğünde müsterih olacaksın. Kendini bu şeriatın yoluna atıp rahat bir şekilde uyuyacaksın. Vicdanın rahat, için rahat, sinirlerin sakin olacaktır. Bu şeriat-ı garrânın yolundan ayrılınca işte orada sefillik başlayacaktır, bedbahtlık sürüp gidecektir." Yüce Mevla bu hususta şöyle buyurmuştur:

"Erkek olsun, kadın olsun, mü'min olduğu halde kim salih bir amelde bulunursa ona güzel bir hayat yaşatırız. Kıyamet günü de onlara ecirlerini, işlemiş olduklarının en güzeli ile öderiz." (Nahl 97)

"...Benden size bir hidayet elbette gelecektir. Kim benim hidayetime uyarsa ne sapıtır ne de bedbaht olur. Kim de beni anmaktan yüz çevirirse onun için dar bir geçim vardır. Kıyamet günü de onu kör olarak hasrederiz." (Taha, 123-124)

Âyet-i kerimede "dar bir geçim" olarak ifade edilen "ed-dan-ku" kelimesinin manası "zayi olmak... sarsıntılara tutulmak... zihnen ve bedenlen birçok hastalıklara yakalanmaktır.

Batıdaki Psikolojik Hastalıklar ve Zina

Batıda yaşayıp da İslâm ülkelerine gelen insanlar İslâm'ın insanlık için büyük bir nimet olduğunu daha iyi anlıyorlar. İsveç'ten bir kardeş geldi. Bu kardeşimiz okur yazarlığı zayıf biri idi. O şöyle dedi: "Ben insanlık için İslâm'dan daha büyük bir nimet görmedim. Çünkü ben İsveç'te kadınları, toplumu, fitne-fesadı ve çılgınlıkları görünce kendi kendime dedim ki: "Subhanallah! Bu insanlar nasıl yaşıyorlar? Bu ne acaib bir topluluk! Geceleyin kızlar büyük caddelerde buzların üzerinde uyuyorlar. Milyonerlerin kızları geliyor kendilerini trenin önüne atıp intihar ediyorlar. Hatta daha önceden: "Ben filan gün filan yerde intihar edeceğim" diye medyaya ilan veriyorlar. Bakıyorsunuz ki kadın geliyor yüksek bir köprü'nün üzerinden kendini atarak intihar edeceğini ilan ediyor. Çevresinde bulunan insanlar ona engel olmaya çalışıyorlar, fakat o, onlara: "Ben hayatımdan tad alamıyorum, benim huzurum yok, rahatım yok, istikrar diye bir şey bilmiyorum, mutluluk diye bir şey tatmadım" diyor." Evet Amerikalı milyoner kadınlar da böyle yapıyorlar. Mesela dünyanın ünlü yazarı nobel ödül almış Alim ve Deniz adlı eserin sahibi Ernest Hemingway bir gün silahı başına dayayarak kendisini öldürmüştür. Bu adamın evlatlığından olan kız torunu 100 milyon dolar değerindeki bir mirasa sahip olmuştur. Düşünün bu adamın yüz milyon dolar kadar serveti vardı, fakat mutluluğu tadamamıştı. Çünkü bu gibi insanlar yüce Mevla'nın da buyurduğu gibi: "Allah'ı unutmuşlardı, Allah da onları unutmuştu." Bunlar sinir hastalıklarına, cinsel hastalıklara, özellikle AIDS hastalığına maruz kalan topluluklardır. Bugün AIDS hastalığı Avrupa ve Amerika'yı tehdit eden adeta bir devdir. Bugün hiçbir insanın kanım muayene etmeden alamıyorlar. Çünkü AIDS hastalığından korkuyorlar. Maalesef bu gibi hastalıklar doğunun insanlarına da bulaştı. Bu hastalıklar çok acaib hastalıklar. Bugün İsveç devletinin bütçesinin üçte biri çeşitli hastalıklara, özellikle psikolojik ve akıl hastalıklarına harcanmaktadır. Halbuki Arap ülkelerinde her devlette bu gibi hastalıklar için sadece bir hastane bulabilirsiniz. Biliyor musunuz bugün Amerika'da 54 milyon insan ruh, sinir ve akıl hastasıdır. Bu oran Amerika toplumunun önemli bir bölümünü meydana getirmektedir. Halbuki bizim yaşadığımız toplumlarda İslâm'dan uzak olmalarına rağmen bu gibi hastalıklara yakalanan ve aklını kaybedenlerin oranı azdır. Bunun sebebi henüz bu ülkelerde kabuk da olsa İslâm'ın kalıntıları mevcuttur. İslâm'dan geri kalan bu his ve duygular insanları sükûnete ve istikrara sevk etmektedir. İnsanın canına veya malına bir felâket geldiğinde "İnnâ Lillah ve İnnâ İleyhi Raciûn" (Biz Allah'tan geldik ve O'na dönücüleriz) derler. "İnşallah yüce Mevla bana bunun karşılığında güzel cemalini gösterir" diye niyazda bulunur, böylece teselli olur, huzura kavuşur.

Fakat batılı insanlardan birini işten çıkarsan intihar eder. Daha önce de zikrettiğim gibi İsveç'in yıllık bütçesinin % 30'u ruh ve sinir hastalıklarına harcanmaktadır. Buna rağmen her geçen gün intihar oram daha da artmaktadır. Kimileri kendilerini kulelerden, kimileri gökdelenlerden atıyorlar, kimileri trenin altına yatıyor, kimileri daha başka şeylerle intihar ediyorlar. Öyle ki bir zaman İsveç parlamentosu "intihar edenler kolayca intihar etsinler" diye özel bir intihar hastanesi açılmasını teklif etmişti. Peygamber Efendimizin de buyurduğu gibi: "Bir şeyi kestiğinizde onu güzelce kesin ve bir şeyi öldürdüğünüzde onu güzelce öldürün. Sizler bıçaklarınızı keskinleştirin, keseceğinizi rahat ettirin." (Müslim, Kit. Sayd, bab: 57; Ebu Davud, kit. Edahi, bab: 11) Evet bunlar insanların kolayca öldürmenin yollarını aramaktadırlar. Çünkü onlara göre kendi insanları hayvan gibidir. Evet, bu parlamentonun gerekçesi şu idi: "Bizlerin vatandaşlarımızı ve çocuklarımızı bu şekilde ölmeye terk etmemize kanunlar müsaade etmiyor. Şayet onlar ölüme karar verirlerse onları biz öldürelim. Hastanede bir iğne vurup öldürelim. Böylece intiharlar için hastaneler açalım." Bütün bunlar gösteriyor ki kurtuluş İslâm'dadır. Kurtuluş ancak Allah'ın dinine sarılmadadır. Yüce Mevla'nın da bildirdiği gibi: "Rasulullah ile birlikte savaşa çıkmaktan geri kalan o üç kişi Allah'tan başka hiçbir sığınak olmadığını anladılar..." (Tevbe, 118) Mevlamız diğer âyetlerde de şöyle buyuruyor: "...Allah kimi saptırırsa artık onu doğru yola sevk edecek hiçbir kimse bulunmaz. Bunlar için dünya hayatında azap vardır. Ahiret azabı ise daha çetindir. Onları Allah'ın azabından koruyacak hiçbir kimse de yoktur." (er-Rad, 33-34)

Çünkü İngiliz ansiklopedisinde anlatıldığına göre 20. yüzyılda Amerika halkının % 90'ı zührevî hastalıklara yakalanmış durumdaydılar. % 60'ı belsoğukluğuna yakalanmış halde idi. Görüldüğü gibi bu toplumlar özbenliğini kaybetmiş herhangi bir hassasiyeti olmayan topluluklardır. İnsanlar mutluluk ve rahat hissedememektedirler. İnsanlara baktığınızda gözleri kaymış bir haldedirler. Çarşı ve pazarda yürürken nereye gittiklerini, ne yaptıklarını bilmezler. Bunlar için huzur, istikrar, sükûnet ve rahat diye bir şey yoktur. Sinirleri gergin, davranışları hırçın, hayatları adeta bir çiledir. Onlar sanki kendilerini öldürmek için yaşarlar. İşte bu sebeptendir ki batılılar huzursuz bu hayatlarını topluma karşı isyan etmek sureti ile ortaya koyarlar. Çeşitli modalar, hippy olayları, Beatles olayları vb. çılgınlıklar topluma isyanın birer görüntüleridir. Bakıyorsun ki gruplar halinde yürüyorlar. Kendilerine: "Ne yapmak istiyorsunuz?" diye sorulduğuna: "Bizler cinsî sapıklığın serbest bırakılmasını istiyoruz" derler. Devletlerine cinsî sapıklığın serbest bırakılması için baskı yaparlar. Birileri Amerikan televizyonlarına çıkıyor: "Ben kızım la fuhuş yapıyorum, çünkü ben kızım la bu işi yapmanın daha zevkli ve daha tatlı olduğunu anladım" diyebiliyor. Şimdi bu toplum nasıl bir toplum? Bu toplumda eşler arasında sadakat, vefakârlık, birbirine bağlılık diye bir şey yoktur. Bu sebeptendir ki köpeklerle yönelmişlerdir. Çünkü vefakârlığı sadece bu hayvanlarda buluyorlar. Bu tür huylar toplumu parçalar, birbirine düşman eder. Zaten batılı topluluklar tamamen birbirinden kopuk insanlardır. Öyle ki birinin köpeği öldüğünde baba ve annesinin ölmesinden daha fazla üzüldür. Çünkü vefakârlığı sadece o, köpeğinde görmüştür. Oğlu kendisini bırakmış, hanımı ondan uzaklaşmıştır, ömrü yetmiş seksen yaşına varmıştır. Dışarıya çıkıp gezemez bir haldedir. Hatta bazen evlerinde ölürler. Öldükleri, kokuların çevreye yayılması ile anlaşılır. Komşuları belediyeye bildirerek onun cesedini kaldırtmak durumunda kalırlar. Bu toplumlar tamamen kokuşmuş toplumlardır. Bunlarda din, inanç, Allah korkusu yok olmuş, böylece kendileri de bitmiştir. Maalesef bu hal eskiden İslâm'ın hakim olduğu topluluklar ve devletlerde de müşahade edilmektedir. Mesela bugün biz Abdüsselâm Arif dönemindeki 1967 Irak'ı ile bugünkü Saddam Hüseyin'in hakim olduğu 1987'deki Irak'ı karşılaştırdığımızda aralarında dağlar kadar fark olduğunu görürüz. Irak'ın tekrar Abdüsselâm Arif dönemindeki huzur, saadet, ahlâk ve dindarlığa ulaşabilmesi için belki de iki yüz seneye ihtiyaç vardır.

Mısır devletini Kral Faruk dönemine ulaştırabilmek için belki de sekiz yüz seneye ihtiyacımız vardır. Suriye'yi Şükrü Kuvvetli dönemine ulaştırabilmek için yine uzun zamanlara ihtiyaç vardır. Bilindiği gibi Şükrü Kuvvetli Suriye iktidarını Mısır'la birleştirme uğruna Mısır Cumhurbaşkanı Abdunnasır'a teslim etmişti. Daha sonra Suriye Mısır'dan ayrılmıştı. Bu ayrılma dönemine gerici

dönemi diyorlardı. Bu dönem günümüzdeki Suriye'den çok daha iyi idi. Şam şehri adeta dünyanın cenneti idi. Hemen hemen yeryüzünde en güzel, en temiz ve alimleri en çok olan bir şehirdi. Evler muhafazakâr yapıda, ilim halkaları ve ilim erbabı her tarafta bulunuyor, hatta Şam Üniversitesi ahlâk, adab ve İslâm yönünden dünyada emsali olmayan bir kurum idi. Bugün o Şam nerede? Tamamen harabe altına getirildi. Çiçekleri sararıp soldu, camilerinin minberlerinde kükreyen hatibler susturuldu. Adeta minberler ağılıyor, minareler gözyaşı döküyor. Her tarafta bir perişanlık. Bütün bunlar neden oldu biliyor musunuz? Çünkü Suriyeli muhafazakâr insanların inançlarının sarsılıp onların Allah'tan uzaklaştırılmaları planlanmıştı. Ve bunu programlı bir şekilde yapmaya koyuldular, toplumu inancından arındırarak adeta enkaz haline getirdiler. Çünkü insanlar ancak bu şeriatın gölgesi altında yaşayabilirler. Çünkü insanı Allah yaratmıştır. En güzel sevk ve idareyi de ancak O yapar. İnsanlar şeriat mihveri etrafında dolanmak mecburiyetindedirler. İnsanlar şeriat mihveri ve çarkı çevrilmeden yaşarlarsa, işte günümüzde görülen manzara ortaya çıkar. Fakat bu ülkelerde yaşayan beyinsiz idareciler ne yaptılar? Şeriat mihverini kaldırıp ortaya başka mihverler koydular. İnsanların maneviyatını yıktılar. Ve onları bugünkü hale getirdiler.

[Tekrar konumuza dönelim. Âyet-i kerime iki sınıf insanı karşı karşıya getirmektedir:](#)

Mü'minler ve Münafıklar

Münafıklar vicdanen, ruhen, ceseden, ahlaken ve toplumsal olarak yıkılmış bir sınıftır. Diğer bir sınıf ise net, şeffaf, tertemiz, berrak, sessizce yapan, gürültüsüz çalışan, toplumda insanlara örnek olan, fert, aile ve kitlelere numune olan mü'minler sınıfıdır. Birinci sınıf Allah'ı unuttukları için Allah da onları unutmuştur. Onlar fasıklardır.

Onları münafıklığa sürükleyen şey fasık olmalarıdır. Fasıklık; Allah'ın itaatinden çıkmaktır. Allah'ın itaatinden çıkmak ise, basit görülen şehvetlere tâbi olmakla başlar. Şehvetleri doyurmanın ise sonu yoktur. Çünkü şehvanî arzular tuzlu deniz gibidir. Susuzluğunu gidermek için deniz suyundan içen kimsenin susuzluğu hiçbir zaman gitmez. Her içişinde susuzluğu bir o kadar daha artar. Şehvetlerin ateşini serbest bırakan, heva ve heveslerini galeyana getiren bu kimseler şehvetlerini ve nevalarını doyurmaya kalkıştıklarında bunların şehvet alevleri daha da artar, cinsel arzulan daha da kabarır, nefisleri şımarır, büyüklük duygulan yükselir, böylece manevî ateşler içinde kıvranıp dururlar. İnsanın beşerî ihtiyaçlarını ve fıtratından gelen tabîî içgüdülerini yüce Mevla temiz yollarla doyurmayı emretmiştir. Bunları doyuracak temiz yiyecek ve içecekler yaratmış, cinsel arzularını helâlinden evlenerek gidermesini emretmiştir. Şayet bizler Allah'ın bu beşerî ihtiyaçlarımızı giderme yollarını bırakır da şehvanî arzularımızı tamamen serbest bırakacak olursak bunların ateşine tutuşuruz, artık kendimizi bundan hiçbir şekilde kurtaramayız. Şehvanî arzulara tutuşan insan kudurmuş köpeğe benzer. Önüne rast geleni ısırır ve salyaları ile zehirini ona aktarır. Haklı haksız, masum, mazlum gözetmez. Evet, yüce Mevla işte bu sebeple münafıklar hakkında şöyle buyurmuştur: "Allah münafık kadınlara ve kâfirlere cehennem ateşini vaad etmiştir." Vakıa münafıklar daha dünyada iken şehvanî arzularının ateşine tutuşmuşlardır. Elbetteki ahiret ateşi daha dehşetlidir. Bu ateş onlar için yeterlidir. Allah onlara lanet etmiştir ve onlar cehennemde ebedî olarak kalacaklardır.

Bilindiği üzere cehennemlikler azabın dehşetinden dolayı bir gün olsun ondan uzaklaşmak isteyecekler, fakat onlara cehennemden uzaklaşmaya izin verilmeyecektir. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmuştur:

"... Ateştekiler, cehennemin bekçilerine derler ki: Rabbinize dua edin de bizden bir gün (dahi olsa) azabı hafifletsin." (Mü'min, 49)

Cehennemdekilerin bu isteğine cevap gelir ve onlara:

"Derler ki: "Size peygamberleriniz apaçık deliller getirmemişler miydi?" (Onlar:) "Evet, getirmişlerdi" derler. Bunun üzerine bekçiler de derler ki: "O halde şimdi siz dua edin." Ancak kâfirlerin duası boşunadır." (Mü'min, 50)

Başka bir âyet-i kerimede şöyle Duyurulmaktadır: "(Cehennemdekiler kurtuluştan ümit kesince Cehennem bekçisine şöyle) seslenirler: "Ey Malik! Rabbin, bize (yok olmamız için) hükmetsin"..."

(Zuhruf, 77) Cehennemlikler altı defa yalvarırlar. Rahatlama için bir çare isterler. Her defasında onlara bir cevap gelir: "Bu azaptan daha dehşetli bir azaba uğratılacaksınız" şeklinde olur. Nitekim bu hususta yüce Allah şöyle buyuruyor:

"(Cehennemlikler) diyecekler ki: "Rabbimiz! Bizi iki defa öldürdün, iki defa da dirilttin. Biz günahlarımızı itiraf ettik. Buna göre, buradan bir çıkış yolu var mı?" (Onlara şu cevap verilecektir: "Bu (azabın) sebebi şudur: (Dünyada iken) sadece Allah'a iman etmeye çağırıldığınız zaman inkâr ediyordunuz. Buna karşılık O'na şirk koşulsa o şekli ile iman ediyordunuz," (Mü'min, 11-12)

Diğer bir âyet-i kerimede şöyle buyurulmaktadır: "O suçlular (cehennem zebanilerine): "Ey Malik! Rabbin canımızı alsın" diye bağırlar. Malik de: "Siz bu azapta bekletileceksiniz" der. (Zuhruf, 77)

Ameş diyor ki: "Cehennemliklerin bu isteklerine cehennemin zebanisi olan Malik tarafından bin yıl sonra cevap verilecektir."

Başka âyet-i kerimelerde ise şöyle buyurulmaktadır:

"İnkâr edenlere cehennem ateşi vardır. Onlara, ne ölüp de kurtulsunlar diye ölümle hükmedilir, ne de onlardan cehennem azabı hafifletilir. Bütün kâfirleri işte Biz böyle cezalandırırız. Cehennemlikler orada bütün güçleri ile şöyle bağırlar: "Rabbimiz bizi çıkar da dünyada iken yapmış olduklarımızdan başka salih ameller işleyelim..." (Fatır, 36-37)

Cehennemdekilerin bu yakarışlarına bin yıl sonra şöyle cevap verilir:

"... Biz, size öğüt alacak kimsenin öğüt alabileceği kadar ömür vermemiş miydik? Size uyarıcı gelmemiş miydi? Şimdi o azabı tadın. Zalimler için hiçbir yardımcı yoktur." (Fatır, 37) Âyet-i kerime mealen şunu ifade etmektedir: Biz, sizleri dünya hayatında 40 yıl, 60 yıl vb. müddetlerde yaşatmamış mıydık? Bu süreler tevbe etmeniz için yeteri kadar müddet olmamış mıydı? Artık sizin ortaya koyacağınız bir özür kaldı mı? Ayrıca size peygamber geldiği gibi, saçınıza ak düşmesi gibi uyarıcılar da geldiler. O halde bu azabı tadın. Çünkü zalimlere hiçbir yardımcı yoktur.

Diğer âyet-i kerimelerde ise cehennemliklerin sızlanmaları ve kendilerine verilen cevaplar şu şekilde ifade edilmektedir.

Cehennemlikler derler ki:

"Ey Rabbimiz! Bize kötülüğümüz galip geldi. Biz sapık bir kavim olduk. Rabbimiz, bizi buradan çıkar. Eğer tekrar inkâra dönersek gerçekten zalimler oluruz." (Mü'minûn, 106-107) Onlara şu cevap verilir:

"Yeter, kesin. Benimle konuşmayın." (Mü'minûn, 108) Evet, cehennemliklere en son cevap bu olacaktır. Susun, fazla konuşmayın, çünkü sizlerin konuşmaya herhangi bir hakkınız yoktur. Bundan sonra gelen âyetler de onların niçin bu şekilde azarlandıklarını beyan ederek şunları ifade etmektedirler:

"Çünkü kullarımdan bir zümre vardı. Onlar "Rabbimiz, biz iman ettik. Bizi başışla. Bize merhamet et. Sen merhamet edenlerin en hayırlısı" diyorlardı. Siz ise onları alaya aldınız. O kadar ki bu davranışınız Ben'i (Rabbimizi) dahi anlamayı unutturdu. Siz hep onlara gülüyordunuz. Bugün de Ben onları sabırlarının karşılığı olarak kurtuluşa ermekle mükâfatlandırdım." (Mü'minûn, 108-111)

Nereye kaçabilecekler ki? Onların önünde bir cennet bir de cehennem vardır. Kardeşim! Çalış, ahirete amel işle, dünya hayatı nasıl geçtiğini bilmediğin kısa bir ömür ve sayılı günlerdir. Aziz ve celil olan Allah sana ikram etmiş, seni göğün rahmet kapılarının üzerine açıldığı ve cennetin yollarının gösterildiği hayırlı topraklara, cihad yapılan topraklara getirmiş. Seninle cennet arasında samimi bir şekilde tevbe edip isabet eden bir kurşuna hedef olmaktan başka bir şey yok. Sen ölümünden sonra iki şeyden birine gireceksin. Cennete veya cehenneme. Artık ondan sonra ölüm yok. Girdiğin yerde devamlı kalacaksın. Bu hususta Peygamber Efendimiz bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyorlar: "Kıyamet gününde ölüm beyaz renkli güzel bir koç şeklinde getirilecek ve o cennetle cehennem arasında boğazlanacak. Orada şöyle seslenilecektir: Ey cennetlikler! Artık ebedî bir yaşam

var. Ölüm yok. Ey cehennemlikler! Artık ebedî kalmak var, ölüm yok." (Buhari, Tefsir Sureti Meryem, bab: 19; Müslim, Cennet, bab: 40; Tirmizi, Tefsir Sureti Meryem, bab: 25.)

Değerli kardeşim! Sen dünyada ne kadar yaşıyorsun? Altmış sene, yetmiş sene, bilemedin yüz sene. Hiç değer mi? Bu kadar kısa bir sürede Allah'ın yasaklarını çiğne de ahiretteki ebedî hayatını mahv u perişan eyle. Peygamber Efendimiz'in de buyurduğu gibi: "Dilediğin şekilde yaşa. Eninde sonunda mutlaka öleceksin. Dilediğini işle, yaptıklarının karşılığını mutlaka göreceksin. Dilediğini sev, bir gün ondan mutlaka ayrılacaksın."

Değerli kardeşlerim! Ne kadar yaşıyorsun ve de nasıl yaşıyorsun? Bari bu kısa hayatın mutlu geçmiş olsa. O da yok. Çünkü mutlu bir hayat geçirmek için aziz ve celil olan Allah'ın çizmiş olduğu yoldan gitmek gerekir. Bu yolu terk eden ne kadar imkânlarla sahip olursa olsun çilekeş, sefil ve çetin bir hayat geçirir. Dünyaya veda eder, sonunda da cehennemi boylar. O ise kötü bir karargâhtır, başka karargâhlara benzemez. Bizden önceki ümmetler daha da uzun hayat sürmüşlerdir. Bugün onlardan herhangi biri yaşıyor mu? Hayatını sürdürüyor mu? Gelmiş, geçmiş tarihe karışmış. Geçmiş ümmetlerin daha uzun hayat sürdüklerine dair yüce Mevlâ âyetlerinde şöyle buyuruyor:

"Ey münafıklar.' Siz de sizden öncekiler gibisiniz. Fakat onlar sizden daha güçlü, malları ve evlatları da daha çok idi. Dünyada nasiplerini almışlardı. Siz de sizden öncekilerin nasiplerini alıp faydalandıkları gibi nasibinizi alıp faydalandınız. Onların batıla daldıkları gibi siz de daldınız. İşte onlar dünya ve ahirette amelleri boşa gidenlerdir, hüsranda olanlar da bunlardır." (Tevbe, 69) Diğer bir âyette ise şöyle buyuruluyor:

"Nuh'u kendi kavmine (peygamber olarak) göndermiştik. Nuh, onların içinde 950 yıl kalmıştı. Sonunda onlar zalimliklerini sürdürürken tufan onları yakalayiverdi." (Ankebut, 14)

Görüldüğü gibi âyetin ifadesi ile 950 sene. Bu ne ömür, ne mücadele! Fakat dünya fani, sonunda ölüm var... Peygamber Efendimiz'in de buyurduğu gibi: "Şayet dünya Allah katında bir sivrisineğin kanadı kadar değer taşımış olsa idi dünyada kâfire bir yudum su dahi vermezdi." (Tirmizi, Kitap Zühd, bab: 13)

Elbetteki Allah katında dünyanın az dahi olsa bir değeri bulunsaydı onu kâfirlere verir miydi ve salih olan fakir kullarını o dünyanın bazı nimetlerinden mahrum eder miydi? Şayet dünyanın Allah katında sivrisineğin kanadı kadar değeri olsaydı Hafız Esed gibi bir tağutun cumhurbaşkanı olmasına imkân verir miydi? Fakat dünya bana göre ancak bir leş gibidir. Evet bir leş. Çevreye atılmış bir leş... Artık onu herhangi bir köpeğin yemesi bizim için önemli midir? Ondan şu köpek az yedi, bu köpek çok yedi diye bir telaşımız olur mu? Bir atasözünde: "Dünya bir leştir, ona tamah edenler de adeta köpekler gibidir" denir. Bu hususta İmam Şafii şu şiiri söylemiştir:

Dünya ancak hor, kokuşmuş bir leştir.

Üzerine köpekler üşüşmüş onu kapışmaktadır

Eğer ondan sakınırsan ehl-i dünya olanlara

Zehir gibi olursun,

Yok eğer ona yapışırsan onun köpekleri seninle boğuşur.

Bir gün Allah Rasulü (sav) ölmüş, kulaksız bir oğlağın yanından geçti. Rasulullah'ın çevresinde sahabeler bulunuyordu.

Rasulullah onlara:

"Hanginiz bunu bir dirheme almak ister?" diye sordu. Onlar da: "Allah'a yemin olsun ki bu sağ olsa bunu bir dirheme satın almayız. Ölmüş iken nasıl alalım?" dediler. Rasulullah da onlara: "Allah katında dünyanın değeri size göre bu oğlağın değerinden daha azdır" buyurmuştur (Müslim, Kitap Zühd, bab: 2; Ebu Davud, Kitap Taharet, bab: 73; Müsned İmam Ahmed, c. III, sh. 365) Yüce Mevlâ dünya hayatını bizlere şöyle tasvir ediyor: "Dünya hayatı ancak gökten indirdiğimiz şu suya benzer. O su insan ve hayvanların yediği birbirine girmiş yeryüzü bitkilerinin meydana gelmesine sebep olur. Yeryüzü linetlerini alıp o bitkilerle süslendiği zaman yeryüzü halkı da bütün bunlara kadir olduklarını zannettikleri bir sırada gece veya gündüz emrimiz gelir de orasını bir gün önce hiç yokmuş gibi kökünden biçilmiş bir halt getiririz, işte Biz âyetleri düşünen bir topluluk için böyle açıklarız." (Yunus, 24)

Evet, dünyada çeşitli bitkiler yetişir, onları insanlar ve diğer canlılar yerler. Fakat neticesi ne olur, nereye gider? Çöplere gider. Öyle bir hâl alır ki, insanlar ona yaklaşmak dahi istemezler. Allah rahmet eylesin, geçmişteki selef-i salih'in dünyayı insanlara iyice tanıtmak için şöyle yaparlarmış: Çarşıda pazarda insanlara: "Gelin, gelin, sizlere dünyanızı gösterelim" diye seslenirlermiş. Peşine takılan bir kısım insanları alıp çöplüklere götürüp orayı gösterirlermiş: "Bakın balınıza, tavuğunuza, etinize, sütünüze ne hale gelmiş?" derlerdi. Malumdur ki hemen hemen her yıl kanalizasyonlar değiştirilmektedir. Biliyor musunuz bu nedendir? Çokça yüklü olmalarından. Bu da insanların nimetleri çok tükettiklerini gösteriyor. Dünya zevkine oldukça daldıklarını ortaya koyuyor. Nitekim biraz önce geçen âyette: " Siz de sizden öncekilerin nasiplerini alıp faydalandıkları gibi nasibinizi alıp faydalandınız" (Tevbe, 69) buyurulmuştu. Evet, her gün et yiyorsun, pirinç pilavı yiyorsun, fındık, fıstık yiyebiliyorsun. Tatlılar, süt ürünleri tüketiyorsun. Bir de bunların üzerine pepsi kola içiyorsun. Meyveler türlü türlü, yemekten sonra gelen tatlılar çeşit çeşit, fakat neticede geçmiş insanların daldıkları zevk u sefaya sen de dalıyorsun. İşte hepsi bu kadar. Âyet-i kerimede bu nimetleri tüketme dalma fiili ile ifade ediliyor. Bu fiil ise Arapça da özellikle mikrobik şeylere dalmayı ifade eder. Âyet-i kerime heva ve hevesine uyan ve bütün hayvani arzularını doyurmadan geri durmayanları adeta mikropların içine dalanlar olarak tasvir ediyor. Bu gibi insanlar için başka bir âyet-i kerimede ise şöyle buyuruluyor:

"Ey Peygamber! Onları kendi hallerine bırak, yesinler, eğlensinler. Boş ümitleri onları oyalayıp dursun, onlar yakında ne olduğunu bileceklerdir." (Hicr, 3)

Konumuza dönelim. 69. âyetin sonunda: "İşte bunlar, dünya ve ahirette amelleri boşa gidenlerdir" buyurulmaktadır. Âyet-i kerimede geçen ve boşa gitme diye tercüme edilen "habitat" fiilinin asıl lügat manası bir hayvanın çok miktarda yeşillik yeyip patlamasıdır. Bazı hayvanlar da çokça yerler ve gazdan patlarlar. İşte dünya zevklerine dalan insanlar bu gibi hayvanlara benzetilmektedirler. Bundan sonra gelen âyet-i kerimede ise geçmiş ümmetlerin haline değinilerek şöyle buyuruluyor:

"Onlara, kendilerinden önce geçen Nuh, Ad, Semud kavimlerinin, İbrahim kavminin, Medyen ve altüst olan ülke halkının kıssaları gelmedi mi? Bu kavimlere peygamberleri, apaçık delillerle geldiler. Allah onlara zulmedecek değildi. Fakat onlar kendi kendilerine zulmetmişlerdi." (Tevbe, 70)

Nuh (as)ın kavminin Kuzey Irak tarafında yaşadığı tahmin edilmektedir. Çünkü âyet-i kerimde Nuh'un gemisinin Cudi dağı üzerinde karar kıldığı zikredilmiştir. Cudi dağı ise Irak'ın kuzey tarafındadır.

Âyette zikredilen Ad kavmi ise Güney Yemen'deki Hadramut şehri çevresinde yaşadıkları tahmin edilmektedir. Bunların nasıl helak oldukları şu âyet-i kerimde zikredilmiştir:

"Azabın bir bulut halinde vadilerine doğru gelişini görünce de demişlerdi ki: "Bu bize yağmur getiren bir buluttur." Hayır, o acele gelmesini istediğiniz bir şey. içinde acı azap bulunan bir rüzgârdır." (Ahkaf, 24)

Ad kavmi, Yemen Halk Demokratik Cumhuriyeti adı verilen Güney Yemen'de yaşamıştır. Bu kavim bugünkü Yemen lideri Salim Rebi yolu ile adeta tekrar dirilmiş ve geri gelmiştir. (Bu zat Yemen'in komünist yöneticisi idi).

Abdülfettah İsmail ölünce dünya ve ahirette amelleri boşa giden diğer bazı diktatörler onun hakkında basında şu yazıları yazmışlardı: "Biz Abdülfettah'a ağıtlar yakmayacağız, çünkü ilâhlara ağıt yakılmaz." Bu tağutlar komünist Baas Partisi'ni kuran Hristiyan Michel Aflek için de o Irak'a gittiğinde orada Baas Partisi'ne devrim yaptırdığından hakkında "İlâh döndü" şeklinde gazetelerde yazılar yazmışlardı. Hatta şairleri Michel'i kastederek: "Ey Tanrım, Ey Mabudum!" demişti. Bütün bunlardan sonra Baasçılar "Biz Müslüman'ız" diyorlar. Bilakis onlar dinden çıkan kâfirlerdir. Ne kestikleri yenir, ne de hanımları ile evlenilir. Onlar ölünce yıkanmazlar, defnedilmezler, sağ iken onlara selâm verilmez, öldüklerinde de Müslümanların kabrine konulmazlar. Bizler bir zaman, dinî bilgileri olan âlimlerle oturup bu meseleyi konuştuk ve hepimizin ortak kanaati işle bu olmuştu.

Ayette geçen Salih (as)'ın kavmi ise Tebuk civarında yaşamışlardır. Allah Rasulü (sav) Tebuk gazvesine giderken oradan geçmiş ve sahabelerine oradan hiçbir şey yememelerini ve içmemelerini emretmiştir. Hâlâ orada devenin sütünü sağdıkları havuz, su içtiği kuyu ve yer bulunmaktadır. Salih (as)'ın kavmine bir imtihan olarak gönderilen deveyi öldüren kişi insanların en şerlisi olan Kudar bin Salif isimli biridir. Nitekim Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde: "İnsanların en şerlisi iki kimsedir. Bunlardan birincisi Salih (as)'m devesini öldüren kızıl kişidir. Diğer de ey Ali, senin şurana kılıcı vuracak olan ve şurayı kesecek olan kişidir." (Yani Abdurrahman bin Mülcem'dir)

Semud kavmi ise şu âyetlerde sıfatları belirtilen insanlardır:

"Semud, şiddetli bir sarsıntı ile helak edildi. Ad ise son derece acımasız uğultulu bir fırtına ile yok edildi. Allah, o fırtınayı onlara hiç kesilmeksizin yedi gece sekiz gün musallat etti..." (Hakka, 5-7)

Semud kavmi şiddetli bir sarsıntı, Ad kavmi ise uğultulu bir fırtına ile yok edilmiştir. İbrahim kavminde ise, yüce Allah Nemrut'a bir sivrisineği musallat etti. Nemrut bu sineğin yüzünden hiç rahat edemiyordu. Ancak Hz. İbrahim ayakkabısı ile onun kafasına vurunca rahatlıyordu. Velhasıl bu adam beyninden kanser olmuş gibiydi. Âyet-i kerimde geçen İbrahim kavmi Nemrut ve ona uyanlardır. Yine âyette zikredilen Medyen halkı ise Şuayb (as)'ın kavmidir. Bunlar Ürdün'ün güneyindeki Maan ve çevresinde yaşamışlardır. Yine âyet-i kerimde zikredilen ve alt üst edildikleri beyan edilen ülkeden maksat ise Hz. Lut'un ülkesidir, yani Sodom ve Gomore diye adlandırılan yerdir. Bugün orası Lut gölü, başka bir ismi ile Ölü Deniz'dir. Burada hiçbir canlı yaşamadığından ve tuz oranı % 20'ye ulaştığından Ölü Deniz ismi verilmiştir. Öyle ki oraya gelip yıkananların derileri bembeyaz olur. Mutlaka normal su ile yıkanmaları gerekir. Yoksa vücutlarını yakar. Bu bölge dünyanın en alçak bölgesidir. Deniz yüzeyinden 394 metre aşağıdadır. Buranın yaratılışı ne kadar ters ise burada yaşayan insanların ahlâkı da bu kadar ters olmuştur. Kadınları bırakıp erkeklerle yaklaşma hayasızlığını ilk kez bunlar icad etmişlerdir. Cibril (as) burayı yere batırmak istediğinde kanatlarından birini Sodom ve Gomore'nin altına takmış, o kadar yukarı kaldırmıştır ki gök sakinleri buraya ait köpeklerin havlamalarını işitmişlerdir. Sonra onu denizin içine ters çevirmiştir. Bugün dahi denizin içinde Sodom ve Gomore'nin kalıntılarına rastlanmaktadır. Günümüzde de AIDS hastalığı bu tür cinsî sapıklarda görülmektedir.

İşte bu gibi insanlara yüce Mevlâ'nın peygamberleri gelip uyarılmışlar, fakat onlar bu uyarılardan öğüt almamışlar, böylece Allah onlara zulmetmemiş, onlar bizzat kendilerine zulmetmişlerdir.

Bundan sonra gelen âyet-i kerimde kâfirlerin safhasına ters bir safha olarak müminlerin safhası, sıfatları zikrediliyor. Müminlerin safhası ise bambaşka... Onlar huzur içinde sükunetle hareket eden, velvele koparmadan iş yapan, iyiliği emredip, kötülüğe engel olan, Rablerine kulluklarını yapıp insanlara mallarındaki haklarını veren insanlar. Evet münafık bir topluluğun simge ve alâmeti yöneticilere yağcılık yapmak ve maddiyat peşinde koşuşmaktır. Mümin bir topluluğun simge ve alâmeti ise yöneticilere karşı net, hakkı haykırma ve maddiyata boyun eğmemektir. Münafık bir topluluk insanların kanını sömürme, ırz ve mallarını yağma etme pahasına da olsa kötülüğü emreder, iyiliğe engel olurlar. Mümin bir topluluk ise insanların canlarını, mallarını ve namuslarını himaye için kötülüklere engel olurlar, iyiliği tebliğ ederler.

Kardeşler! İyiliği emretme ve kötülüğe mani olma ilk önce yöneticilere yapılınsın veya sadece onlara yapılınsın diye bir şart yoktur.

Ancak onlara yapıldığı takdirde en yücesi yapılmış olur. Nitekim bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Cihadın en üstünü zalim idareci karşısında hakkı haykırmaktır" (Ebû Dâvûd, Kil. Melâhim, bab: 17; Tirmizi, Kit. Filen, bab: 13; Nesei, Kit. Beyah, bab: 37; İbn Mâce, Kit. Fiten, bab: 30) Diğer bir hadis-i şerifinde: "Şehidlerin efendisi Hamza ve bir de zalim bir idareciye hakkı söylediği için öldürülen kimsedir" buyurmuşlardır.

Çünkü burada mal ve evlat tehlikesi, zindan tehlikesi, öldürülme tehlikesi, rızıktan olma tehlikesi, görevinden atılma tehlikesi, maaşının artırılmaması tehlikesi, ikramiyelerinin durdurulma tehlikesi gibi çeşitli riskler var. Biliyor musunuz maaşların artırılması ve ikramiye meseleleri toplumda nice prensipleri ve ahlâk kurallarını alıp götürmüş, birçok kurumları yöneten bürokratların ayaklarını kaydırmıştır?

İyiliği emredip kötülüğü yasaklamak gerçekten büyük bir zarurettir. Hatta kötülüğü işleyenlerin kendi aralarında dahi birbirlerini kötülüğe karşı uyarmaları gerekir.

Bu hususta âlimler şunları söylemişlerdir: Birbirleri ile kadeh tokuşturan insanların dahi birbirlerini bu kötülükten alıkoymaları gerekir. Öyle ki içki içen kendisi ile beraber içki içeni uyarmalı, bunu yapmamaları gerektiğini söylemelidir. Ta ki iki günahı birden işlememiş olsun. Hem Allah'ın haram kıldığı içkiyi içip hem de kötülüğe karşı çıkmama suçunu işlememiş olsun. Tabii ki insanlar iyiliği emreden kişinin emrettiğini yapması halinde onun sözünü dinlerler. Kendisi kötülüğü işlediği halde başkalarına iyiliği yapmalarını emretmesi tutarsızlıktır, boşuna gayrettir. Bu hususta şair şöyle demiştir:

Ey başkasını eğiten kişi!

Kendi nefsin için bir eğitici yok mudur?

Kendi nefsinden başla, azgınlıklarından onu nehyet...

İşte bunu yaptığın zaman hikmet ehli olursun...

Bir huyu yasaklayıp da aynısını sen yapma...

Eğer yasakladığını sen yaparsan,

İşte o zaman büyük ayıbı sen işlemiş olursun...

Bu hususta Allah Teala şöyle buyurmaktadır: "İnsanlara iyiliği emrediyor da, kendi nefislerinizi unutuyor musunuz? Ve sizler Kitab'ı okuyorsunuz, akletmiyor musunuz?" (Bakara, 44)

Emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münker toplumun, yüce Allah'ın lanetinden korunması için bir güvencedir... Nitekim Allah Teala emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münker yapmayan İsrailoğulları'nın lanete uğratıldıklarını beyan ederek şöyle buyurmuştur:

"İsrailoğulları'ndan küfredenler, Davud ve Meryem oğlu İsa diliyle lanetlenmişlerdir. Bunun sebebi; isyan etmeleri, haddi aşmalarıydı. Bir de işledikleri kötülüklerden birbirlerini engellemezlerdi. İşlemiş oldukları bu şeyler ne kadar da kötü idi." (Maide, 78-79)

Abdullah b. Mes'ud (ra) Rasulullah (sav)'in bu hususta şunları buyurduğunu rivayet etmiştir: "İsrailoğulları bir kısım günahlar işlemeye başlayınca, âlimleri onları bu işlerden men ettiler. Ancak onlar dinlemediler, vazgeçmediler. Zamanla âlimler de onlarla yeyip içmeye başladılar. Allah da bunun üzerine onları birbirine düşürdü ve onları Davud'un ve Meryem oğlu İsa'nın dili ile lanetledi." Rasulullah sözlerine devamla şu âyet-i kerimeyi okudu: "İsrailoğulları'ndan küfredenler, Davud ve Meryem oğlu İsa diliyle lanetlenmişlerdir. Bunun sebebi; isyan etmeleri, haddi aşmalarıydı. Bir de işledikleri kötülüklerden birbirlerini engellemezlerdi, işlemiş oldukları bu şeyler ne kadar da kötü idi." (Maide, 78-79)

Daha sonra ayakta bulunan Rasulullah (sav) oturarak sözünü şöylece tamamladı: "Hayır, nefsim kudret elinde bulunan Allah'a yemin olsun ki, ya iyiliği emredip kötülüğe mani olur, zalime el çektirir ve onu hakka boyun eğdirip, haktan ayrılmaz hale getirirsiniz yahut da Allah sizleri birbirinize düşürür ve İsrailoğullarını lanete uğrattığı gibi sizi de lanetine uğrattır." (Ebu Davud, Melâhim, 17 Hadis no: 4336; Tirmizî, Tefsir, Sureti Maide Hadis no: 3050; İbn Mace, Filen, 20; hadis no: 4006) Görüldüğü gibi iyiliği emredip, kötülüğe mani olmak bütün toplumu Allah'ın lanetinden korumak için bir vasıta. Allah'ın lanetinin manası insanın Allah'ın rahmetinden kovulmasıdır. Burada insanın hatırına şu soru gelebilir: Bir takım insanlar sapmışsa niçin öbür insanlar sapanları uyarıp bu hallerinden alıkoymaya çalışacaklardır? Sadece onlardan uzak durmaları yeterli değil midir? Bu sorunun cevabı İsrailoğulları'nın bizzat yaşadıkları hadiselerden anlaşılmaktadır. Çünkü onlardan bir kısmı Cumartesi avlanma yasağı ihlâl etmişler, diğerleri ise bundan kaçınmışlardır. Kaçınanlardan bir grup yasağı ihlâl edenlere bundan vazgeçmelerini söylerken diğer bir grup tarafsız kalmış ve şu âyetle zikredilen soruyu sormuşlar, kendilerine yine âyetle zikredilen cevap verilmiştir: "İçlerinden bir topluluk: "Allah'ın kendilerini helak edeceği yahut şiddetli bir azap ile azaplandıracağı bir kavme niçin öğüt veriyorsunuz?" demişti de öğüt verenler: "Rabbimize mazeret olmak üzere, bir de sakınsınlar diye öğüt verdik" demişlerdi." (Araf, 164)

İsrailoğulları'nın başından geçen bu hadise bugün İlat diye adlandırılan ve eski adı Eyle olan kasaba halkının yaşadığı bir olaydır. İlat Kızıldeniz'de bir körfezdır. Bu körfezden Ürdün, İsrail ve Mısır faydalanmaktadır. Eskiden bu beldede yahudiler yaşıyorlardı. Allah Teala onlara Cumartesi günü avlanmayı yasaklamıştı. Fakat onlar Allah'a karşı tuzaklara başvurdular. Öyle ki Cuma günleri akşamleyin geliyorlar, karada bir havuz yapıyorlar, denizden oraya doğru kanallar açıyorlardı. Cumartesi günü olunca balıklar su ile birlikte akın edip o göllere geliyorlardı. Sular çekilince Cumartesi günleri bu balıklar orada kalıyorlar, onlar balıkları Cumartesi günleri toplamıyor, Pazar günleri topluyorlardı. Böylece Allah'ın dinine karşı hile ve desiseler kuruyorlardı. İşte İsrailoğulları'nın hakiki iman edenlerinden bir grup bunlara bu davranışlarının haram olduğunu hatırlatıyor ve onları bundan vazgeçirmeye çalışıyorlardı. Diğer bir kısım insanlar ise bunlara tebliğde bulunan insanlara: "Sizin neyinize lâzım, bunlardan size ne? Şayet bunlar günah işleyerek Allah'ın azabına uğrayacaklar ise bırakın uğrasınlar" diyorlardı. Onlar da: "Bizim bu tebliğlerimiz Rabbimiz katında bizim için bir mazeret olur" cevabını veriyorlardı. Gerçekten hakkı tebliğ eden müminler tebliğlerinin faydalarını gördüler. Çünkü şu âyet-i kerime de belirtildiği gibi Allah'ın azabı gelince yalnız haramı işleyenleri engellemeye çalışanlar azaptan kurtulmuşlardı. Azap hem Cumartesi avlanma yasağını işleyenleri, hem de onlara karşı tavır almayanları kuşatmıştı. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyuruyor: "

"Kendilerine yapılan öğütleri unuttunca biz (sadece) kötülükten men edenleri kurtardık ve zalimleri, Allah'a karşı gelmelerinden ötürü şiddetli azaba uğrattık." (Araf, 165)

Görüldüğü gibi iyiliği emredip kötülüğe mani olmak gözümüzde ne kadar küçük görülürse görülsün büyük bir faydası vardır. Bunun faydası da âyetle belirtildiği gibi Allah'a karşı mazur olmak, bir de uyarılanların yaptıklarından vazgeçebilmelerini sağlamaktır.

Hz. Ömer (ra), hançerlendiğinde evine götürüldü. Son anlarını yaşıyordu... Yanına Ensardan bir genç geldi ve güzel sözler sarfetti. Sonra geri çıktı. Hz. Ömer (ra), gencin elbisesinin uzun olduğunu gördü ve ölüm sarhoşluğu içerisinde o gence:

"Ey Genç! Elbiseni kısalt, şüphesiz elbiseni kısaltman onu daha temiz tutar ve Rabbini daha fazla razı eder" dedi.

Son anında dahi Hz. Ömer (ra) emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münkeri unutmamıştı. Veleh ki bu bir elbisenin kısaltılması ile ilgili olsun.

Rasulullah (sav) zamanında ona hizmet eden yahudi bir genç vardı. Allah Rasulü bir gün o gencin hastalandığını öğrendi ve genci ziyarete gitti. Gittiğinde genç can çekişiyordu. Peygamber efendimiz ona bakarak:

"Ey Genç! Eşhedü en lâilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah de" buyurdu. Genç babasına baktı. Babası:

"Ebu'l Kasım'a (Muhammed)'e itaat et" dedi. Bunun üzerine genç:

"Eşhedü en lâilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah" dedi ve öldü. Daha sona Allah Rasulü (sav): "Benim vasıtamla bunu ateşten kurtaran Allah'a hamd olsun" buyurdu.

İyiliği emredip fenalığı ve kötülüğü nehy etmek ne olursa olsun küçümsenmemelidir. İşte bu sebeple kendilerine "Allah'ın helak edebileceği veya dehşetli bir azaba uğratacağı bir topluluğa niçin vaaz nasihatla bulunuyorsunuz?" diyen İsrailoğulları'nın sorumsuzca davranan fırkasına iman edenler şu cevabı vermişlerdir: "Biz Rabbimiz katında bir mazeret olsun diye, bir de belki onlar öğüt alır, Allah'tan korkarlar diye öğütte bulunuyoruz" cevabını vermişlerdir. Âyet-i kerimenin devamında: "Kendilerine sapılan ikazı unuttunca Biz de kötülükten alıkoyanları kurtardık. Zulmedenleri ise yoldan çıkmaları sebebiyle şiddetli bir azap ile yakaladık. Kendilerine yasak edilen şeylerden vazgeçmemekte ısrar edince onlara hor ve hakir maymunlar olun, dedik" (Araf,

165-166) buyurulmaktadır.

İkrime diyor ki: "Bu âyet-i kerimedeki tarafsız kalmaya çalışan ve şöyle diyen grup beni düşündürmüştür: "... Allah'ın helak edeceği veya şiddetli azaba uğratacağı bir kavme niçin öğüt veriyorsunuz?" İbn Abbas'a:

"Allah Teala bu üçüncü gruba ne yaptı" diye sordum. İbn Abbas:

"Yüce Allah'ın "sadece kötülükten men edenleri kurtardık, zalimleri ise işledikleri günahattan dolayı dehşetli bir azap ile yakaladık" dediğini duymadın mı?" cevabını verdi.

Görüldüğü gibi hakkı söylemeyip susan insan batılı işleyenlerin durumuna düşmüştür. Allah Teala her ikisini de dehşetli bir azap ile yakalamıştır...

İbretli Örnekler

İslâm ümmetinin geçmişinde hakkı haykıran örnek şahsiyetler pek çoktur. Bunlar Allah için öğüt vermek maksadıyla yolların başında durur, çeşitli yerlere gider, tebliğ ederlerdi. Şartlar ne olursa olsun yöneticilere nasihatlarını mutlaka ulaştırırlardı. Bunlara örnek olarak şu olayı zikretmek mümkündür: Ata bin Ebi Rebah ile Emevi Halifesi Velid bin Abdülmelik hadisesi: Anlatıldığına göre bir gün Velid bin Abdülmelik muhafızına şöyle der:

"Kapıda bekle ve bir adam geçtiği zaman onu benimle konuşması için yanıma getir." Bunun üzerine Velid bin Abdülmelik'in muhafızı kapıda bir müddet bekler ve o esnada Ata bin Ebi Rebah geçer. Tabii ki Muhafız Ata'yı tanımamaktadır. Çünkü Ata siyah, burnu iri bir zattı. Fakat zamanının efendisi idi. Muhafız ona:

"Ey Şeyh! Müminlerin emirinin yanına gir. Çünkü o böyle bir emir vermişti" der. Ata, Velid bin Abdülmelik'in yanına gider. Velid'in yanında Ömer bin Abdülaziz de bulunmaktadır. Ata, Velid'e yaklaşıncı:

"Selâmunaleykum ya Velid!" der. Velid muhafızına kızar ve ona:

"Vay haline, ben sana benimle konuşup sohbet edecek bir adamı getirmeni emretmiştim. Sen ise gidip öyle bir adam getirdin ki, o bana Allah'ın benim için razı olduğu ismi bile zikretmeye razı değil. (O bana Selâmunaleykum ey Velid diyor ve bana Selâmunaleykum ey müminlerin emiri Velid bin Abdülmelik demiyor). Bu defa muhafızı Velid'e:

"Bundan başka kimse geçmedi" cevabını verir. Sonra Velid, Ata'ya:

"Otur" der. Ata oturur. Velid'e yönelir, onunla konuşmaya başlar, konuştuğu şeylerden bazıları da şudur:

"Bana eriştiğine göre cehennemde bir vadi varmış, onun adı Hebheb'miş, Allah bu vadiyi zalim olan bütün yöneticiler için hazırlamıştır." Bunun üzerine Velid bayılıp kafası üzerine yere düşer. Ömer bin Abdülaziz de:

"Ey Ata! Sen mü'minlerin emirini öldürdün" der. Ata, Ömer bin Abdülaziz'in kolunu yakalayıp dehşetle sıkır ve ona:

"Ey Ömer! Mesele ciddi bir husustur. Ciddi ol" der ve kalkıp gider. Ömer demiştir ki: "Bir sene Ata'nın sıkıldığı yerin acısını hissettim."

Huteyt ez-Zeyyad ile zalim Haccac arasındaki olay... Huteyt ez-Zeyyad. Haccac'ın yanına getirildiğinde Haccac:

"Sen Huteyt misin?" der. O da:

"Evet, istediğini sor. Şüphesiz ben Kabe'de Hz. İbrahim'in makamı yanında üç şey üzerine Allah'a söz verdim. Bu üç şey şunlardır:

Bana bir şey sorulduğunda mutlaka doğru söyleyeceğim.

Bir belâya düşürüldüğümde mutlaka sabredeceğim.

Sihhat ve afiyet üzere olursam mutlaka Rabbime şükredeceğim."

Bunun üzerine Haccac:

"Benim hakkımda ne dersin?" diye sorar. Huteyt:

"Şüphesiz sen yeryüzündeki Allah'ın düşmanlarından birisisin. Haramları işliyor ve ithamlarla insanları öldürüyorsun" cevabını verir. (Huteyt'in kaç yaşında olduğunu biliyor musunuz? O, on sekiz yaşında kanı kaynayan bir gençtir. Onun damarlarında kazandaki suyun kaynaması gibi iman kaynıyordu ve böyle net konuşuyordu). Yine Haccac ona:

"Sen mü'minlerin emiri Abdülmelik bin Mervan hakkında ne dersin?" diye sorar. Huteyt:

"Onun senden daha büyük bir mücrim olduğunu söylerim. Çünkü sen onun yaptığı yanlışlıklardan sadece bir tanesinin" cevabını verir. Haccac:

"Buna işkence yapın" diye emreder. Huteyt'e işkence yapılır. İşkenceden etleri paramparça olur. Etleri dökülmemesi için kamışları yarıp her tarafına bağlarlar, böylece etlerini paramparça ederler, fakat Huteyt sabreder, ağzından tek bir kelime dahi çıkmaz. Haccac'a denilir ki:

"Bu can vermektedir." Haccac:

"Çıkarın onu, çarşının ortasına atın" der. Huteyt'in arkadaşlarından iki kişi gelir ve ona:

"Bir ihtiyacın var mı?" diye sorarlar. Huteyt:

"Bir yudum su" diye cevap verir. Arkadaşları ona su getirir. Fakat Huteyt vefat eder.

Evet, on sekiz yaşındaki bu genç böyle hakkı haykırmıştır. Anlıyor musunuz?

İbn Ebi Züeyb ve Halife Ebu Cafer arasında geçen olay ... İmam Şafii (ra) anlatıyor: Bana amcam Muhammed bin Ali anlattı. Dedi ki: Ben Emiru'l-Müminîn Ebu Cafer el-Mansur'un yanındaydım. İbn Ebi Züeyb ve Medine Valisi Hasan bin Ziyad da orada bulunuyordu. Gıfar kabilesinden olan insanlar gelerek Hasan bin Ziyad'ı Cafer el-Mansur'a şikâyet ettiler. Hasan bin Ziyad:

"Ey emiru'l-müminin! Onları İbn Ebi Züeyb'e sor" dedi. Bunun üzerine Ebu Cafer:

"Ey İbn Ebi Züeyh, Gıfaroğulları hakkında ne dersin?" İbn Ebi Züeyb:

"Şehadet ederim ki, onlar devamlı insanların ırz ve namuslarını ayaklar altına alan, onların gıybetlerini yaparak etlerini yiyen ve onlara çokça eziyet eden kişilerdir" cevabını verir. Bunun üzerine Halife Ebu Cafer:

"İştittiniz mi Gıfaroğulları?" der. Gıfaroğulları da:

"Ey müminlerin emiri! Sen İbn Ebi Züeyb'e bir de Vali Hasan bin Ziyad'ı sor" derler. Ebu Cafer:

"Ey İbn Ebi Züeyb! Sen Hasan bin Ziyad hakkında ne diyorsun?" diye sorar. İbn Ebi Züeyb:

"Ben şehadet ederim ki o insanlara haksız davranır, heva ve hevesine uyar" cevabını verir. Ebu Cafer de:

"Ey Hasan! İbn Ebi Züeyb'in senin hakkında ne söylediğini duydun mu? Bu salih bir pir-i fanidir" der. Bunun üzerine Vali Hasan bin Ziyad:

"Ey müminlerin emiri. Bir de bu zata kendini sor" der. Bunun üzerine Ebu Cafer:

"Peki benim hakkımda ne dersin?" diye sorar. İbn Ebi Züeyb: "Ey müminlerin emiri! Beni muaf gör. Şimdi bir şey demeyeyim" cevabını verir. Ebu Cafer:

"Allah hakkı için söyle" diye ısrar eder. İbn Ebi Züeyb de: "Beni Allah'a havale ederek hakkında konuşmamı istiyorsun. Sen kendini tanımıyor musun?" der. Ebu Cafer yemin ederek: "Mutlaka konuşmalısın" der. Bunun üzerine İbn Ebi Züeyb: "Ben

şehadet ederim ki, sen bu ümmetin malını haksız yere aldın ve onları lâıyk olmayanlara verdin. Yine şehadet ederim ki senin kapından çevreye zulüm yayılmaktadır." Bunun üzerine Halife Ebu Cafer yerinden kalkar, İbn Ebi Züeyb'in yanına varır, elini sırtına koyar ve ona şöyle der:

"Allah'a yemin olsun ki eğer ben bu makamda oturmamış olsaydım Fars ve Rumlar burayı işgal ederlerdi ve senin sırtına sopa yağdırırlardı." Buna karşılık İbn Ebi Züeyb de şu cevabı verir: "Ey müminlerin emiri! Ebu Bekir ve Ömer de bu makama oturdular. Topladıkları malları haklı olarak toplayıp eşit bir şekilde dağıttılar ve böylece Fars ve Rumlar'ın kellelerini almaya muvaffak oldular. Onları zelil düşürdüler." Bunun üzerine Ebu Cafer elini çekti, serbest bıraktı, arkasından da şöyle dedi:

"Allah'a yemin olsun ki, doğru söylediğini bilmesem kelleni alırdım."

İbn Tavus ve yine Halife Ebu Cafer el-Mansur arasında geçen olay... İmam Malik bin Enes diyor ki: Ebu Cafer el-Mansur bana ve İbn Tavus'a haber göndererek yanma çağırttı. Ebu Cafer'e geldiğimizde yanında celladı elinde yalın kılıçla ayakta durmaktaydı.

Kesilen kafaların üzerine düştüğü deri de oraya serilmişti. Ebu Cafer'e selâm verdik sonra oturduk. Ebu Cafer dedi ki:

"Ey İbn Tavus, bana biraz nasihat et." Bunun üzerine İbn Tavus içerisinde zalimleri uyaran ve onları tehdit eden âyetleri okudu.

İmam Malik şöyle diyor: "İbn Tavus bu âyetleri okurken boynu vurulduğunda, kanı üzerime sıçramasın diye elbisemi toplamaya başladım. Fakat durum böyle olmadı." Ebu Cafer el-Mansur biraz başını eğip durdu, sonra tekrar başını kaldırıp şöyle dedi:

"Ey İbn Tavus, beni bırak da genel olarak müslümanların idarelerini üzerine alıp da onlara karşı samimi davranmayanlar hakkındaki hadisleri zikret." İmam Malik diyor ki: "Yine ben İbn Tavus'un kanları elbiseme sıçrar diye elbisemi topladım. Tekrar Mansur kafasını eğip biraz düşündükten sonra kafasını kaldırdı ve İbn Tavus'a:

"Mürekkep hokkasını bana ver" dedi. Ebu Cafer nereye giderse hokkasını yanına götürürdü. İbn Tavus hiç hareket etmedi, herhangi bir cevap da vermedi. Tekrar Ebu Cafer aynı şeyi söyledi, o yine cevap vermedi. Sonra ben dedim ki:

"Ey İbn Tavus! Niçin cevap vermiyorsun?" O da dedi ki:

"Ben onun mürekkeple herhangi bir günah işlemeyi yazacağından ve buna benim de ortak olacağımdan korkuyorum. Onun için vermiyorum." Tekrar Ebu Cafer el-Mansur başını yere eğdi ve şöyle dedi:

"Kalkın ikiniz de buradan gidin." İbn Tavus ise ona şu cevabı verdi:

"Biz senden ancak bunu bekliyorduk." İmam Malik diyor ki: "Oradan ayrıлып gittik. İşte o günden beri ben İbn Tavus'un üstünlüğünü hiç unutmadım."

Tekrar âyet-i kerimelerin tefsirine dönersek yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

"Mümin erkekler ve mü'min kadınlar, birbirlerinin Allah için dostudurlar." Mümin kelimesinin manası malumdur. Mümin, Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe, hayır ve şerri ile birlikte kadere iman eden kimsedir. Yüce Allah bu âyet-i kerimede iki sınıfı karşılaştırıyor demiştik. Münafıklar sınıfının karşısında, birbirlerinin velileri olan bir sınıf vardır. Veli; yardım eden demektir, veli; seven demektir, sevilen demektir, veli; bütün sorumluluğu üzerine alan demektir. Bu itibarla velayet, yardımı ve muhabbeti içerir. Bu nedenle bir mü'minin kardeşine yardım edip onu sevmesi üzerine farzdır. İbn Teymiye'nin dediği gibi İslâm kardeşliği bağı, kardeşine yardım etmeyi, onu sahipsiz bırakmamayı, kusurlarını örtmeyi, ihtiyaçlarında kendisine yardımcı olmayı gerektirir. Vele ki bu kardeş senin grubuna, senin bulunduğun cemaate mensup bulunmasın. Çünkü aranızda kardeşlik bağı mevcuttur. Seninle mümin kardeşin arasında İslâm bağı olduktan sonra artık yardımlaşmak için özel bir sözleşme yapılması şart değildir. Böyle bir anlaşma olsa da olmasa da sen mümin kardeşine yardım etmek mecburiyetindesin. Çünkü yüce Mevla: "Müminler birbirlerinin dostlarıdır" buyurmuştur.

Şimdi bizler ile Afgan halkı arasında İslâm kardeşliği bağı bulunmaktadır. Bu bağ bulunduğu sürece bizim onlara yardım etmemiz, onları sevmemiz, onların kusurlarını örtmemiz ve onları sahipsiz bırakmamamız gerekir. Bunu yapmak bizlere namaz, oruç ve diğer farzlar gibi farzdır. Nitekim Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: "Müslüman müslümanın kardeşidir, onu düşmanına teslim etmez, onu zor durumda sahipsiz bırakmaz. Ona haksızlık yapmaz. Kişinin müslüman bir kardeşini küçümsemesi günah olarak kendisine yeter. Her müslümanın diğer müslümana kanı, ırzı ve malı haramdır. Bir Müslüman diğer kardeşi için ancak hayırlı bir tahminde bulunma hakkına sahiptir."

Yeryüzündeki bütün müslümanların Afgan halkına yardım etmeleri, onları sahipsiz bırakmamaları, onların yanında olmaları gerekir. Çünkü İslâmî kardeşlik bunu gerektirmektedir. Bizlerden herhangi birimizin çocuğu ağır bir hastalığa yakalanınca gezmediğimiz hastahane kalmıyor. Hatta bütün mallarımız bitinceye kadar dünyadaki bütün hastahanelere başvuruyoruz.

Afganlılar da bizim kardeşlerimiz ve çocuklarımızdır. Başlarına gelen felâket vahimdir. Onlara da kendi çocuklarımız gibi yardım etmeliyiz. Bu hususta üstad Mevdudi diyor ki: "Tek bir oğlunuzun olduğunu ve bunun da ağır bir hastalığa yakalandığını düşünün. Hiç onu kendi haline bırakıp da gezintiye çıkabilir misiniz? Onu komşunuza emanet edebilir misiniz? Komşunuza:

"Benim hiç vaktim yok, sen bir doktor araştı, benim yaz tatili için Amerika'yı veya İngiltere'yi ya da İsviçre'yi ziyaret etmem gerekir" diyebilir misiniz? Bu çocuktan ayrılmanız kesinlikle mümkün olmaz. Evet, hangisi? Allah'ın dini mi, yoksa senin oğlun mu daha değerlidir? Hangisi daha pahalıdır? Şu anda Allah'ın dini zor durumdadır, sen ise Allah'ın dinini kendi haline terk edip kendi vaktinle uğraşmaktasın. Oğlun şiddetli hastalığa yakalanmış sen, paranı arabalara, apartmanlara harcamakta, oğlunun iyileşmesi için bir kuruş dahi sarf etmemektesin. Oğlunun iyileşmesi için ilaç almamaktasın, ona doktor getirmemektesin. Peki bir insanın tek oğlu için böyle davranması mümkün müdür? Hayır, mümkün değildir. İşte yüce Allah'ın dini de aynı şekildedir!"

Şu anda Afganistan'da sıkıntılı bir dönem yaşanmaktadır. Ölüm kalım savaşı verilmektedir. Yeryüzünden Allah'ın dininin silinmesi istenmektedir. Sen yardım etsen de etmesen de, Yüce Allah'ın dini zafere ulaşacaktır. Fakat sen dinini kime emanet ediyorsun? Ülkenden gelen henüz 18 yaşındaki gençlere mi? Hiçbir maddi güce sahip olmayan, tecrübesi veya sanatı bulunmayan, hikmet nedir bilmeyen gençlere mi? Bu gençlerin Afganistan'a gitmelerine izin veriyor ve diyorsun ki: "Git, Allah'ın dinine dikkat et. Al şu 10 bin riyali sana sadakam olsun." Sadece bununla vazifeni yaptığını mı sanıyorsun? Eğer denizlerden gelen ticaretin bir tehlikeye düşse, yükünü taşıyan vapur batma ile karşı karşıya kalsa onu kurtarmak için ne yapmazsın? Her türlü vesileye başvurarak gemiyi kurtarmak istersin. Yine sen Amerika'daki bir doktorun hanımını iyileşmesinden ümit kestiğin bir hastalıktan kurtaracağını sansan bütün servetini ona feda edersin. Bütün bu davranışların gösteriyor ki senin için malın, çocuğun, ticaretin ve eşin Allah'ın dininden daha değerli ve daha üstün. Sen şu âyeti hiç okumadın mı? Onu oku ve iyi düşün.

"De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, elinize geçirdiğiniz mallarınız, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaretiniz, hoşunuza giden evleriniz, size Allah'tan, Rasulünden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli ise o halde

Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah/asıklar güruhunu hidayete erdirmez." (Tevbe, 24)

Evet bekleyiniz... Şu anda sayılamayacak kadar çok savaş yaralı var. Hangi müslüman tacir gelip diyor ki: "Ben bunlardan iki veya üç tanesini kendi hesabımla götürüp Amerika veya Avrupa'da tedavi ettireceğim. Onların sakatlanma ile karşı karşıya olan gözlerini tedavi ettireceğim, kopan ayaklarına protez ayak taktıracam." Halbuki kan bağından kardeşi olan biri fasık da olsa, isyankâr da olsa, parmağına bir şey isabet ettiğinde bakarsın ki onu uçakla Avrupa'ya götürüyor. Hatta bir mücahidin bir tırnağı kadar değer taşımayan akrabalarına bile böyle yapıyor. İşte âyet bu gibi insanlara sesleniyor ve onlara "bekleyin" diyor. Bununla da yetinmiyor onları fasıklar diye nitelendiriyor. Evet, âyet zikredilen sekiz şeyi Allah ve Rasulüne ve Allah yolunda cihad etmeye tercih eden herkes bu âyetin muhatabıdır. Birakalım başkalarını kendimize bakalım. Ne kadarımız bunu yapıyoruz? Çok azımız bu fedakârlığı gösteriyor. Şimdi bizler ayağı kesilen veya çolak olan bir fasık akrabamızın bile bu halinden ıstırap duyar, onu öyle bırakamayız. Bütün gücümüzle ona yardım etmeye kalkışırız, Hatta ona yardım etmemeyi en büyük günahlardan sayarız. Velez ki bu akrabamız komünist partisinin liderlerinden biri olsun. Fakat Afgan mücahidini kendi başına bırakıyorsun. Buna dair eften püften bahaneler ileri sürüyorsun. "Kardeşim bu gibi yaralılar çok" diyorsun. Söyleyeceğin en güzel kelime bu oluyor.

Dostum! Düşmanları milyonları aşan ve kendi sayıları milyonlara varan ve bu gibi felâketlerle baş başa kalan bu müslümanlara karşı ne yapıyorsun? Niçin böyle basit gerekçelerle meseleyi geçiştiriyorsun? Eğer sana daha fazla ısrar edecek olursak bize şu cevabı veriyorsun: "Vallahi kardeşim, bunlar yardım edilmeye lâyık insanlar değiller. Çünkü bunlar sabah namazına karşı gevşekler veya boyunlarında muska taşıyorlar yahut da zaten ayağı kesik, savaşacak durumda değil."

Ey kardeşim! Senin kan bağından olan kardeşin komünist partisinin lideri dahi olsa onu müptelâ olduğu hastalıktan kurtarmak için her yere göndermeye hazırsın. Böylece bu habis ruhlu insanı kurtaracak ve İslâm'a karşı tekrar savaştıracaksın. Fakat müslüman kardeşine yardıma çağırıldığında ona yardım etmemek için çeşitli bahaneler uyduruyorsun. Niçin bunu yapıyorsun? Çünkü sana göre İslâmî kardeşlik en basit bir kardeşliktir. İslâmî kardeşlik en çok ihmal edilmeye lâyık görülen bir kardeşlik... İman sevgisi en son gelen sevgi... Maalesef çoğumuz bu gibi hisleri taşıyoruz.

Bir kardeşimiz buraya yani Afganistan'a cihad için gelmişti. Bir müddet kaldıktan sonra ülkesine geri döndü ve cihadın problemlerinden Afgan halkının hatalarından bahsetmeye başladı. Ben: "Vallahi bu yaptığın vefakârlığa yakışmaz" dedim. Seni kendi ellerinin içerisine alan ve sırlarına muttali kılan insanların gizli hallerini açığa vurman yiğitliğe ve vefakârlığa sığmaz. Onların ayıplarını açığa çıkarmak ve onları rezil etmek nankörlüktür. Annen ile baban arasındaki on senelik, yirmi senelik veya otuz senelik ayıplarını bildikten sonra sokağa çıkıp onları rezil eder misin? Niçin kendi kendimize merhamet etmiyor, insafli davranmıyoruz?

Halbuki senin annen ve baban, bütün dünyayı terk eden, göç edip cihad etmek için buraya gelen, sabır ve metanetle cihadını sürdüren bu kişilerin ayak tozuna dahi denk değillerdir. Ne yazık ki biz bunu takdir edemiyoruz. Dolayısıyla Afganlıların yardımına

yeteri kadar koşamıyoruz.

Meselâ Arap öğrencilerden ve öğretmenlerden her birisi sadece yaz tatillerinde cihada katılmayı düşünselerdi, tüm dengeler değişirdi. Arap öğrenci, öğretmen, üniversite hocaları tatillerini çeşitli ülkelerde geçiriyorlar. Şu anda onlar Türkiye'yi ucuz buldukları için aileleri ile birlikte üç aylık yaz tatillerini orada geçirmekteler. Çünkü havası temiz, suyu güzel, yemekleri lezzetli. Eğer bu insanlar yaz tatillerinde Türkiye'de harcayacakları paranın yarısını Afgan cihadına verselerdi milyarlarca riyal cihad için gelmiş olurdu. Hatta sadece çocuklarının ve hanımlarının bilet parasını verseler dahi milyarlarca dirhem ve dinar Afgan cihadına ulaşmış olurdu. Ancak İslâm kardeşliği hukuku tamamen unutulmuş ve bizler batıdan gelen öldürücü egoizm ve ferdiyetçi bir sistemi öğrenmişiz. Herkes sadece kendisini ve cebini düşünüyor. Öyle ki, "kendi cebine güven, cebine" diye söylenip durulmaktadır. Cimriliğin, akrabalık bağlarını kesmenin, İslâm kardeşliğini sona erdirmenin tabii bir neticesidir bu. Halbuki yüce Mevlâ: "Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin dostları ve velileridir" buyuruyor.

Bir üniversitede önde gelen profesörlerden ve İslâm davetçilerinden birinin yanına gittim. Onun Afgan cihadı hakkında konuştuğunu işittim ve dedim ki: "Değerli kardeşim. Ben sana bilet parayı vereyim, benimle birlikte Afganistan'a gel, Peşaver şehrini ziyaret et ve cihadı bizzat gözünle yakından gör." Biliyor musunuz bana cevabı ne oldu? "Benim boş vaktim yok ki, orayı ziyaret edeyim." Halbuki o Afgan liderleri Sayyaf, Hikmetyar ve diğerlerinin aleyhinde konuşuyordu. Çok zaman geçmeden baktım ki, aynı kardeş Arap petrol devletlerinden birine gidiyor, orada iki hafta veya bir ay konferans veriyor. Tabii ki buna boş vakit buluyor. Konferans vermeleri için boş vakitleri var, fakat buraya gelmek için hiç zamanlan yok. Çünkü buradaki insanlar onun boş vakitlerinin pahasını ödeyemiyorlar. Bunlar gariban insanlar. Paraları yok. Şayet burada Muhammed bin Suud Üniversitesi veya Medine-i Münevvere Üniversitesi gibi bir üniversite açsak ve bu üniversitelerimizde master ve doktora unvanları verecek olsak binlerce insan buraya gelmek için başvururlar. Üniversiteye kabul edilmek için çeşitli vasıtalar ararlar. Fakat bizler bu mütevazı mescidimizde doktora ve master diplomaları vermediğimiz için bizlere ancak Allah'ın merhameti ile kuşattığı insanlar ve onların da pek azı geliyor. Aslında en büyük diploma âlemlerin rabbi olan yüce Mevlâ'nın cennette vereceği diplomadır. Bize gelen bu insanların pek azı büyük mevki-makam sahipleridir. Çoğunluğu gariban kimselerdir. Çünkü mevki-makam sahipleri vazifesini feda edemez. Boş vakitlerini bu yola harcayabilirler. Hatta boş vakitlerinin de bir bölümünü. Allah hakkı için söyleyin bana, İslâm gibi yüce bir dine boş kalan vakitlerle yardım edilebilir mi? Böyle ciddi bir din bu tür basit yardımlarla hakim olabilir mi?

Bu hususta Said et-Tantavî şöyle demektedir: "Sizler sadece boş kalan zamanlarınızı İslâm davasına harcadınız. Bu sebeple İslâm davası da size içerisinde hiçbir şey olmayan bir boşluk verdi. Hiçbir kimse Allah'ın dininden sorumlu olduğu kadar başka bir şeyden sorumlu değildir. Buna rağmen Allah'ın dinine karşı olan sorumluluğumuzu çok basite almaktayız. Meselâ ben Afganistan'a yardım toplarken diyordum ki: "Sizler Afganistan'a küçük bir kızınıza yaptığınız masraf kadar infakta bulunun. Eğer bunu yaparsanız bir çok şey değişecektir." Fakat müslümanların bunu dahi yapamadıklarını gördük. Halbuki yüce Mevlâ: "Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin dostlarıdır" buyuruyor. Ayrıca müminlerin iyiliği emredip kötülüğe mani olduklarını beyan ediyor. Ne yazık ki, bugün İslâm ümmeti iyiliği emredip kötülüğe mani olmayı tamamen bırakmıştır. Halbuki mutlaka iyiliği emredip yine kötülüğe engel olmak gerekir. Bunlar İslâm toplumunun vazgeçilmez prensiplerindendir. İnanır mısınız, bugün İslâm ümmeti herhangi bir mesele hakkında iyiliği emredip kötülüğe mani olsalar kendilerine büyük zararlar gelmeden önce

başarılı olurlar. Meselâ Afgan cihadı hakkında iyiliği emredip kötülüğe mani olma Arap memleketlerinde hiçbir kimsenin güvenliğine tehlike düşürmemektedir. Bu ne kralların tahtlarını sarsar, ne de başkanların kürsülerini elinden alır. Bilakis bunların koltuklarını himaye edebilir. Çünkü Afgan cihadı komünizm dalgasının son barajıdır. Bu baraj da yıkılırsa komünizm dalgası Arap körfezine kadar ulaşacaktır. Komünizm dalgası önünde Kandahar ile Arap Körfezi arasında sadece Afgan cihadı bulunmaktadır. Bu baraj da yıkılırsa komünizm bir tek günde Arap Körfezi'ne ulaşır. Belucistan komünizmin önünde mukavemet edemez. Çünkü bu bölge tümü ile komünistleşmiştir. Dolayısıyla Kandahar'dan Kuvetta ve Kuvedr'a kadar yol açık gibidir. Komünist Rusya'nın önünde duracak herhangi bir engel yoktur. Bunlar tek bir günde Arap Körfezi'ne ulaşırlar. Evet, Ruslar'ın önünde ancak başları açık, ayakları yalınayak ve kendilerine seyahat tezkeresi kadar para vermediğimiz bu gariban mücahidler durabilir. Hatta kendilerine indirimli bir bilet parası dahi vermediğimiz bu kahramanlar durabilir.

İşte bizler Arap alemindeki yetkililere iyiliği emredip onları kötülükten sakındırsak, onları hakka davet etsek, onlar Afgan cihadı için her şeyi yapabilirler. Afgan mücahidlerine tanklar, uçaklar ve toplar alabilirler. Fakat onlar kendi halklarından hiçbir kıpırdama ve baskı görmemektedirler. Çünkü onlara karşı iyiliği emretme ve kötülüğe mani olma müessesesi işletilmemektedir.

Irak yönetimi, Afganistan'a gizli olarak yardım toplayan beş genci sadece yardım toplama suçundan dolayı idam etti. Bunlar üniversite ve lisede okuyan filiz gibi gençlerdi. Suçları neydi? Sadece Afganistan'a yardım toplamak... Tabii ki, Saddam bunları idam ederken halkından korkmuyordu. Çünkü onlar iyiliği emredip kötülüğe mani olma vazifesini ifa etmemektedirler. Buna karşı basit bir cesaret bile gösterememektedirler. Halbuki iyiliği emretme ve kötülüğe mani olma vecibesinden vazgeçmek mümkün değildir. Bu İslâm toplumu için su ve ekmek kadar, hatta daha fazla zorunludur.

Diğer yandan iyiliği emredip kötülüğe mani olmanın şartları vardır. Bunları şu şekilde özetlemek mümkündür:

1. İhlas:

Şeytanla âbid bir kimsenin hikâyesini biliyorsunuzdur: İnsanların etrafında dolandıkları ve ziyaret ederek adak adadıkları bir ağaç varmış. Âbid bir adam bir gün baltasını alır ve bu ağacı kesmek için yola çıkar. Şeytan ona der ki:

"Nereye gidiyorsun?" O da:

"Ben filan ağacı kesmeye gidiyorum" der. Şeytan:

"O ağacı kesme" der. Abid:

"Keseceğim" diye ısrar eder ve şeytanla dalaşır. Abid şeytanı yıkar. Şeytan yenik düşer.

"Seninle bir anlaşma yapalım, sen bu ağacı kesmekten vazgeçeceksin, ben de her gün yastığının altına bir altın dinar bırakacağım ve sen de bu altın dinarı fakirlere infak edeceksin" der. Abid,

"Peki" der. Birinci gün uyandığında yastığının altında bir dinar altını bulur. İkinci gün aynı şekilde bir altın daha bulur, üçüncü gün ise, yastığı kaldırır bakar ki yastığın altında hiçbir şey yok. Hemen baltayı alır ve yola çıkar. Yolda yine şeytanla karşılaşır.

Şeytan;

"Nereye gidiyorsun?" der. O:

"O ağacı kesmeye gidiyorum" der. Şeytan:

"Onu kesemeyeceksin" der. Abid:

"Keseceğim" der. Şeytan:

"Hayır, kesemeyeceksin" der ve şeytani ile âbid dalaşmaya başlarlar. Bu defa şeytan onu tutup savurur. Bu sefer âbid yenik düşer. Bu kez şeytan ona der ki:

"Sen o ağacı bundan önce Allah rızası için kesmek istiyordun, fakat şu an onu kendi nefsin için kesmek istiyorsun, işte bu nedenle ben senden daha kuvvetli oldum ve seni yendim." Amellerin Allah rızası için olması ve ihlaslı olarak yapılması şarttır.

2. İyiliği emreden kişi iyiliğin ne olduğunu bilmek zorundadır.

Şer'î hükmü bilmesi gerekir. O konudaki fıkıh âlimlerinin farklı görüşlerini incelemiş olması icab eder. Senin kabul ettiğin âlime muhalefet ederek başka bir âlime tabi olan insana itiraz etmen caiz değildir. Bu, tüm İslâm âlimleri arasında ittifakla belirtilmiştir. Örneğin ayakta yiyen veya ayakta bir şey içen bir kimse görüldüğü zaman ona: "Otur, otur" diye bağırma. Fakat bunun aksi yapılıyor. Böyle biri görülünce: "Otur da ye" diye bağırılıyor. O kişi de sana yaklaşır: "Niçin böyle diyorsun?" diye soruyor. Sen de ona diyorsun ki: "Eğer müslüman isen ayakta yediğini kusman gerekir. Çünkü: "Kim ayakta su içerse oturup onu kussun" buyurulmuştur.

Peki kardeşim, sen bu delillerini kendine göre söylüyorsun, ama ayakta su içmenin hükmünün aslında ne olduğunu biliyor musun? Gel birlikte bu husustaki hadisleri gözden geçirelim ve görelim ayakta su içmek haram mı? Yoksa tahrimen mekruh mu veya tenzihen mekruh mu? Ondan sonra konuşalım.

İbn Hacer el-Askari'Fethu'l-Bari'de, ayakta yemek yemenin tenzihen mekruh olduğunu söylüyor. Buna mukabil Hz. Ali Kûfe'de Babu er-Rahbe denen yerde özellikle ayağa kalkıp su içmiştir. Bir kısım insanlar ona bunu hatırlatınca şu cevabı vermiştir: "Bazı kişiler ayakta su içmeden kaçınıyorlar. Halbuki ben Rasulullah'ın ayakta su içtiğini gördüm ve ona uyuyorum."

Hülâsa kardeşim, senin emrettiğin şeyin ne olduğunu önce öğrenmen, daha sonra onu emretmen ve ona muhalif olan şeylere karşı çıkman gerekir. Aksi taktirde şu örnekte zikredilen kişi gibi olursun:

Bir cahil insan hristiyan biri ile yolda karşılaşır ve ona der ki:

"Gel müslüman ol." Hristiyan da o cahile der ki:

"Güzel ama gel biraz tartışalım, ondan sonra söyle." Fakat cahil adam ona: "Hayır mutlaka müslüman olacaksın, yoksa seni keserim" der. Hristiyan:

"Peki eve gidip bunu biraz konuşalım" der. Cahil ona: "Vallahi müslüman ol, yoksa seni keseceğim" diye diretir. Hristiyan ona:

"Peki ben müslüman olmak istiyorum. Şu an ne yapayım?" diye sorar. Cahil de ona:

"Vallahi bilmiyorum" diye cevap verir.

Hem adamı kesmekle tehdit ediyor, hem İslâm'a girmenin nasıl başlayacağını bilemiyor.

Hülâsa iyiliği emreden iyiliğin ne demek olduğunu bilmesi, kötülüğe mani olanın da kötülüğün nelerden ibaret olduğunu bilmesi gerekir. İyiliği hikmetle, yumuşak sözlerle emretmesi, katı ve sert bir şekilde karşı tarafa iletmemesi gerekir. Çünkü karşıdaki insanı manevi yönden bir hasta kabul edeceksin, kendini de onu tedavi eden bir doktor. Devamlı doktorların hastaları lütufla, merhametle, şefkatle, sevgiyle tedavi etmeleri ve ona böyle davrandıklarını hissettirmeleri gerekir.

Şimdi kişi hasta ise ve yüzüne karşı her öksürdüğünde ona bir tokat vurursan, sen onu nasıl tedavi edeceksin? Bunun hikmeti nerede kalır? Merhameti ne olur? Sözlerin en doğrusunu söyleyen yüce Mevla davet metodunda bizlere şunu öğretmektedir: "Ey Peygamber! İnsanları Rabbinin yoluna, hikmetle ve güzel öğütle davet et. Onlarla en uygun şekilde mücadele et. Şüphesiz ki Rabbin yolundan sapanı çok iyi bilir, doğru yolda yürüyenleri de çok iyi bilir." (Nahl, 125)

Diğer bir âyet-i kerimede Uhud savaşında yerlerinde kalmayıp müslümanların mağlubiyetine yol açan okçulara karşı Rasulullah'ın nasıl hikmetli davrandığı beyan edilerek buyuruluyor ki:

"Eğer kaba, katı kalpli olsaydın, elbette etrafından dağılır giderlerdi. Bu itibarla onları bağışla ve onlar için Allah'tan mağfiret dile; işlerinde de onlara danış..." (Âli İmrân, 159)

Evet, yüce Allah bunu Hz. Muhammed (sav)'e buyuruyor. Bizleri de onun numune şahsiyetinden ilham almaya sevk ediyor.

Bir defasında bir kişi Halife Harun Reşid'in yanına varır ve ona:

"Ben sana nasihat edeceğim ama çok ağır konuşacağım, buna katlan" der. Harun Reşid de ona:

"Hayır bunu yapamazsın. Çünkü Allah senden daha hayırlısını, benden daha kötüsüne peygamber olarak göndermiş, yani senden hayırlı olan Musa'yı, benden daha kötü olan Firavun'a göndermiş ve Musa'ya demiştir ki: İkiniz de Firavun'a gidin. Çünkü o pek azdı. Ona yumuşak sözler söyleyin, ola ki öğüt alsın veya korksun." (Taha, 44)

Fakat sen insanlara karşı kaşlarını çatıp yüzünü ekşitirsen ve bunu da iyiliği emredip kötülüğe mani olduğun için yaparsan, insanlar ne seni görmek isterler, ne de hikmetli sözünü dinlemek. Senin iyiliğini de istemezler, kötülüğünü de. İnsanlar senden gülümser bir yüz beklerler. Çünkü Allah Teala'nın da buyurduğu gibi: "Müminler birbirlerine karşı mütevazı, kâfirlere karşı ise azizdirler." (Maide, 54) "Müminler kâfirlere karşı sert, kendi aralarında merhametlidirler." (Fetih, 29) Ne yazık ki bugün insanımız tam tersinedir, mü'minlere karşı pek cesur ve dehşetli, kâfirlere karşı ise yumuşak ve merhametli. Böyle yaparsan, hiçbir mü'min kardeşin senden bir şey almaz.

Bir kardeş, bir topluluğun içinde şerefli, üstün ve yaşlı biri olan bir şahsa gençlerin çok katı davrandıklarını müşahade etmiş ve şunları söylemişti: "Subhanallah! Vallahi bizler Baas Partisi'ne mensup olanlara nasihat etmek istediğimizde onların hislerini yaralamamak için en yumuşak kelimeleri seçiyoruz. Peki bu şerefli ve yaşlı başlı insanlara karşı nasıl davranmalıyız? Bunlara nasıl bu şekilde sert davranılabilir? Halbuki yüce Mevlâımız Peygamber Efendimiz'e: "Şayet sen sert ve katı kalpli biri olsaydın elbette-ki onlar çevrenden dağılıp giderlerdi. Onları bağışla ve onlar için Allah'dan af dile" buyuruyor. İşte mü'minler iyiliği emr ederken böylece hikmetli ve yumuşak bir şekilde tebliğde bulunmalıdırlar."

Ancak bir kısım zorba, zalim ve insafsız insanlar vardır ki bunlara karşı sert çıkmak ve önlerinde hakkı haykırmak gerekir. Çünkü yumuşak davranmak bunlara fayda vermez. Yine bazı tağutlar vardır ki bunlar Acem (İran) halılarına benzerler. Kendisini ne kadar çok çiğnersen o kadar güzelleşir ve değeri artar. Binaenaleyh bir davetçi müslüman haramları işleyen, kanları akıtan, malları yağmalayan, İslâm'a karşı ulu orta savaş açan bir tağutla karşılaştığı zaman mütevazı davranması isabetli değildir. Bunlara karşı vakarlı ve izzetli olmak gerekir. Kibirliye karşı kibir göstermek sevaptır. Çünkü bunlar yeryüzünde böbürlenen insanlardır. Onların kibir ve gururlarını kırmak için onlara karşı vakarlı ve aziz olman gerekir. Bu münasebetle, Mısırlı müslüman hanımların önderliğini yapan Hacı Zeynep Gazali'yi tanımak gerekir.

Ben bu hanımın aziz ve celil olan Allah'a dayanarak izzet ve şerefini kararlılıkla korumasını cidden takdir ediyorum. Kendisi takdire şayan bir hanımdır. İçinde yaşadığımız asırda bu kadından Allah'a daha çok tevekkül eden ve Allah'ın azizliğini yansıtan birisini görmedim. Bu hanım Mısır mahkemeleri huzurunda hayret uyandıran şerefli tavırlar takınmıştır. O, Mısırlı büyük zengin Salim oğlu Salim'in hanımıdır. Bu zatın Mısır, Kahire'deki Kral Fuad Caddesi'nde birçok mağazaları bulunmaktadır. Zeynep Gazali Mısır'da Müslüman Kadınlar Derneği'ni kurmuş, toplantılarını bizzat kendi evinde yürütmüştür. Fakat Mısır yönetimi bu hanımı tutuklamış, kocasını da mahv u perişan etmiştir. Bütün mallarına, şirketlerine ve servetine el koymuşlardır. Milyonlarca cüneyhe sahip olduğu halde hepsini almışlar, elinde sadece 50 bin cüneyh bırakmışlardır.

Bu hanımın ailesi mahkemede kendisini savunmak için avukat tutmuştur. Mahkemede davanın duruşması şu şekilde seyretmiştir. Mahkeme heyeti:

"Bu kadın çantasında patlayıcı maddeler taşıyormuş" diye ithamda bulunurlar. Zavallı avukat da:

"Bu kadın çantasında sadece ruj ve diğer makyaj malzemelerini taşıyordu. Bunun bomba taşıması mümkün değildi" şeklinde savunmada bulunur. Bunun üzerine Hacı Zeynep Gazali sinirlenerek avukata:

"Be şuursuz adam, sus! Kes sesini! Zeynep Gazali çantasında ruj taşıyor mu? Bu kafası çalışmayan eşekten vekâletimi alın. Bunu mahkemenin dışına çıkarın" diye cevap verir. Diğer yandan savcı suçlamaları sürdürerek Zeynep Hanım'a şöyle der:

"Sen Abdunnasır için: "O Ebu Cehil'dir" demişsin, doğru mu?" Zeynep Gazali:

"Evet doğru. Fakat ben bunu söylediğim için üzgünüm. Çünkü o sadece bir cahilin babası olan Ebu Cehil değil, o cahillerin babası Ebu Cehil'dir." Savcı ona:

"Sen Abdunnasır'a daha başka adlar da takmışsın, doğru mu?" diye sorar. Zeynep Gazali:

"Evet. Ben ona sinek adını takmıştım. Sonra bu isimden vazgeçtim. Çünkü ben sahih bir hadiste: "Sineğin bir kanadında mikrop, diğer kanadında da panzehir" olduğunu okudum. Bu adamda ise panzehir diye bir şey yoktur." Savcı Zeynep Hanım'a:

"Senin ona taktığın en son isim ne?" diye sorar. Zeynep Hanım da:

"Ben ona bostan korkuluğu ismini taktım." Tabii ki mahkeme cevapları tescil ediyor ve derhal Abdunnasır'a aktarıyordu. Tekrar savcı Zeynep Gazali'ye: "Allahuekber, Allahuekber. Kırk milyon bir korkuluk sopası ile mi idare ediliyor?" der. Zeynep Gazali de:

"Evet, kırk milyon bir sopa ile idare ediliyor, sopa da dış devletlerden idare ediliyor." Bunun üzerine savcı Zeynep Gazali'nin idam edilmesi talebinde bulunur ve mahkeme Zeynep Gazali aleyhine 25 yıl ağır hapis cezası verir. Zeynep Gazali ise:

"Bu ceza İslâm meşalesinin ve sancağının yücelmesi içindir, bu ceza tevhid bayrağının dalgalanması içindir. Allahuekber, Allahuekber" şeklinde mahkemeyi inletir. Zeynep Gazali'nin bu gibi tavırlar takındığı dönemde bütün dünya Abdunnasır'ı konuşuyordu. Doğu ve batıda bulunan krallar ve cumhurbaşkanları onu hesaba katıyorlar, hatta bazıları onun adım duyunca titriyordu. Arap âleminde devrim meydana getirecek insanlar Nasır'ın yanında eğitiliyor ve bölgelerinde yapacakları devrimlerin hazırlıklarını burada öğreniyorlardı. İşte Zeynep Gazali böyle bir anda bu gerçekleri haykırmıştı. Onun için o, şayan-ı tadtir bir hacı ablamızdır.

Seyyid Kutup da idam hükmünü işittiğinde; "Allah'a hamd olsun, 25 yıldır, bu sonuca, şehadete ulaşmak için mücadele etmiştim"

demiftir.

Zeynep Gazali mahkemeden çıktığında dışarıda bekleyen televizyon kameramanlarını ve gazetecileri görür. Farkında olmaksızın onlara saldırır ve: "Ey her sofraya konan yiyiciler... Ey tağutlara tapanlar... Ey karanlıkların ayakları altında yaşayanlar... Sizler kendinizden utanınız" der. Daha sonra polisler tarafından Zeynep Gazali tutulur, polis arabasına bindirilerek kalacağı zindana götürölür.

Vakıa Zeynep Hanım'ın hayatı pek uzundur. Hayat safhalarından bir bölümünü anlatıyorum. Yine bir defasında Mısır istihbarat müdürü ona:

"Ey hacı anne, bize nasihat et!" der. Hacı Zeynep de ona: "Ben sana şu an üzerinde oturduğun koltuğu terk etmeni, evine gitmeni tavsiye ederim" cevabını verir. Subhanallah! O, bir hanım, ama herkes onun ciddiyet ve vakarından çekiniyor. İstihbarat müdürü bile ona işkence ettirmesine rağmen önüne oturduğunda ondan utanıyor. Bu kadını yargılıyorlar, hapsediyorlardı ama karşısına geçince de ondan utanıyor ve mahcubiyet hissediyorlardı. Evet bu kadın Mısır yöneticilerinin makam ve mevkilerini sarsmıştı. Mısır'da adeta deprem meydana getirmişti.

Mervan Hadid

Hayran olduğum diğer bir şahsiyet de merhum Şeyh Mervan Hadid'dir. Şeyh Mervan Hadid'i ve mücadelesini daha önceden zikretmiştik. Bu zat Mısır istihbaratını hayli yormuştur. Bir kişi gece gündüz bunu takip etmekle görevlendirilmiştir. Öyle ki her gittiği yere gidiyor, her bindiği vesaite biniyormuş. Mısır'da toplu taşıma araçları oldukça kalabalıktır. Bir insan otobüse binmek istediğinde kapının ağzındaki demirleri yakalayabilmesi için mutlaka yerden yukarı atlaması gerekir. Çünkü bizzat kapının ağzında en az dört-beş kişi bulunmaktadır. Otobüs uzaktan gelince herkes otobüsün içine nasıl atlayacağına dair hazırlığa geçer. Şeyh Mervan'da kendisini takip eden istihbarat memuru arkadaşı (!) ile birlikte otobüse zıplama hazırlığına geçerler. Bazen Şeyh Mervan önce biner, onu takip edenin elinden yakalayıp otobüse bindirirdi. Bazen de istihbarat memuru önce biner, Şeyh Mer-van'ın elinden tutar, onu otobüse çekerd. Çünkü bunlar birbirlerinden ayrılmayan ikizler gibiydi. Şeyh Mervan her gittiği yerde arkasında bunu görüyordu. Ondan kurtuluş yoktu. Bu nedenle Mısır otobüslerine binme gibi zor durumlarda birbirlerine yardımcı oluyorlardı. Hatta bazen Şeyh Mervan daha önce binip istihbarat memuru bitlemeyince onun elinden tutup aşağıya indiriyordu ve ona "ikinci araba ile gideriz" diyordu.

Bazen de Şeyh Mervan otobüse ücret öderken "al, bu bir kuruş benden, bir kuruş da şu istihbarat memurundan" diyordu. Milletin huzurunda bunun kim olduğunu söylemekten çekinmiyordu. Aslında bu durum o memur için de bir zilletti.

Şeyh Mervan Suriye'ye döndü. Mısır lideri Abdunnasır da o sırada Suriye'yi ziyaret ediyordu. Suriye, Nasır'ı "memleketler fatihi" olarak karşıladı. Bu, Mısır ile Suriye'nin birleştiği tarihe denk gelmişti. Şeyh Mervan Hadid caddenin kaldırımında bulunuyordu. Abdunnasır'ın bindiği araba çok yavaş bir şekilde halkı yararak gidiyordu. Şeyh Mervan'm yanına yaklaşıncı o Nasır'a: "Haydi defol, Allah sana lanet etsin" dedi ve Nasır'a sert bakışları ile baktı. Hemen ertesi gün Abdunnasır sosyalistleri eleştirir mahiyette konuştu. Abdunnasır Şeyh Mervan'ı sosyalist biri zannetmişti. Çünkü Abdunnasır sosyalizm hayranlarının mallarına el koyun-, ca bu defa sosyalistler Nasır'ın aleyhine dönmüşlerdi.

Sene 1964'tü. Bu tarihte Baas Partisi mensupları ve Nusayriler Suriye'de iktidarı ellerine geçirdiler ve müslümanlara karşı savaşa girdiler. Öyle ki Şam Radyosu'ndan şunları söylüyorlardı: "Ben Baas Partisinin ortağı olmayan bir Rab olduğuna iman ettim." Araplığın da bir benzeri olmayan tek din olduğuna inandım." Şeyh Mervan tüm bu manzaraları görüyordu. Hama kentinde Baas Partisi'nden veya Nusayriler'den olan bir öğretmen sınıfın tahtasına İslâm'a saldırır mahiyette yazılar yazdı. Öğrencilerden biri kalkıp hocayı dövdü. Bütün talebeler o öğrenciyi destekleyip hocayı linç ettiler. Bunun üzerine jandarma komutanı geldi, hocayı öldüren öğrenciyi orada öldürdü. Şeyh Mervan da Hama'daki Sultan Camii'ne gitti. Orada: "Öğrenciyi öldüren subay buraya mutlaka getirilsin, ona kısas uygulayacağız" dedi. Bunun üzerine Suriye tankları camiye sardılar. Mervan'm çatışmada kararlı olduğunu görünce ona: "Öğrenciyi öldüren subayı sana vereceğiz, ona kısas uygula" dediler. Mervan ise: "Hayır bu yeterli değil. İslâm ile hükmedeceksiniz" diye diretti. Bunun üzerine toplar camiye dövmeye başladı. Camideki gençler de tabanca ve bombalarla Şeyh Mervan ile birlikte onlara karşılık verdiler. Nihayet toplar camiye onların üzerine yıktı.

Kamalıların bize anlattığına göre caminin altından cesetleri çıkarırken tekbir sesleri işitmişlerdir. Şeyh Mervan da bu enkazlar altında kalıp ölmeyenlerden biridir. Nihayet bunu Şam'da yargılamak üzere mahkemeye götürürler. Mahkeme reisi Nusayri mezhebinden olan Salah Cedit idi. Aslında bu zat Hafız Esad'm iktidara gelmesi için zemin hazırlayan biridir. Orduda Nusayrîlik mezhebine mensup olan insanların önderliğini bu yapıyordu. Mahkemenin ikinci hakimi ise ordu komutanı Mustafa Talaş'di.

Mustafa Talaş sözde Sünni idi. Mervan Hadid'e:

"Niçin devlete karşı silahlı isyana kalktın?" diye soruldu. Mervan Hadid:

"Salah Cedit isminde Nusayri bir it var. Bir de Mustafa Talaş isminde sözde Sünni olan bir köpek var. Bunlar memleketten İslâm'ı silmek istiyorlar. Bizim bunu kabullenmemiz mümkün değildir. Biz buna boyun eğemeyiz" cevabını verdi. Bunun üzerine devrim polisleri onu öldürmek için hücumla geçtiler. Fakat mahkemede yabancı basın mensupları bulunuyordu. Onlar devrim polislerine engel oldular. Ti ki memlekette yargı ve hukuk özgürlüğü bulunduğu söylensin (!) Mahkeme reisi Mervan'a: "Sen uşaksın" dedi. Mervan da:

"Evet ben âlemlerin Rabbi olan Allah'a uşağım. Fakat senin partinin lideri başkalarına uşak. Partinin lideri hristiyan Michel Aflek'tir. Bu adam, Mısır tağutu Abdunnasır'dan 79 bin cüneyh almıştır" cevabını verdi. Mahkeme reisi Şeyh Mervan'a: "Siz Muhammed Hamid bizimle beraber diyorsunuz. Halbuki Muhammed Hamid size ateş püskürüyor, sizi sevmiyor" dedi.

Mervan da ona şu âyeti okudu:

"Eğer senden yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter, O'ndan başka hiçbir ilah yoktur. Ben O'na tevekkül ettim. O, yüce arşın Rabbidir." (Tevbe, 129) Mervan bu sözleri ile kendisini yargılayanlara adeta kaleşnikof kurşunları sıkıyor, havan topları ile bombalıyordu. Mahkeme Mervan'a bir kısım gençlerle birlikte idam

kararı verdi. Onlar gülümseyerek birbirlerini tebrik ettiler. Diğer bir kısım gençlere de beraat kararı verdi. Bunlar ise ağlamaya başladılar. Yabancı basın mensupları:

"Niçin şunlar gülüyor ve şunlar da ağlıyorlar?" diye sordular. Mahkeme yetkilileri onlara:

"İdam edilenler cennete gireceklerinden dolayı seviniyorlar, beraat kararı alanlar ise cennetten mahrum edildiklerinden dolayı ağlıyorlar" cevabını verdiler.

Vallahi bizzat Şeyh Mervan bana şunu dedi: "Allah'a yemin olsun ki benim hayatımın en mutlu günleri o idam kararının infaz edilmesini beklediğim günlerdi. Çünkü bizler artık kendimizi ahirete gitmiş, cennette bulunan insanlar olarak hissediyorduk.

Mervan Hadid konu ile ilgili basit de olsa bir şiir yazmıştır. Bu şiiri devamlı gençler okurlar. Şiirin başında şu ifadeler geçmektedir: Yarın ruh bedenden ayrılıp güneş gibi doğacaktır Ve Allah'la vaad ettiği şekli ile karşılaşacaktır.

Mervan Hadid bunları söylemiştir. Daha sonra mahkemede adı geçen Şeyh Muhammed el-Hamid o zaman devlet başkanı olan Emin el-Hafız'a gider ve ona:

"Sen ne yapıyorsun? Mervan Hadid'i idam mı etmek istiyorsun? Bunu yaptığın takdirde Hama şehrinin susacağı mı zannediyorsun? Hama ayaklanır, bir daha da susmaz" der. Bunun üzerine Emin el-Hafız:

"Peki görüşün nedir?" diye sorar. Şeyh Muhammed el-Hamid:

"Sen onu serbest bırak" der. Emin el-Hafız:

"Git, sen onu kendi elinle hapishaneden çıkar" der. Muhammed el-Hamid hapishaneye gider ve onlara: "Haydi yavrularım çıkın dışarıya der" Çünkü bu çocuklar Hama'da Şeyh Muhammed el-Hamid tarafından yetiştirilmiş insanlardır. O bunları Hama'daki Sultan Mescidi'nde eğitmiştir. Aslında Şeyh Muhammed el-Hamid, zamanının seçkin alimlerindendi. Hem takva sahibi idi, hem bil-

gili idi, hem mücahid, hem de âbiddi. Dini uğrunda her türlü tedbire başvurur, hakkı söylemekten de geri durmazdı. İşte bu zat gidip onları hapishaneden çıkardı. Biliyor musunuz onların ilk cevapları ne olmuştu: "Allah seni affetsin, bizi cennetten mahrum eyledin."

Şeyh Mervan çıktıktan sonra Suriye'deki İslâm aleyhtarı haller gitgide arttı. Nihayet 1973 yılında Suriye Cumhurbaşkanı Hafız Esed "Suriye'nin resmî dini İslâm'dır" şeklindeki maddeyi vb. maddeleri Suriye Anayasası'ndan çıkardığını ilan etti. Bunun üzerine Suriyeli müslümanlar ayaklandı. Şeyh Mervan tekrar alevlendi. Mescitte bir hutbe irad etti ve insanlara şöyle seslendi: "Öleceğine dair kim benimle biatleşiyor?" Mervan konuşmaya başlayınca insanlar yavaş yavaş camiden sıvışmaya başladı. Birinin arkasından diğeri çıktı. Özellikle meşhur hocaefendiler bunu başlattı.

Hama halkı dinlerine karşı çok gayretli ve çok titiz olduklarından dolayı bu manzaraya katlanamadılar. İçlerinden biri tabancayı çekip caminin içinde ateş etti. Aslında ben kimin ateş ettiğini biliyorum. Hâlâ ateş seslerini ve ateş edeni kaydeden bant bizde mevcut. İşte bu hutbeden sonra Şeyh Mervan Şam'a gidip yeraltına çekildi, devletle savaşmak üzere cihad hazırlığı yapmaya girişti. Bu maksatla silah ve bomba biriktirmeye çalıştı. Fakat daha önce kendisi ile beraber olan bütün insanlar onu yalnız bıraktılar. O da: "Ben tek başıma bu devlete karşı savaşacağım" dedi ve ısrar etti. Vallahi bu adam çok garip birisiydi. O kadar garip ki, bir devlete karşı savaş açmaktan gözünü kırpıyordu. Ben onu son gördüğüm zaman da yüzüne baktım. Onu dünyada yaşayan bir insan olarak görmedim. Onun yüzünde şehadet nuru parlıyordu. Bana söylediği ilk söz şu idi: (O beni iyi tanıyordu. 1969-1970 yılları arasında bize gelmişti). "Ey Ebu Muhammed! Sen cenneti özlemedin mi?" Kafamı kaldırıp ona baktım. Ne acayip bir adam. Eh... O nerede, biz neredeyiz?

Hülasa istihbarat mensupları Şeyh Mervan'ın yerini tesbit ettiler. Kaldığı dairenin etrafını kuşattılar. Hoparlörlerle binada kalanlara: "Sayın vatandaşlar, içinde Irak'lı bir istihbarat ajanı

bulunuyor. Onu kovun, biz onu tutuklamak istiyoruz" şeklinde ilan etmeye başladılar. Bu sırada Suriye ile Irak'ın arası açılmıştı. Halbuki daha önce Suriye yönetimi Irak istihbaratına toz mu kon-dururdu? Şeyh Mervan da kendi hoparlörü ile onlara şu cevabı verdi: "Ey insanlar! Bizler müslümanız. Irak istihbaratı mensubu değiliz. Ey polisler, ey askerler, ben size 15 dakika mühlet tanıyorum. Derhal buradan çekilin. Aksi taktirde sizinle savaşacağım." O sırada Şeyh Mervan'ın Hama'dan gelen talebelerinden biri kendilerine mütevazı yiyecekler almak için apartmandan dışarı çıktı. Bu gencin arka cebinde bağ bıçağı bulunuyordu. Hamaklar arka ceplerinde bu tür bıçaklar taşırlar. Bıçak hem hafiftir, hem de bir hamlede bir koyunu kesebilecek güçtedir. Hülasa bu genci yakaladılar, polis arabalarından birinin yanına götürdüler. Çocuğu altı kişi çember arasına aldı. Çocuk elini bıçağına attı, altısının da karnını yarıp kaçtı. Bunun üzerine uyarı sirenleri çaldı. Çocuğu kovaladılar, çocuk kendisim bir duvardan aşağı attı, kaçıp kurtuldu. Sonra çocuk Ürdün'de bize geldi. Allah onu o tağutlardan sağ salım kurtardı. Vallahi bunlar çok acaip gençlerdi. Sanki bakışlarından cennet isfekleri dökülüyordu. Gerçekten söylediklerinin eri çıktılar. Bu gencin olayından on beş dakika sonra bombalar Mervan Hadid'in evine yağmaya başladı. Mervan Ha-did düğün yapmasına rağmen hanımı ile zifafa girmemişti ve ona şöyle demişti: "Ben hayatımın sona ereceğini hissediyorum. Seni dul hanım olarak bırakmak istemiyorum." Hanımı birkaç gün yanında bekledi. Mervan ona: "Bekle bakalım, sonunda ne olur?" diyordu.

Artık toplar evin üzerine yağmaya başlamıştı. Apartmanın içinde Mervan ve iki arkadaşı bulunuyordu. Tabii ki çevrede binlerce polis ve asker vardı. Helikopterler, apartmanın üzerine komando askerleri indirdiler. Fakat Mervan Hadid'in bulunduğu yere girmeye hangi kahraman cesaret edebilirdi ki? Merdiven'den yukarı tırmanmak istediler, Mervan Hadid merdiveni havaya uçurdu. Çarpışmalar sürekli devam etti. Öğlen vakti cepheleleri bitmişti. Öğlenden ikindiye kadar tam bir sükunet devam etti. Fakat hiç kimse içeri girmeye cesaret edemiyordu. Hatta dama indirilen komandolar bile... İkindiden sonra mücahidlerin elinde bir merminin dahi kalmadığını anlayanca daireye girdiler, Şeyh Mervan kolundan yaralanmıştı. Onu tulup hanımı ile birlikte tekrar hapishaneye götürdüler. Mahkemeye getirildiğinde rejimin uşakları olan subaylar mahkeme salonunu doldurmuştu. Bunların arasında hava kuvvetleri komutanı Naci Cemil ve savunma bakanı Mustafa Talaş da vardı. Mervan Hadid bunları görünce: "Be köpek Naci! Sen hâlâ yaşıyorsun öyle mi? Mustafa Talaş da yanında. Ben gençlere ilk savaşa başladıklarında sizi öldürmelerini tavsiye ettim. Çünkü sizler ırzlarımızı lekeleyen, mallarımızı yağmalayan, adamlarımızı, çocuklarımızı kesen bu Nusayriler'in köpekliğini yapıyorsunuz. Ey Nusayriler! Ben gençlere sizden en az 5000 subayı öldürmelerini tavsiye ettim" diye bağırıldı. Bunu duyan ordu komutanı Naci T!emil görenlerin şehadeti ile korkusundan titremeye başladı ve gayr-i ihtiyarî şöyle dedi: "Bırakın bunu, bu mecnun."

Bu hadiseyi bana bizzat gençler anlattılar. Bir defasında Hafız Esed onunla bizzat ben görüşmek istiyorum diyerek hapishaneye gider ve ona:

"Mervan, olan oldu. Allah geçmiştekilerini affetsin. Seninle biz yeni bir sahife açalım. Fakat tek bir şartla. Sen üzerinde bulunduğun bu çizgiyi terk et." Mervan da ona:

"Hangi çizgiyi?" diye sorar. Hafız Esed ona: "Silahlı mücadele çizgisini" der. Mervan da ona: "Ben bunu kabul ederim, fakat bir şartla. İslâm devletinin kurulması için bize yardım et" der. Bunun üzerine Hafız Esed "elini eteğini toplayıp oradan çıkar. İşte bu ziyaretten sonra Suriye rejimi Şeyh Mervan'ı yavaş yavaş öldürmeye girişti. İlk önce hanımını getirip Mervan'ın yanındaki odaya koydular. Ona her sarkıntılık yaptıklarında kadın çılgık atıyordu. Bunları duyan Mervan her defasında adeta ölüyordu. Şair Mütenebbi'nin de dediği gibi:

İşkencelere katlanmak, eza ve cefayı görmek Kilo verdiren haplardır.

Fiilen Şeyh Mervan devamlı kilo vermeye başladı. Aslında o babayiğit bir insandı. Yüz kilonun üstünde idi. Heybetli bir görüntüsü vardı. Fakat zamanla bir deri bir kemik kaldı. Son zamanlarında 48 kiloya inmişti. Daha sonra ilaçlarla tedavi edilmek istendi ise de Mervan'a ilaçlar fayda vermedi. Bize anlatıldığına göre yöneticiler ona yavaş yavaş öldüren iğneler vuruyorlardı. İşkenceler böylece devam elti. Mervan hapishanede öldü ve Rabbine kavuştu. Fakat hayatta iken emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münkeri yerine getirdi.

Gerçekten Mervan Hadid'den sonra gençler onun teslim ettiği sancağı alıp taşıdılar. Onun bıraktığı sancağı taşıyanlardan biri de Abdüssettar ez-Zaim isimli gençti. Bu 1969 yılında Filistin'de bizimle beraberdi. Diş hekimi idi. Hafif kilolu biriydi yani 60 kilo kadardı. Bu zat Nusayri subaylarını bürolarında, kahvelerde ve gördüğü her yerde hallediyordu. İnsanlar korktukları subayların kan revan içinde olduklarını görünce heybetleri silinip gidiyordu. Bir defasında Şam Üniversitesi rektörünü rektörlük binasında, kendi odasında öldürdüler.

Maşallah, bunlar ne hoş gençlerdi. Vallahi biz bunların eylemlerini dinlediğimizde binbir gece masallarını dinlemiş gibi oluyorduk. Eski Arap masalları hatırimıza geliyordu. Evet, tarih tekerrürden ibarettir. Allah Teala da bu gençlere yardım ediyordu, birçok sıkıntılı durumlarda sanki bunlardan kerametler görülüyordu. Aslında şu an bizler dağlık bölgelerde bulunuyoruz. Her yere çekilip saklanmamız mümkün. Fakat onlar şehrin içinde, ulu orta mücadele veriyorlardı. Binaların içinde, dairelerde savaşıyorlardı. Meselâ bir defasında Nusayri güçleri müslüman gençlerden birini yakalamak üzere dairesinde kısırmışlardı. Genç, kırk metre genişliğinde olan ana bir caddeye dördüncü kattan kendisini attı. Allah onu korudu. Genç caddeye düşme yerine karşıdaki apartmanın balkonuna düştü, oradan kaçıp kurtuldu. Buna benzer birçok olaylar oldu. İşte daha önce söylediğimiz Abdüssettar ez-Zaim de bunlardan biri idi. Kabristanlarda yatıp kalkıyordu. Hatta defnedilmek için eşilmiş kabirler arıyordu. Çünkü o evinde uyuyamazdı, akrabalarına dahi gidemezdi, buralarda yaşamak mecburiyetinde idi. Buna rağmen devlet bunların korkusundan tir tir titriyordu.

73 - 93. AYETLERİN TEFSİRİ

73-Ey Peygamber! Kâfirlerle ve münafıklarla ciad et. Onlara karşı sert davran. Onların varıp kalacakları yer cehennemdir. Orası varılacak ne kötü bir yerdir.

74-Onlar söylemediklerine dair Allah'a yemin ettiler. Halbuki onlar, kâfirliğe götüren sözü söylediler.

Müslüman olduktan sonra, tekrar kâfir oldular. Erişemeyecekleri işe giriştiler. Onların kızmaları, sırf Allah ve Rasulünün, Allah'ın lütfü ile kendilerini zenginleştirmesindendir.

75-Eğer tevbe ederlerse bu onlar için daha hayırlıdır. Şayet yüz çevirirlerse, Allah onları dünya da ve ahirette can yakıcı bir azap ile cezalandırır. Yeryüzünde onların ne dostu, ne de yardımcısı vardır.

76-Münafıklardan bir kısmı da: "Yemin olsun ki, eğer Allah lütfü ile bize mal verirse, biz mutlaka onu hayır yolunda harcarız ve mutlaka salih kullardan oluruz" diye Allah'a söz verdiler.

77-Allah, onlara lutfundan nimetler verince de cimrileştiler.Allah'ın emirlerinden yüz çevirdiler. Zaten onlar yüz çeviricidirler.

78-Allah'a vaad ettiklerini tutmamaları ve yalan söylemeleri sebebiyle Allah kendi huzuruna çıkıncaya kadar onların kalplerine nifakı yerleştirdi.

79Onlar, Allah'ın mutlaka sırlarını ve fısıltılarını bildiğini ve Allah'ın gaybları çok iyi bilen olduğunu hâlâ bitmediler mi?

80-İçlerinden gelerek sadaka veren mü'minleri ve güçlerini yettiğinden fazla verecek bir şey bulamayanları ayıplayanları ve onlarla alay edenleri, Allah maskaraya çevirir. Onlar için can yakıcı bir azap vardır.

81-Ey Muhammedi İster bağışlanmalarını dile, ister dileme,onlar için yetmiş defa af dilesen de Allah onları asla affetmeyecektir. Bu, onların Allah ve Peygamberini inkâr etmelerindendir. Allah fasıklar güruhunu asla doğru yola erdirmez.

82-Cihaddan geri kalanlar, Allah'ın Rasulüne muhalefet ederek oturup kalmalarına sevindiler. Allah yolunda malları ile,canları ile cihad etmek hoşlarına gitmedi. "Bu sıcakta savaşa çıkmayın" dediler. De ki: "Cehennem ateşinin sıcaklığı daha şiddetlidir." Keşke bunu bilseydiler.

83-Yaptıklarının cezası olarak artık az gülsünler ve çok ağlasınlar.

84-Eğer Allah, bu cihaddan sonra tekrar seni, geri kalan bu topluluğa döndürür de onlar da seninle cihada çıkmak için izin isterlerse onlara şöyle de: "Benimle beraber bir daha asla çıkmayacaksınız ve düşmana karşı benimle beraber savaşmayacaksınız. Çünkü ilk defasında savaşa çıkmayıp oturmayı istediniz. Şimdi de geriye kalanlarla beraber oturun."

85-O münafıklardan biri ölürse, sakın cenaze namazını kılma.Kabrinin başında durma. Çünkü onlar Allah ve Peygamber'ini inkâr etmişler ve dinden çıkmış olarak ölmüşlerdir.

Onların mal ve çocukları seni imrendirmesin. Çünkü Allah bunlarla dünya hayatında, onlara ancak azap etmeyi ve canlarının kâfir olarak çıkmasını ister.

86-"Allah'a iman edin ve Peygamber'i ile beraber cihad edin"diye bir sûre indirildiğinde onlardan zengin ve güçlü olanlar,senden izin istediler: "Bırak bizi, cihaddan geri kalanlarla beraber oturalım" dediler.

87-Savaştan geri kalan muhaliflerle beraber olmayı kendilerine yakıştırdılar. Onların kalpleri mühürlenmiştir, onlar anlayamazlar.

88-Fakat Peygamber ve onunla birlikte Allah'a iman edenler mallarıyla, canlarıyla cihad ettiler. Hayırlar işte bunlar içindir. Kurtuluşa erecek olanlar da yalnız bunlardır.

89-Allah, onlar için, altlarından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Onlar orada ebediyyen kalacaklardır. İşte büyük kurtuluş budur.

90-Bedevilerden özür beyan edenler, kendilerine izin verilmesi için geldiler. Allah'a ve Peygamber'ine yalan söyleyenler de, yerlerinde oturup kaldılar. Bunlardan kâfir olanlara yakında can yakıcı bir azap isabet edecektir.

91-Allah ve Peygamber'ine karşı samimi oldukları taktirde acizlere, hastalara, harcayacak bir şeyi bulunmayanlara, cihada çıkmamaktan dolayı bir sorumluluk yoktur. İyilikte bulunanları ayıplamaya mahal yoktur. Allah, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir.

92-Cihada çıkma maksadı ile binek vermen için sana geldikleri vakit: "Sizi bindirecek bir şey bulamıyorum" dediğinde,harcayacak bir şey bulamadıklarına üzüлp gözleri yaşla dolu olarak geri dönenlere de sorumluluk yoktur.

93-Sorumluluk, zengin oldukları halde cihada gitmemek için senden izin isteyenleredir. Onlar, geri kalanlarla beraber olmaya razı oldular. Allah, onların kalplerini mühürlemiştir, onlar bilmezler.

Aziz ve celil olan yüce Allah, son üç âyette cihada gitmemekte mazur olanları beyan etmekte ve şöyle buyurmaktadır: "Zayıflara, hastalara ve harcayacak bir şey bulamayanlara Allah' a ve Rasulü'ne sadık kaldıkları taktirde bir vebal yoktur..." Yani bu kimselere herhangi bir günah veya ceza yoktur. Yeter ki, bu kimseler Allah'a ve Rasulü'ne sadık kalsınlar. Burada Allah'a ve Rasulüne sadık kalmaktan maksat; mücahidleri sevmeleri, onlara güzel sözler söylemeleri, mücahidlerin ailelerini tekeffül etmeleri ve onlar hakkında güzel sözler yaymalarıdır. Âyet-i kerimenin sonunda: "İyilik edenlerin aleyhine de bir durum yoktur..." buyurulmaktadır. Çünkü mazeretinden dolayı Allah yolunda cihada katılamayan kimseler Allah'a, Rasulü'ne, müslümanlarıniderlerine ve müslümanların geneline karşı samimi olurlar. Bu hususta Allah yolunda cihad edenlere güzel sözler

söylerlerse cihetteki onların aleyhine olacak herhangi bir durum yoktur. Çünkü onlar katılamadıkları cihadı yermiyor, mücahidlere çeşitli kusurlar takmıyor, aksine onları övüyorlar. Onlar şairin şu sözünde vasıflandırdığı kişinin durumuna düşmüyorlar:

Madem ki, sende ne savaş için hediye edeceğin bir at ne de mal var.

O halde sen cihad edeni Davranışınla mutlu edemiyorsan,
Konuşmanla mutlu et.

Bazı insanlar hem cihada katılmazlar, hem de mücahidlere karşı ağızlarından güzel bir söz çıkmaz. Aksine cihaddaki bütün olumsuz haberleri kapmaya, müslümanların mağlubiyetini iştirmeye çalışır. Böylece cihada katılmak isteyen bir gençle karşılaşınca onun yüzüne karşı cihadı karalar, içinde bulunan kinini kusar. Kalbindeki her kötülüğü cihadı engellemek için ortaya serer. İşte bu gibi insanlar cihada katılmamakta özürli olsalar dahi günahattan kurtulamazlar. Çünkü bunlar Allah'a, Rasulü'ne ve cihada karşı samimi olmayan, hoş niyet taşımayan kimselerdir. Cihada katılmamaktan dolayı muaf olanlar, cihad hakkında güzel haberler yayan ve cihad hakkında sevindirici hadiseleri duymak isteyen mücahidlerin kahramanlıklarını iştirmeden dolayı gönlü ferahlayan âmâlardır, topallardır, sakatlardır. İşte âyetinde zikredilen "iyilikte bulunanlar"dan maksat bu gibi insanlardır. İşte bunlara karşı herhangi bir sorumluluk söz konusu değildir. Cihada katılmamaktan dolayı sorumlu olmayan diğer bir sınıf da âyetin devamında belirtilen şu kimselerdir:

"Cihada çıkma maksadı ile binek vermen için sana geldikleri vakit: "Sizi bindirecek bir şey bulamıyorum" dediğinde, harcayacak bir şey bulamadıklarına üzüldü gözleri yaşla dolu olarak geri dönenlere de sorumluluk yoktur." (Tevbe, 92)

Tebuk günüydü. Medine-i Münevvere ile Tebuk arası 650 km.dir. Bu nedenle o günkü şartlarda savaşılacak yer pek uzaktı. Bu savaş sıcak günlere rastlamıştı. Sıcaklığın en şiddetli olduğu ve meyvaların olduğu yaz ortasıydı. Müslümanların yalınayak ve bineksiz olarak bu savaşa katılmaları imkânsızdı. Bu bakımdan herkesin ayağına giyecek bir şeye ve bineceği bir veya iki deveye ihtiyacı vardı. Tâ ki birine binsin, diğeri ile de yiyeceği şeyleri taşısın. Çünkü İslâm'da mücahid kendi yeyip içeceğini kendisi karşılar. Bir kısım müslümanlar bu gibi imkânlarla sahip olmadıklarından başka müslümanların kendilerini teçhizatlandırması için Rasulullah'ın yanına varmışlar, Rasulullah da onlara: "Ben sizleri teçhizatlandıracak birini bulamıyorum" cevabını verince, onlar âyet-i kerimde de belirtildiği gibi savaşa katılmama üzüntüsü ile gözleri yaşla dolarak geri dönmüşlerdir. İşte bu gibi müslümanlar da savaşa katılmamakta mazur görülmüşlerdir.

93. âyetinde ise mazeretleri olmadığı halde savaşa katılmayanlar belirtiliyor ve onlar şöyle vasıflandırılıyorlar:

"Sorumluluk, zengin oldukları halde cihada gitmemek için senden izin isteyenlerdir. Onlar, geri kalanlarla beraber olmaya razı oldular. Allah, onların kalplerini mühürlemiştir, onlar bilmezler." (Tevbe, 93)

Âyet-i kerimde de belirtildiği gibi günaha ve cezaya çarptırılacak olan kimseler, zengin oldukları halde cihada katılmamak için Allah Rasulü (sav)'den izin isteyen kimselerdir. Bu kimseler mal ve sıhhat açısından zengin olan kimselerdir. O halde bunları cihada katılmaktan alıkoyan şey ne idi? Günümüzdeki şirketler, okullar, antlaşmalar gibi şeylerdi. Hülâsa bunları cihaddan alıkoyan dünya ve dünya malı idi. Başka birşey değildi. Bu hususta başka bir âyet-i kerimde şöyle buyrulmaktadır:

"Savaşa katılmayan bazı bedeviler sana: "Savaşa katılmaktan bizi mallarımız ve ailelerimiz alıyordu. Allah'tan bizim bağışlanmamızı dile" diyeceklerdir." (Fetih, 11)

Görüldüğü gibi aziz ve celil olan Allah özürsüz oldukları halde savaşa katılmayanları kınıyor, susturuyor, ayıplıyor ve onların savaşa katılmaktan aciz olan kadın, çocuk ve ihtiyarlarla beraber oturup kalmaya razı olduklarını beyan ediyor. Onların acizlerle birlikte olmakla cesarettten, izzetten ve yiğitlikten yoksun olduklarını belirtiyor. Yüce Mevlâ onlara adeta şöyle sesleniyor: Ayıp değil mi? Erkek olduğunuz halde utanmıyor musunuz? Düşman doğudan ve batıdan memleketi kuşatıp ırz ve namusu ayaklar altına aldığı, kanlar döküp malları yağmaladığı halde sizin kadınlarla birlikte oturup kalmanızı erkekliliğinize nasıl sığdırıyorsunuz? Gayretiniz, erkekliliğiniz, kahramanlığınız nerede kaldı? Direnişiniz, onurunuz, izzet ve şerefınız ne oldu? Yaptığınız erkekliliğe yakışmayan bir harekettir. Çocukların da sabahleyin okula gidiyor sen de okula gidiyorsun. Onlar evlerine dönüp yemeklerini yiyor, sen de yiyorsun. Birlikte televizyonun karşısında geceliyorlar, sen de geceliyorsun. Onlar kitap okurken, sen de okuyorsun. O halde seninle çocukların veya eşin arasında ne fark var? Evet... Yüce

Mevlâ bu gibi insanları veciz bir şekilde beyan ediyor ve buyuruyor ki:

"Cihaddan geri kalanlar savaşa katılmayan acizlerle birlikte oturup kalmayı kendilerine yakıştırdılar." (Tevbe, 87)

Evet, kadınlarla, sosyetelerle, sabahleyin elbisenin ütülü veya ütüsüz olduğuna dikkat eden, başını örttüğün kasketinin düzgünlüğüne bakan, kravatının muntazam olup olmadığına dikkat eden, ayakkabının parlaklığını ve cilasını gözden kaçırmayan hanımlarla birlikte...

Değerli kardeşim! Gerçekten hayat bu mudur? Hayır, hayır! Hayat bu değildir... Böyle yaşayan insanlar vücutları hareket etse de kalben ölmüş kişilerdir. Bu husustaki şairin şu sözü ne kadar manidardır:

Ölüp de kurtulan kimse ölü değildir. Asıl ölü diri olduğu halde ölü olandır.

Evet bu gibi insanlar elbiseler içinde hareket eden hayaletler misali canlı ölülerdir.

Bizler ölüleriz...

Zulmün ortaya çıkardığı en beter bir haldeyiz

Bizler köşkler arasında dolaşan ölüleriz.

Bizler sabah gidip akşam dönsek de

Aslında cansız hayaletleriz.

Donatılmış köşkler ise adeta kabirlerdir.

Evet bizler, hareket eden ölüleriz.

Dirilmenin ne zaman olacağını bekleyen ölüleriz.

Görüldüğü gibi şair insanımızın halini tasvir ediyor. Hareket etsek de ölümler olduğumuzu, çeşitli koltuklar, yastıklar, divanlar ve halılarla süslediğimiz evlerimizin de adeta bizim için kabirler ve o süs eşyalarının da kefenlerimiz olduğunu tasvir ediyor.

Acizlerle birlikte oturup kalanlar ve savaşa çıkmayanlar kalpleri mühürlenmiş ölü kimselerdir.

İsrailoğulları'ndan bir adamın şöyle dediği rivayet olunmuştur:

"Ey Rabbim ben Sana ne kadar da isyan ediyorum, yine de sen beni cezalandırmıyorsun?" Yüce Allah, Peygamber'ine o kimseye giderek şöyle demesini emreder:

"Ben seni ne kadar cezalandırıyorum, fakat sen farkında olmuyorsun. Senin kalbini öldürmedim mi?" Yani senin kalbin ölmüştür. Kalplerin ölmesinden daha büyük hangi musibet olabilir? Artık kalp hissetmemekte, Allah için öfkelenmemekte, kızmamaktadır. Herhangi bir his, duygu, kıskançlık ve izzet-i nefis kalmamıştır. Eğer izzet-i nefis kalmış olsaydı, yüzü kızarır düşmanların tecavüzleri altında çığlıklar ve feryatlar atan müslüman kadınları duyardı. Kalp diri olup kanı temizlediğinde yüz kızarır. Allah Rasulü (sav), bir münker gördüğü zaman yüzü kıpkırmızı kesilirdi. Sanki onun yüzünde nar taneleri oluşurdu. Bu hassasiyetin kaynağı izzetli ve şerefli olmaktır. İbnü'l-Kayyım el-Cevzî'nin de dediği gibi: "Kalpten hastalıkları uzaklaştıran şey izzet ve şereftir." Kalp, cismin mukavemetini (direncini) sağlayan yegane şeydir. Mukavemeti kalmayan bir vücut basit bir nezleyle dahi ölür. Çünkü vücudun direnci kalmamıştır. Bu kimseler AIDS hastalığına yakalanan kimseler gibidirler. Bunların vücutlarında herhangi bir direnç yoktur. En basit hastalık bile bunları öldürür. Tabii ki izzet ve şerefe sahip olmayan bir kalp de böyledir. Çünkü insanın kalbindeki hastalığı, kir ve pası yine kalpte bulunan ha-miyyet, gayret ve izzet duyguları siler atar. İnsandaki hamiyet körüğün demirin posasını giderdiği gibi vücuttan manevi hastalıkları giderir. Kalbinde izzet ve hamiyet bulunan insanda kibir, haset, zillet, batıla razı olma duyguları bulunmaz. Böyle bir kalp devamlı diri ve hararetlidir. İçinde gayret ve hamiyet olmayan bir kalp ise ölüdür. Herhangi bir fesat oku kolaylıkla ona saplanabilir. Adiliğin, riyakârlığın, şirkin, bid'atin ve zalimlerin tasallutunun mikroplarını ondan uzaklaştıramaz. Çünkü o ölüdür.

Denilmiştir ki, domuz eti insanın kalbindeki gayret ve hamiyet duygusunu öldürür. Bu bakımdan batılı insanlar kızının kendi evinde dahi başka biri ile fuhuş işlemesine kızmaz, öfkelenmez. Çünkü onun kalbi gayretsiz, hamiyetsiz ve kıskanma duygusundan yoksun bir kalptir. Domuz eti onun kalbini öldürmüştür. Bu gibi insanların vücutları adeta katır gibi, beyinleri ise serçe beyni kadardır. Bunlar pek korkaktır, ölü gibidir, aşağılıktır. Utanmaz, arlanmaz, edep bilmez, haya bilmez, vurdumduymaz, hissetmez...

Buna mukabil müslüman genç ise, ateşler içerisinde yatıyor gibi müslümanların dertlerinden kıvrınmaktadır. Müslümanların gasbedilmiş ülkelerini, tecavüze uğramış kızlarını ve ümmetin sorunlarının ağırlığını hissetmektedir. Kendisini ağır bir yük altında görmektedir. Kafası telaş ve sıkıntılarla doludur. Nedir bu hal? İrzlar kirletiliyor, kanlar akıtılıyor, mallar yağmalanıyor. Buna ne çare bulacağız, şeklinde düşünüp durur. Bakarsın ki müslüman genç bir deri bir kemik, ipince bir iplik gibi. Çünkü uyku bilmiyor, yetimlerin ağlamaları onun kirpiklerini birbirine değdirmiyor. Dul kadınların iniltileri onu uyutmuyor. Diğer yandan bakarsın ki bir arkadaşımız maaşallah 120 kilo. Bütün derdi maaşının artması ve ikramiyeler. Yıl sonunda ne kadar maaşı artacak, ikramiyeyi ne zaman ve ne kadar alacak? Her türlü zilleti yaparak hedefine nasıl ulaşacak? Şirket müdürü geldiğinde bizzat hanımının eli ile ona çay sunar. Niçin? Birkaç kuruş elde edebilmek için...

Evet, bu gibi insanlar ölümlerdir, Allah bunların kalplerini mühürlemiştir, bunlar neyin ne olduğunu anlamazlar.

Hülasa iman kalpler için bir hayat, inkâr ise onlar için bir ölümdür. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur:

"Hiç ölü iken dirilttiğimiz, insanlar arasında kendisi ile yürüyeceği bir nur verdiğimiz kimse karanlıklar içinde kalıp ondan çıkamayan kimse gibi olur mu?" (En'am, 122)

Eskiden cahiller zulmü kabul etmezlerdi. Haksızlığa boyun eğmezlerdi. - Ebu Süfyan'ın Bedir savaşında yenilip yemin ettiği gibi - Bir savaşta yenildikleri zaman onlar düşmanlarından intikam alıncaya kadar vücutlarına su değdirmeyeceklerine ve kirlenmelerden dolayı yıkanmayacaklarına dair yemin ederlerdi. Evet, Ebu Süfyan Uhud savaşında müslümanlara galip gelinceye kadar 13 ay banyo etmemiştir. Uhud'da müslümanlara galip gelince Uhud dağına çıkarak: "Ey Hubel putu yücel, Uhud savaşı, Bedir savaşına karşılıktır. Savaşta galibiyet, mağlubiyet sıra iledir" sözlerini sarfetmiştir.

Önceden Araplar savaştan uzak kalmazlardı. Bu nedenle haram aylar olan Zulkade, Zulhicce ve Muharrem aylarını çok uzun olarak kabul ediyorlardı. Cahiliye Arapları bu üç aylık süre içinde savaşmanın caiz olmadığına inanıyordu. Bu bakımdan Hac mevsimi geldiğinde içlerinden söz sahibi olan biri şunu ilan ederek: "Ben bu yıl Muharrem ayının savaş yasağını bundan sonra gelen Safer ayına erteledim" diyordu. Tâ ki iki ay bekledikten sonra Muharrem ayında savaşsınlar. Ondan sonra Safer ayında savaşı ertelemiş olsunlar. Çünkü Araplar üç ay savaşmak için bineklerine binememeden ve silahlarını kullanamamadan dolayı sıkıntı hissediyorlardı. Bu, onların izzet ve gururlarına ağır geliyordu. Savaşmadıkları zaman hastalanıyorlardı.

Evet, yüce Mevlâ da savaştan geri kalmayı bir ceza, bir suç ve bir zillet kabul etmiş, ondan geri kalanları tahkir etmiştir. Adeta onlara şöyle seslenmiştir: "Haydi sizler de kadınlarla birlikte oturup kalın!"

Eskiden İslâm toplumunda askerlikten çürüğe çıkmak büyük bir ayıptı. Hatta askerlikten dolayı çürüğe çıkan cezalandırılmış gibi sayılırdı. Günümüzde ise askerlikten kurtulmak için her türlü yola başvuruluyor. Günümüzdeki askerlik cahiliye askerliğidir.

Aslında bunlara katılmamak gerekmektedir. Ancak gençlere bir kısım disiplini, sıkıntılara katlanmayı, sabır ve metaneti, aile ortamından uzak kalmayı, rahat yaşantıdan kopmayı kısmen de olsa öğretmektedir. Bu gibi yönleri ile askere gitmenin faydaları mülâhaza edilebilir. Ancak küfrün ordusunda hizmet edilemeyeceği de muhakkaktır. Canla başla katılması gereken ordu İslâm ordusudur. İşte böyle bir ordudan uzak durmak veya gitmemek için çeşitli yollara başvurarak çürüğe çıkmak zillettir, izzet ve şerefi kaybetmektir.

Eskiden askerden iki sınıf muaf tutulurdu:

1. Askere alınamayacak aciz kimseler. Bunlar: Kadınlar, çocuklar, ihtiyarlar, sakatlar, hastalar, âmâlar vb. insanlardır.

2. İslâm bayrağı altında cizye vererek yaşayan ehli kitap. Bunlar da hristiyanlar ve yahudilerdi. Bu sınıftan olan insanların İslâm ordularının içinde bulunmaları caiz değildir. Bu sebeple askerlik bedeli olarak cizye öderler.

İslâm'da yılda en az bir veya iki defa cihada çıkma mecburiyeti olduğundan İslâm halifesi bu cihadı yapmayanları cezalandırırdı. Fakat günümüzde cihada gitmek nerede ise suç sayılır oldu.

Cihaddan Muaf Olanlar

Hülâsa aziz ve celil olan Allah cihad etmeyi her müslümana farz kılmıştır. Cihaddan sadece üç sınıfı muaf tutmuştur. Bu sınıflar acizler, hastalar ve bir de savaşa gitmeye maddi imkânı olmayan yoksullardır. Nitekim zikredilen 91. âyet bunları şu şekilde özetlemiştir: "Allah ve Peygamberine karşı samimi oklukları takdirde acizlere, hastalara, harcayacak bir şey bulamayanlara cihada çıkmamaktan dolayı bir sorumluluk yoktur..." (Tevbe, 91) Başka bir âyet-i kerimede birinci sınıftan olan acizlerin kimler olduğu şu şekilde izah edilmektedir:

"Erkek, kadın ve çocuklardan zayıf düşürölüp bir çare bulmaya gücü yetmeyen ve cihad etmeye yol bulamayanlar, kendilerine zulmedenler müstesnadır. İşte bunları umulur ki Allah affeder. Allah çok affeden ve çok bağışlayandır." (Nisa, 98-99)

Görüldüğü gibi bu âyet-i kerimelerde zayıfların yaşı ilerlemiş olan ihtiyarlar, savaşa katılamayan kadınlar ve bir de küçük çocuklar olduğu beyan edilmektedir. Ayrıca hastalar, sakatlar ve körler de savaşa katılmama özüne sahiptirler. Yüce Mevlânın bu gibi insanları savaşa katılmamaktan dolayı mazur görmesine rağmen bu halde olan müslümanlar savaşa katılmamayı kendilerine yedi-rememişler, acizliği kabullenememişlerdir. Meselâ âmâ olan Abdullah İbn Ümmü Mektum Uhud savaşında sancağı taşımayı istemiştir. Ancak Allah Rasulü sancağı o savaşta şehid olan Mus'ab bin Umeyr'e vermiştir. Hak bunları mazur görmüş, fakat kalpleri zilleti reddetmiştir.

Evet, Abdullah İbn Ümmü Mektum savaşa çıkmak için çok ısrar etmiş ve diretmiştir. Nitekim onun hakkında Abese Sûresi 'nin ilk âyetleri inmiş, kendisine gösterilmesi gereken ilgide eksiklik yapıldığından Rasulullah'a şu ifadelerle sitem edilmiştir: "Peygamber âmâ geldi diye yüzünü ekşitip çevirdi. Ne biliyorsun, belki de o kendisini arındıracaktı?" (Abese, 1-3)

Yine bu zâtı Rasulullah savaşlardan birinde Medine'ye amir tayin etmiştir. Yine o, Kadisiye Savaşı'nda da sancağı yüklenmede ısrar edince, bu defa Sa'd bin Ebi Vakkas sancağı ona vermiştir.

Amr bin el-Cemuh ve Üç Çocuğu

Savaşı katılmama ezikliğini içine sindiremeyen zatlardan biri de sakat elan Amr bin el-Cemuh'dur. Bu zat çocukları ile birlikte Uhud savaşına katılmak istemiş, çocuklar ona:

"Babacığım, şüphesiz ki Allah seni mazur kıldı" demişlerse de Amr:

"Vallahi ben düşmanın cesedini çiğnemeyi veya bu topallığımla birlikte cennette bir iz bırakmayı istiyorum" demiştir. Cabir bin Abdullah'ın dayısı olan Amr bin Cemuh, Cabir'in babası, Abdullah bin Haram ve Abdullah'ın karısı olan bacısı ile birlikte Uhud Savaşı'na katılmışlardır. Hem Amr, hem de Abdullah Uhud Savaşı'nda şehid düşmüşlerdir.

Cabir diyor ki: "Ben halamı, babamı ve dayımı bir deveye yükleyerek Medine'ye getirdim. Medine'ye ulaştığımda Rasulullah'ın tebliğcisi şöyle seslendi: "Öldürülenleri öldükleri yerlere defnedin."

Bunun üzerine ben onların ikisini götürüp Uhud'a defnettim. Rasulullah buyurmuştu ki: "Birbirini seven iki kimseyi tek bir kabre koyun." Amr bin Cemuh ile Abdullah bin Haram birbirini seven iki kimse olduklarından tek bir kabre konuldular."

46 sene sonra Uhud'daki bir pınarın suyu çoğalıp akmaya başladı. Pınarın altına gelen kabirleri yarıp götürecekti. Bunun üzerine birileri gelip: "Ey Cabir! Muaviye'nin pınarı babanın kabrini yardı" dedi. Cabir diyor ki: "Ben derhal oraya gittim. İki cesedi de çıkarmak istedim. Bir de baktım ki her ikisi de aynen defnedildikleri gibi. Sadece babamın burnunun ucunda biraz değişme var. Bilemedim ki neden böyle olmuştu?"

Evet, şehidlerin kanları aktığından onlardaki kan dolaşımı ve vücudun patlaması beklenilmemekte, bu itibarla Allah'ın himayesi ile şehidlerin cesetlerinin çürümediği yer yer müşahade edilmektedir. Mesela Mısırlı Abdullah kardeşimiz Şevval ayının başında şehid oldu. Cesedini bulamadık. Ancak Zilkade ayının ikinci günü cesedim bulabildik. Şehadetinden tam bir ay ve bir gün geçmişti. Abdullah kardeşimizin cesedi ise yupyumuşak uyuyor bir halde gibiydi. Abdullah kardeşin cesedini bulan kardeşler bana telefon ettiler, ben buradaydım. Onlar Me'sede isimli karargâhtan aradılar ve: "Abdullah kardeşin cesedini bulduk" dediler. Ben de: "Nasıl bir halde?" dedim. Onlar: "Sağlığındaki gibi" dediler. Ben: Vücudunda değişme var mı?" dedim. Onlar da: "Hayır, vücudu değişmemiş, sadece burnunun ucunda ve ağzının bir tarafında hafif bir değişiklik var" dediler. Bunun üzerine dedim ki: "Abdullah kardeşimiz, Cabir bin Abdullah (ra)'ın babası gibi olmuş."

Bundan daha da garibi, Abdullah kardeşin kanı yapış yapıştı ve damlıyor haldeydi. Şehadetinden ise bir ay bir gün geçmişti. Evet! İşte Afganistan'daki şehidlerin anılarındaki hatıralar. Subhanallah! Şehidin cesedinin değişmeyeceğine dair herhangi bir delil yok. Ancak Afganlılar cesedin değişmemesini şehidliğin bir alameti olarak kabul etmekte. Şanı yüce Allah da bunu onlara lütfetmiştir.

Ayrıca Ömer Hanif kardeş şehidler hakkında bana şunları anlattı: "Afganlılar ince kalpli insanlardır. Kendileri ile birlikte şehid düşen kardeşlerine karşı kederli ve üzüntüleri devam eden insanlardır. Ben Afganlılar'dan on iki kişinin kabrini açtım. Biliyor musunuz kabirler niçin açıldı? Çünkü aslında kabirleri açmak haram veya en azından mekruhtur-. Onların açılmaları şehidlerin cesetlerini bir yerden başka bir yere nakletmek içindi. Çünkü şehidlerin savaş esnasında öldürüldükleri yerden alınıp başka yere götürülme imkânı yoktu. Bir, iki veya üç sene sonra şehidlerin öldürüldükleri yerler kurtarıncaya onları müslümanların kabirlerine taşımak isteniyordu. Diğer yandan Afganlılar bir kabrin yanından geçerken: "Hocam, buraya defnedilen kardeşimizi görmek istiyoruz Onu çok özledik" diye rica ederler. Sen onlara: "Kardeşim, bu caiz değildir, mekruhtur" desen de yine onlar: "Vallahi biz onu görmek istiyoruz" diye ısrar ederler. İşte bu sebeplerden dolayı ben bir, iki veya üç sene geçtikten sonra on iki kabir açtım. Vallahi ben herhangi birinin cesedinde değişiklik görmedim. Hatta aksine bazıları tıraşlıydı, kabirden çıkardığımda sakallarının uzadığını gördüm. Evet, sakalları kabirde uzamıştı. Bazılarını da ben kendim bizzat elimle kanlara bulanmış Afgan elbiseleri ile gömmüştüm. Onu çıkardığımda üzerinde siyah ipekten bir cübbe buldum. Yeryüzünde benzeri görülmedik bir cübbe. Ondan daha güzel kokulu ve daha yumuşak bir cübbe olamazdı. Evet, bu zat Kur'ân-ı Kerim'i ezberlemiş olan Hafız Seyyid Şah'dı." Bazılarının saçları, tırnakları uzamıştı. Bazılarının kokusu ise misk gibiydi. En garip şey, sakalların uzaması, bir de cesedin ipek cübbe ile örtülü olmasıydı. Bu cübbe nereden gelmişti? Şüphesiz ki cennetten. Çünkü yeryüzünde öyle bir cübbe yoktu. Ayrıca üç sene boyu toprağın altında kaldığı halde bir cübbenin çürümemesi mümkün değildi. Sonra bu şehidi kardeşimiz Ömer Hanif bizzat kendi eli ile defnetmişti. Onun üzerinde cübbe diye bir şey yoktu.

Bazı insanlar bu kerametleri tartışmaktadırlar. Ancak ben bunları kınamıyorum. Çünkü bu insanlar bilgisayarlar ile birlikte yaşamaktadırlar. (Bu insanlar modernist düşünceye sahiptirler) "Bir artı bir eşittir iki eder" derler ve her şeyi de bu mantıkla değerlendirirler. İşte bu mantık gereği normalinde ölü iki veya üç gün sonra bozulmaya ve kokmaya başlar. Bu insanlar ölünün uzun zaman bozulmadığına nasıl inanabilirler? Yine bu insanlar şehid edilen insanlarda görülen kerametlere nasıl inanabilirler? Meselâ kardeşimiz doktor Baberk, Verdek denilen yerde şehid düştü. Ailesinin kendisini görmesi ve Peşaver'e defnedilmesi için cesedi oraya getirildi. Bu kardeşimiz İslâm davetçilerinden ıhlâslı biriydi. Onu gören birçokları yeminle bana şunları anlattılar: Çocukları okuldan gelip bu şehidin yanında durdular. Şehid ağladı ve gözlerinden yaş döküldü. Evet, birçok insan bunu bana anlattı. Ben bu gibi şehidlerin isimlerini Afgan Cihadında Rahman'ın Ayetleri adlı kitapta ve bir de İbretler ve Müşahadeler adlı eserde yazdım. Evet... Şehidin annesi geliyor ve ona: "Yavrum, sen artık uzun bir yolculuğa gidiyorsun. Uzat elini de seninle tokalaşıp vedalaşayım" diyor. Şehid elini uzatıp annesi ile musafaha yapıyor. Bu tür manzaralar görüldü. Biz bunları yazdığımız günden beri birçok insan bize karşı çıktı.

Mesela Güllü Muhammed şehid edildiğinde yanına babası geldi. Güllü Muhammed Bektika'da çok hoş bir gençti. Onun komutanı olan Ömer Hanif bana şunları anlattı:

Vallahi ben onun yanında duruyordum. Babası geldiğinde ona dedi ki: "Yavrum, eğer şehidsen bana şehid olduğunun alâmetini göster." Bunun üzerine Güllü Muhammed elini kaldırıp babası ile musafaha yaptı. Babasının elini yaklaşık on beş dakika bırakmadı. Öyle ki, babasının eli ezilecek gibi oldu. Evet biz bunları Afgan Cihadında Rahman'ın Ayetleri adlı eserde yazdığımızda aleyhimize propagandaya giriştiler. Esip savurdular. Velvele kopardılar. Abdulaziz bin Baz'a: "Bu kitap bid'at ve hurafelerle dolu, bu kitap tasavvuf! düşünceleri yayıyor" şeklinde yazılar yazdılar. Bunun Suud'da satılmasının yasaklanmasını istediler. Fakat Şeyh Abdulaziz anlayışlı bir adamdır. Olgun bir selefidir. İncanın ne demek olduğunu anlar ve bilir ki bu gibi

hadiseler selef-i salihînin de başından geçmiştir. Kerametler ile mucizeler arasındaki farkın şu olduğunu bilir: Mucize peygamberden görülür, keramet ise veliden zuhur eder. Peygamberlerin mucizelerinin bir yansıması olarak velilerin kerametleri haktır. Bu nedenle gözlerini kaybetmiş olan Şeyh Abdulaziz bin Baz'ın yazarı bana şunları anlattı: Şeyh'e mektuplar yazarak: "Azzam'ın kitabının şu sahifesinde şöyle yazıyor, bu sahifesinde efsaneler var. Bunlar tevhid düşüncesi ve inancına ters düşen şeyler. Korkuyoruz ki bu kitap memlekette sufilüğün yayılmasına sebep olacak" şeklinde ifadelerde bulundular. Şeyh Abdulaziz dedi ki: "Getir oku şu sahifeleri." Dinledikten sonra: "Bu bid'at değil dedi. Falan sahifeyi oku. "O da efsane değil" dedi. Söylenilen sahifeleri dinledikten sonra: "Bırakın insanlar bu kitabı okusunlar. Bu kitaptaki hadiseler güvenilir insanlardan nakledildikten sonra bunlar doğru şeylerdir, mahzurlu değildir. Aksi taktirde insanları bunu okumaktan mahrum edeceksiniz" dedi.

Evet, bu kitap şu an Allah'a hamd olsun onuncu baskısını yaptı. Bu kitabı okuyan birçok insan da cihad hakkında, şehidler hakkında ve bizzat Afgan cihadı hakkında düşüncelerini değiştirdiler.

Cidde'deki Darü'l-Müctema adlı yayınevinin sahibi bunun onuncu baskısını yaptı. O da bana şunları anlatmıştı: "Bir adam bu kitaptan bedava olarak dağıtmak üzere tam iki bin adet satın aldı." Yine ben Cidde'de beni davet eden bir zengin yanına gittim. Baktım ki yanında bu kitaptan kolilerce dolu. Dedi ki: "Yanıma gelen herkese bir tane veriyorum ki Afgan cihadını tanısinlar." Hülâsa kardeşim, mücahid ve şehidlerle birçok olaylar yaşandı. Bunları inkâr etmek mümkün değil. Şu an ben bu olayları bu cephelerde savaşan ve selefî inanca sahip olan Araplar'a anlatsam asla yadırgatmazlar. Sanki onlara çok normal şeyler anlatılmış gibi olurlar. Çünkü bizzat Araplar da bu tür kerametleri yaşadılar. Ramazan bayramında şehid düşen un üç kişiden altısının misk gibi kokan kokuları nasıl unutulur!

Meselâ Ebu Hafz ...siz bunun resmini gördünüz mü? Bunun hakkında Şeyh Abdülmecid Zindanî'nin kardeşi Şakir Zindanî diyor ki: Ebu Hafs vurulup düştüğünde onu kurtarmaya gittim. O ruhunu teslim ettiğinde yüzünde biraz topraklar gördüm. Dikkatle baktım bir de ne göreyim, alnına nur dolmuş, yüzünde toprak diye bir şey yok. Onun yüzü adeta beyaz gülleri hatırlatıyordu. Yüzü ayın on dördü gibi nurlanmıştı. Halbuki Ebu Hafz Ürdünlü esmer bir gençti. Afganlılar diyor ki "bu adamın kanının aktığı yerden nur çıkıyor ve göğe doğru yükseliyor."

Evet, bugün kerametler cihad meydanlarında çok tabii bir hal aldılar. Meselâ Me'sede karargâhında Bedir kardeşin bir odası var. Dört füze orayı vurmak için gönderildi. Her bir füze odanın bir tarafına çakıldı. Hiçbiri patlamadı. Karargâh komutanı Mısırlı Ebu Ubeyde'nin üzerine de iki füze düştü. Mermiler gelirken o: "Ey Allah'ım sen bizi kurtar!" diye niyazda bulundu. Yanına inen mermilerden hiç biri patlamadı. Biliyor musunuz her birinin ağırlığı ne kadar? Tam !!

Evet, bu tür olaylar burada bulunan selefî Araplar için de çok basit ve tabii şeyler oldu. Hatta ben Mezar-ı Şeriften döndüğümde Ebu Hafz'la da karşılaşmış ve ona demiştim ki:

"Ey Ebu Hafz! Senin ve Ebu Esit'in burada gördüğünüz kerametlerden bir kısmını bana anlat." O da demişti ki:

"Biz gördüğümüz kerametleri sana anlatsak sen inanmazsın, sen kerametleri topluyorsun ama bizim gördüğümüz kerametler senin inanacağın türden değil." Ben dedim ki:

"Yine de anlatın." Onlar da dediler ki:

"25 cm. çeliği delen RPG füzesi ki bu 46 ton ağırlığındaki tankı imha eder. Bu füze mücahid kardeşlerimizden birine isabet etti. Onun sadece elbisesi yandı, bir de kurşun şeridi ve yeleği parçalanıp gitti. Fakat mücahid hiçbir yara almadı."

Subhanallah! RPG füzesi düşüyor, mücahid yaralanmıyor, bu nasıl oluyor?

Yine Kandahar bölgesinde Nur Muhammed isimli bir kardeşimiz vardı. Uçaklar o bölgeyi bombardıman ediyorlardı. Nur Muhammed silahını göğsünün altına alarak yere yattı. Tâ ki uçaklar geçerken silahın parlamasını görüp orayı bombardıman etmesinler. Buna rağmen yine de bir uçak Nur Muhammed'e bir bomba attı. Bomba Muhammed'in tam sırtına isabet etti. Karnının altındaki kaleşnikof kırıldı ama Nur Muhammed herhangi bir yara almadı. Peki bu nasıl olur? Demirten olan kaleşnikof kırılıyor; et, kemik ve sinirden olan Muhammed'in beli yaralanmıyor. Şimdi sizler buna inanıyor musunuz? Peki buna iman etmezseniz keramete ne zaman iman edeceksiniz? Çünkü keramet demek normal olmayan, akıl üstü şeylerdir. Normal durumlara herkes inanır. Fakat şurası bir gerçek ki artık burada kerametler bile çok tabii oldu. Herkes inanıyor. Ancak sadece maddenin kesafetinde kalmış, modernizmden başka bir şey düşünmeyen insanlar elbette ki bunları kavrayamazlar. Bakarsın ki herkes: "Benim aylık gelirim şu kadar, bu olmadan yaşayamam, ancak şu kadar şeker, şu kadar pirinç, şu kadar meyve ve şu kadar da et alabilirim. Çünkü maaşım bu kadar" der, durur. Böyle insanlar bereket, hayır, lütuf, ihsan vb. şeyleri hiç hesaba katmazlar. Aslında şunu unutmamak gerekir ki aziz ve celil olan Allah az şeye bereket vererek onu çok da kılabilir. Vallahi bizler bu tür hesaplan hayatımızdan çıkarıp attık. Sanmıyorlar mıydı ki Rusya bu kadar tank, uçak ve modern silahları ile mücahidleri yok edip bitirecek? Mücahidler onlara karşı savaşamayacaklar. Çünkü onların ne tankı var, ne topu, ne silahı, ne de mermisi. Peki netice ne oldu?

Ey müslümanlar! Sizler böyle düşünürken niçin Allah'ın kuvvetini hesaba katmıyorsunuz, neden her şeyi bilgisayar kutusunun içinde sanıyorsunuz? Şu âyetleri bir defa daha iyice kulak vererek dinleyiniz:

"Ne göklerde ve ne ele yerde, Allah'ı aciz bırakacak hiçbir şey yoktur. O her şeyi hakkıyla bilendir; ve her şeye hakkıyla güç yetirendir. " (Fatır, 44)

"Allah, kendi (dini)ne yardım edene muhakkak yardım eder." (Hac, 40)

Peki, Bedir savaşında meleklerin inmesi, yağmurun yağarak mücahidlerin ayaklarının altındaki toprağı sağlamlaştırması vb. mucizeleri niçin düşünmüyorsunuz? Bunlar ağızlardan aktarılan efsaneler değil, Kur'ân-ı Kerim'in tescil ettiği hadiselerdir. Yine Bedir savaşında sahabelerin anlattıklarına göre daha kılıcı kâfirlerin boynuna vurmadan kafaların önlerine düştüklerini görmeleri olayları nerede? Bunları hiç düşünmüyor musunuz? Bunları bilgisayar kasasının içinde bulabilir misiniz? Hayır, hayır! Bunlar oraya girmezler. Ne yazık ki, batılı basın mensupları bunu anlıyor ve tâ Afganistan'a kadar gelip hadiseleri yerinde izlemeye çalışıyorlar. Ya sizler! Ey müslüman isimli materyalist insanlar! Neden bu halinizden vazgeçmiyorsunuz?

Fransız Gazeteci: "Afganistan'da Allah'ı Gördüm" Diyor

Fransız bir gazeteci ile karşılaştım. Afganistan'da bulunuyordu. Ona:

"Allah'a iman ediyor musun?" diye sordum. Fransız gazeteci:

"Vallahi, ben ilah diye birinin olduğunu hayal ediyordum. Fakat Afganlılar beni, Allah'ı itiraf etmeye mecbur bıraktılar. Onlar beni Allah'a iman etmeye mecbur ettiler."

"Nasıl oldu bu?" dedim. Fransız gazeteci:

"Görmüyor musun, basit tüfeklerle tanklar etkisiz hale getiriliyor? Sadece bu bile Afganlıları koruyan ve onlara yardım eden bir ilahın varlığına delâlet etmiyor mu?" dedi. Bu Fransız gazeteci daha önce hiçbir dine inanmıyormuş.

Başka bir Fransız gazeteci de Afganistan'a geldikten sonra "Afganistan'da Allah'ı Gördüm" isimli bir kitap yazdı. Bir üçüncüsü de: "Bunlar Hakikatlerdir Ancak Açıklayamıyorum" isimli bir kitap yazdı. "Evet, Ruslar yenilmekteler, ancak bunu açıklamaya gücüm yetmiyor" diyordu.

Şeyh Temim dün akşam, ordunun kapattığı, ne araba ve ne de yayanın geçmesine müsaade edilen bir yoldan arabası ile birlikte geçerek cepheye kadar gitti. Bindikleri arabanın şoförlüğünü bazen sizlere imamlık yapan el-Kuriseyyib isimdeki zat yapıyordu. el-Kuriseyyib, ordunun kapattığı yola geldiklerinde komünist Afgan askerine;

"Bu (yani Şeyh Temim) Caci bölgesinin komutanıdır." Şeyh gözlüklerini takmış bir şekilde oturuyordu. Asker ona:

"Saat 5'ten sonra buradan geçmeniz yasak, bize verilen emirler böyle" cevabını verdi. el-Kuriseyyib:

"Ama bu komutan, mutlaka cepheye olması gerekiyor" dedi. Bunun üzerine asker:

"Peki, o zaman komutanla ben konuşayım" cevabını verdi. Asker komutanla konuşmaya başladı. Tabii Şeyh Temim ne konuştuğunu anlamıyordu. el-Kuriseyyib:

"Bu adam Farsça konuşuyor, Peştuca anlamıyor" dedi. Asker:

"Haydi yolu açın" dedi. Böylece yolu açtılar. Aslında yolları taşlarla kapatıyorlardı ve kapattıkları noktalarda askerî karakollar bulunuyordu. Şeyh Temim'e:

"Sizin buralardan geçmeniz, mümkün değil" demişlerdi. Fakat bunlara müsaade eden asker:

"Ben buradan herhangi bir kimsenin geçmesine müsaade edersem köpek oğlu köpek ve domuz oğlu domuz olayım. Fakat ben sizi tanıyorum. Size yolu açacağım" cevabını verdi. Böylece asker taşları kaldırdı ve onların geçmesine müsaade etti. Bu durum kerametlerden bir keramet değil mi? Keramet değilse bu nedir?

Yine bir defasında Şeyh Temim dört saat boyunca Kur'ân-ı Kerim'den yedi cüz okur. Bu arada uçaklar yağmur gibi bomba yağdırmakta, havan topları ile atışlar yapmakta ve füzeler atmaktadırlar. Şeyh Temim ise, ağacın altında oturmakta ve şehadeti beklemektedir. Altında bulunan ağacın dalları kopmakta, kabuğu soyulmakta fakat Şeyh Temim sandalyesinin üzerinde oturmaktadır. Kurşunlar kulaklarının yanından vızır vızır geçiyor, şarapnel parçaları önüne ve arkasına üstten aşağı düşüyor fakat ona hiçbir yara vermiyordu. Bu da keramet değil de ya ne idi?

İşte bütün bu sebeplerden dolayı ben diyorum ki bugün cihad müslümanların üzerine farz-ı ayndır. Cihadın bu tür farziyeti kâfirlerin elinde bulunan en son İslâmi toprakları kurtarıncaya kadar devam edecektir. Eğer biz Afganistan'ı kurtarırsak inşallah Filistin'e gideceğiz. Yine de farz-ı ayn bitmeyecektir. Buhara, Taşkent'i de kurtarmamız gerekmektedir. Leningrad'a kadar varmamız gerekmektedir. Tekrar Moskova'nın bize yeniden cizye ödemesi gerekmektedir. Çünkü Moskova yaklaşık iki yüz sene müslümanlara cizye ödemiştir. Ayrıca Endülü'sü de bir gün hürriyetine kavuşturmamız gerekmektedir. Fransa'daki Ren nehrine kadar ulaşmamız icap etmektedir.

Hülasa bizlerin İspanya'yı, Bulgaristan'ı, Macaristan'ı, Avusturya'yı, Yugoslavya'yı ve Yunanistan'ı tekrar İslâm idaresi altına döndürmemiz gerekmektedir. Çünkü bütün bu beldeler müslümanların idaresi altındaydı.

Cihadın farz-ı ayn oluşu Ruslar'ın Afganistan'ı işgal etmeleri ile başlamadı. Cihadın farziyeti İspanya'nın (Endülü's'ün) kâfirlerin eline düştüğü günden başlamış ve günümüze kadar devam etmektedir. Bizim Fransa ve İspanya'ya da gidip oralarda da İslâm'ı hakim kılmamız gerekir. Hatta bütün dünyayı İslâm idaresinin bayrağı altında gölgelendirmemiz icab etmektedir. Şer-i şerifin hükmü işte budur. Biliyorsunuz ki İslâm arazilerinden bir karış toprağın düşmanın ayağı altında çiğnenmesi halinde cihad etmek her müslümana farz-ı ayn olur. Öyle ki kendisine cihad etmek farz olmayan kadın bile mahremi bulunması şartı ile kocasından izin almadan bu cihada katılır. Köle, efendisinden izin almadan, borçlu alacaklısına danışmadan, çocuk babasının müsaadesini istemeden böyle bir cihada katılmak zorundadır.

Şayet bir beldenin veya bölgenin halkı düşmana karşı güç yetiremiyorlarsa veya tembellik ediyor yerlerinden kımıldamıyorlarsa bu taktirde farz-ı ayn olan cihadın çerçevesi gitgide genişler. Düşmanın işgal ettiği yerlere yakınlığına göre bu farziyet müslümanları bağlar. Öyle ki çember genişleyerek cihadın farz-ı ayn oluşu bütün yeryüzünü kaplamış olur. Bu halde olan insanlar için cihadın farziyeti aynen namaz ve orucun farziyeti gibidir. Nasıl ki namaz ve orucun farziyeti insanlardan düşmez ise farz-ı ayn olan cihadın farziyeti de düşmez. Bu mesele açıkça bilinmelidir. Bizim burada söylediğimiz cihaddan maksat dört mezhep âlimi fakihlerin izah ettikleri cihaddır. O da Allah yolunda savaşmaktır. Evet cihad kıtaldır, harptir, savaştır... Nitekim Hanefiler, Safiler, Malikiler ve Hanbeliler cihadı bu manada almışlardır.

Borçlu Kimselerin Cihada Çıkmasının Hükümü

Ey müslüman kardeş! Bugün cihad farz-ı ayndır farz-ı ayn! Senin bir milyon riyal borcun da olsa savaşa katılman ve Allah yolunda cihad etmen gerekmektedir. O borcunu ise inşallah merhamet sahibi olan yüce Mevlâ âhirette senin yerine ödeyecektir. Aslında senin yükümlü olduğun, borç ödeme gücünde olduğun halde ödemediğin borçtur. Bu nedenle savaş başlar da sen borcunu ödeyemez bir halde olursan ondan yükümlülüğün düşer. Çalışıp borcunu ödemen yerine cihada katılman gerekir. Allah yolunda gazaya gitmen icap eder. Kıyamet gününde alacaklılar senden borçlarını istedikleri zaman aziz ve celil olan Allah onlara: "Arkanıza bir bakın" diyecek. Onlar arkalarına bakıp köşkler görecekler ve: "Ey Rabbimiz bu köşkler kime aittir?" diyeceklerdir. Yüce Mevlâ da onlara: "Bu köşkler borçlu olan mü'min kardeşinizi affederseniz sizin olacaktır" cevabını verecektir. Peki, alacaklı dünyada iken yüz bin riyalini senden alsaydı ne yapacaktı? En uzak ihtimalle onlarla bir mercedes araba alacaktı. Fakat kıyamet gününde onun karşılığında köşkler alıyor, çünkü aziz ve celil ..Adn Allah'ın lütuf ve keremi pek geniş ve pek büyüktür.

Bir hadis-i şerifte "Allah yolunda öldürülmek her şeyi affettirir, borç hariç"(Müslim. İmara, bab: 120, 117, 119; Tirmizi Fedailil Cihad, bab: 13)buyurulmuştur. Ancak buradaki borçtan maksat şehidin hayatta iken ödeyebileceği, buna rağmen ödemediği borçlardır. Harp ilan edildiği ve müslümanların cihada gittikleri zaman artık kişinin borcunu ödemesi için savaştan geri kalması caiz değildir. Allah hakkı için söyleyin bana, hangi sahabe savaşa katıldığında borçlu değildi. Onların çoğu borçlu oldukları halde savaşlara katılmışlardı.

Hız. Zübeyr şehid edildiği günün sabahında oğluna şöyle seslenmişti: "Ey oğlum! Sahip olduğun her şeyi sat. Sonra borcumu öde. Şayet borcumu ödemene gücün yetmezse de ki: Ey Zübeyr'in vekili ve velisi, onun borçlarını sen öde." Yani, ey savaşa katılan borçlu kullarının vekili olan Allah'ım, Zübeyr'in borçlarını sen öde, demek istiyordu. Görüldüğü gibi Zübeyr bütün mal varlığının borçlarını ödeyemeyeceği kanaatinde. Aziz ve Celil olan Allah Zübeyr'in malına bereket verdi, borçları ödendikten sonra Zübeyr'in mirasçılarına 57 milyon dirhem kalmıştı. Görüldüğü gibi borçlu olmak kulu, cihaddan alıkoymamaktadır.

Bir genç gelerek bana:

"Ben tıp fakültesinde okuyorum" dedi. Ben:

"Kaçınıcı sınıftasın?" dedim. O da:

"İkinci sınıftayım, tıp fakültesini mi tamamlayayım yoksa cihada mı geleyim?" dedi. Ben ona aziz ve celil olan yüce Allah'ın şu âyet-i kerimesini okudum:

"...Zayıflara, hastalara ve harcayacak bir şeyi bulunmayanlara Allah'a ve Resulü'ne sadık kaldıkları taktirde (savaşa çıkmamalarında) bir vebal yoktur..." (Tevbe, 91)

"Şimdi sen bu üç sınıftan birine giriyor musun, yoksa girmiyor musun? Allah Teala köre, topala ve hastaya sorumluluk yoktur, buyuruyor. Doktora sorumluluk yoktur, buyurmuyor. Yine Allah Teala: "... Zayıflara, hastalara ve harcayacak bir şeyi bulunmayanlara Allah'a ve Resulü'ne sadık kaldıkları taktirde (savaşa çıkmamalarında) bir vebal yoktur..." (Tevbe, 91) buyuruyor. Doktorlara, mühendisler bir vebal yoktur, buyurmuyor. Aksine senin gelmen daha evlâdır. Tıp fakültesi seni cihada çıkmaktan muaf mı kılacaktır? Çünkü senin zenginliğinin arttığı ve sıhhatinin devam ettiği kadar âlemlerin Rabbi olan Allah'ın huzurunda cezan ve hesabın da artacaktır. Tabii ki bütün tüccarların da ticaretlerini bırakıp cihada katılmaları gerekir. Çünkü cihad artık bugün namaz ve oruç gibi farz-ı ayn halini almıştır. Hiçbir kimseden düşmez. Herhangi bir kişiden bir orucun farziyeti ne zaman düşer, hasta olunca, veya ölünce yahut yolculuğa çıkınca. Kişinin namazı ne zaman üzerinden düşer? O da sadece ölüm vuku bulunca. İşte sen cihadı da böyle düşün. Ancak kişinin cihad edemeyecek derecede hasta olması veya ölümü ile düşer. Diğer yandan cihad etme yolu açık olduğu halde kim cihada katılmaz ise aziz ve celil olan Allah'ın huzurunda günahkârdır. Kim Allah'ın huzuruna bulunduğu ülkede durumu ne olursa olsun savaşmaksızın çıkacak olursa Allah ona dünyada iken de belalar verir, ahirette de onu hesaba çeker. Bu hususta Peygamber efendimiz şu hadis-i şerifleri buyurmuşlardır: "Kim cihad etmeden, cihad etmeyi gönlünden de geçirmeden ölecek olursa o kişi münafıklığın bir şubesi üzere ölmüş olur."(Müslim İmara, bab: 158; Ebu Davud, Cihad, bab: 17; Nesei, Cihad; 2)Diğer bir hadis-i şerifte ise: "Kim cihad etmeden ve cihad eden bir gaziye teşhizatlandırmadan ölecek olursa Allah kıyamet günü gelmeden önce onun başına bir felâket verir." (Bkz. Ebu Davud, kit. Cihad, bab: 17; İbn Mace, kitap Cihad, bab: 5; Darımı, Kitap Cihad, bab: 25)

Cihad Etmeyi Gönllünden Geçirmemek

Afganistan'da cihad başlayalı on yıl olmuş ve bu süre zarfında sen cihad pratiğini görmek için Afganistan'a gelmemiş isen, bunun gibi durumlarda cihada katılmayı düşünmemişsen, sen ne zaman cihada katılmayı düşünüyorsun? Sınırlar açık... Her türlü silah mevcut... Askeri eğitim yaptırılmakta... Yeme, içme, bilet hepsi bedava olarak sana sunulmakta, o halde aziz ve celil olan yüce Allah'ın huzurunda ileri sürebileceğin hangi mazeret kalmaktadır? Eskiden cihada eşeklerin, katırların sırtında bir ay, iki ay ya da üç ay yolculuk yapılarak gidilmekteydi. Sen ise uçakla bir gün içerisinde cihad topraklarına ulaşabilmektesin. Artık müslümanlardan herhangi birisinin ileri sürebileceği bir mazeret kalmış mıdır? Hayır, hiçbir mazeret yoktur... Günümüz müslümanlarının, savaşa katılmadıkları için ileri sürebilecekleri herhangi bir mazeretleri kalmamıştır. Çünkü kişi bir günde Peşaver'e, ikinci günde Caci'ye ulaşıyor.

İşte bu sebeple cihad, namaz ve oruç gibi farz-ı ayndır. Ölüm ve özürün dışında hiç kimseden sakıt olmaz. Özür de hastalıktır, ölümdür. Çünkü ölümlle birlikte her türlü mükellefiyet kalkmaktadır. Özür, cihad topraklarına gelmek için bilet almaya güç yetiremeyenler içindir. Pakistan vizesi alarak Afganistan'a geçmeye kadir olamayanlar içindir. Ancak vize almak için de bir, iki veya dört defa uğraşmak şarttır. Nasıl ki liseyi bitirdikten sonra üniversite kapılarını zorlamaya başlıyorsun, çeşitli üniversitelere müracaat ediyor ve imtihanlara giriyorsun, kendi ülkende üniversiteye giremediğin zaman başka ülkelere gidiyorsun; Amerika'ya, İngiltere'ye, Fransa'ya, Almanya'ya sadece bir üniversite için gidiyorsun. Aynı şekilde cihada katılabilmen için alman gereken vizelerde de bu şekilde ısrarla davranman ve elçiliklerin kapılarını aşındırman şarttır. Eğer vize almaksızın cihada gelebilmen mümkünse gelmen farzdır. Ölüm ye hastalık dışında cihad farzası hiçbir kimseden kalkmaz.

Sonra, cihadda bulunmaktan daha büyük bir nimet ne olabilir? Vallahi ben batıda gençleri gördüğüm zaman onlar için üzülüyordum. Sizi hatırlıyor onlara üzülüyordum. Orada bulunduğum zaman sizin içinizde olmamı ne kadar arzuluyordum. Batıda bulunan müslüman gençler İslâm'ı yaşıyorlar ama dinlerini korumak için adeta ateş korunu ellerinde tutar gibi dinlerini tutma durumunda kalıyorlar. Üniversiteye gittiklerinde günah işlemek zorunda kalıyorlar. Çarşı-pazara gidip eşyalar satın aldıklarında hatalar işliyorlar. Dil kurslarına gittiklerinde yine günah kazanıyorlar. Hülâsa nereye gidiyorlarsa günah işlemekten uzak kalamıyorlar. Bu nedenle ben onlardan Almanya'da uzun zaman kalan birine demiştim ki:

"Sen Almanca'yı öğrendin mi?" O bana şu cevabı verdi: "Vallahi ben mescitten ayrılamıyorum. Çünkü buraya gecenin karanlık dalgaları gibi veya daha deşhetli bir şekilde fitne fesat yağıyor. Ben mescitten ayrılamıyorum. Kendimi buraya hapsettim ki günahlara düşmeyeyim, heva ve hevesin hile ve tuzaklarına av olmayayım."

94 - 96. AYETLERİN TEFSİRİ

94-Savaştan dönüp onlara geldiğinizde, sizden özür dilerler.Onlara de ki: "Özür beyan etmeyin. Biz asla size inanmıyoruz.Çünkü Allah bize haberlerinizi bildirdi. Allah da Peygamberi' de amellerinizi yakında görecektir. Sonra gizliyi de açığı da bilen Allah'ın huzuruna çıkarılacaksınız. Yaptıklarınızı O,size haber verecektir."

95-Cihad dan döndüğünüzde kendilerini bırakmanız için Allah'a yemin edeceklerdir. Onlardan yüz çevirin. Çünkü onlar,murdardırlar. İşledikleri günahların cezası olarak varıp kalacakları yer cehennemdir.

96-Kendilerinden razı olmanız için size yemin ederler. Siz, onlardan razı olsanız da, şüphesiz ki Allah, fasıklar guruhundan razı olmaz.

Aziz ve celil olan yüce Allah geçen âyet-i kerimelerde cihada katılmama hususunda mazereti olan kimseleri beyan ettikten sonra cihada katılmadıklarından dolayı günaha giren kimseleri açıklamaktadır. Yüce Allah daha önceki âyet-i kerimelerde şöyle buyurmuştu:

"Zayıflara, hastalara ve harcayacak bir şeyleri bulunmayanlara Allah'a ve Rasulü'ne sadık kaldıkları taktirde (savaşa katılmamalarında) bir vebal yoktur." Âyet-i kerimede belirtilen zayıf kimselerin "erkek, kadın ve çocuklardan (cihada katılmak için) hiçbir çareye güç yetiremeyenler" olduğunu belirtmiştik. Yani bunların yolculuk esnasında kendilerini taşıyacak binek üzerinde duracak güçte olmadıklarını da izah etmiştik. "Hiçbir yol bulamayanlar" ifadesinden maksat ise küfür ve şirk yurdundan hicret etmek için bir yol bilmeyenler ve cihada gitmek için bir yol bulamayanlardır. İşte bu kimseler mazurdurlar. "İşte böylelerini Allah'ın affetmesi mümkündür. Allah çok affeden, çok bağışlayandır." (Nisa, 99) Başka bir âyette aziz ve celil olan yüce Allah şöyle buyurmuştur: "Köre bir sorumluluk yoktur, topala bir sorumluluk yoktur, hastaya bir sorumluluk yoktur..." (Nur, 61) Ne zaman? "Allah'a ve Resulüne sadık kaldıkları zaman"(Tevbe,91)

Allah'a ve Resulü'ne sadık kalmaktan maksat; Allah'ın Kitabı'na, Resulü'nün Sünneti'ne uymak Allah'ı "rablik" ve "uluhiyyet" sıfatlarında birlemektir. Kul Allah'a karşı Kitabına uyarak, Rasulullah'a karşı da Sünneti'ni yaşayarak samimi olur. Müslümanların önderlerine karşı samimi olması ise onlara nasihat etmesi, onların kusurlarını bağışlayıp hatalarından dolayı kendilerim teşhir etmemesi gerekir. Yeter ki müslümanların önderleri şer-î bir bi'atle kendilerine bi'at edilen ve İslâm şeriatını tatbik eden kişiler olsunlar.İnsanın bu gibi idarecilerin kusurlarını araştırmaması, onları halk nezrinde teşhir etmemesi gerekir. Şayet bunlar kendilerine yapılan öğüt ve nasihatlara rağmen yaptıkları yanlışlıklardan vazgeçmezlerse işte bu zaman yüce Mevlâ onların kötülüklerini açıktan ruhsat vermiş ve şöyle buyurmuştur:

"Allah, kötü sözün alenen söylenmesinden hoşlanmaz, ancak zulme uğrayan kimseler müstesnadır."(Nisa,148)

Müslümanların imamlarını ve müslümanların tamamını sevmek, onlara sâdik olmak ve kendi için istediği şeyleri onlar için de isteyip hoşlanmak, onların ayıplarını ve gizli hallerini örtmek, onları emin kılmak ve sıkıntılarını gidermek, şiddet anında onları yalnız bırakmamak onlara nasihat etmek demektir. İşte bu, müslümanların geneline nasihattir. Veya köre, topala ve lâyıf kimselere nasihattir. Âmâ, sakat ve zayıf olan insanlardan bilgili olanların cihada katılmamaları halinde Allah'a, Rasulü'ne, müslümanların önderlerine ve tüm müslümanlara karşı samimi olmaları, onların gelip birliklerde, kışlalarda ders vermeleri, askerlerin maneviyatlarını yükseltip, kuvvetlendirmeleri gerekir. Ayrıca onlara öğütte bulunmaları, nasihat etmeleri, dini mübini kendilerine öğretmeleri icap eder. Âyet-i kerimede geçen Allah'a ve Resulü'ne karşı samimi olmaktan maksat budur

Saldırganı Etkisiz Hale Getirmek

Ayetin devamında: "iyilikte bulunanlara bir vebal yoktur" (Tevbe, 94) buyurulmuştur. Bu ifadeden maksat şudur: İyilikte bulunan insanlar iyiliği yaparken bir kusur işlerlerse bundan dolayı günahkâr olmazlar. Meselâ sen hırsızlık yapanın kolunu kesersin veya kol kesene kısas cezası uygularsın da adamın yarası iyileşmeyip ölecek olursa siz Allah'ın koyduğu bir cezayı uygulamakla iyilikte bulunanlardan olursunuz. Ancak yaptığınız işin neticesinde kişi hayatını kaybetmiş olur, fakat siz bundan sorumlu olmazsınız. Meselâ siz onun diyetini ödeme yükümlülüğünde değilsiniz. Çünkü sen yüce Mevlâ'nın koyduğu nizamı tatbik etmekteisin. Bu mesele İmam Şafii'ye göre böyledir.

Aynı şekilde bir deve sana saldırdığı zaman sen kendini korumak için onu öldürdüğün taktirde devenin kıymetini ödemen gerekmez. Yine bir adam sana saldırdığı zaman sen kendini korumak için onu öldürdüğün taktirde o kimseye diyet ödemezsin. Bu itibarla bir polis sana saldırır da seni İslâmî cihad hareketinde veya müslümanlardan ya da İslâmî hareketlerin herhangi birine mensup olduğundan dolayı seni yakalayarak devlete teslim etmek isterse, sen de onu öldürürsen, onu öldürmeden dolayı sana ne bir günah tereküb eder, ne de kan bedelini ödemek mecburiyetinde olursun. Çünkü Allah Teala: "İyilikte bulunanlara bir vebal yoktur" buyurmuştur. Böyle bir polis gelip seni yakalamaya çalıştığında fıkıh alimlerinin beyan ettikleri gibi önce sen ona, dilinle öğüt verirsin. Şayet inat ederse elinle, yine inat ederse sopanla döversin, yine de ısrar ederse bu defa ayaklarına ateş edersin, buna rağmen ısrar eder seni yakalamada diretirse sen onu alnının tam secde ettiği yerden vurup öldürürsün. Anlıyor musunuz? Bunun hükmü böyledir. Hatta öldürdüğünüzde Allah'tan mükâfat alırsınız. Çünkü fıkıh âlimlerinin de dediği gibi iman etmeden sonra din ve dünyayı ifsad etmeye çalışan saldırganı imha etmekten daha büyük bir farz yoktur. Şimdi sen ırzına, canına, ailene saldırıya geçen, seni tutup sırf maaşı kesilmesin diye devlete teslim etmek isteyen bir insana karşı sen nasıl sessiz kalabilirsin? Öyle ki bu insanın maaşı senin canından, ırzından, malından ve hatta dininden daha önemli. Onun için mühim olan, ay sonunda kendisine biçilen maaşını almaktır. Bunun gerisi onun için önemli değildir. O, ölen ölsün, kalan sağlar bizimdir mantığı ile hareket eder. Amirlerinden "emredersiniz efendim, emredersiniz efendim" talimatlarını almakla meşguldür. Evet, iyilikte bulunanlara bir vebal yoktur.

Burada dikkat edilmesi gereken bir husus da şudur: Eğer bir müslüman bu gibi bir saldırganı karşı kaçıp kendini kurtaracak imkânla sahipse önce bunu yapmalıdır. Kendisini yakalamak isteyen rejimin polisine nasihat etmesi, onu dövmesi yahut onu öldürmesi yerine kaçıp kurtulabiliyorsa kaçıp kurtulmalıdır ve onu da sarhoşluk içinde bocalar halde bırakmalıdır. Böylece her yönüyle iyilikte bulunanlardan olmuş olur.

Âyet-i kerimede: "İyilikte bulunanlara bir vebal yoktur" buyuruluyor. Peki kime vebal vardır? Kimler günahkâr olurlar? Elbette ki zengin olduğu halde cihada katılmamak için izin isteyenler. Burada şaşılacak bir durum vardır, o da şudur: Kişi maddi imkânlarla sahip olduğu halde cihad etmemek için nasıl izin isteyebilir? Halbuki zenginlik kişiyi cihada teşvik etmelidir. Çünkü onların yok olmaları halinde geride kalan çoluk çocukları nat'akasız kalmayacak, kimseye muhtaç olmayacaklardır. Bu durum ise insanları cesaretlendirmeli ve savaş meydanlarına sevk etmelidir. Fakat mesele tam aksinedir. Bir kısım insanlar servetlerinin başında bulunup zenginliklerini sürdürmeyi cihada gitmemek için bir bahane olarak ileri sürmekte ve suistimal etmektedirler. Söyleyiniz bana hiç bu insafa sığar mı?

Şimdi bir fakir, ailesinin nafakasını, hatta kendi yemeğini dahi tedarik edemediği halde her şeyi bırakıp cihada gidiyor, sen ise ey milyonların sahibi insan, cihada gitmiyorsun, Allah'ın seni cihaddan mazur tutmasını istiyorsun (!) Subhanallah (!) Bu bir hakkaniyet ve insaf değildir. Herkesten önce senin savaşa koşman gerekir. Çünkü senin aile efradın, geçim yönünden daha rahattır, güvence içindedir. İşte bu nedenle yüce Mevlâ 93. âyet-i kerimede şöyle buyurmuştur:

"Sorumluluk sadece,zengin oldukları halde cihada gitmemek için senden izin isteyenleredir.Onlar,geri kalanlarla beraber olmaya razı oldular.Allah,onların kalblerini mühürlemiştir.Onlar bilmezler."(Tevbe, 93)

Cihadı Terk Edenin Hükümü

Ey kardeşim! Ne oluyor sana? "Okula başladım ve okula dönmek istiyorum" diyorsun! Sana ne oluyor? "Üniversiteye başladım ve üniversiteye dönmek istiyorum" diyorsun? Sana ne oluyor? "Tatilim bitti, işime dönmek istiyorum" diyorsun? İşin nedir? Bir şirkette kâtip! Senin işin nedir? Bir binanın bekçisi! Ya senin işin nedir? Milli Eğitimde Rehber hocalığı. Peki senin işin nedir? Okulda öğretmen! Subhanallah!

Peki değerli öğretmen, sen okulda çocuklara Tevbe Sûresi'ni öğretirken: "(Ey müminler! Genç ihtiyar), hafif, ağır, hep birden savaşa çıkın; mallarınız ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilerseniz, bu sizin için daha hayırlıdır" (Tevbe, 41) âyeti gelince çocuklara ne diyeceksin? Yine senin dersinde şu âyet geçince onu onlara nasıl açıklayacaksın: "De ki: Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, kabileniz, elde ettiğiniz mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaretiniz ve hoşlandığınız evleriniz eğer size Allah'tan, Rasulünden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli geliyorsa, Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah fasıklar güruhunu hidayete erdirmez." (Tevbe, 24)

Aziz ve celil olan Allah: "Başına ne gibi bir felaket geleceğini sana göstermeme kadar bekle" diyor. Beklediğin taktirde sonunun ne olacağı belli. Buna mukabil cihad ettiğin taktirde sana diploma veriyor. Bu diploma âlemlerin Rabbi olan Allah'ın diploması. Fakat sen âyetle zikredilen şeylerden dolayı cihaddan geri duruyor, insanların vereceği diplomaları arzuluyorsun. Allah sana diploma vermek istiyor, sen onu geri çeviriyorsun. O, sana Cennete Girme Diploması veriyor. Sen ise onu reddediyorsun. Bu taktirde Allah sana başka bir belge verir. Fakat o belgenin üzerinde "Allah fasıklar güruhunu hidayete erdirmez" diye yazılıdır. Senin fasık olduğuna aziz ve celil olan Allah şahitlik ediyor ve seni cihadı terk ettiğin sürece dünyana, ticaretine ve malına daldığın müddetçe doğru yola iletmeyeceğini bildiriyor. Ve sana diyor ki: Madem ki sen fasıksın, Ben seni hayır, hasenat yoluna iletmem, sana cennet yolu göstermem, sen kendi iradenle dünyana ve ticaretine daldın, o halde al bu diplomayı da bununla ticaret et dur(!)

İşte cihadı terk edenin hükmü budur. La havle velâ kuvvete illâ billâhi'1-aliyyil-azim.

Ey kardeşlerim! Allah'a yemin ederek söylüyorum ki Hac'da olsun, konferanslarda olsun, Avrupa'da olsun, yaptığım her konuşmada her zaman: "(Ey mü'minler! Genç, ihtiyar), hafif, ağır hep birden savaşa çıkın; mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilerseniz bu sizin için daha hayırlıdır" (Tevbe, 41) âyetini okuyarak başlamak istiyordum. Fakat kendi kendime diyordum ki, bu dinleyicileri incitir.

"Zira Allah'a ve âhiret gününe iman edenler; mallarıyla ve canlarıyla cihad etmek hususunda senden izin istemezler..." (Tevbe, 44) âyeti ile başlamak istiyor, ancak bunun da dinleyen cemaati yaralayacağından endişe ediyordum. Yine ben:

"Ey iman edenler! Size ne oldu ki, "Allah yolunda savaşa çıkın" denildiği zaman, yere çakılıp kaldınız?" (Tevbe, 38) âyeti ile başlamak istiyor, ancak bunun da dinleyenlere ağır geleceğini ve onları rencide edeceğini düşünüyordum. Aynı şekilde ben:

"Size ne oluyor da, Allah yolunda ve: "Ey Rabbimiz! Halkı zalim olan bu şehirden bizi çıkar: Bize kendi nezdinden bir sahip gönder ve yine kendi nezdinden bir yardımcı ver" diyen zayıf erkek, kadın ve çocuklar için savaşıyorsunuz?" (Nisa, 75) âyeti ile konuşmaya başlamak istiyordum. Bu âyetle de dinleyenleri kınama ve onları ayıplama olduğunu hissediyor, önümde hazır bulunanlara hafif gelecek bir âyet araştırıyordum. İnanır mısınız bir âyeti bırakıp öbürünü düşünüyordum, onu bırakıp başka birine bakıyordum, fakat hatırıma gelen âyetlerin hepsini okumam halinde dinleyicilerin ağrına giderek nasiplerini almayacaklarından korkuyordum. Çünkü Kur'an-ı Kerim'in özellikle Enfal ve Tevbe Sûresi'nin âyetleri cihaddan geri kalanlar için adeta ateşten bir kamçıdır. Peki, sen bunlara neyi okuyacaksın, ne söyleyeceksin, diye düşünüyordum. Bu nedenle sohbe başlamadan önce âyetleri okuma yerine meseleyi izah etmeye çalışıyordum ve diyordum ki: "Niçin bugün insanlar cihada çıkmadan geri kalıyorlar? Halbuki Afgan cihadı davetçilere, düşünürlere, mücahidlere ve maddi ve manevi desteklere muhtaçtır." Yine de görüyordum ki bazı saf davetçiler konuşmayı terk edip gidiyorlar. Çünkü konuşmam onların şahsiyetlerini rencide ediyormuş, benim onların aleyhine konuştuğumu zannediyorlarmış. Fiilen benim konuştuğum tam onların hallerini teşhis ediyordu. Fakat ben konuşmamla hiç bir zaman onları kastetmiyordum. Ancak hak söz söylendiğinde herkes kendisine düşen payı alır ve ne demek olduğunu anlar. Bu sebeple zülfıyara dokunulduğunda bazı insanlar tahammül edemeyip meclisi terk ediyorlardı.

Araplar'ın bir atasözünde şöyle denilmektedir: "Şüpheli olan insan, gel beni yakala" der. Dikkat edilirse Tevbe suresi de açıkça bir kısım insanların adlarını beyan ederek ve münafık olduklarını ulu orta haykırarak değil, onların sıfatlarını zikrederek hallerini belirtir. Bakarsın ki ifadeler "onlardan bazıları vardır ki şöyle, onlardan bazıları vardır ki böyle" şeklinde geçmektedir. Tâ ki her topluluk payını alsın. Çünkü herkes kendisinin ne olduğunu çok iyi bilmektedir.

Meselâ onlardan bir kısmı da: "Yemin olsun ki eğer Allah lütfuyla bize mal verirse biz mutlaka onu hayır yolunda harcarız ve mutlaka salih kullardan oluruz" diye Allah'a söz verdiler." (Tevbe, 75) "Onlardan bazıları peygambere eziyet ederler." (Tevbe, 60) "Onlardan bazıları zarar vermek için mescit yaparlar" (Tevbe, 107) Bu vb. âyetler bu kabildendir. Bu hususta Abdullah b. Abbas diyor ki: Tevbe Sûresi indikçe "onlardan bazıları vardır ki şöyledir, bunlardan bazıları vardır ki böyledir" şeklinde durmadan âyetler geliyordu. Biz diyorduk ki, bu sure adlarını söylemeden vasıflarını belirtmedik kimseyi bırakmayacak. Hülâsa, Kur'ân-ı Kerim yerine göre kâfirleri, münafıkları imâli bir şekilde eleştirir, onlar da âyetlerden paylarını alırlardı.

Konumuza dönelim. Âyet-i kerimde "Sorumlu olanlar ancak zengin oldukları halde cihada gitmemek için senden izin isteyenlerdir" buyruluyor. Burada hatırıma şu soru gelebilir: "Cihadın mala ihtiyacı yok mu?" Elbette ki cihadın mala ihtiyacı var. O halde neden tüccarlar serbest bırakılmıyorlar ki ticaret edip de mallarını cihada göndersinler. Memurlar çalışıp maiyetlerini, sanatçılar çalışıp emeklerinin karşılıklarını, ziraatçılar çalışıp mahsullerini cihada göndersinler. Aksi takdirde bütün bunların yolları kapanmış olur. Tüccar, sanat erbabı, memur, işçi herkes işini bırakır, hatta milyarderler fabrikalarını terk eder, şirket sahipleri yük taşıyan vapurlarını, uçaklarını terk ederler ve gelip Sada'da Ebu Burhan'ın yanında oturup kalırlar. O da onlara haydi kardeş haydi, yallah kardeş yallah, der. Herhangi bir yere gitmen yasak, gece en az iki saat nöbet tutacaksın. Sen bütün insanların böyle olmasını mı istiyorsun?" Bu sorulara cevabımız şu olur: Vallahi ben bunu böyle istemiyorum, Allah böyle istiyor. Allah Teala istiyor ki Baaşen, Baahaşep, Baahamdiin ve benzeri tüccarlar buraya gelsinler, cihada katılsınlar. Çünkü

ticaret yapmak kişiyi cihaddan geri koyacak bir mazeret değildir. Aksine âyeti kerime zengin olduğu halde cihada katılmamak için izin isteyenlerin mazur görülemeyeceklerini beyan etmiştir. Evet onların da buraya gelmeleri gerekir. Eğitim görmeleri icab eder. Onların da sabahları ezilmiş bakla (ful) ve ekmek yemeleri, öğlenin etsiz mercimek ve ekmek yemeleri, akşamleyin de Allah ne vermişse onu yemeleri gerekir.

Yiyecekleri katıksız bir bamyaya da olabilir. Bunların Ebu Ömer'in, Ebu Burhan'ın ve bunlara benzeyen insanların emirlerine sabırla itaat etmeleri icab eder. Çünkü önce asker olamayan sonra mücahid olamaz. Bu sayılanlar cihadın ön hazırlıkları ve parçalarıdır. "Peki bu insanlar ticarethanelerini, fabrikalarını, üniversitelerini ve okullarını kapatıp da buraya mı gelsinler?" diye sorulacak olursa cevap: "Evet" olacaktır. Çünkü Kur'an bunu böyle istemektedir. Ancak savaş ortamının ihtiyacı kadarı işletilir veya çalıştırılır. Savaş ortamında çalışacak müessese ve kurumların işleticilerini de ordu komutanı tayin eder. Birine der ki: "Haydi sen fırıncılık yap"; bir başkasına: "Sen aşçılık yap"; üçüncü birine: "Sen şoförlük yap"; bir başkasına da: "Sen Peşaver'e git, oradaki büromuzun sorumlusu ol". Yine birine de: "Sen git cihad için ticaret yap" der. Şayet ordu komutanı böyle bir şey yaparsa bunun bir mahzuru yoktur.

Şunu da iyi bilmek gerekir ki ticaretin sonu yoktur. Bir insanın 100 milyon doları olsa ticaretini durduracak mıdır? Aksine onu daha da geliştirip 500 milyon dolarlık bir müessese yapmaya çalışacaktır. Bir milyar doları da olsa yine de ticaretini belli bir sınırdan dondurmaz. Soruyorum size şimdi; milyarlarca doları bulunanlar cihada geldiler mi? Gelmediler... Daha az milyonları olanlar geldiler mi? Onlar da gelmediler... Milyonlarından bir şey verdiler mi? O da olmadı... Bu da gösteriyor ki ticaretini birinci derecede seven insan ne malı ile, ne de canı ile cihad etmek istiyor. Durum böyle olunca şimdi biz ona cihadı terk etmesi için ruhsat mı verelim? Afganlıları'ı sahipsiz bırakmaları için izin mi çıkaralım? Elbette ki bu olmayacaktır. Fakat bu milyonerler buraya gelip cihada katılmış olsalar durumu daha iyi hissedecekler ve dengeler değişecektir.

Bu gibi milyonlara sahip olanlara şunu sormak gerekir: Sizin ticaretiniz veya kârınızın azalmasından korkmanız, natta ticaretinizi batıracağınızdan kuşkulmanız, sizlere orucu terk etmenize ruhsat verir mi? Elbetteki kişinin tüm ticareti batsa dahi tek bir günlük orucunu tutmamasına dair ruhsat yoktur. Hal böyle iken neden cihada ruhsat buluyorsunuz? Çünkü cihad ile oruç arasında yükümlülük bakımından hiçbir fark yoktur.

Allah Rasulü (sav), Hz. Osman (ra)'a Zorluk Gazvesi (Tebük Gazvesi)'ndeki orduya maddeten yardım ettiği için ona savaşa katılmaması için izin vermiş miydi? Halbuki Rasulullah (sav): "Kim zorluk ordusunu teçhizatlandırırsa onun için cennet vardır" demişti. Hz. Osman da bütün servetini ortaya koyarak zorluk ordusunu teçhizatlandırmış. Öyle ki Rasulullah ona: "Ey Allah'ım, sen Osman'dan razı ol. Çünkü ben ondan razıyım" buyurmuştu. Bütün bunlara rağmen Rasulullah Osman'a savaştan geri kalanlarla birlikte oturup kalmasına izin vermiş miydi? Elbetteki ona böyle bir izin vermemiştir.

Allah Rasulü (sav) İslâm toplumunu iki sınıfa mı ayırdı? Fabrikatörler ve tüccarlar; diğer sınıfta emektar işçiler ve çiftçiler. İşçilere ve çiftçilere, siz fakirsiniz ölseniz de zararı yok, bu sebeple sizler cihada çıkınız. Ancak Osman'ın, Ebu Bekir'in kanları pahalıdır, bunlar zengindirler. O halde bunlar cihada çıkmasın, dedi mi? Hayır! O, İslâm toplumunu sınıflara ayırmadı, zenginle fakir arasında herhangi bir ayırımda bulunmadı. Ebu Bekir ve Ömer (ra) hiçbir cihaddan ve gazveden geri kalmadı. Hz. Ebu Bekir hicret ettiğinde sahabelerin en zenginiydi. Abdurrahman bin Avf hiçbir gazveden geri kalmadı. Bunlar Allah yolunda bir iki ay veya bir iki sene süren cihadlara katılıyorlardı. Azerbaycan'ın kapılarına cihad için gelip dayanıyorlardı. Yedi ay Azerbaycan kapılarında duruyorlardı, soğuk ve kar onları engellemiyordu. Ramihürmüz kentine gidiyor, orada altı ay bekliyorlardı. Kabil'e gelip iki sene bekliyorlardı ve bunlar: "Ticaretlerimiz ne olacak?" demiyorlardı...

Sahabeler -ndvanullahi aleyhim- Allah Rasulü (sav) zafere ulaştıktan sonra: "Ticaretimize döneriz, ziraatımıza döneriz, bahçelerimize döneriz, onlarla uğraşır, gelir elde ederiz. Allah bu dini zafere ulaştırdı. Bizler Allah Rasulü (sav)'e yardım ettik" dediklerinde aziz ve celil olan yüce Allah onlara ne emretti: "Kendi nefislerinizi tehlikeye atmayın." (Bakara, 195) Allahuekber! Allah Rasulü (sav) zafere ulaştıktan sonra sahabelerin bahçeleriyle, tarlalarıyla, ticaretleriyle uğraşmaya dönmelerini yüce Allah tehlike diye isimlendirdi. Evet, çünkü ensar, Medine-i Münevvere'deki hurma bahçeleriyle uğraşsaydı, Kabil'deki bahçeleri alamazdı. Buhara'daki, Türkiye'deki, Yunanistan'daki, bahçeleri alamazlardı... Onlar kendi şehirlerindeki yüz bahçeyi terk ettiler. Aziz ve celil olan yüce Allah onlara milyonlarca bahçeyi fetihlerde nasip buyurdu. Tüccar ticareti ile uğraşarak ne kadar kazanç elde edecekti? Yahudiler bir gün içerisinde Nablus kentindeki tüm malları aldılar, Kudüs'ü ve Halil'i bir gün içerisinde işgal edip oranın tamamına sahip oldular. Sadece Nablus kentinin malları milyarlar tutarındadır. İslâm ümmeti bir gün içerisinde savaşta onların eline düştü. Şehirlere ve mallara bir gün içerisinde sahip olmadılar mı? Bunların hepsini bir gün içerisinde savaşmaksızın teslim almadılar mı? Doğru değil mi bunlar? Sizler gibi bazı insanlar ferdî olarak savaştılar. Allah Rasulü (sav): "Benim rızkım falan ithalat ve ihracat şirketini açmakta kılındı... ya da benim rızkım falan fabrikayı veya falan tarlaları ekip biçmekte kılındı" buyurmadı. Bilakis, Allah Rasulü (sav): "Benim rızkım, mızrağımın gölgesinde kılındı" buyurdu. Rızkı hazırlayan şey mızraktır.

Allahuekber! İşte bu sebeple sahabeler, tabiiler Hz. Ömer (ra) zamanında Filistin'i fethettiler. Şam bölgesinde Bizans İmparatorluğu'na kafa tuttular. Heraklius'u Şam bölgesinden geri çekilmek zorunda bıraktılar. Heraklius, Şam'ı terk ederken: "Suriye sana elveda, bir daha karşılaşmamak üzere elveda" diyordu. Filistin'in fethinden sonra sahabe ve tabiinden bazı mücahidler Filistin toprağının buğdaya elverişli olması sebebiyle oraya yerleştiler ve Şam buğdayından ektiler. Buğday başakları at boyuna ulaşıyordu. Hatta: "Buğdayda atlar saklanır" diye darb-ı meseller söylenmiştir. Hz. Ömer (ra) mücahidlerin Filistin'deki el-Huvle arazilerine ekin ektiklerini öğrenince onlara birisini gönderdi ve ona: "Onların ekinlerini yak ve daha sonra bu mektubumu tebliğ et" dedi. Ve bu adam Filistin'e geldi, iki çakmak taşıyı birbirine çakarak kıvılcımlar çıkardı ve bunlarla bütün buğdayları yaktı.

Sahabe ve tabiîn o adama hücum ettiler. Bunun üzerine o adam: "Emirü'l-mü'minîn Ömer'in emri var. Beni bu ürünleri yakmakla ve mektubunu sizlere okumakla görevlendirdi" dedi. Ekinleri yaktıktan sonra Ömer'in mektubunu okudu. Onlar da: "Madem ki senin yanında Ömer'in emri var, artık bu iş bitmiştir" dediler. Çünkü hiçbir kimse Ömer'e karşı çıkamazdı. Ömer mektubunda: "Şüphesiz sizin yiyeceğiniz düşmanlarınızın ağızlarından aldığınız şeylerdir. Cihadı terk ettiğiniz ve ziraatla uğraştığınız taktirde sizleri cizye ödemeye mecbur eder ve sizlere ehl-i kitap muamelesi yaparım..."

Allahuekber! Hz. Ömer Filistin'i fetheden ve ziraat için oraya yerleşen sahabe ve tabiinden mücahitlere böyle diyordu. Bu insanlar Medine-i Münevvere'den hareket etmiş, Hule'ye ulaşmış ve orayı fethetmişlerdir. Medine-i Münevvere ile Hule arazilerinin arası

1800 kilometredir. Bu mesafeyi yürüyerek Hule arazilerine ulaşıyor, orayı fethediyor ve Rumlar'ı yeniyorladı. Daha sonra Hz. Ömer (ra) bu insanlara cizye koymak ve ehl-i kitap muamelesi yapmak tehdidinde bulunuyordu. Bu nasıl olabilirdi? İslâm'da cihadın kıymeti çok büyüktür. İslâm dininde, cihaddan geri kalıp oturmak yoktur.

Hz. Ömer (ra)'in Humus valisi olan Ambese bin e'1-Esved el-Ansi, Humus'ta bir bahçe satın almıştı. Bunu haber alan Hz. Ömer iki satırlık bir mektup yazıyor ve şöyle diyordu: "Kâfirlerin boynunda bulunan zilleti alıp kendi boynuna koydun. (Yani cizye ve haraç ödeme zilletini kabullendin, demektir.) Halbuki sizin rızkınız düşmanlarınızdan aldığınız ganimetlerdir."

Burada şöyle bir soru sorulabilir: Sahip olunan ya da fethedilen bu araziler boş kalıp, ziraat yapılmayacak mıdır? O halde İslâm üretimi ziraatı ve ticareti kaldırmakta mıdır? Hayır... Hayır... Ekin kimler içindir. Zillet içerisinde yaşamaya mahkum olanlar içindir. Aslen kâfir arazisi olan bölgelerdeki hristiyan ve yahudiler bu arazilerin yarısını haraç olarak vermek üzere ekeceklerdir. Onların vazifesi budur. Peki bizim vazifemiz nedir? Bizim

vazifemiz sene boyunca oturarak ekinleri sulama, biçme vb. şeylerle uğraşmak değildir. Bu, cihada katılmayıp oturup kalanların vazifeleridir. Zımmiler, ihtiyarlar ve çocukların işidir. Mücahidlerin vazifesi ise şu şairin dediği gibi cihad etmektir:

Yemin olsun ki yaşarsam savaşı anne, oku kardeş, Ve kılıcı da baba edineceğim

İşte müslümanın hayatı budur. Şair şunu demek istemiştir; Mücahidin annesi savaş, kardeşi mızrak, babası da kılıcıdır.

Önce Aziz İdik Şimdi Zelil

Ey aziz kardeşim!

Bu tavırlar Arap Yarımadası ve Şam bölgesinin kurtarılmış İslâm toprağı olduğu zamandı. Şu an ise bizler kâfirlerin çizmeleri altında, pençeleri arasında bulunmaktayız. Allah yolunda cihada katılmama ve cihaddan geri kalma hususunda müslümanın bir mazereti olabilir mi? Hz. Ömer (ra) cihadı çok sıkı tuttu, çünkü yeni araziler fethedilme durumunda idi. Ya şimdi bizler... Bizler, dünyada Allah'ın en zelil kıldığı yaratıkların pençeleri arasındayız. Kâfirler, münafıklar, fasıklar bizleri hegemonyaları altında bulunduruyorlar. Evet Amerika kâfirinin baskısı altındayız. Hem de o derecede ki saçı sarı, gözleri yeşil gördüğümüz her insandan tüylerimiz ürperir oldu. Halbuki daha önce bunlar müslümanları görünce ürküyorlardı. İngilizler, Fransızlar Türkler'i gördüklerinde tir tir titiyorlardı. Şu an ise: "Bu Amerikalı, evet bu Amerikalı" diyorlar. Yani kayıtsız şartsız boyun eğilmesi isteniyor.

Birileri Amerikan, diğeri Rus, başka biri İngiliz, bütün bunlar müslümanların başında adeta birer tağutlar. Halbuki bunlar müslümanlar karşısında zelil, boyun eğmiş milletlerdi. Düşünür müsünüz, Moskova tam iki yüz yıl müslümanlara cizye ödemiştir. Bugünkü Sovyetler Birliği topraklarının tümü müslümanların toprağıydı. En azından İslâm devletine boyun eğmiş, ona cizye veriyordu. Ne yazık ki müslümanlar dinlerini terk ettiler, İslâm'dan uzaklaştılar; aziz iken zelil, güçlü iken zayıf ve efendi iken köle haline dönuştüler.

Bu hususta yüce Allah bizlere nasihat ederek şöyle buyuruyor:

"Onlardan namazı bırakan ve şehvetlerine uyan bir nesil gelmiştir. Bunlar da hüsrana uğrayacaklardır." (Meryem, 59)

Bugün müslümanların evlatları şeklen müslümandırlar, gerçek müslüman değildirler. Bunlar fotokopi müslümanlarıdır. Şimdi siz yüz rupi alsanız ve bu paranın fotokopisini çekip çarşıya çıksanız bununla herhangi bir şey satın alabilir misiniz? Alamazsınız. İşte bugünkü müslümanlar da gerçek müslümanlara göre aynen bu durumdadır. Gerçek müslümanların taklidi ve fotokopisi mahiyetindedirler. Öyle ki, bu müslümanlar yüce Mevlâ'nın da beyan ettiği gibi savaştan geri kalanlarla birlikte oturup kalmaya razı olmuşlardır. İşte aziz ve celil olan Allah bu gibi müslümanları ayıplamakta, onları kınamakta, aşağılamaktadır.

Bunlara adeta: "Küçük çocuklarla, kadınlarla ve özürlülerle kalmayı kendinize nasıl yedirdiniz?" demektedir. İslâm ülkeleri kâfirlerin saldırılarına maruz kalırken sizlerin kadın ve çocuklarla oturup savaşa katılmamanız ayıp değil midir? Bundan dolayı utanmıyor musunuz? Kadınlar gibi endamlı endamlı yürüyor, eteklerinizi arkanızdan sürüklüyorsunuz? Halbuki her yerde müslümanların ırz ve namusları lekeleniyor, heder ediliyor. Şairin dediğı gibi:

Müslüman kadınlar sınırlarda yağmalanırken Müslümanların yaşantısı nasıl iyi olabilir?

İbn Mübarek de adeta bize seslenircesine şöyle demiştir:

Nasıl huzur bulabiliriz? Nasıl bir müslüman sakın olabilir? Halbuki müslüman kadınlar saldıran düşmanların elindedir. O kadınlar ki herhangi bir hayasızlıktan korktuklarında Bütün duyguları ile keşke doğmasaydık demektedir.

Âyet-i kerimede geçen ve "savaştan geri kalanlar" diye tercüme edilen "el-havâlif" kelimesinin asıl manası "çok durmaktan kokuşmuş" demektir. Kaynatılmamış, çokça bekletilince ekşiyen, çirkin kokular çıkaran maddeler vardır. Bu kokunun adına Arapça'da "havâlif" kelimesinden türetilen "halef kelimesi kullanılır. Yine oruçlu insanın uzun süre yemek yememesinden dolayı ağzında koku oluşur, bu kokuya "helüf" denir. Görüldüğü gibi âyet-i kerimede geçen "havâlif kelimesi cihaddan geri kalanların uzun zaman oturmalarından dolayı kokuştuklarını ifade etmektedir. Hatta sular bile tertemiz oldukları halde uzun zaman bir yerde kalırlarsa kokuşurlar, üzerini yosun kaplar. İşte cihaddan geri kalan topluluklar da aynen böyledir. Nasıl ki kokuşmuş sularda sadece sivrisinek ve normal sinekler yumurtlar ve çoğalırlarsa, kokuşmuş topluluklarda da durum böyledir. Onların üzerini yosunlar bağlar, köpekler duruma hakim olur. Şairin şu sözü ne kadar manidardır:

Bizim topraklarımızda serçeler kartal kesilir

Evet, kokuşmuş topluluklarda serçeler bile kartal görülür. Çünkü sen bıçak taşıyamazsın, silah taşıyamazsın, eğitim yapamazsın, cihad edemezsin, hatta televizyonlarda: "Bu adam eşkiya, çünkü bu cihad örgütünden" diyorlar, değil mi? Cihad edenler mahkemelerde yargılanıyor, bazen de idam ediliyorlar. Neden? Çünkü toplum kokuşmuş. Ey Allah'ım! Cihad etmek cezalandırılan bir suç haline geldi.

Gerçekten de hareketli olmayan topluluklar kokuşmuş ve yosun tutmuş durgun sular gibidir. Bugün bizim içinde yaşadığımız toplum ve ismen müslüman oldukları söylenilen topluluklar da aynı durumdadır. Bu toplulukları sevk ve idare edenlere bakın. Göreceksiniz ki bunlar, insanlara en az faydası dokunan ve Allah'a karşı en çok cüretkâr olanlardır. İnsanlar arasında en adi, en facir ve fasıklardır ve en çok ihanet edenleridir. Bakarsın ki açıkça zina işliyorlar, kadınları televizyonların karşısında alenen dans ediyor, kayak kayıyor. Bütün bunlara rağmen memleketin sorumlusu, sevk ve idarecisi bunlar. Toplumu bunlar yönetiyorlar. Tabii ki bunun sebebi cihadın olmayıp, toplumun kokuşmuş olmasıdır. Hiç hareket halinde olan bir toplulukta, bu gibi insanların makam-mevki sahibi olmaları veya gündem işgal etmeleri mümkün müdür?

Şu an biz savaşıyoruz. Savaşta kimler öne çıkar? Elbetteki cesaretli, kahraman ve şahsiyetli insanlar öne çıkar. Korkak, ürkek insanların savaşlarda yeri yoktur. İslâm ümmeti Hz. Ebu Bekir'i (ra) halife seçerken onun bütün savaşlarda bulunmasını da göz önünde bulundurmuşlardır. Ebu Bekir, sıkıntılı anlarda da normal durumlarda da Resulullah'ı can siperane korumuş, bütün çile ve meşakkatlere göğüs germiştir. Onun ileri sürülmesinin sebeplerinden biri de budur. Tabii ki böyle durumlar cihad eden topluluklar için söz konusudur. Yoksa cihad etmeyen, Allah yolunda mal harcamasını bilmeyen, kokuşmuş topluluklarda mert, yiğit, kahraman ve şahsiyetli insanların ileri çıkmaları mümkün değildir.

Değerli kardeşler! Eğer bizler Allah'ın emir ve yasaklarında kusur etmemiz sebebiyle Allah katında bu kadar basit duruma düşmüş olmasaydık, elbette ki Allah bizlere içimizden en zelil ve adi olanları idareci yapmazdı. Şayet bizim Allah katında zilletimiz söz konusu olmasaydı Hafız Esed başımıza nasıl cumhurbaşkanı olacaktı? Hiç mümkün müydü?

Arkadaşlar! İslâmî bir topluluk olsa Hafız Esed'in o toplulukta yeri ne olurdu? Hafız Esed mürted olduğundan dolayı öldürülmesi gereken biridir. Müslüman sayılan topluluğun lideri olabilir miydi?

Ben üniversite talebelerine diyordum ki: "Şu an parlamento seçimlerinde şu kadar oy alan şu adam şayet memlekette doğru

anlamda İslâm olsaydı katıldığı seçimden ne kadar oy alırdı?" Onlar da diyorlardı ki: "Bir oy alırdı, o da kendi oyu olurdu." Ben de onlara diyordum ki: "Hayır, kendi oyunu alma imkanı dahi ona sağlanmazdı. Çünkü bu gibi insanlar fasıktırlar, fasıkların şahitlikleri kabul edilmez. O bakımdan onun kendi lehine oy kullanması bile geçersizdir. Kadı'nın (hakimin) sicilinde fasık olduğu yazılı olan bir insan aday adayı bile olamaz. Çünkü yüce Mevla: "Artık bunların (fasıkların) şahitliklerini bir daha asla kabul etmeyin" (Nur, 4) buyurmuştur.

Bu gibi insanların şahitliği üç dirhemi ispatlamak için de olsa kabul edilmez. Ne yazık ki toplumlar donuk hale getirilince İslâm ümmeti tam tersine dönmüştür. Başı aşağı dikilmiş, ayakları yukarı kaldırılmıştır. Adeta ayaklar sorumlu, baş memur haline getirilmiştir. Allah bize zelil olanlarımızı musallat kılmıştır. Bu hususta Peygamber Efendimiz (sav) bir hadisi şerifinde şöyle buyurmuşlardır: "Yemin olsun ki ya iyiliği emreder ve kötülüğe mani olursunuz yahut da Allah size şerhlerinizi musallat kılar da seçkinleriniz bunlardan kurtulmak için dua ederler, fakat duaları kabul edilmez." Evet bizler iyiliği emredip kötülüğe mani olmadığımızdan Allah bizlere şerhlerimizi musallat kıldı. Eğer böyle olmamış olsaydı Kaddafi nasıl devlet başkanı olabilecekti? Milyonlarca insan nasıl sevk ve idare edecekti? Bu bir zillet değil midir? Öyle ki bu adam, ne bir âlim bıraktı ne de bir yazar? Ne bir davetçi kaldı, ne de şerefli bir insan... Bunun sebebi ise şairin dediği gibi:

Üstün şerefe sahip olan insan çevresinde kanını akıtmadıkça Hiçbir zaman eziyetten kurtulamaz.

Âyet-i kerimenin devamında savaştan geri kalanların kalplerinin mühürlendiği ifade edilmektedir. Bu ise daha büyük bir musibettir. Çünkü Allah bunların kalplerini mühürlemiş. Artık bunlar ölü kalplere sahiptirler. Bilemezler, anlayamazlar... La havle velâ kuvvete illâ billâhi'l-aliyyi'l-azim.

Ne yazık ki bu tür insanlara gidip konuştuğunda bakarsın ki özürler beyan edip yeminler ediyorlar. Çünkü onlar Allah'a karşı ihanet ettikleri için insanları razı etmeye çalışıyorlar. Bu halleri ile ne büyük bir zillate düşüyorlar. Münafıklar ve korkaklar ne kadar zelil insanlardır. Aslında cihada katılmayan korkaklarda mutlaka münafıklıktan bir haslet vardır. Bu hususta Peygamber Efendimiz (sav): "Kim cihad etmeden ve cihad etmeyi gönlünden dahi geçirmeden ölecek olursa münafıklığın bir şubesi üzerine ölmüş olur" buyurmuşlardır.

Münafıklar Allah'ı değil, devamlı insanları razı etmeye titizlik gösterirler. Bunun alâmeti de onların gidip kusurlarını meşrulaştırmak için bir takım bahaneler ileri sürmeleridir. Halbuki dikkatle baktığınızda özürlerinin Allah ve O'nun kulları tarafından kabul edilmeyecek özür olduğunu görürsün. Fakat özü kabul edilmeyince bu defa konuşması daha etkili olsun diye yemine başvurur. İnsanlardan birini razı edebilsin diye. Fakat Allah'ın rızasına hiç de itibar etmez. Bu hususta yüce Allah şöyle buyurmuştur:

"Kendilerine döndüğünüz vakit size özür beyan ederler. De ki: "Özür dilemeyin, size kesinlikle inanmıyoruz. Allah bize haberlerinizi bildirmiştir. Allah da, Rasulü de amellerinizi görecektir, sonra hepiniz görüneni ve görünmeyeni bilene döndürüleceksiniz. O size neler yaptığınızı haber verecektir." (Tevbe, 94)

Diğer bir âyet-i kerimede ise şöyle buyurmuştur: "Kendilerine döndüğünüz zaman, onlardan vazgeçmeniz için önünüzde Allah'a yemin edeceklerdir." (Tevbe, 95) Çok yemin etmek münafıkların alâmetidir. Yaptıkları yeminlerden hoşlanmazsanız size bir başka yeminde bulunurlar. Evet, bu defa "göklerin ve yerin Rabbi adına" diye yemin ederler. "Beni yaratan hakkı için" diye yemin ederler. "Nefsim kudret elinde bulunan Allah hakkı için" diye yemin ederler. Kendisine yemin edilen şahıs Arapça biliyor ise daha da fazla yeminlerde bulunurlar. Maşallah (!) "Kabe'nin Rabbi adına" diye yemin ederler. İşte münafıklar böyledir. "Kendilerine döndüğünüz zaman onlardan vazgeçmeniz için önünüzde Allah' a yemin edeceklerdir. Öyle ise onlardan yüz çevirin." (Tevbe, 95) Yani onlarla konuşmayın, onlara konuşma yasağı uygulayın. Allah Rasulü (sav) münafıklarla konuşulmamasını emretti ve onlardan yüz çevirdi. Âyet-i kerimenin devamında: "Çünkü onlar necistirler" buyuruluyor. Allah Teala bu ifade ile kâfirleri insanların tiksinecekleri bir söz ile vasıflandırıyor ve onlardan bu nedenle yüz çevirmemizi emrediyor. Ayrıca âyetin sonunda: "Onların karargâhları cehennemdir" buyurulup bunun sebebinin işledikleri amelleri olduğu beyan ediliyor.

Evet, bir hadis-i şerifte belirtildiği gibi Rasulullah (sav) Tebuk savaşından döndükten sonra müslümanlara: "Siz savaşa katılmayanlarla oturmayın, onlarla konuşmayın" buyurmuştur. Allahuekber! Bu insanlarla nasıl konuşulacak ki? Onlar necis olarak vâsıf kılınıyorlar. Necis olan bir şey ile birlikte oturulur, sohbet edilir mi? Âyet-i kerimede cihaddan geri kalanlar çürümüş bir elmaya, kokuşmuş bir meyveye benzetiliyorlar. İnsan nasıl bunların yanında oturup onların kokularına katlanabilir? Aksine akli başında olan insan onlardan uzaklaşır, kokularını almamaya çalışır. Savaşa katılmayan münafıklar da böyledir. Sözleri çirkindir, işleri berbattır, kendileri murdardır. Şairin dediği gibi:

Dillerinin uçları ile bir yandan tatlı sözler söylerler, Diğer yandan tilki gibi sana tuzak kurmaya çalışırlar

Yine bir nasda zikredildiği gibi "Onların dilleri baldan tatlı fakat kalpleri canavar kalbidir buyurulur." İşte bu gibi insanlar gerçek İslâmî toplumda aciz, zelil, hor-hakir, aşağılanmış kimselerdir. İslâmî toplum bunlara tiksinti ile bakar, onları küçümser. Allah'ın kendilerini bunların durumuna düşürmemesinden dolayı O'na hamd ederler. Bunlardan tiksintilerinin sebebi ise yapmış oldukları çirkin amelleridir.

Âyet-i kerimede: "Onlardan yüz çevirin" buyuruluyor. Rabbimiz, bu tür insanlar hakkında bizlere şöyle emretmektedir: "...

Onlardan yüz çevirin, çünkü onlar necistirler. Yaptıklarının karşılığı olarak varacakları yer cehennemdir. Kendilerinden hoşnut olarsınız diye size yemin ederler. Siz onlardan hoşnut olsanız dahi, şüphesiz ki Allah f asıklar guruhundan hoşnut olmaz." (Tevbe, 95-96) Allahuekber!

Neyi razı ediyorsun, kimi razı ediyorsun? Sen anc'ak bir insanı razı ediyorsun. Senin razı ettiğin bu insan, yerküresi üzerinde uçup giden bir zerrecik demektir. Şayet sen içinde yaşadığımız güneş sistemine bakar da güneşi dahi bulmak istersen onu bile kaybedersin. İçinde yaşadığımız güneş sisteminde güneş yeryüzünden çok daha büyüktür. Bu sisteme baktığınızda güneşi dahi göremeyecek duruma düşecek olan sen, bir insanı ne zannediyorsun da onu razı etmeye kalkışıyorsun? Bütün kâinatın yaratıcısını bir tarafa bırakıyorsun. Halbuki bizim içinde yaşadığımız bu sistem, bir çok sistemden sadece biridir.

Sen kalkıyor, bu sistemin içinde de sadece bir ferdi razı etmeye girişiyorsun. Bu halinle ne kadar basit şeylere talip olduğunu anlıyor musun? Bir insanı razı ediyor, insanların Rabbini bırakıyorsun. Ey Allah'ım! Sen bizi bu duruma düşürme! Sen bizden razı ol! Biz Sana karşı hamd etmekten aciziz. Ey Allah'ım! Ey âlemlerin Rabbi olan ilâhım, Sen bize gazab eyleme! Ey Allah'ım, Sen'den rızanı ve cennetini dileriz. Senin gazabından ve cehennem ateşinden Sana sığınırız. Ey Allah'ım! Biz senden rızanı isteriz. Ey Allah'ım! Sen bizlere razı olacağın amelleri işlemeyi ilham et, nasib et. Âlemlerin rabbi Sen'sin. Allahuekber,

Allahuekber. Allah'ın rızası ne büyük bir şeydir. O, Rahman olan Allah'ın rızasıdır. Gökleri ve yeri idare eden Rabbin rızası... O'nun rızasını kazandıktan sonra O da kullarını razı edecektir. Bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (sav) şöyle buyurmuşlardır: "Allah bir kulunu sevince Cebrail'e: "Şüphesiz ki Allah filanı seviyor sen de onu sev, diye nida eder. Cebrail de onu sever ve Cebrail gök sakinlerine: "Şüphesiz ki Allah filanı seviyor, siz de onu sevin" diye nida eder. Gök sakinleri de onu severler. Sonra o kişi yeryüzünde kabul görür ve itibar sahibi olur." (Buharı, Bedu'1-Halk, bab: 6)

Şu âyet-i kerime de bunu ifade etmektedir:

"İman edenler ve salih amel işleyenler için Rahman olan Allah (mü'mirilerin kalplerinde) bir sevgi yaratacaktır." (Meryem, 96)
Allah onlar için mahlukatın kalplerinde bir sevgi yaratacaktır. Nitekim yüce Mevlâ, Firavun tarafından sevilerek büyütülen Hz. Musa (as) için şöyle buyurmuştur: "Üzerine kendimden bir sevgi koydum" (Taha, 39)

"İman edenler ve salih amel işleyenler için Rahman olan Allah bir sevgi yaratacaktır." (Meryem, 96)

Diğer bir hadiste şöyle buyurulmuştur:

"Allah bir kula gazab ettiği zaman Cebrail'e: Ben filana gazab ettim, sen de ona buğz et, diye nida eder."

(Müslim, Birr 157; Tirmizi, Tefsir Sûre, 19, bab: 7)

Aman Allah'ım! Rahman olan Allah'ın gazabından, yine Allah'a sığınırız! Düşününüz,.. Rahman bize gazab ederse biz ne kadar merhamet edilmez hale gelmişizdir. Artık kusurlarımız ve günahlarımız o kadar artmıştır ki örtbas edilecek ve affedilecek durumda değildir. Rabbimiz bize işte bu sebeple gazab etmiş olur.

Yani kişi bir günah işler, Allah onu örter; bir daha işler, onu da örter; bir daha işler, onu da örter; fakat günahların çokça arttığından dolayı artık o kişiye gazab eder. Hadis-i şerifte de geçtiği gibi: "Allah bir kula gazab ettiği zaman Cebrail'e; Ben filana gazab ettim, sen de ona buğz et, diye nida eder. Cebrail de gök sakinlerine: Şüphesiz ki Allah filana gazab etti. Siz de ona buğz edin, diye seslenir. Sonra da yer sakinlerine: Şüphesiz ki Allah filana buğz etti, siz de ona buğz edin diye seslenir. Böylece o kimseye karşı buğz edilme duygusu yaratıkların kalbine girmiş olur." (Bkz. Adı geçen kaynaklar)

Savaştan geri kalan ve herhangi bir mazereti bulunmayan bu insanlar ne kadar yemin ederlerse etsin, insanlara ne kadar iyilik yaparlarsa yapsın ve her ne söylerlerse söylesinler, insanlar onlardan nefret edeceklerdir. Çünkü kalpler insanların kendi elinde değildir. Kalpler dilediğini sevdiren, dilediğini buğz ettiren Rahman'ın elindedir. Öyle değil mi? Senelerce cumhurbaşkanına hizmet eden bir bakan, seneler sonra bir an geliyor ve cumhurbaşkanının emri ile öldürülmüyor mu? Bu uzun hizmetinden sonra kalbi değiştiren kimdir? Kalplerin sahibi ve yaratıcısı, alemlerin Rabbi yüce Allah'tır. Sen bu kalbin sahibine hizmet edip, Allah'a hizmeti terk ettin ve yüce Allah da bu kalbi sana öfkelenirdi ve Allah'ı bırakıp da kendisine yirmi yıl kulluk ettiğin kimsenin eli ile seni öldürttü.

Yüce Mevlâ buyuruyor ki: "Kendilerinden hoşnut olasınız diye size yemin ederler. Siz onlardan hoşnut olsanız dahi, şüphesiz ki Allah fasıklar guruhundan hoşnut olmaz." (Tevbe, 96) Aman Allah'ım ! Yarabbi sen bizi bu hallere düşürme!

Üstad Seyyid Kutup (Allah ona rahmet eylesin) idam kararının kaldırılması için Abdunnasır'dan özür dilemesini tavsiye edenlere şöyle diyordu: "Hayat, Rahman'ın rızasını kazanacak bir an için feda edilecek kadar basit değil midir? Yani ben hayatımı Rahman olan Allah'ın bir an için razı olması uğrunda feda etmek istiyorum. Çünkü bu uğurda hayat ucuzdur, Rahman'ın rızası karşılığında değersizdir."

Bedeviler Üç Kısımdır

İzah etmekte olduğumuz âyetle zikredilen ve savaştan geri kalmak için bahaneler uydurup yeminler eden bu insanlar bizzat Medine'de oturan ve kalpleri hasta olan insanlardır. Buna mukabil Medine'nin çevresinde de münafık olan insanlar bulunuyorlardı. Onlar Medine'nin etrafındaki çöllerde yaşıyor, kendilerine de bedeviler deniliyordu. Bunların durumları Medine'deki kalpleri hasta olanlardan daha beterd. Bu sebeple yüce Mevlâ 96. âyetin arkasından gelen 97. âyetle bu bedevilerin durumlarını belirterek şöyle buyurmuştur:

"Bedeviler, inkâr ve ikiyüzlülük yönünden daha beterdirlere. Allah'ın Peygamber'ine indirdiği dinî hükümlerin sınırlarını bilmemeye daha müsaittirler. Allah her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Tevbe, 97)

Çölde yaşayan bu bedeviler âyet-i kerimelerde zikr edildiklerine göre üç kısma ayrılmaktadırlar.

Birincisi, küfür ve nifakta aşırı olanlardır.

İkincisi, "Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayar, başınıza bir felâketin gelmesini bekler."

Üçüncü sınıf ise, "Allah'a ve âhiret gününe iman eder, harcadığını Allah katında yakın dereceler elde etmeye ve Peygamber'in dualarını almaya vesile sayar."

Ey kardeşim! Eğer bedevi olursan Allah'tan işte bu üçüncü sınıftan olmanı dile. Görüldüğü gibi bedevilerin birinci grupta zikredilen sınıfı, inkarcılık ve münafıklık bakımından bedevi olmayanlardan daha dehşetli ve daha beterdirlere. Çünkü onlar tabiatları sert, kalpleri katı ve muameleleri haşin olan insanlardır. Böyle olmasalardı nasıl düşünülürdü ki bir bedevi Rasulullah'ın mescidine girsin ve oraya küçük abdestini bozsun? (Buharı, Kitab Vudu, bab: 58, Edeb, 35, 80; Müslim, Kit Taharet, bab: 98, 100)

Doğrusu çöllerde ikamet edenler sert ve kaba olur. Tabiatları haşindir. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde: "Çölde oturan kaba ve sert olur. Deve ile geçimlerini sağlayanlar katı kalpli ve kaba olurlar. Koyunlarla geçimlerini sağlayanlar ise sakın kimseler olurlar" buyurmuştur. (Buharı, Kit. Menakib, bab: I)

"Koyunla geçimlerini sağlayan insanların sakın oluşları beslenmiş oldukları bu hayvanların sükunetinden ve sabırlı oluşundan olabilir. Deve ile geçimlerini sağlayan insanların katı kalpli ve sert olmalarının sebebi çokça deve eti yemenin kalbi katılaştırmasından olabilir. Bu sebeptendir ki Peygamber Efendimiz (sav)'e: "Bizler develerin yataklarında namaz kılalım mı?" diye sorduklarında Rasulullah onlara: "Hayır" cevabını vermiştir. "Koyunların yataklarında namaz kılalım mı?" diye sorduklarında ise Rasulullah onlara: "Evet" cevabını vermiştir. Sahabeler: "Neden?" diye sorduklarında Rasulullah: "Develer şeytanlardandır" demiştir. (Ebu Davud, Kit, Salat, bab: 25)

İşte bu yüzdendir ki Peygamber Efendimiz deve eti yiyene tekrar abdest almasını emretmiştir. Çünkü onun vücuduna devenin öfkesinden bir parça girmiş ve adeta bir parça ateş yutmuş gibidir. Biliyor musunuz deve çok çabuk kızar, çok çabuk sinirlenir, onun etini yiyenin içinde adeta ateş tutuşmuş gibi olur. Bunu ise ancak abdest suyu söndürür. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde: "Kim deve eti yerse abdest alsın" (Müslim, Hayz, 97; Ebu Davud, Tahare, 71; Tirmizi, Tahare, 60) buyurmuşlardır. İşte Hanbeli mezhebine mensup olan âlimler bu hadis-i şerife bakarak deve eti yiyen herkesin abdest almasını gerekli görmüşler, diğer âlimler ise gerekli görmeyip, sadece müstehab addetmişlerdir. Bize göre bu konuda Ahmed b. Hanbel'in görüşü tercihe şayandır. Çünkü hadis sahih olup, develerin öfkeli hayvanlar olduğu, onların etlerini yiyenlerin de onlardan etkileneceklerinden abdest almaları gerekir. Nitekim Rasulullah (sav) gazablanan her insana gazabını gidermesi için abdest almasını emretmiştir. Çünkü gazab şeytandandır, şeytan da ateştedir, ateşi ise ancak su söndürür. Develer de şeytanlar gibi olduğuna göre onların ateşlerini de ancak su söndürür.

Evet bedevilerin bu birinci sınıftan olanları küfür ve nifakla aşırı olanlarıdır. Bunları tavsif eden âyet-i kerimenin devamında ise şöyle buyurulmaktadır: "Bunlar Allah'ın Peygamberi'ne indirdiği dinî hükümlerin sınırlarını bilmemeye daha müsaittirler." Yani bunlar Allah'ın indirdiği âyetlerin kadrini bilemezler. Bunlara hikmetli sözler söylemek ve âyetler okumak adeta Arap atasözünde olduğu gibi domuzların arasına incileri saçmak gibidir. İlmî kadrini bilmeyen insanların arasında ilmî şeyleri konuşmak da yine domuzların arasına incileri saçmak gibidir. Domuz ne anlar, inci nedir? Onun değerini nereden takdir edecektir? Elbetteki takdir edemez. Yüce Mevlâ âyetin sonunda: "Allah her şeyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir" buyuruyor. Yani bedevilerin bu tabiatla olduklarını söyleyen, her şeyi bilen Allah'tır, hüküm ve hikmet sahibi olan yüce Mevlâdır. Bu O'nun sözüdür. Bir cahilin veya bir peşin hükümlünün yahut afakî konuşanın sözü değildir. Âyet-i kerime Rasulullah'a belirtmektedir ki, bu bedevilere karşı boşuna vaktini harcama. Çünkü bunlar senin söylediğin sözlerin değerini bilip faydalanacak tipte insanlar değildir.

Bedevilerin ikinci türü ise daha önce de belirttiğimiz gibi Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayan, başınıza bir felâketin gelmesini bekleyen tiplerdir. Bunlar İslâm'ın farz kıldığı zekâtı bir ziyan ve bir ceza sayarlar. Müslümanların hezime uğramalarını, helak olmalarını beklerler. Yüce Mevlâ zillet ve hüsrânın bunları kuşatmasını diliyor ve her şeyi işitip bildiğini beyan ediyor.

İşte bu tür huylarından dolayı fıkıh alimleri özellikle bedevilerin şu üç hususta istisnâ bir hüküm taşıdıklarını kararlaştırmışlardır:

a. Bedeviler ganimetten ve savaştan elde edilen mallardan payalamazlar. Çünkü onlar müslümanlarla birlikte doğru dürüst savaşmazlar.

b. İmam Malik'e göre bedevilerin bedevi olmayanlar hakkındaki şahitlikleri kabul edilmez. İmam Şafii bu görüşe katılmamaktadır.

c. Bedevinin bedevi olmayanlara imamlığı caiz değildir.

Bedevilerin üçüncü sınıfı ise şu âyet-i kerimde tanıtılmaktadır:

"Bedevilerden bir kısmı da: Allah'a ve âhiret gününe iman eder, harcadığını Allah katında yakın dereceler elde etmeye ve Peygamberin dualarını almaya bir aracı sayar, iyi bilinmelidir ki bu onlar için Allah'a bir yakınlık ve vesiledir. Allah onları yakında rahmetine koyacaktır. Şüphesiz ki Allah çok bağışlayan ve çok merhamet edendir." (Tevbe, 99)

Bu sınıfta zikredilen bedeviler, hakkı ile iman etmiş olan bedevilerdir. Bunlar Allah'a ve âhiret gününe iman ederler. Cihadda harcadıklarını veya zekât olarak verdiklerini yahut tasaddukta bulunduklarını aziz ve celil olan Allah'a yaklaşma için bir aracı yaparlar. Bunlardan önceki sınıf ise harcadıklarından herhangi bir sevap beklemeyen, verdikleri zekâtı ve cihada harcadıkları

malları adeta bir haraç sayan kimselerdi. Bu kimseler müslümanlardan ve İslâm devletinden kurtularak bu tür haraçları vermemeyi arzuluyorlardı. Dolayısıyla müslümanların mağlup olmalarını bekliyorlardı. Bu son sınıf ise harcadıklarından sevap bekleyen Allah Rasulü'nn lehlerine duada bulunmasını arzulayan kimselerdir. Allah Teala Peygamberi'ne: "Sen bunlara dua et, nku senin bunlar hakkındaki duan bunlar için bir huzur ve sükunet kaynağıdır" (Tevbe, 103) buyurmuştur. Evet, bunlar verdikleri zektlar ve cihadda harcadıkları mallardan dolayı Allah'a yakın olacaklarını ve Rasulullah'ın kendilerine dua edeceklerini arzularlar ki, Rasulullah'ın duası onlar için bir huzur ve sükunet kaynağıdır. Yüce Mevlâ da bunların bu niyetlerini boşa çıkarmayarak şöyle buyurmuştur:

"iyi bilinmelidir ki, bu onlar için Allah'a bir yakınlık vesilesidir. Allah onları rahmetine koyacaktır." (Tevbe, 99)

Aman Yarabbi, bu ne büyük bir müjdedir! Kişinin yeryüzünde yürürken cennetlik olduğunu bilmesinden daha büyük bir sevinç ve daha büyük bir huzur olabilir mi? Hangi mutluluk buna ulaşılabir? Bu insanın vicdanının rahatlığından daha rahat, sinirlerinin sakinliğinden daha sakin, halinin mutluluğundan daha mutlu bir insan düşünülebilir mi?

Değerli kardeşler! Düşününüz ki bir kısım insanlar bir ağacın altında Rasulullah'a Rıdvan biatini yapıyorlar. Kur'ân-ı Kerim'de o insanlar hakkında buyuruluyor ki;

"Ağaç altında sana biat etmeleri dolayısı ile Allah mü'minlerden razı olmuştur..." (Fetih, 18)

Rıdvan biatında bulunan insanlar yeryüzünde yürüyor ve Allah'ın kendilerinden razı olduklarını biliyorlardı. Bundan daha yüksek bir derece olabilir mi? Bundan daha büyük bir şeref olabilir mi? Hangi mutluluk ve sevinç bu mutluluk ve sevinçten daha büyük olabilir? Rasulullah bu mutlu insanlar hakkında şöyle buyurmuştur:

"Her kim yeryüzünde yürüyen bir şehide bakmak isterse Talha bin Ubeydullah'a baksın..." (Tirmizi Menakıb, bab: 21)

Talha yeryüzünde yürüyen bir şehitti. Hadis-i şerifte Allah Rasulü (sav), Talha bin Ubeydullah'ı böyle isimlendirmiştir. Talha, Uhud savaşında Rasulullah (sav)'i müdafaa ediyordu. Savaşta eline bir çok ok saplanmış ve parmakları olak olmuştu. Allah Rasulü (sav): "Talha'ya gerekli oldu" buyurdu. Yani Talha kendisini cennete ulaştıracak ameli yapmıştı. Yeryüzünde cennet ehlinden bir kimse olarak geziniyordu.

Kays Bin Sabit ve Ümmü Eymen

Kays bin Sabit bin eş-Şemmas sesi gür olan bir adamdı. Hucurat Sûresinin şu âyet-i kerimesi nazil olunca ailesine döndü ve: "Artık benim amelim boşa gitti. Çünkü ben Allah Rasulü (sav)'in yanında sesimi yükseltiyordum" dedi. "Ey iman edenler! Seslerini Peygamberin sesini bastırarak şekilde yükseltmeyin. Birbirinize yüksek sesle konuştuğunuz gibi Peygamber ile de yüksek sesle konuşmayın. Yoksa amelleriniz boşa gider de farkında olmazsınız." (Hucurat 2) Kays bu âyetin inişinden sonra Rasulullah'ın meclisine gelmekten çekindi. Rasulullah onun yokluğunu farkettiler ve:

"Kays nerede?" diye sordu. Sahabeler de

"Bu âyet indikten sonra meclisten ayrıldı, evinde ağlayıp duruyor" diye cevap verdiler. Rasulullah da birini ona gönderip yanına çağırdı ve ona:

"Sen mutlu olarak yaşamaya, şehid olarak öldürülmeye ve cennete girmeye sevinmez misin? (razı olmaz mısın?)" dedi. O da: "Evet, ya Rasulullah!" diye cevap verdi. Fiilen Kays bin Sabit Yemame savaşında şehid edildi. Bu zat da daha hayatta iken yeryüzünde yürürken cennetlik olduğunu biliyordu. Bundan daha büyük bir nimet olabilir mi?

Ümmü Eymen (r.anha) Üsame bin Zeyd'in annesidir. Asıl adı Habeşistanlı Bereket'tir. Üsame'nin babası Zeyd beyaz biriydi. Habeşistanlı bu Bereket Hanım'la evlendi. Bu hanım siyah olduğu için bundan doğan Üsame de siyahtı. Babası Zeyd ise beyaz tenli idi. Bu kadın siyahtı ama sahabeler ona heybetle bakıyorlardı. Onun cennetlik olduğunu hissediyorlardı.

Allah Rasulü (sav) vefat ettiğinde Hz. Ebu Bekir (ra), Hz. Ömer (ra)'a şöyle dedi:

"Haydi birlikte Ümmü Eymen'i ziyaret edelim." Ümmü Eymen (r.anha), Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer'i gördüğünde ağlamaya başladı. Ümmü Eymen (r.anha), Rasulullah (sav)'in hizmetçisi idi. Allah Rasulü (sav)'in yanında köle idi. Peygamber (sav) onu azad etti ve Zeyd ile evlendirdi. Ümmü Eymen Rasulullah (sav)'in yanında yetişmişti. Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer:

"Seni ağlatan şey nedir, ey Ümmü Eymen? Şüphesiz Allah Rasulü (sav) Rabbinin huzurundadır" dediler. Ümmü Eymen:

"Allah'a yemin ederim ki Rasulullah (sav)'den ayrıldığım için ağlamıyorum. Ben gökten vahyin kesildiğinden dolayı ağlıyorum. Bugünden sonra artık Cebrail gelmeyecektir, vahiy inmeyecektir" dedi. Bu kadın tek başına Mekke'den Medine'ye hicret ederek 450 km. yürüdü. Hicretin tüm zorluklarına, sıcağın tüm şiddetine rağmen tek başına Allah yolunda hicret etti. Yol üzerinde iken çok şiddetli susadı ve ölecek gibi oldu. O an semadan kendisine bir su kovasının indiğini gördü ve o kovadan su içti. İçtiği sudan sonra hiçbir zaman susuzluk hissetmedi. Ümmü Eymen (r.anha) sıcağın en şiddetli olduğu günlerde oruç tutar ve hiç susuzluk hissetmezdi. Zira cennet suyundan içmişti.

Gerçekten sahabeler uyanık bir kalple, hassas bir şuurla yaşıyorlardı. Kalpleri her an tetikte duruyor ve son derece dikkatli bulunuyordu. Çünkü sahabelerden her birisi kendisi aleyhinde bir âyetin nazil olabileceğinden korkuyorlardı. Meselâ Hz. Ebu Bekir hicretin 9. yılında hac emiri olarak Mekke'ye gittiğinde arkasından Hz. Ali, Tevbe Sûresi'nin baş tarafından yeni inen kırk âyeti alıp hacda tebliğ etmek üzere Ebu Bekir'e kavuşmuştur. Bunu gören Ebu Bekir korkmuş, hakkında âyet indiğini ve kendisinin emirlikten alınmasını beyan ettiğini zannetmiştir. Bu sebeple Hz. Ali'ye: "Sen memur musun, yoksa amir misin?" diye sormuş, Hz. Ali de: "Memurum" cevabını vermiştir. Bunun üzerine Ebu Bekir (ra) rahatlamıştır. Evet, sahabelerden her biri korku ve ümit içinde yaşıyorlardı. Çünkü kalplerinin Rahman olan Allah'ın parmakları arasında olduğunun idrakinde idiler.

Yüce Mevlâ bedevilerin bu üç sınıfım zikrettikten sonra bütün bunlardan farklı olan üçüncü bir sınıf müminleri şu âyet-i kerimesinde zikrediyor ve buyuruyor ki:

"İlk iman eden muhacirler ve ensar ile iyilik yaparak onlara tabi olanlardan Allah razı oldu. Onlar da Allah'tan razı oldular. Allah onlar için altından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Onlar orada ebedi kalacaklardır. İşte büyük kurtuluş budur." (Tevbe, 100) .

Aman Yarabbi! Âyet-i kerimede yüce Mevlâ'nın onların lehine olan ilk şهادeti kendisinin onlardan razı olduğunu, onların da kendisinden razı olacağını belirtmesidir. Allah'tan razı olmanın manası, Allah'ın kaza ve kaderine, insanları imtihan edeceği çeşitli âfet ve musibetlerine, lütfettiği nimetlerine karşı rıza göstermek, sıkıntılı durumlarda sabretmek ve rahat anlarda da şükretmektir.

Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde bunları ifade ederek şöyle buyurmuşlardır: "Şüphesiz ki cennette kanatlı insanlar vardır. Orada diledikleri yere uçup giderler. Cennetlikler onlara: "Neden sizin kanadınız var da bizim kanadımız yok?" derler. Onlar da: "Biz Allah'ın kaza ve kaderine rıza gösterir, belâlara karşı sabreder ve rahat durumlarda da şükrederdik" cevabını verirler. Allah'ın kaza ve kaderine rıza göstermek, Allah'ın insana bahşettiği en büyük nimetlerdendir. Müminler zafere ulaştıklarında da rablerine rıza gösterirler, hezimete uğradıklarında da... Fakir olduklarında da sabreder rıza gösterirler; bolluk, bereket ve zenginlik anında da ona şükredip rıza gösterirler. Böylece normal insanların seviyesinin üstüne çıkarlar ve kemal mertebesine ererler. Bu hususta Ömer bin Abdülaziz (ra) şöyle demiştir: "Ben ancak kaza ve kaderin geldiği yerlerde seviniyorum. Başıma gelenlerden dolayı seviniyorum. Hastalandığımda sabrediyorum, sıhate kavuştuğumda şükrediyorum, zengin olduğumda yine şükrediyorum, fakirliğe düştüğümde katlanıyorum."

Ömer bin Abdülaziz'in annesi tarafından dedesi olan Hz. Ömer de şöyle buyurmuşlardı: "Şayet sabır ile şükür iki binek atı olsalardı, onlardan herhangi birine binmek benim için fark etmezdi." Yani bir yerde felâketler, diğer yerde de rahatlıklar olsa, bunlardan her biri de birer binek atı mahiyetinde bulunsa, ben onlardan herhangi birine binmekte fark gözetmem. Ona da binerim, diğerine de. Belâlara karşı sabır bineğine binerim, rahatlık ve bolluğa karşı da şükür bineğine.

Hatta bu hususta Ebu Zerr el-Gıfari şöyle demiştir: "Bana fakirlik zenginlikten, hasta olmak sıhhatli olmaktan daha sevimlidir." Evet... Bu Ebu Zerr'dir. Tek başına bir ümmet gibidir. Yalnız yaşamış ve yalnız ölmüştür. Yalnız olarak da diriltilecektir. Bu nedenle Ebu Zerr hakkında şöyle buyurulmuştur: "Ağaçlar Ebu Zerr'den daha doğru sözlü birini gölgelendirmemiş ve yeryüzü de üzerinde taşımamıştır." Ebu Zerr çok garip bir insandı. Rasulullah zamanında bile gördüğü herhangi bir değişikliğe tahammül etmezdi. Ebu Zerr bu kadar hassas olduğu için Hz. Osman zamanında elinde asası ile Medine'nin çarşılarında dolaşıyor, herhangi bir kimsenin haram, mekruh bir şey işlemesini veya iki şeyden daha evlâ olanı işlemediğini gördüğü zaman asası ile ona hücum ederdi. Muaviye döneminde de böyle idi. Bu sebeple Hz. Osman Şam'da bulunan Ebu Zerr'e mektup gönderdi ve

ona: "Ya insanlara karşı şefkatli olacaksın, ya da onlardan uzak duracaksın" demişti. Ebu Zer de: "Ben bunların (yani sahabelerin) arasında yaşayamam. Çünkü bunlar Rasulullah'tan sonra değiştiler" demiştir. Bu sebeple Ebu Zer Şam'ı terk edip Medine'nin civarında bulunan Rebze denilen yere çekilmiştir. Yanında sadece hanımı bulunuyordu. Öldüğünde de yanında sadece hanımı vardı. Ebu Zer ölüm halinde iken hanımı ona: "Şimdi seni kim defnedecek? Sana kim kefen alacak, cenazeni kim kıldıracak?" diye sormuş, Ebu Zer de: "Bir süre sonra bazı insanlar gelecekler. Rasulullah bana böyle demişti" cevabını vermiştir. Fiilen Ebu Zer çölde Rebze denilen yerde bulunurken hanımının dışında hiç kimsenin bulunmadığı bir yerde vefat etmiş, fakat oradan Abdullah bin Mes'ud'un da içinde bulunduğu bir kervan geçmiş, çadırı görüp ona doğru gitmişler ve oradaki hanıma: "Ey Allah'ın kulu! Sen Kimsin?" diye sormuşlar. Kadın: "Ben Ebu Zer'in hanımıyım, işte bu da Ebu Zer" cevabını vermiştir. Bunun üzerine Abdullah bin Mes'ud ağlamış ve arkadaşlarının yanına dönüp: "Bu çadırın içinde Rasulullah'ın arkadaşı bulunuyor" cevabını vermiştir. Kervan Ebu Zerr'i yıkayıp kefenlemiş ve onu defnetmiştir.

Vakıa, birinci nesil beşer şeklinde adeta meleklerdi. Hatta meleklerden daha üstünlerdi. Birinci nesil ki onlar ehl-i sünnet ve'l-cemaat inancı üzerinde yaşıyorlardı, onlar meleklerden daha hayırlıydı. Onlar tek bir gaye için yaşıyorlardı; o da din ve inançları idi. Onlar için dünya, aile, çoluk-çocuk, vatan vb. her şey, Rasulullah'ın tek bir sözü karşısında küçülüyordu. Rasulullah onlara: "Hadi göç edin" dediğinde bütün bunları rahatça terk edip göç ediyorlardı. Çünkü bu nesil üstün bir şekilde eğitilmişti. Maddeten ve manen arınmış, temizlenmişti. Ahlâkları çok güzeldi.

Bunlar insanlar şeklinde meleklerdi. Öyle ki Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer'i Medine'ye kadı tayin etmişti. Bir sene boyunca Ömer'e hiçbir şikâyet gelmemişti. Ey Rabbim! Bu nasıl bir toplum? Bir senede bir şikâyet bile görülüyor. Aman Allah'ım! Bu ne yaşantı! Yıl sonunda Ömer geri dönmüş ve Ebu Bekir'e:

"Verdiğin vazifeyi geri al" demişti. Ebu Bekir:

"Niçin?" diye sorunca Ömer:

"Ben haram lokma yiyorum. Müslümanların beytül-mâlından çalışmadan maaş alıyorum" cevabını vermiştir. Evet, bir sene kadılıkla ilgili herhangi bir işle meşgul olmamıştır.

Bu toplum öyle bir toplumdur ki, bir adam yabancı bir kadına bakarken burnunu duvara çarpar ve burnu kanar. Bunun üzerine: "Bu kan ancak Allah Rasulü (sav)'in yanına gittiğim zaman kesilir" der. Bu zat kanlan aka aka Rasulullah'a gider ve ona: "Ben bir kadına baktım, başıma bu hal geldi. Benim hakkımda ne hüküm gerekiyorsa ver" der ve bunun üzerine Nur suresinin 30 ve Necm suresinin 32. ayetleri nazil olur. Birinci ayette: "Ey Muhammedi Mümin erkeklere de ki harama karşı gözlerini kapasınlar ve avret mahallerini korusunlar." (Nur, 30) İkinci ayette ise şöyle buyrulmaktadır: "O iyi amellerde bulunanlar küçük kusurları hariç, büyük günahlardan ve hayasızlıklardan kaçınırlar.." (Necm, 32)

Bu toplum öyle bir toplumdur ki, kimsenin görmediği yerde zinaya sürüklenen biri ağır bir cezaya çarptırılacağını bildiği halde ısrarla cezalandırılmasını istiyordu. Sizlerce malum ki evli olan insan zina ettiği takdirde İslâm'a göre taşlanarak öldürülür. Velez ki bu kişi tek bir an için evli bulunduğu hanımı ile baş başa kalıp zifafa girmiş olsun. İşte Maiz el-Eslemi böyle biridir. Kimsenin görmediği bir yerde zinaya sürüklenmiştir. Cezasının ölüm olduğunu da bilmektedir. Dikkatinizi çekerim, bu ölüm kurşunlanılarak ölmek değil, taşlanarak ölmektir. Zina eden taşlanır. Öyle ki çevresini taşlar kaplar, hayatını teslim edinceye kadar üzerine taşlar atılır.

Maiz Rasulullah'a gelerek:

"Ey Allah'ın Rasulü beni temizle!" diye dört defa talepte bulunmuştur. Bunun üzerine Rasulullah:

"Sen deli misin?" diye sormuş. Çevrede bulunanlar:

"Hayır, o akıllı, deli değil" demişlerdir. Rasulullah Maiz'e:

"Belki o kadını sen sadece şıklın veya öptün, belki de sen onunla şöyle ve şöyle yaptın" diye sormuş, Maiz ona:

"Ben onunla fiilen zina ettim, beni arındır" diye cevap vermiştir. Bunun üzerine Rasulullah Maiz'in götürülüp taşlanarak recm edilmesini emretmiş, Maiz'e bu ceza uygulanmış ve o da ölmüştür. Sahabeler onun namazını kılıp cenazesini defnetmişlerdir. (Bu hususla ilgili olarak bkz. Müslim, Hudud, bab, 22-23; Müsned-i İmam Ahmed, c. V, sh. 347-348)

Bu hadiseden sonra Rasulullah bir savaşa gidiyordu. Ordunun arkasında bulunan iki sahabe de kendi aralarında şunu konuşuyorlardı. "Allah bu adamı (Maiz'i) setretmişti. Fakat bu illâ da kendisini rezil etmek istedi." Rasulullah vahiy yolu ile bunların konuştuklarını öğrendi. Bunlara herhangi bir cevap vermedi. Nihayet ölmüş bir merkebin leşinin yanından geçiyorlardı.

Leş çok kokmuştu. Rasulullah:

"Falan ve filan nerede?" diye sordu. Onlar getirildi. Rasulullah onlara:

"Haydi inin, şu merkebin leşinden yeyin" diye emretti. Onlar da:

"Ey Allah'ın Rasulü! Allah hayrını versin, hiç bu leş yenir mi?" diye cevap verdiler. Rasulullah da onlara:

"Sizin şu an arkadaşınızın aleyhinde konuşmalarınız bu leşten daha kötüdür" cevabını verdi. Burada hatıra şu soru gelmektedir. Maiz insanların önünde recm edilmiştir. Bunda gizli bir şey var mıdır? Bu nasıl olur da giybete girer? Ayrıca Maiz gelip kendi ağız ile zina ettiğini itiraf etmiştir. Buna rağmen Rasulullah Maiz olayını konuşan sahabelere nasıl bunu söylemiştir? Bunun cevabı şudur: Aslında giybet mümin kardeşinin bir kusurunu huzurunda bulunmadığı bir yerde anlatıp onu aşağılamaktır. Maiz hakkında konuşan bu iki sahabe, bu duruma düştükleri için Peygamber Efendimiz onlara: "Biraz önce kardeşinizin aleyhinde konuştuğunuz sözler, bu leşten daha kötüdür. Muhammed'in ruhu kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki şüphesiz ki Maiz şu an cennetin ırmaklarında yıkanmaktadır." (Ebu Davud, h. no: 4428)

Bir benzer hadise de yine Rasulullah zamanında öldürüleceğini bildiği halde ısrarla cezalandırılmasını isteyen o meşhur kadın sahabedir. Bu kadın Gamidiye kabilesindendi. Üç defa Rasulullah'a gelerek kendisinin zinadan hamile kaldığını söyledi ve ona:

"Beni arındır" diye ısrar etti. Rasulullah ona:

"Şu an hamilesin. Git, çocuğunu doğurduktan sonra gel" cevabını vermişti. Kadın çocuğunu doğurduktan sonra onu bir bez parçasına sararak Rasulullah'ın huzuruna varmış, tekrar cezalandırılmasını istemiştir. Rasulullah ona:

"Git, onu emzikten kestikten sonra gel" demiştir. Kadın çocuğunu emzikten kesip eline bir parça ekmek vererek onunla birlikte Rasulullah'a gitmiş ve ona:

"Ey Allah'ın Rasulü, sen beni temizle!" diye talepte bulunmuştur. Bunun üzerine Rasulullah çocuğu tekeffül eden birilerine teslim etmiş, kadın için bir çukur kazdırmış ve orada onu recm ettirmiştir. Halid bin Velid kadına attığı bir taştan dolayı kadından üzerine

kan sıçramış ve kadına lanet okumuştur. Bunun üzerine Rasulullah:

"Ey Halid, yavaş ol! Lanet okuma! Bu kadın öyle bir tevbe etti ki bunun tevbesi Medine halkına taksim edilecek olsa onların hepsine yeterlidir" cevabını verdi. (Müslim, Hudud, 22, Ebu Davud, Hudud, 24, 25. hadis no: 4434, 4441)

Kişinin Allah yolunda canını feda etmesinden daha büyük ne olabilir? Bu kadın cezasının ölüm olduğunu biliyordu. Buna rağmen günahın baskısı altında yaşamaya katlanamıyor, ölüme gönül hoşnutluğu ile rahatça gidebiliyordu. Bu sahabeler için garipsenecek bir şey değildir. Çünkü onlar yaptıkları günahı başlarının üzerinde dolaşan ağır bir dağ gibi görüyorlardı. Her zaman üzerlerine düşüp kendilerini ezeceğini hissediyorlardı. Bunun tek bir izahı vardı, o da bunlar ilk nesildi. Bunlar öyle bir nesildi ki Allah'ı gözlerinin önünde görüyorlarmış gibi davranıyorlardı.

Meselâ bir defasında Hz. Ebu Bekir Rasulullah'ın Kabe'nin etrafında dövüldüğünü ve nerede ise onu boğacaklarını görünce başını yukarı doğru kaldırmış ve şöyle demiştir: "Ey Rabbim, Sen ne kadar sabırlı, ne kadar halimsin!" Yani: "Sen bunları bırakıyorsun da onlar da peygamberini dövüyorlar, Sen bunları cezalandırmıyorsun" demek istiyordu. Evet, Allah'a karşı bu şekilde amel işliyorlardı.

O toplumda, Allah'ın kullarını her an ve her yerde denetler halde olduğu bütün davranışlarda müşahede edilmektedir. Meselâ evin içerisinde annesi veya ninesi kızına şöyle seslenmişti:

"Süte, su kat. Gün doğmakta! Acele et." Kadın sabahleyin erkenden sütünü satmak istiyordu. Bunun üzerine kız:

"Hz. Ömer bunu yasakladı, emirul-mü'minin bunu yasakladı" demişti. Ninesi veya annesi:

"Ömer bizi görmüyor şu anda" deyince bunun üzerine kız:

"Ömer bizi görmüyorsa, Ömer'in Rabbi bizi görüyor ya!" cevabını vermişti. Aman Allah'ım bu nasıl bir eğitimdi! Evde küçük bir kız: "Ömer bizi görmüyorsa, Ömer'in Rabbi bizi görmekte" diyordu. Ömer bin Hattab, kızın bu sözünü işitir ve o evin üzerine bir işaret koyar. Hz. Ömer (ra) geceleri sokaklarda dolaşırdı. Ertesi günü kıza ve annesine haber gönderir ve sonra oğlu Asım'ı çağırarak:

"Ey Asım! Ben seni salih bir kızla evlendirmek istiyorum" der ve oğlu Asım'ı o kızla evlendirir. Süte su karıştırmayı reddeden bu kız, bir kız çocuğu dünyaya getirir ve bu kız çocuğu Abdülaziz bin Mervan ile evlenir. Ondan da Ömer bin Abdülaziz (ra) dünyaya gelir.

Daha önce de belirttiğimiz gibi Ömer b. Abdülaziz Emevi ailesinin ileri gelenlerinin ve diğer bütün eşrafın mallarına el koymuş ve beytulmala aktarmıştır. Bir emirin maaşı ile bir eşek arabasını süren sürücünün maaşını hazineye vermiştir. Bunu gören ileri gelenler bundan rahatsız olmuşlar ve: "Buna ne çare buluruz?" diye toplantı yapmışlardır. Bilgili bir ihtiyar nine onlara şu cevabı vermiştir: "Sizler şimdi Ömer b. el-Hattab ailesinden oğlunuzu evlendirmenin cezasını tadın. Bunun dedesi Asım'dır. Asım'ın da babası Ömer el-Hattab'dır. O hayatta iken işinizi nasıl düzelteceksiniz? Bununla anlaşma yapılamaz ki."

Vakıa ilk nesil çok harikaydı. Bu kısa bir sürede yeryüzünde akıl almaz işler yapmışlardı. Öyle ki sahabeler su üzerinde yürüyecek kadar kerametlere sahip olmuşlardı. Meselâ Bahreyn'i fethettikleri zaman (önceleri Bahreyn Arap Yarımadası'nın doğu bölümünün tümünün adı idi. Bugünkü Katar, Kuveyt, Bahreyn ve Suud'daki İhsa ve devamı Bahreyn'e dahildi) o anda müslümanların komutanı el-Ala b. el-Hadrami idi. Yani Yemen'in Hadramud kentinden biri idi.

Dinliyor musun Yemenli hoca!

Peygamber Efendimiz Yemenliler'i methederek şöyle buyurmuştur: "Size Yemen halkı geldi. Bunlar gönülleri hassas, kalpleri yumuşak olan insanlardır. İman Yemen'dedir. Hikmet Yemen'dedir." (Bkz. Buharı, Kit. Menakıb, bab: I, Kit. Magazi, bab: 74; Müslim iman, bab: 82, 84)

Bahreyn'i fetheden müslümanlar o derece susamışlardı ki neredeyse susuzluktan helak olacaklardı. Komutanları Ala b. el-Hadrami: "Kalkın iki rekât namaz kılıp dua edelim" demişti. Namazlarını kılıp dua edince çöl bir arazide yağmur yağmaya başladı. Öyle ki Ala b. el-Hadrami duadan ellerini indirmeden gökten yağmur boşalmaya başlamıştı. Orada bulunan müslümanlar kaplarını doldurup hem kendileri içmişler, hem de hayvanlarını sulamışlardır. Deniz kenarına vardıklarında ister buraya İslâm körfezi, İster Arap körfezi deyin veya dilediğiniz ismi verin fark etmez. Şayet Saddam kabul etse biz oraya İslâm körfezi deriz. Tabii ki o Arap körfezi isminden başka birini kabul etmez. Elbetteki biz Saddam'ı dinlemeyiz. Bu adam zavallının teki. Irkçılık uçurumlarında kendini kaybetmiş birisi. Hülâsa müslümanlar Bahreyn'de deniz kenarına varınca iki rekât namaz kılmışlar ve Ala b. el-Hadrami şöyle dua etmiştir: "Ey Halim! Ey Azim! Ey Kerim! Sen bizi buradan geçir." Evet o, dört kelime söylemişti. Bunlardan üçü, yâ Azim, yâ Halim, yâ Kerim'dir. Dördüncüsünü unuttum. Bunu söyledikten sonra suyun üzerinde yürüyüp gitmişlerdir. Hakim'in rivayetine göre Ebu Hureyre şöyle demiştir: "Vallahi ne bizim ayaklarımız ıslandı, ne de develerimizin ve atlarımızın yahut katırlarımızın tırnakları ıslandı. Biz o zaman dört bin kişi idik." İşte bunlar Bahreyn'i fethetmişler ve müslüman arazilerine katmışlardır.

Sahabelerin kerameti işte böyle idi! Onlar yerine göre suların üzerinde adeta yeryüzünde yürür gibi yürüyorlardı. Yine bir defasında Dicle nehri taşmıştı. Ordu komutanı Sa'd b. Ebi Vakkas'dı. Yanında Selman-ı Farisî de bulunuyordu. Müslümanlar Kadisiye Savaşı'nda Dicle'den karşıya geçmek istemişlerdi. Nehrin başında duran Selman şöyle demişti: "Bu Allah'ın ırmaklarından bir ırmaktır. Hiç Allah'ın erlerine engel olur mu?" Sonra Selman, Sa'd b. Ebi Vakkas'ın elinden tuttu ve "Ya Allah" deyip kendisini ve Sa'd'ı suya attı. Bunlar Dicle nehrini kesip karşıya geçtiler. Halbuki Dicle nehri taşıdığında çevreye köpükler atar, gemileri sürükleyip devirirdi. Sa'd ve Selman'ı önlerinde gören ordu onların arkasından nehrin üzerinde yürüdüler. Buradan geçerken sadece bir bardak kaybettiler. İbn Esir ve İbn Kesir'in rivayetlerine göre sudan geçerken sadece bir bardak düşürmüşler. İçlerinden biri: "Suya bir bardak düştü, orduyu durdurun da o bardağı arayalım" diye seslenmiştir. Görüyorsunuz ki bu kerametler binbir gece masallarına benzemektedir. Fakat bunlar hayal mahsulü değil, gerçektir. Evet, tam otuz bin kişi Dicle nehrinin üzerinde .yürüyüp karşıya geçmiştir.

İşin garibi Farisîler müslümanların suyun üzerinde bu şekilde yürüdüklerini görünce önlerinden kaçmışlar ve kendi kendilerine şöyle demişlerdi: "Vallahi deliler geliyor, cinler geliyor!"

Bundan daha garibi ise şudur: Müslümanlar Roma ve Fars medeniyetlerinin içine girmelerine rağmen asil ahlâklarından ve asaletlerinden hiçbir şey kaybetmemişlerdir. Meselâ Selman İran kisrasının yerine oturmuştur. Kisra, memleketini terk edip kaçmıştır. Kaçarken de çokça ağlamıştır. Çevresinde olanlar: "Ey ulu hakan! Neden bu kadar çok ağlıyorsun?" diye sorunca Kisra: "Bundan sonra ben nasıl yaşayacağım? Çünkü benim sadece bin aşçım, bin de şahin yetiştirenim kaldı." Bin aşçı ile nasıl

yaşayayım, diyor (!) Bundan dolayı da üzülüyor. İşte bunun yerine Selman-ı Farisî oturmuştu. Selman o anda zafere ulaşan bir komutan olarak oturmuştu. Biliyor musunuz, Selman nasıl bir hayat sürdürüyordu? Selman'ın her gün nafakası bir dirhemdi. Selman, geceleri sele yapıp üç dirheme satıyordu. Bir dirhemini kendisine harcıyor, bir dirhemini infak ediyor ve bir dirhemine de kamış satın alıp tekrar sele yapıp satıyordu.

Görüldüğü gibi Kisra bin aşçısı, bin de şahin eğiticisi kaldığı halde ağlıyor, Selman ise sadece bir dirhem ile yaşıyor. Bunu da elinin emeği olan sele dokumaktan elde ediyor.

Selman-ı Farisî (ra) bir ev yapmak ister. Ustayı çağırır ve ona:

"Ben bir ev yapmak istiyorum, onun nasıl olacağını biliyor musun?" diye sorar. Usta da:

"Evet. Ayağa kalktığında tam senin boyunda bir ev yapacağım ve yattığında da yine senin tam boyunda olan bir ev yapacağım" cevabını verir. Selman da:

"Ev öyle olacaktır" der. Görüldüğü gibi usta onu tanıyor, nasıl olduğunu biliyor. Yatarken ayakları duvara değecek kadar genişlikte bir ev, ayağa kalktığında kafası tavana değebilecek yükseklikte bir ev. Fazlası, Selman'a göre israf. İnsan düşünüyor ve iyi anlıyor ki elbette bu gibi insanlar bütün dünyayı fethederler.

Bizi Zillate Düşüren Lüks Hayattır

Siz Muhammed Celal Kışk diye birini duydunuz mu? Bu komünist bir yazardı. Sonra İslâm'a döndü. Kendisinin birkaç kitapçığı bulunmaktadır. Bu önemli yazar 1969-1970 yıllarında Ürdün'de Fedailer Teşkilatı kurulunca gelip bizi ziyaret etti. Biz orada da aynen buradaki nizam ve intizamı uyguluyorduk. Bizi ziyaret eden misafirler bile nöbet tutuyorlar, Fedailerin içtiklerinden içiyor, yediklerinden yiyorlardı. Aslında biz, bugünlerde eskiden yiyip içtiklerimizin çok daha iyisini yiyip içiyoruz. O gün bizim ana besin maddelerimiz mercimek ve zeytindi. Nöbet sırası Muhammed Celal'e gelmişti. Bu arada Amman'dan bir kardeşimiz geldi ve kampa bir sandık elma getirdi. Herkese birer elma dağıttılar, Muhammed Celal'e de bir elma düşmüştü. Nöbet beklerken buna bir tabak mercimek, bir tane de elma gönderildi. O bir elmayı görünce: "Ben neler görüyorum, bu bir rüya mı, yoksa hayal mi? Veya gerçek mi? Elma ha! Kampta elma!" diye konuşmaya başladı. Sonunda ise şöyle dedi: "Vallahi herhangi bir Arap devleti sizin yaşadığınız hayat sistemi gibi bir hayat yaşayacak olsa, değil ki İsrail'i bütün dünyayı fethederiz."

Gerçekten kardeşler, bizi düşmanlara boğazlatan, kendimizi zillate düşüren, başımız yere eğdiren ne? Lüks tüketim maddeleri dışında ne olabilir ki? Bizi düşmanlarımıza mağlup eden mercedesler, apartmanlar, villalar vb. lüks tüketim eşyalarıdır.

Müslümanlar dahi bankalara gidip faizle kredi alıyorlar. Bunu biliyor musunuz ne için alıyorlar? Apartman yapmak için... Aylık gelirini artırmak için... Halbuki kanaatle yaşayacak olsa buna asla ihtiyaç hissetmez. Bizim burada her birimizin masrafı ne kadar? Ey Ebu Ömer! (bu zat mutfak sorumlusudur) Bizim aylık masrafımız kaç para? Yaklaşık 15 rupi, yani her gün üç riyal.

Bugün bir riyal beş rupi etmektedir.

Yani bizler günde 3 riyal harcıyoruz. Ayda ise 90 riyal harcamış oluyoruz. Farzedelim ki kendimiz için 90 riyal harcadık, 90 riyal da hanımımız için harcadık. 180 riyal eder. Her bir çocuk için de ayda 45 riyal harcadığımızı kabul edelim. Böylece normal bir ailenin aylık masrafı 460 riyal eder. (Ana-baba ve altı çocuktan oluşan bir aileye bu kadar para yeter) Bu şekilde yaşayan bir insan rahat bir hayat sürer. Bizler bu kadar bir meblağ ile yetinecek olursak yeryüzünde hangi yaratık bizi zellil bırakabilir? Fakat ne yazık ki bizler normal yaşantıyı bırakmışız. Kanaat diye bir şey bilmiyoruz. Herhangi bir kimse bir yerde iyiliği emretse veya bir mescitte kötülüğü yasaklasa hemen ay sonundaki maaşının hesabım yapıyor. Çünkü ay sonunda değil 460 riyal, 6500 riyal alıyor ve kendi kendine düşünüyor. Ay sonunda bu parayı alamazsam ne yaparım? Hangi işle meşgul olabilirim? Çünkü dünyada çok lüks bir hayat sürdürüyor. Altında mercedes, ya apartmanlar diyor veya villalarda yaşıyor. Elbette ki böyle bir insan normal bir yaşantı sürdüremez. Bu nedenle zilleti kabul ediyor. Devlet yetkililerinden herhangi birine karşı çıkma cesareti gösteremiyor. Hatta bir polise bile muhalefet edemiyor. Velew ki bu davranışı sabah akşam âlemlerin rabbi olan Allah'ı gazaplandırmaya sülüklesin. Bunu umursamıyor.

İşte bütün bu örnekler gösteriyor ki sahabe-i kiram bize göre adeta yeryüzünde yürüyen elbiseli meleklerdi. Onlar ahlâkları ile meleklerdi... Maddi ve manevi temizlikleri ile, netlikleri ile, arınmış olmaları ile, kahramanlıkları ile, atılganlıkları ile melekti onlar, melek! Şairin dediği gibi;

Onlar aslandı aslan,

fakat insanların eski elbiselerini giymişlerdi.

İşte bu nedenle yüce Mevlâ onlar için: "İlk iman eden muhacirler ve ensar ile iyilik yaparak onlara tabi olanlardan Allah razı oldu. Onlar da Allah'tan razı oldular. Allah onlar için altlarından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Onlar orada ebedi kalacaklardır. İşte büyük kurtuluş budur" (Tevbe, 100) buyurmuştur. Aman yarabbi ! Bu ne beyan! Allah onlardan razı oldu, onlar da Allah'tan razı oldular.

Kim bu kahramanlar? İlk iman edenler, sâbikûnlar. Buradaki sâbikûndan maksat Hudeybiye sulhünden önce müslüman olan sahabelerdir.

Hiz. Ömer, bu âyette geçen "sâbikûn (önce iman edenler)" ifadesinden maksadın sadece muhacirler olduğu kanaatine vararak bu âyet-i kerimeyi ona göre okumuştur. Fakat sahabeler Ömer'e: "Sen yanılıyorsun, Kur'ân senin söylediğinin tersini söylüyor.

Çünkü Kur'ân'a göre sâbikûn hem muhacirler, hem de ensardır" demişlerdir. Böylece sâbikûn'dan maksadın Hudeybiye sulhünden önce müslüman olan hem muhacirin hem de ensar olduğunu belirtmişlerdir. Bunların sayısı ise iki bine varmamaktadır. Çünkü Hudeybiye sulhünde bin dört yüz küsur veya bin beş yüz sahabe bulunmuştur. Buna göre Halid b. Velid ve Amr b. el-As hicretin yedinci yılında müslüman oldukları için sâbikûndan sayılmamışlardır. Çünkü Hudeybiye sulhu hicretin altıncı yılının Zilkade ayında gerçekleşmiştir.

İşte bu nedenledir ki Halid bin Velid ile Abdurrahman bin Avf arasında bir ihtilaf olmuştu. Halid bin Velid, Allah Rasulü tarafından Seyfullah'i'l-meslûl (Allah'ın yalın kılıcı) diye isimlendirilmişti. Halid bin Velid, Abdurrahman bin Avf'a hakaret eder. Bunun üzerine Rasulullah (sav) Halid'e kızarak: "Yavaş ol, Halid! Sahabelerime sövme" der. Buradan da anlaşılıyor ki Hudeybiye sulhünden önce Abdurrahman b. Avf gibi müslüman olanların özel bir durumları vardır. Bu nedenle Rasulullah (sav) Halid b. Velid'e: "Sahabelerime sövme" demiştir. Bu da gösteriyor ki sâbikûn ifadesinden maksat, önce iman eden müslümanlardır.

Önce iman eden müslümanların Allah Teala tarafından bu şekilde vasıflandırılmaları boşuna değildir. Çünkü İslâm onların çabalan ile yükselmiş ve onların omuzları üzerinde ayakta durabilmiştir. Dolayısıyla Rasulullah Halid'e: "Yavaş ol, ey Halid! Sahabelerime sövme. Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki şayet sizler Uhud dağı kadar altın infak etseniz onlardan birinin ne bir ölçeğine erişebilir ne de yarım ölçeğine" buyurmuştur. Çünkü önce müslüman olmanın büyük bir değeri vardır. İlk fedakârlığı bunlar yapmışlar, yolun çilesine bunlar katlanmışlar, çoluk çocuklarını, vatanlarını, mallarını ve her şeylerini bunlar terk etmişler, dinin zafere ulaşip yayılması için her şeylerini bunlar harcamışlardır.

Bu nedenledir ki rahat anlarda müslüman olanların mükâfatları, sıkıntılı ve dar günlerde müslüman olanların mükâfatlarından daha azdır.

Mücahid Liderleri Olmasaydı Afganistan Rusya'nın Olurdu

Şu anda Afgan cihadında 200 bin veya 300 bin silahlı mücahid bulunmaktadır. Bu insanlar Afganistan içerisinde ilerlemekte, zaferden zafere koşmaktadırlar. Bu insanların tümü kazandıkları zaferi Afganistan'da cihadı ilk başlatan liderlere borçludurlar. Şayet Sayyaf, Hikmetyar ve Rabbani olmasaydı ve bunlar Afganistan'da tek bir kurşun dahi sıkılmamışken İslâmî çalışmaları yönlendirmeselerdi, Afganistan'da bu kadar mücahid olamazdı. Burada şu gerçeği söylemek gerekir ki, Hikmetyar ismindeki bu genç olmasaydı Allah bilir ya bu memleket harabeye dönüşürdü ve Afganistan, Buhara ve Semerkand gibi Rusya'nın bir parçası olurdu. Ve artık her şey bitmiş olurdu. Fakat Hikmetyar 24 yaşından itibaren Afgan Kralı Davudhan'a karşı açıkça direnişe geçti ve ısrar etti. Çevresinde bulunanlar: "Yavaş ol, şu an biz buna karşı koyamayız" dedilerse de Hikmetyar dinlemedi. "Bunlara karşı mutlaka silahlı direnişe geçmek gerekir" dedi. Diğer müslümanlar: "Biz basın-yayın yolu ile belli kişilere suikast yaparak direnişe geçelim" dedilerse de Hikmetyar bunu da kabul etmedi, silahlı mücadeleyi seçti. Ona: "Peki kaç tane gencin var?" diye sordular. O da: "Otuz genç" dedi. Evet, Hikmetyar savaşı 30 gençle başlattı. Bu otuz gencin çoğu şehid edildi. Fakat onların bu temiz kanları adeta bir nur gibi Afgan halkının önünü aydınlattı ve onları cihada çekti. Şu an Şehid Habiburrahman Camii Hikmetyar'ın arkadaşlarından şehid edilen mühendis Habiburrahman'ın ismi ile yapılmıştır. Habiburrahman İslâmî hareketin genel sekreteri idi. Bu genç, daha orta okulda iken bile o kadar temiz ruhlı ve pak kalpli idi ki, inanır mısınız ağaçların ve taşların Allah'ı teşbih ettiklerini iştiriyordu.

Sayyaf diyor ki: "Bu insan üniversiteye girdiğinde kalbinin katılaştığından şikâyetçi oluyordu. Diyorlar ki: "Bu zat konuştuğunda adeta bir Seyyid Kutub, bir Hasan el-Benna gibi konuşuyordu. İşte bu mühendis Habiburrahman'dı!" Aslında mühendislik fakültesinde sadece iki sene okumuştur. Hikmetyar da bir buçuk sene. Tahsillerini bitirememişlerdi. Fakat bunlar adeta ateş saçan gayretli ve canlı gençlerdi. Arkadaşları Habiburrahman'a:

"Niçin kalbin bu kadar katı?" diye sorduklarında o şu cevabı veriyordu:

"Ben daha önceleri ağaç ve taşların teşbihlerini iştiriyordum. Fakat üniversiteye girdiğimizden beri açık saçık kızları ve çeşitli münkeratı gördük. Bu görüntü ve bu kerametler bizden kaybolup gitti."

Aslında Kabil Üniversitesi modern bir üniversiteydi. Cidde Üniversitesi gibi, kızlar ayrı erkekler ayrı eğitim görmüyorlardı. Karma eğitim görüyorlardı. Bu bakımdan burası büyük ve modern! Bir üniversiteydi. Hülâsa, Afganistan'da cihadı başlatan müslümanlar seçkin ve net kişilerdi. Yoksa bu cihadı normal insanların başlatmaları mümkün müydü? Çünkü yüce Mevlâ: "Bozgunculuk çıkaranların amellerini asla hedefine ulaştırmaz." (Yunus, 81)

Gerçekten de Afgan liderleri net ve temiz kimselerdi. Bugün hâlâ Hikmetyar bütün aile efradına ayda yalnız 1500 rupi harcamaktadır. 2000'e ulaştığında aile efradını hesaba çekmekte ve kınamaktadır. Yani bu miktar 400 riyal etmektedir. Ben kendisine dedim ki:

"Bu sana yetiyor mu?" Dedi ki:

"Masraflar defterini getirin." Fiilen açtım baktım ki her gün otuz ile altmış rupi arasında masrafı var. Hikmetyar dedi ki:

"Bizim Arap ziyaretçilerimiz çokça geldiklerinde Fanta, Pepsi Cola gibi meşrubatlar alınca aylık masrafımız 2000 rupiye ulaşır. Görüyor musunuz, Arap ziyaretçiler çoğalınca meşrubat parası masrafları yükseltiyor. Ee, Araplar muhterem insanlar. Soğuk bir şey içmeleri lâzım. Çay may kabul etmezler. Velhasıl bir cihad önderi ayda 400 riyal ile yaşayabiliyor.

Cihadın önderlerinden biri de Sayyaf'tır. Şu an gidin evine bakın, çocukları sıcaktan kavruluyorlar. Bunlara herhangi bir klima almamakta diretiyor. Suudlu biri dedi ki:

"Ey Şeyh Sayyaf! Bende iki tane klima var. Ben şu an memlekete gidiyorum. Birini al senin olsun." Sayyaf'ın cevabı şu oldu:

"Vallahi ben evime klima koymaktan haya ederim. Çünkü göçmenler çadırlarda sıcaktan ölüyorlar, pervane dahi bulamıyorlar.

Bende pervane var. Nasıl olur da onu kaldırıp yerine klima koyabilirim?"

Vallahi ben Sayyaf'ın yanında bulunuyordum. Birileri dedi ki:

"Ben sana evimdeki halıları hediye etmek istiyorum." Sayyaf'ın cevabı şu oldu:

"Ben evime halı mı koyacağım, sen bunu bana nasıl reva görüyorsun?" Evet, onlar hasırların üzerinde yaşıyorlar. Siz zannetmeyin ki bu önderler rastgele ailelerin çocukları, sokaklardan toplanıp gelmişler... Hayır, bunlar belli ailelerin çocukları. Dünya nimetlerinin ne olduklarını biliyorlar. Bakıyorsun ki bir genç çıkıp geliyor, Peşaver'de bir-iki gün kalıyor. Maaşallah, Afgan cihadının bu tün sırlarına vâkıf oluyor, memleketine dönüp Afganlılar aleyhine veryansın ediyor: "Bunlar bidatçi insanlar; Hikmetyar, Sayyaf, Rabbani bid'at ehliler, Afganistan'da cihad diye bir şey yok" şeklinde iftiraları yayıp duruyorlar. Bu efendiye üç gün içinde Peşaver'de her şey ayan oluyor. Her yönden ilham alıyor (!)

Bu hususta şairin de dediği gibi:

Vay halinize, mücahidler hakkındaki kınamalarınızı azaltın Yahut da onların tuttukları cepheleri siz doldurun

Bu adamlar tam on üç yıldır savaşa devam ediyorlar. Değerli kardeş, muhterem misafir, saygıdeğer zat! Sen Peşaver'de kaç gün olurdun da memleketine dönüp hakkı haykırmaya çalışıyorsun (!) Afgan mücahidlerinin kusurlarını yaymayı bir hak ve bir hayır sayıyorsun. Sen daha altı yaşında iken bu cihad İslâm bayrağını yüceltmek için başlamıştı. Sen daha süt emiyor, mama yiyordun...

On üç sene, az değil, tam on üç sene... Sen bu mücahidlerin aile fertlerini gözden geçirdiğinde her birinin nice yakınlarını kaybettiğini görürsün. Meselâ kısa bir süre önce Safiullah şehid edildi. Bu ailesinin 14. şehidi idi. Yine Abdülvedüd şehid edildi. Bu da ailesinin 60. şehidiydi. Şimdi bizim beyefendi indirimli bilet almış, başkalarının hesabına gelmiş, üç-dört gün Peşaver'de kalmış, her şeyi keşfetmiş ve bunları yaymak için derhal memleketine dönmüş (!)

Kardeşler! Gençler beni çok üzümüştür. Hac sırasında karşılaştığım gençler: "Biz cihada gelmek istiyorduk, ancak oraya gidip gelen birçok genç bize: Afganistan'a gitmeyiniz, orada cihad yoktur, birçok bid'at ve şirk işlenmektedir, dediler." Bunun üzerine ben: "Ey aziz kardeşim! Gelin ve gözlerinizle görün. Gel, kendi gözünle şirkleri ya da bidatleri gör" dedim. Hasbunallahu ve nime'l-vekil! (Allah bize yeter, o ne güzel vekildir). Bu insanlar, Afganistan'dan döndükten sonra kendi milletlerine Afganistan'daki zaferleri, Allah'ın mücahidlere nasib ettiği kerametleri müjdelemek, dünyanın en kuvvetli devletinin karşısında en azından sekiz

yıldır gösterilen bu direnişini anlatmak yerine böyle laflar yaymaktadırlar. Ey cemaat! Afgan halkının sekiz yıl boyunca Rusya'nın karşısında durabilmesi beşer aklının alamayacağı harikulade bir olaydır. Şeyh İbn Baz'a Afganistan'daki zaferleri anlatıp şu kadar tank, şu kadar uçak düşürdük dediğimde bana: "Allah'a hamd olsun, biz Rusya'nın karşısında yedi gün dahi durabileceklerini zannetmiyorduk. Yedi yıl nasıl geçti?" dedi. Artık sizler dininde cahil olan kimselerle, dinini bilen insanın ne kadar farklı olduğunu karşılaştırıp anlayın. Cahil kimse sahibini sevdiğinden dolayı öldüren şu ayı gibidir. Anlatıldığına göre bir ayı varmış. Sahibini çokça severmiş. Sinekler sahibine konmuşlar. Ayı sahibini çok sevdiği için sinekleri kovmuş. Fakat arsız sinekler kovdukça geri gelmişler. Bunun üzerine ayı gidip büyük bir taş alıp gelmiş, sahibinin yüzüne konan sineğin başına indirmiş. Böylece sineği de sahibini de öldürmüş. Ee bu ayı! Dünyanın yıkılacağına hesabını mı yapacaktı sanki? Onun için mühim olan sineği kovmaktır. İşte Afganistan'a cihada gelip de derhal geri dönüp yaygara koparanlar da tıpkı bu ayıya benzemektedirler. Onlar için önemli olan tasarladıkları gerçeği söylemektir. Bunu söylerken Allah'ın İslâm ümmetinin her yerde başını yukarı kaldırdığı Afgan cihadını mı yaralamış, onun umurunda değildir. Elbetteki bu tür şeyler caiz değildir. Bir iki insanın muska taşıdığını görerek aleyhte propagandaya girişmek yakışık almaz.

97 - 104. AYETLERİN TEFSİRİ

97 Bedeviler, inkâr ve ikiyüzlülük yönünden daha fenadırlar ve Allah'ın peygamberine indirdiği dinî hükümlerin sınırlarını bilmemeye daha müsaittirler. Allah, her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.

98 Bedevilerden bir kısmı da, Allah yolunda harcadığını bir ziyan sayar, başınıza bir felâketin gelmesini bekler. Şiddetli felâket onların başına gelsin! Allah, her şeyi çok iyi işiten ve çok iyi bilendir.

99 Bedevilerden bir kısmı da, Allah'a ve âhiret gününe iman eder. Harcadığını Allah katında yakın dereceler elde etmeye ve Peygamber'in dualarını almaya vesile sayar. İyi bilinmelidir ki, bu, onlar için Allah'a bir yakınlık vesilesidir. Allah, onları yakında rahmetine koyacaktır. Şüphesiz ki Allah, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir.

100 İlk amel eden muhacirler ve ensar ile, iyilik yaparak onlara tabi olanlardan Allah razı oldu. Onlar da Allah'tan razı oldular. Allah, onlar için altlarından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Onlar, orada ebedi kalacaklardır. İşte büyük kurtuluş budur.

101 Çevrenizdeki bedevilerden münafıklar olduğu gibi, bizzat Medine halkından da münafıklığı huy edinenler vardır. Ey Peygamber! Onları sen bilmezsin, Biz biliriz. Yakında onlara iki defa azap edeceğiz. Sonra da onlar büyük bir azaba uğratılacaklar.

102 Günahlarını itiraf eden diğerleri de vardır. Bunlar kötü amelle iyi ameli birbirine karıştırdılar. Umulur ki, Allah onların tevbelerini kabul eder. Çünkü Allah, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir.

103 Ey Peygamber! Onların mallarından sadaka al ki, bununla onları manevi kirlerden temizlemiş ve derecelerini yüceltmiş olasın. Onlara dua et. Çünkü senin duan onlar için bir huzur kaynağıdır. Allah, her şeyi çok iyi işiten ve çok iyi bilendir.

104 Onlar bilmediler mi ki? Kullarının yaptığı tevbeyi ancak Allah kabul eder. Sadakalarını da ancak O, kabul eder. Ve Allah, tevbeleri çokça kabul edendir, çok merhametli olandır.

Önceki âyet-i kerimelerde çölde yaşayan bedeviler üç sınıfa ayrıldıkları gibi, ondan sonra gelen âyetler de Medine ve çevresinde yaşayan insanları üç sınıfa ayırmıştır.

Bu sınıflardan birincisi:

"İman edenler" sınıfıdır. Bunlar da kendi aralarında iki kısma ayrılmışlardır.

a. Muhacirin ve Ensar'dan ilk iman edenler

b. İyilik yaparak onlara tabi olanlardır.

İkincisi ise:

Bedevilerden ve Medine'de yaşayan insanlardan "münafık olanlar"dır.

Üçüncü sınıf da:

İman ettikleri halde "günah işleyen" salih amellerine itiraf ettikleri günahları katan sınıftır. Allah Teala bu sınıfın tevbesini kabul edeceği ümidini vermiştir.

Zikredilen bu üç sınıftan birincisi âyet-i kerimenin de ifade ettiği gibi ilk iman eden muhacirler ve ensardır. Tabii ki bu iki sınıf da İslâm'ın beşiği ve müstahkem kalesi olan ve imanın karargâhı olan Medine-i Münevvere'de yaşayan bir topluluktur. Peygamber Efendimiz (sav) Medine-i Münevvere hakkında şöyle buyurmuşlardır: "Şüphesiz ki iman yılanın deliğine sığınıp orada kıvrılıp kaldığı gibi Medine'ye sığınıp orada kümeleşecektir."

(Buhârî, Kitap Medine, bab, 6; Müslim Kitap İman, bab: 232, 233)

Birinci sınıf, iman eden muhacirler ile ensardır. Ancak muhacirin ve ensarın bu âyet-i kerimede zikredilen ilk iman edenler ifadesinden kimlerin kastedildiği hususunda farklı görüşler ileri sürülmüştür.

1. Said b. el-Müseyyeb'e göre ilk iman eden muhacirler ve ensardan maksat her iki kibleye de namaz kılan müslümanlardır. Yani hicretten itibaren on altı veya on yedi ay geçmeden Müslüman olan kimselerdir. Başka bir ifade ile hicretten bir sene dört ay sonraya kadar müslüman olan kimselerdir.

2. Diğer bir kısım âlimlere göre burada zikredilen ilk iman edenlerden maksat Hudeybiye antlaşmasında bulunanlardır. Hudeybiye antlaşması ise hicretin altıncı yılı Zilkade ayında meydana gelmiştir.

Ancak ilk iman eden muhacirler ve ensar da kendi aralarında derece bakımından çeşitli mertebelere sahiptirler. Ehl-i Sünnet'e göre ilk iman edenlerin üstünlük derecelerine göre sıralanmaları şöyledir: Rasulullah'tan sonra en üstün derecede olan Ebu Bekir, sonra Ömer, sonra Osman, sonra ise Hz. Ali'dir (Allah hepsinden razı olsun). Bunlardan sonra ise cennetle müjdelenmiş olan on kişiden geriye kalan altısıdır. Bunlar ise Sa'd b. Ebi Vakkas, Said b. Zeyd, Talha b. Ubeydullah, Zübeyr b. el-Avvam, Abdurrahman b. Avf ve Ebu Ubeyde bin el-Cerrah'tır. Bu zikredilenlerin hepsi de ilk müslüman olan muhacirlerdendir. Bu hususta Hz. Ömer'in oğlu Abdullah diyor ki: "Rasulullah'ın sahabeleri hiç bir kimseyi Ebu Bekir'e denk tutmuyorlardı. Ondan sonra Ömer'i, ondan sonra Osman'ı görüyorlardı. Sonra sahabeler arasında herhangi bir üstünlük gözetmiyorlardı."

Görüldüğü gibi Abdullah dördüncü sırada Hz. Ali'yi zikretmemiştir. Ancak ehl-i sünnet ve'l-cemaat itikadına göre Hz. Ali dördüncü halife olarak fazilet bakımından da dördüncü sıradadır.

Birinci tabaka: "Muhacirlerden ve ensardan en ileri ve önde gelenlerle..." Bunlar kimlerdir? Said İbnü'l-Müseyyeb şöyle demektedir: Bunlar iki kibleye de namaz kılanlardır. Yani hicretten altı veya yedi ay sonrasına kadar müslüman olanlardır. Hicretten bir yıl dört ay sonrasına kadar süre içerisinde İslâm'a girenler bu sınıftan sayılırlar. Bazı kimseler ise bu sınıfın, Hudeybiye antlaşmasında bulunanlar olduğunu söylemişlerdir. Hudeybiye antlaşması ise, hicretin altıncı yılı Zilkade ayında olmuştur. Bu antlaşmadan önce müslüman olanlar bu âyet-i kerimenin kapsamı içerisine girmekte ve birinci tabakadan olmaktadır.

Aşere-i mübeşşereden sonra Bedir savaşına katılan müslümanlar gelmektedir. Yukarıda zikredilen ve cennetle müjdelenen on sahabenin tümü Bedir savaşına katılmışlar, sadece Hz. Osman katılmamıştır. Çünkü o Rasulullah'ın emri ile hanımı Rukiyye'nin hastalığı yüzünden ona bakmak için Medine'de kalmıştır. Öyle ki, Rasulullah Bedir savaşında iken Hz. Rukiyye vefat etmiştir. Rasulullah Rukiyye'den sonra Hz. Osman'ı diğer kızı Ümmü Gülsüm ile evlendirmiş ve Bedir savaşına katılmamasına rağmen Hz. Osman'a Bedir ganimetlerinden pay ayırmıştır.

Bedir'e katılan sahabelerden sonra ise Uhud savaşına katılan müslümanlar gelmektedir. Bilindiği gibi Bedir'e katılanların sayısı üç yüz on küsur, Uhud savaşına katılanların sayısı ise yaklaşık yedi yüzdür.

Uhud savaşına katılanlardan sonra Hendek savaşına katılan müslümanlar gelmektedir.

Bunlardan sonra Hudeybiye sulhüne katılan müslümanlar, onlardan sonra ise Tebuk savaşına katılan ve haklarında şu âyet-i kerime nazil olan müslümanlar gelmektedir: "Yemin olsun ki Allah Peygamber'in - içlerinden bir takımının kalpleri kaymak üzere iken - sıkıntılı zamanda peygambere tabi olan muhacirlerle ensarın tevbelerini kabul etti..." (Tevbe, 117) İşte birinci tabakadan olan sahabe-i kiramın kendi aralarındaki üstünlük dereceleri ehl-i sünnet ve'l-cemaate göre bu şekilde sıralanmaktadır. Ancak üzülererek şunu ifade etmek gerekir ki Şia gibi bir kısım mezhepler sahabelerden bazılarını kin gütmekte, onları tahkir etmekte yahut onların Rasulullah'ın ölümünden sonra dinden çıktıklarına hüküm vermektedirler. Bunlar ifrat ve tefrite kaçan mezheplerdir. Meselâ Hariciler Hz. Ali (ra)'ın o yüce şerefine gölge düşürmeye kalkışırken, Şiiler de Hz. Ebu Bekir'e, Ömer'e ve Osman'a buğz etmeye kalkışmışlardır. Biz bunların yaptıklarından Allah'a sığınırız. Bunlar gerçekten haktan mahrum kalan insanlardır. Çünkü bunlar, bu iddiaları ile Rasulullah'ın kendisine en yakın olan insanları eğitmede başarısız kaldığını söylemiş gibi bir duruma düşmüşlerdir. Bu hususta ehl-i sünnet ve'l-cemaat ile Şiiler'in Rasulullah'a, eğiticiliği hususunda hangi nazarla baktığını bir düşünün. Rasulullah'ın çevresinde sahabeleri bulunacak ve Rasulullah bütün gücü ile bunları eğitecek. Şimdi bunlar Rasulullah'tan sonra beşeriyetin en hayırlısı mı olacaklar, yoksa en şerlileri mi? İşte Ehl-i Sünnet birinci şıkkı esas almış, Rasulullah'tan sonra sahabelerinin beşeriyetin en hayırlı insanları olduğunu söylemiştir. Allah, Rasulullah'ın eli ile bu insanları yetiştirmiştir. Bunların hepsi tertemiz, seçkin, üstün takva sahibi insanlardır. Ne var ki Şiiler bu sahabeler hakkında: "Bunlar dinden çıkan zındıklardır, Tacirlerdir, hüsrana uğramışlardır. Bunların içinden bir ikisini çıkar, geriye kalanları hırsızlar, (haşa ve haşa) domuzlardır" şeklinde ifadeler kullanmışlardır. Kitapları okunduğunda Ebu Bekir, Ömer, Osman'ın zındıklığına hükmettikleri yani bunların görünürde mümin olsalar da, içlerinde küfrü gizledikleri görülmektedir. Bunların en iyi yaklaşımı ile, bu sahabeler iman ettikten sonra tekrar mürted olmuşlardır. Bu nasıl bir inanç? Nasıl bir saygı? Rasulullah'ı nasıl tazim? Rasulullah nasıl olur da iki kızını birden zındık diye vasıflandırdıkları Osman ile evlendirir? Niçin gökten vahiy getiren Cebrail, ölümünden sonra bu zatların dinden çıkacaklarını ve bunlarla hısımlık yapmaması gerektiğini Rasulullah'a bildirmemiştir? Ve ona: "Dikkat et, senden sonra Ebu Bekir, Osman ve Ömer dinden çıkacaklar! Kur'ân ve Sünnet'e muhalefet edecekler!" dememiştir? Diğer yandan Rasulullah'ın Ebu Bekir ve Ömer için bu kadar hüsn-i şهادette bulunması nerede kalacaktır? Rasulullah bunları yirmi üç sene boyunca eğitecek, her girdiği yere Ebu Bekir ve Ömer ile girecek, her çıktığı yerden onlarla beraber çıkacak, buna rağmen diğer müslümanlar Rasulullah'tan faydalanacaklar, bunlar faydalanmış olmayacaklardır. Vakıa Şiilerin sahabe hakkındaki görüşleri Rasulullah'ın peygamberlik makamına gölge düşürmektedir. Rasulullah'ın yüce makamını yaralamakta ve onu itham etmektedir. Aziz ve celil olan Allah Rasulullah'ı uyaramaz: "Senden sonra sakın Ebu Bekir'i, Ömer'i, Osman'ı halife seçmesinler" diye emir buyuramaz mıydı? "Sen bunları çevrenden uzaklaştır. Osman kızlarını boşasın, sen de Aişe'yi boşa" diye uyarı gelemeyen miydi? Çünkü Şiiler, hakkında Nur Süresinde on âyet inen Hz. Aişe için bile: "Bu âyetler onun hakkında nazil olmamıştır, ayetlerde zikredilen ifk olayı aslında Aişe ilgili değildir" demişler, böylece onun temizliğini yaralamaya çalışmışlardır. Böylece Allah onları bildikleri halde saptırmıştır.

Ebu Bekir'e gelince; bizzat Kur'ân-ı Kerim'in açık ifadesi ile onun Rasulullah'ın arkadaşı olduğu zikredilmiş ve Allah'ın Ebu Bekir'in yanında olduğu beyan edilmiş ve şöyle buyurulmuştur:

"Siz Peygamber'e yardım etmeseniz de Allah ona yardım etti. Hani bir zaman Peygamber iki kişiden biri iken kâfirler onu Mekke'den çıkardılar. Onlar mağarada iken arkadaşına: "Üzülme, şüphesiz ki Allah bizimle beraberdir" diyordu...." (Tevbe, 40) Peki, Şiiler Kur'ân-ı Kerim'in bu açık nassı karşısında ve bu husus ile ilgili diğer sahih hadisler karşısında ne yapacaklardır? Ehl-i Sünnet Hz. Ali'nin, Hz. Osman ve diğer sahabeler gibi üstün sahabelerden olduğuna itikad etmektedir. Çünkü Rasulullah Hz. Ali için şöyle buyurmuştur: "Şimdi sen, Musa'ya göre Harun'un derecesi ne ise, senin de bana göre aynı derecede olmana razı olmaz mısın?" (Buhari, Fedaili Sahabe, bab: 9; Tirmizi Kit. Menakıb, bab: 20)

Diğer yandan Rasulullah yeryüzünün en hayırlı hanımlarından olan öz kızı Fatıma'yı Hz. Ali ile evlendirmiştir. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuştur: "Cennetteki kadınların en hayırlıları şu dört kadındır: Müzahim kızı Asiye, İmran kızı Meryem, Huveylid kızı Hatice ve Muhammed kızı Fatıma'dır." Ancak alimler bu hanımlardan hangisinin en üstün olduğu hususunda ihtilâf etmişlerdir. Hz. Fatıma mı, Meryem mi, yoksa başka biri mi?

İslâm ifrat ve tefritten uzak, itidali muhafaza eden bir dindir.

Şayet bu Kur'ân Allah katından inmemiş ve Rasulullah tarafından uydurulmuş bir kitap olsaydı, Rasulullah Kur'ân'a en sevdiği bir insan olan Hz. Aişe'nin ismini yazardı veya her zaman sitayişle bahsettiği Hz. Hatice'nin adını yazardı. Fakat Kur'ân'da bunların ismi zikredilmedi, Hz. Meryem'in ismi zikredildi ve şöyle buyuruldu: "Ey Meryem! Şüphesiz ki Allah seni seçti, temizledi ve seni âlemlerin kadınlarından üstün kıldı." (Ali İmran, 42)

Yine bu Kur'ân Rasulullah tarafından uydurulan bir kitap olsaydı Ebu Bekir'in, Ömer'in, Osman'ın ve Ali'nin adlarını ona yazardı. Fakat bunlardan hiçbirinin, hatta Zeyd b. Sabit dışında hiçbir sahabenin ismi Kur'ân-ı Kerim'de zikredilmedi. Bu da gösteriyor ki, İslâm dini ifrat ve tefritten uzak, herkese lâıyk olduğu mertebe ve fazileti tanıyan bir dindir. İşte Ehl-i Sünnet bu şekilde bir yol tutmuştur. Bizi Ehl-i Sünnet ve'l-cemaatten kılan Allah'a hamd olsun. Bu Allah'ın bize büyük bir lütfudur. Halbuki ehl-i Sünnet'e mensup olmayanlar, beşeriyetin en hayırlısı olan bu insanları en kötü sıfatlarla sıfatlandırmaktadırlar. Bunları sadece günahkârlar değil, zındıklar diye vasıflandırmışlardır. Yani günahkâr olsalardı, müslümanlıktan devam edecekti. Zındık olunca İslâm'dan dahi çıkmış sayılıyorlar onlara göre.

Bir gün, Medine-i Münevvere'de Rasulullah'ın mescidinde bulunuyordum. Bir de baktım ki, bir Şii Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer'e sesinin çıktığı kadarı ile bağırıp küfrediyor. Allah bizleri bu tür yaklaşımlardan uzaklaştırsın. Bazen insan sağlam bir inanca sahip olur da az bir amel işlerse büyük bir mükâfat elde edebilir. Fakat inancı sakat olan, çok amel işlese de mükâfatı gider, yok olur.

Şiiler Rasulullah'ın sahabelerinden dört veya beş tanesini ayırıyor, diğerleri hakkında: "Bunlar facirdir, bunlar zındıktır, bunlar şöyle şöyle yapmışlardır" şeklinde ithamlarda bulunuyorlar. Bize göre Şiiler'in bu davranışı ancak yahudilerin planları ve Abdullah bin Sebe gibi münafıkların ortaya attığı hile ve desiselerden beslenmiştir. Ne yazık ki onların nesilleri bu gibi görüşleri benimseyip, günümüze kadar devam ettirmişlerdir. Onlar, Rasulullah'ın çevresinde bulunan sahabeleri hor, hakir görmüşlerdir. Ayet-i kerimede muhacir ve ensar aynı derecede zikredilmişlerdir. Aslında bu Allah Teala'nın ensara verdiği en büyük bir lütuftur. Çünkü ensar, muhacirlerin yaşadığı sıkıntılı günlerden, yaptıkları fedakârlıklarından ve vatanlarını bırakıp hicret etmelerinden sonra iman etmişlerdir. Gerçekten de muhacirler Allah'ın dinini muzaffer kılmak için çok büyük fedakârlıklarda bulunmuşlar ve büyük bedeller ödemişlerdir. Bununla birlikte aziz ve celil olan Allah, ensarın ilk müslüman olanlarını da bunlarla birlikte anmış, kıblenin Kudüs'ten Kabe'ye çevrilmesinden önce müslüman olan kimseleri muhacirlerle denk tutmuştur.

Ayet-i kerimede geçen müminlerin ikinci sınıfı ise, iyilik yaparak ilk iman eden muhacir ve ensara uyanlardır. Yani tabiidir. Bilindiği üzere bütün ümmetin ittifakı ile erkeklerden ilk iman eden Ebu Bekir, kadınlardan Hatice, çocuklardan Ali, kölelerden Bilal, azatlı kölelerden ise Zeyd'dir. Hz. Ali, Rasulullah'a peygamberlik geldiğinde henüz küçüktü ve Rasulullah tarafından bakılıp yetiştirilmekte idi. Çünkü Kureyşliler kıtlık yılları ve açlık karşı karşıya kalmışlardı. Bu nedenle Rasulullah amcası Ebu Talib'den oğlu Ali'yi alıp kendi evinde bakıyordu. Rasulullah'a vahiy gelince bütün akrabalarını çağırıp onlara davetini tebliğ etti, fakat akrabaları ona karşı geldiler. Bunun üzerine Rasulullah: "Peki, sizden bana kim yardımcı olur?" sorusunu sordu. Hz. Ali henüz yedi yaşında idi, ayağa kalktı ve: "Ey Allah'ın Rasulü! Sana ben yardımcı olacağım" cevabını verdi. Hz. Zübeyr'in de sekiz yaşında iken müslüman olduğu rivayet edilmiştir. Daha sonra ise cennet ile müjdelenenlerden diğer altı kişi müslüman oldular. Ancak Ömer daha geç müslüman olmuştu. Bu sahabeler Allah yolunda çok şeylerini feda ettiler. Sa'd b. Ebi Vakkas da müslüman olanların yedincisidir. Utbe bin Gazvan da ilk müslüman olan ve Rasulullah'ın çevresinde halkalanan yedi kişiden biridir. Bu hususta Utbe diyor ki: "Ben Rasulullah ile birlikte müslüman olanların yedincisiydim. Bizim ağaç yapraklarından başka yemeğimiz yoktu. Öyle ki damaklarımız ve avurtlarımız yara olmuştu. Şimdi ise her birimiz bir amir... Ben kendime göre büyük ve Allah katında küçük olmaktan Allah'a sığınırım."

Mühim olan kişinin insanlar nezdinde değil, Allah katında değerli olmasıdır. Hz. Hamza da geç müslüman olanlardandır. Bir zamanlar Iraklı Esedoğulları'ndan bir grup insan gelip Hz. Ömer'in Irak'a vali olarak tayin ettiği Sa'd b. Ebi Vakkas hakkında şunları söyleyerek Ömer'e onu şikâyet etmişlerdi: "Sa'd malları eşit bir şekilde dağıtmıyor. İdare ettiği insanlara adaletli davranmıyor. Cihad etmek için özel timler göndermiyor. Hatta namaz kılmasını bile bilmiyor." Bunun üzerine Ömer (ra), Sa'd b. Ebi Vakkas'ı yanına çağırır ve ona:

"Ey Ebu İshak! Bu ne? Senin hakkında bana bir takım şeyler geldi." Sa'd b. Ebi Vakkas:

"Ey müminlerin emiri! Benim hakkımda neler işittin?" der. Hz. Ömer de ona:

"Sen namaz kılmasını bilmiyormuşsun" der. Bunun üzerine Sa'd b. Ebi Vakkas güler ve şunları söyler:

"Allah'a yemin olsun ki ben İslâm'da ilk ok atan kimseyim. Ve Rasulullah ile birlikte müslüman olan ilk yedi kişinin yedincisiyim. Öyle ki bizim ağaç yapraklarından başka yiyecek bir şeyimiz yoktu. Bizler tualete gittiğimizde adeta koyunların dışkıları gibi kuru dışkılar çıkarırdık. (Sulu yemek yeme imkânı bulamadıklarından yedikleri ağaç yapraklarının artıkları katı ve sert bir şekilde dışkı yolu ile atılırdı). Şu an ise Esedoğulları benim müslümanlığıma kusur bularak ayıplamaya kalkışıyorlar. Daha dün müslüman olan Esedoğulları bana İslâm'ı öğretmeye mi kalkışıyorlar? Ey müminlerin emiri! Allah'a yemin olsun ki ben onlara Rasulullah'ın kaldırmış olduğu namaz gibi namaz kıldırıyorum. İlk iki rekâtı uzatıyor, bu rekâtlarda şu sûreleri okuyorum. Son iki rekâtı ise kısaltıyorum. (Hülasa Sa'd, ona Buhari'de zikredildiği şekli ile Rasulullah'ın kaldırmış olduğu namazın şeklini vasfetmiştir)." Hz. Ömer:

Ey Ebu İshak! Biz seni zaten böyle tanımiştık" der.

Bugün Rasulullah'ın namazının nasıl olduğu hususunu öğrenmek isteyenler Sa'd b. Ebi Vakkas'ın burada işaret edilen hadis-i şerifine bakmaktadırlar. Buna rağmen Irak halkı onun müslümanlığında kusur bularak onu ayıplamaya girişmişlerdir.

Maalesef Iraklılar'dan bir çok hayırlı insanlar olsa da, yine onlardan bir çoğu problemlili insanlardır. Aslında Baas Partisi Irak'a hakim olduktan sonra oradaki insanların problemleri ve çeşitli bozgunculukları iyice artmıştır. Baas Partisi bölgede bütün fitne ve fesadın kaynağıdır. Aslında "Baas" kelimesinin lügat manası yayılmak, dağılmak, dirilmek ve hortlamak gibi manalara gelmektedir. Bu parti hortladığı günden itibaren hep çevreye pis kokular saçmaktadır. Baas Partisi mensupları ırkçı olduklarından dolayı Rasulullah'ın şu hadis-i şerifinde vasıflandırdığı gübre böcekleri gibidirler. Adeta devamlı dışkılarla meşgul olan bir halleri vardır. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: "Artık bir takım insanlar ataları ile övünmeyi bıraksınlar. Onların ataları cehennemin kömürlerindendir. Aksi taktirde bu övünenler Allah katında durmadan burnu ile gübre iten dışkı böceklerinden daha adi olurlar." (Bkz. Ebu Davud, Kitap Edeb bab: 111; Tirmizi. Kit. Menakıb, bab: 4; Müsned-i imanı Ahmed, c. II, sh. 524)

Başka bir hadis-i şerifte ırkçılığı, kabileciliği ve milliyetçiliği yererek şöyle buyurmuştur: "Bırakın bu ırkçılığı, o kokuşmuş bir iddiadır." (Bkz. Buhari, Kit. Tefsir, sure 63, bab: 5, 7; Müslim, Kit. Birr, bab: 64)

Ne yazık ki, son zamanlarda Baas Partisi gibi hamamböcekleri türedi; milliyetçilik ve ırkçılık çöplerini didik didik ediyorlar, çevreye murdar kokular saçıyorlar. Yani bunlar, yayan parti. Ama neyi yayan? Çöplüklerden pis kokuları yayan... Burunları ile pislikleri iten insanlar. Peygamber Efendimiz başka bir hadis-i şerifinde: "Kim cahiliyet gururları ile şeref duyacak olursa, siz ona babasının tenasül organını ısırtın ve ona açık söyleyin, kapalı söylemeyin." (Bkz. Müsned İmam Ahmed, c. V, sh. 136)(Yani babasının tenasül organının peşine düşmesini açıkça söyle)

Görüldüğü gibi Rasulullah açıktan zikrediyor. Bu bakımdan bizlerin de utanmadan bunu açıkça söylememiz gerekiyor. İşte Baas Partisi'ne mensup olan insanların âlemlerin Rabbi olan Allah katında değerleri budur. O partiyi kuran hristiyan ve Michel Aflek ve çevresinde toplananlar, Saddam Hüseyin ve onunla beraber cehennemin yolunu tutanlar bu seviyededir. Bütün alimlerin ittifakı ile Baas Partisine mensup olan bir insan kâfirdir, İslâm dininden çıkmıştır, kestiği yenmez, böyle bir kadınla evlenilemez, ona selâm verilmez, öldüğünde yıkanmaz, kefenlenmez, cenazesi kılınmaz ve müslümanların kabrine defnedilmez. Bunun birçok sebebi vardır. Ezcümle şu sebepleri zikretmek mümkündür:

1. Bunlar, kâfirleri müslümanlara tercih ederler. Meselâ hristiyan ve komünist Michel Aflek'i müslüman Türkler'e ve müslüman Afganlılar'a tercih ederler,

2. Küfür sancağını yüceltirler. İslâm sancağına savaş açarlar.Ebu Cehil'in sancağı olan küfrün sancağı etrafında toplanmaya davet ederler. İnsanları Arap ırkçılığı sancağına davet ederler. Bunlar şiirlerinde şu sloganları söylemektedirler: Baas'a iman ettim, Rab odur, şeriki yoktur... Araplık dinimdir ondan başka din yoktur.

Michel Aflek Irak'a döndüğünde parti gazetelerinin manşetlerinde: "ilah döndü" gibi açık küfür cümleleri yer almıştı. "Ey İlahım, efendim, mabudum, sen bana yetersin..." deniliyordu.

İşte Michel Aflek ve Baas Partisi budur. Bizler, Baas Partisi'nin hükmünü araştırdık ve Baas Partisi'nin mensup olanların tamamının kâfir olduğu, kestiklerinin yenilmeyeceği, müslüman kızlarla evlenemeyecekleri, onlara selâm verilmeyeceği, selâmlarının alınmayacağı, öldükleri zaman yıkanamayacakları, kefenlenemeyecekleri, cenaze namazlarının kılınmayacağı ve müslümanların kabirlerine defnolunmayacağı üzerinde ittifak ettik. Bir tanesi çıkarak: "Şu anda Baas Partisi ve Saddam, Şia'nın karşısında duruyor. Şia, ehli sünnet ve'l-cemaatı ve İslâm âlemini tehdit eden en büyük musibettir" diyebilir. Bunlar tamamen farklı şeylerdir. Saddam'ın kâfir olduğu, İslâm milletinin dışına çıktığı konusu hiçbir delil ve burhan gerektirmeyecek kadar açıktır. Baas Partisi'nin adıyla konuşan, Baas Partisi'ne davette bulunan kimse kâfir olur. Çünkü bu insanlar bölgede İslâm'ı yok etmiş, müslümanları zillate düşürmüşlerdir.

Hülasa Iraklı Esedoğulları Sa'd b. Ebi Vakkas için yukarıda zikredilen şikâyeti yapmışlar, Sa'd b. Ebi Vakkas da yine yukarıda zikredilen cevabı vermiştir. Hz. Ömer Iraklılar'ın insaf ölçülerini kaçırdıkları kanaatinde olmasına rağmen, yine de özel bir komisyon oluşturmuş ve Sa'd b. Ebi Vakkas hakkında malumat toplamak üzere Irak'a göndermiştir. Komisyon Irak'taki bütün mescitleri tarayarak Sa'd hakkında malumat toplamıştır. Nihayet Absoğulları'nın mescidine gelmiştir. Bunların hepsi Sa'd hakkında hüsn-i şehadette bulunmuşlardır. Ancak Absoğullarının mescidinde Ebu Su'de isminde bir adam ayağa kalkıp şunları söylemiştir: "Muhterem heyet! Siz Sa'd hakkında bizlerden malumat topluyorsunuz. Allah'a yemin olsun ki o, idare ettiği insanlara adaletli davranmıyor, savaş için özel timler göndermiyor ve elde edilen malları eşit bir şekilde dağıtmıyor" demiştir. Bunun üzerine Sa'd b. Ebi Vakkas Allah'a şöyle niyaz etmiştir: "Ey Allah'ım! Eğer bu kulun senin rızanı kazanmak için ayağa kalkıp böyle bir tavır takındı ise Sen onu affet. Şayet desinler için, şan ve şeref için böyle bir tavır takındı ise, Sen onun ömrünü uzat, fakirliğini devam ettir ve onu fitneye sürekle." Bu olayı rivayet eden zat diyor ki: "Ben Sa'd aleyhinde şahitlik eden bu Ebu Su'de'nin çok yaşlandığını ve öyleki kaşlarının yaşlılıktan dolayı gözlerinin üzerine sarktığını gördüm. Bu zat caddelerde kızların peşini kovalıyor, onlara kaş göz ediyordu. Kızlar ona: "Senin bu halin nedir?" deyince de o şöyle söylüyordu: "Ben Sa'd bin Ebi Vakkas'ın bedduasına uğramış, yoldan çıkan bir ihtiyarım."

Evet Sa'd, duası kabul olunan biriydi...

Meselâ bir defasında Sa'd, Hakem'in kızı Erva ile bir arazi hakkında anlaşmazlığa düşmüşlerdi. Bu hanımın arazisi Sa'd'ın arazisine bitişikti. Sa'd b. Ebi Vakkas dedi ki: "Aslında bu arazi benim. Benim onun arazisinden haksız yere bir parça alacağını mı zannediyorsun? Ben Rasulullah (sav)'ın şöyle buyurduğunu işittim: "Kim haksız yere kardeşinin arazisinden bir karış toprak gasb edecek olursa kıyamet gününde yedi kat yeraltından o arazi boynuna dolanmış olduğu halde çıkıp gelecektir." Yani yedi kat yerin altından gasbettiği arazi topraklarını sırtına yüklenmiş bir halde yukarı doğru tırmanıp gelecektir. Sonra Sa'd: "Bu arazi onun olsun" demiş ve kadına şöyle bir bedduada bulunmuştur: "Ey Allah'ım! Sen bunun gözlerini kör eyle ve onu bu arazisinin üzerinde öldür." Fiilen Hakem'in kızı Erva gözlerini kaybetmiş ve arazisi üzerinde yürürken kuyuya düşüp ölmüştür.

Ey muhterem kardeşim! Sa'd gibiler ilk iman edenlerdendir. Bunların duaları müstecabtır. Şu an bizler onların yapıp geriye bıraktıkları güzel eserlerden birer eseriz. Eğer onlar küfrün karşısında sabır ve metanet göstermeselerdi, bugün bizlere İslâm ulaşmaz ve bizler de müslüman olmazdık. Sen hiçbir zaman şunu unutma: Şayet Ebu Bekir'in, Ömer'in, Osman'ın, Ali'nin ve benzerlerinin İslâm uğrunda o büyük fedakarlıkları olmasaydı, İslâm Mekke'nin dışına çıkamaz, bugün yeryüzünde İslâm ve iman diye bir şey bulunmazdı. Bu sebeple Peygamber Efendimiz Bedir savaşında Rabbine şöyle bir münacatta bulunmuştur: "Ey Allah'ım! Eğer sen bu topluluğu helak edecek olursan artık yeryüzünde asla sana ibadet edilmez." (Bkz. Müslim, cihad, bab: 58; Müsned-i İmam Ahmed, c. I, sh. 30, 32)

Bütün bunlardan sonra gelen müslümanların işledikleri sevaplar kadar bu ilk müslümanlar sevap kazanmaktadır. Ve bunlardan her birinin sevabı diğerinin sevabını eksiltmemektedir. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır:

"Sizin önünüzde sabredeceğiniz günler vardır. Öyle ki o günlerde dinine sarılan elinde kor tutan gibidir. İşte o günlerde salih amel işleyen için elli kişinin mükâfatı vardır." Sahabeler:

"Bizden elli kişinin mi yoksa onlardan elli kişinin mi?" diye sormuşlar. Rasulullah da:

"Siz sahabelerden elli kişinin mükâfatı vardır" buyurmuştur(Tirmizi, Fiten, bab: 73; Müsned- İmam Ahmed, c. II, sh. 390-391)

Bu hadise göre sahabelerden sonra gelen tabiîlerin, tebe-i tabiîlerin ve kıyamete kadar gelecek olan insanların fitne zamanlarında işledikleri salih amellerin elli sahabe ameli kadar mükâfata sahip olacağı zikredilmiştir. Görünürde fitne anında amel eden insanların sahabelerden daha fazla mükâfat alacakları anlaşılmaktadır. Ancak sahabelerden sonra gelen her insanın yaptığı salih amelin mükâfatı kadar sahabelere pay gideceği göz önünde bulundurulacak olursa hiçbir zaman sahabelerden sonra gelenlerin sahabelerden daha fazla mükâfat alamayacakları ortaya çıkar.

Hülasa sahabelerden sonra gelen her neslin mükâfatı arttıkça, bir o kadar da ilk iman eden sahabelerin mükâfatı artar. Bu sebepledir ki hiç kimse sahabelerin mertebelerine erişemez ve onların şereflerine nail olamaz. Hatta sahabeden ilk iman edenler derecesi ile, sonra iman edenlerin derecesi bir değildir. Bu bakımdan önce iman edenlerden Abdurrahman b. Avf ile daha sonra iman eden Halid b. Velid aralarında tartışma yaparlarken Rasulullah Halid'e şöyle demiştir: "Yavaş ol Halid! Sahabelerime hakaret etmeyin. Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki sizden biriniz Uhud dağı kadar altın infak etse dahi onlardan birinin harcadığı ne bir ölçeğe ne de onun yarısına ulaşabilir." (Buhari, Fedaili Sahabe, Bab, 5; Müslim, Fedaili Sahabe, bab, 221, 222)

Aslında Halid b. Velid de sahabedir. Rasulullah tarafından Allah'ın yalın kılıcı (seyfullah) diye vasıflandırılmıştır. Allah onun eliyle Fars ve Rum beldelerini fethettirmiştir. Fakat Halid bilâhare hicretin 7. yılında müslüman olmuştur. Bu nedenle ilk iman eden muhacir ve ensara dahil değildir. Rasulullah ona önceki sahabelere hakaret etmemesini emretmiştir. Sahabelerin infak ettikleri şeylerin büyük değer taşıdığını beyan etmiştir. Bunda şaşılacak bir şey yoktur. Hiçbir kimsenin harcadığı sahabelerin in-faklarına ulaşamaz. Çünkü herkesin yaptığı hayırdan sahabelere bir o kadar pay gitmektedir. Zira onlar geriden gelenlerin İslâm dinine girmelerine vesile olmuşlardır.

Ayrıca insanın yaptığı iyilik zaman geçtikçe artar. Bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Şüphesiz ki Rahman olan Allah sizden birinizin sadakasını alır ve onu sizden birinizin atının yavrusunu büyüttüğü gibi büyütür. Böylece sadaka kabarrı." (Buharı Kitap Zekat bab: 8; Müslim Kitap zekat bab: 63)

Değerli arkadaşlar! İşte bütün bunlardan ötürüdür ki şu an sizler İslâm ümmetinin öncü kuvvetlerisiniz. Mesela sayınız yüz ise, sizden sonra gelen ve sizin takip ettiğiniz yolu izleyen her yüz kişinin işlediği hayırlı amelden kazandıkları mükâfatların bir o kadarı da sizlere gelecektir. Sizin bunu almanız onların mükâfatlarından hiçbir şeyi eksiltmeyecektir. Onlardan sonra gelenler ve daha sonra gelenler için de hüküm aynıdır. Şayet Allah, sizin elinizle Filistin'de, Buhara'da ve diğer yerlerde cihadını ihya ederse bu sizin için kıyamet gününe kadar devam eden sadaka-i cariyeye (devam eden sadaka) olacaktır. Herhangi bir kimse sizden biriniz, birinizin hayatı veya hatıratı ile etkilendikçe sizin mükâfatlarınız artacak, kabirde dahi olsanız size ulaşacaktır. Çünkü bu hususta Rasulullah (sav) şöyle buyurmuşlardır: "Kim İslâm yolunda güzel bir iş yapar da onu geriye bırakacak olur ise o kimse için amelinin sevabı vardır. Ayrıca bir de bu yaptığı ameli kıyamet gününe kadar her yapanın sevabı vardır." (Mukaddime bab: 14; Müslim, İlim bab: 15; Nesei, Zekat, bab: 64)

Şu an biz Abdulvahhab el-Gamidi hakkında yazılar yazıyor ve onun hayatını teyp bantlarına okuyoruz. Şehidin Vasiyeti isimli bantta bunları zikrediyoruz. Her kim Abdulvahhab el-Gamidi'nin bantından etkilenecek cihada gelecek olursa, onun kazandığı sevaplar kadarı Abdulvahhab'a da gidecek ve bundan dolayı gelenlerin mükâfatlarında herhangi bir eksilme olmayacaktır. Yine her kim Ahmed ez-Zehrani'nin kıssasını okur, onunla etkilenir yahut Iraklı Ebu Asim, Mısırlı Ebu Düccane, Suriyeli Zebihullah ya da Filistin ve Ürdünlü Ebu Hafz'ın hayatından etkilenecek olur ise, bu kimseler için etkilenen insanların kazandıkları kadar mükâfat vardır, öyle ise bu iş böyle devam eder. Madem ki bunlar hakkında yazılı belgeler vardır, bunlar okunacaktır ve bunlardan belli kişiler etkilenecektir. Bu etkilenden dolayı onların amel defterlerine devamlı sevap yazılacaktır. Veleve ki on asır sonraya kadar bu iş devam etsede...

Farz ediniz ki bir insan Ürdün Amman'da dağdağalı bir hayat yaşıyor. Kadın-kız peşine takılıyor. Sonra bu kişi yine Ürdünlü Ebu Hafz'ın şehid olma hadisesini okuyor, böylece tevbe edip Allah'a yöneliyor ve cihada geliyor. Daha sonra da on kişiyi ikna ediyor. İşte Ebu Hafz bu onbir kişiden her birinin mükâfatı kadar mükâfata nail olur. Ya on bir kişiden her biri tekrar on birer kişiyi etkileyecek olurlarsa, bu defa Ebu Hafz'ın mükâfatı yüz yirmiyeye ulaşır ve bu iş böylece kıyamete kadar devam eder.

Gençler! Şu ân bizler Mus'ab b. Umeyr'leri, Hamza b. Abdulmuttalib'leri, Haris b Zeyd'leri, Ka'kaaları, Asım bin Sabit'leri, Müsenna'ları ve Halid b. Velid'leri hatırlıyor, onların bizzat anılarını canlı olarak yaşıyoruz. Vallahi benim sahabelerden en çok etkilendiğim Mus'ab b. Umeyr'dir. Daha küçükken kendi kendime şöyle diyordum: Niçin ben Mus'ab b. Umeyr gibi olmayayım? Benim ile onun arasında ne fark var? Ben de bir insanım, o da bir insan. Ben niye onu tam taklit etmeyeyim? Şimdi benim Mus'ab b. Umeyr'den etkilenenlerden dolayı Mus'ab b. Umeyr'e devamlı mükâfat yazılmaktadır. Sen de Hz. Hamza ile etkilendin ise, şu da Müsenna, bu da Ka'kaa ile etkilendi ise, bu sahabelerden her birine kendileri ile etkilenen insanların mükâfatları kadar mükâfat gidecektir. Veleve ki etkilenen bu sahabe, kabrinde de olsa. Bu iş, yeryüzü Allah'ın dinine teslim olacağı güne kadar böylece devam edecektir.

İşte bu nedenledir ki, Firavun'a rest çeken sihirbazlar Allah Teala'nın bizlere aktardığına göre şöyle söylemişlerdir:

"Rabbimizin âyetleri bize gelince, sadece onlara iman ettik diye bizden intikam alıyorsun. Rabbimiz! Bize bol sabır yağdır ve bizi müslümanlar olarak öldür." (Araf, 126)

Başka bir âyet-i kerimede de şöyle dedikleri zikredilmektedir:

"İlk iman edenlerden olduğumuz için Rabbimizin bizi mağfiret etmesini umarız." (Şuara, 51)

Sonradan iman eden, önceden iman eden gibi değildir. Mesala Saffan bin Umeyye sonradan gelmiş ve hicreti sadece işitmişti. Saffan, Mekke'nin fethinden sonra müslüman olmuştu. Saffan bin Umeyye Allah Rasulü (sav)'den Allah yolunda hicret edenlerin faziletini dinleyince, Medine'ye Peygamber (sav)'in yanına gider ve: "Ben de hicret etmek istiyorum, bana da hicret şerefine yazılmasını istiyorum" der. Allah Rasulü (sav): "Ey Ebu Umeyye, hicret (zamanı) ehli ile birlikte geçip gitti. Şu anda işkence yok, şiddet yok, zorluk yok, hicret yolunda fedakârlık yok, artık Mekke de Daru'l-İslâm, Medine de. Yol emniyetli, artık hicret daha önce yapanlarla sona ermiştir. (Mekke'nin) fethinden sonra hicret yoktur. Ancak cihad ve niyet vardır" buyurur. (Bkz. Buharı, Kitab: Sayd Bab: 10; Müslim, Kitab: İmare Bab: 86)vet, Allah yolunda hicret tamamlanmıştır. Muhacirler âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'tan bu madalyayı almışlardır. Onların ismi kıyamet gününe kadar muhacirdir. Kıyamet günü de onlar bu isimle çağrılacaklardır: Yüce Allah'tan bizleri de onlara katmasını niyaz ederiz. Çünkü bunlar sahabilerdir. İyilikle bunlara tabi olanlar ise tabiilerdir.

Sahabe Kimdir?

Sahabe, Rasulullah (sav)'i müslüman olarak gören ve İslâm üzere ölen kimsedir. Sahabeliğin şartı, Allah Rasulü'nü (sav) müslüman olarak görüp müslüman olarak ölmektir. Rasulullah (sav) zamanında müslüman olup ancak Rasulullah (sav)'ı göremeyen kimse sahabe değildir. Böyle bir kimse, Rasulullah'ın ve tabiinlerin "asrına şahit olanlar" manasına gelen muhadram ismi ile zikrolunurlar. Bu kimseler sahabe şerefine nail olamazlar. Çünkü sahabelik şerefi Allah Rasulü ile müslüman olarak karşılaşp İslâm üzere ölmekle mümkündür. Allah Rasulü (sav)'in zamanında müslüman olup ancak Allah Rasulünü göremeyen bir takım kimseler vardır. Örneğin Ebu Amr eş-Şeybani, Süveyd bin Gafle, Amr bin Meymun, Ebu Osman en-Nehdi, Ebu Müslim el-Havlani, Abdullah bin Sevb ve el-Ahnef bin Kays bunlardandır. Bu insanlar Allah Rasulü (sav)'in sağılığında müslüman olmuşlar, ancak Allah Rasulü (sav)'i görememişlerdir. Bu sebeple bunlar sahabelik şerefinden mahrum kalmışlardır. İslâm ümmeti, sahabelik şerefine hiçbir şeye denk olmadığı hususunda ittifak etmişlerdir. Bir adam, Abdullah İbnü'l-Mübarek'e sorarak şöyle der: "Muaviye mi yoksa Ömer bin Abdülaziz mi daha faziletlidir?" Abdullah İbnü'l-Mübarek şöyle der: "Sen ne diyorsun?" Adam: "Muaviye mi yoksa Ömer bin Abdülaziz mi daha faziletlidir?" der. Abdullah İbnü'l-Mübarek: "Allah Rasulü (sav)'in ayağından uçan tozlar Muaviye'nin burnuna girmiştir. Muaviye, Ömer bin Abdülaziz'den ve ailesinden daha faziletlidir. Şüphesiz hiçbir şey sahabelik şerefine denk değildir. Muaviye, Peygamberin (sav) sırdaşı, vahiy kâtibi ve kayınbiraderidir. Sen benim bir tabiini sahabenin önüne geçirmemi mi istiyorsun?" Ne yazık ki haktan sapan ve insanları da saptıran bir kısım Şiiler ortaya çıktı. Bunlar Muaviye'ye söverek Allah'a yaklaşacaklarını ve onu razı edeceklerini sanmaktadırlar. Bu yanlıştır. Bize düşen ise "hasbunallahu ve ni'me'l-vekil (Allah bize yeter, O ne güzel vekildir)" demektir.

Tabîîn Kimdir?

Bunlar Allah Rasulü (sav)'i görmeyip onun sahabelerini gören kimselerdir. Sahabe, Allah Rasulü'nü müslüman olarak gören ve müslüman olarak ölen kimsedir. Çünkü Allah Rasulü'nü müslüman olarak gören ve daha sonra irtidat eden kimseler de vardır. Bunlardan Allah'a sığınırız. Sözgelimi Ukbe bin Ebi Mu'ayt bunlardandır. Ukbe bin Ebi Mu'ayt İslâm'a girer ve Ubey bin Halef'in yanına gelerek ona: "Ben müslüman oldum, Muhammed'e iman ettim" der. Ubey bin Halef, Muhammed'e giderek onu inkâr ettiğini ilan edinceye kadar benim ve senin yüzün birbirine haramdır" (gözüme görünme) der. Ukbe bin Ebi Mu'ayt da Allah Rasulü'ne gelir ve -euzu billah, euzu billah- yüzüne tükürür. Bunun üzerine şu âyet-i kerime nazil olur: "Zalim o gün elini ısıracak ve: "Ah ne olurdu! Peygamber(e uymak)la birlikte (kurtuluş) yol(unu) edindim" der.

"Yazıklar olsun bana! Ne olurdu falanı dost edinmeseydim. And olsun ki o bana geldikten sonra beni zikir (kelime-i şهادet)ten saptırdı. Şeytan, insanı hor ve zelil (olarak) yalnız bırakır" diyecektir." (Furkan, 27-29) Görüldüğü gibi bu kişi dünya ve âhirette hüsrana uğramıştır. Kâfir olarak ölmüştür. Ukbe bin Ebi Mu'ayt'ı Allah Rasulü (sav) Bedir'den Medine'ye giden yolda öldürmüştür.

Ukbe bin Ebi Mu'ayt esir alınmıştı. Allah Rasulü (sav) de onun öldürülmesini emretti. Ukbe: "Ey Muhammedi Çocuklarıma kim bakacak?" diye Rasulullah'a itirazda bulunmuş, Rasulüllah da ona: "Senin çocukların için cehennem ateşi vardır" cevabını vermiştir.

Şu anda ben cihadı ve cihadın nimetlerini görünce, yine ben bir kısım insanların da bu cihaddan uzak kaldıklarını, bazılarının da buraya gelmelerine rağmen cihaddan nasiplerini almadıklarını görünce zihnime, Allah Rasulü ile birlikte yaşayan ve aralarında o mükemmel, doğru sözlü, ümmi peygamber bulunduğu halde O'na eziyet etmeyi vazife bilen insanlar geliyor. Onların arasında peygamber vardı ve buna rağmen ondan mahrum kalmışlardı. Günümüzün insanları ise fiilen cihadı gördüler, buna rağmen ondan pay alamadılar ve onun zevkini tadamadılar. Öyle ki Allah yolunda tek bir kurşun dahi sıkmamaktalar. Bundan daha büyük bir mahrumiyet olamaz. Cihad yurduna gelip de cihadın tadını tatmamaktan daha büyük bir mahrumiyet olamaz. Bu en büyük musibetlerdendir. Peki, cihadı karalamak için didinen kimsenin hali nasıldır? Bu mübarek, kutlu cihadı karalayan kimsenin hali ne olacaktır? Hangi musibet bundan daha büyük olabilir? Seyyid Kutub'un elinde yetişen gençlerden birisi, bana şöyle demişti: "Ben eğer tabîînlerin zamanında yaşamış olsaydım, kederden ölürdüm. Niçin mi? Ölürdüm, çünkü ben Allah Rasulü'nü görmemiş olacaktım." Bugün de insanlar burada cihadı görmekteler, cihadın konmanlarını görmekteler, bu kutlu nuru, cihad yurdunu, hayır yurdunu, yüce Allah'ın dinini aziz kıldığı, sancağını yükselttiği hayır beldesini görmekteler. Bum. rağmen bu kutlu cihad hakkında hayır söz söylememekteler. Bu insanların vazifeleri sadık, emin kimselere eza vermektir. Âlemlerin Rabbi tarafından beşeriyete hediye edilen rahmete, cihad rahmetine eziyet etmektir. La havle velâ kuvvete illâ billâh; la havle velâ kuvvete illâ billâh; la havle velâ kuvvete illâ billâh!

Şairin de dediği gibi bazen göz, ağrısından dolayı güneşin ışığını görmez; bazen de ağız, hastalığından dolayı suyun tadını almaz.

İbâdetlerin tadını alamamak en büyük musibetlerdendir.

105 - 110. ÂYETLERİN TEFSİRİ

105 "De ki: "Amel işleyiniz. Allah, Rasulü ve mü'minler işlediklerinizi görecektir. Ve görüleni de görülmeyeni de bilene döndürüleceksiniz. O size neyi işlediğinizi bildirecektir.

106 Diğer bir kısmı da Allah'ın emrine bırakılmışlardır. (Allah) ya onlara azab eder veya tevbelerini kabul eder. Allah her şeyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibi olandır.

107 Zarar vermek, küfretmek, mü'minlerin arasını açmak ve daha evvel Allah'a ve Peygamberine karşı savaşılan kişiye,bekleme ve gözetleme yeri olmak üzere bir mescid edinenler:"Biz iyilikten başka bir şey istemedik" diye yemin ederler.Allah şahadet eder ki onlar hiç şüphesiz yalancılardır.

108 Orada asla namaza durma! İlk gününden takva üzerine kurulmuş olan mescid, içinde namaza durmana daha uygundur. Orada tam temizlenmek isteyen erler vardır. Allah temizlenmek isteyenleri sever.

109 Binasını Allah korkusu ve rızası üzerine kuran kimsemi daha hayırlıdır; yoksa binasını dipten çürümüş, yıkılmaya yüz tutmuş bir uçurum kenarına kurup da onunla birlikte kendisi de cehennem ateşine yuvarlanan kimse mi? Allah zalimler topluluğunu hidayete erdirmez.

110 Kurdukları bina, kalpleri parçalanıncaya kadar, kalplerinde kuşku kaynağı olmaya devam edecektir. Allah her şeyibilendir, hüküm ve hikmet sahibi olandır."

Tevbe Sûresi Medine toplumundaki insanların durumlarını ve sınıflarını peş peşe zikretmektedir. Medine toplumunda hem mü'minler hem de münafıklar mevcuttu. Mü'minlerin kendi aralarında üstünlük dereceleri olduğu gibi münafıkların da kendi aralarında alçaklık dereceleri vardı. Tevbe Sûresi münafıkların gizledikleri sırları açıkladığından dolayı bu sûreye "kaşife" (açığa çıkaran), "bâhise" (inceleyen), "bu'us" (deşeleyen), "buhus" (bahseden), "mübaşire" (yayan), "fâdiha" (rüsvey eden) isimleri verilmiştir. Bu sûre münafıkları rezil ve rüsvey etmiştir. Öyle ki Abdullah bin Abbas diyor ki: "Tevbe Sûresi durmadan iniyor ve münafıklara işaret ederek: "Onlardan bazıları vardır ki şöyledir, diğer bazıları vardır şöyledir" diyordu. Biz diyorduk ki herhalde bu sûre saymadık kimseyi bırakmayacak."

"Günahlarını itiraf eden diğerleri de vardır. Bunlar kötü amelle iyi ameli birbirine karıştırdılar. Umulur ki Allah bunların tevbelerini kabul eder. Çünkü Allah çok bağışlayan ve çok merhamet edendir." (Tevbe, 102) Bu âyet-i kerimenin Ebi Lübâbe bin Abdu'l-Munzir hakkında nazil olduğu söylenmiştir. Allah Rasulü (sav) Ebu Lübabe'yi Hendek savaşında Medine'yi kuşatan müşriklerle işbirliği yapan yahudi Kurayza oğulları'na göndermişti. Kurayza oğulları Ebu Lübabe'ye: "Allah Rasulü bize ne yapacaktır?" diye sordular. Ebu Lübâbe de boğazına işaret ederek: "O, sizleri boğazlayacak" dedi. Bu nedenle Ebu Lübâbe Allah ve Rasulüne ihanet ettiğini zanneder. Ve hemen Rasulullah (sav)'in mescidine yönelir ve kendisini mescidin direğine bağlar. Sadece namaz için kendisini çözmektedir. "Beni Allah veya Rasulünün dışında kimse çözemeyecektir" der. Bunun üzerine yüce Allah bu âyet-i kerimeyi indirir ve kendisinin çok affedici ve çok merhamet sahibi olduğunu bildirir.

Burada da yeni bir sınıftan bahsedilmektedir: Bunlar da yüce Mevlanın şu şekilde beyan ettiği kimselerdir: "Savaştan geri kalan diğer bir kısım insanların durumu ise Allah'ın hükmüne bırakılmıştır. Onlara ya azap eder veya tevbelerini kabul eder. Allah her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Tevbe, 106)

Bundan önce zikrettiğimiz 102. âyet-i kerime: "Allah gafurdur, rahimdir" buyurulmuş ve Allah Teala'nın âyetin işaret ettiği kimseleri affettiğini göstermiştir. Bu âyet-i kerimenin sonunda ise: "Allah alimdir, hakimdir (her şeyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir) buyurulmuş ve bu âyetin işaret ettiği kimselerin durumunun henüz belli olmadığı ifade edilmiştir. Aziz ve celil olan Allah bunlar hakkında hükmünü daha sonra verecektir. Bunlar ise Mürare bin Rebi, Hilal bin Ümeyye ve Kab bin Malik'dir. Bu şahıslar Tebuk Savaşı'nda Rasulullah'ın ordusundan geri kalmışlardır. Rasulullah hicretin 9. yılının Recep ayında yapılan Tebuk Savaşı'ndan dönünce, savaşa katılmayan bütün münafıklar gelmiş Rasulullah'a bir takım özürler beyan ederek mazur görülmelerini söylemişlerdir. Fakat adı geçen bu üç sahabe mazeret uydurmamışlar, samimi olarak doğru söylemişler ve şöyle demişlerdir: "Ey Allah'ın Rasulü! Bizim herhangi bir özrümüz yoktu." Bunlardan Kab bin Malik şunları söylemiştir:

"Ey Allah'ın Rasulü! Allah'a yemin olsun ki ben bu savaş yapılırken içinde bulunduğum durumdan daha rahat ve daha imkânlara sahip olduğum bir hal hatırlamıyorum. Benim hiçbir mazeretim yoktu" dedi. Allah Rasulü (sav) de:

"Sizler gidiniz, ta ki Allah size olan emrini açıklayıncaya kadar bekleyiniz" buyurdu. Allah Rasulü (sav) bu üç kimse ile konuşulmasını yasakladı. İslâm toplumu onlarla konuşmuyordu. Kırk gün sonra Peygamber (sav), bu üç sahabenin hanımlarına haber göndererek kocalarının evini terk edip babalarının evlerine gitmelerini emretti. İslâm toplumu elli gün süresince, bu üç kişi ile olan münasebetlerini kestiler. Konuşmuyor, alışveriş yapmıyor ve selâmlaşmıyorlardı. Kab bin Malik şöyle demektedir: "Mescide girdiğimde selâm veriyor ve Allah Rasulü'nün (sav) dudakları hareket edecek mi, yoksa etmeyecek mi diye bakıyordum. Peygamber (sav)'in dudaklarının hareket edeceği umuduyla yaşıyordum."

Kab devamla: "Allah Rasulü (sav)'in yüzüne bakıyordum. Namaza kalktığı zaman Rasulullah bana bakıyor, ben namazı bitirdiğim ve ona baktığım zaman ise bakışlarını geri çeviriyordu." Evet, insanlar onlarla konuşmuyorlardı. Adeta tüm sosyal haklardan mahrum bırakılma kararı alınmıştı. Hatta konuşmaktan, aileleri ile birlikte yaşamaktan dahi... Buna sebep ne idi? Tebuk gazvesine katılmamaları idi...

Kab İbn Malik şöyle demektedir: "Allah'a yemin ederim ki, Bedir savaşı dışında Allah Rasulü (sav)'le birlikte yapılan gazvelerin hiçbirisinden geri kalmadım. Bedir savaşında da Allah Rasulü serbest bırakmıştı; dileyen katılıyor, dilemeyen katılmıyordu. Rasulullah (sav) kafiye için çıkmıştı. Ben, Akabe Biati'nda bulundum. Bedir, 73 erkek ve 2 kadının Rasulullah'a biat ettiği Akabe Biati'ndan daha faziletli olmasına rağmen, Akabe Biati yerine Bedir'de bulunmayı arzulamazdım. Rasulullah (sav),Medine'ye hicret etmek istediğinde Akabe denilen yerde toplanan Medineli 73 kişi ve 2 kadın Rasulullah'ın Medine'ye hicret etmesi halinde onu; çocukları ve hanımlarını korudukları gibi koruyacaklarına dair Rasulullah'a biat etmişlerdi. İşte bu biata Akabe Biati denilmişti. Kab da bu biatta bulunan Medineli ensardandı.

Kab İbn Malik, Tebuk gazesinin dışında hiçbir gazveden geri kalmamıştı. Netice ise, İslâm toplumunun kendisine karşı sert bir tavır alması olmuştu. Kendisi ile hiç kimse konuşmuyor ve ilişkide bulunmuyordu. Tek sebep Allah Rasulü ile birlikte yapılan

savaşların sadece bir tanesinden geri kalmasıydı. Peki, tüm savaşlardan geri kalanların hali nasıldır? On yıl boyunca, cihad topraklarına bir adım atmayan kimsenin hali nasıl olur? Allah yolunda cihad ile kendi ülkesinde oturmayı eşit tutan kimselerin hali nasıl olur? Bunların hükmü nedir? Hatta daha ileri giderek savaş ve cihad meydanlarında bulunmak yerine, ülkesinde oturmayı daha faziletli sayan kimselerin durumu nasıl olur? İnsanlara: "Evinizde oturunuz, sizler sınır bekleyenlerdensiniz" diyenlerin hükmü nedir? Allah katında bu insanların hükmü nedir? Allah Rasulü (sav)'in Tebük gazvesinden geri kalan üç kimseye uyguladığı bu hükmü uygulamaya kalkışsaydık, İslâm toplumu kıyamete kadar bu uygulama içerisinde kalmaya mahkum olurdu. Bir gazveden geri kalanın hali bu olursa; tüm gazvelerden geri kalan, hatta zihninde savaşa çıkmayı dahi düşünmeyen kimselerin hali ne olur? Çünkü şu anda Afganistan'da savaşa katılmayı düşünmeyen kimseler, hiçbir zaman cihadi düşünmemektedirler.

On yıldan beri, dünya basın-yayın organları ile mahallî gazete, ve dergilerle, Afganistan'daki cihadi işitip buna rağmen cihad için gelmeyen kimse, cihad etmeyi düşünmüş olabilir mi? Suriye'den, Filistin'den, Ürdün'den, Mısır'dan veya diğer İslâm beldelerinden gençler Afganistan'a cihad için geldiklerinde bakarsın ki bu insanlar: "Bunlar Afganistan'a neden gidiyorlar, Filistin Afganistan'dan daha yakın değil midir?" diye sorarlar.

Neden Filistin'de Cihad Etmiyorlar?

"Neden Filistin'de cihad etmiyorlar?" diyorlar. Peki, değerli kardeşim sen bunu söylüyorsun ama kendin Filistin'de cihad etmek istiyor musun? Sen ne Filistin'de cihad etmeyi istiyorsun, ne de Filistin'in dışında. Ne Afganistan'da cihadı gönlünden geçiriyorsun, ne de Çad'da... Ne Filipinler'e gitmeye hazırsın, ne de Lübnan'a. Bu da gösteriyor ki sen cihad etmeyi hiç düşünmüyorsun. Çünkü Filistin'de cihad başlatıldı, yapıldı. 1967-70 yılları arasında bir gün Filistin ve Suriye'nin aralarındaki sınırlar cihad meydanına açıldı. İnsanlar Ürdün'ün başkenti Amman'a geldiklerinde arabalarının üzerinde bile makinalı tüfekler hatta toplar götürebiliyordu. Biz dahi Amman'dan, Zerka'dan ve diğer şehirlerden geçerken arabalarımızın üzerine makinalı silahlar yüklü olarak gidip geliyorduk. Hatta ben Ürdün Üniversitesi'ne girdiğimde belimde tabanca ile giriyordum. Nereye gidersem gideyim tabancam belimde bulunuyordu. Elimde kaleşnikof silahı ile hutbe okuyordum. Evet, dikkatinizi çekerim, bastona dayanarak değil kaleşnikofa basarak hutbe okuyordum! Ey Afganistan'a gelen mücahidleri Filistin'e göndermek isteyen muhterem! Sen bu günler neredeydin? Düşünceleri ile insanları aydınlatmaya kalkışan saygıdeğer filozof! O günlerde neredeydin? Şimdi gelmiş diyorsunuz ki Afganistan'dan ise Filistin daha evlâdır, oraya gidin... Bu sözleri özellikle Suudi Arabistan'da, Kuveyt'te vb. yerlerde ruhları ölmüş, vücutları köfte ve baklavalarla hantallaşmış, adeta ölü bir ceset gibi hareket eden Filistinliler söylüyorlar.

Peki, Filistin'de insanlar düşmanla göğüs göğüse çarpışırken sen niye oraya gelmedin de şimdi Afganistan'a gelenlerin Filistin'e gitmelerini istiyorsun? Vallahi 1969 yıllarında Kuveyt'ten Filistinli gençler geliyorlardı. Biz onlara diyorduk ki: "Kardeşler, burada kalın. Filistin'de cihad edin." Onlar ise bize şu cevabı veriyorlardı: "Henüz savaş için sağlam temeller atılmadı. Sarsılmaz üsler kurulmadı." Evet bu arkadaşlar sağlam temelleri atmak istiyorlar! Fakat nerede? Kuveyt'in Ahmedî şehrinde! Menah çarşısında veya Salimiye çarşısında! Şimdi sen bu çarşılarda ticaret ederek mi cihadın sağlam temellerini atacaksın? Behey zavallım! Sen cihadın sağlam temelini cihad meydanında atmaz isen onun dışında nerede atacaksın? Bu gibi insanların üzerine daha fazla gittiğinde bu defa şu cevabı veriyorlar: "Henüz cihad bayrağı açılmadı. Şimdi ben kör sancak altında mı savaşıcağım? Cahiliye bayrağı altında mı cihad edeceğim? Sen bizim Fetih Örgütü bayrağında savaşmamızı mı istiyorsun? Biz net İslâmî cihad bayrağını açmak istiyoruz." Peki, ne zaman kardeşim? Körün gözleri açıldığında mı?

1948'de yahudiler Filistin'i müslümanların elinden aldılar. 1987'ye kadar tam kırk sene geçti. Sen Allah yolunda tek bir kurşun sıktın mı? Bir sabah veya bir akşam Allah yolunda cihad etmeyi düşündün mü? Fakat sen bir kısım insanların kalplerindeki cihad ateşi yeniden sönmek üzere iken onu Afganistan'da alevlendirdiklerini görünce senin kıskançlığını tuttu. Hased, seni harekete geçirdi. Bu gençlere saldırıya başladı. "Afganistan'ın gündeme getirilmesi Filistin'i unutturdu" diyorsun. Aksine eğer sen Afganistan'ın gündeme gelmesinin Filistin'i unutturduğunu veya gölgede bıraktığını sanıyorsan, sen çok zavallı birisin. Şüphesiz ki Afganistan Filistin davasını daha da diriltmiştir. Çünkü Afgan dağlarının zirvesinde önlerinde bütün güç ve kuvvetlerine bütün zulüm ve kibirlerine rağmen Ruslar'ın ayakkabısız, elbisesiz, yiyeceksiz, içeceklessiz bir avuç müslümanın önünde mağlup olduklarını görünce Filistinli bu gençlerin ilk düşüncesi âlemlerin Rabbi olan Allah Teala'nın yaptırdığı bu ilahi tecrübeyi Filistin'e nasıl aktarabiliriz olmaktadır.

Kuveyt'te ismi Gazi olan Filistinli birinin el-Kabes adlı gazetede yazdığı makaleyi okudum. Bu gazetenin sahip ve çalışanlarının tamamı İslâm düşmanındırlar. Kabes'in lügat manası "ateşten ve nurdan bir parça" demektir. Fakat Kuveyt'teki bu el-Kabes nurdan bir parça değil, şeytandan bir parçadır. Burada yazılan yazı son derece aşağılık bir yazıdır. Adı geçen yazar yazısında şunu söylemektedir: "Siyonist fahişelerden birinin sigara dumanı, mescitlerin kapısında durarak Afganistan'a yardım toplayan bu hortlaklardan daha üstündür. Vakıflar Bakanlığı'nın (Diyanet İşleri Başkanlığı'nın) bizi tiksindirip nefret ettiren bu gibi görüntüleri durdurması gerekir."

Bu çok adice bir sözdür. Düşük bir laftır. Murdar bir konuşmadır. Ağza alınacak bir laf değildir. Afganistan'a toplanan mallardan sana ne! Afganistan'a toplanan yardımlarla Filistin'in malları mı eksiliyor? Bu insanları kıskanıyor musun? Bir takım insanların mücahidlere ayakkabı satın alınması için topladıkları birkaç dirhem seni üzüyor da Ruslar için toplanılan mallar niçin üzüyor? Öyle ki Kuveyt, Rus bankalarını desteklemek üzere 250 milyon dolar veriyor. Senin bu yardımlara karşı tek bir kelime dahi söylediğini duymadık. Herhangi bir karşı çıkışını görmedik. Diğer yolsuzluklara karşı dudağının hareket ettiğini müşahade etmedik. Hatta insanların Afrika'daki fakirler için para topladıkları aleyhinde de konuşmadın. Farzet ki Afganistan'daki fakirler de Asya kıtasının fakirleri. Onlar da Afrika'nın fakirleri gibi yoksul insanlar. Ne oluyor sana da böylece kinini kusuyorsun? Diğer yandan Filistin'in meselesi mal eksikliği meselesi mi? Hayır... Filistin'in meselesi mal eksikliği değil, er eksikliği meselesi, yiğit yoksulluğu meselesi. Mal çok, dünyadaki kurtuluş örgütlerinin en zengini Filistin Kurtuluş Örgütü'dür. Öyle ki bu örgütün batı bankalarında on dört milyarı aşkın doları bulunmaktadır. Herhangi bir devrim hareketi Hafız Esad'a Suriye'de müslümanları kesmesi için 500 milyon dolar ödünç verebilir mi? Kendileri dünyadaki bütün devrim hareketlerini destekliyorlar. Maaşallah ne de davalara sadıklar! Ne de hakkaniyetli insanlar!

Biliyor musunuz Kahire'deki meşhur fuhuş yuvaları sokağı olan Harem (Piramit) caddesini hangi paralarla yaptılar? Bu caddeyi müslümanların zekât paralarıyla yaptılar. Müslümanlardan toplanan zekâtlarla fuhuş yuvaları, barlar, pavyonlar ve birahaneler yaptılar. Kendilerinden zekât toplanan müslümanlar ise bu malların Filistin'de Allah yolunda cihad için kullanıldığını zannetmektedirler. Hangi musibet bundan daha büyüktür? Müslümanların mallarının zekâtı Piramit caddesindeki dans salonları, sinemalar, gece kulüpleri ve pavyonların inşası için kullanılmaktadır. Sonra Gazi Bey ne oluyor sana? Birkaç dirhem Kuveyt'te mescitlerin önünde toplanıp Allah'ın kendileri ile dinini koruduğu ve şeriatın aziz kıldığı yalın ayak, başı açık müslümanlara gidince sen hiddetleniyorsun, öfkeleniyorsun, gazap kusuyorsun, köpürüp bağırıp çağırıyorsun.

Kardeşim Şeyh Temim, sen bu Gazi'nin yazılarını oku. Ve buna ya Cihad yahut da Bünyanu 'l-Mersus dergilerinden birinde buna cevap ver. Aslında senin böyle düşük bir insana cevap vermek icap etmez. Çünkü bu tamamen aşağılık ve kendisini kaybetmiş bir insandır. Şu an sen gidip Körfez ülkelerinde Afganistan hakkında konuştuğun zaman biliyor musun kimler boğazına sarılıyorlar? Maalesef oralarda bulunan Filistinliler. Peki, kardeşim size ne oluyor? Şu an bizler yaşayan canlı bir hadiseden bahsediyoruz. Sizler ise davanızı öldürdünüz, yok ettiniz. Biz ayakta duranlarla yardımlaşıyoruz. Siz ise kendinizi adeta diri diri

toprağa gömdünüz. Bizler Filistin'de de yeniden davayı diriltmek istiyoruz. Fakat sizler Kuveyt'te kiraladığınız evlerinizin kiralarını tedarik etmekle meşgulsünüz. Öyle ki her birinizin dairesinin kirası 150 dinara ulaştı. Peki, ey Filistinliler! Siz Kuveyt'te ne yapıyorsunuz? Eğer sizler Filistin davası hakkında ciddi olarak düşünüyorsanız Ürdün'e dönünüz. Ürdün'de dairelerin kirası 10 dinar. Şimdi sizler Kuveyt'te 150 dinar verip daire kiralıyorsunuz. Halbuki Ürdün'de iken çocuklarınız çeşitli okullarda okuyabiliyordu. Şimdi onları okullarda okumaktan da alıkoydular. Oğlun 18 yaşına ulaşınca Kuveyt'ten çıkıyor, bir daha oraya dönemiyor. Oğlun başka bir yerde kalıyor, anne ve babası Kuveyt'te yaşıyor. O halde sizin Kuveyt'te yaşamaktan maksudınız ne? Ben bunu anlamak istiyorum.

Ben bir gence şunu sordum:

"Baban Kuveyt'de ne iş yapıyor?" O da dedi ki:

"Sürücü." Dedim ki:

"Arabası onun mu yoksa değil mi?" Dedi ki:

"Arabası kendisinin." Dedim ki:

"Kuveyt'te ona ne kadar veriyorlar?" Dedi ki:

"150 veya 200 dinar veriyorlar." Dedim ki:

"O arabası ile Ürdün'e gelsin. Orada 300 dinardan daha fazla kazanır." Velhasıl siz o Kuveyt'te ne yapıyorsunuz, ben hâlâ anlamış değilim.

Siz orada Araplar'ın dediği gibi "kille ve zille ve kühlü'1-esved" ile yaşıyorsunuz. Yani azınlıksınız, zelilsiniz, gözlerinizi sürmeleyerek geziyorsunuz. Bütün bu halinizle birlikte bir de davanıza hizmet etmek istiyorsunuz! Tabii ki bu çok hayret edilecek bir şey. Adam bir sene Kuveyt'te kalıyor ki oğluna 6 ay oturma izni verilsin. Bu ne yaşantı? Bu ne hayat? Bu nasıl düşünce?

Ben Kuveyt'te bir sürücüye dedim ki:

"Maaşın kaç para?" O da dedi ki:

"163 dinar." Dedim ki:

"Dairenin kirası kaç para?" Dedi ki:

"165 dinar." Vallahi ben daire sahibi ile çok uğraştım, bütün maaşımı kira olarak ona tahsis etmeyi istedim, tâ ki her ay gidip maaş defterimi göstererek bankadan kira ücretini alsın. Fakat o bunu kabul etmedi. İki dinar eksik olur, dedi.

Peki, arkadaşım siz bu halinizle Kuveyt'te ne yapıyorsunuz? Bir de Kuveyt'teki kontrollü telefonlarla, telsizlerle Filistin'i geri mi almak istiyorsunuz? Vallahi Pegyamber Efendimiz'in de buyurduğu gibi: "Utanmadıktan sonra dilediğini yap." Hadis-i şerifin tamamı şöyledir: "İnsanların peygamberliğin ilk dönemlerinden aldıkları sözlerden biri de şudur: "Eğer utanmazsan dilediğini yap" (Buharı, Kil. Enbiya, bab: 54; Kitap edeb, bab: 78; Ebu Davud, Kit. Edeb, bab: 6)

Bu hadise iki türlü mana vermek mümkündür. Birinci manası, eğer yaptığın iş meşru bir iş ise onu yap. İnsanlara aldırış etme. İkinci manası şöyledir: Eğer sen herhangi bir şeye aldırış etmeyen bir tipte isen artık insanlardan utanma. Çünkü sana göre haya diye bir şey kalmamıştır. İnsanlardan arlanmaz, utanmazsın.

Değerli kardeşlerim!

Allah size merhamet etsin, biliniz ki İslâm toplumu ancak cihadla yaşayabilir. Din ancak cihadla olur. La ilahe illallah Muhammedur Rasulullah'dan sonra en faziletli ibadet cihaddır. Cihad; namazdan, oruçtan, zekâtın ve hacdan daha önce gelir. Biliniz ki bugünlerde, düşmana karşı savunmada bulunmak, saldırgan kimseye karşı savunmada bulunmak demektir. İbn Teymiye'nin de dediği gibi imandan sonra, dini ve dünyayı fesada veren saldırgan düşmanı önlemekten daha büyük bir farz yoktur. Önce La ilahe illallah Muhammedur Rasulullah, sonra saldırgan düşmanı defetmektir. Namaz, oruç ve diğer ibadetler bundan sonra gelir.

Ey kardeşler!

Allah size merhamet etsin. Biliniz ki, içki içen kimsenin günahı, cihadı terk eden kimsenin günahından daha azdır.

Ey kardeşler!

Allah size merhamet etsin. Biliniz ki, faiz yiyen kimsenin günahı, cihadı terk eden kimsenin günahından daha azdır.

Ey kardeşler!

Allah size merhamet etsin. Biliniz ki, Ramazan'da hiçbir mazereti olmaksızın sağlıklı iken bilerek orucunu yiyen kimsenin günahı, cihadı terk eden kimsenin günahından daha azdır. Çünkü orucu terk etmek, kişinin kendisine zarar verir, cihadı terk etmek ise tüm İslâm ümmetine zarar verir. Her ne kadar orucu ve cihadı terk etmek haram ise de, bazen ikisinden birini yapma mecburiyetinde kalırsan cihadı yapıp diğer ibadetleri terk etmek caizdir.

Mesela cihad zamanında cihad ederken orucu terk etmen mümkündür. Yine savaş esnasında namazı ertelemen mümkündür. Keza bütün ümmetin ittifakı ile cihad ederken hac farızası ertelenir. Cihad hac farızasının önüne geçirilir. Yine cihad ümmetin ittifakı ile oruç ibadetinin önüne geçirilir. Nitekim Rasulullah (sav) Mekke'nin fethi sırasında Ramazan ayında ikindiden sonra orucunu bozmuş ve şöyle buyurmuştur: "Şüphesiz ki sizler düşmanlarınızla karşı karşıya geleceksiniz. Orucu bozmanız sizi daha fazla güçlendirir, orucu bozun." Rasulullah bunu söyledikten sonra eline bardağı almış ve ikindiden sonra suyu içmiştir, diğer insanlar da içmişlerdir. Rasulullah bir takım insanların oruçlarını bozmadıklarını işitince de onlara: "Bunlar isyankârlardır" buyurmuştur.

Cihadı Oyun mu Zannediyorsunuz? Yoksa Felsefe mi?

Ey kardeşim!

Sen cihadı bir oyun mu zannediyorsun? Sen cihadı felsefe mi sanıyorsun da şöyle diyorsun: "Ey Filistinli! Burada kal. Çünkü senin Kuveyt'te kalman Afganistan'a cihada gitmenden daha faydalıdır." Sizler hangi dini kendinize din edinmişsiniz? Hangi Kur'ân-ı Kerim'den bu hükmü çıkarıyorsunuz? Ve hangi sünnetten bu ilhamı alıyorsunuz? Dayandığınız hadisleri bize gösterin. Yahut da delil olarak gösterebileceğiniz âyetleri anlatın. Veya arayıp tarayıp bulduğunuz ve onlara dayanarak fetva verdiğiniz nasları belirtin. Aslında insanlar çok garip, sanki akıllarını kaybetmiş bir durumdalar. Bakarsın birileri çıkıp camide hoca efendiye gidiyor ve ona: "Hocam ben Afganistan'a gitmek istiyorum, ne dersin?" diye soruyor. Hoca efendi de ona: "Yavrum senin bu mescitte kalıp şu gençleri eğitmen veya her hafta bir veya iki defa müslüman gençlerle beraber olup toplantı yapman daha evlâdır" diyor. Böylece şu âyetinin zikrettiği kimselerden oluyor:

"Bunu da, kıyamet günü kendi günahlarını tam olarak ve bilgisizce saptırdıkları kimselerin günahlarının bir kısmını yüklenmek için söylerler. Bilesiniz ki yüklendikleri ne kötü bir şeydir." (Nahl- 25) Kendi günahlarını ve bilinçsiz olarak saptırdıkları kimselerin günahlarını yüklenirler. Ey cihada gitmek için izin isteyen kardeşim! Sen Rabbine ibadet etmek için kimden izin istiyorsun? Sabah namazını kılmak istediğin zaman, babana veya annene giderek onlardan izin mi istiyorsun? Hareketinin sorumlusundan veya davetinin komutanından ya da mescidinin hocasından izin mi istiyorsun? Âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın emirlerini yerine getirmek için izin alınmasına ihtiyaç duyulduğunu sana kim söyledi? Allah'ın emirlerini uygulamak için başka birinin emrine ihtiyaç var mıdır? Seni yetiştiren kimdir? "Allah yolunda sefere çıkınız" denildiği zaman kılıçlar alınarak Allah yolunda sefere çıkılır. Vallahi annem razı değildir, babam bana kırgındır, teyzem bana dargındır, içerisinde bulunduğum hareketin emiri burada bulunmamı gerekli görüyor, gibi sözler de nedir? Bunlar yüce Allah'ın vermediği yetkiyi kendilerinde görmektedirler. Talebesine bu hanımını boşa ve şu kadınla evlen. Şunu yap ve gece namazına kalk. Kur'ân'ı okumamanda bir sakınca yoktur. Çünkü Kur'ân şu an sana ağır gelir gibi emirler vermekteler. Sofiler bu gibi emirlerle sapılmışlardır.

Bizler İslâm adı altında, hakkı Allah'tan ve Rasulü'nden alıp bir takım insanlara vermek istemiyoruz. Hayır, hak açık seçik bellidir. "Yaratıcıya isyan hususunda yaratılana itaat yoktur." İslâm ümmetinin ittifakı ile cihadı terk etmek masiyettir. İnsana itaat ederek insanın Rabbine isyan ettiğin zaman, senin kuluk yaptığın bu insandır. "Onlar Allah'ın dışında din adamlarını ve ra-hiblerini rabler edinmişlerdir..." (Tevbe, 31)

İslâmî Hareket Yasama Yetkisini Tağutlardan Alıp Allah'a Ait Kılmak İçin Vardır

Ey kardeşlerim !

Dava, bizimle tağutların ve yöneticilerinin arasındadır. İslâmî Hareket, Allah'ın hakkını Allah'a döndürmek için vardır. Şüphesiz tağutlar, Allah'a ait olan kanun koyma ve kulluk hakkını Allah'tan alıp kendilerine ait kılmışlardır. İslâmî Hareketin vazifesi, tağutun gasbettiği yargı ve kanun koyma hakkını tekrar, Aziz ve Celil olan yüce Allah'a döndürmektir. Yasama Aziz ve Celil olan yüce Allah'ın hakkıdır. Helâl ve haramı tespit etmek şanı yüce olan Allah'a aittir. Bu farz, bu sünnet, bu haram, bu yasak, bu serbest vb. diye hüküm bildiren Allah Rasulü (sav)'dir. Beşeriyet, Allah Rasulü'nü bu hususta nasıl tenkit edebilir? Bu hak onlara nereden gelebilir? "Vallahi benim annem İslâm ümmetinin akıbetini tayin edecektir" demek kimin haddine? Çünkü annem 84 yaşındadır, şayet gücü yetse beni cihaddan geri çevirir. Ben Afganistan'a cihada geldiğimde çok ağladı. Sen annene, babana itaat etmek için cihadı terk ettiğin zaman kim cihad edecektir? İşte asıl kaide şu anda budur? Özellikle Allah'ın dinini anlamayan, Allah'ın kulları üzerindeki hakkını tanımayan insanlar, cihadın faziletini ve kadrini hakkıyla bilememektedirler. Onlara göre, maaşının yılda bir dinar artması, Afganistan'ı Ruslar'dan geri almaktan daha efdaldır. Evet, onlara göre maaşlarının bin riyal olması Afganistan'dan ve Afgan halkından daha hayırlıdır! Ve hatta İslâm devletinin kurulmasından daha hayırlıdır! Çünkü buna göre İslâm devleti nedir? İnsana ne verir? Vereceği her şey bunda mevcut. Mesela maaşı, arabası, evi, eşi ve her şeyi mevcuttur. Bunun dışında daha ne isteyecektir? Ona göre hayat budur.

İşte tağutların ortaya çıkardığı en kötü şey, bizleri yaşayan ölümler yapmasıdır!

Bu hususta şair şunu söylemektedir:

Bizler sabah gidip akşam dönsek de ölümleriz, ölümler... Yaşadığımız köşkler ise kabirlerdir, kabirler... Bizler birbirleriyle fısıldaşan ölümleriz, Acaba dirilme ne zaman olacak kuşkusunu yaşıyoruz.

Hülasa cihaddan geri kalmak için hiçbir kimseye izin yoktur.

Ey kardeşim!

Allah sana merhamet etsin. Bil ki, şu anda cihadı dumura uğratmak Allah katında herhangi bir farzı zayi etmekten daha kötü ve daha beterdir. Namazını bırakıp Allah'ın huzuruna çıkan ile cihadı terk edip Allah'ın huzuruna çıkan arasında herhangi bir fark yoktur. Ancak Hanbeli mezhebine mensup olan bir kısım alimlere göre namazı terk etmenin cezası daha ağırdır. Çünkü onlara göre namazı terk etmek kişiyi dinden çıkarır, diğer farzları terk etmek ise kişiyi kâfir etmez. Buna mukabil diğer mezhep âlimlerine göre farz-ı ayn olan cihadı terk etmekle oruç ve namazı terk etme arasında herhangi bir fark yoktur. Öyle ki kişi babasının izni olmadan, hanım kocasından izin almadan, köle efendisine danışmadan, borçlu alacaklısından müsaade istemeden cihada katılmak mecburiyetindedir. Zira o terk edilmeleri mümkün olmayan oruç ve namaz gibi bir farzdır. Bu söz fukahânın sözüdür. Şimdi sen oruç tutarken babandan veya annenden izin alıyor musun?

Bu hususta İbn Rüşd diyor ki: "Müminlerin idarecisi olan imama itaat gereklidir. Veleve ki imam şahsî günahlarından dolayı fasık olsada. Ancak imama itaat günah işlemeyi emretmediği sûrece gereklidir. Şayet günah işlemeyi emrederse artık ona itaat yoktur. İmanın farz-ı ayn olmuş olan cihadı bırakmayı emretmesi de günahlardan biridir. Bu hususta ona itaat edilmez."

Gördüğünüz gibi İbn Rüşd bunları söylüyor. Cihad hakkında hiçbir kimseye itaat edilemeyeceğini bildiriyor.

Ey kardeşim!

Bir takım yöneticiler veya baban yahut hocaefendiler senin faizli muamelenin mubah olduğunu söyleseler ve bu hususta sana fetva verseler, senin bunu rahat bir şekilde kabullenmen mümkün olur mu? Bu fetvalara dayanarak faizden elde edilen tek bir dirhemi dahi yemen caiz olur mu? Halbuki bir hadis-i şerifte "Faizin yetmiş küsur kapısı vardır. En azının günahı annen ile zina etmen gibidir"(Bkz. İbn Mace Ticarat, bab: 58) buyurulmuştur. Başka bir hadis-i şerifte: "Allah katında zinadan kazanılan bir dirhem, otuz altı zinadan daha dehşetlidir" buyurulmuştur. Diğer bir hadis-i şerifte: "Faizin en büyüğü müslüman kardeşin ırzına tecavüz etmendir" şeklindedir(Bkz. Ebu Davud, kit. Edeb, bab: 35; Müsned-i İmam Ahmed, c. I, sh. 190)

Şayet baban sana: "Ey oğlum! Oruç tutma da bize yardım et, çünkü senden başka yardımcımız yoktur" dese, senin orucu bozman caiz olur mu?

Şayet baban sana: "Ey oğlum! Sakalını kes, çünkü sakalını görürlerse seni vazifenden atarlar" dese senin sakalını kesmen caiz olur mu?

Şayet sana: "Sen Amerikan veya Fransız ya da falan şirkette çalışıyorsun, eğer seni sıkça namaz kılarken görürlerse şirketten atarlar. Bu nedenle öğleyi, ikindiyle cem et ve işten eve geldiğin zaman Şii İmamiye mezhebine göre kıl" dese ona itaat etmen caiz olur mu? Hayır, caiz değildir. Peki "İslâm adına burada kal ve cihada gitme bu daha efdaldır" diyen kimselerin durumu nasıldır? Kalbinden belki de ona gülüyorsundur. Çünkü sen de kendi ülkende kalmanın Afganistan'a cihada gitmekten daha hayırlı olduğuna inanmıyorsundur.

Hakikatin Kaynağı Allah'tır, Liderler Değil!

"İslâmî Harekefler ve davetler, yüce Allah'ın hakkını yüce Allah'a iade etmek için vardır. Zalim yöneticilerden Allah'ın hakkını alarak emirlerimize, ahilerimize vermek istemiyoruz. Hayır! Hak Allah'a dönmelidir. Sorumlularımızın, bizlere kanunlar koyan Rablere dönüşmesini istemiyoruz. Peygamber Efendimiz boynunda haç bulunarak ve hristiyan dinine mensup olarak Rasulullah'ın huzuruna gelen Adiy bin Hatim'e şu âyet-i kerimeyi okumuştur: "Hristiyanlar ve yahudiler hahamlarını, papazlarını ve Meryemoğlu İsa Mesih'i Allah'tan başka rabler edindiler. Halbuki onlar ancak bir olan ve kendisinden başka ilah olmayan Allah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. Allah onların koştukları ortaklardan münezzehtir." (Tevbe, 31) Bunun üzerine Adiy bin Hatim, Rasulullah'a:

"Ey Allah'ın Rasulü! Hristiyanlar papazlara ibadet etmediler" demiş, Rasulullah da ona şu cevabı vermiştir:

"Evet, itaat ettiler. Çünkü papazlar onlara haramları helâl, helâlleri de haram yaptılar. O insanlar da bu hususta papazlarına itaat ettiler. İşte onların papazlarına itaatlerinden maksat budur."

Başka bir hadis-i şerifte: "Yaratıcıya isyan hususunda hiçbir yaratılana itaat yoktur. İtaat ancak iyiliktedir" buyurulurken diğer bir hadiste de: "Allah'a isyan hususunda kula itaat yoktur" buyurulmuştur. (Bkz. Buharı, Ahkam bab: 4, cihad bab: 108; Müslim, Kitab İmara, bab: 38; Buharı, Ahad, bab: I; Ebu Davud, Cihad, 87)

O halde, Tebük gazvesine katılmayan üç sahabeye uygulanan şer'î hüküm bugün İslâm ümmetine uygulanacak olsaydı ne olurdu? Ebediyyen ilişkileri kesme ve ambargo tavrı devam ederdi. Çünkü bu üç kişi sadece bir gazveden geri kaldıkları için 50 günlük bir ambargoya muhatap olmuşlardı. Peki, Afganistan'da bir gün içerisinde elli gazveden geri kalanların durumu nasıldır? "Cihada gitme, burada kal" diye nasihatler veren şeyhe, üstada, hocaya;

"Ona neden izin vermiyorsun?" diye sorduğunuzda:

"Sen burada daha fazla faydalı olursun" diyorlar.

"Orada daha faydalı olurum" deyince

"Sen burada da sınır beklemektesin, orada da sınır bekleyeceksin" der. Fakat bu hocaefendi şunu unutuyor ki burada ateş var, silah var. Burada mescitte Zukiyak var. Fakat şeyh efendinin yanında mescitte üç veya dört gençle beraber olup birlikte Kur'an okumaya dahi cesaret edebiliyor musun? Her üç kişinin basında dört tane istihbarat ajanı bulursun Öyle değil mi?

Kur'an okumanız, Kur'an dersi yapmanız dahi suç sayılmakta ve insanlar yaka paça tutulup götürülmekte. Diğer meseleler nasıl konuşulacak böyle bir mescitte?

Sakalina bakıyorlar. Uzun mu? Hanımınızın tesettürüne bakıyorlar, İslâmî mi? Ve buna göre raporlarını tanzim ediyorlar. Şimdi böyle bir mescitte olmakla ateşli silahların çatılarak namaz kılındığı bir mescid hiç bir olur mu? Şayet sen bu gibi mescitlerde ibadet ederek bu hâl üzere ölürsen yarın Rahman'ın melekleri seni hesaba çekerken onlara ne cevap vereceksin? Çünkü onlar sana yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi şunu soracaklar: "Melekler o kendilerine zulmedenlere canlarını aldıklarında; "Ne yaptınız" derler. Onlar da; "Biz yeryüzünde zayıf düşürülmüştük" derler. Melekler ise: "Allah'ın arzı geniş değil miydi? Oraya hicret edeydiniz" derler. İşte bunların varacağı yer cehennemdir O ne kötü bir yerdir." (Nisa, 97)

Bu hususta merhum üstad Seyyid Kutup diyor ki: "Ayet-i kerimeden de anlaşıldığı gibi zayıf olmak Allah katında özür sayılmamaktadır. Zayıflığı kabullenmek özür olma yerine bir suç sayılmıştır. Böyle olan Kur'an'ın açık ifadesi ile cehennemi boylayacaktır."

Ey kardeşim! Allah'ın arzı geniştir. Niçin zilletle yaşamayı kabulleniyorsun ki? Neden mustaz'af olarak yaşıyorsun ki? Rabbin sana: "Ey iman eden kullarım, şüphesiz ki arzı geniştir" (Ankebut, 56) buyuruyor.

Allah'ın arzı geniştir. Şayet burası size dar geliyorsa, Allah size birçok yerler gösterecektir. Neden kendim yeryüzünün küçük bir parçasına hapsettin? Bir şirkete ya da büroya... Orada yaşayıp orada ölmek istiyorsun. Sanki bürodan ya da şirketten çıktığın zaman rızkın kesilecek ve öleceksin! Vallahi senin Rabbin seni zayi etmeyecektir. Köpekleri doyuran Rab, seni de doyuracaktır. Ayrıca senin aklın var. 24 adet de kaburgan var! Allah seni zayi etmeyecektir. Açlıktan ölmeyeceksin. Şimdiye kadar bizler ülkemizde açlıktan ölen hiçbir kimse görmedik.

Falan hoca veya falan şeyh bana izin verdi. Falan şeyhe sorduk ya da falan âlime sorduk bize fetva verdi...! Size fetva veren ya da kendisinden fetva aldığınız falan şeyh de kimdir? Cihad toprağına gelmiş midir, cihadın hakikatini görmüş müdür? Allah için sınırdan nöbet beklemiş midir, yoksa cihad topraklarını görmeyen, Afganistan'ın Asya'da mı, yoksa Avrupa'da mı, yoksa Afrika'da mı olduğunu dahi bilmeyen bir şeyhe mi soruyorsunuz? İnanın bu insanlar henüz Afganistan'ın yerini dahi bilmemektedirler. Allah'a yemin ederek söylüyorum ki, kendisinden dünyaca fetva sorulan ünlü bir hocaefendi vaaz kasetinde cihaddan sorulduğunda şöyle diyordu: "Cihad farz-ı ayndır fakat Afganistan'da cihad etmeye nasıl güç yetireceksiniz? Hangi askeri kıtlada yöneticilerin gözünden uzak olarak eğitim göreceksiniz? Afganistan'ın içlerine girerseniz sizler için mümkün olacak mıdır? Yoksa sınırdan geri mi çevrileceksiniz. Sonra Rus tanklarına karşı bıçaklarla nasıl mukavemet göstereceksiniz? Ayrıca sizler Afgan ordusuna yük olacaksınız."

Hoca efendi Rusya'ya karşı savaşılanların Afgan ordusu olduğunu zannediyor! Daha sonra orada hoca efendiyi dinleyen gençlerden biri:

"Ben doktorum, vaazınızdan Afganistan'a gitmemek gerektiğim anladım, görüşünüz nedir, açık olarak öğrenmek istiyorum, Afganistan'a gideyim mi yoksa gitmeyeyim mi?" der. Şeyh:

"Benim konuşmamı dinleyen bu soruya cevap verebilir" der. Genç:

"Ben bizzat sizin ağzınızdan duymak istiyorum, gideyim mi yoksa gitmeyeyim mi?" diye ısrar eder. Şeyh:

"Hayır gitme" der.

Hicri 1402 Şevval ayında Cidde'de yapılan bu konuşmanın kaseti hâlâ yanımızda mevcuttur. Tüm dünyaya bu kaset dağıtılmaktadır. Hoca efendi Afgan cihadına gidilmemesi gerektiğini söylüyor. Ancak bilmiyor, idrak etmiyor! Bu tür hocalara giderek fetva almak, ninene giderek onunla eski Çince lügatını konuşmaya benzer! Ben de hocayım, benden uçağın içerisindeki mekanik şeyleri anlatmamı istesene bunları anlatabilir miyim? Tabii ki hayır. Hoca demek her şeyi bilen demek değildir.

Cihad Topraklarında Olmayan Âlime Cihaddan Sorulmaz

İşte bu sebeple İbn Teymiye şöyle demektedir: "Dini bilen âlimler mesele ile ilgili hususlarda bilgileri yoksa bunlardan dünya ile ilgili hususlar ve savaş meseleleri sorulamaz." İbn Teymiye el-Fetavi el-Kübra isimli eserinin 4. cildinin "Cihad" babında şöyle demektedir: "Cihad meydanında olmayan âlimlerden cihad hakkında soru sormayın."

Dinliyor musun kardeşim? Afganistan'ı ziyaret etmeyen ve Afganlılar ile yaşamayan, onların ihtiyaçlarının ne olduğunu bilemeyen bir hocafendiden Afgan cihadı hakkında bir şey sorma. Sizler Afganistan'dan dönen gençlerin neler konuştuğunu kulaklarınızla işittiniz.

Sözün özü "Afgan cihadı Araplar'a muhtaç değildir" diyen kimseler ya münafıktır ya da cahildir, üçüncü bir ihtimal yoktur. Böyle değil mi Said Hoca? Bu kardeş Ahmed Şah Mes'ud'un yanından geldi. Bu kardeş Ahmed Şah Mes'ud'a ait olan birlik komutanlarından seksen kişiyi karların içinde tam üç ay eğitti. Ahmed Şah bu kişiler için: "Bu dönem eğitilenler Afganistan mücahidlerinin en seçkin zümresidir" demişti. Şu an bir, iki veya üç kişi onun yanında bulunmakta. Evet, bu eğitici kardeşimiz Medine-i Münevvere'den mezun olduktan sonra buraya gelmişti. Şayet Medine'de kalsa ne yapacaktı? Dört kilo daha fazla kebab yiyecekti. Gerçekten de Medine-i Münevvere'de başka ne yapacaktı? İşin garibi bu kardeşimiz Medine-i Münevvere'de iken oranın normal kış şartlarında bile başının arkası adeta içine biber doldurmuşçasına devamlı ağrıyordu. Halbuki Afganistan'da karların içinde hiçbir ağrı hissetmedi.

Medine-i Münevvere'nin soğuğu bunu rahatsız ederken Afganistan dağlarının karları bunu incitmez oldu. Şimdi bu cihad mı, yoksa bid'at mı?

İşte Ebu Burhan kardeş! Devamlı karın ağrısı çekiyordu. Doktorlar sebebini bilmiyorlardı. Karın ağrısı başladığında adım atamıyordu. Cihad toprağına geldiğinden beri karının ağrısı geçti.

Afganistan'da ayağından darbe alan bir genç, 20 günlük bir yoldan yürüyerek hastaneye gelir. Hastaneye geldiğinde doktor ayağının kırık olduğunu görür ve:

"Buna bir sandalye getiriniz, ayağı kırılmış ayakta duramaz" der. Genç mücahid:

"Ben bu ayağımla İşkemiş şehrinden geldim. Ben Pirvan şehrinden değilim. Ben Tahar'dan yürüyerek buraya geldim. Tam 20 gündür yürüyorum" der. Ancak doktor ona inanmaz.

"Bu ayakla kesinlikle ayağa dahi kalkılamaz" der. Ancak mücahid 20 günlük yoldan yürüyerek gelmiştir.

İşte benim eniştem olan Ebu Yahya Abdüsselâm! Bunlar askerî postaya hücum ettiler. Abdüsselâm, birçok yerinden kurşun yaraları aldı, fakat hiçbir acı hissetmiyordu. Vücuduna bomba isabet ettiğini zannederek vücudundan kemik parçalarını çıkarıyordu. Çünkü hava karanlıktı, kendisi de herhangi bir acı duymuyordu. Evet, o yarası daha sıcakken kemiklerinin parçalarını çıkarıyordu ve onların şarapnel parçaları olduğunu sanıyordu...

Bütün bunlara rağmen bakıyorsun ki cihadın bu kerametlerini görmeyen birileri çıkıyor ve: "Afganistan'a gitme, çünkü oradaki cihad, cihad değildir" diyor. Peki Afganistan'daki cihad değil de nedir? La havle velâ kuvvete illâ billah... Yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi:

"Onlar insanları mucizelere iman etmekten alıkoyarlar ve kendileri de ondan uzaklaşırlar."

(En'am, 26)

Bu gibi insanlar hem insanları cihaddan alıkoyarlar, hem de kendileri ondan uzak dururlar.

107. âyet-i kerimede ise münafıkların diğer bir sınıfı beyan ediliyor ve bunların müslümanları bölmek için ayrı mescitler yapma teşebbüsüne giriştikleri bildiriliyor. Bu mescidin adına "zarar verici" manasına gelen "Dırar Mescidi" ismi verilmiş ve yapılaş gayesinin de müminleri bölmek ve küfrü himaye etmek için olduğu âyet-i kerime tarafından bildirilmiştir.

Medine'de Amir bin es-Sayfi isminde biri bulunuyordu. Kâfirler buna Ebu Amir er-Rahib (papaz) diyorlardı. Müslümanlar ise buna Ebu Amir el-Fasık (yoldan çıkan) diyorlardı. Bu kişi cahiliye devrinde hristiyan olmuştu. Müslümanlar Medine'de İslâm devletini kurunca münafık olan Abdullah bin Ubey bin Selul ile Ebu Amir münafık olmuşlar; Abdullah münafıklığını gizlerken Ebu Amir Mekke'ye kaçıp Kureyşlilerle işbirliği yapmış ve kâfirliğini açığa vurmuştur. Uhud savaşı olunca Ebu Amir müslümanların aleyhine savaşa katılmıştır.

Ne var ki Ebu Amir'in oğlu Hanzala bin Ebu Amir ise yine bu savaşa müslümanlar ile birlikte katılmış ve şehid edildikten sonra melekler tarafından yıkandığı görülmüştür. Hanzala'yı melekler yer ile gök arasında altından bir leğen içinde yıkamışlardır. Onun babası olan Ebu Amir ise kâfir olarak Bizans Kralı Kayser'e gitmiş, bu arada Medine'deki münafıklara da binlerini göndererek Medine'de ayrı bir mescit yapmalarını, Hz. Muhammed'i çağırarak onu meşrulaştırmalarını ve Rasulullah mescitte iken mescidi onun üzerine yıkıp öldürmelerini bildirmiş ve şöyle demiştir: "Ben Bizans Kralı Kayser ile birlikte Medine'yi işgal etmek için sizlere geliyorum" demiştir. Bunun üzerine Medine'deki münafıklar planı aynen uygulamaya koymuşlar, mescidi yapıp bitirmişlerdir. Bitirdikten sonra Rasulullah'ı davet ederek: "Ey Allah'ın Rasulü! Biz bu mescidi hastalar, zayıflar ve kış gecelerinde mescide gelmekten aciz olan kimseler için yaptık. Buyur orada teberrüken bize bir namaz kıldır" demişlerdir. Rasulullah onlara: "Şu an ben sefere çıkma hazırlığı yapıyorum ve meşgulüm. Şayet savaştan dönecek olursak gelir orada size namaz kıldırırız" cevabını vermiştir. Rasulullah Tebuk Savaşı'ndan dönünce onların yaptıkları Mescid-i Dırar'da cuma namazını, cumartesi ve pazar günleri namaz kıldıkları öğrenilmiştir. Münafıklar Rasulullah'a gelip orada namaz kıldırılmaya davet etmişler, Rasulullah da gitmek için cübbesini istemiştir. Tam bu sırada Rasulullah'a Mescid-i Dırar ile ilgili daha önce zikredilen 107, 108 ve 109. âyetler inmiştir. Bunun üzerine Rasulullah (sav) sahabelerinden Malik bin Duşşum, Ma'n bin Adiy, Amir bin es-Seken ve Hz. Hamza'yı öldüren Vahşi'yi çağırarak ve onlara: "Gidin halkı zalim olan bu mescidi yıkın, sonra da onu yakın" emrini vermiştir.

Sahabeler derhal koşup gitmişler, Malik bin Duşşum evinden ateş alıp gitmiş, mescidi yıkmışlar ve o ateşle yakmışlardır. Bu mescidi yapanlar ise on iki kişidir. Bunlar da Hizam b. Hâlid, Muattib b. Kuşeyr, Ebu Habibe, Sehl b. Huneyf'in kardeşi Abbad bin Huneyf, Cârîye b. Amir, Amir'in iki oğlu Mucemmi' b. Amir, Zeyd b. Amir, İbn Haris, Bahzec, Bicad b. Osman, Vedia b. Sabit ve Salebe bin Hatıb'dır.

İbn Abdullerr, Salebe bin Hatıb'ın bunlardan sayılmasının isabetli olmadığını söylemiştir. Çünkü Salebe'nin Bedir'e katılan

mücahidlerden olduğunu ve Allah Teala'nın Bedir'e katılanları cennetle müjdelediğini, halbuki Mescid-i Dırar'ı yapanlar hakkında ise: "Yürekleri paramparça oluncaya kadar yaptıkları o mescit daima bir şüphe kaynağı olarak kalplerinde Kalacaktır. Allah her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir" şeklinde âyet nazil olduğunu ifade etmektedir.

Yine Mescid-i Dırar'ı yapanlar hakkında: "Yaptıkları mescid onlarla birlikte uçup cehenneme yuvarlanmıştır" (Tevbe, 109) buyurulmuştur. Bu nedenle Salebe b. Hatıb'ın bu mescidi yapanlardan olmaması icab etmektedir.

Mescid-i Dırar'da namaz kılmak caiz değildir. Evet! Bu sebeple müslümanlar arasında tefrika çıkarmak amacıyla onların gücünü parçalamak, liderlik elde etmek veya falan kimsenin bir mescidi vardır, orada namaz kılınmaktadır ve insanları toplamaktadır, denilmesi için başka bir mescit inşa eden kimselerin yapmış oldukları mescit veya camilerde namaz kılmak caiz değildir.

Aynı şekilde bir şehirde, İslâm davetini yaymak için uğraşan İslâmî bir merkez bulunduğu halde, başka birisi gelerek: "Bu falan harekettendir veya falan davetin mensuplarına aittir, bu sebeple başka bir merkez yapalım" derse, inşa edilen ikinci merkez Mescid-i Dırar hükmünde olur.

Endonezya'da halkı hristiyanlaştırmak için misyonerlik faaliyetleri yoğun bir şekilde yürütülmektedir. Bunu önlemek için bazı müslümanlar İslâmî bir merkez kurdular. Daha sonra başka Arap ülkelerinden gelen kimseler o müslümanların çalışmalarını başarısız kılmak için İslâmî merkezler yaptılar. İşte bu merkezler Mescid-i Dırar hükmündedir.

Aynı şekilde Mısır'da devlet, İslâmî Hareket'e büyük bir darbe indirdi. Bunun üzerine devletin kontrolünde olan İslâmî kuruluşlar darbe indirilen bu harekete sahip çıkıp ellerinden tutma yerine onların halk nezdindeki itibarlarını tamamen silmek için Mısır Vakıflar Bakanlığı (Diyanet İşleri Başkanlığı) İslâmî Hareket'in faaliyet alanlarını dolduracak çeşitli birimler ihdas ettiler. Mesela Dış İlişkiler Bölümü, Yabancılar Bölümü, Mescitler Bölümü, Davayı Yayma Bölümü gibi bölümler ihdas ettiler. Çünkü bu bölümler Müslüman Kardeşler merkezince planlanan bölümlerdi. Onların programlarından alarak Diyanet İşleri Başkanlığı'nda aynı bölümleri ihdas ettiler. İşte bunlar da birer Mescid-i Dırar hükmündeki müesseselerdir. Peki, bizzat Vakıflar Bakanlığı (Diyanet İşleri Başkanlığı) nedir? Bu da Mescid-i Dırar işlerini yürüten bir müessesedir. Bu sebeple bu gibi müesseselerin İslâmî Hareket'in faaliyet alanlarını engelleyecek dallarında çalışmak caiz değildir." (Mesela T.C. Diyanet İşleri Başkanlığının Avrupa'daki İslâmî faaliyetleri frenlemek için konsolosluklarda kurduğu Dini ateşelerde çalışmak veya bu ateşelerin organizesi ile yaptırılan mescitlerde ve diğer dini görünümlü kurumlarda çalışmak bunun örneğidir.)

Yine müslümanlar belli âlimleri seçerek fetva vermeleri ve dini yaymaları için bir heyet oluştururlar da bunu engellemek için devlet de özel bir fetva komisyonu, davet ve irşad heyeti kuracak olursa, devletin kurmuş olduğu bu heyet ve komite Mescid-i Dırar hükmündedir. Bu gibi kurumlara katılmak ve vazife almak caiz değildir.

Şu anda Irak'da, Moskova'da ve birçok yerlerde İslâmî konferanslar düzenlenmektedir. Bunlar da Mescid-i Dırar hükmündedirler. Çünkü bu konferanslarda Allah'ın rızası amaçlanmamaktadır. Bu konferanslar âyet-i kerimde de Mescid-i Dırar hakkında ifade edildiği gibi: "İlk günden itibaren yıkılmaya yüz tutmuş, bir yar kenarına inşa edilmiş, bir temeldir." Zira Irak'ta düzenlenen İslâmî konferanslarda amaç Allah'ın rızası değildir. Amaç halkın Humeyni'ye karşı tavır almasını sağlamaktır. Akidemizi savunmak için eğer Humeyni'nin önderliğini yaptığı harekette akidemize ters bir şey varsa buna tavır alabiliriz, ancak Saddam'ın düzenlemiş olduğu İslâmî (!) konferanslarla değil. Saddam'ın yapmış olduğu bu şey hangi İslâm'a göredir? Ülkesinde İslâm konferansı düzenlenmektedir. Irak'ta hangi İslâm kalmıştır ki İslâm konferansı düzenlenebilsin?

Sovyet Rusya'da düzenlenen İslâm (!) konferansı hangi İslâm'a göredir? Buralarda mescitlerin devam etmesi ve oralara insanların gidip namaz kılmaları bile yasaktır. Meselâ Leningrad'da yalnızca bir mescit bulunmakta olup, onun da kapısı kilitlidir. Sadece mescidin kapısı Pazar günleri açılmaktadır. Dikkatinizi çekerim Cuma günleri değil, Pazar günleri (!) İnsanların Cuma namazlarını Pazar günü kılmaları istenmektedir. Caminin sadece Pazar günleri açılabilmesi için de vergi olarak yılda devlete 17.000 rupi ödenmektedir. Yani yaklaşık 17.000 dolar ödenmektedir. Çünkü Sovyet Rusya'da bir rupi bir dolara eşittir. Bütün bunlara rağmen bakıyorsun ki filan devletin diyanet işleri başkanı veya müftü efendisi kalkıyor, Sovyet Rusya'da dinî hürriyet olduğunu öve öve bitiremiyor. Bütün bunları da yeryüzünde "dinsizlik devleti"ni tesis eden Lenin'in kabrine çelenkleri koyduktan sonra söylüyorlar. (Ne yazık ki İslâm devletlerinde bile Lenin'in yarenlerinin kabrine çelenkler koyup mozoleleri önünde, putun karşısında durur gibi durduktan sonra, İslâm davasına yardımcı olacaklarını iddia eden gafiller sayılmayacak kadar çoktur). Ey gafiller! Lenin'in kabrine çelenk koymak kişinin kâfir olduğunu gösteren alâmetlerden biridir. Evet, bu küfürdür. Şimdi gidip yeryüzünde ateizmi ve inançsızlık düşüncesini yayan ve bu düşüncüyü himaye etmek için devlet kuran bir kâfirin kabri önünde saygı duruşunda durmak veya ona çelenkler koymak kâfirlik değil de nedir? Sadece bu hal bile küfrün alâmetlerinden biridir. Daha önce de bahsettiğim gibi bu gibi toplantılarda hiçbir kimse gerçek İslâm'ı konuşmamıştır. Sadece Abdullah Nasif (Allah onu korusun) hakkı haykırmış ve onlara şöyle demiştir: "Sizin davet ettiğiniz barış nasıl bir barıştır? Halbuki sizler Afganistan'ı işgal etmektesiniz... Davetçiliğini yaptığınız barış hususunda sizlerin samimi olduğunuza inanmamız için öncelikle Afganistan'dan çıkınız."

Müslüman ülkelerden gelen Diyanet İşleri başkanları veya dinî temsilciler bu kahramanın Sovyet Rusya'nın içerisinde bu şekilde konuşacağını hiç tahmin etmiyorlardı. Bu gibi sözleri söyledikten sonra ise maalesef onu desteklemediler, aksine her biri kalkıp Rusya'yı din özgürlüğü hususunda övüp durdular. Çünkü Rusya'da elinde Kur'ân bulunan sadece dört sene hapsediliyor, idam edilmiyor. (!) Bu nedenle bu bir dinî hürriyetmiş (!)

Onların bu davranışları aynen şu nüktede söylenen "yaşasın adalet" esprisine benzemektedir. Biliyor musunuz bu nükte ne zaman söylenmiştir? Arap devletlerinden zalim bir devlet, binlerini tutuklar ve o kişiye; "Sen cumhurbaşkanına sövüyormuşsun, öyle mi?" diye sorulur. Bunun üzerine o: "Ben cumhurbaşkanına sövmedim" der. Onlar da: "Biz sana idam cezası verdik" derler. Bu zavallı ağlayarak tekrar edip durur: "Ben cumhurbaşkanına sövmedim... ben cumhurbaşkanına sövmedim." Bunun üzerine: "O halde biz cezam hafifletiyoruz, idamı kaldırıp bütün mallarına, hatta elbiselerine dahi el koyuyoruz" derler. Onun hemen mahkemede iç çamaşırlarını ve dış elbiselerini soyup çıplak sokağa atarlar. Bu gariban da anasından doğduğu gibi sokakta yürür, utancından bu defa: "yaşasın adalet, yaşasın yaşasın" diye bağırıp durur. Eh, işte bizim İslâm alemindeki halimiz bu! Sovyet Rusya'daki dinî özgürlük de böyle. Ne var ki meddahlar bunu kavrayamazlar. Düşünmek de istemezler.

111- 112. ÂYETLERİN TEFSİRİ

111-Muhakkak ki Allah, mü'minlerin mallarını ve canlarını onlara Cennet'i vermek karşılığında satın almıştır. Onlar, Allah yolunda savaşırlar. Öldürürler ve öldürülürler. Bu (vaad) Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da kendi üzerine hak bir vaattir. Kim Allah'tan daha çok ahdini yerine getirebilir ki? Öyle ise yaptığınız alışverişe sevinin. En büyük kurtuluş işte budur!

112Tevbe edenler, ibadet edenler, hamd edenler, seyahat edenler, rüku edenler, secde edenler, marufu emredenler, münkerden nehyedenler ve Allah'ın hududunu koruyanlar...Mü'minleri müjdele."

Mescid-i Dırar'ı yaptıran Ebu Amir er-Rahib'di. Bu kişi müslümanların Huneyn Savaşı'nda Hevazinoğulları'nı da mağlup ederek Arap Yarımadası'nı tamamen kontrolleri altına alınca oradan kaçıp Kostantiniyye'ye (Bizans Devleti'nin başkenti olan İstanbul'a) gitmiştir. Vakıa Mekke'nin fethedilişi kâfirlerin moralini tamamen çökertmişti. Buna ilaveten Huneyn Savaşı yapıldı, orada da Hevazın ve Sakifoğulları mağlup edildi. Böylece Arap Yarımadası'nda İslâm'a karşı çıkacak güç kalmamıştı. Artık insanlar bölük bölük Allah'ın dinine giriyorlardı. Öyle ki, Rasulullah Rabbi'nin huzuruna varınca bütün Arap Yarımadası İslâm'a boyun eğmiş ve bu dinin gölgesi altında gölgelenmeye başlamıştı. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmaktadır: "Artık bugün sizin için dininizi kemale erdirdim. Üzerinize olan nimetimi tamamladım ve size din olarak islâm'ı seçip ondan razı oldum." (Maide,3) Huneyn Savaşından sonra Ebu Amir er-Rahib Kostantiniyye'ye gitmiş ve Bizans Kralı Kayser'i Arap Yarımadası'na saldırması için kışkırtmış, ayrıca Medine'deki münafıklarla yazışmalar yaparak müslümanlara karşı bir tuzak ve Rasulullah'ı ortadan kaldırmak için bir çare olmak üzere Mescid-i Dırar'ı yapmalarını istemiştir.

Hayret uyandıran nokta şudur: Hz. Muhammed (sav) bizzat bunların içinde yaşıyor, peş peşe zaferler elde ediyor, onlar onun dürüst ve emin biri olduğunu çok iyi biliyorlardı. Ayrıca Rasulullah'a insanları aciz bırakan Kur'ân âyetleri iniyor ve onda çeşitli mucizeler görünüyor. Bu durum tam 23 sene devam ediyor. Bütün bunlara rağmen, Ebu Emir gibi bazı kalbi mühürlenmiş olanlar Rasulullah'a düşmanlık besliyorlar, ona tuzaklar kurmaya ve suikastler yapmaya kalkışıyorlar, tâ ki ondan kurtulmuş olsunlar. Bütün bunlar da gösteriyor ki, bu gibi insanlara hiçbir şey fayda vermez. Çeşitli konuşmalar, deliller getirme, ikna yollarına gitme bir anlam ifade etmez. Çünkü bunlar hakkında yüce Mevlâ:

"Onlar her türlü mucizeyi görseler, yine de ona iman etmezler" buyurmuştur. (Enam, 25)

Bunlar için kılıçtan başka çare kalmamıştır. Bu sebeple yüce Mevlâ Tebük savaşından sonra: "Haram aylar bittiği zaman müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün..." buyurmuştur. Nitekim Arap Yarımadası'ndaki müşriklerin üç seçenekten birini tercih etmekten başka çareleri kalmamıştı. Ya islâm a girecekler ya Arap Yarımadası'nı terk edip gidecekler, yahut da öldürülüp ortadan kaldırılacaklardı. İkrime ve Kab bin Züheyr bin Ebi Sülma kaçma şikkini tercih ettiler. Fakat aziz ve celil olan yüce Allah bunlara hayır dilemişti. İnsanlar bunlar için eman talebinde bulundular. Rasulullah (sav) de bunlara eman verdi. Bunun üzerine bunlar İslâm'a girdiler ve İslâm dinine yardım ettiler, zafer buldular. Allah'a hamd olsun.

Eğri Boyunları Ancak Kılıç Düzeltir

Dediğim gibi bir takım insanlar vardır ki bunlara hiçbir tebliğ fayda vermez. Bunlarla uzun zaman konuşulsa, mütevatir deliller zikredilse, bizzat kendilerine çeşitli mucizeler gösterilse dahi ikna olmazlar. Bunlar düzelme yerine, İslâm'ın yeryüzünde ilk tebliğcisi olan Hz. Muhammed (sav)'i öldürmek için planlar kurmuşlar, onu ortadan kaldırmak için çeşitli hile ve desiselere başvurmuşlardır. Halbuki Rasulullah'a sabah-akşam vahiy iniyor, devamlı semadan kimsenin bilemeyeceği haberler geliyordu. İşte bu gibi insanlara kılıçtan başka hiçbir yol yoktur. Bundan ibret alarak şunu unutmayalım: Herhangi bir İslâmî davet karşısında menfi propagandalar ve çeşitli konuşmalar duyacak olursak bu, garipsenecek bir şey değildir. Çünkü bir takım insanlar adeta fitne, fesat çıkarmak için çalışırlar. Onları şeytan kuşatmıştır. Tüm deliller ve ikna yolları gösterilse de susturulmaları mümkün değildir. Aslında mesele, delillerin ikna edici veya güçlü olması meselesi değildir. Yine asıl mesele davetçinin doğruyu söylemiş olması, davet sahibinin samimi ve doğru söyleyen biri olmasından öte, daveti reddedenlerin ruhen hasta olmalarıdır.

Ruhu hasta olan insanları ancak kılıç düzeltir, kılıç !

Ancak kılıç düzeltir, kılıç!

Bunlar sadece güçten anlarlar, güçten!

Atasözünde söylenildiği gibi: "Eğri boynu ancak kılıç düzeltir. Kes onu, yoluna devam et."

Ey kardeşim! Birilerinin Afgan cihadı aleyhinde konuştuğunu duyarsan bunu garipseme, bunda şaşılacak bir şey yoktur. Çünkü Rasulullah'ın dahi aleyhine konuşmuşlardır. Hatta 23 sene gözleri kamaştıran delilleri ve akılları aciz bırakan âyetleri kendilerine tebliğ ettikten sonra bile... Öyle ki Rasulullah Tebuk savaşından dönmesinden sonra onu yolda öldürmek için pusu kurmuşlardır. Rasulullah ile birlikte gelen develeri ürkütsünler, Rasulullah'ın devesi de ürkün, vadide bir darboğaza düşsün de böylece onu halletsinler. İşte o anda Rasulullah'a vahiy inerek hadiseden haberdar olmuştur. Bunun üzerine Ammar bin Yasir bu münafıkların üzerine müşriklerin develerini salmıştır. Böylece müslümanların develerine hücum etmeyi başaramayınca planları boşa çıkmıştır. Ey davetçi kardeşim! Sen güçlü deliller hazırlayayım ki onları ikna edeyim, bunların ikna olmamaları her halde benim delillerimin zayıf olduğundandır şeklinde bir tasaya düşme. Çünkü mesele delil meselesi değildir. Asıl mesele, ruhların hasta oluşudur. Kalplerin fasid oluşudur, fitratların bozulmasıdır, nefislerin sapıklığıdır. Bu gibi hallere sahip olan insanlar ancak güce boyun eğip, gücün karşısında susarlar. Bu durum her yerde mevcuttur.

Bu sebeple Arap Yarımadası'ndaki kabile başkanları müslüman olmayı kabul etmemişlerdir. Hatta Mekke'deki liderleri dahi. Öyle ki Mekke'nin fethinden sonra bu liderlerden üç kişi bir arada bulunuyorlardı. Bunlar Ebu Süfyan, Abdurrahman bin el-Haris bin Hişam ve Kureyş'in liderlerinden bir üçüncüsü idi. Hatırladığıma göre Haris'in oğlu Abdurrahman o anda şunları söylemiştir: "Haris'i bugün (yani Muhammed'in Mekke'ye girdiği ve Bilal'in Kabe'nin üzerinde ezan okuduğu günü) görmeden önce öldüren Allah'a hamd olsun!" demiştir. Bu üç kişiden biri de şunu söylemiştir: "Kabe'nin üzerine çıkıp ezan okuyacak bu siyah kargadan başka kimse yok mu?"

Bunlar Ebu Süfyan'a: "Bu duruma sen ne dersin?" diye sormuşlar, o da: "Eğer ben konuşursam, şu çakıl taşları konuştuğularımı ona bildirir" demiştir. Ebu Süfyan konuştuğularının Rasulullah'a bildirileceğinden korkmuştur. Fiilen Rasulullah onların yanından geçerken her birine: "Ey filan, niçin şunu söyledin?" diye sormuştur. Ebu Süfyan onlara: "Ben size konuştuğularınızı çakıl taşları ona haber verir dememiş miydim? Artık susun, konuşmayın!" demiştir.

Müşrikler herhangi bir kurtuluş yolu bulamayınca artık müslümanların uğrayacakları bir felâketten imdat bekliyorlardı. Müslümanların savaşlarda aldıkları zayıflatılardan dolayı seviniyor, iğneli dilleri ile onları eleştiriyorlardı. Müşrikler için çare kalmamıştı. Çünkü o zamanda pulculuğun başkenti olan Mekke müslümanların eline geçmiş ve Allah Teala orayı inşaallah kıyamet gününe kadar "tevhid" inancının başkenti kılmıştı. Nitekim bu hususta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Şüphesiz ki şeytan bu topraklarınızda artık kendisine ibadet edilmekten ümidini kesmiştir. Fakat o kendisine ibadet edilmenin dışındaki saptırmalarla razı olma mecburiyetinde kalmıştır." (Bkz. Müsned-i İmanî Ahmed, c. II, sh. 354, 384, c. IV, sh. 126) Yani bu topraklarda bir insan diğerini öldürerek veya hırsızlık yaparak yahut zina işleyerek günah işlemiş olabilir ve şeytan da bu tür saptırmalarla yetinmek mecburiyetinde kalmıştır. Çünkü artık bu topraklarda Allah'a ortak koşulma işi sona ermiştir. Hülâsa Mekke fethedilmiş, Rasulullah orada yaşayan insanlara: "Haydi gidin, sizler bundan sonra serbestsiniz" demiştir. Fakat kalplerinde iman karar kılmayan insanlar müslümanlar için fırsatlar beklemişlerdir. Nitekim müslümanlar Huneyn Savaşı'nın ilk hamlesinde mağlubiyet hissedince, Mekke'li liderlerden Ebu Süfyan kaçarak şunları söylemiştir: "Allah'a yemin olsun ki sizin mağlubiyetiniz denize kadar uzanır. Artık bitmez." Yine serbest bırakılan liderlerden Kelede bin Hanbel ise şöyle demiştir: "Şu an büyü bozuldu."

Görüldüğü gibi özellikle liderlik havasına kapılanlar ancak kılıç korkusu ile İslâm'a boyun eğler. Bunun başka yolu yoktur. İşte herkesin rızasını kazanarak, hatır ve gönüllerini alarak İslâm devletini kurmak isteyenler, bu hakikati çok iyi kavramalıdır. "Hep birlikte Allah'ın ipine sarılın" ayetini söyleyerek insanları bir araya getirip vahdeti sağlayacaklarını zannedenler tamamen hayallere kapılmışlardır. Kur'ân-ı Kerim bir bütündür. Hem bu söylenilecektir, hem de düşmana karşı imkânlar ölçüsünde güç ve kuvvet hazırlanacaktır. Hem de kâfir ve münafıklara karşı kılıç ve dille savaş açılacaktır. İşte o zaman zafer gelir ve insanlar birlikte Allah'ın ipine sarılmış olurlar.

Çünkü tevhid inancının beşiği ve ilk yurdu olan Arap Yarımadası ancak kılıçla bir araya gelerek, tevhidi kabullenmiştir. Ne Allah Rasulü (sav)'in ne de Kral Abdülaziz'in eliyle olmuştur. Bilakis kılıçla, güçle boyun eğmiştir. Kılıcsız boyun eğmemiştir. Bu sebeple 18 milyonluk Afgan mücahidlerinden birleşmelerini, bir devlet kurmalarını ve başkan seçmelerini isteyerek: "Toptan Allah'ın ipine sarılın", "Müslüman müslümanın kardeşidir" "Allah'ın eli cemaat üzerinedir" gibi nasihatlerde bulunanlar, bu nasihatlerin ancak seçkin ve belirli bir gruba fayda vereceğini bilmelidirler. Çünkü bu halkın içerisinde münafık olanlar, deccal olanlar, Amerika ile işbirliği içerisinde bulunanlar, cihad ticareti yapanlar vardır. Daha sonra biraz yardım toplamış bir Arap geliyor, üç gün Peşaver'de Intercontinental Hotel'de kalıyor ve mücahid grupların komutanlarına haber göndererek: "Ey kardeşlerim birleşin, vahdeti oluşturun, içinizden birini başkan seçin" demekteler. Bu şekilde vahdetin kurulması mümkün

değildir. Vahdet, kuvvetli örgütlenmiş merkezî bir yönetimin kurulmasından sonra gerçekleşir. Mü'minlerin itaat ederek boyun eğecekleri yönetim ancak o zaman olur. Bu olmaksızın vahdet düşünülemez. Makul da olamaz.

İşte bu sebeptir ki hiçbir ittifak ya da vahdetin başarıya ulaşması mümkün değildir. Çünkü bir çok gruplar, cihad ticareti yapmak için ortaya çıkmışlardır. Kabil yönetimi ile ilişki içerisinde olan gruplar vardır. Silah taşıyan ve KGB'ye bağlı olanlar vardır. Bu insanların vahdeti kabul etmesi; merkezî yönetime ve bir imama boyun eğmesi ancak kılıçla mümkündür. Kaleşnikofla mümkündür. İşte böyle bir vahdeti sağladıktan sonra tefrika çıkartan artık ortadan kaldırılır. Kim olursa olsun ona karşı hoşgörülü olunamaz. Bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Sizin sevk ve idareniz tek bir adamda toplandıktan sonra kim ortaya çıkar da müslümanların cemaatini bölmek isterse, kim olursa olsun onu öldürün." (Müslim k. İmare. bab: 59, 60; Ehu Davud, K. Sünne, bab: 27)

İşte bu nedendir ki Hz. Ömer (ra) yaralandığında cennetle müjdelenen on kişiden altısına haber gönderiyor ve onlara:

"Toplanınız ve kendi aranızdan birini seçiniz. Bundan sonra her kim muhalefet ederse, onun başını vurunuz," diyordu. Hz. Ömer, Hz. Ali ve Hz. Osman (r.anhuma)'yı çağırıp; "Ey Ali, senin Rasulullah'ın damadı, amcasının oğlu ve vahiy katibi olman sakın seni gururlandırmasın. Senden başkası seçilecek olursa ona boyun eğ. Aksi taktirde karşında kılıcı bulursun" demişti. Hz. Osman'a ise: "Senin zünnureyn olman seni gururlandırmasın. Senden başkası seçilecek olursa ona boyun eğ. Aksi taktirde karşında kılıcı bulursun."

İşte İslâm ümmetinin akıbeti bu şekilde teminat altına alınmaktadır. Bu ümmet birleştikten sonra onu bölen Rasulullah'ın damadı ve sahabe-i kiramın eşrafından olan Hz. Ali de olsa ve yine Rasulullah'ın damadı, edepte numune-i imtisal olsa o dahi öldürülür. En azından İslâm devletinden sürgün edilip, müşriklerin içinde yaşamaya mecbur bırakılır. İslâm devletinde yaşayan her ferдин müminlerin emirine boyun eğmeleri hoşuna gitse de, gitmese de ona biat etmesi gerekmektedir. Bir devlette ancak bir amir olur. İki amir olduğu taktirde meseleler çatallaşır, tefrikalar ortaya çıkar. İnsanları sevk ve idare etmede fitne ve fesad başgösterir. İşte bu nedenle kâinatın nizam ve intizamı değişmez bir haldedir, istikrarlıdır. Ona koyulan ilâhî kanunlar, asla farklılık arz etmemektedir. Çünkü onu sevk ve idare eden yüce Mevlâ tektir. Biz onu kendisine ortak koşanlardan tenzih ederiz.

Yeryüzünde de şayet birden çok yönetici olursa, yeryüzü fesada uğrar. Çünkü bir takım insanlar, kendi otoritelerini sağlamayı ve emirlerinin uygulanmasını isteyecekler, diğer insanlar da yine kendi otoritelerini sağlamak ve emirlerini uygulamak isteyeceklerdir. Böylece aralarında anlaşmazlık, fesat ve bozgunculuk baş gösterecektir. İnsanların kurtuluş ve mutluluğa ermeleri ancak tek emir ile yönetilmeleri halinde mümkün olur.

Ey kardeşim! Bütün bunları dinledikten sonra gelip bana: "Afganlılar birleşmiş durumda mı, yoksa ayrı mı?" sorusunu sorma. Ben sana söyleyeyim. Onlar bir değiller ve birleşemezler de. Birleşmeleri de imkânsız gibi. Çünkü birleşmeleri ancak merkezî bir otoritenin hakimiyeti altında söz konusu olabilir. Böyle bir otorite ise henüz mevcut değildir. İnsanlar zora boyun eğler, vaaz u nasihatlarla, hutbe ve sohbetlerle boyun eğmezler. Bu tür şeylerle nefsini islâh edenler hakka teslim olurlar. Fakat sapık zihniyete sahip olanlar, fitne ve fesat yuvalarında adeta sivrisinek gibi beslenenler, mümkün değil kuvvetsiz bir araya gelipde hakka boyun eğsinler. Nasıl ki sivrisinek çöplerde ve bataklıklarda yumurtlar ve çoğalır, habis zihniyetlere sahip olan insanlar da bu tür yerlerde çoğalır giderler.

Bineanaleyh bu bataklıklar kurutulmadıkça, bu çöpler temizlenmedikçe insanları sokan haşeratları sona erdirmek mümkün olmadığı gibi bir kısım kötü niyetli ve bozuk zihniyetli insanları da kılıç zoru ile hakka boyun eğdirmedikçe vahdeti tahakkuk ettirmek mümkün olmaz. Güç gerekir güç ! Fakat ben size şunu müjdeleyeyim ki Allah'a hamd olsun, cihad devam ediyor, başarıdan başarıya ulaşıyor.

Afganlılar uzun seneler boyunca üç defa İngilizler'le savaşmış, üçünde de İngilizler'i yenmişlerdir. 1838'den 1842'ye kadar ve 1878'den 1919'a kadar İngilizler'le savaşmış ve onları yenmişlerdir. İngilizler, Afganlılar'ın istiklâlini kabul etmek zorunda kalmışlardır. Afganlılar o zamanlar da yüzlerce kabileden meydana geliyorlardı. Allah'a hamd olsun ki şu an yedi kabile olarak toplanmışlardır. Yani yedi grup. Bunların vahdet oluşturması mümkün değildir. Ancak kuvvet ve otorite ile mümkün olur. Şayet yeryüzünde herhangi bir kimseye kuvvet kullanmaksızın devlet kurmak mümkün olsa idi, bu, efendilerin ilki ve sonuncusu Muhammed (sav)'e nasip olurdu. Halbuki Arap Yarımadası Allah Rasulüne (sav) ancak küfrün başı ezilip, güçleri kırıldıktan ve kanlar döküldükten sonra boyun eğmiştir. Halk dilinde: "Camışa vur,buzağı kendiliğinden yürür" derler. Küfrün liderleri vurulduktan sonra yavruları kendiliklerinden bölük bölük Allah'ın dinine girmeye başlamışlardır. Ve bunlar inşaallah yavru değil, arslanlar olmuşlardır.

Hülâsa Mescid-i Dırar diye adlandırılan bu tefrika mescidi hakkında Allah Rasulü (sav)'e vahiy inmiş ve münafıkların inşa ettiği bu mescidin içerisinde namaz kılmaması bildirilmişti.

Maliki mezhebine mensup olan âlimler bu âyet-i kerimeden hüküm çıkararak şunu söylemişlerdir: "Müslümanlara zarar vermek için inşa edilen mescitler Mescid-i Dırar'dır. Orada namaz kılınması caiz değildir." Örneğin müslüman gençler bir mescit yapıp orada toplanmaktalar. Devlet bunu bildiği için geliyor ve müslümanların toplandığı mescidin karşısına başka bir mescit inşa ediyor, İmam olarak da istihbarattan birini görevlendiriyor. İmam o mescidin içinde fesat yaymaya başlıyor. İşte bu tür mescitlerde namaz kılmak caiz olmadığı gibi bu gibi imamların arkasında namaz kılmakda sahih değildir. Çünkü bu mescitler, manen cehennem uçurumunun kenarına yapılmış mescitlerdir. Fitne-fesat yayma, müminleri bölük-pörçük etme amacı ile kurulmuş mescitlerdir. Yüce Mevlâ işte bu tür mescitlere işaretle: "Zarar vermek, inkâr etmek, mü'minlerin arasını ayırmak ve daha evvel Allah'a ve Peygamberi'ne karşı savaşanlara gözetleme yeri yapmak için bir mescit yapanlar: "Biz sadece iyilik yapmak istiyorduk" diye yemin ederler. Allah da şahittir ki bunlar yalancıdır" (Tevbe, 107) buyurmuştur.

İslâmî merkezler de bu şekildedir. Başarılı ve gelişen bir İslâmî merkez olduğu zaman başka birileri zalimce, düşmanca veya o müslümanları kışkırttığından çalışan ve başarılı olan İslâmî merkezin dışında, başka bir merkez kurarak ve müslümanları oraya çekerek harekete geçecek olursa, böyle bir merkeze gitmek caiz değildir. Çünkü o Mescid-i Dırar hükmündedir.

Aynı şekilde bir bölgede ya da kentte, Allah'tan korkan ve iyiliği emreden, ilmi ve takvasıyla insanlara örnek olan bir imam bulunduğu halde, başka birisinin o mescide gelip dedikodu çıkarması, bu salih zat bir söz söylediğinde sırf ona itiraz etmek için: "Fılan da şöyle söylüyor, şu alim de böyle diyor" şeklinde itirazda bulunacak olursa, işte bu gibi insanları müslümanlara ait olan mescitlerden uzaklaştırmak gerekir. İlk önce kendisine nasihat edilir, eğer düzelmez ise sert bakışlarla uyarılır, yine de düzelmez ise sille tokatla uzaklaştırılır. Anlıyor musunuz! Çünkü bu adam teşvik için değil tahrip için gelmiştir. Bunun işi Mescid-i Dırar'da

yapılmak istenen işlere benzemektedir. Kendisi ise Mescid-i Dırar gibidir.

Hasan el-Benna'nın Davet Üslûbu

Bu hususta merhum üstad Hasan el-Benna aşağıda zikredilen tavrı kendisine prensip edinmiştir:

Hasan el-Benna Mısır'ın İsmailiye kentinde öğretmenlik yapıyordu. O Kahire Üniversitesi Daru'1-Ulûm Fakültesi'nin birincisi idi.

Bu fakültenin sekreteri bana şunları anlattı: İmtihan sonuçlarını gören bir öğrenci gelip Benna'ya:

"Ya Şeyh Hasan! Sen filan dersten ikmale kalmışsın" dedi. Bunun üzerine Benna Allah'a secdeye kapandı. Talebe ona:

"Ben sana ikmale kalmışsın diyorum, sen Allah'a şükür secdesi yapıyorsun. Bu nasıl şey?" Benna:

"Biz sevindiğimiz anda da sıkıntılı hallerde de Allah'a şükrederiz" cevabını verdi. Bunun üzerine o öğrenci:

"Ya Şeyh Hasan seni müjdeliyorum, Daru'1-Ulûm Fakültesi'nde birinci olmuşsun" dedi. Tekrar Benna Allah'a secdeye kapandı.

Benna, üniversiteden mezun olduktan sonra Milli Eğitim'de vazife almaya gitti. Tarih 1927 idi. Milli Eğitim Bakanı Benna'ya

İngilizler gibi resmi elbise giymesini şart koştu. Benna ona:

"Ben bu elbiseleri giymem, bu kâfirlerin elbiseleri" dedi. Milli Eğitim Bakanı:

"Bizim okullara ancak İngiliz kıyafeti giyenler girebiliyorlar" cevabını verdi. Benna ise ona:

"Hasan el-Benna ise ancak İslâm kıyafeti ile girecektir" dedi. Milli Eğitim Bakanı ile yeni mezun olan bu talebe arasında tartışma bu şekilde devam etti. Tabii ki Benna, okuduğu fakültenin birincisi idi. Bu sebeple Milli Eğitim Bakanı ona İslâmî kıyafeti ile vazife verme mecburiyetinde kaldı. Benna sarık ve cübbesi ile öğretmen oldu. Fakat Milli Eğitim Bakanı onu tersinden ödüllendirerek fakültesinin birincisi olduğu halde onu ilkokul öğretmeni yaptı. Benna bu vazifeyi üstlenip İngilizler'in tamamen hakimiyeti altında bulunan İsmailiye şehrine gitti. Çünkü İsmailiye'nin bütün halkı Süveyş Kanalı Şirketi'nde çalışan işçilerdi. Süveyş Kanalı ise İngiliz firmasının elinde idi. Burada çalışan insanlar adeta yeyip içen ve günlük hayatını sürdürmekten başka bir şey düşünmeyen akılsız hayvanlar gibiydi.

"Gündüzleri merkeb geceleri de leş gibi yaratıklardı." Bu gibi insanları Peygamber Efendimiz (sav) şu hadis-i şerifi ile ne güzel vasıflandırmıştır:

"Şüphesiz ki Allah böbürleneni, kendisini büyük göreni sevmez. Bunlar gündüzleri eşek, geceleri ise leş gibidirler. Dünya işlerini bilirler, fakat ahirete ait durumlardan cahildirler."

(Bkz. Ebu Davud, Ki t. Edeb, bab: 3, sahife. 1690)

Hasılı bu gibi insanlar gündüz boyunca adeta merkeb gibi çalışırlar, geceleyin ise başlarını torbaya sokar bir daha çıkarmamak üzere uyurlar. İşte Şeyh Hasan el-Benna bu gibi insanların meydana getirdikleri toplumu ve manzarayı bizzat gözü ile görmüştür.

Öyle ki camilerde gençlerden hiçbir kimse yok. Sadece körler, topallar, yaşlılar var. Bazısı oturarak namaz kılıyor, diğeri duvara dayanarak rükua gidiyor. Kahveye gidiyor, orada hayaletlere benzeyen insanlar görüyor. Sabahtan ikindiye kadar İngiliz şirketlerinde çalışıyorlar, ondan sonra da gecenin yarısına kadar kahvehanelerde kâğıt oynayarak vakitlerini öldürüyorlar.

Merhum Benna bunların yanına gidip oturuyor, kendisi de bir çay isteyip içiyordu. O burada yaşayan insanların psikolojilerini çok iyi kavramıştı. Onların bir takım hikâyeler dinlemekten zevk aldıklarını biliyordu ve onlara: "Ne dersiniz, ben sizlere "Gevşek Dügme" hikâyesini anlatayım mı?" diyor ve onlara Ebu Zeyd'in kıssasını, Sinek Hikayesi'ni, Çözölmüş Dügme hikâyelerini anlatıyordu.

Akşam namazı geldiğinde ise durum çok ciddileşiyordu. Merhum Benna onlara: "Müsaade ederseniz ben gidip namazı kılıp geleyim." Onlar da: "Buyur efendim, buyur üstad" diyorlardı. O gidip namazı kılıyor, tekrar dönüp onlara benzeri hikâyeleri anlatıyordu.

Beş gün, on gün derken bunu dinleyen insanlar: "Niçin biz burada bekliyoruz da hoca ile birlikte camiye gidip namaz kılmıyoruz ve beraberce dönüp hikâyeleri dinlemiyoruz?" demeye başlıyorlardı. Böylece Benna devamlı kahveden insanları camiye çekiyor ve onları eğitmeyi başarıyordu. Öyle ki Benna tesis ettiği hareketin en seçkin elemanlarını kahvelerden toplamıştı.

Meselâ Yusuf Talat bisiklet tamircisi idi. Bu zat her gün Mısır parası ile üç kuruş kazanıyordu. Sonra ne oldu biliyor musunuz?

Süveyş Kanalı'nda İngilizler'e karşı savaşta müslümanların ordu komutanı ve 1948'deki Filistin Cihadı'nda yine müslümanların komutanı idi. Halbuki asıl mesleği bisiklet tamirciliği idi.

Hasan el-Benna, mescitte ders halkalarını genişletmeye ve gençleri mescide toplamaya başladığında, mescidin imamı Hasan el-

Benna ile liderlik yarışına girer. Çünkü mescit tıklım tıklım dolmuştur. Daha önceden ise mescitte körler, topallar, sakatlar ve yaşlılardan başka hiçbir kimse yoktu. Şu anda ise mescit gençlerle dolmuştu. Ömrünün baharında iken Süveyş Kanalı'nda çalışan gençlerdir bunlar. Mescidin imamı Hasan el-Benna'ya kin beslemeye ve ona muhalefet etmeye, kıskanmaya, aleyhinde konuşmaya başlar. Hasan el-Benna mescitte Peygamberlerin sabrından, onların kavimlerine olan davet ve mücadelelerinden bahsetmektedir. Bir defasında İbrahim (as)'ın hayatını anlatmaya başlar. Mescitteki otoritesinin elinden alındığını hisseden ve kendisini adeta cumhurbaşkanı gibi kabul eden imam efendi Hasan el-Benna'ya:

"Peki Hz. İbrahim'in babasının adı ne?" diye sorar. Hasan el Benna:

"Müfessirler İbrahim'in babasının adı hakkında farklı görüşler belirtmişlerdir. Bazıları İbrahim (as)'ın babasının adının Azer olduğunu, diğerleri ise onun adının Tareh olduğunu söylemişlerdir" der. Mescidin imamı:

"Tareh değil Taruh'tur" diye Hasan el-Benna'nın ifadesini düzeltir. Bununla Hasan el-Benna'nın hata yaptığını ve kendisinin daha bilgili olduğunu ispatlamak ister. Hasan el-Benna hocadan kurtulamayacağını anlar ve en iyisi hocayı evime davet etmektir, der.

Hocayı evine davet eder, ona etli yemekler ikram eder, meyvalar sunar ve daha sonra hocayı kitaplığına götürerek kitaplığından ona kitaplar hediye eder. O günden sonra hoca ile arası düzelir ve sorunları halledilmiş olur. İşte bu sebeple bazen Mescid-i

Dırar canlı bir kişi olarak karşımıza çıkar.

Ben Filistin'de çarşaf giyen bir kız görmedim. Özellikle okumuş bir kızın çarşafı olması mümkün değil! Bizler başının yarısını

adeta bir mendille örtmüş tahsilli bir kız gördüğümüzde: "Acaba bu kız kimlerden?" diye soruyor ve bunu seçkin biri kabul ediyorduk. Çünkü saçının yarısını kapatmıştı. Şayet bu çarşaf giymiş olsaydı büyük velilerden sayılacaktı. Fakat bu mümkün değildi.

Bizi eğiten hocalarımızdan bir tanesini hatırlıyorum. Kardeşinin kızını liseye göndermişti. Elbisesi bacağının yarısındaydı. Halbuki o okula giden talebelerin dizlerine kadar uzanmış oluyordu. Tabii liseye giden kızlar çorap bile giymiyorlardı. Bu kızcağız

entarisini biraz uzattı, ayrıca ayaklarına da çorap giydi. Bu nedenle Cenin kentinde lise öğrencisi kızların eğlenceleri olmuştu. Her gün okulun müdürü olan domuz kadın, bu kızı sabahtan öğlene kadar güneşin altında tutuyordu. Suçu ise uzun giymekti. İşte durum bu safhaya varınca bizi eğiten hocamız bu kadını tehdit etti ve dedi ki: "Ben onu mahkemeye vereceğim ve Milli Eğitim Bakanlığı'na şikayet edeceğim." Bunun üzerine kadın korktu ve kızı serbest bıraktı.

Bugün ise sizler büyük bir nimet içerisindesiniz. Arap Yarımadası bu fesadı görmemiştir. Kuveyt ise bu çılgın hayatı yaşamıştır. Çünkü Kuveyt, Hasan Eyyub iktidara gelmeden önce acı bir çılgınlık içinde idi. Sanki bir çöp yığınıydı. Yani o derece cahiliyete batmışlardı ki, manevi yönden çerçöp içinde yüzüyor gibiydiler. Kuveytli bir kız entarisini ya dizinin üstünden ya da dizine kadar uzatıyordu ve buna da mini etek deyip: "Ne yapalım çağımız bunu icab ettiriyor" diyorlardı. Fakat Şeyh Hasan Eyyub gelince durmadan bantlar doldurdu, evlere göndertti, mescitlerden birinde karar kıldı, insanlar devamlı gelip ondan meselelerini öğreniyorlardı. Böylece aile ve evlere İslâm girdi, hidayete yöneldiler. Ne yazık ki Kuveyt'te İslâmî akım devreye girince bu defa ona: "Yeter ey Hasan Eyyub, haydi, Allah işini kolaylaştırsın" dediler.

Bu defa Hasan Eyyub Suudi Arabistan'a gitti. Üniversitede görev aldı. Cidde'de çalıştı. Gece gündüz kız peşinde koşan gençlerle ilgilendi. Kötülükten başka, fuhuştan başka, eğlenceden başka hiçbir düşünceleri olmayan, işleri güçleri bulunmayan gençlerle ilgilendi. Üstad Hasan Eyyub'un vesilesi ile binlerce genç onun bulunduğu camilere gelmeye, sohbetlerinde bulunmaya ve vaaz kasetlerini dinlemeye başladılar. Cidde halkının çoğunluğu zengin tüccarlardan meydana gelmektedir. Bunlar Üstad Hasan Eyyub'un camiine gitmeye başladılar. Fıtratlarını bozmuş ve sapıtmış kimseler ise: "Hasan Eyyub'un yolunu kesiniz, Kuveyt'ten çıkartıldığı gibi onu buradan çıkartınız, kovunuz" demeye başladılar. Alimlerden birisi: "Üstad Hasan Eyyub'u neden çıkartmak istiyorsunuz? O, iyiliği emredip kötülükten sakındıran İslâm davetçilerinden biridir" derken diğer bir âlim: "Neden Hasan Eyyub'un camisi doluyor da bizim derslerimize hiç kimse gelmiyor? Vallahi Hasan Eyyub bu şehirde kalmayacaktır" diyordu. Bunun için de Allah adına yemin ediyordu... Yemin ederek bu sözü söyleyen âlim Mescid-i Dırar hükmündedir. Bu âlimin bizzat kendisi Mescid-i Dırar'dır.

Hasan Eyyub'un eski kitaplarını araştırmaya başladılar ve Tebsitü'l-Akaidi'l-İslâmîye isimli kitabında bir cümlesini buldular ve bu cümleyi alarak Suud Müftüsü Bin Baz'a gittiler: "İşte bu Hasan Eyyub'un ifadeleridir, onun akidesi bozuktur" dediler. Üstad Hasan Eyyub'un akidesi nasıl bozuk olabilirdi? Gazeteler Üstad Hasan Eyyub'un aleyhinde yazmaya başladılar. Bir Ebu Turab ez-Zahiri onun inancı hakkında yazmaya, diğer bir Ebu Turab el-Batını yine onun inancı hakkında yazılar yazmaya başladılar. Ebu Turab el-Zahiri, Hasan Eyyub'un inancının bozuk ve sapık olduğunu yazmaya başladı.

Üstad Hasan Eyyub bu insanlara: "Ey cemaat! Gelin bende ne görüyorsanız bana anlatın, akidemde bir bozukluk varsa düzeltin ve sizlerin elinde akidem düzelsin. Şüphesiz ben yüce Allah'a tevbe etmek, sizin elinizde kurtuluşa ermek isterim" dedi.

"Dilerseniz bu kitabı beğenmediğiniz yerleri çıkardıktan sonra basınız. Sizin doğru gördüğünüz inanca göre tashih ettikten sonra yayınlayınız. Daha ne istiyorsunuz?" dedi. Ancak onlar: "Hayır, ittifak ettik... Biz ittifak ettik..." dediler. Ve bir-iki hafta sonra Mısırlı Üstad Hasan Eyyub üniversiteden atıldı. Gerekçe: Akidesinin bozuk olması... Mescid-i Dırar'lar bitmez, ardı arkası gelmez.

Üstad Hasan Eyyub Mısır uyrukludur. Ramazan ayında Suud'da çalışmasını iptal ettiler. Bunun üzerine el-Mescidü'l-Amudi'yi yaptıran zat vb. salih kimseler Suud'da çeşitli yerlere başvurarak bu karardan vazgeçilmesini istediler. Suud yetkilileri başvuranlara: "Tamam, bunun çalışma sözleşmesini iptal etmiyoruz" cevabını verdiler. Hasan Eyyub Mısır'a gitti. Geri döndüğünde ise çalışma sözleşmesinin tekrar iptal edildiğini gördü. Tabii ki Hasan Eyyub Suud'u terk etmek, oturduğu üniversitenin lojmanını bırakmak mecburiyetinde idi. Çocukları üniversitede okuyorlardı. Bu defa Suud yetkililerine: "Peki ben memlekete gitmeden önce niçin bunu bana bildirmediğiniz?" dedi. Bunun üzerine Abdullah Nasif çeşitli bakanlara ve prenslere gitti. Onun gibi diğer salih kimseler de aynı yollara başvurdular. Suud yetkililerine: "Bunu üniversiteden atın, fakat bir mescitte imam yapın, onu Rabıta hesabına çalışan bir memur kabul edin" dediler. Bunun üzerine Hasan Eyyub bir camiye imam oldu ve davetçiler enstitüsünde ders vermeye başladı. Bu enstitüde iş bulamayan işsizler ders okumaktadırlar. Üniversite öğrencileri gibi seçilmiş elemanlar değillerdir. Hasan Eyyub'un bu gibi insanlarla meşgul olmasını reva gördüler. Gelecekte memleketi sevk ve idare edecek kişilerle muhatap olmasını istemediler. Çünkü onun inancını bozuk gördüler. Halbuki Kuveyt'ten Cidde'ye kadar binlerce gencin inancını düzeltmiş ve onların Allah'a yönelmelerine sebep olmuştur.

Hülâsa Dırar Mescidleri bitmez... Sebep ise Hasan Eyyub'u kıskanan hocaefendinin söylediği şu sözdür: "Niçin insanlar Hasan Eyyub'a gidiyorlar da bize gelmiyorlar?" Evet, Hasan Eyyub'un Suud'dan kovulmasına iki gün kala Abdullah Nasif (Allah kendisini hayırlarla mükâfatlandırınsın) araya girdi ve onun Rabıta adına davetçiler enstitüsünde öğretmen olarak kalmasını sağladı. Bu enstitü İslâm âleminin herhangi bir yerinde master yapmaya kabul edilmeyen talebelerden otuz kişi alıp eğitmektedir. Hülâsa Dırar Mescidleri sayılmayacak kadar çoktur...

Bir Başkasına Zarar Veren Herşey Mescid-i Dırar'dır

Dırar kelimesi Peygamber Efendimiz'in şu hadis-i şerifinde zikredilmiştir: "Ne zarar verme vardır, ne de zarara karşılık zarar verme." (Bkz. İbn Mace, Kit. Ahkam, bab: 17; Muvatta İmanı Malik, Kit. Ak-diye, bab: 3 I; Müsned imanı Ahmed c. V, sh. 327.) Şayet bir şey senin için faydalı ve mümin kardeşin için zararlı ise bunu yapman haramdır. Çünkü herhangi bir kimseye zarar verme hakkın yoktur. Şayet bir şeyde ne senin için, ne de mümin kardeşin için bir fayda yoksa yahut da sana fayda vermediği halde mümin kardeşine zarar veriyor ise bunu da yapman haramdır.

Meselâ sen evine atık suların borusunu komşunun evine akıtacak olursan bu dinen caiz değildir. Böyle bir boruyu kapatman gerekir. Çünkü bu komşuna zarar vermektedir.

Yine, herhangi bir mahallede fırın yapar da ondan çıkan dumanla komşulara eziyet edersen böyle bir fırını kapatman gerekir. Çünkü bu sana fayda veriyorsa da, mümin kardeşlerine zarar vermektedir. Halbuki İslâm'da ne zarar verme vardır, ne de zarara karşı zarar verme.

Hülâsa müslümanın diğer müslümanlara zarar vermesi halinde kendisi için mubah olan şeyleri yapması dahi caiz olmaz. Meselâ bazen piyasa fiyatını kırmak maksadı ile sattığın eşyanın fiyatını düşürmen caiz olmaz. Bir hafta boyunca sattığın eşyaları ucuzlatarak yanında yeni dükkan açmış fakir bir komşunu iflasın eşiğine getirmen ve onun kapısına kilit taktırman elbette ki caiz olmaz, haramdır. Sen, her ne kadar bu davranışınla bir takım insanları faydalandırıyor isen de, komşuna zarar verme maksadını taşıdığından bunu yapman caiz değildir.

.Bir müslümanın kendi arazisinde kuyu kazarak komşusuna ait olan kuyunun suyunu oraya çekmesi caiz olmaz. Bu hareket komşuya zarar vermedir. Evinde küçük bir pencere açarak komşunun mahremlerini oradan görünür hale getirmen caiz değildir. Çünkü bu komşuya zarar vermektir. Böyle bir pencereyi derhal kapatman icab eder. Velev ki bu hal senin hürriyetini kısıtlamaya vesile olsun. Meselâ sana gelen havayı kessin. Çünkü Allah katında müslümanların sırlarını açığa vurmamak, temiz hava almaktan daha evlâdır. İnsanların gizliliklerini kapatmak icab etmektedir.

Evet, İslâm'da ne zarar verme vardır, ne de zarara karşı zarar verme. Fakat bugün bütün batılıların felsefesi zarar verme ve zarara karşı zarara uğratma düşüncesi üzerine kurulmuştur. Öyle ki batılıların bütün iktisadî iki yıkıcı ve zarar verici temel üzerine kurulmuştur. Bunlardan biri faiz, diğeri de tekellilik temelidir.

Tekellilikten maksat, belli bir malın sadece bir şirketin inhisarında kalması, onun dışındaki şirketlerin o malı üretme veya satmaya girememesi demektir. Meselâ belli bir şirket altın ticaretini tekeline alır, herhangi bir kimse gelir de altın ticareti yapmaya kalkışacak olursa, onu iflas ettirmek için altın fiyatlarını aşağı çekerler, böylece onu annesinden doğduğuna pişman ederler.

Batı ticareti (kapitalizm) tekellilik ve faiz üzerine kuruludur. Hatta bu sahada o kadar ileri gitmişlerdir ki, sırf fiyatları sabit tutabilmek için belli mahsulleri denize dökerler. Sözelimi Amerikan pirinç, buğday veya Brezilya kahvesi çokça üretilir de fiyatların düşmesine sebep olacak olursa, belli bir miktarını elde tutup, diğerini denize dökerler. Halbuki insanlar Afrika'nın çeşitli yerlerinde mesela Sudan'da açlıktan ölmektedirler. Diğer tarafta ise binlerce ton buğday denizlere dökülmekte. Tâ ki Amerika buğdayın fiyatını korusun. Böyle bir topluluk başkalarına zarar verme felsefesi üzerine kurulan bir topluluktur. Bu toplulukta insanın herhangi bir değeri yoktur. Bu sebeple köpeklerini, baba ve annelerine tercih ederler.

Örneğin bir Amerikalı gece gündüz kendisinden ayırmadığı köpeğini yıkar, temizler, yerine göre banyo ettirir, hastalandığında dünyalar başına yıkılır, öldüğünde adeta yas tutar, köpeği ve kedisi için süpermarketlerden özel yiyecek maddeleri getirir. Köpek ve kedisini özel doktorlara götürür.

Hülâsa herhangi bir insana göstermedikleri özeni köpeklerine gösterirler. Öyle ki bazıları öldükten sonra mallarının köpeklerine intikal edeceğini vasiyet ederler. Eh, cimrinin malı iblisindir...

Gerçekten de bu topluluklar zarar verme ve birbirlerini zarara uğratma topluluklarıdır. İşte bunlar Mescid-i Dırar'da geçen dırar kelimesinin ifade ettiği anlamı fiilen yaşamaktadırlar. Bu itibarla bu topluluklar da Mescid-i Dırar hükmündedir.

Meselâ bakarsın ki bir kadın kocasından boşanmak için dava açar. Sebep ne? Çünkü kocasının horlaması köpeğini rahatsız ediyormuş. Köpeğinin horlamadan rahatsız olması çok ağır bir şey. Bu sebeple kocasından uzak olsun ki, köpeği rahata kavuşsun.

Avrupa'da Hayvanları Koruma Dernekleri bulunmaktadır. Afrika'da ise on binlerce müslümanı bizzat kendileri boğazlamaktadırlar. Hayvanları Koruma Dernekleri'nin bizzat kendileri... Avrupa'da bir kimse eşeğin üzerine fazla yük yüklendiği zaman kıyamet kopar... Gazeteler bunu insanlık suçu imiş gibi ilân ederler... On binlerce kişi Uganda'da, Çad'da, Eritre'de ve diğer yerlerde öldürülürken kılını kımlıdatan bir kimseyi bulamamaklayız.

Daha önce de belirttiğim gibi, 1954 yılında Mısır'da Cumhurbaşkanı Abdunnasır'ın eli ile Müslüman Kardeşler boğazlanıp zindanlara doldurulurken Nablus müftüsü, Hayvanlar Koruma Derneği'ne dilekçe yazarak: "Mısır'daki Müslüman Kardeşler cemaatına hayvan muamelesi yapılması için müdahalede bulunmanızı rica ederim." Sizler hayvanları koruyup esirgeyen insanlarsınız. Farz ediniz ki bu insanlar da hayvanlar, onlara da biraz merhametli davranın" diyordu.

Bir İngiliz, aç bir köpek veya susuz bir eşek gördüğü zaman onun sahibini mahkemeye verip hesap sorduruyor. Ancak aynı İngiliz, Filistin'de silah eğitimi yaparken hedef tahtası yerine Filistinli müslüman gençleri kullanıyor. Bunlar. 20-30 yaşları arasında gençlerdir. Maalesef bu düşünce tarzı İngiliz düşünce tarzına pek de uygundur. İngiliz düşüncesine göre en büyük Rab, İngiltere'dir. Ona ibadet etmesi gerekir. Yine bu tavır Amerika ve Alman düşüncesine de mutabıktır. Çünkü onlara göre Amerika ve Almanya herkesin üstündedir.

Bunlar memleketlerini veya kendilerini putlaştırarak âlemlerin Rabbi olan Allah Teala'nın yerine koymuş ve Allah'a ibadet etme yerine vatanlarına ve kendilerine tapınışlardır.

Âyet-i kerimede müminlerin arasını ayırma maksadı ile Mescid-i Dırar'ın yapıldığı zikredilmektedir. Bu sebeple herhangi bir kimse müslümanları bölmek için yeni bir hizip, yeni bir fırka veya yeni bir grup icat edecek olursa onun hükmü de Mescid-i Dıranki gibidir. Mesela ben Afganistan'daki bazı cihad gruplarını Dırar Mescidleri diye isimlendiriyordum. Çünkü onlar müminleri bölmek için kurulmuş gruplardı. Müminleri bölen her iş ve her davranış mescid-i dıranki ve böyle bir hareketin önüne geçilmeli ve

ortadan kaldırılmalıdır. Çünkü Rasulullah, daha önce izah edildiği gibi dört sahabeyi gönderip Mescid-i Dırarı yıktırıp yaktırmıştır. Aynı zamanda Rasulullah orayı çöplük haline getirmiştir. Hiçbir mescid çöplük haline döndürülür mü? Evet müslümanların birliğine gölge düşürmek için kurulmuşsa onun çöplüğe döndürülmesi gerekir.

Hatta Rasulullah: "Sen o mescitte bir daha asla durma!" ifadesinden ilham alarak Mescid-i Dırar'ın yanından geçen yoldan dahi gitmeyi istemiyordu. Hatta bu Mescid-i Dırar'da namaz kıldıran Mücemmi' b. Cariye'nin Medine'de ilk yapılan Küba Mescidi'ne imam olması için başvurulmuş, Hz. Ömer bu istekte bulunanlara şu cevabı vermiştir: "Hayır! Bundan hayır gelmez. Bu Dırar Mescidi'nin imamı değil miydi?" Bunun üzerine Mücemmi': "Ey müminlerin emiri! Benim hakkımda acele karar verme. Allah'a yemin olsun ki ben orada namaz kıldırdığımda asıl niyetlerinin ne olduğunu bilmiyordum. Eğer bilmiş olsaydım ben onlara orada namaz kıldırmazdım. Çünkü ben Kur'ân okumasını bilen bir gençtim. Onlar ise cahiliyye döneminde yaşları ilerlemiş ihtiyar kimselerdi. Kur'ân okumasını bilmiyorlardı. Ben onlara namaz kıldırmakla günah işleyeceğimi bilmeden namaz kıldırdım ve onların içlerinde ne taşıdıklarını da bilmiyordum" demiştir. Hz. Ömer de bu izahlardan sonra onu mazur görmüş ve onun Mescid-i Küba'da namaz kıldırmasını emretmiştir.

Ezcümle; başkasına zarar veren her şey, başkasına zarar vermek kastıyla yapılan her iş, Mescid-i Dırar hükmündedir ve müminleri tefrikaya sürükleyen her davranış, Mescid-i Dırar hükmündedir. İşte bu nedenledir ki İmam Malik gibi bazı imamlar bir mescitte iki cemaatin yapılamayacağını söylemişlerdir. Birinci cemaat namaz kıldıktan sonra ikinci bir cemaatin yapılması görüşündedirler. Ebu Hanife'nin ve İmam Şafii'nin de bu konuda görüşleri aynıdır. Hanbeliler'e göre ise bir mescitte cemaatin tekrar etmesinin bir mahzuru yoktur.

Âyet-i kerimenin devamında: "Daha önce Allah ve Peygamberi'ne karşı savaşanlara gözetleme yeri hazırlamak için" ifadesi geçmektedir. Allah ve Rasulüne karşı daha önce savaşanlardan maksat Ebu Amir er-Rahib'dir.

Medine'de Ebu Amir ile Rasulullah arasında şöyle bir olay geçmiştir: Ebu Amir Allah'a yalvararak: "Ey Allah'ım! Hangimiz cemaatleri birbirinden ayırıyor ve bölük börçük ediyorsa sen onu tek başına kovulmuş halde garip bir durumda öldür" diye dua ediyordu. Rasulullah da: "Ey Allah'ım! Sen bunu kabul et" diyordu. Fiilen Ebu Amir garip bir halde kovulmuş olarak tek başına Urfa'da öldü.

Ayet-i kerimede: "Ey Muhammedi Bu mescitte asla namaza durma. Şüphesiz ki başlangıcından itibaren takva üzere kurulan bu mescitte namaz kılman daha hayırlıdır. O mescitte temizlenmeyi seven adamlar vardır. Allah kendilerini temizleyenleri sever" (Tevbe, 108) buyurulmaktadır. Bu âyette geçen ve ilk yapılışında takva temeli üzerine kurulduğu beyan edilen mescitten hangi mescidin kastedildiği hususunda müfessirler arasında ihtilâf vardır. Bazılarına göre bu mescit, Mescid-i Küba, diğerlerine göre Mescid-i Nebevi'dir. Sahabe ve tabiînlerden her iki görüşü de ileri süren zatlar mevcuttur. Bu mescitten maksadın Küba Mescidi olduğunu söyleyenler arasında Abdullah bin Abbas, Dahhak, Hasan el-Basri, Abdullah bin Ömer, Sayyid b. Müseyyeb ve bir rivayete göre İmam Malik vardır. Bunlara göre, yapıldığı ilk günden itibaren takva temeli üzerine kurulan mescitten maksat Rasulullah'ın Medine'de ilk namaz kıldığı Küba Mescidi'dir. Çünkü Rasulullah Medine'ye ilk vardığında Amr İbn Avfoğulları'nın bulunduğu yerde Küba Mescidi'ni yapmıştır. Bu da Rasulullah'ın mescidinden önce yapılmıştır.

Ancak Tirmizi'nin Ebu Said el-Hudri'den rivayet ettiği bir hadise göre bu âyette zikredilen ve ilk yapılışından itibaren takva temeli üzerine kurulduğu beyan edilen mescit hakkında iki kimse tartışmıştır. Birisi bu mescidin Küba Mescidi olduğunu, diğeri ise Mescid-i Nebevi olduğunu söylemiştir. Bunun üzerine Rasulullah âyette geçen bu mescitten maksat: "Benim şu mescidimdir" demiştir. Sahih olan bu hadis-i şerife göre ilk yapıldığı günden itibaren takva üzerine tesis edilen mescitten maksat Medine'deki Rasulullah'ın mescididir.

İmam Kurtubi, birinci görüşün âyet-i kerimenin sibakına daha uygun olduğunu söylemiştir. Çünkü âyette: "O mescitte temizlenmeyi isteyen erkekler vardır. Allah temizlenmek isteyenleri sever" buyurulmaktadır. Rasulullah (sav)'den de şu an sahihlik derecesini bilemediğim bir hadis rivayet edilmiştir. Rasulullah buyurmuştur ki: "Ey Küba halkı! Görüyorum ki Allah Teala sizi övüyor ve sizin hakkınızda "Orada temizlenmeyi isteyen erkekler vardır, Allah temizlenmek isteyenleri sever" buyurmaktadır. Onlar da demişlerdir ki: "Bizler tuvalete gittikten sonra kendimizi temizlerken taşlarla temizlendikten sonra Arkasından su ile taharet alıyorduk. Bu sebeple yüce Mevlâ bizi temizlenmeyi isteyenler diye vasıflandırdı."

Aslında su ile taharet alma farz değil, müstehaptır. Şayet taharetlenmek isteyen kimsenin yanında özel kağıt veya taş bulunursa bunlar taharet almak için yeterlidir, su olsa dahi bunlar kâfidir. Ancak su ile taharet etme daha efdaldır ve sünnettir. Çünkü asıl olan necasetin ön ve arkadan giderilmesidir. Bu ise taş vb. şeylerle tamamen giderilmese dahi meşru miktarda giderilmiş olur. Çünkü taşla taharetlenmede ne kadar olsa necasetten iz kalmış olabilir. Fakat aziz ve celil olan Allah bizlere bir kolaylık olsun diye taşla taharetlenmemizi de caiz kılmıştır. Bunu bize bizzat Rasulullah pratiği ile öğretmiştir. Anlıyor musunuz? Bir insan üç taşla veya bir kâğıt parçası ile taharet edecek olsa ve görünen necasetin giderildiği kanaatine varırsa bu onun için yeterlidir. Buna ilaveten su ile taharet alırsa bu müstehaptır.

İmam Malik'e göre üzerinde necaset bulunan bir elbise ile namaz kılan kimse, vakit çıkmazdan önce onu fark ettiği taktirde namazını iade eder. Ancak vakit çıktıktan sonra ise necaset bulunan elbise ile kılmış olduğu namazı iade etmesi gerekmez. Örneğin elbiseniz uzundur ve tuvalete girdiniz. Elbisenize tuvaletteki bir pislik bulaştı, fakat siz bunun farkına varamadınız. O elbise ile ikinci ve akşam namazını kıldınız. İmam Malik'in dışındaki fıkıh âlimlerine göre necaset bulunan elbise ile kılmış olduğunuz ikinci ve akşam namazlarını iade etmeniz gerekir. Ancak İmam Malik'ten nakledilen bir rivayete göre ikinci ve akşam namazını iade etmeniz gerekmez. Diğer bir rivayete göre ise sadece Akşam namazının vakti çıkmamış ise, iade edilmesi gerekir. Hanefi âlimleri ise: "Elbisede bulunan necaset şayet katı necislerden olup bir dirhem miktarını aşmamışsa bir mahzuru yoktur" demişlerdir. Hanefiler bu görüşlerini taşla temizlenmeye kıyas ederek delillendirmişlerdir. Yani taşla temizlenildiğinde necasetlerin tamamen gilmesi mümkün değildir. Bu nedenle bir dinar altın miktarı kadar olan necaset muaf tutulmuştur. Bu bakımdan Hanefi âlimleri: "Elbisenin üzerinde bulunan idrar damlaları bir dinar altın miktarına veya avuç içi (ayası) kadar olan bir bölüme ulaşmıyor ise kılınan namaz caizdir" demişlerdir. Bir dinar miktarındaki büyük abdest necaseti, muaf tutulmuştur. İdrar da ise bir dirhem hacmindeki miktar muaf tutulmuştur. Elbiseinde bir dirhem miktarında ya da daha az necaset bulunduğunu bildiğin halde veya bilmediğin halde kılmış olduğun namaz sahihtir ve bu necaset miktarı muaftır. Bu Hanefi mezhebine göredir. Şafii ve Hanbali mezhebine göre ise necasetten hiçbir miktar muaf tutulamaz. Üzerinizde bir nokta kadar dahi olsa, idrar bulunduğu taktirde namazınız batıl olur, iadesi gerekir. Üzerinizde necaset bulunduğunu bilip bilmemeniz veya unutmuş olup

olmamanız fark etmez. Necasetten bir nokta dahi bulunduğu taktirde namazınızı iade etmeniz farzdır. Hanbeli mezhebine göre, bir kimse üzerinde necaset bulunduğunu bilmiyor veya unutmuş ve o elbisesi ile namaz kılmış ise, kılmış olduğu namazı iade etmesi gerekmez. Şafii mezhebine göre ise, elbisenin üzerinde necaset bulunduğu zaman aslolan hadiseyi en yakın zamana bağlamaktır. Bu sebep en son ihtiyaç giderdiği zamanın vakti esas alınarak namazı iade etmesi gerekir. Yani en son tuvalete gittiği zamanı dikkate alarak ondan sonraki namazlarını iade etmesi gerekir.

"Binasını Allah korkusu ve rızası üzerine kuran kimse mi daha hayırlıdır, yoksa binasını dipten çürümüş, yıkılmaya yüz tutmuş bir yar kenarına kurup da onunla birlikte kendisi de cehennem ateşine yuvarlanan kimse mi?" (Tevbe, 109) Yapılan bu mescit gerçekten cehennem ateşine yuvarlamıştır. Bazılarına göre ise burada cehenneme yuvarlanması mecazi bir ifadedir. Yani bu mescit adeta cehennemde yanmış gibi dünyada iken yakılmıştır, demektir. Nitekim Karia Sûresi'nde de mecazi bir ifade kullanılarak: "Amel defteri hafif gelenin annesi uçurumdur" denilmiştir. Uçurum, kişinin gerçek annesi olmadığına göre buradaki anne mecazi anlamda kullanılmıştır ve "sığınacağı yer" demektir. Hülâsa bir kısım âlimlere göre buradaki cehenneme uçmaktan maksat gerçek anlamdır. Bu hususta Cabir bin Abdullah diyor ki: "Ben bu mescidin içinden dumanların çıktığını gördüm. Asım b. Ebi Nücut da Zırr bin Hubeyş'in Abdullah bin Mes'ud'dan şunu söylediğini rivayet etmiştir: "Abdullah bin Mes'ud: "Cehennem yeryüzünde bulunmaktadır" demiştir. Çünkü bu âyet-i kerimede Mescid-i Dırar'ın yıkılıp cehenneme gittiği zikredilmiştir. Yani Abdullah bin Mes'ud bu âyete dayanarak böyle bir kanaate varmıştır.

113 - 116. AYETLERİN TEFSİRİ

113-O çalgın ateşlikler oldukları açıkça ortaya çıktıktan sonra akrabaları dahi olsalar, müşriklere Peygamberinde mü'minlerin de mağfiret dilemeleri olur şey değildir.

114-İbrahim'in babası için af dilemesi ise, sadece ona verdiği bir sözü yerine getirmesi içindir. Fakat babasının, Allah'ın düşmanı olduğu ortaya çıkınca İbrahim, ondan uzaklaştı. Şüphesiz ki, İbrahim çok niyaz eden ve çok halim selim bir insandı.

115-Allah, bir kavmi hidayete erdirdikten sonra o kavme,kaçınmaları gereken şeyleri açıklamadıkça onları saptıracak değildir. Şüphesiz ki Allah, her şeyi bilendir.

116-Şüphesiz ki, göklerin ve yerin mülkü yalnız Allah'ındır. Dirilten ve öldüren O'dur. Sizin için Allah'tan başka ne bir dost, ne de bir yardımcı vardır.

Af Dileme Şartı

Daha önce de izah edildiği gibi 111. âyette şöyle buyurulmuştur:

"Şüphesiz ki Allah cihad eden müminlerin canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır" âyet-i kerimesinin iniş sebebi hakkında Muhammed b. Kab el-Kurayzi şunu rivayet etmiştir: Akabe Biatı'nda bulunan Abdullah bin Revaha Rasulullah'a şunu söylemiştir:

"Rabbin için ve kendin adına dilediğin şartı koş." Rasulullah da şöyle buyurmuştur:

"Rabbim için O'na ibadet etmenizi ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmamanızı şart koyuyorum. Kendim için ise sizler kendi canlarınızı ve mallarınızı nelerden koruyorsanız, beni de aynı şeylerden ve aynı şekilde koruyunuz." Biat eden sahabeler:

"Peki bunu yapacak olursak bize ne vardır?" diye sormuşlar, Rasulullah da:

"Cennet" diye cevap vermiştir. Biat'ta bulunanlar:

"Bu pek kârlı bir alışveriştir. Biz ne bu alışverişten vazgeçeriz, ne de vazgeçme teklifini kabul ederiz." İşte bunun üzerine yüce Mevlâ: "Şüphesiz ki Allah müminlerin canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır" âyet-i kerimesini indirmiştir. Evet, Allah yolunda yapılan her şeyin değeri pek yüksektir. Ancak kulun en değerli şeyi olan canını ve adeta canın yongası olan malını Allah yolunda harcamasından daha büyük bir fedakârlık olmadığından bu fedakârlığın karşılığı tertemiz bir cennettir. Bu sebeple Buhari ve Müslim'de Rasulullah (sav)'den şu hadis-i şerif rivayet edilmektedir:

"Allah sadece kendi yolunda cihad etmek ve sözlerini tasdik etmek için Allah yolunda cihada çıkan kimseyi ölürse cennete koyacağını veya alacağı sevap ve ganimetlerle sağ salim evine döndüreceğini tekeffül etmiştir." (Buhari, Kitap Humus, bab: 8; Müslim, Kit. İmare, bab: 104)

Yüce Mevlâ 112. âyet-i kerimesinde "seyahat edenler" diye tercüme edilen "es-sâihu" ifadesini zikretmektedir. Müfessirler bu ifadede neyin kastedildiği hususunda farklı görüşler beyan etmişlerdir.

Abdullah bin Mes'ud, Abdullah bin Abbas, Hz. Aişe, Mücahid, Said b. Cübeyr, Ata, Abdurrahman es-Sülemi, Dahhak, Hasan el-Basri ve diğer bir kısım alimlere göre buradaki "es-sâihu" ifadesinden maksat gezip dolaşanlar değil, oruç tutanlardır.

Ancak Rasulullah'tan nakledilen diğer hadislerde seyahatten maksadın Allah yolunda cihad olduğu beyan edilmiştir.

Ebu Umame diyor ki: Bir adam şöyle dedi:

"Ey Allah'ın Rasulü! Seyahat etmek için bana izin ver." Peygamber (sav) de şöyle buyurdu:

"Ümmetimin seyahati Allah yolunda cihad etmektir." (Bkz. Ebu Davud, Kit. Cihad, bab: 6)

Umare bin Gaziyye de şöyle demiştir: Rasulullah'ın huzurunda seyahatten söz edildi. Rasulullah da şöyle buyurdu: "Allah seyahatin yerine bize Allah yolunda cihadi ve her tümseğin üzerinde tek bir getirmeyi emretmiştir."

İkrime ise bu âyette seyahat edenler diye tercüme edilen "es-sâihu" ifadesinden maksadın ilim tahsil edenler olduğunu söylemiştir.

Abdurrahman bin Zeyd de buradaki "es-sâihu"dan maksadın muhacirler olduğunu bildirmiştir.

Bu görüşlerden anlaşılıyor ki burada geçen seyahatten maksadın kişinin dağtaş gezerek, ova ve yaylaları aşarak dolaşmak sureti ile Rabbine ibadet etmesi değildir. Bu gibi bir hal ancak müminlerin birbirlerine düşüp birbirlerinin boynunu almaları durumunda meşru kılınmıştır. Fitne zamanı dışında asıl olan istikrar ve dini yüceltmektir. Bu da insanlara dini öğretmekle, yılda bir veya iki kere cihada çıkıp düşmanı yıldırma ile tahakkuk eder.

Ancak cihadın maksadına ulaşması için cihad edilecek araziye çok iyi tanımak gerekmektedir. Bu maksatla yapılan keşif gezileri seyahatten öte cihada yönelik olduğundan bunlarda bir bakıma cihad demektir. Âyeti buna göre yorumlamak daha isabetlidir.

"O çalgın ateşlikler oldukları açıkça ortaya çıktıktan sonra akrabaları dahi olsalar, müşriklere Peygamberin de müminlerin de mağfiret dilemeleri olur şey değildir" âyet-i kerimesinin iniş sebebi hakkında İmam Ahmed b. Hanbel şunu rivayet etmektedir: Ali b. Ebi Talib buyurdu ki: Müşrik oldukları halde bir kişinin anne ve babası af dilediğini işittim ve ona dedim ki:

"Kişi müşrik oldukları halde anne ve babasına mağfiret diler mi?" O da bana şu cevabı verdi:

"Hz. İbrahim de babasına mağfiret dilememiş miydi?" Ben bu hadiseyi Rasulullah'a anlattım. Bunun üzerine işte bu âyet-i kerime indi: "O çalgın ateşlikler oldukları açıkça ortaya çıktıktan sonra akrabaları dahi olsalar, müşriklere Peygamberin de mü'minlerin de mağfiret dilemeleri olur şey değildir."

Burada dikkat edilmesi gereken husus şudur: Kendileri için af dilenmeyecek olanlar müşrik veya kâfir olarak ölen kimselerdir. Buna mukabil günahkâr olarak ölen kimselere günahlarının affedilmesi için Allah'tan af dilenir. Nitekim bu hususta Ata b. Ebi Rebah şunu söylemiştir: Ben kible ehlinde hiçbir kimseye dua etmeyi terk etmedim. İsterse o kimse zinadan dolayı hamile kalan köle bir kadın olsun. Çünkü ben yüce Mevlâ'nın müşrikler dışında hiçbir kimseyi duadan mahrum ettiğini işitmedim. Aziz ve celil olan Allah şöyle buyurmaktadır: "Müşrikler için mağfiret dilemek peygambere ve müminlere yaraşmaz."

114. âyet-i kerimde: "İbrahim'in babası için af dilemesi ise, sadece ona verdiği bir sözü yerine getirmesi içindir" buyurulmuştur.

Hz. İbrahim Meryem Sûresinin 47. âyetinde belirtildiği gibi babasına, iman edeceği ümidi ile şöyle demiştir: "Selâm sana. Rabbimden bağışlanmanı dileyeceğim. Çünkü O bana çok lütufkârdır." (Meryem, 47) Fakat İbrahim'in babası küfründe ısrar edince bu âyette de belirtildiği gibi İbrahim artık ondan uzaklaşmıştır.

117- 119. ÂYETLERİN TEFSİRİ

117 Yemin olsun ki Allah, Peygamber'in -içlerinden bir takımının kalpleri kaymak üzere iken- ve sıkıntılı zamanda Peygamber'e tabi olan muhacirler ile ensarın tevbelarini kabul etti. Sonra da tevbelari sebebiyle onları affetti. Şüphesiz ki Allah, onlara karşı çok şefkatli ve merhametlidir.

118 Savaştan geri kalan o üç kişinin tevbesini de, bütün genişliğine rağmen yeryüzünün kendilerine dar geldiği, ruhlarının son derece sıkıldığı ve Allah'ın cezasından kurtulmak için Allah'tan başka sığınak olmadığını anladıkları bir zamanda kabul etti. Aslında Allah, onların tevbelarini gelecekte de tevbe etsinler diye kabul etmişti. Şüphesiz ki tevbelari çokça kabul eden ve çok merhametli olan Allah'tır.

119 Ey iman edenler! Allah'tan korkun. Doğrularla birlikte olun.

Mücahid ve diğer bir kısım âlimler 117. âyetin iniş sebebi hakkında şunları söylemişlerdir: Bu âyet-i kerime Tebuk Savaşı hakkında nazil olmuştur. Müslümanlar oldukça kurak ve sıcak bir mevsimde yiyecek ve içecekleri az, sıkıntılı bir durumda yolculuğa çıkmışlardı. Bu sebeple bu savaşa Zorluk Savaşı ismi verildi. Katade diyor ki: Tebuk Savaşı'nın yapıldığı yıl her yer sıcaktan kavruluyordu ve birçok sıkıntılar içinde müslümanlar Şam topraklarına doğru yola çıkmışlardı. Bu savaşta büyük zorluklarla karşılaştılar. Öyle ki iki kişi bir hurmayı aralarında bölüşüyorlardı. Hatta birkaç kişinin dahi bir hurmayı bölüştüğü rivayet edilmektedir.

Bu savaşın Zorluk Savaşı olduğu hususunda Hz. Ömer'in şunları söylediği rivayet edilmektedir: Rasulullah ile birlikte çok sıcak bir havada Tebuk'e doğru yola çıktık. Bir yerde konakladık. O kadar çok susamıştık ki boyunlarımızın aşağı doğru sarkıp kopacağını zannediyorduk. Öyle ki bir kişi su aramaya gittiğinde boynu kafasını yukarı kaldıramayacak kadar çaresiz olarak geri dönüyor ve biz onun boynunun koptuğunu zannediyorduk. Hatta o dereceye vardık ki kişi susuzluktan dolayı devesini kesiyor, onun işkembesindeki suları sıkıp içiyordu. İşkembedeki ıslaklıkları ise göğsünün üzerine sürüyordu. Ebu Bekir dedi ki: "Ey Allah'ın Rasulü! Sen Allah'a dua ettiğin zaman Allah duan karşılığında devamlı sana hayırlar vermiştir. Bizim için de dua et." Hz. Peygamber: "Gerçekten bunu istiyor musun?" dedi ve ellerini semaya kaldırdı. Duasını bitirmeden gökten yağmur boşandı. Daha sonra sakinleşti. İnsanlar yanlarındaki bütün kapları doldurdular. Daha sonra yağmurun başka nerelere yağdığını öğrenmek için çevreyi kontrol ettik ve gördük ki, karargâh sınırları dışında herhangi bir yere yağmur yağmamış.

Ayet-i kerimenin başında "Andolsun ki Allah, Peygamber'in ve güçlük anında ona uyan muhacirler ile ensarın tevbelarini kabul etti..." buyurulmuştur. Neden dolayı? Buna gerekçe ne idi? Çünkü tevbe hata, günah veya yanılğıdan dolayı olabilirdi. Yüce Allah'ın Peygamberinin tevbesini kabul ettiğini bildirmesi, -Allahu alem- "Allah seni affetsin, neden onlara izin verdin.?" (Tevbe, 43)

âyet-i kerimesini bir pekiştirmedir. Çünkü Allah Rasulü (sav), Tebuk Gazvesi'ne katılmamak için izin isteyenlere izin verip onları gazveye katılmaktan muaf tutmuştu. "Onlara neden izin verdin?" Hangi konuda izin verdin? Oturmaları ve cihada katılmamaları için mi? Aziz ve celil olan yüce Allah şöyle buyurmuştur: "Eğer onlar sizinle sefere çıksalardı size şer ve fesadı artırmaktan başka bir şey yapmazlar ve aranızda mutlaka bir fitne sokmak isterlerdi. İçinizde onlara iyice kulak verenler de vardır. Allah zalimleri çok iyi bilendir." (Tevbe, 47)

İmanın fitne ve fesat çıkaran, cihad edenleri savaştan caydıran ve ordunun moralini bozan fesatçılara ordu ile birlikte gitmeleri için izin vermemesi gerekir. Aksine onları geri döndürmesi icab eder. Bu sebeple Afgan cihadına gelerek mücahidlerin arasında: "Bunlar bidat ehlidirler, bunlarda bir çok şirkler vardır, muska ve hurafeler vardır" diyen kimselerin mücahidlerle birlikte müfrezelere katılmalarına müsaade edilmesi caiz değildir. Çünkü bu bir kişi, mücahidlerden on kişiyi cihaddan caydırıp geri çevirir. Bu bakımdan böyle kişilerin İslâm ordusuna alınması, mücahitlerle birlikte cepheye gönderilmesi caiz değildir. Bu cihadın İslâm cihadı olduğu hakkında mutmain olan kimselere: "Buyur, cihad et" denilir. Ancak Afgan mücahidlerinin muska, hamail ve nazar boncuğu gibi şeyleri taşımaları yahut kabirlere dokunmaları sebebiyle müşrik olduğuna inanan kimsenin aynı orduda cihada çıkması doğru değildir. Bu gibi insanların değil ki özel timlere, orduya dahi katılmaları sakıncalıdır. Üst komutanının veya birlik amirinin onu kovması gerekir.

Bütün fıkıh alimleri bu hususu açıkça beyan etmişlerdir. Bazılarına göre bu gibi insanları orduya almak haram, diğerlerine göre mekruhtur. Başka alimlere göre ise bu gibi insanların savaştan mücahidler ordusuna katılıp katılmamalarında seddü zera'i (fesat kapılarını tıkayıp hayır kapılarını açma maslahatı) göz önünde bulundurulur. Yani bu sıfatları taşıyan insanlar gelir de cihad eden orduya katılmak isterlerse bunu kovup kovmamanın fayda ve zararları karşılaştırılır. Eğer kovma sebebiyle daha büyük zarar doğacaksa, bunlar kerhen de olsa orduya kabul edilir. Meselâ bu gibi bir talepte bulunan insan aynı zamanda bir kabile lideri veya toplum içinde takdir edilen biri ise maslahat gereği orduya katılması kabul edilebilir. Buna mukabil orduya katılması, katılmamasından daha büyük zararlara vesile olacaksa bu takdirde bunlar kovulur. Sözgelimi kovulması halinde ordu içinde taraftarlar bulup sarsıntı yapacak olan fesatçılarda mutlaka uzaklaştırılmalıdır. Ancak orduya alınması kabul edilen fesatçıların hareket alanları daraltılır. Onlara ordu içinde herhangi bir mevki ve makam verilmez.

Âyette: "Andolsun ki Allah, Peygamber'in ve güçlük anında ona uyan muhacir ve ensarın tevbelarini kabul etti..." buyurulmaktadır (Tevbe, 117) Âyet-i kerimede belirtilen zorluk, hem maddi hem de manevi zorluklardır. Çünkü o insanlar şiddetli bir kıtlık içinde yaşıyorlardı. Ayrıca günler Arap çöllerinde en sıcak olan günlerdi. Düşünün, sahabelerden biri çalışmış ve iki ölçek hurma kazanmıştı. (Burada ölçek diye tercüme edilen saa ifadesinden maksat 2.250 kg.dır.) Bunlardan bir ölçeğini getirip zorluk ordusuna veriyor diğer bir ölçeğini yanında bırakıyordu. Bunu yapan Ebu Akil'di. Bu Rasulullah'a gelerek:

"Ey Allah'ın Rasulü bende iki ölçek hurma var. Birini infak ettim, diğerini kendime bıraktım" demişti. Bunun üzerine münafıklar arkadan ona işaret ederek kendi kendilerine şöyle demişlerdi: "Allah bunun bir ölçek hurmasına muhtaç değildi. O bunu vermeseydi." İşte bunun üzerine aziz ve celil olan Allah şu âyeti indirmişti: "Gönülden sadaka veren müminlere dil uzatan ve güçlerinin vetebildiğinden başkasını bulamayanlarla eğlenenleri Allah, maskaraya çevirir ve onlar için acıklı bir azap vardır." (Tevbe, 79)

Tasavvur edebiliyor musunuz? Şanı yüce Rabbimiz bir ölçek hurma için kıyamete kadar okunmak üzere ayet indiriyor. İki kilo hurmayı veren bir aciz kulunu savunan yüce Allah, kıyamete kadar okunacak Kur'ân ayetlerini indiriyor... Bu fakir, sadık, ihlaslı kul için, yüce Allah'ın bir zaferi ve yardımudur. Zira yüce Allah: "Gönülden sadaka veren mü'minlere dil uzatan ve güçlerinin yetebildiğinden başkasını bulamayanlarla eğlenenleri Allah, maskaraya çevirir ve onlar için acıklı bir azab vardır" buyurdu. Bu sadakayı veren Ebu Akil'in daha fazlasını vermeye gücü yetmediğinden âyet-i kerimede "... Güçlerinin yetebildiğinden daha fazlasını bulamayanlar..." diye vasıflandırılmıştır. Ve bu bir ölçek şanı yüce Allah katında yüz bin ölçekten daha faziletli idi. Allah Rasulü (sav) bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır:

"Bir dirhem yüz bin dirhemi geçti." Sahabeler;

"Ey Allah'ın Rasulü bu nasıl olur?" derler. Rasulullah da buyurur ki:

"Sadece iki dirhemi bulunan bir insan bir dirhemini infak eder ve işte bu Allah katında mükâfatı çok miktarda malı bulunduğu halde ondan yüz bin dirhem infak edenden daha büyüktür." (Bkz. Nesei, Kit. Zekat, bab: 49) Yanında on rupiden başka parası bulunmayan bir kimse, Allah yolunda bu 10 rupiyi infak ettiği zaman şanı yüce Allah'ın terazisinde bir milyon riyale denktir. Evet, Allah Rasulü (sav): "Bir dirhem yüzbin dirhemi geçti" buyurmuştur. Çünkü aziz ve celil olan şanı yüce Allah, herkesin gücü miktarında ve gayreti nisbetinde infak ettiğini kabul buyuruyor ve ecrini kat kat fazlaca veriyordu.

Bu gazvede bir ölçek hurmadan daha fazlasına gücü yetmeyen Ebu Akil bir ölçek getirmiş, buna mukabil Abdurrahman bin Avf ise dört bin dirhem getirerek şöyle demişti:

"Ey Allah'ın Rasulü! Benim, sekiz bin dirhemim var. Bu dört bin dirhemini getirdim ve dört bin dirhemini de aileme bıraktım." Allah Rasulü (sav):

"Allah aileni de malını da senin için hayırlı ve uğurlu eylesin ve mübarek kılsın" buyurdu. Bunun üzerine yine münafıklar şöyle demişlerdi: "Vallahi Abdurrahman bin Avf bu kadar parayı ancak riya olsun diye getirmiştir." Münafıklar ayak ayak üstüne atıyor ve ikindiden sonra oturarak duvara yaslanıp gelenlere bakıyorlardı. Allah Rasulü (sav) bir yardım toplama sergisi açmıştı. Bazıları hurma getiriyor, bazıları arpa getiriyor, bazıları da mal getiriyordu. Münafıklar ise gelen herkesi alaya alıp, onun hakkında dedikodu yapıyorlardı. Hiçbir kimse onların şerrinden kesinlikle kurtulamıyordu. Münafıklardan bazıları oturduğu yerde bıyıklarını burup onlar sırf müminleri ayıplamak, tenkid etmek, kusurlarını tesbit etmek, onları caydırmak ve niyetlerini ifsad etmek için orada oturmuş bakıyorlardı. Onlar dört bin dirhem getirip infak edene: "Bu gösteriş yapıyor" ve bir ölçek hurma getirene de: "Allah bunun bir ölçeğinden müstağnidir" diyorlardı. Aslında tüm insanları razı etmek kendisine ulaşılamayan bir gayedir. Tabii ki münafıkları ve kıskançları razı etmek mümkün değildir. Aslında mesele insanları belgelerle ve delillerle ikna etme meselesi değildir. Çünkü âyet-i kerimede de buyurulduğu gibi: "Onlar her türlü ayet ve delili görseler de ona iman etmezler." (Araf, 146) Asıl mesele kalplerin, ruhların, vicdanların hasta olması meselesidir. Böyle kalpleri ve ruhları hangi şey doyurabilir ve ne razı kılabilir? Elbette ki hiçbir şey razı edemez.

Hülasa Allah Rasulü (sav), minberine çıktı ve insanları Zorluk Ordusu için infakta bulunmaya teşvik etti. Hz. Osman (ra) kalktı ve: "Benden çul ve eğerleri ile birlikte 100 deve" dedi. Allah Rasulü (sav) ona hayır dualarında bulundu. Tekrar Rasulullah insanları infakta bulunmaya teşvik etti. Bunun üzerine Hz. Osman (ra) tekrar kalktı ve: "Benden çul ve eğerleri ile birlikte 100 deve daha" dedi. Allah Rasulü (sav) insanları infakta bulunmaya yine teşvik etti. Hz. Osman (ra) bunun üzerine yine kalktı ve: "Benden çul ve eğerleri ile birlikte 100 deve daha" dedi. Hz. Osman 300 deveyi çul ve semerleri ile birlikte Allah yolunda infak etmişti. Bunun üzerine Allah Rasulü (sav) de: "Osman bugünden sonra amel etmese de zarar etmez" buyurdu ve: "Ey Allah'ım, Osman'dan razı ol! Şüphesiz ben ondan razıyım" buyurdu. Evet, Rasulullah Şiiler'in burnu yerde sürünse de: "Ey Allah'ım, Osman'dan razı ol. Şüphesiz ben ondan razıyım" buyurmuştu. (Bkz. Tirmizi, Kit. Menakib, bab: 18; Mihneti İmam Ahmed, c. 5, sh. 63) Allah Rasulü (sav): "Kim zorluk ordusunu teşhiz ederse ona cennet vardır" buyurdu. Hz. Osman (ra) orduyu teşhizatlandırdı. (Buhari Kit. Yasaya, bab: 33, Kitap Fedailü Sahabe, bab:7) Allah Rasulü (sav): "Kim doldurulmuş Rume kuyusunu tekrar kazdırıp ortaya çıkartacak olursa ona cennet vardır" buyurdu. O kuyuyu Hz. Osman kazdırdı. Buna rağmen Şiiler, Hz. Osman (ra) hakkında: Bu zındıktır" diyebilmektedirler. Allah Rasulü (sav)'in iki kızı ile de Hz. Osman dışında hiçbir kimse gerdeğe girmemiştir. Evet, hiçbir kimse Hz. Osman dışında Rasulullah'ın biri öldükten sonra diğer kızı ile evlenip iki kızını alma şerefine nail olmamıştır. Bu sebeple ona iki nurun sahibi manasına gelen "zinnureyn" denilmiştir. Bütün bunlara rağmen bir kısım münafıklar Hz. Osman aleyhinde: "O münafıktı, Rasulullah'ın vefatından sonra dinden çıkmıştı" şeklinde iftirada bulunuyorlar. Yazıklar olsun bunlara, vay hallerine: Bundan vazgeçmelidirler.

Rasulullah'ın sahabelerinin Tebuk Seferi'ndeki yiyecekleri; emdikleri hurmalar, bozulmuş arpa unlan ve kokuşmuş iç yağlarıydı. O zamanda yağ olarak kullanmak üzere iç yağlarını uzun zaman saklıyorlardı. Bu sebeple yağlar kokuşmuş hale geliyor ve bu halleriyle yeniliyorlardı. Bu orduya katılan askerler arpa ekmeklerini kırıp üzerine biraz su döktükten sonra kokuşmuş iç yağlarını eritip onun üzerine döküyor ve öylece yiyorlardı. Bunu dövmeç yapıyorlardı. Diğer taraftan her kişiye bir hurma düşmediğinden biri hurmayı biraz emdikten sonra diğer arkadaşına veriyordu, biraz da o emiyordu. Böylece birkaç sahabe bir hurmayı emerek bitiriyorlardı. Görüldüğü gibi zorluk ordusunda hurma yeme olmayıp bir hurmayı bir veya iki defa emme vardı.

Bu hususta Müslim ve diğer hadis imamları, Hasan el-Basri'nin şunları rivayet ettiğini tescil etmişlerdir: Hasan el-Basri demiştir ki: "Zorluk anındaki müslümanlar bir deveye sırayla biniyor ve her iki veya üç kişiye bir deve düşüyordu. Yiyecekleri; kurtlanmış hurma, bozulmuş arpa ve kokmuş iç yağı idi. Bir bölük yanlarında birkaç hurma ile yola çıkıyor, acıktıkları zaman bir hurmayı emerek arkadaşına veriyor, sonra kendisi üzerine bir bardak su içiyordu ve hurma o grubun içerisinde bu şekilde dolaşıyordu. Sonuncuya gelindiğinde hurmanın sadece çekirdeği kalmış oluyordu. İşte bu şekilde onlar, Allah Rasulü (sav) ile birlikte samimi ve kesin bir iman ile yürüdüler. Allah onlardan razı olsun."

Hz. Ömer (ra) bu âyet-i kerimede belirtilen zorluk anından sorulduğunda şöyle diyordu: "Çok şiddetli bir sıcakta (sefere) çıktık. Öyle bir yere gelmiştik ki, şiddetli bir susuzluğa tutulduk. Hatta susuzluktan boyunlarımızın kopacağını zannettik. Kişiler devesini boğazlıyor, işkembesini sıkarak suyunu içiyor, kalanı da göğsünün üzerine koyuyordu." Yani devenin midesinden yemekle karışmış olan kalıntıları ağızına sıkıp suyunu içiyor, daha sonra ise soğuk hissettiği işkembesini hararetini gidermesi için göğsünün üzerine koyuyordu.

Hz. Ebu Bekir (ra) ise şöyle demişti: "Şüphesiz Allah, seni hayır dualarını kabul etmeye alıstırdı. Bizim için dua et." Allah Rasulü: "Bunu arzuluyor musun? (yani sana dua etmemi cidden istiyor musun?)" buyurdu. Ebu Bekir: "Evet" dedi. Rasulullah iki elini

kaldırıp duaya başladı, henüz ellerini indirmeden gökleri bulut kapladı ve sular dökülmeye başladı. Askerler beraberinde bulunan kapları doldurdular, sonra biz gidip çevreyi kontrol ettik. Yağmurun karargâh sınırlarının dışına taşmadığım gördük.

Ebu Hureyre ve Ebu Said (r.anhuma) şöyle demektedirler: "Bizler Tebük Gazvesi'nde Allah Rasulü (sav) ile birlikte idik. İnsanlar çok acıktılar ve: "Ey Allah'ın Rasulü! Şayet bize izin verersen şu su taşıyan develerimizi boğazlayalım. Etini yer, yağıyla da yağlanırsınız ve böylelikle derilerimiz çatlamaz" dediler. Allah Rasulü (sav) de: "Yapınız" buyurdu. Bunun üzerine Ömer geldi ve: "Ey Allah'ın Rasulü! "Eğer bunu yaparlarsa binekler azalır, fakat onlara yiyeceklerinden arta kalanlarını getirmelerini söyle ve Allah'a bunları bereketlendirmesi için dua et. Belki Allah bu arta kalan yiyecekleri bereketlendirir" dedi. Allah Rasulü (sav): "Peki" dedi. Sonra da deriden bir sofraya bezi ile herkesin arta kalan yiyeceklerini getirmelerini emretti. Bir adam bir avuç dolusu mısır, diğeri bir avuç hurma, başka biri bir avuç ekmek kırıntısı getirmeye başladı ve açılan örtünün üzerinde küçük bir küme oluştu. Ebu Hureyre: "Bu kümeyi ölçtüm, bir oğlağın arkası kadardı" demektedir. Allah Rasulü (sav), yüce Allah'a bu kümeyi bereketlendirmesi için dua etti ve sonra da: "Kaplarınızı doldurunuz" buyurdu. Kaplarını doldurdular. Kendisinden başka ilâh olmayana yemin olsun ki, askerin yanında doldurulmamış hiçbir kap kalmadı. Topluluk ondan doyuncaya kadar yediler ve bir miktar da arttı. Peygamber (sav) bunun üzerine şöyle buyurdu: "Şehadet ederim ki şüphesiz Allah'tan başka ilâh yoktur ve yine şehadet ederim ki ben Allah'ın Rasulüyüm. Bu iki şeyden şüphe etmeksizin Allah'ın huzuruna çıkan kuldan cennet esirgenmez." (Müslim, İman bab: 45)

Tebük Gazvesi'ne katılanlar kaç kişi idi? 30 bin. Toplamış oldukları bu küçük kümeden her bir kimseye bir arpa tanesi verilseydi bu küme yeter miydi? Çünkü bu küme toplam 30 bin arpa tanesi yapardı. Ebu Hureyre (ra) kendisinden başka ilâh olmayan Allah'a yemin ederek askerlerden kabı dolmayan hiçbir kimsenin kalmadığını söylüyordu. Tüm askerlerin ondan yeyip yine de arttığını söylüyordu. Toplam 30 bin asker bulunuyordu. Her asker bir ekmek yeseydi 30 bin ekmek yapardı. Her on ekmek bir kilo olduğuna göre, her on kişi bir kilo yemiş olacaktı. Böylece otuz bin kişiyi 10'a bölecek olursak 3000 kilo eder. Yani 3 ton. Bir kamyonundan daha ağır. Halbuki ortaya toplanan, oğlağın arkası kadar bir miktardı. Bu da sadece yedikleri miktardı. Ya kaplara ne kadar koyuldu? Farzet ki herkes kabına sadece bir kilo yiyecek koydu. Böylece otuz bin kilo kaplara doldurulmuş olurdu. Yani 30 ton... Halbuki oraya toplanan tüm gıdalar belki de yaklaşık üç kilo idi. Çünkü erler ekmek kırıntılarını, mısır tanelerini ve hurmaları getirmişlerdi.

Ey mücahid kardeşler! Özellikle savaş meydanlarında ve cihad anlarında görülen bu tür mucizeleri de göz önünde bulundurarak kendinizi güven içinde hissedin. Kalbinizi mutmain kılın. Çünkü aziz ve celil olan Allah mücahidleri helâl rızıkla rızıklandırmayı bizzat kendi üzerine almıştır. Buna kefil olmuştur. Nitekim bu husustaki bir hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur: "Allah, evinden Allah yolunda cihad etmek için çıkan bir mücahidi ölürse cennetine koyacağına, sağ kalırsa eriştiği sevap veya ganimetle yerine döndüreceğine dair tekeffül etmiştir." Evet Allah, mücahidi cennete koyacağını; aziz, şerefli ve sevaba nail olarak ganimetleri toplamış bir halde evine döndüreceğini garanti etmiştir.

Hülasa bu savaşta maddeten büyük sıkıntılar görülmüştür. Fakat hepsi de sabırla aşılmıştır. Bu savaşta görülen manevi zorluklar ise daha da beterdir.

Meselâ, Süveylim isminde bir yahudi vardı. Bu adam Ümmü Amir'in evinde dostlarını toplayıp, İslâm aleyhine ikna turları yapıyordu. Her gece münafıklar onun yanında toplanıyor ve şöyle diyorlardı: "Şimdi bu adam mı (Muhammed mi) Rumlar'a karşı savaşacak? Allah'a yemin olsun ki sanki bizler onların yarın Rumlar'ın elinde iplere bağlı bir şekilde esir düştüklerini görüyoruz. Bu adam Rumlar'la savaşmayı Araplar'la savaşma gibi mi zannediyor?" Diğer bir fesatçı da münafıkların liderlerinden olan Ced bin Kays'dı. Bu adam özü kabahatinden daha büyük bir tavra girerek cihada katılmamak için özür beyan etti ve Rasulullah'a şöyle dedi: "Ey Allah'ın Rasulü! Ben kadınlara karşı sabredebemem. Ben kendi nefsimi biliyor ve nefsimden korkuyorum. Rumlar'ın kızlarını gördüğümde onlara karşı sabredebemem. Bu sebeple savaşa katılmamak için bana izin ver." İşte bu münafık hakkında şu âyet-i kerime nazil olmuştur:

"Onlardan bazıları peygambere: Bana izin ver, beni fitneye düşürme, diyordu. Bilin ki onlar zaten fitne içine düşmüşlerdir.

Şüphesiz ki cehennem kâfirleri çepeçevre kuşatıcıdır." (Tevbe, 49)

Medine'de dedikodular ve cihad aleyhtarı propagandalar kol geziyordu. Rasulullah (sav) bu propagandalara fırsat vermemek amacıyla hazırlıklar yapıyor, tedbirler alıyor, emrediyor, cihada çıkmayı teşvik ediyor ve yakında Rumlar'la savaşılacağını söylüyordu. Bu nedenle onu dinleyen sahabeler bütün güç ve kuvvetlerini bu cihada teksif etmişlerdi. Sözelimi biraz önce bahsi geçen Ebu Akil, bir gece sabaha kadar bir yahudinin bahçesini suladı ki iki ölçek hurma elde etsin de birini ailesine bıraksın, diğerini orduya infak etsin. Yine sahabelerden Zeyd b. Ali de geceleyin ağlıyor ve şöyle diyordu: "Ey Rabbim! Sen cihadı emrettin. Ben ise hiçbir şeye sahip değilim. Ben Rasulullah'a gittim. O beni üzerine bindireceği herhangi bir bineğe sahip olmadığını söyledi. Ey Rabbim! Ben Müslümanlara ırzıma dil uzattıklarından dolayı veya malıma herhangi bir saldırıda bulunmalarından dolayı olan hakkımı tümüyle infak ettim" dedi. Bunun üzerine Rasulullah ikinci günü: "Bu gece sadaka veren kimdi?" diye buyurdu. (Aslında Ebu Akil'in sadaka olarak vereceği herhangi bir şeyi yoktu. O: "Ben müslümanların üzerinde olan haklarımı tasadduk ettim" demişti. Yani: "Kim bana hakaret etti ise veya gıybetimi yaptı ise bundan dolayı ondan alacak olduğum bir ölçek hurmayı ona tasadduk ettim" demişti.) Rasulullah'ın bu sorusu üzerine kimse ayağa kalkmadı. Sadece Zeyd ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Ruhum kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki ben gelecek sene sadaka vereceklerin listesine kabul edildim" dedi. Evet, bu zat hem cömert hem de zeki bir insandı. Infak edecek bir şeyi yoktu, fakat o insanların kendisini eleştirmelerinden dolayı hoşgörülü olma sadakasını vermek istedi ve dedi ki: "Ben gelecek yıl verilecek sadakaları verme listesine alındım."

Rasulullah bütün hazırlıklarını yapıyordu. Bir takım insanlar bazı şeyler getiriyor, başkaları başka şeyler getiriyordu, diğer bir kısım insanlar şu şekilde dedikodu, başkaları başka şekilde caydırıcı sözler söylüyorlardı. Fakat bunların hiçbirisi Rasulullah'ı kararından vazgeçirmiyordu. O ısrarlıydı.

İşte, bizler de inşallah hazırlıklarımızı yapıyor, çalışıyor ve Afganistan'a cihada gidiyoruz. Buna mukabil bir takım insanlar ithamlarda bulunuyorlar, çeşitli laflar söylüyorlar. Aslında bunlar bizi fazla ilgilendirmiyor, bizler hak bildiğimiz çizgide devam edeceğiz. Çünkü âyet-i kerimde de buyurulduğu gibi: "Suyun üzerindeki köpük ve çerçöp geçip gider, insanlara fayda verecek olan ise yeryüzünde kalır." (Rad, 17)

Afganistan'a Gitmeyin(?)

Bakıyorsun ki bir kişi ayak ayak üstüne atmış ülkesinde oturuyor ve: "Evladım size nasihat edeyim, Afganistan'a gitmeyin" diyor. Neden? "Çünkü bu Amerika ile Rusya'nın savaşıymış. Biz herkesin karşısında bunu söylemiyoruz. Bunu sadece bazı kimselerle konuşuyoruz" demektedirler. "Biz bu sözleri anlayabilecek güvenilir kimselere söylüyoruz, diğer insanların karşısında ise konuşmuyoruz, bu sebeple senin burada kalman daha faydalı olacaktır. İnşallah İslâm yeryüzünde hakim olacaktır, inşallah İslâm devleti yarınlarda kurulacaktır..."

Allah'a yemin ederim ki bu insanlar rüya görmekteler! Rüya görmekteler! Nasıl mı? Vallahi, İslâm devletini cihadsız, kansız, kurbansız ve sakat kalmış yiğitler olmaksızın kuracaklarını zannedenler hayal görmekteler. Ancak bu insanlar rüya gördüklerini anlayacak kabiliyette değildirler. Çünkü sadık rüya ile karmaşık hayallerden oluşan rüyalar arasında fark vardır. İki yaşındaki oğluyla uçağa binip de çocuğun, babasına:

"Babacığım neden bize uçak satın almıyorsun?" diyen çocuğun ifadesi İslâm devletinin kansız, cihadsız ve hazırlıksız kurulmasını isteyen kimsenin ifadesinden daha gerçekçidir.

Filistin'e, tabanca kullanmasını dahi öğrenmeden dönmek isteyenlerin ifadesinden daha gerçekçidir. Suud'da, Katar'da, Bahreyn'de bulunan Filistinliler'den biri Afganistan'a cihad için gelmek istediğinde diğer Filistinliler ona: "Ey kardeşim, sen Filistinlisin! Filistin'i unuttun mu? Afganistan'a gidiyor, Filistin'i unutuyor musun?" diyorlar. Bizler de ona şöyle deriz: Sen Filistin için ne yaptın? 20 yıldan beri kokuşmuş körfez ülkelerinde kaldın, Filistin için ne yaptın? Şüphesiz toprağın seni Allah'a şikâyet etmektedir. Bir Filistinlinin cihad topraklarına gelerek eğitim görmesi, silah kullanmayı öğrenmesi, müslümanın izzetini öğrenmesi, gerilla savaşlarını öğrenmesi ve bu şekilde belki de yarın ümmetine ve ülkesine fayda verecek olması haram mıdır? Belki de o yarın savaşı Mescid-i Aksa'ya taşımayı, orada cihad etmeyi düşünmektedir... Hayır, hayır... Sen Filistinli olarak kal. Filistin'i unut. Otur ve "Filistin, Filistin" diye sadece konuş, dur...

Arap devletleri içerisinde Filistin için ağıt yakmakta becerikli olmayan bir kimse var mıdır? Ağıt yakmakta, matem tutmakta ve 'mersiyeler düzmekte Arap devletlerinin medyasından daha kuvvetlisi yoktur. Bizler konuşmayı ve hiçbir iş yapmamayı onlardan öğrendik. Dilleri uzun, elleri kısadır. Kardeşler! Sizler çalışın. Kimsenin dedikodusuna bakmayın. Çünkü Allah kişiyi ancak gücünün yettiği kadarı ile yükümlü kılmıştır. Allah az olan şeyi de mübarek kılar. Ancak bu gibi dedikodu yapanların az bir katkısı da bulunmamaktadır. Allah yolunda olmayan çok şey az, fakat O'nun yolunda olan az şey ise çoktur. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmuştur: "De ki: İyi ve temiz olan şey ile kötü ve pis olan şey, kötü ve pis olanın çokluğu hoşunuza gitse bile bir değildir." (Maide, 100)

İnsanlar Tebük'e doğru ilerledi. Bazıları ise ordudan geri kaldı. Ebu Hayseme ve Ebu Zer bunlardandı. Ebu Hayseme evine döndü. İki tane hanımı vardı. Yaz ayı olduğu için iki hanımı da bahçede çardaklar yapıyorlardı. Ebu Hayseme bahçesine geldiğinde iki hanımını da suladıkları çardağın altında gördü. Meyvalar olmuştu, iki çardaktan birinin kapısında durdu ve: "Burada gölge ve serinlik var. Allah Rasulü (sav) ise şiddetli sıcağın altında... Allah'a yemin ederim ki her iki çardağa da girmeyeceğim, bana bineğimi hazırlayın" dedi. İki hanımı da Ebu Hayseme'yi gitmekten vazgeçirmek için uğraştılar, fakat Ebu Hayseme Allah Resulü'nün yanını tercih etmişti. Sahabeler: "Uzaktan bir adam gelmektedir" dediler. Allah Rasulü (sav) de: "İnşallah bu Ebu Hayseme'dir" dedi. Gelen Ebu Hayseme idi.

Ebu Zer el-Gıfari... Dünyada fakir, ahirette zengin sahabe inşallah. Hiçbir ağaç Ebu Zer'den daha doğru söyleyen birini gölgelendirmemiş ve yeryüzü de bundan daha samimi olan birini üzerinde taşımamıştır. Ebu Zer (ra) devesine binmişti. Deve bir adım atıyor, bir adım geriliyordu. Ebu Zer devenin ilerlemesi için uğraşıyor, ancak fayda vermiyordu. Ebu Zer deveyi ilerletmek için daha fazla uğraşmanın fayda vermeyeceğini anlar ve deveyi bırakarak yaya olarak yürümeye başlar. Sahabeler Ebu Zer'i göremiyorlardı. "Ebu Zer nerede?" diyorlardı. Rasulullah (sav) ise, bizim bugün devamlı olarak tekrarladığımız sözü söylüyordu. Bırakın onu, eğer onda hayır var ise Allah onu sizlere yetiştirecektir, eğer aksi ise, Allah sizi ondan kurtaracaktır."

Biz de Afgan cihadına katılmayanlar için diyoruz ki; onları bırakın, eğer onlarda hayır var ise Allah onları Afganistan'da bizlere ulaştıracaktır, aksi ise Allah bizleri onlardan kurtarmış olacaktır, bırakın onları diledikleri gibi konuşsunlar, diyoruz. Onlar Afganistan cihadına: "Yıldızlar savaşı (star wars), iki büyük süper devletin savaşı!" demektedirler. Maaşallah her şeyi çok iyi anlıyorlar. Her birinin kafası kocaman kocaman! Bizler ne diyoruz?

Onları bırakınız. Eğer onlarda hayır var ise, Allah onları bize katacaktır. Eğer aksi ise, Allah onları bizden uzaklaştıracaktır. Gerçekten de Tebük Gazvesi zorluk ve sıkıntılarla dolu bir gazve idi. Bu nedenle yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur: "Yemin olsun ki Allah, Peygamber'in, -içlerinden bir takımının kalpleri kaymak üzere iken- ve sıkıntılı zamanda Peygamber'e tabi olan muhacirler ile ensarın tevbelerini kabul etti. Sonra da tevbeleri sebebiyle onları affetti. Şüphesiz ki Allah, onlara karşı çok şefkatli ve merhametlidir. Ve savaştan geri kalan o üç kişinin tevbelerini de, bütün genişliğine rağmen yeryüzünün kendilerine dar geldiği, ruhlarının son derece sıkıldığı ve Allah'ın cezasından kurtulmak için Allah'tan başka sığınak olmadığını anladıkları bir zamanda kabul etti. Aslında Allah, onların tevbelerini gelecekte de tevbe etsinler diye kabul etmişti. Şüphesiz ki tevbeleri çokça kabul eden ve çok merhametli olan Allah'tır." (Tevbe, 117-118)

Şu üç kişinin olayı ne kadar da güzeldir. Bunlar Kab bin Malik, Hilal bin Ümeyye ve Murare bin er-Rebi'dir. Rasulullah (sav) Receb ayının sonuyla Şaban ve Ramazan'ın bir kısmını Tebük'de geçirdi. Allah Rasulü (sav) Halid bin Velid'i bugün Ürdün'de bulunan ve Ezrek kenti diye bilinen Dumetu'l-Cendel ismindeki kentin valisi olan Ekider'e göndermişti. Yine onu Maan kentinin yanında bulunan Ezrah'a ve bugün Akabe diye adlandırılan Eyle'ye de göndermişti. Halid bin Velid onlarla barış anlaşması yaptı ve cizyeleri (vergileri) toplayıp getirdi. Halid bin Velid'in getirdiği şeyler arasında çok ince dokunmuş elbiseler de vardı. Sahabeler onlara dokunup ne olduklarını anlamaya çalışıyorlardı. Çünkü hayatları boyunca böyle ince dokunmuş kumaşlar görmemişlerdi. Bu nedenle onları hayretle tutuyor ve diyorlardı ki: "Allahuekber, ne de ince dokunmuş elbiseler bunlar!" Rasulullah da: "Siz bu elbiselerin inceliğine hayret mi ediyorsunuz? Elbette ki Hendek'te şehid olan Şad bin Muaz'ın cennetteki mendilleri bunlardan daha ince dokunmuş mendillerdir."

Bu sebeple bize çeşitli esans ve kokular getirenlere diyoruz ki: "Şehid düşen kardeşlerimizden Yahya ve Halid'in kanları Allah

katında bu esans ve kokulardan daha güzeldir. Koku ne kadar kaliteli ve değerli olursa olsun, isterse Taif bölgesinin güllerinden yapılmış olsun. Şehid düşen Abdülmennan'ın, Kürd Halid'in, Deylem Hişam'ın kanlarının Allah katındaki kokusu, bizim nezdimizde bu esans ve kokulardan daha üstün ve daha iyidir.

Rasulullah (sav) dönmüştü. Ancak münafıkların hile ve tuzakları hâlâ devam ediyordu. Allah Resulü'nün geçeceği yol üzerinde dağ çıkıntısı gibi zor bir geçit bulunmaktaydı. Münafıklar: "Bu geçitten bir kısım develeri ürkütüp Rasulullah'ın devesine doğru gönderelim ki Rasulullah devesinden düşüp parçalansın ve devesi de parçalanmış olsun" dediler. Ancak Cebrail (as) gelerek Allah Resulü'ne kendisi için hazırlanan bu suikastı haber verdi. Bunun üzerine Rasulullah hiddetlendi. Rasulullah'ın devesini Ammar bin Yasir tutuyor ve Huzeyfe bin el-Yemân sürüyordu. Huzeyfe geri döndü ve develerin yüzlerine vurdu. Münafıklar tuzaklarının ortaya çıktığını anladılar ve gizlenmek için sıvışıp insanların arasına girdiler. Ancak Rasulullah (sav) onların isimlerini Huzeyfe bin el-Yemân (ra)'a haber verdi. Başka bir rivayette onların isimlerini iki kimseye verdiği zikredilmektedir. Münafıklar 13 kişiydiler. Allah Resulü (sav) bunların münafık olarak öleceklerini bildirdi. Bu nedenle Hz. Ömer (ra), bir cenaze getirildiği zaman Huzeyfe (ra)'ın o cenazenin namazını kılıp kılmayacağına bakıyor, eğer Huzeyfe kılsa kendisi de kılıyordu. Eğer Huzeyfe cenaze namazına katılmazsa kendisi de katılmıyordu. Yine bir defasında, Hz. Ömer (ra) geldi ve: "Ey Huzeyfe, Allah aşkına söyle! Rasulullah benim adımla da münafıkların isimleri arasında saydı mı?" dedi. Allahuekber! Korku, şiddetli hassasiyet ve yüce Allah'ın gözetiminde olduğunu bilme şuuru...

Bizden birisi, bir gün cihad ettiği zaman kendisini III. Napolyon Bonapart zannediyor, kendisini Halid bin Velid (ra) gibi zannediyor. Öyle ki yürürken gözünün önünde kimseyi görmüyor. Yürüyor ve hiçbir kimseye bakmıyor. Nefislerinle gururlanmaktan sakınınız. Şu ana kadar yapmış olduğunuz amellerle gururlanmaktan sakınınız. Şu ana kadar sizler fazla bir şey yapmadınız. Sakın kendinizi beğenmeyiniz. Sakın Afganlıların size saygı göstermesini beklemeyiniz. Çünkü sizler koşarak dahi savaş yapsanız onların yürüyerek savaş yapanlarına erişemezsiniz. Hatta sizler rahvan bir atın sırtında savaşa gitseniz dahi onlardan yaya yürüyenlerin izine erişemezsiniz. Çünkü onlar bu savaş uğrunda çok şeylerini feda ettiler.

Afganlilar'ın Araplar'a Olan Saygıları

Abdullah Enes nerede? Abdullah Enes kardeş şunları anlatıyordu: Afganlilar'ın bizlere müthiş bir saygıları vardı. Çarşılara gittiğimiz zaman bize tazim göstererek şöyle duruyorlar ve: "Bize buyurun" diyorlardı. Bir köyde geciktiğimiz zaman geliyor ve: "Sizleri misafir etmek istiyoruz" diyorlardı. Bir Arab'ı evlerinde misafir ettiklerinde kendilerini çok bahtiyar sayıyor ve mutlu oluyorlardı. Evlerinde bulunan en güzel yemeği, yatağı onlara ikram ediyorlardı. Bazı Araplar yaşlarının küçük olmasından veya tecrübesizliklerinden, Afganlilar'ın bu saygısını kendisinde bulunan komutanlık, üstünlük ya da zeki bir hocalık vasfından dolayı olduğunu zannediyor... Ve bilakis, kendisinin onlarla kıyaslanamayacağını bilemiyor.

Örneğin Afganlı birisinden battaniye istediği zaman battaniyeyi kokluyor ve onun yüzüne atarak: "Ben falan kimseyim, Arab'ım, bilmiyor musun?" diyor. Evet, sen filan oğlu filansın. Peki sus, konuşma. Karşıdakinin kim olduğunu biliyor musun? O öyle insanlardandır ki sekiz sene, on sene Ruslar'a karşı cihad etmiştir. O kişi, Ruslar'ı sarsan, dünyada deprem meydana getiren komutanlardan biridir. Şimdi sen kalkıp da: "Ben Arab'ım, ben filanını" diyerek ne diye böbürleniyorsun? Şayet onların diğer Müslümanlara karşı saygıları olmasa bir tokat vurur, size katlanmazlar. O halde insanların saygı gösterdiklerini görünce mağrur olmayın, kendinizi beğenmeyin. Çünkü onların bu saygıları yiğitliklerinden, misafirperverliklerinden, samimi olmalarından gelmektedir. Senin makam ve mevkiinden değil.

Madem ki elinde savaşa sunacağın ne bir bineğin Ne de malın var,

Ve insanları davranışınla mutlu edemiyorsan, Konuşmanla mutlu et.

Bu insanları Rusya zelil kılamamıştır. Sen mi zelil kılmak istiyorsun? Şayet sen onlara saygı gösterirsen, onlar seni başlarına taç ederler, kalplerinde sana sevgi beslerler ve seni efendileri kabul ederler. Sana cihad etmek için gelen bir Arap kardeşi olarak bakar, başlarının ve gözlerinin üzerine koyarlar. Fakat sen onlara karşı kibirlenmek istersen ve böyle bir cehalete düşecek olursan onların seni ezmesine vesile olursun.

Dikkat et ve gururlanma... Yüce Allah'ın size hayır yolunu açmış olması, sizin tüm insanlardan daha hayırlı olduğunuzu göstermez. Sizi geçen nice insanlar vardır. Sizden çok daha fazla amellerle sizi geçmişlerdir. Çok daha pahalı ve değerli şeyleri sunmuşlardır. En kıymetli şeylerini, can ve mallarını bu yola feda etmişlerdir.

Cihaddan Geri Kalan Üç Kişi

Allah Rasulü (sav), Tebük'ten Medine'ye döndüğünde insanlar onu karşılamaya başladılar. Her seferden döndüğünde önce mescide gelip iki rekât namaz kılmak Rasulullah (sav)'ın âdeti idi.

Üç kişiden biri olan Kab İbn Malik'in olayını kendisinden dinleyelim. Kab bin Malik'in oğlu Abdullah babasının kıssasını şu şekilde anlatmıştır: Babası Kab gözlerini kaybettiği zaman kardeşleri içerisinde Abdullah, babasına rehberlik ediyordu. Abdullah şöyle diyor: Babam Kab İbn Malik'in Rasululâh (sav) Tebük Seferi'ne çıktığı zaman sefere katılmayışı ile ilgili hikâyeyi kendisinden dinledim. Babam şöyle anlatmıştı: Ben Tebük Gazvesi hariç Rasululâh (sav)'ın çıktığı gazvelerden hiçbirinden geri kalmadım. Gerçi Bedir Gazvesi'ne iştirak etmedim, ancak Rasululâh (sav) buna katılmayanlardan kimseyi kınamamıştı. Çünkü o seferde Rasululâh (sav) ve müslümanlar savaşmak için değil, Kureyş'in (ticaret) kervanına el koymak için çıkmışlardı. Aralarında herhangi bir vakit tayin edilmeksizin Allah onlarla düşmanlarını karşı karşıya getirmişti.

Ben Akabe gecesinde İslâm'la müşerref olup ilk antlaşmayı yaptığımız esnada Rasululâh (sav)'le beraberdim. Her ne kadar insanlar nezdinde Bedir Savaşı daha fazla yaygın ise de ben Akabe Biatı yerine Bedir'de bulunmayı tercih etmem.

Benim Tebük Seferi'nden geri kalma durumuma gelince, gerçekten ben hiçbir zaman o sıradaki kadar güçlü ve bol imkânlı olmamıştım. Allah'a yeminle söylüyorum, daha önce hiç iki bineğim olmamıştı. Ama o gazve sırasında iki tane bineğim vardı. Rasululâh bir savaş taktiği olarak herhangi bir savaşa çıkmak istediğinde başka tarafa yöneleceği izlenimi verirdi. Tebük Gazvesi'ne kadar durum bu idi. Rasululâh (sav) bu gazveye oldukça sıcak bir dönemde çıktı. Yolu uzun, çölde kat edeceği mesafe fazla idi. Üzerine yürüdüğü düşman hem sayıca hem de donanım olarak çok güçlüydü. Bu sebeple Müslümanlara düşmanlarına karşı yeterince hazırlansınlar diye durumu açıkça bildirdi. Nereye gitmek istediğini onlara izah etti. Rasululâh ile birlikte bulunan müslümanların sayısı çoktu. Onların adlarını yazan bir divan olmadığından savaşa kimlerin katılıp kimlerin katılmadığını hemen tespit mümkün değildi.

Geri kalıp gizlenmek isteyen çok az kişi de aziz ve celil olan Allah tarafından hakkında bir vahiy olmadığı sürece durumunun gizli kalacağını zannediyordu.

Rasululâh (sav) bu gazaya meyvelerin olgunlaştığı, gölgelerin insanın hoşuna gittiği bir zamanda çıktı. Ben de zaten bunlara meyyal bir kimse idim. Rasululâh, beraberindekilerle birlikte bu gazaya hazırlanıyordu. Ben de onlarla birlikte hazırlanmak üzere gidiyor, ancak hiçbir hazırlık yapmadan geri dönüyordum. Kendi kendime şöyle diyordum: Hazırlanmak isteyecek olursam benim gücüm buna yeter. Ben bu şekilde oyalanıp duruyordum ve nihayet herkes ciddi bir şekilde hazırlığına devam etti. Rasululâh Müslümanlarla beraber yola koyulduğu vakit ben hiçbir hazırlık yapmamıştım. Kendi kendime dedim ki: Bir veya iki gün sonra hazırlanır, sonra da onlara yetişirim. Onlar ayrıldıktan sonra hazırlanmak üzere gittim. Fakat yine hiçbir hazırlık yapmadan geri döndüm Tekrar gittim, fakat yine döndüm. Benim bu durumum onlar hızlıca yol almaya koyuluncaya ve ben artık gazaya katılma imkânını yitirinceye kadar devam etti. Bineğime binip onlara yetişmek istedim -keşke bunu yapsaydım- sonra bu da bana nasip olmadı. Rasululâh (sav) gittikten sonra insanlar arasına çıkmak istedim. Aralarında dolaştım. Geriye kalanlardan ya münafıklıkla itham edilen insanlarla yahut aziz ve celil olan Allah'ın mazur gördüğü kimselerle karşılaşıyordum. Rasululâh ise Tebük'e varıncaya kadar benden söz etmedi. Askerler arasında Tebük'te oturmakta iken:

"Kab bin Malik ne yaptı?" diye sormuş. Selimeoğullarından biri şöyle demiş:

"Ey Allah'ın Rasulü! Cübbelerine ve endamına bakıp gururlanması onu yola çıkmaktan alıkoydu. Bunun üzerine Muaz bin Cebel şöyle demiş:

"Söylediğin söz ne kadar da kötü. Ey Allah'ın Rasulü! Allah'a yemin olsun ki, onun hakkında iyilikten başka bir şey bilmiyoruz."

Rasululâh (sav) sesini çıkarmadı. Kab bin Malik devamla dedi ki:

Rasululâh (sav)'ın Tebük'ten geri döndüğü haberi bana ulaşınca bu sefer üzülmeye başladım ve mazeret olarak bir yalan uydurmaya çalıştım. Kendi kendime: Yarın acaba onun gazabından nasıl kurtulabileceğim, diyor ve bu konuda yakınlarımdan görüş beyan edecek olan herkesin görüşlerine başvuruyordum. Rasululâh artık varmak üzereydi. O zaman batıl sözler ve vesveselerim gitti. Kesinlikle hiçbir şekilde ondan herhangi bir yalanla kurtulamayacağımı anladım. Bu bakımdan doğruyu söylemeyi kararlaştırdım.

Artık Rasululâh çıkıp geldi. O bir seferden geri döndüğü vakit mescitte iki vakit namaz kılmakla işe başladılar. Ondan sonra insanlar ile sohbet etmek üzere otururdu. Bu şekilde namazını kılip oturunca, savaştan geri kalanlar tek tek ona gidip mazeretlerini beyan etmeye ve ona yeminler etmeye başladılar. Bunlar seksen küsur kişiydiler. Rasululâh (sav) onların beyanatlarını kabul ediyor, onların biatini alıyor, onlar için mağfiret diliyor, gizli hallerini ise Allah'a havale ediyordu. Nihayet ben de onun yanına vardım. Selâm verdim, kızgın bir eda ile tebessüm ettikten sonra bana:

"Gel" dedi. Onun önünde oturuncaya kadar yürüdüm. Bana sordu:

"Seni savaştan geri bırakan sebep nedir? Bir binek satın almamış mıydın?" Şöyle cevap verdim:

"Ey Allah'ın Rasulü! Senden başka dünyadaki herhangi bir insanın önünde oturmuş olsaydım onun öfkesinden kurtulmak için uygun bir mazeret bulurdum. Çünkü ben tartışma gücüne sahip birisiyim. Fakat Allah'a yemin ederim ki ben bugün bir yalan uydurup seni razı edecek olursam fazla geçmeden Allah seni bana karşı gazaplandırır. Yine yemin olsun ki eğer sana doğruyu söyleyecek olursam sen bana çok kızacaksın. Umarım ki bu hususta Allah beni affeder. Allah'a yemin ederim hiçbir özrüm yok. Vallahi hiçbir zaman bu kadar güçlü, kuvvetli ve imkânları bol durumda olmamıştım." Bunun üzerine Rasululâh şöyle buyurdu: "İşte bu doğru söylemiştir. Haydi kalk, Allah senin hakkında hüküm verinceye kadar bekle." Ben de kalktım. Benimle birlikte Selimeoğullarından bir grup da kalkıp peşimden geldiler ve bana şöyle dediler:

"Allah'a yemin ederiz, bundan önce senin herhangi bir günah işlediğini bilmiyoruz. Sen şu anda geriye kalanların beyan ettikleri mazeretleri Rasululâh (sav)'e özür olarak beyan etmekten acze düşmüş bulunuyorsun. Şayet özür beyan etseydin Rasululâh'ın senin için mağfiret dilemesi, günahından kurtulmak için sana yeterdi." Allah'a yemin olsun ki onlar beni bu hususta durmadan kınadılar. Öyle ki geri dönüp mazeret beyan etmeyi istedim. Kendi kendimi yalanlamayı diledim. Sonra onlara dedim ki:

"Benim düştüğüm bu duruma düşen herhangi bir kimse oldu mu?"

"Evet" dediler. "Seninle birlikte iki kişi daha aynen senin söylediğini söyledi. Onlara da sana söylenenin aynısı söylendi."

"Kim onlar?" diye sordum. Bana:

"Murare bin er-Rabi el-Amri ile Hilâl bin Ümeyye el-Vakifi" dediler. Onlar bana, Bedir'de bulunmuş ve bana örnek olacak iki salih kimsenin ismini söylediler. Bana adlarını söyleyince ben de yoluma devam ettim. Bunun üzerine Rasulullah (sav) müslümanlara bizimle -yani bu geriye kalanlar arasında sadece bu üç kişi ile- konuşmayı yasakladı. Herkes bizden uzaklaştı ve bize karşı tutumları değiştirdi. O kadarki ben üzerinde yaşadığım yerleri tanıyamaz oldum. Şu ana kadar tamya geldiğim yer değildi sanki. Bu hal elli gün devam etti. Benim diğer iki arkadaşına gelince; onlar evlerine kapanıp ağlamaya koyuldular. Ben ise aralarında en güçlü, en kuvvetli olanlarıydım. Müslümanlarla birlikte namaza katılıyor, çarşılarda dolaşıyordum. Fakat kimse benimle konuşmuyordu. Namazdan sonra Rasulullah mescitte iken gider selâm verir ve kendi kendime: "Acaba selâmımı almak için dudaklarını kıpırdattı mı, kıpırdatmadı mı?" diye sorardım. Sonra da ona yakın bir yerde namaz kılar, gizliden gizliye göz ucuyla ona bakardım. Benim namaz kılmakta olduğumu görünce bana doğru bakardı. Ben ona doğru bakınca benden yüzünü çevirirdi. Müslümanların benimle konuşmamaları bu şekilde uzayıp gitti. Benim için çekilmez bir hal aldı. İnsanlar arasında en çok sevdiğim kişi olan amcamın oğlu Katade'nin bahçe duvarından aştım, ona selâm verdim. Allah'a yemin ederim selâmımı almadı. Ona şöyle dedim:

"Ya Ebu Katade! Allah aşkına söyle. Benim Allah'ı ve Rasulü'nü sevdiğimi bilmiyor musun?" Sustu, cevap vermedi. Tekrar ona aynı yemini verdim. Sustu, cevap vermedi. Bir daha yemin verince:

"Allah ve Rasulü daha iyi bilir" dedi. Gözlerime yaş doldu. Tekrar duvardan atlayıp geri döndüm. Medine çarşısında dolaşmakta iken Medine'de satmak üzere yiyecek bir şeyler getirmiş birisinin:

"Kab bin Malik'i bana kim gösterir?" dediğini gördüm. Çevredeki uzaklardan bana işaret ediyorlardı. Nihayet yanıma geldi ve bana Gassan hükümdarından bir mektup verdi. Okur yazar bir kimse idim. Mektupta şunlar yazılı idi:

"Şimdi arkadaşının sana güzel davranmadığı haberini aldım. Allah hiçbir zaman seni hakir görüleceğin ve değerinin bilinmeyeceği bir yerde bırakmasın. Haydi gel. Bize katıl. Biz sana ikram ederiz."

Bu mektubu okuyunca kendi kendime: "İşte bu da belânın bir parçasıdır" dedim. Mektubu aldığım gibi tandıra attım ve tandırı tutuşturdum. Elli günün kırk gecesi geçince Rasulullah'ın elçisinin bana gelip şöyle dediğini duydum:

"Rasulullah sana hanımından ayrılmanı emrediyor." Ben:

"Onu boşayayım mı yoksa başka bir şey mi yapayım?" diye sordum. Haberci:

"Hayır, boşama. Ondan uzak dur ve ona yaklaşma" dedi. Benim durumumda olan iki arkadaşına da aynı haberi göndermişti. Ben de hanıma:

- "Haydi ailenin yanına git" dedim. Allah bu meselede hükmünü verinceye kadar onların yanında kal. Sonra Kab bin Malik devamlı: Hilâl bin Ümeyye'nin hanımı Rasulullah'ın yanına varıp şöyle demiş: Ey Allah'ın Rasulü! Hilâl güçsüz bir ihtiyardır ve hizmetçisi yoktur. Ona hizmet yapmam sizi gücendirir mi? Hz. Peygamber:

"Hayır, gücendirmez. Fakat sana yaklaşmasın." diye buyurdu. Kadın:

"Allah'a yemin ederim, onun kımıldayacak hali yoktur. Allah'a yemin ederim, bu durum olduğu günden bu yana ağlayıp duruyor." Kab devamlı:

Akrabalarımın birisi bana şöyle dedi:

"Hanımın için sen de Rasulullah'dan izin istesen. Çünkü Rasulullah, Hilâl bin Ümeyye'nin hanımına kocasına hizmet etme için izin vermiş." Ben şöyle dedim:

"Allah'a yemin ederim, hanımımın bana hizmet etmesi için Rasulullah'tan izin istemeyeceğim. İzin isteyecek olursam Rasulullah'ın ne diyeceğini de bilmiyorum. Zaten ben genç bir adamım." Derken on gece daha geçti. Böylece bizimle konuşmanın yasaklanmasından bu yana elli gün geçmiş oldu. Ellinci gecenin sabahında, sabah namazını odalarımızdan birinin damında kıldım. Şanı yüce Allah'ın hakkımızda söz ettiği şekilde oturmakta idim. Bütün genişliği ile yeryüzü bana daralmıştı. İşte bu durumda iken Sel dağı üzerinden birisinin bana bağırdığını işittim. Avazının çıktığı kadar bağıyor ve şöyle diyordu:

"Müjde sana ey Kab bin Malik!" Bunun üzerine secdeye kapandım ve aziz ve celil olan Allah'ın tevbemizi kabul ederek kurtulduğumuzu anladım. Rasulullah (sav) sabah namazını kıldıktan sonra Allah'ın tevbemizi kabul ettiğini bildirmişti. Herkes bizi müjdeliyordu. İki arkadaşına da müjdeciler gitmişti. Atının üstünde birisi bana doğru geldi. Eslemli'lerden birisi de dağın tepesine çıkıp durumu haber vermişti. Böylece ses attan daha hızlı gelmişti. Bana müjde vermek için gelen kişiye üzerimdeki elbiselerimi müjdelik olarak ona verdim. Allah'a yemin ederim ki o gün giyecek başka elbisem yoktu. Emaneten altı-üstü iki elbise aldım ve giyindim. Rasulullah'ı görmek üzere yola koyuldum. İnsanlar bölük bölük gelip tebrik ediyorlardı. "Ne mutlu sana ki Allah tevbeni kabul etmiştir" diyorlardı. Nihayet mescide girdim. Rasulullah'ı insanlar etrafını kuşatmış bir halde mescitte oturur buldum. Talha bin Ubeydullah kalktı. Koşarak bana doğru geldi, benimle musafaha etti ve beni tebrik etti. Allah'a yemin ederim, muhacirler arasında ondan başka karşılayan olmadı. Kab devamlı dedi ki: İşte, Talha'nın bu davranışını ben hiçbir zaman unutmadım.

Anlatmaya şöyle devam etti:

Rasulullah'a selâm verdim. Yüzü sevinçten parıltıyordu. O, şöyle dedi:

"Annenden doğduğun günden bu yana gördüğün en hayırlı gün bu gündür. Müjde sana!" Şöyle dedim:

"Ey Allah'ın Rasulü! Bu af senden mi yoksa Allah'tan mı?" O:

"Hayır benden değil. Allah'tandır" dedi. Rasulullah sevindiği zaman yüzü ışıltılı parlardı. Ay parçasını andırır ve sevinci yüzünden okunurdu. Rasulullah'ın önünde oturdum ve şöyle dedim:

"Ey Allah'ın Rasulü! Bütün malımı Allah'a ve Rasulü'ne sadaka olarak vermeyi tevbemin bir parçası olarak kararlaştırmıştım."

Rasulullah şöyle buyurdu:

"Hayır! Malının bir kısmını tut. Böylesi senin için daha hayırlıdır" buyurdu. Ben de:

"Öyle ise ben de Hayber'deki payımı bırakıyorum." Devamlı şöyle dedim: "Ey Allah'ın Rasulü! Allah beni ancak doğru söylediğim için kurtardı. Hayatta kaldığım sürece doğrudan başka hiçbir şey söylememek için azmettim ve bu da tevbemin cümlesindendir."

Kab bin Malik sonra şöyle devam ediyor: Allah'a yemin ederim, Rasulullah'a bunu söylediğim günden bu yana -bildiğim kadarı ile- doğru sözlülükte müslümanlardan hiçbir kimse beni güzel bir şekilde sınıadığı gibi sınıamış değildir. Allah'a yemin ederim, Rasulullah'a bu sözümü söylediğimden bu yana yalan tek bir söz söylemedim. Ömrümün geri kalan kısmında aziz ve celil olan

Allah'ın beni koruyacağını da ümit ederim. Ve yüce Allah'ın benim hakkımda indirdiği ayet şudur:

"And olsun kî, Allah sıkıntılı bir zamanda bir kısmının kalpleri kaymak üzere iken Peygamber'e uyan muhacirler ile ensarın ve Peygamber'in tevbelerini kabul etti. Tevbelerini onlara karşı şefkatli ve merhametli olduğu için kabul etmiştir. Bütün genişliğine rağmen dünya onlara dar gelerek nefisleri kendilerini sıkıştırıp Allah'tan başka sığınacak olmadığını anlayan, (savaştan) geri kalmış üç kişinin tevbesini de kabul etti. Allah, tevbe ettikleri için onların tevbesini kabul etmiştir. Çünkü o, tevbeleri kabul eden, merhametli olandır. Ey iman edenler! Allah'tan sakının ve doğrularla bir arada olun."

(Tevbe; 117-119)

Kab devamla dedi ki:

Allah'a yemin ederim, Allah bana İslâm hidayetini verdikten sonra benim nazarımda savaşa katılmayıp geriye kalmam dolayısıyla o gün Rasulullah'a doğruyu söyleyip yalan söylemediğimden ötürü daha büyük bir nimet verilmiş değildir. Çünkü yalan söyleseydim, mazeret uydursaydım, yalan söyleyip mazeret uyduranlar gibi ben de helak olacaktım. Şanı yüce Allah bu konuda vahiy inzal buyurunca yalan söyleyen kimseler hakkında en kötü sözleri söyledi. Yüce Allah onlar hakkında şöyle buyurdu:

"Cihaddan döndüğünüzde kendilerini bırakmanız için Allah'a yemin edeceklerdir. Onlardan yüz çevir. Çünkü onlar murdardırlar. İşledikleri günahların cezası olarak varıp kalacakları yer cehennemdir. Kendilerinden razı olmanız için size yemin ederler. Siz onlardan razı olsanız da şüphesiz ki Allah fasıklar guruhundan razı olmaz." (Tevbe, 95-96)

Kab devamla diyor ki: İşte yalan yere yemin ettikleri zaman Rasulullah'ın bu yeminlerini kabul etmiş olduğu kişilerin durumundan biz üç kişi geri bırakılmıştık. Rasulullah yalan yere yemin eden kimselerle biatlaşmış, onlara mağfiret dilemişti. Bizim durumumuzu ise Allah hakkımızda hüküm verinceye kadar ertelemişti. Bu bakımdan aziz ve celil olan Allah: "Geriye bırakılan üç kişiye de..." buyurmuştur. Bizi geri bırakması ve durumumuzu ertelemesi, sözü edilen savaştan geri kalışımız değildir. Bu geri kalışımız sadece Rasulullah'ın huzuruna varıp yemin eden, ona mazeret beyan eden ve kendisinden mazeretleri kabul eden kimselerden geri kalışımız demektir. (Buharı, Kit. Megazi, Bab: 79)

Hadis-i şerifte de geçtiği gibi Peygamber Efendimiz bir savaşı yapmak istediğinde taktik olarak başka bir yere doğru savaşacağı imajını verirdi. Ancak Tebuk Savaşı'nda böyle bir taktiği kullanmaya ihtiyaç hissetmemişti. Çünkü bunun herhangi bir faydası yoktu. Zira düşmanla arasında uzun bir mesafe vardı. Ayrıca düşman büyük bir devletti. Bizans'tı. Bunun için büyük hazırlıklar icab etmekteydi. Bu sebeple savaşın açıkça kiminle olacağı bildirilmeliydi ve buna teşvik etmeliydi ki insanlar gereği gibi hazırlansınlar. İşte bu bakımdan bugün Rusya ile savaşmak isteyenlerin, bu savaşı gizlemeleri mümkün değildir. Çünkü böyle bir savaş, savaşacak kişilerin de belirgin olmasını, savaş araç ve edevatının hazırlanmasını ve buna dair teşvik etmeyi icab ettirmektedir. Meselâ bir takım insanlar ulu orta buna karşı insanları cihada davet etmelidirler.

Evet, Afganistan'la bulunan yabancıların Afgan kıyafeti giymelerinin bir mahzuru yoktur. Bu, savaşın açıkça yapılmasına engel değildir. Şeyh Temim Afganlılar'ın elbisesini giymiş olduğu halde Arap Körfez devletlerinden Davha havaalanına inmiştir. İlgililer ona:

"Sen Ürdün'lüsün, niçin bu Pakistan elbisesini giyiyorsun?" diye sormuşlar. Şeyh Temim ise onlara:

"Bu Afgan elbisesidir" cevabını vermiş. Onlar da: Afgan elbisesinin ne özelliği var?" diye sormuşlar. Şeyh Temim: "Bu elbiseler Allah'ın İslâm ümmetini kendileri ile aziz kıldığı insanların elbisesi. Ben de bu insanlardanım. Size göre benim böyle giymeme bir engel var mı?" Onlar da:

"Hayır, bir engel yok" demişlerdir. Yine ilgililer: "Buyur, al pasaportunu, Allah'a tevekkül et" demişler, Şeyh Temim onlara:

"İnşallah bana herhangi bir kötülüğünüz dokunmaz" demiştir. Ne yazık ki uçak motorlarını çalıştırıp harekete geçtiği zaman uçağın mikrofonlarından "Temimu'l-Adnanî" diye anons sesleri duyulur. Tabii ki bunu istihbarat memurları birbirlerine haber vermişler, bazıları: "Bu dışarda kaldı"; diğer bazıları ise: "Hayır uçağa bindi, gidiyor" demişler. Bu nedenle uçaakta olup olmadığını kontrol etmişler. Şeyh Temim diyor ki: Ben dedim ki artık tamam, herhalde gitmeme engel olurlar. Tabii ki benim umurumda ne Katar vardı, ne de Bahreyn. Beni serbest bıraksınlar, gidip cihad edeyim. Yoksa oturma iznimi iptal edip etmemeleri benim için çok önemli değildi. Fakat korktum ki beni yolculuktan alıkoyarlar. Bir de ne görsün, birileri gelir ve ona der ki: "Dün ben senin bantlarından birini işittim, şu anda senin yola çıktığını öğrendim. Al şu otuz bin dirhemi de oradaki mücahidlere infak et" diyor. Yaşa Şeyh Temim yaşa! Şairin de dediği gibi:

Ya aziz olarak yaşa

Veya şerefli bir ölümle mızrakların arasında,

Ve iplerin boğması ile öl.

Şüphesiz ki okların ucu insanın içindeki kızgınlığı daha fazla giderir,

Kıskananların tuzaklarına karşı daha büyük bir şifadır.

Hakikaten, müminlerin göğsünü ancak oklar şifalandırır. Evet, insanlara sözlü tebliğde bulunurken onlara en güzel yolla tebliğ et ve onlarla savaşırken de en güzel savaş yolu ile savaş. Nitekim bu hususta Peygamber Efendimiz: "Bir hayvanı en güzel şekilde kesin, birini öldürdüğünüz zaman en güzel öldürüşle öldürün, sizden biriniz bıçağını bilesin ve kestiğini rahat ettirsin" buyurmuşlardır. Evet, Ruslar'a karşı savaş açıkça yürütülmelidir. Bir takım kardeşlerin cihadla ilgili bantları çevreye dağıtılmaları icab eder. Bu bantları taşıyan bazı kardeşlerimiz çeşitli havaalanlarında sorgulandıklarında kekeleyerek: "Vallahi şöyle ve böyle" demiş, diğer bazıları ise açıkça: "Vallahi ben Afganistan'da idim, şu an oradan geliyorum" demiştir. Bunun üzerine havaalanlarındaki ilgililer: "Haydi buyur geç, biz seni kontrol etmiyoruz" demişlerdir. Bu olay Cidde Havaalanı'nda birçok kimsede görülmüştür. Halbuki Suudlular hacıların kontrolünü bile çok sıkı yaparlar. Nihayet polis de bir insandır. Elbette o İsraili Bengurion değildir. Müslümanın fıtratında ne olursa olsun diğer müslümanları sevme ve cihadı arzulama vardır. Evet, bazı ileri gelenler cihada hoş bakmazlar. Fakat polis seviyesinde olan insanlar bu müstekbirlerden değillerdir. Bunların içinde henüz fıtratları bozulmayan, müslümanlara iyi duygular besleyen güzel kişiler de vardır. Hatta seninle birlikte o savaşta olmayı arzulayanlar dahi bulunabilir.

Hülasa net olan insan devamlı rahat olur. Bir takım insanlar senden uzak dursalar da, diğerleri senden etkilenirler. Seni severler, cihada yardım ederler ve sen geri dönerken senden etkilenmiş bir grup mücahidle buraya gelmiş olursun. Ölürsen birçok insan,

senin şehadet olayını insanlara götürür, yaşarsan birçok insanı buraya celb etmiş olursun. Fakat senin gizli kalarak dehlizlerde yaşayarak Ruslar'ı mağlup etmeye çalışman asla makul değildir. İşte bu sebeple Rasulullah Bizans'a karşı savaşacağını ilân etmiştir.

Değerli arkadaşlar! Bizler Allah Rasulü'nün izinde gitmeliyiz: Biz Rumlar'la savaşacağız, her türlü gayret ve takatin sarf edilmesi şarttır. Cihada katılıma teşvik şarttır. Fazlaca ilan yapılması şarttır. Vallahi bizler Pakistan'a gelenlere: "Peşaver'i ziyaret ediniz" diyoruz. Onlar: "Vallahi bunu İsrail istihbaratı (Mossad) haber alabilir" diyorlar. Ey zavallı, sen aklını kaybetmişsin. Sen bu halinle Allah'ın dinine nasıl hizmet edeceksin? Yahudilerle nasıl savaşacaksın? Üç bin veya dört bin km. uzakta dahi yahudilerden korkuyorsun... Pakistan'a ders vermek için gelmiştir, fakat İsrail istihbaratından korkmaktadır. Mossad'ın kendisi hakkında ülkesine: "Bu Peşaver'e gitmiştir diye rapor vermesinden korkuyor! Ona: "İsmi değiştir, âlemlerin Rabbi olan Allah'ın dışında kimse senin ismini ve ülkeni bilmez" dedim. Fakat o, Mossad'ın ilâh olduğunu zannediyor ve Allah'la birlikte (haşa) Mossad'ın da bileceğini söylüyordu. Muhacirlerin kamplarından bir kampı hiç olmazsa görsün, diye uğraştım, fakat fayda vermiyordu. Yine yukarıdaki hadis-i şerifte Kab Bin Malik'in doğru konuşmasının kendisini kurtardığı beyan edilmektedir.

Sadakat ve İhlâs

Sadakat insanların size saygı göstermesine sebep olur. Yalan ise insanların gözünden düşmenize neden olur. Sadakat kalpten kalbe geçer. Dürüstlük sizin rahat etmenize, yalan ise yorulmanıza yol açar. Yalanın hareket sahası ve ömrü çok azdır. Kısa bir süre sonra ortaya çıkacak ve insanlar katında yalancı olarak bilineceksiniz. Hayır, açık sözlü ve sadık birisi ol. Kıvrıma ve lafı döndürüp durma; âmirinle, kardeşinle, kendinle dürüst ol. Sadık ol! Allah sadık olan kimseyi sever. Şaka dahi olsa, yüce Allah yalandan ve yalancılık yapandan nefret eder. Ebu Davud'un rivayet ettiği hadiste şöyle buyurulmuştur: "İnsanları güldürmek için yalan söyleyen kimseye yazıklar olsun, sonra ona yine yazıklar olsun." (Ebu Davud bu hadisi hasen bir isnadla rivayet etmiştir). Başka bir hadis-i şerifte ise Rasulullah: "Ben şakacıktan dahi olsa, yalanı terk eden kişinin cennetin ortasında evi olacağına dair kefilim" (Bkz. Ebu Davud, K. Edeb, bab: 7; Tirmizi, K. Birr, bab: 58; Nesei. K. Cihad, bab: 19) buyurmuşlardır. Bu sebep sizler doğruluğa, sıdka dayanın ki Allah sizleri doğrulasın, sadık kılsın. Cihad, sadakat ve dürüstlüğü gerektirir. Yüce Allah'tan bizleri sadık kimselerden kılmasını niyaz ederiz.

120 - 129. ÂYETLERİN TEFSİRİ

120 Medine halkı ve çevresinde bulunan bedevilere, Peygamber'le birlikte savaşa çıkmaktan geri kalmaları, kendi canlarını onun canından daha çok sevmeleri yakışmazdı. Çünkü onlar için, Allah yolunda uğrayacakları susuzluk, yorgunluk, açlık, düşmanlarını kızdıracak bir yere ayak basmaları ve düşmana verdikleri her zarar karşılığında salih bir amel yazılır. Şüphesiz ki Allah, iyilik yapanların mükâfatını zayi etmez.

121 Sarf ettikleri az veya çok herhangi bir mal ve Allah yolunda aştıkları herhangi bir vadi, onlar için yazılıp tespit edilecektir ki Allah onları yaptıklarının en güzeliyle mükâfatlandırsın.

122- Müminlerin hepsinin savaşa çıkmaları gerekmez. Her topluluktan bir cemaatin dini iyi öğrenmeleri ve kavimleri kendilerine döndüklerinde onları uyarmaları için savaştan geri kalması daha doğru olmaz mı? Umulur ki, böylece yanlış hareketlerden sakınırlar.

123 Ey iman edenler! Çevrenizde bulunan kâfirlerle savaşın. Sizde bir sertlik bulsunlar. İyi bilin ki, Allah takva sahipleriyle beraberdir.

124 Kur'ân'dan bir sure indiği vakit, kâfirlerden bazıları birbirlerine söyle derler: Bu sure hanginizin imanını artırdı? Doğrusu inen sure iman edenlerin imanını kuvvetlendirir, onlar bundan sevinç duyarlar.

125 Kalplerinde hastalık olanlara gelince; bu sure onların murdarlıklarına murdarlık katar ve kâfir olarak ölürlər.

126 Onlar hiç görmüyorlar mı ki yılda bir veya iki defa imtihan oluyorlar, yine de tevbe etmiyor ve öğüt almıyorlar?

127 Onlar bir sûre indiğinde birbirlerinin yüzüne bakarlar. Ve: "Sizi kimse görüyor mu?" derler. Sonra oradan uzaklaşırlar. Allah da onların kalplerini haktan uzaklaştırır. Çünkü onlar, anlamaz bir kavimdir.

128 Ey insanlar! Şüphesiz ki size, kendinizden bir Peygamber gelmiştir. Sıkıntıya düşmeniz ona ağır gelir. O, size son derece düşkündür. Müminlere çok şefkatli ve merhametlidir.

129 Ey Peygamber! Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter, O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Ben O'na güvendim. O, yüce Arş'ın Rabbidir.

Bu âyet-i kerimeler Tевhe Sûresi'nin son âyetleridir. Tевbe Sûresi'nde yüce Allah; Peygamber'in, muhacirin, ensarın ve üç kimsenin tevbesini kabul ettiğini beyan etmiştir. Bu beyan Tebuk Gazvesi'nde hazır bulunan bu kimselerin tevbelerinin kabul edildiğine dair ilâhi bir şehadettir. Allahuekber! Hangi nimet bundan daha büyük olabilir? İnsan yeryüzünde yürüyor ve cebinde, yüce Allah'ın kendisinin tevbesini kabul ettiğine dair şehadeti taşıyor. Yüce Allah, Cebrail vasıtası ile indirdiği vahyi ile onun tevbesini kabul etmiştir ve o cennet ehliendir... Hangi nimet bundan daha büyük olabilir? Hangi şeref, hangi yücelik bundan daha değerli olabilir? Bizlere filan bakandan veya falan kraldan teşekkür mektupları geldiğinde biz onları özel bir şekilde saklarız, fotokopilerini çıkarırız, icab ettiği yerde çıkarır çıkarır gösteririz. Bütün özelliği ise sadece bir kral veya bir bakanın takdir veya teşekkür mektubudur. Halbuki bu savaşa katılmayanların tevbelerini kabul ettiğini beyan eden vesika, âlemlerin Rabbi olan, azamet ve ikram sahibi olan yüce Mevlâ tarafından imzalanmış ve meleklerin efendisi Cebrail bu mektubu peygamberlerin efendisi ve beşeriyetin en seçkin insanı olan Hz. Muhammed'e getirmiştir ve bu belge ile bu zatların tevbelerinin kabul edildiği bildirilmiştir. Peki insan bu mektubu nereye koyacaktır? Bunu ne şekilde muhafaza edecektir? Evin üst tarafına mı koyacak, kalbinin üzerinde mi taşıyacak yoksa kafasına mı yerleştirecektir? Düşününüz, normal bir insan bizim gibi yeryüzünde yürüyor ve kendisinin de cennetlik olduğunu biliyor. Bundan daha büyük bir nimet ve daha büyük bir fazilet olabilir mi? Hakikaten bundan daha büyük bir nimet olamaz. Yüce Mevlâ'nın buyurduğu gibi: "De ki Sizler Allah'ın lütfü ve rahmeti ile sevinin, geçici şeylerle değil.)" (Yunus, 58)

Birinci ayet-i kerime müminlerden bahsetmekte ve onların hepsinin her zaman cihada çıkmaları gerekmediğini beyan etmektedir. Çünkü cihad iki kısımdır. Birinci kısımda herkesin cihada katılması gerekmez, kişi evinde kalabilir, işini sürdürebilir. Başka bir kısım insanlar da savaşılacak yerlere gidip savaş ederler. İşte bu türden olan cihada kâfirleri kovalama cihadı denir. Bu cihad kâfirlerin saldırılarını önleme mahiyetinde olan savunma cihadından farklıdır.

Göröldüğü gibi cihad iki kısımdır:

1. Kâfirlerin üzerine hamle yapma cihadı. Bu cihad farz-ı kifayedir. Yani cihad edebilecek bütün insanların bu gibi bir cihada katılmaları gerekmemektedir. Sadece bir kısım insanların yapmaları halinde diğer insanlardan bunun farziyeti düşmektedir. Ancak müslümanların imamı, kâfirlerin müslümanlara baskın yapacağına dair yığınak yaptıklarını, birlik ve ordularını sınırlara yığdıklarını hisseder de böyle bir durumda herkesi cihada çağırarak olur ise, işte bu halde farz-i kifaye olan cihad herkese farz-ı ayn olur. Çünkü halife gördüğü tehlikelerden dolayı bunu emretmiştir. Nitekim Tebuk Savaşı'nda böyle bir durum meydana gelmişti. Bu sebeple müslümanlar kâfirlerin üzerine sefere gitmelerine rağmen cihad farz-ı kifaye değil, farz-ı ayn olmuştu.
2. İkinci cihad tipi ise savunma savaşıdır. Kâfirler ölkemize girdikleri takdirde yapılan savaştır. Bu farz-ı ayndır. Savaş toprağına yakın olan tüm ümmetin cihad için çıkması farzdır. Bu bölgedeki müslümanlar, kâfirleri geri püskürttükleri ve saldırgan düşmana karşı müslümanların ırz ve mallarını savundukları takdirde geride kalan müslümanlardan sorumluluk düşer. Ancak güçleri buna yetmediği ya da Araplar'ın 1967 savaşında olduğu gibi savaşmayıp geri durdukları takdirde o bölgeye yakın olan diğer müslümanların savaşmaları, onların da gücü yetmediği takdirde onlara yakın olanların ve böylece bütün yeryüzü müslümanlarının savaşa katılmaları gerekir. Tâ ki düşmanı müslümanların topraklarından kovsunlar. Ne yazık ki 1967 savaşında Araplar bu yola değil, teslim olma yollarına başvurdular. Sorunu Birleşmiş Milletler ve Güvenlik Konseyi aracılığıyla halletmeye çalıştılar. Yahudileri, yine yahudi kuruluşları olan kurumlarla müslüman topraklarından çıkartmak istediler. Çünkü aslında Birleşmiş Milletler ve Güvenlik Konseyi yahudilerin elinde adeta birer oyun ve eğlence merkezleridir. Bunlar aracılığıyla beşeriyeti aldatmak isterler.

İşte herhangi bir yerde müslümanlar saldırıya uğrar, toprakları işgal edilecek olur ve onlar bunu püskürtmeden aciz kalırlar da çevrelerinde bulunan insanlar da Araplar'ın yaptığı gibi onlara yardım etmeyecek olurlarsa bu takdirde diğer müslümanların devreye girmeleri gerekir. Arapkir'in oturup kalmaları durumunda da, Arap olmayan müslümanların Filistin'i işgal eden yahudileri püskürtmeleri gerekirdi. Ne acıdır ki yahudiler Filistin'i işgal edip bir iki atak yaptıktan sonra Mısır, Suriye ve Ürdün savaştan geri durdular. Bu takdirde Suud, Körfez ülkeleri ve diğer Araplar'ın Filistin'i işgal eden yahudileri püskürtmeleri gerekiyordu. Ne yazık ki Suud, Körfez ülkeleri ve diğer Araplar da seslerini çıkarmadılar. Bu takdirde farzın yükümlülüğü genişledi. Bu iş Pakistan'a, Afganistan'a kadar uzadı. Onlar da müdahale etmedikleri takdirde bu iş Endonezya'ya, Tayland ve Filipinler'e kadar uzadı. Onların da müdahale etmemeleri halinde, bütün yeryüzünde bulunan müslümanların Filistin'e gelip savaşmaları farz-ı ayn oldu. Tâ ki Filistin'i yahudinin elinden kurtarsınlar. Böyle bir farz, oruç ve namazın farziyeti gibidir.

Hülasa bu ayet-i kerimede: "Bütün müminlerin savaşa çıkmaları gerekmez" ifadesi müslümanların memleketlerinde güven içinde oldukları ve memleketleri bolluk ve bereketle dolu olduğu durumlarda söz konusudur. İşte böyle bir savaşa kovalama veya düşmanın üzerine gitme savaşı denilmektedir. Bu gibi halde yapılan savaş farz-ı kifayedir.

Bir İslâm devletinin farz-ı kifaye olan cihadı yerine getirebilmesi için alimlere göre yılda en az bir veya iki kere düşmanın üzerine orduyu göndermesi gerekir. Aksi takdirde ümmetin tümü günahkâr olur. Çünkü farz-ı kifaye ifa edilmemiş ve böylece tüm ümmetten düşmemiş olur.

Yani bugün eskiden İslâm toprağı olan İspanya, Buhara, Taşkent Tacikistan, Kafkaslar, Sibiryâ hatta Ren nehri, Yugoslavya, Macaristan, Arnavutluk ve bütün bu topraklar, müslümanların eline geçmiş olsa dahi müslümanların ve onların bir parçası olan Araplar'ın, yılda en az bir veya iki defa düşmanın üzerine ordu gönderip farz-ı kifayeyi yerine getirmeleri gerekir. İngiltere'ye, Almanya'ya ve Amerika'ya karşı yılda bir veya iki defa savaş açmaları icab eder. Aksi takdirde ümmetin tümü günahkâr olur. Konuştuklarımızı iyi duyuyor musunuz? Bu durum, eskiden müslümanların elinde olan tüm toprakların yine müslümanların elinde olması halinde söz konusudur. Buna mukabil Müslümanların elinde bulunmuş olan topraklardan bir karışı dahi düşmanlar tarafından işgal edilmiş olursa burada durum değişir. Artık savaş savunma savaşı, yani farz-ı ayn olan bir savaş olur. O bölgede bulunan bütün insanların kâfirleri yurtlarından çıkartmak için savaşa katılmaları gerekir. Şayet onlar savaştan geri durur veya tembellik eder yahut cihad etmez ya da sayıları az olduğundan dolayı korkacak olurlarsa, farz-ı ayn olan cihadın çemberi genişleyerek o bölge halkının civarında bulunan bölgelere farz olur. Böylece cihad kâfirleri çıkarıncaya kadar bütün yeryüzünü kuşatmış olur. Bu farz namaz ve oruç gibi bir farzdır. Kimsenin bunu terk etmesi caiz değildir. Bu gibi halde cihadı terk eden namazı ve orucu terk eden gibidir. Daha önce de İmam Ahmed bin Hanbel'in farz-ı kifaye hakkında neler söylediğini işitmiştik. İmam Ahmed diyor ki: "Bir kişi Zemheri aylarında (Aralık-Ocak aylarında) soğukun dehşetli olması esnasında savaş yapmak ister, fakat o soğuk dolayısı ile bazı namazları kaçıracağından korkar. Böyle bir insan bu soğuk aylarda farz-ı kifaye olan savaşı yapmalı mı yoksa oturup beklemeli mi? Bu savaşmalıdır, çünkü savaşması onun için daha efaldır."

Yine İmam Ahmed'e: "Bir kişi farz-ı kifaye olan savaşa katılmak istiyor. Fakat o hac yapmamıştır. Bu insan hacca mı gitmeli yoksa savaş mı yapmalı?" diye sorulmuş, İmam Ahmed de: "Onun hac etmeden önce savaşmasında bir mahzur yoktur. Allah ona yardım edecek olursa baççını da yapar" demiştir.

Halbuki Ahmed bin Hanbel'in mezhebine göre hac derhal farz olan ibadetlerdendir. Hacca gidecek kadar azığı ve kendini taşıyacak bineği bulunan insanın derhal hacca gitmesi icab eder, aksi takdirde günahkâr olur. Bununla birlikte farzı kifaye olan gazveye giden insanın hacı erteleyebileceğine fetva verilmiştir. İşte ben bütün bu görüşleri göz önünde bulundurarak diyorum ki, farz-ı ayn olan cihadın çemberi gitgide genişler ve bütün yeryüzünü kaplar. Halbuki bu hüküm fakih imamların yaşadığı bir yerden diğer bir yere gitmenin çok sıkıntılı olduğu dönemlerde beyan edilen bir hükümdür. İbn Teymiye'nin, İbn Abidin'in, Nevevi'nin, Ramek'nin,

İbn Lüce'nin ve İbn Muflih'in yaşadıkları dönemlerde zikredilen hükümdür. Öyle ki o zamanlarda insanlar ancak hayvanların sırtında bir yerden başka bir yere gidiyorlardı. Savaşlar ise bir, iki veya üç günde sona eriyordu. Yani kişi aylarca yol yürüyor, bir veya iki gün, azami üç gün savaş yapıyordu. Günümüzde ise savaşlar pek uzun. Öyle ki on yıl bile devam edebiliyor. Bir yerden diğer bir yere taşınma ise çok hızlı. Tek bir günde uçak aracılığı ile bütün dünyayı dolaşabiliyorsun. Artık bütün İslâm toprakları tek bir bölge haline geldiler.

Bu sebeple Filistin'de yaşayan bir insanla, Mısır'da yaşayan insan için Filistin Cihadı'nın farz-ı aynlığı hakkında artık bir fark kalmadı. Hatta Endonezya ve Afganistan'da yaşayan insanlar için de İslâm ülkelerinin herhangi bir yerinde yapılan savaş hususunda farz-ı ayn mı, yoksa farz-ı kifaye mi diye bir ayırım kalmadı. Çünkü sen iki gün içinde Afganistan'a gelebiliyorsun. Bir günde Pakistan'da oluyor, diğer günde ise Afganistan'a giriyorsun. O halde Ruslar'ın Afganistan'ı işgal ettikleri andan itibaren o topraklarda Ruslar'a karşı savaşmak senin için farz-ı ayn oldu. Biz Afganistan'da savaşmanın farz-ı ayn olduğuna dair fetva çıkardığımızda alimlerin çoğu bu mesele hakkında şüphe ediyorlardı. Ben de doğrusu tereddüt içinde idim. Ayağımın biri ileri, diğeri geri gidiyordu.

Ben fetvamı yayınlamadan önce Şeyh Abdülaziz bin Baz'a arzettim. Şeyh kitaplara başvurdu ve bana: "Senin sözün doğru ve güzel, bunu özetle, biz buna imza koyalım ve sen bunu yayınla" dedi. Sonra ben hacca meşgul oldum. Şeyh de Riyad'a gitmişti. Ben Pakistan'a döndüm. Kitabımı özetledikten sonra Şeyh İbn Usaymi, Şeyh Ömer Seyf, Şeyh Muhammed Necib el-Mutii ve Şeyh Said Havva ile karşılaştım. Bunu onlara okudum. Hepsi de bunu beğendiler ve cihad farz-ı ayndır diye altını imzaladılar. Böylece biz bu sahada ilk adımı atmış olduk. Mesele teorik de olsa insanların kafalarına intikal etsin, doğrusu bu çok cesaretli bir adımdı. Çünkü insanlar cihadın namaz ve oruç gibi farz olduğuna, hatta yerine göre namaz, zekât, oruç ve hacdan da önce geldiğine inanmıyorlardı. Bu hususta İbn Teymiye şöyle demiştir:

"İmandan sonra din ve dünyayı ifsad eden saldıracı bir düşmanı püskürtmekten daha önde gelen bir şey yoktur." Bundan da anlaşılıyor ki ilk önce biz kelime-i şehadet getirerek eşhedü enlâilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah, der, bundan sonra cihada gireriz, ondan sonra namazı kılar, orucu tutar ve hacı yaparız. Evet, bugün Afganistan'da cihad etmek farz-ı ayndır.

Cihadın farz-ı ayn oluşu Ruslar'ın Afganistan'ı işgal etmesi ile başlamamıştır. Bunun farz-ı ayn oluşu tâ eski Endülüs ve yeni İspanya'nın ilk şehrinin müslümanlar tarafından kaybedilmesi ile başlamıştır. O günden itibaren bütün İslâm ümmetinin kâfilere karşı savaşmaları farzı ayn olmuştur. Yani 1400'den bu yana, 1987 yılına kadar bu farziyet devam etmektedir. Tam altıyüz yıl...

Cihad bu ümmete farz-ı ayndır. Fakat ümmet bu vazifesini ifa etmediğinden tümü ile günahkârdır. Çünkü bu cihad savunma cihadıdır. Yani kâfirleri müslümanların topraklarından sürme ve püskürtme cihadıdır. Kâfirler müslümanların herhangi bir toprağında kalmış olduğu sürece cihadın farz-ı ayn oluşu her ferdi ve bütün ümmeti ilgilendirmektedir. Bütün ümmet oturup kalsa da sen tek başına cihada giriş, kâfirlere karşı savaş, şehid ol ve kurtul.

"Allah yolunda savaş. Sen ancak kendinden sorumlu tutulacaksın. İman edenleri de teşvik et..." (Nisa, 84)

Cihada Davete Öfkeler

Bizler sefere çıktık. Savaş ilan ettik. Yüce Mevlâmızdan ayaklarımızı yerde sabit kılmasını, acizliğimize rağmen bize yardım etmesini, çaremizin azlığına rağmen bizi desteklemesini, ellerimizin boş olmasına rağmen bize güç vermesini niyaz ediyor ve bu hususta müminleri teşvik ediyoruz. İnsanların bize kızıp kızmamalarına ise asla aldırış etmiyoruz. Nitekim bir takım insanlar öfkelenip kızdılar. "Sen insanları Afganistan'a toplayıp biriktirmek istiyorsun. Sen davetçileri Afganistan'da öldürüceksin. Sen İslâm âleminde yetiştirdiğimiz güzide çocuklarımızı Amerika veya Rusya hesabına yapılan savaşa sürüklemek istiyorsun. Afganlıların aslında adama ihtiyaçları yok" dediler... Hayır! Afganlıların bir takım erlere ihtiyaçları var. Bu sözü söyleyenlerin burnu yere sürülse de. Afganlıların erlere ihtiyaçları, içecekleri suya ihtiyaçlarından kat kat fazladır.

Gençler davetimizle uyandılar. Ne yazık ki memleketlerimizde bulunan medya, batı medyası gibi silahsız bir halkla Rusya arasında savaşın çok dehşetle devam ettiğine bir türlü inanamadılar.

Nitekim devlet yöneticilerinden birine Şeyh Sayyaf Afgan cihadını ve Afganlıların zaferini anlatırken bu zavallı kahkahalar atıp gülmüş ve ona: "Siz Ruslar'a karşı savaşıyorsunuz, ha!" demiştir. "Sizler Ruslar'a karşı savaşamazsınız." Bunun akli Ruslarla savaşılabilirliğine ermiyor. Müslümanların kâfirlere rest çeceklerine inanmıyor. Allah'ın Rusya'dan daha güçlü olduğunu tasdik etmiyor. Bu tür insanlar Afgan cihadının dünyadaki Rus ve Amerika hegemonyasını yıkıp bütün dengeleri değiştirdiğine inanmıyorlar Paktları, Atlantik ve Varşova Paktı'nı sarstığına kanaat getiremiyorlar. Şu an artık Atlantik Paktı (NATO) veya Varşova Paktı yok. Şu an Allah ile yapılan paktı var. La ilahe illallah paktı var. Sadece Rusya'nın önünde dayanıp kalmakta değil, Ruslar'ı rezil rüsvay etmiştir. Çünkü bu la ilahe illallah Muhammeden Rasulullah paktidir.

Bu öyle bir pakttır ki Amerika'yı da rahatsız etti, Rusya'yı da. Afganlılar Ruslar'a karşı ilk savaşı başlattıklarında Amerika sevincinden göklere çıkıyordu. Çünkü o Vietnam savaşından dolayı Rusya'ya olan kinine bir şifa ve bir çare arıyordu. Ve şöyle demişlerdi: "Ruslar bu defa tuzağa düştüler." Evet, Rusya'nın önünde duran, onu zillete düşüren ve onun izzet ve şerefini tarumar eden Afganlılar kadar metanetli bir halk yeryüzünde bulunmamaktadır. Aslında komünistlerin izzet ve şerefi diye bir şey yoktur. Ne yazık ki bizim ülkemizdeki bazı satılmış kalem onlara bu tür vasıflar atfederler.

Evet, Afganlılar dağlara tırmanmayı bildikleri gibi Ruslar'ın kutsal kalelerine de tırmanıp onların bayrak ve sancaklarını paramparça ettiler. Ruslar'ı yere serdiler. İlk önce buna ne doğu inandı, ne de batı. "Mümkün değil, bu olmaz" dediler. Nihayet bazı Fransız basın mensupları ve diğer batı ülkelerinin basın mensupları Pendeşir'e geldiler. Ahmed Şah Mesud'un Rus tanklarını tahrip ettiğini, hatta bir savaşta kırk veya elli tankın tahrip olduğunu fiilen gördüler. Halbuki Şah Mesud'un üzerinde üç yüz uçak bombalar yağıdırıyor, önünde de beş yüz kadar tank bulunuyordu. Fakat o hafif silahlarla onların önüne durdu ve bu şekilde rezil etti. Onu gören Fransız basın mensupları ve diğer batılılar memleketlerine dönüp durmadan şunu yazdılar. "Biz, Afganistan'da Allah'ı gördük."

İtalya'daki komünist partisi katolik mezhebine mensup olan İtalyalı bir basın mensubunu Afganistan'a gönderdi ki orada yapılan savaş haberlerini kendilerine aktarsın. Bu kişi mücahidlerin Rus Mig 23 savaş uçakları ve diğer modern uçaklarla ve tahrip gücü en kuvvetli olan çeşitli silahlarla bombardıman edildiklerini, gündüz boyunda mücahid kışlalarının bombalandığını görünce şunu yazmıştır: "Ben mücahidlerin karargâhlarının bombalandığını müşahade ettim. Ve öyle zannettim ki oralarda bulunan her şey bitti, toprağa gömüldü. Halbuki savaştan sonra tek bir kişinin dahi şehid olmadığını gördüm. Çünkü ben uçakların üzerinde beyaz kuşlar görüyordum." Bunu söyleyen kişi kim biliyor musunuz? Bu hem katolik, hem komünist, hem de İtalyalı. Yani İslama karşı her türlü kötülüğü üzerinde toplayan bir insan. Bu adam döndü, İtalya televizyonunun başında müslüman olduğunu ilan etti ve dedi ki: "Ben Afganistan'da kuşların mücahidleri savunduğunu gördüm. Televizyon spikeri; "Sen buna inanıyor musun?" diye sordu. Bu spiker de bizim Araplar gibi çok bilmiş biriymiş! Bu yazar: "Ben gözlerimi yalanlayamam, sen ister inan, ister inanma, benim için fark etmez" dedi. Evet, İtalyan spiker bizim medya mensupları gibi, hatta batılı medya bizim Arap medyasından daha insafli. Öyle ki onlar Afganistan'da savaşanlara: "Mücahidler şöyle yaptı" diyor. Halbuki Kuveyt basını onlara: "İsyankârlar şöyle yaptı veya böyle yaptı" diye haberler veriyor. Maşallah bunlar çok iyi anlayan insanlar. Uzun zamandan beri meseleyi iyi anlamışlar (!) Allah bunlara hidayet versin. İnşallah Rabbimiz onlara da hidayet nasib eder.

Biliyor musunuz Kuveyt, İslâm Konferans 'ndan sonra Rusya'ya yardım olsun diye tam 250 milyon dolar verdi. Böylece Ruslar yeni bombalar imal edip Afganlı müslümanların başına yağırsınlar ve onları hunharca katletsinler. Bu yardımın adına da Rus bankalarını destekleme yardımı dediler. Şu ay yine Kuveyt ile Rusya yeni bir ittil'ak yaptılar.

Arap emirlikleri ve diğer Araplar ne diyorlar? Sünger, Amerika vb. lallar. Peki efendiler, sizler de kendilerinizi Fransız basın mensupları gibi biraz zora sokun. Afganistan'a gelin, İtalyan basın mensupları gibi zahmetlere katlanın. Fransız kızları dahi karların içinde kızılhaçın hizmetini yürütüyorlar. Yaralıların yarasını sarıyor ve çeşitli haberleri memleketlerine aktarıyorlar. Peki siz ne yapıyorsunuz?

Ben Afgan sınırında dört ay kalan bir Fransız basın mensubu ile görüştüm ve ona dedim ki:

"Sen burada nasıl dört ay durabildin?" O bana şunu dedi:

"Sabahleyin kahvaltımız ekmek ve çay. Öğlende ise bundan farklı; çay ve ekmek. Çünkü sabahleyin önce ekmek sonra çay, öğlende ise önce çay sonra ekmek. Bu iş kolay." Ben de dedim ki:

"Ne demek istiyorsun?" O da dedi ki:

"Afgan halkı yakında zaferi elde eder. Çünkü bu halk Rabbine inanan bir halk. Kendi meselesini çok iyi savunuyor. Prensip sahibi bir halk. Ruslar ne uğrunda savaşıyorlar?" Bu adamın bulunduğu askerî birliği bombaladılar. İşin garibi sadece bu adam yaralandı. Bu da bir kerametti.

Arap alemindeki basın buralardan haber verme lütfunda bulunduğu buranın meselelerini Amerika ile Rusya arası bir savaş veya Yıldızlar Savaşı şeklinde veriyorlar. Maaşallah çok bilgiç insanlar (!) Yıldızlardan, gezegenlerden dem vuruyorlar (!) Hey gidi zavallılar! Keşke sizler Allah'ın pek kuvvetli ve her şeye galip geldiğine iman etmiş olsanız. Keşke sizler Allah'ın Rusya'dan daha kuvvetli olduğunu bilmiş olsanız. Keşke sizler şu ayeti sıdk ile okuyup anlamış olsanız:

"Yeryüzünde dolaşıp da kendilerinden öncekilerin akıbetinin nasıl olduğunu hiç görmüyorlar mı? Halbuki onlar, bunlardan çok

daha kuvvetli idiler. Ne göklerde ve ne de yerde, Allah'ı aciz bırakacak hiçbir şey yoktur. O, her şeyi hakkıyla bilendir, her şeye hakkıyla kadirdir." (Fatır, 44)

Rus tankları, Skoy, Mig ve helikopterlerin üç gün önce Caci bölgesinde kaleşnikoflarla düşürüldüğüne inanamamaktadırlar! Özellikle helikopterler kurşunlara karşı son derece dayanıklıdır, fakat kaleşnikofun kurşunlarına mukavemet edemediler. Arkadaşım Muhammed Sıddık bana şunları anlattı: "Allah'a yemin ederim ki, Kabil'de uçaklar bizleri bombardıman etmeye başladı. Bizler Kabil'in güneyinde Çikri bölgesinde idik. Uçaklar bombardımana başlayınca bizler gizlendik. Sadece çok yaşlı bir ihtiyar kaldı. O dimdik ayakta duruyor, uçaklara bakıyor ve parmağı ile semaya işaret ederek ağlıyor ve şöyle diyordu: "Ey Rabbim, Sen mi daha kuvvetlisin yoksa bu uçaklar mı? Onları bizleri helak etsinler diye mi bırakıyorsun? Ey Allah'ım! Kim daha üstündür. Sen mi, uçaklar mı? Ey Allah'ım! Kim daha kuvvetlidir, Sen mi Rusya mı? Bunları bu şekilde bize musallat mı kılıyorsun?" Muhammed Sıddık Şükrü güvenilir ve takvalı bir kardeştir, yemin ederek şöyle dedi: "Allah'a yemin ederim ki, o yaşlı ihtiyar duadan elini indirmeden önce bombardıman yapan uçak düştü." İşte efendiler, pir-i faninin duası ile bu iş oldu. Yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi "Rabbinin ordularını ancak o bilir." (Müddessir, 31)

Cihad Farz-ı Ayn'dır

Ey kardeşlerim! Şüphesiz cihad Endülüs'ün ilk kenti Ferdinand'ın ve İzabella'nın eline düştüğü günden beri takriben 600 seneden beri farz-ı ayn'dır. Ve tekrar İslâm beldelerinin her karış toprağı kurtarılıp üzerinde la ilahe illallah sancağı dalgalanincaya kadar cihad farz-ı ayn olmaya devam edecektir. Dava Afganistan davası ya da Filistin davası değildir. Her ne kadar bu davalar İslâm'ın önde gelen davalarındansalar da ve her ne kadar Filistin davası İslâm âleminin ilk davası ise de, savaş şu anda Afganistan'da şiddetlenmiştir ve bizler, Allah bizimle düşmanlarımız arasında hükmedinceye kadar Afganistan'da savaşacağız. Sonra iş burada bitmiyor. Farz-ı ayn son bulmuyor. Cihad için inşaallah diğer üçra yerlere geçeceğiz. Allah'ın mübarek kıldığı Filistin'e veya başka bir yere geçeceğiz. Ve bu işin arkasını bırakmayıp devamlı sürdüreceğiz. Çünkü cihad farzası namaz ve oruç gibi farz-ı ayn'dır. Nasıl ki namaz insandan ancak öldüğü zaman sakıt olur ise, cihad farzası da aynı şekilde insan ancak öldüğü zaman düşer. Yine nasıl ki insan aziz ve celil olan yüce Allah'ın huzuruna çıkıncaya kadar oruç tutması üzerine farz ise ve sadece hastalık anları müstesna bırakılmış ise, cihad farzası da aynı şekildedir. İnsandan ancak üç mazeret ile sakıt olur. Yüce Allah bunu Kur'ân-ı Kerim'inde zikretmiştir:

"(Cihada katılmamaları yüzünden) köre herhangi bir günah yoktur; topala bir günah yoktur; hastaya bir günah yoktur..." (Fetih, 17)

İşte yüce Allah bu üç kimseyi cihaddan müstesna kılmıştır. Bu üç sınıfın dışındakilere cihad farz-ı ayn'dır.

Bana bir genç gelerek: "Ben tıp fakültesinde öğrenciyim, filan üniversitedeyim, birinci sınıfı bitirdim" dedi. Üniversitede takdir almış, ailesi içinde saygı gören bir gençti. Dedi ki: "Ben birinci seneyi veya ikinci seneyi bitirdim. Ne dersin? Ben gelip cihada mı katılayım, yoksa tıp fakültesini mi bitireyim?" Ben de ona dedim ki: "Ben Kur'ân ve Sünnet'i taradım. Doktor olana cihad etmemede bir zorluk yoktur" diye bir şey bulamadım. Tıp Fakültesine girmenin kişiyi cihada katılmaması için mazur kalacağını herhangi bir yerde bulamadım. Buna rağmen bir takım insanlar mühendislik fakültesine girmeyi bir gerekçe göstererek cihaddan geri kalmış ve Allah yolunda cihada katılmamış olmayabilirler. Bazı insanlar cihadın sadece işsizler için bir ibadet olduğunu zannediyorlar. Suudi Arabistan'da oturma izni alamayan, iş bulamayan yahut polis tarafından kovalanıp kamyonlara yüklenerek çeşitli yerlere götürülen vb. insanlara cihadın farz olduğunu zannederler. Buna mukabil bir şirkete başkanlık yapan veya belli bir müessese açan, hatta bakkal çalıştıran veya basit bir ticaret yapanın cihada gitmesindense, işini yürütmesinin daha evlâ olduğunu zannederler.

Ey kardeşler! Kim ticarethanesini, şirketini, üniversitesini, vazifesini veya bakanlığını hatta başbakanlığını Allah yolunda cihad etmeden daha önce görececek olursa onlar yüce Mevlâ'nın şu kelamını çok iyi dinlesin ve kendilerinin ne halde olduklarına karar versinler:

"De ki: babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, kabileniz, elde ettiğiniz mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşlandığınız evler, eğer size Allah'tan, Rasulü'nden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli geliyorsa, Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah,fasıklar güruhuna hidayet etmez." (Tevbe, 24)

"Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin..." Âyet-i kerimede "bekleyin" ifadesinin manası nedir? Adeta yüce Allah birisi için.

"Sabret, sana ne yapacağımı ben göstereceğim" demekte ve cezayı zikretmeksizin onu tehdit etmektedir. Bu, tehdidin en şiddetli-sidir. Bekle, sana göstereceğim. Ne gösterecektir? Allah yolunda cihad etmeyip, savaşa çıkmayan bir kimseye mutlaka ölümünden önce bir musibet gelecektir. O kimsenin kurtulması mümkün değildir. Nitekim Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: "Her kim savaşa çıkmadan, savaşa çıkan bir askeri teçhizatlandırmadan ve yine savaşa katılan bir erin aile efradını hayırlı bir şekilde gözetlemeyi üzerine almadan ölecek olursa, Allah kıyamet günü gelmeden önce mutlaka onun başına bir felâket getirecektir." (Bkz.İbn Mace.Kit. Cihad.)

Âyet-i kerimede: "... Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah fasıklar güruhunu hidayete erdirmez" buyurulmaktadır. Böylece cihaddan geri kalanlar için üç türlü ceza zikredilmektedir:

1. Yüce Allah'ın indireceği büyük musibet,
2. Yüce Allah'ın o kimseye hidayet etmeyeceği,
3. Yüce Allah'ın o kimsenin fasıklardan olduğuna şehadet etmesi,"Allah fasıklar güruhunu hidayete erdirmez."

Ey kardeşlerim!

Dava çok tehlikeli ve ciddidir. Savaş olmaksızın Allah'ın terazisinde ve insanların katında bir değerimiz yoktur. Savaşmayan insanın varlık aleminde bir kıymeti yoktur. Şu anda Arap devletlerinin liderleri Reagan ile görüşmek, meselelerini ona danışmak için ne kadar da çabalıyorlar? Reagan ise, çoğu kere bizzat onlarla görüşmeyi reddedip, yardımcılarını ya da dışişleri bakanları ile görüştürüyor. Ancak Reagan bizzat Afganlılar'la görüşmek için çabılıyor... Arap devletlerinin petrolü, malları var. Buna rağmen onlarla görüşmeyi reddediyor ve bizzat kendisi Afgan mücahit liderleriyle görüşme talebinde bulunuyor. Bu defa mücahidler onunla görüşmeyi kabul etmiyorlar. Nitekim Hikmetyar, 28 Ekim 1985 tarihinde Reagan'la görüşmeyi reddetti. Peki, neden servet sahibi olan insanlar bu kadar çabalarına rağmen Reagan'la görüşmede zorluk çekiyorlar da Hikmetyar'dan bizzat görüşmesini istediği halde o böyle bir teklifi reddedebiliyor? Çünkü bu cihadın bir bereketidir. Bu onun verdiği bir izzet ve şereftir. Yüce Mevla: "Allah yolunda savaş. Sen ancak kendinden sorumlu tutulacaksın. İman edenleri de teşvik et..." Yalnız başına olsan da; "olaki Allah kâfirlerin şiddet ve kuvvetini önler..." (Nisa, 84)

Diğer milletler ancak savaştığımız takdirde çekinir ve korkarlar. Nitekim Rasulullah (sav): "Şüphesiz ki Allah düşmanlarınızın kalbinden sizden çekinme duygusunu çekip alacaktır" buyurmuştur. Yani artık düşmanlar bizden çekinmez olurlar. Hadisin devamında: "Sizin kalbinize acziyet sokulacaktır." Sahabeler: Ey Allah'ın Rasulü! Acziyet nedir?" diye sorunca Rasulullah: "Dünyayı sevmek ve ölümden nefret etmektir" buyurmuştur.

İmam Ahmed'in rivayetine göre ise "savaşmaktan nefret etmektir" şeklindedir.

Evet, savaşmadan kaçınan liderler düşmanlar tarafından kendilerinden çekinilen insanlar değil, aksine basit görülen insanlar durumuna düşerler. Savaşanlar ise herkes tarafından kahraman kabul edilirler.

Nereye gidiyorsunuz? Cihad farz olan bir ibadettir. Tıpkı namaz ve oruç farzası gibi. Bu ibadetin de yerine getirilmesi

gerekmektedir. Aksi halde bekleyiniz; Allah size hidayet etmeyecektir ve siz fasıksınız. Bu nedenle yüce Allah, müteakip âyetinde şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Çevrenizde bulunan kâfirlerle savaşın ki siz; sert bulsunlar. Bilin ki Allah takva sahipleri ile beraberdir." (Tevbe, 123) Kâfirlerden size komşu olan ülkelerle savaşınız. Âyet-i kerimde bildirilen "savaşınız" emri farziyet ifade eder. Bu emrin geldiği zaman nasıl bir zamandı biliyor musunuz? Bütün müslüman toprakları müslümanların elinde olduğu zamandı. Peki, bugün müslüman toprakları yağmacılar tarafından yağma edilmiş olursa ve şu hadis-i şerifte de beyan edildiği gibi müslümanlar adeta aç kimselerin başına üşüştükları bir kap haline gelmiş olurlarsa, savaş emri farziyet değil de başka ne ifade edebilir? Peygamber Efendimiz hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: "Zaman gelecek ki aç ve obur insanların yemek kabının üzerine üşüştükları gibi diğer milletler de sizin başınıza üşüşeceklerdir." Sahabeler: "Ey Allah'ın Rasulü! Bu bizim azlığımızdan mı olacaktır?" diye sorunca, Rasulullah: "Hayır, bilakis sizler çok olacaksınız, fakat sel üzerinde giden çerçöp gibi olacaksınız" (Ebu Davud, Kitâbu'l-Melahim, bab 5 h.no: 4297) demiştir.

Akan suyun üzerindeki çerçöpü ve köpükleri gördünüz mü? Milyonlarca olsalar dahi hayatta bir kıymetleri yoktur. Bir milyar dahi olsa onun hayatta hiçbir değeri yoktur. Halbuki bir milyar sinek bir kente hücum etse oranın konumunu değiştirir değil mi? Şayet bir milyar kertenkele bir bölgeye üşüşseler orayı yer, tüketirler. Öyle değil midir? Vallahi keşke müslümanlar da en azından bir kertenkele kadar olsalardı... Kâfirleri yer, onları tehdit eder, varlıklarını sarsarlardı...

Keşke savaşmayan bu insanların sakalları ot olsaydı da mücahidlerin atlarına yedirseydik.

Tatarlar'ın İslâm beldelerini işgal ettikleri haberi geldiğinde, İbnü'l-Kayyım el-Cevzî Şam'da hatip idi. Tatarlar birçok memleketi işgal ettiler. Şam'a doğru ilerlemeye başladılar. Onların önünde hiç kimse duramadı. Bunu işiten kadınlar saçlarını traş edip atlara yular olmak üzere ip yaptılar. Bu ipleri İbnü'l-Cevzi'ye gönderdiler. Kadınlar erkeklerle şunu demek istediler: "Eğer sizler erkek değilseniz işte sizin atlarınızın dizginleri, belki sizler bu dizginler sayesinde kadınlarınızı kıskanır, onları himaye edersiniz." Ne yazık ki bugün dahi hocaefendilerimiz, dostlarımız, kardeşlerimiz, ahablarımız ve alimlerimiz Afgan cihadına gelen insanı akli başında olmayan ve burnu doğrultusunda hareket eden bir insan olarak görüyorlar. Hislerine kapılan, çabuk etkilenen biri addediyorlar. Onun Afganistan'a gelmesinden ise memleketinde kalmasını daha uygun görüyorlar. Kardeşimiz, dostumuz ve hocamız Faysal Mevlevi'nin dediği gibi: "Çünkü Afgan cihadına gelen kendisini Rus ve Amerikan savaşı arasına katmış oluyor." Sonra şöyle diyorlar: "Biz İslâm davetçisi olan yavrularımızı Amerikanın mal ve silahla yardım ettiği bir savaşın içine mi katalım? Şayet Amerika mal ve silahını keserse İslâm davetçisi yavrularımızın hali ne olacaktır?"

Şeyh Abdullah Azzam Müslüman Topraklarını Savunma, Farzı Ayınların En önemlilerindendir, isimli kitabını çıkararak büyük bir yanlışlık yapmıştır. Bu kitabın altına imza koyan hocalar da aynı yanlışlığa düşmüşlerdir. Çünkü bunlar farz-ı aynın ancak halifenin cihada çağırması ile gerçekleşeceğini idrak etmemişlerdir."

Bilemiyorum ki hocamız, kardeşimiz ve dostumuz Faysal'a bu fıkıh nereden gelmiş? Değerli kardeşim, sen bu fıkıh nereden aldın? Hangi kitapta cihad etmek için halifenin bulunmasının şart olduğunu okudun? Ve yine hangi kitapta okudun ki Afgan cihadını mal ve silahla Amerika destekliyor? Bu bir vehim ve hayaldir. Bunu Arap ve batı basın organları yalan olarak senin kafana yerleştirmişlerdir.

Dün de söylediğim gibi kanaatime göre Afgan cihadını en çok takip edenlerden biri benim. Amerika'nın tek bir silahın yedek parçasının parasını ödediğine dair iddiaları reddediyor ve buna rest çekiyorum. Ne yazık ki bir takım insanlar, Afgan cihadının bütün kahramanlıklarını ve Allah'a tevekküldeki temel esasını Amerika'nın Sünger füzeleri ile izah etmeye çalışıyorlar.

Afganlular'ın bu kahramanlıklarının ve bu Allah'a tevekküllerinin Stinger füzelerinden kaynaklandığını lanse ediyorlar. Stinger füzesinin uçaklara karşı etkin bir silah olduğunu yayıp duruyorlar.

Aslında Stinger füzeleri Amerika'dan müslümanların paraları ile satın almıyor. Her füzenin değeri tam 70.000 dolar. Bu gibi insanlar şunu iyi bilmelidirler ki Amerikalılar Ruslar'ın Afganlular'la savaşmalarından dolayı Afganlular'ın galip geleceklerini hissederek düşmanları Rus'un ezilmesine sevindiler ve şöyle dediler: "Rus ayısı Afgan tuzağına düştü. Onun ayakları Hindukuş dağları üzerinde kaydı. Bizler hu halk kadar vadilerde ve bataklıklarda Ruslar'ı boğan bir halk görmedik."

Böylece Amerikalılar adeta şehid edilen Hz. Osman'ın gömleği belli yerlerde teşhir edilip insanlar Hz. Osman'ı öldürenlere karşı kışkırtıldığı gibi Amerika bütün uluslararası toplantılarda Afgan meselesini gündem etti ve dünyaya Rusya'nın Afganistan önünde mukavemet edemeyeceğini bildirdi. Bu sebeple Rusya artık masum insanları yakarak, toplu katliamlar yaparak Afganlular'dan intikam almaya girişti. Fiilen Amerika Afgan meselesini Hz. Osman gömleği yaparak Rusya'yı uluslararası arenada zor duruma düşürdü. Rusya ise Afganistan'dan havasını aldı. O öyle bir havalandı ki uçuruma yuvarlandı ve inşallah cehennem uçurumuna da yuvarlanacaktır. Fakat Amerika şunu düşünemedi ki, İslâm'da cihad bir nurdur. Onun aydınlığı İslâm ümmetinin kalbine sızar, aydınlatır, karanlıkları parçalar, ölümlere hayat bahşeder. İslâm ümmetine tekrar Rabbine güvenme inancım iade eder ve yaratıcısına tevekkülünü sağlar. Amerika İslâm âleminin Afgan cihadı ile ilgilendiğini ve müslüman gençlerin çeşitli ülkelerden Afganistan'a geldiğini görünce, bu defa meseleyi tekrar gözden geçirdi.

Yahudilerin telkinleri ile buraya gelen müslümanlara vize verilmemesi sağlandı. Meselâ Pakistan'ın bütün dünyadaki elçiliklerine Afganistan'a gelen gençlere vize verilmemesi telkin edildi. Bu gençlerin tehlike arz ettikleri bildirildi.

Batılılar Arap âleminde açıkça: "Biz cihaddan korkuyoruz, cihadın tekrar yeni nesillerin kalbine yerleşeceğinden korkuyoruz" demiyorlar. Fakat onlar şöyle yaklaşıyorlar: "Ey falan yönetici! Bu gençler şu an Afganistan'a gidip eğitim görüyorlar, yarın geri dönüp senin aleyhine devrim yapacaklar." Böylece iki yönden kâr elde ediyorlar. Bir yönden yöneticileri gençlerden korkutuyor, diğer yandan cihada engel olmaya çalışıyorlar.

Peygamber Efendimiz Hudeybiye Sulhü'nü yapmadan önce kendisine gelen Kureyş heyetine şöyle demiştir: "Kureyş'in vay haline! Savaş onları yedi, bitirdi. Eğer onlar benimle Araplar'ı baş başa bırakmış olsalar onlar bundan ne zarar görürler? Eğer Araplar beni mağlup ederlerse Kureyşlilerin istediği olur. Eğer ben onları mağlup edersem, onlar çokça İslâm'a girerler veya bana karşı kuvvetlerini muhafaza ederek savaşmış olurlar." (Bkz. Buharı, Kit. Şurud, bab: 3)

Biz de diyoruz ki vay haline Arap devletlerinin! Şayet onlar bizlerle gençleri baş başa bırakacak olurlarsa onlara ne zarar gelir? Gençler Afganistan'a gelsinler, onların yansı savaşlarda şehid düşer, çeyreği savaşlarda sakatlanır. Geriye sadece dörtte biri kalır. Bunlar memleketlerine döndüklerinde bunları sorgularlar, bunlar için özel sicil defterleri açarlar ve onları hesaba çekerler. Ey Allah'ım! Bu ne felâket! Bundan daha büyük bir musibet olabilir mi?

Ey idareciler! Sizler bizi kendi ülkemizde cihad etmekten alıkoydunuz. Irz ve namusumuzu himaye etmekten men ettiniz, engel oldunuz. Yahudiler yatak odalarımıza kadar girdiler. Siz ise ellerimize ve ayaklarımıza kelepçeler vuruyorsunuz. İsrail'e bir kurşun sıkanın arkasından on kurşun sıktınız.

Allah'a yemin olsun ki şu an Filistin'in içinde yahudiler aleyhine savaşıyan bazı özel birimler vardır. İsrail bunlardan herhangi birini yakalayıp mensup olduğu teşkilatı açıklayınca, hemen ertesi gün Arap devletindeki idareciler onun mensup olduğu kişileri tutuklamaktadırlar. Hatta mesele o derece ileri gitmiştir ki, Arap istihbarat birimleri İsrail istihbarat birimleri ile yardımlaşarak çalışmaktadırlar. Sebep? Bölgede güvenliği sağlamamış. Onlar: "Bu koleradan, bu veba hastalığından kaçının" diyorlar. Bununla da cihadi kastediyorlar. Tam üç yüz yıldır bu insanlar müslümanların akıllarını ifsad etmek ve nefislerini tahrik etmek için çalışıyorlar. Üniversiteler kurdular, çeşitli okullar açtılar, kadını tesettüründen soyup sokağa attılar. Öyle ki elbiseler diz kapaklarının üstüne kadar kısaltılır oldu. Hiçbir müslüman, müslüman bir hanım veya kızın caddenin ortasında bu tür kıyafetlerle gezeceklerini tasavvur etmiyordu.

Vallahi şu an birimizin ninesi gelse ve ona: "Sana bir milyon dolar vereceğiz, şu elbiseyi giy" şeklinde bir teklifte bulunulsa onun böyle bir elbiseyi giymesi mümkün mü? Hatta bu gibi bir elbiseyi üzerine giyip evin içinde dahi prova yapması beklenir mi? Evet, bu insanlar, kadınları hayasından, dininden, değer ölçülerinden, prensiplerinden çıkarıp tamamen yıktılar. Gençlerimizi cinsel bataklıklara gömdüler. Tâ ki müslümanlar birbirleri ile meşgul olsunlar. Üniversitelerde, caddelerde, devlet dairelerinde, hatta polis teşkilatında bile kadın-erkek karışımını gerçekleştirmek için bütün enerjilerini harcadılar.

Emniyette kadının ne işi var? Kendilerine sorulduğunda şöyle diyorlar: "Bu kadın bölgeyi hırsızlardan ve esrar tüccarlarından korumakla görevli." Bu kadın banyonun içinde bir böcek gördüğünde çığlık atar. Bu nasıl olacak da hırsızlara ve eşkiyaya karşı sorumlu olacak? Halbuki kadın atasözünde de denildiği gibi: "Açıktı bırakılan bir et gibidir. Hırsızlar onu hemen yutarlar." Kadın orada acayip bir kıyafet giyiyor, aralarında dayanıyor. Onlar da ona: "Bu kadınlar emniyet görevlileridir" diyorlar.

Bir defasında kadın bir polis (veya iblis) kadın Kabil'in kapısında duruyor, teftiş etmedik hiçbir araba bırakmıyordu. Bu mesele mücahidleri rahatsız etti. Bundan çok huzursuz oldular. Sayyaf'ın komutanlarından Zergun isimli biri Kabil'den bir araba kiraladı ve şoförüne: "Bu polis veya iblis kadının beklediği yerde durmayacaksın" dedi. Adam on beş metre ilerledikten sonra bu kadına yaklaşıncı kadın ona "Dur!" diye işaret etti ve kızdı. Adam durmadı. Kadın on beş metre koşarak arabaya yaklaştı. Arabanın kapısını açtı. Zergun da arka koltukta oturuyordu. Elini kadını yakalayıp hızla arabanın içine çekti ve taksiciye: "Devam et" dedi. Bir süre sonra bir dağın başına çıktılar. Zergun onu bir kuyuya koyup kesti. Biliyor musun, Zergun onu adeta bir elma tanesini kapar gibi kapıp arabaya koydu.

Evet, bu kâfirler tam üç yüz yıldır bizim aklımız ve dinimizle oynuyorlar. Öyle ki içimizde "İslâm'da savaş yoktur" diyen ve sözde İslâm davetçisi olan gruplar çıktı.

Üç asır boyunca tağutların gayretleri sonucu, bizler dahi: "İslâm'da savaş yoktur" demeye başladık. Müslüman davetçilerden Amerika'ya gidip zihinleri yıkandıktan, klorla temizlenip ütülendikten sonra dönenlerle tartışmaya başladık. Bunlardan biri geri döndüğünde bana şunu soruyor:

"Allah aşkına söyle, sizler yahudi ve hristiyanları öldürmek mi istiyorsunuz?" Ben de ona dedim ki:

"Allah sana afiyet versin. Seni bize getiren postacıya teşekkür ederiz.

Vallahi bu İslâm davetçilerinden biriydi. Ben ona bir kısım hadisler okudum. O da şöyle dedi:

"Sizler kişilerin veya memleketlerin fazilet ve menkıbelerini izah eden Buhari ve Müslim'deki hadisleri okusanız, sizin için daha iyi olur." Gördüğünüz gibi bu bir beyin yıkamasıdır. Onlar yeni düşünceler icad edip ortaya attılar. Yeni dinler ortaya çıkardılar.

Meselâ Kadıyanilik, Bahailik, Babilik ve benzerleri... Bütün bu dinler: İslâm'da artık savaş kaldırılmıştır, bu iş bitmiştir"

demekteler. İşte bu dinler tamamen sonradan icad edilmiş ve İslâm'dan cihadi çıkartmayı hedef almış sapık dinlerdir.

Gençler Mısır'dan, Filistin'den, Ürdün'den, Suriye'den ve her yerden buraya geliyorlar. Niçin mi? Afganistan'da İslâm düşmanı olan Ruslar'la savaşmak için. İşte bu hal sapık insanları: "İslâm'da cihad yoktur" demeye sevk etmiştir.

Bir dönem buraya Nixon gelmişti. Şu anki Amerika Cumhurbaşkanı Reagan Nixon'a: "Git de Afganistan'daki cihadın ne olduğuna bak" demişti. Nixon Peşaver'e geldi. Bunu alıp kamplara götürdüler. Küçük büyük herkesin Arapça: "Yolumuz cihad yoludur" dediklerini duydu. Yolda yürürken: "Ben Afganistan hududuna gitmek istiyorum" dedi. Yollar, develer ve atlarla doluydu.

Mücahidler kâfirlerin akıllarını başlarından alan sarıklarını sarmış ve sakalları göğüslerine doğru sarkmış bir halde idiler. Büyük bir haşmet arzetmekteydiler. Halkın hepsi "Allahuekber" naraları atıyordu. Nixon Afganistan sınırında durdu. Fiilen savaşın olduğunu gördü. Ruslar'ın hezime uğratıldıklarını müşahade etti. Sonra dönüp Amerika'ya gitti. Orada basın mensupları:

"Orada neler gördün? Filan problemler için ne gibi şeyler hazırladınız?" Nixon:

"Bu problemler basit." diye cevap verdi. Basın mensupları: "O halde zor olan problem ne?" dediler. Nixon: "İslâm, İslâm" diye cevap verdi. İşte şu an Amerika ile Rusya'nın birleşerek İslâmî ilerlemeleri durdurmak için aralarındaki problemleri çözme vakti gelmiştir. Bunun üzerine Amerikalılar Nixon'a: "Belki sen yanlış bir kanaate vardın. Haydi Carter sen git, dediler." Bu defa Peşaver'e Carter geldi. O da: "Ben savaş sınırına gitmek istiyorum" dedi. Carter'ı özel bir uçakla Lindikodel denilen kente götürdüler. Carter: "Ben Afgan sınırlarına bizzat kendi ayağımı basmak istiyorum" diye ısrar etti. Allahuekber. Carter Afganistan'a gidiyor. Çünkü Afganlılar ölümlerine karşı karşıyalar. Peki, senin müslüman cemaatlerin ne yapıyorlar? Geldiler mi? Peşaver'i ziyaret ettiler mi? Nice İslâm davetçileri ve müslüman alimler var. Kaç müslüman Peşaver'deki yetimleri ziyaret etti? Sadece Peşaver'deki yetimleri?...

Bakıyorsun bir müslüman geliyor, Pencap Üniversitesi'nde İslâmî bir konuda master yapmak istiyor. İmtihana girmek için Lahor kentinde iki ay bekliyor. Sonra diplomasını alıyor, daha sonra ise sırf yeminini yerine getirmek için: "Afganistan'da bir cihad vardı" diye düşünüyor. Ve telefona sarılıp: "Alo, Şeyh Abdullah Azzam" diye sesleniyor. "Alo, buyur" denildiğinde: "Ben bir günlüğüne Peşaver'e geleceğim. Sen Sayyaf'ı, Hikmetyar'ı, Rabbani'yi ve Yunus Halis'i bir araya topla, onların problemlerinin ne olduğuna bakacağım. Bir gece Peşaver'de kalacağım. Sakın unutma ha." Peki, bu komutanlar tavuk mu ki onları tek bir kafeste toplayayım. Sayyaf'ın, Hikmetyar'ın, Rabbani'nin ve Yunus Halis'in hiçbir problemleri yok mu? Onlar tamamen boş mu geziyorlar ki, Lahor'dan bir geceliğine Peşaver'e teşrif eden beyefendi kardeşimiz için onları bir araya getirip kendisi ile görüştüreyim. Telefonda dedim ki: "Kardeşim! Peşaver'de kalacağın bu geceni Allah rızası için iki gece yap. Geçirdiğin her iki aya karşılık birer gece de burada kal." O ise şu cevabı verdi: "Hayır olmaz, vallahi ben uçak biletimi ayırtmışım, yarın Lahor'a gideceğim,

Lahor'dan da Karaçi'ye, Karaçi'den de Allah nereyi dilemişse oraya gideceğim."

Kardeşler bu adam gerçekten İslâm ve müslümanları düşünüyor mu? Müslümanlar inançları hususunda ciddiler mi? Bu gibi insanlar bir İslâmî topluluk oluşturma hususundaki düşüncelerinde samimiler mi? Bu gibi gayretlerle İslâm devleti kurulabilir mi? Hatta bir belediye organize edilebilir mi? Vallahi bunlar bu çalışmaları ile değil ki bir İslâm devleti, bir İslâmî belediye bile teşekkül ettiremezler. Niçin mi? Çünkü bunlardan birinin Afganistan'da okuyan bir çocuğu bulunsa da ona gösterdiği özen, müslümanların en büyük meselesi olan Afgan cihadına gösterdiği ihtimamın kat kat üstünde olur. Şimdi sen, sana karşı gelen, namazını kılmayan, ruhen hasta olan bu çocuğuna gösterdiğin özenin bir on katını da yeryüzünün en büyük meselesi olan Afgan cihadı için göstersen, elbetteki bütün dengeler değişir. Her şey farklılaşır.

Ey cihada katılmayan müslüman kardeşim! Allah aşkına söyle bana. Şayet sen 10.000 dirhem verip küçük bir dükkân alsan, hiç onu bir yıl boyu ziyaret etmeden bırakır mısın? Peki, küçük bir dükkân senin onu görüp kontrol etmen olmaksızın ve onu yürütmeye katkıda bulunmaksızın yürümezken, yüce Mevlâ'nın dinini hakim kılmak nasıl yürüyecektir? Farz et ki Allah'ın dini senin küçük dükkânın kadar değerli, hiç olmazsa bu dine de o dükkânına verdiği önem kadar değer ver. Buna da ona harcadığın kadar harca. Eğer senin oğlunun ya da kızının kalp kapakçığı arızalı olsa şayet paran varsa onu alır neredeyse bütün devletleri gezdirirsin. Farz et ki İslâm da senin küçük çocuğun gibi. Şu an İslâm sadece rahatsız edilmeye değil, kesilmeye, kökünden koparılıp atılmaya maruz kalmıştır. Hiç olmazsa İslâm'a da küçük çocuğuna gösterdiğin kadar ihtimam göster. Şu an müslümanlar Afganistan cihadına küçük çocuklarına ve kızlarına harcadıkları kadar infakta bulunmuş olsalar Afgan meselesi tamamen farklılaşır, dengeler değişir. Bizler kalkıp çocuklarımıza yazlık, kışlık, bayramlık, seyranlıklar çeşitli elbise ve ayakkabılar alıyoruz. Bir o kadarını da Afgan yardım sandığına atalım ve oradaki cihada gönderelim. Hatta müslümanlar içmiş oldukları Pepsi Cola ve portakal suyu gibi meşrubatlara verdiği paraların yedide birini dahi Afgan cihadına gönderecek olsalar dengeler değişir.

Meselâ ben şu an size Arap Yarımadası'nda yaşayan Suudlular'ın örneğini vereyim. Şu an Arab Yarımadası'nda yaklaşık yedi milyon veya biraz daha fazla insan yaşamaktadır. Farz edelim ki burada yaşayan insanlardan her biri günde bir kutu portakal suyu içiyor. Bunun anlamı odur ki onlar her gün yedi milyon dirhem harcıyorlar. Farz edelim ki bunlar her perşembe günü oruç tutsunlar ve portakal suyuna verecekleri yedi milyonu Afgan cihadına göndersinler. Bu takdirde her ay 28 milyon dirhem yani yedi milyon dolar, buranın parası ile 140 milyon rupi göndermiş olacaklardır. Bunun manası da şudur: Afganistan konusunda her şey değişir, dengeler bozulur. Bu sadece haftada bir gün, kutu meşrubatı içmemekle gerçekleşecek olan bir durumdur. Durum böyle iken aziz ve celil olan Allah'ın müslümanlara yardım etmesi nasıl beklenebilir? Hatta on yıldan beri silahsız sineleri, bomboş cepleri, sırtlarına yapışmış karınları ve yalın ayakları ile durmadan savaşa girişen fakir Afgan müslümanları bile müslümanların eleştirilerinden kurtulamamışlardır.

Adam memleketinde sandalyesinde oturuyor, çayı kahvesi yanında, ona: "Ey filanın babası! Afgan cihadı hakkında görüşün nedir?" diye soruluyor. O da: "Vallahi diyorlar ki, onlarda birçok şirk varmış, Allah'a ortak koşmalar varmış" diye cevap veriyor. Peki efendim, Allah'a ortak koşulan şeyler neymiş, izah etsene? Yoksa sen bunu rüyada mı gördün de insanlara söylüyorsun? Bakarsın ki bu efendi şöyle cevap veriyor: "Onlar boyunlarına hamayil takıyorlar." Peki başka ne var? "Muska taşıyorlar" Daha ne var? "Ellerini kabirlere sürüyorlar" Daha başka bir şey var mı? "Yok" Peki sen nerelisin? "Suriyeliyim, Suudluyum veya Mısırlıyım." Peki, bu gibi şeylerin bulunmadığı herhangi bir memleket var mı? Bizzat Mekke-i Mükerrreme'de ve Medine-i Münevvere'de dahi sofilik yok mu? Hangi millet bu tür şeylerden tamamen arınık? Sonra senin şirk diye söylediğin şeylerin aslı ne? Şayet hamayiller Kur'ân ve hadislerin icabı yapılmışsa onun şirk veya bid'at yahut dine ters bir şey olduğunu kim söyleyebilir? Bak, dinle. Buhari'nin en büyük şerhini yapan İbn Hacer el-Askalani bu hususta ne diyor: "Bütün alimler şu üç şartın var olması halinde muskanın caiz olduğu hakkında ittifakla icma etmişlerdir. Bu üç şart şudur: Muska, Rasulullah'tan nakledilen şekli ile yapılmalı, anlaşılır bir dilde olmalı ve muskayı yapan ve yaptıranların faydanın bu kâğıttan değil, bizzat Allah tarafından olacağına inanmalarıdır.

Şimdi sen gelsen Afganistan'daki muskaları açıp içini okusan, yarısının ayet ve hadislerle dolu olduğunu görürsün. İçinde Ayete'l-kürsi, İhlas Sûresi vb. şeyler. Ayrıca muskaların içinde 786 rakamını yazarlar. Onlara göre bu rakamın manası Bismillahirrahmanirrahim demektir. Yani muskacılar bizzat Bismillahirrahmanirrahim yazma yerine harflerin kendilerine göre ebced hesabını çıkarıp birleşik rakamlar halinde yazarlar.

Peki kardeşim, başka söyleyeceğin ne var? Şimdi farz edelim ki bu hamayillerin içinde Allah'a ortak koşma gibi ifadelerde bulunmakta. Fakat bu muskayı taşıyan kimse bunu bir esrarkeşten mi almış, yoksa hocaefendiden mi? Bu Afganlı, muskayı aldığı kişinin bir alim olduğuna, kendisine ancak Kur'ân veya Sünnet'i vereceğine inanıyor. Bir takım insanların dini ticaret aracı yaptıklarının farkında bile değil. O bu muskayı veya hamayili Kur'ân ve Sünnet niyeti ile alıyor. Şimdi sen bunu taşıyan insana nasıl müşrik diyeceksin?

Diğer yandan muskanın içinde şirk ile ilgili şeyler olduğunu ve onu taşıyanların da bu şeylerin şirk olduğunu bilmediklerini farz edelim. Sen bu insanlara Allah'a ortak koşuyorlar diyebilir misin? Hayır, bunlara müşrik denilemez. Çünkü onlar bu hususta cahildirler. Cehalet cahiller için bir özürdür, velev ki inançla ilgili hususlarda olsun.

İbn Teymiye Cuheyriye fırkasına şöyle demiştir: "Şayet ben sizin söylediğiniz sözleri söylersem kâfir olurum, fakat ben sizleri tekfir etmiyorum (kâfir olduğunuzu söylemiyorum) Çünkü sizler cahilsiniz."

Muhammed bin Abdulvahhab'a: "Necid bölgesinde bulunan Kuvaz kubbesine karşı ibadet eden kimseler var. Bunlar bu kubbeye ibadet ediyorlar, onun etrafında tavaf ediyorlar, onun içinde bulunanı yardım için aracı ediniyorlar. Bunlar şirke düşüyorlar mı?" diye sorulduğunda o şu cevabı vermiştir: "Biz onları tekfir etmiyoruz, çünkü onlara bunu öğreten pek azdır."

Yine İbnu'l-Kayyim şöyle demiştir: "Bizler kabirlerde yatan ölüleri aracı yaparak Allah'tan yardım isteyenleri tekfir etmeyiz. Çünkü onlar cahildirler."

Peki kardeşim, bütün bu izahatlardan sonra senin Afganlılar'a müşrik demen için elinde hangi delilin kaldı? Diyorlarmış ki onlar kabirlerde yatanları aracı yapıp yardım diliyorlar. Peki sen gözünle gördün mü?

Ben Şeyh Celaleddin'e dedim ki: "Niçin bu tür meselelere önem vermiyorsunuz, yani tevhid inancı ile ilgili konulara ihtimam göstermiyorsunuz?" O da dedi ki: "Ey Şeyh Abdullah! Tevhid inancı ile ilgili olarak kastettiğin meseleler nelerdir? Ben de dedim ki: "Kabirlerde yatan ölüleri ve velileri aracı kılmak." O da dedi ki: "Allah'a yemin olsun ki yaşıma kırk yediye ulaşmıştır. Vallahi ben

şu ana kadar hiçbir Afganlının kabirde yatan bir ölüyü aracı kıldığını görmedim. Öyle görünüyor ki Araplar gecenin karanlığında elektronik ışınlarla bakıp bu tür şeyleri görüyorlar."

İşte Afganistan'ın öz evlâtları... Onlar bunu görmemişler, fakat Araplar sanki hem önlerini hem arkalarını gören bir kabiliyetle her şeyi görmüşler. Peki kardeşim, başka bir şey var mı? Afganlılar hakkında başka bir şey söyleyecek misin? Evet, onlarda çokça bidatler var. Kardeşim, bid'at ne demek? Lütfen onlardaki bid'atleri söyle, biz de bilelim. Şu an sen yerinde oturmuş, kahve içiyor ve durmadan hurma tıkınıyorsun ve bana: "Şunlar şöyle, bunlar böyle" diyorsun.

123. âyet-i kerime: "Çevrenizde bulunan kâfirlerle savaşın ki onlar sizde sertlik bulsunlar" buyurulmaktadır. Sertlik diye tercüme edilen "gilzaten" kelimesinin harfleri dahi sertliği vurgulamaktadır. Çünkü cihad sertliği ve üstten bakmayı icab ettirmektedir. Kâfirlere karşı müslüman aziz ve endamlı olmalıdır. Müminlere karşı ise mütevazı ve alçakgönüllü olmalıdır. Şu ayet-i kerime benim çok dikkatimi çekmiştir:

"Ey iman edenler! içinizden her kını dininden dönerse (böylelerine karşı) Allah, öyle bir topluluk getirir ki, kendisi onları sever, onlar da Allah'ı severler; mü'mini ere karşı mütevazı, kâfirlere karşı serttirler. Allah yolunda savaşır ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar..." (Maide, 54)

Emire İtaat:

İşte Allah tarafından sevilen ve kendileri de Rablerini seven insanların dört sıfatı: Mü'minlere karşı mütevazı, kâfirlere karşı izzetli, cihad eden ve hiçbir kınayıcının kınamasından korkmayan... Evet, ben bu ayeti çok düşündüm ve kendi kendime dedim ki; acaba neden yüce Kur'ân'ın hikmetli sıralamasında önce müminlere karşı mütevazı ve kâfirlere karşı sert olmak zikrediliyor da daha sonra cihad etmeleri beyan ediliyor? Sonra anladım ki cihad etme, topluca yapılan bir ibadet. Çadırlarda yaşayan insanlar bir kısım topluluklar ve birbirleri ile komşuluk yapan kabile ve kavimlerdir. Böyle olan topluluklarda iman eden kimselerin arasında tevazu, netlik, vefakârlık, sevgi ve kardeşlik tesis edilmedikçe bunların el ele verip hep birlikte cihada çıkmaları mümkün değildir. Yani kişi ferdî yaşantısında şahsî haklarının toplumla çatışan kısımlarında hoşgörülü olmalıdır ki toplum içerisinde dayanışma, söz birliği ve işbirliği tahakkuk etsin. Böylece herkes tek vücut olsun. Ama herkes pazularını şişirir, boynunu yukarı diker, bir sineğin dahi önünden uçmasına tahammül edemeyecek olursa, böyle bir insanın topluluklarla hayat sürdürmesi mümkün olmaz. Bu sebeple müminlere karşı mütevazı, kanadı kırık olmalı. Emire mutlak itaat edilmeli. Halbuki emire itaat çok kez insanın heva ve hevesine ters düşer. Çünkü itaat, bir boyun eğmedir ve bu bakımdan bir ibadettir.

Müminler birbirlerine karşı mütevazı olurlar. Allah katında bir emire itaat sünnet olan namazları kılmaktan daha efdaldır. Allah katında emire karşı çıkmak ise müekked sünnetleri terk etmeden daha beterdir.

Meselâ emiriniz size diyecek olursa ki; ışıklar söndürüldükten sonra artık konuşmak yasak, fakat buna rağmen sizler konuşacak olursanız, sizin günahınız yatsının sünnetini terk etmenizden daha fazla olur. Niçin mi? Çünkü emire itaat farzdır. Ona isyan haramdır. Sünnet ise terk edilmesi halinde ceza gerektirmeyen ve yapıldığında sevap kazanılan bir ibadettir. İşte bu sebeple Rasulullah (sav) şöyle buyurmuştur:

"Kim benim emirime itaat ederse, şüphesiz ki o bana itaat etmiş olur. Kim bana itaat edecek olursa şüphesiz ki o Allah'a itaat etmiş olur. Kim emirime karşı gelirse o bana karşı gelmiş olur, kim de bana karşı gelmiş olursa Allah'a isyan etmiş olur." (Buharı, Ahkam, bab: I, cihad bab: 109; Müslim, İmara, bab: 32, 33; Neaei, Bey'a, bab: 27; Müsned İmanı Ahmed, c. II, sh. 244, 253, 270,313)

Zira bir müslüman kendisi ile birlikte olan diğer müslümanlarla ittifak etmediği sürece işlerin yürümesi mümkün değildir. Bu ise müslümanların emirlerine itaat etmeleri ile tahakkuk eder. Sen çadırdaki, kamptaki ve diğer yerlerdeki emirine itaat etmekle yükümlüsün, yoksa iş yürümez. Bazen olur ki sen emirinden daha üstün, daha zeki, daha bilgili, daha cesaretli daha güzel silahşor olabilirsin. Fakat unutma ki sen değil, o emirdir. Madem ki o senin emirindir, senin ona itaatin farzdır. Karşı gelmen ise haramdır.

İşte bundan ötürüdür ki Allah'ın sevdiği kullarının birinci sıfatı müminlere karşı mütevazı ve itaatkâr olmasıdır. Evet, sen evinde bulunursan oranın emiri sensin. Merak etme orada kimse sana hükmetmez. Ama burada itaat etmen gerekir. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Allah'a itaat ediniz, Rasule ve sizden olan idarecilere itaat ediniz..." (Nisa, 59)

Müfessirlerin çoğu âyet-i kerimede geçen "sizden olan idarecileriniz"den maksadın müfreze (tim) emirleri olduğunu söylemişlerdir. İşte bu nedenledir ki bir bakarsın 30 bin İslâm askeri emirine hiç bir zaman karşı gelemiyor. Neden? Çünkü emire karşı gelmenin Allah'a karşı gelmek, Allah'a isyan etmek olduğunu biliyor. Allah'a karşı gelmek, isyan etmek ise haramdır. Haramı işleyen cezalandırılır, terk eden ise sevap kazanır. Çevrenizdeki mü'minlere karşı yumuşak, mütevazı ve alçak gönüllü olmanız şarttır. Etrafınızdaki herhangi bir kişi hoşunuza gitmeyen bir kelime söylediği zaman onu azarlamanız, kınamanız, küçümsemeniz, ayıplamanız veya kinayeli konuşmalarla onu iğnelemeniz caiz değildir. Rasulullah (sav) bu hususta şöyle buyurmaktadır: "Kişinin müslüman kardeşini küçümsemesi kötülük olarak ona yeter." (Müslim 32; Ebu Davud, Edeb 35; Tirmizi, Kitabu'l-Ber İK:İhı,Maceh, Kitabüzzihd, 23; Müsnedi İmam Ahmed 3, 491)

Başka bir hadis-i şerifte de şöyle buyurulmuştur: "Faiz yetmiş küsur şubedir. En hafifi kişinin annesi ile zina etmesidir. En büyük faiz ise kişinin müslüman kardeşinin ırzına dil uzatmasıdır. (İbn Mace, Ticarat, bab: 58)

Kardeşinin ırzına dil uzatmadan kasıt, onun gıybetini yapmaktır. Bu bakımdan sahabeler -rıdvanullahi aleyhim- birbirlerini savunurlardı. Rasulullah (sav) Tebuk Gazvesi'nde Kab İbn Malik'in nerede olduğunu sorduğunda birisi: "Ey Allah'ın Rasulü! Onu iki güzel elbisesi ve omuzlarına bakarak yürümesi alıkoymuştur" demişti. Fakat Şad bin Muaz bu sahabenin kardeşini eleştirdiğini hissederek derhal müdahale ederek şunları söylemişti: "Ey Allah'ın Rasulü! Allah'a yemin olsun ki Kab hakkında hayırdan başka bir şey bilmeyiz."

Sizler burada bir cemaatsınız. Şu anda burada ne anneniz, ne babanız ne de kardeşiniz var. Burada kardeşiniz sizinle birlikte olandır. Babanız sizden büyük olandır. Küçük kardeşiniz simden küçük olandır, anneniz Afgan cihadıdır. Bu şekilde düşünmeniz, bu şekilde ilişkiler kurmanız, bağlar oluşturmamız gerekmektedir. Bizim daha önce içinde bulunduğumuz toplulukla olan irtibatlarımız, ilişkilerimiz ve münasebetlerimiz şu an sona ermiştir. Biz de şimdi yepyeni bir topluluk içindeyiz. Bizi,n babalarımız buradadır, abilerimiz buradadır. Samimi kardeşlerimiz buradadır. Arkadaşlarımız buradadır. Küçük kardeşlerimiz buradadır. Bizim yepyeni bir aramız ve tamamen yeni bir belde ve vatanımız olmuştur. Artık tamam. Her şey değişmiştir. Biz böyle olacağız ki mübarek cihadımızı devam ettirebilelim. Koyulduğumuz yolda yürümeyi sürdürebilelim.

Müslümanların kardeşliği hususunda Rasulullah döneminde yaşanan şu hadiseyi anlatalım: Ebu Zer el-Gıfari (ra) hadiseden birkaç sene önce çarşıdan bir at alırcasına Hz. Bilal'i satın alabiliirdi. Fakat Hz. Bilal'e bir dil sürçmesi yaptı ve ona: "Ey siyah kadının oğlu!" dedi. Bunun üzerine Rasulullah ona: "Ben aranızda bulunduğum halde sizler yine cahiliyye iddialarını mı ortaya atıyorsunuz? Maalesef terazinin gözü boş kalmıştır, boş. (Hiçbir kimse mükemmel değildir. Yani satıcı kişi ne kadar özen gösterirse de terazinin gözünde bazı boşluklar bırakır. İnsanlar da ne kadar üstün olmaya çalışsalar da her birinin belli bir kusuru vardır. O halde diğer insanda gördüğü kusurdan dolayı onu ayıplamamalıdır). Beyaz kadından doğan çocuğun siyah kadından doğan çocuğa hiçbir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takva ile olur." (Bak. Müsned İmam Ahmed, c. IV, sh. 145, 158) Yine Rasulullah Ebu Zer'e: "Ey Ebu Zer! Sen kendisinde cahiliyye kalıntıları bulunan bir kişinin" demiştir. (Buharı, Kitabu'l-İman, Bab, 22)

Bunun üzerine Ebu Zer yanağını toprağa koydu ve yeminle dedi ki: "Mutlaka Bilal gelip kafama basmalıdır." Evet Bilal (ra) birkaç sene öncesine kadar basit bir köle idi. Öyle ki Kureyş'in ileri gelenleri Rasulullah'tan kendilerine özgün bir sohbet halkası kurmasını ve bu halkada Bilal gibilerinin olmamasını istiyorlardı. Araplar'ın kendilerini Bilal ile birlikte otururken aynı mecliste görerek ayıplamalarından korkuyorlardı ve; "Ey Muhammed! bize ayrı bir meclis kur, çünkü Arapların bu kölelerle birlikte oturduğumuzu görünce bizi ayıplamasından korkuyoruz" diyorlardı. Allah Rasulü (sav) Kureyş'in ileri gelenleri ve Araplar'ın liderleri için ayrı bir meclis kuracak gibi olunca Cebrail (as) şu ayeti getirdi:

"Rızasını talep ederek sabah-akşam Rablerine dua edenleri (yanından) kovma. Ne onların hesabından bir şey sana, ne de senin hesabından bir şey onlara aittir. Onları yanından kovduğun takdirde, zalimlerden olursun." (Enam, 52)

Kâfirlere karşı izzetli ve sert olmak şarttır. Mü'minlere karşı yumuşak, mütevazi ve şefkatli olmak gerekir. Çünkü iman edenler kendi aralarında birbirlerine karşı merhametli, kâfirlere karşı ise şediddirler.

"Muhammed, Allah'ın Rasulüdür. Onun beraberinde bulunanlar, kâfirlere karşı sert, kendi aralarında da merhametlidirler. Onları, rüku ve secde ederek Allah'ın lütuf ve rızasını aradıklarını görürsün..." (Fetih, 29)

Mü'minler kendi aralarında merhametlidirler. Müslüman kendi kardeşine şefkatli, merhametli, sevecen ve ince kalplidir.

Savaşlarda ise aslan gibidir. Ebu Dücan kızı sarı sarı Uhud'da gururla yürümeye başladı. Rasulullah (sav): "Şüphesiz Allah, bu yerin dışında bu yürüyüşü sevmez" buyurdu. Evet, kâfirlere karşı izzetli ve sert olmak İslâm'ın şiarıdır. Günümüz tağutları ise Amerikalı bir kâfirin karşısında sanki kedinin karşısındaki fare gibi oluyor ve: "Sir, yes sir" (efendim, evet efendim) diyerek sırtı .iki büküm, saygı göstermekte. İman edenlere karşı ise acımasız bir zorba ve günahkâr bir zalim kesilmektedir.

Vallahi müslümanları yok etmeye çalışan bu tağutlar, Birleşmiş Milletler'de Reagan'ın veya Rusya'nın karşısında el pençe divan durmakta ve son derece saygıyla oturmaktalar! Kendi insanına karşı ise halklarına karşı katı, sert ve acımasız olmaktadır. Kendi ülkelerinde kan döken bu tağutlara göre kan dökmek su içmekten daha kolaydır. Amerika'nın karşısında ise el pençe divan durmakta, huzurlarında yalvarmaktadır.

Birileri bana şunu anlattı: İngilizler bizim memleketimize hükmediyorlardı. Şu anda onların kuyrukları ve adeta evlâtları bizlere hükmetmekte. Öyle ki şu an bizim yöneticileri İngiliz büyükelçiliği tayin ediyor. Birini vazifeden alıp diğerini tayin ediyor. Hatta bu hadiseyi yaşayan birileri dedi ki: "İngiliz konsolosluğundan bana şöyle denildi: Al bu mektubu götür yöneticiye, tamam biz onu vazifeden aldık ve akrabalarından filanı onun yerine tayin ettik." Bu kişi İngiliz elçiliğine şunu söyler: "Vallahi biz Araplar aramızda hukuk bulunan insanlara böyle bir şey yapmaktan utanırız." Yani keşke sen bu kişiyi vazifeden almak için bir mazeret bulsan. İngiliz elçisi şu cevabı verir: "Ben bu köpek için bir mazeret mi bulacağım?"

Evet, onlar bize bu gözle bakıyorlar. Ne yazık ki İngilizler'in köpek dediği bu kişi müslümanlara karşı köpektir. Önünden geçen herkesi ısırır. Halbuki sertlik ve katılık müminlere karşı değil, kâfirlere karşı olmalıdır.

Hristiyan ve Yahudilerle Tokalaşmak Caiz Değildir:

Bakınız İbn Hacer el Heysemi'ye şu soruyu sormuşlardır: "Bir müslüman, hristiyanın kendisi ile tokalaşması için veya hristiyanın onun elini öpmesi için elini uzatabilir mi, bu caiz midir?" İbn Hacer:

"Hayır, çünkü bu davranış hristiyanı memnun eder. Hristiyan birisi müslümanın elini öptüğü taktirde kendinden emin olur, bu nedenle caiz değildir" der. Hz. Ömer (ra) Kudüs'ü fethettiğinde hristiyanlara bir takım şartlar koymuştu: Çan çalmayacaklar, yeni kilise inşa etmeyecekler, dinî tören ve bayramlarında dışarı çıkmayacaklar, çocuklarını vaftiz yapmayacaklar, atlarına eğerle binmeyecekler. Eğerli olarak ata bindikleri taktirde iki ayaklarını da bir yöne sarkıtacaklar, yani normal şekilde binmeyeceklerdi. Kendilerine has elbiseleri olacak ve bununla kâfir oldukları bilinecekti. Bu bakımdan yahudiler, kendilerini ayıracak özel bir şekil seçtiler. Başlarının ensesindeki saçlarını uzattılar. Hristiyanlar da kendilerine özel bir şekil seçtiler. Göğüslerine elbiselerinden farklı renkte bir parça takacaklarına karar verdiler. Böylece hristiyan olduğu bilinsin, kendisi ile selâmlaşılmasın. Hristiyan binekli olarak müslümanın yanından geçtiğinde bineğinden inip oradan geçmesi gerekirdi. Tâ ki müslümandan yüksek bir yerde görülmesin. Hristiyan evini müslümanın evinden fazla yükseltmezdi. Müslümanla karşılaştığı zaman yolun kenarına çekilmek mecburiyetinde idi, çünkü yolun ortası müslümanlara aitti.

Ey kardeşim! İşte izzet ve şeref bu. Aksi taktirde bir müslümanın aziz olduğu nasıl belli olacak? Ne yazık ki günümüzde tamamen her şey değişti ve alt-üst oldu. Artık sertlik mü'minlere merhamet ve şefkat ise kâfirlere karşı yapılıyor. Âyet-i kerime de ise:

"Onlar sizi sert bulsunlar" buyuruluyor. Tabi ki bir kısım insanlar gelip şöyle diyorlar. Kardeşim İslâm dini merhamet dini, İslâm dini edeb dini, lütuf dini. Nedir sizin bu sertliğiniz ve katılığıınız?" Bunlara deriz ki: "Müslümanların kâfirlere karşı mutlaka sert olması gerekmektedir. Bir Amerikalının yüzüne gülümseyerek bakmak, müslümana karşı kaşlarını çatıp sert bir yüzle bakmak caiz değildir. Gülümseme mü'minleredir devamlı. Mü'minlere sıcak ilişki gösterilecek, onlara yaklaşılabacaktır. Fasık, façir ve kâfirlerden ise uzak durulacaktır.

Daha önce de anlattığım gibi Ürdün'deki İslâmî Hareket'in komutanı ve üstadımız Muhammed Abdurrahman Halife bana şunu anlatmıştı: "Ben şerefli olmayı bir hadiseden sonra öğrendim. Henüz küçükken Salt kentinin kadısı hasta oldu. Ben henüz ilkokul altıncı sınıfta idim. Onu ziyaret etmek istedim. Zili çaldım. Kadı dışarı çıktı. Dedim ki: Ben Abdurrahman Halife'yim. Babam beni seni ziyaret etmem için gönderdi. O da dedi ki: Buyur, yavrum. İçeri girdim. Onun yanında şehirde yaşayan hristiyanların ileri gelenlerini gördüm. Onlar onu ziyarete gelmişlerdi. Onlar papazlar, Ortodoks ve latin kiliselerinin rahipleri idi. Ben içeri girdiğimde ki ben küçük bir çocuktum, kadı papaza: Kalk buradan, şuraya otur. Buyur yavrum, sen yanıma otur, dedi. Sonra papaza baktı ve ona dedi ki: Benim dinim size böyle davranmamı emrediyor. Ben de sizi ziyarete geldiğimde dininizin size emrettiği şekilde davranın.

İşte, ben o zaman yakinen bildim ki müslüman çok aziz ve en şerefli insan."

Âyet-i kerimenin sonunda: "İyi bilin ki Allah takva sahipleri ile beraberdir" buyurulmaktadır. Çünkü cihad takva üzerine kaimdir. Takva olmaksızın taşman silah musibete dönüşür. Takvasız olarak silah taşınıldığında yol kesici silahlı çetelere dönüşülür. İnsanların emniyetini ortadan kaldıran, mal, ırz ve canlarını tehdit eden silahlı çeteler haline gelir. Bu bakımdan takva şarttır. Elinde silah taşıyan kişi bu silahın hakkını vermelidir. Bu da Allah korkusudur. Müslüman kanı akıtmaktan korkmaktır. Silah zorı ile bir müslümandan bir dirhem gasb etmiş olmaktan korkmaktır. Takva cihadın ayrılmaz bir parçasıdır. Takvaya en fazla teşvik eden Tevbe ve Maide sûreleridir. Bu iki sûre Kur'ân-ı Kerim'in son nazil olan âyetlerini içerir. Takva yüce Allah'ın tüm beşeriyete ilk ve son emridir...

"Sizden önce kendilerine kitap verilenlere de, size de Allah'tan korkun, diye emrettik..." (Nisa, 131)

Yüce Allah öncekilere de, sonrakilere de takvayı emretmiştir. Takvanın olmadığı bir dinde hiçbir fayda yoktur. Zira takvasız bir din merasim ve yağcılıktan ibaret olur. Bu yağcılığın altında hırsızlık, zina, ırza tecavüz vb. birçok rezillikler işlenir. Bu nedenle takva şarttır. Senin içinde Allah korkusu olursa, sen tek başına kaldığında dahi Allah'ın seni insanlardan daha fazla kontrol ettiğini hissedersin. İnsanların gözünün önünde bir kötülük yapmaktan dolayı çekinmenden daha fazla çekinirsin. İşte takva budur.

Bugün insanların çoğu bundan yoksun olduğundan -La havle velâ kuvvete illâ billah- onların dinleri adeta çukolata kâğıdın gibidir. Öyle ki tatlı çukolatayı saran bu kâğıdı alüminyum olduğu zannedilir. Fakat o kâğıt hemen parçalanır. Niçin? Çünkü onu sağlam tutacak bir güce sahip değildir. İşte takva sahibi olmayanların dinleri de, sağlam bir manevi ambalajla sarılmadığından insanın nefsi arzuları, o dini parçalamakta ve heva-heveslere kul etmektedir. Evet, din takva üzere kurulmuştur. Dini takvanın azlığı ve tamahın çokluğu ifsad etmektedir.

Hz. Ali Kufe'ye geldiğinde o zaman Hasan el-Basrî genç bir delikanlı idi. Hz. Ali ona: "Ey genç, dini bozan ve düzelten şeyler nedir?" diye sordu. Hasan el-Basrî de ona: "Dini düzelten takva, bozan ise tamahkârlıktır (aç gözlülüktür)" diye cevap verdi. Bir şair şöyle demiştir:

Dini; krallardan, kötülük yapan papaz ve ruhbanlardan başka kim ifsad etmiştir?

Artık millet kokuşmuş leşlerde otlanmaktadır. Öyle ki .bunun kokuşmuş olduğu her akıl sahibi için bellidir. Ben günahların kalpleri öldürdüğünü gördüm. Onlara devam etmenin ise kişiyi zillate düşürdüğünü müşahade ettim.

Günahları terk etmek ise kalbe hayat bahşeder. Nefsine karşı gelmen şüphesiz ki nefsin için faydalıdır.

Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır:

"Kıyamet gününde, bir takım insanlar Tihame dağı gibi sevap amelleri ile birlikte gelirler. Allah onların bu amellerini toz dumana çevirir." Sahabeler: "Ey Allah'ın Rasulü! Bunları bize tanı" dediler. Rasulullah: "Onlar sizin neslinizdendir. Sizin gece namazlarına kalktığınız gibi onlar da kalkarlar, ancak onlar Allah'ın haram kıldığı şeylerle baş başa kaldıklarında onu işlerler."(Bkz. İbn Mace, Kit. Zühet, bab: 29)

Aksi halde, la ilahe illallah'ın ne manası kalır? İsim ve sıfat tevhidinin ne manası kalır? Kur'ân ve Sünnet'te zikredilen Allah Teala'nın yüce sıfatlarını tevîl etmeksizin, saptırmaksızın, işlemez hale getirmeksizin ve yaratıklara benzetmeksizin

ezberlememizin ne manası olur? Yani sen Allah Teala'nın Rakib (gözetleyici) olduğunu ezberleyeceksin, bir şeyi yaptığında O'nun seni murakabe edip etmediğini göz önünde bulundurmayacaksın. Yine Allah'ın her şeyi bildiğine ve her şeyi gördüğüne inanacaksın, O'ndan da korkmayacaksın. Elbette ki bunun bir manası olmaz. Sen kapılarını kapattıktan sonra bile seni görenden korkuyor musun? Gizliliklerin gizliliğini bilenden çekiniyor musun? Komşunun kızına bakarken ve elini müslümanların malına uzatırken kahrâ olan Mevlâ'dan korkuyor musun? Bütün bunlar takva ile olur. Takvasız ameller zayi olup gider. Ne malların, ne canların, ne ırzın, ne namusun ne de herhangi bir şeyin güvenliği söz konusu olur.

Örneğin, ben mücahitler için yardım toplamaktayım. Allah'a hamd olsun, bizlere çok yardım gelmektedir. Bu gelen yardımları gözetleyen Aziz ve Celil olan yüce Allah'tan başka hiçbir kimse yok. 200 bin, 300 bin dolarlık çeklerden bir tanesini almam mümkün! Ben yetimlerin, dulların, sakatların ve acizlerin mallarını nasıl yiyeyim? İşte bu sebeple din, Allah korkusu ve takva üzerine bina edilmiştir.

Ömer bin Abdülaziz (ra)'ın takvası gibi bir takva. Öyle ki bir kişi gelir, Ömer bin Abdülaziz ile konuşur, sonra ona: "Ey müminlerin emiri! Aile efradın nasıl?" diye sorar. Ömer hemen lambayı söndürür ve şöyle der: "Bizler müslümanların malını hesap etmek için müslümanların malından olan yağı yakarak aydınlanıyorduk. Şu an ise sen bana ailemi soruyorsun. Biz müslümanların malı olan yağın hesabına, nasıl ailemiz hakkında sohbet edebiliriz?" der. İşte takva budur.

Vallahi şu an müslümanların birçok sorumlusu devletin mallarını çeşitli projeler için halka ödünç olarak veriyorlar. Fakat o malların yarısı devlet bütçesine girmeden önce yutulup gidiyor. Her şey harap olmuş durumda. Bütün dünya harap. Meselâ 1967 yılında Mısır cüneyhi uluslararası para piyasasında tamamen sıfırlanmıştı. Öyle ki Mısır cüneyhi ile Avrupa'da bir jilet dahi satın alınamıyordu. Mısır yardım istedi. Ona on milyon cüneyh yardım geldi. Tabii bu ilk taksitti. Ne yazık ki gönderilen bu paradan Mısır bütçesine bir kuruş dahi girmede. Resmî gazetenin 149 ve 150. kararları ondan çıkarılmıştı. Hatta şu ana kadar çıkarılmış şekilde. Yardım edilen 10 milyon Abdunnasır'ın hesabına yazıldı. Günümüzde malları özellikle devrimciler alıyorlar. Kendilerini halkçı gösteriyor, fakat halkın mallarını sömürüyorlar. Halbuki her biri sokak çocuğu. Daha önce ceblerinde beş kuruş bile yoktu. Devrimden sonra derebeyleri haline geliyorlar.

Hafız Esed Kızların Peşinde Islık Çalar, Gezerdi

1962-1963 senesinde bizler Şam Üniversitesi'nde öğrenci iken Hafız Esed gelir, Edebiyat Fakültesi'ndeki kızlara ıslık çalar, peşlerine takılırdı. Bu kişi sokak çocukları gibi üstüne bir gömlek, altına ise soyguncuların pantolonu gibi bir pantolon giyiyordu. Kızlara ıslık çalıp serseri gibi dolaşan bir insan birden bire Suriye cumhurbaşkanı oldu. Cebine koyacak beş Suriye lirasını bulmaktan aciz idi. Şu anda ise milyonlarca Suriye lirasına sahip! Golan tepelerini İsrail'e 93 milyon Suriye lirasına sattı. Fakat onlar müslümanlardan çaldıkları bu paraları bilinmemesi için kendi üzerlerine yazdırmamaktadırlar. Hafız Esed yağmaladığı paraları Ali Ahmed Salih adında müstear bir isim üzerine yazdırmış bulunuyor. Bugün Minhatim Bankası'nda bu isme ait bir açık hesap bulunmaktadır. Böylece Ali Ahmed Salih milyonlarca dolarları bu bankaya transfer etmektedir. Yarın birileri inşaallah Hafız Esed'e bir kurşun sıkar ve caddede yürürken öldürüp onu cehenneme yollar. Fakat bu öldükten sonra Hafız Esed'in oğulları gelir. Oğullarından birinin adı Süleyman olup, dayısının ismini taşımaktadır. Dayısının adı Süleyman el-Mürşid idi. Bu kişi uluhiyyet iddia ediyordu. Fransız konsolosluğu ona bir elbise yaptırmıştı. Düğmeleri elektrikli idi. İçinde batarya bulunuyordu. Öyle ki Süleyman'ın yanına Fransız konsolosu ve Suriye'deki Nusayriler girdiği zaman bu adamın düğmeleri yanıyordu. Bunun üzerine Fransız konsolosu ona secdeye kapanıp: "Ey ilâhım, sen beni affet!" diyordu. Arkasından da diğer Nusayriler o ilâha secdeye kapanıyorlardı. Fakat bir dönem Suriye'nin İçişleri Bakanı Sabri el-Aseli idi. İlâhlık iddia eden Süleyman el-Mürşid devrimcilere isyan etti. Sabri el-Aseli onu yakaladı ve kendisine idam kararı verildi. İdamı esnasında Sabri el-Aseli de orada idi. Süleyman eli kolu bağlı olarak idam sehпасına götürülürken Sabri Aseliye şöyle dedi: "Bunlar beni idam etmek istiyorlar, bana şefaatchi ol, bunlardan kurtar" diye sızlandı.

Görüyor musunuz ilâhî? İçişleri bakanından medet umuyor. Sabri el-Aseli ise ona şu cevabı verdi: "Şu an durumu idare et. İkinci bir defa sana yardımcı olurum. İnşallah yarın Ebu Süleyman diye lakaplandırılan Hafız Esed ölecek, oğlu Süleyman gidip: "Minhatim Bankası'ndan babamın malını istiyorum" diyecek. Onlar da: "Senin adın ne?" diyecekler. O: "Benim adım Hafız Esed oğlu Süleyman" diyecektir. "Peki, babanızın hesap numarası kaç?" diye soracaklar. O da: "B 122" diyecek. Açıp bakacaklar ki bu hesap Ali Ahmed Salih'in hesabı. "Senin baban Ali Ahmed Salih mi?" diye soracaklar. "Tabii ki hayır" diyecek. Bu taktirde: "Haydi güle güle" diyecekler. Bu arada müslümanlardan yağmalanan mallar bankaya kalacak. Tabii ki bankalar bu tür paraları kendilerince hayır kurumu kabul ettikleri müesseselere aktarmaktadırlar.

Yani kiliselere, dünyadaki siyonist örgütlere. Böylece müslümanların malı bu yolla heba olacaktır.

"Kur'ân'dan bir sûre indiği vakit kâfirlerden bazıları birbirlerine şöyle derler: Bu sûre hanginizin imanını artırdı? Doğrusu nazil olan sûre iman edenlerin imanını artırır. Onlar bundan sevinç duyarlar" (Tevbe, 124) buyurulmaktadır. Bu âyet-i kerime iman artırıp eksildiğine açık bir delildir. İman, söz ve ameldir. Yani iman kalple tasdik, dil ile ikrar ve vücudun azaları ile amel işlemektir. İtaat, imanı artırır, isyan ve günah ise imanı azaltır. İşte bu, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat akidesidir. Hanefi mezhebi bu görüşe sadece görünürde muhalefet etmekte ve şöyle demektedir: Amel işlemek imandan bir parça değildir. İman artırıp eksilmemektedir. Çünkü iman demek karar vermek demektir. Karar vermek ise çoğalıp azalmaz."

Fakat biz onlara deriz ki: "Hz. Ebu Bekir'in karar ve tasdiki ile bizim karar ve tasdikimiz bir midir?"

125. ayette ise şöyle buyurulmaktadır: "Kalplerinde hastalık olanlara gelince, bu sure onların murdarlıklarına murdarlık katar ve kâfir olarak ölürlər." Buradaki murdarlıktan maksat manevi hastalıklar, dinden uzak olmak, hak yoldan ayrılmak ve fasık olmaktır. Kur'ân-ı Kerim günahkâr ve fasıklara pek ağır gelir. Yine facirlere, fasıklara ve münafıklara ibadetler, özellikle namaz çok ağırdır. Bakarsın ki bunlardan biri bir saat, iki saat, üç saat konuşur, anlatır. Fakat imamın peşinde beş dakika beklediğinde sanki sırtına bir dağ yüklenmiş gibi ağırlık hisseder. Bunlar, Allah'a sığınırız, kalpleri hasta olan kimselerdir. Eğer sen kalbin manevi hastalıklarla müptelâ olup olmadığını ölçmek istersen Kur'ân okuyarak kendini dene. Eğer Kur'ân sana ağır geliyorsa bil ki kalbinde bir hastalık var. Yine kalbini ibadetler yaparak dene. Salih kimseler ile oturup sohbet etmekle dene. Zikirler yaparak, seher vaktinde Allah'a yalvararak dene. Eğer bunlar sana ağır geliyorsa aziz ve celil olan Allah'a yalvar, kalbinin kasvetini gidersin. Çünkü bu halin hâlâ sende cahiliyenin var olduğunu, kalbine ve nefsine onun hakim olduğunu gösterir. İnsanın kalbini şehvanî arzular karartır ve kasvetini artırır. Bu arzulanan helâl yolla tatmin bile kişinin kalbine katılık getirir, kasvet çokertir. Bu sebeple alimler, kalbi arındırmak için şu altı şeyin yapılmasını tavsiye etmişlerdir:

1. Gece namaz kıl,
2. Kur'ân oku,
3. Yemeği azalt,
4. Salihlerle sohbet et,
5. Allah'ı zikret,
6. Seher vakti Rabbine istiğfar et.

İşte bu altı husus kalbin durumunu belirtir.

Ben şunu çok iyi anladım: Kesinlikle ibadetler cisim zayıflığı ya da kuvvetliliğine dayalı değildir. Ruhun zayıflığı ve kuvvetliliğine bağlıdır. İnsanlara namaz kıldırıldığında bazen arkamda gençler, bazen de doksanın üzerinde yaşlı Kafkas, Çeçen kimseler görüyorum. Ben uzun kıraat okumayı severim. Namaza başladığım zaman iki-üç âyet okumak ve rükuya gitmek bana ağır gelir. Fakat arkamdaki insanların kıraatin uzun olmasından hoşlanmadıklarını biliyorum. Arkamdaki gençler bazen namazda kıraati uzattığımı şikâyet etmekte, doksan küsur yaşındaki ihtiyarlar ise; okuyabildiğin kadar oku, fazlaca oku, demekteler. Mesele, fiziken kuvvetlilik ya da zayıflık meselesi değildir. Mesele ruhen kuvvetli olup olmamaktır, manevi kuvvettir.

Bir defasında üstad Hasan el-Benna'nın talebelerinden birisi arkamda namaz kılıyordu. Ramazan ayıydı, ben her gece bir cüz okuyordum. Namazdan sonra bana: "Ne kadar okudun?" dedi. Arkamdakiler: "Bir cüz okudu" dediler. Bunun üzerine: Allahuekber, sanki bir dakika imiş gibi geçti" dedi. Namazda bıkkınlık hissetmiyordu. Kur'ân'dan zevk alan bir kimseye gece boyu dahi Kur'ân okusan herhangi bir sıkıntı ve bezginlik hissetmez. Ne yazık ki kalbi katı olan bir insanı dahi Kur'ân etkiliyor. Onu

yoruyor ve ağırlık veriyor. Bu nedenle öyle bir kimse Kur'ân'a karşı istekli olmuyor. Kur'ân okunduğunda ondan ağırlık hissediyor ve ona ağır geliyor. İşte bu bakımdan yüce Mevlâ'nın insanlara imanı sevdirmesi ve onu kalbinde süslemesi Allah'ın kullarına olan en büyük nimetlerindendir. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur:

"Bilesiniz ki içinde Allah'ın Peygamberi vardır. Eğer o, birçok işte size uymuş olsaydı kötü durumlara düşerdimiz. Fakat Allah, size imam sevdirmiş ve onu kalplerinizde süslemiştir. Küfrü, fıskı ve isyanı da size kötü göstermiştir. İşte Allah'tan bir lütuf ve bir nimet olmak üzere, doğru yolu bulanlar bunlardır. Allah her şeyi hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibi olandır." (Hucurat, 7-8)

Bu, aziz ve celil olan yüce Allah'ın büyük bir nimetidir. Hangi nimet yüce Allah'ın sana cihadı sevdirmesinden, aile efradından uzak kalabilme şevkini vermesinden, Afganistan dağlarının tepelerinde yaşamayı, Nevvyork'da Newjersey'de yaşamana tercih etmeni hoş göstermesinden daha büyük ne olabilir? Evet, bu büyük bir nimettir. Bir tarafta lüks bir hayat, çeşitli nimetler, arabalar, kebaplar var. Fakat burada ne var? Ebu Burhan'ın sert yüzü ve ciddi disiplini. Allah ona büyük mükâfatlar versin. Harcadığı gayretlerden dolayı ona lütfetsin.

Burada Süheyb var. Birine: "Git ulan", diğerine: "Kalk ulan" diyor. Onunla beraber insan buradaki yaşantıyı daha tatlı buluyor. Buradaki sertliği daha hoş görüyor. Neden mi? Çünkü aziz ve celil olan Allah içindir. İnsan bundan zevk alıyor. Aziz ve celil olan Allah yolunda çekilen işkence ve azaplar kula şevk verir, kalplere sevimli gelir.. Yeter ki bu yüce Mevlâ'nın rızası için olsun. Sizler Rasulullah Taif'ten dönerken Rabbine nasıl niyaz ettiğini duymadınız mı? Duasının sonunda işkenceler ne olursa olsun, Rabbinin kendisinden razı olmasının kendisi için yeterli olduğunu söylemişti. O, şöyle dua etmişti: "Ey Allah'ım! Ben sana gücümün zayıflığım, çaremin azlığını ve insanlara karşı acizliğimi şikâyet ediyorum. Allah'ım! Sen merhametlilerin en merhametlisi ve aciz düşürenlerin Rabbisin. Sen benim Rabbimsin. Beni kime bırakacaksın? Bana karşı adeta cehennem kesilen yabancılara mı yoksa işimi eline vereceğin düşmana mı? Bütün bunlara rağmen senin bana karşı gazabın olmasın, başka şeyler benim için önemli değildir." Rasulullah bu duayı yaparken gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Ve son olarak Rabbinin rızasının olması halinde başka şeylerin kendisi için önemli olmadığı bildirilmişti.

Cabir Rızık isimli bir gazeteci yazar vardı. Birçok kitaplar yazmıştı. Kitaplarının bir tanesini de Muhammed Yusuf Hevaş'e ithaf etmişti. Muhammed Yusuf Hevaş, Seyyid Kutub (rahimehullah) ile birlikte idam edilmiştir. Muhammed Yusuf Hevaş İslâmî anlayışında çok acaip bir adamdı. Hapishanede 10 yıl yattıktan sonra idam edildi. 1954'den 1964'e kadar içeride kaldı. 1964'te sağlık nedeni ile hapishaneden çıkarıldı. İki yıl sonra ise tekrar tutuklandı ve idam edildi.

Cabir Rızık bana şunu anlattı: "Muhammed Yusuf Hevaş kendisine yapılan işkence şiddetlendiği zaman gökyüzüne bakar ve: Senin sevgin uğrunda bunlar basit kalır... Ey Allah'ım: Tüm bu azap ve işkenceler Senin sevgin uğrunda basit kalır, derdi."

Seyyid Kutub'un akrabalarından biri anlatıyor: "Asyut'da (Mısır'ın güneyinde bir kent) Mısırlı bir çiftçi tutuklanmıştı. Bu kişi rüyasında Rasulullah'ı görmüştü. Rasulullah ona: Yarın sen Kahire'deki Tura Hapishanesi'ne götürüleceksin. Orada Seyyid Kutub isimli biri ile bir de Muhammed Yusuf Hevaş isimli başka birisi ile görüşeceksin. Her ikisine de selâmımı söyle, demiş. Bu bir Mısırlı çiftçidir, ne eski kral Faruk'u tanır, ne de ondan sonra iktidara gelen Abdunnasır'ı. Rasulullah ona şunları da söylemiş: Onlara de ki: Eğer sizler bu tağuta karşı yumuşar veya ona yağcılık çekecek olursanız artık sizden sonra İslâm'a elveda. Fiilen ikinci gün Mısırlı çiftçi Tura Hapishanesi'ne getirilir. Tura'nın bulunduğu çiftliğe varır varmaz: "Seyyid Kutub kim?" diye sorar. Polisler ona tekme tokat girerler. Onun devlete karşı devrim yapma niyetini taşıyanlardan olduğunu zannederler. Ona: "Sen ondan ne istiyorsun?" diye sorarlar. O da onlara: "Onun bende bir sırrı var, ben onu size söyleyemem" der. Polisler: "Tamam, gerçekten bu inkılâpçı plan taşıyan biri" derler. Tekrar onu dövmeye girerler. Çiftçi onlara: "Vallahi, eğer sizler beni öldürseniz dahi ben onu mutlaka göreceğim." Adam: "Ben onu mutlaka göreceğim" dedikçe polisler de ona: "Biz sana gösteririz, gösteririz" diyorlardı. Üstad Seyyid Kutub'un kerametlerinden olacak ki aynı gün ona ziyaretçiler geldi. O da onları uğurluyordu. Bir de baktı ki bir adam: "Seyyid Kutub nerede?" diye seslenip duruyor. Polisler de onu dövüyorlar. Seyyid Kutub onlara: "Bırakın onu" dedi. Polisler Seyyid Kutub'un heybetinden çok çekmiyorlardı. Hemen onu bıraktılar. Seyyid Kutub ona: "Gel buraya bakalım" dedi. Adam geldi ve ona: "Sen Seyyid Kutub musun?" diye sordu. O da: "Evet" dedi. Adam onun el ve ayaklarına kapanıp öpmek istedi ve dedi ki: "Rasulullah (sav) sana dedi ki: (Senin yanında Havas isminde biri var mı?) Seyyid Kutub: "Hayır, Havas diye biri yok. Hevaş var" dedi. Adam da: "Evet, evet o öyle, öyle" diye cevap verdi. Sonra: "Rasulullah size selâm gönderdi ve dedi ki: Şayet sizler Abdunnasır'a yağcılık yaparsanız artık sizden sonra İslâm'a elveda."

Evet, Cabir Rızık dedi ki: Biliyor musunuz Muhammed Yusuf Hevaş çok garip bir insandı. Onun akciğerinin biri alınmıştı. Tek ciğerle yaşıyordu. Bununla beraber bütün işkencelere katlanıyordu. İşkenceler ağırlaştığında göğse doğru bakıyor ve şöyle diyordu: "Bütün bunlar seni sevme uğrunda basittir."

127. âyet-i kerimede: "Onlar bir sure indiğinde birbirlerinin yüzüne bakarlar ve: "Sizi kimse görüyor mu?" derler. Sonra oradan uzaklaşırlar..." Biliyor musunuz niçin oradan ayrılıp gidiyorlardı? Çünkü Kur'ân onlara ağır geliyordu. Şu şeytanlar Kur'ân okununca kaçıp giderler. Kur'ân onlar için adeta cereyan gibidir. Demiri eriten ve demirleri birbirine kaynatan oksijen kaynağı gibi.

Şeytanlara ve kâfir cinlere Kur'ân-ı Kerim çok ağır gelir. Bu sebeple Hz. Ömer (ra) bir vadiden veya iki dağ arasındaki geniş bir yoldan gittiği zaman şeytan Hz. Ömer'den korkar ve başka bir yoldan giderdi. Şeytan üç defa insan kılığına girerek Hz. Ömer (ra) ile güreş yapmıştır. Her üçünde de Ömer, onu yere yıkmıştır.

Şeytan ve kâfir cinler, Bakara Sûresi'nin okunduğu yerlerden kaçarlardı. "Bir sûre indirildiği zaman birbirlerine bakarlar ve: "Sizi bir kimse görüyor mu?" derler... Birbirleri ile kaş göz işareti yaparlar."

"Birbirlerine bakarlar ve: Sizi bir kimse görüyor mu? deyip, sonra sıvışıp giderler..." Âyet-i kerimede bunların önceki halleri ve hali hazırda bulundukları durumları beyan edilmektedir. Onlar Kur'ân-ı Kerim'i dinlemeye tahammül edemezler, oradan sıvışıp giderler. Ve: "Acaba sizin kaçtığınızı kimse gördü mü?" derler.

Çünkü Muhammed: "Bizim şöyle şöyle yaptığımızı söylüyor. Aramızda gizli konuştuklarımızı bize bildiriyor" derler.

Hülâsa, münafıkların hayatı dünyada da âhirette de sıkıntı ve felâketten ibarettir. Onlar yalancıdır, insanlar tarafından sevilmezler. Hayatları tamamen rollerden ibarettir. Çünkü Allah insanların kalbine kendilerini sevmeme duygusunu yerleştirmiştir. La havle velâ kuvvete illâ billahi'l-aliyyil-azim.

Mümin ise tamamen bunun aksinedir. Ne olursa olsun insanlar tarafından sevilir. Çünkü mümin rol yapmaz. Kendisini ayıplatacak bir şey işlemez. Onun gizlisi de açıktan yaptığı gibidir. Onun bir takım gizli halleri olsa idi veya insanlardan saklamış

olduğu ters durumlar bulunsa idi onlardan korkar, rol yapar, insanlar da bunu keşfedince onu ayıplarlardı. Fakat onun böyle bir durumu yoktur. Geceleyin aniden onun evine girsen bakarsın ki ya kalkmış namaz kılıyor veya uyuyor yahut oruç tutmak için sahur yiyor ya da Kur'ân okuyor, kendisini ayıplatacak herhangi bir şey yapmıyor. Onun yanında, kendisi ile fuhuş irtikab edecek bir düşük kadın bulunmaz. Onun evinde çalıntı mallar yoktur. Müminin içi dışı bir, gizlisi ve açığı aynıdır. Bu nedenle selef-i salihîn dua ederken şöyle diyorlardı: "Ey Allah'ım! Sen bizim iç âlemimizi dış görünüşümüzden daha hayırlı kıl. Sen bizim zahirimizi de hayırlı kıl." Evet, müminin ayıplanacağı bir şey yoktur. İçi dışı sağlamdır, rahattır, huzur içindedir.

Münafık ise insanların ayıplarını bilmelerinden korkup durur. Onların irtikab ettiği günahları yakalayacağından çekinir. Bu sebeple öyle bir tavır takınır ki sanki insanlara: "Gelin beni yakalayın, ben böyle yapıyorum" izlenimini verir. Çünkü o, baştan başa kusurlarla doludur. Zanneder ki karşısındaki adam bunun ayıplarından en azından birini görmüştür. Hülâsa, onun hayatı hep ıstırap ve çelişkilerle doludur, sıkıntılıdır. Mümin ise bunun aksinedir. Düşünebilir misiniz? Müslümanların halifesi Ömer bin Hattab minber üzerinde iken abdesti bozuluyor. Ve insanlara: "Ey insanlar! Ben yellendim. Abdest almaya gidiyorum. Geri döneceğim" diyor.

Müslümanın içinde sakladığı bir şey yok, bu sesbeple insanların onu ayıplaması onun için önemli değil ki.

Yine bir defasında Cuma günü olmadığı halde Ömer insanları toplar, minbere çıkar ve onlara şöyle der: "Ey insanlar! Ben bundan birkaç sene önce, birkaç ölçek yiyecek karşılığında Mekke'de insanların koyunlarını otlatıyordum." Abdurrahman bin Avf da Hz. Ömer ile baş başa kaldığında ona şunu der: "Ey mü'minlerin emiri! Gördüğüm kadarı ile sen değerini insanlar nezdinde iyice düşürüyorsun. Hz Ömer de: "Evet, nefsim beni gururlandırmıştı. İnsanların önünde onu tahkir etmek istedim,"

Peki, günümüzün yönetici ve idarecileri nasıl? Bakıyorsun ki bir tağut, şeytanın şişirmesi ile kabardıkça kabarıyor. Biz şeytanın üflemesinden, dürtüklmesinden, şişirmesinden Allah'a sığınırız. Bir toplu iğnenin başı kadar bir şeyi şişirip şişirip balon gibi yapıyorlar. Medya, yayınına onun adını anarak başlıyor ve onun adını anarak bitiriyor. Krala kralı selâmlamakla veya cumhurbaşkanına methiyeler yağdırmakla başlıyor ve bunları selâmlayarak bitiriyor.

"Filan insanın resmini mutlaka basmak gerekir. Onu mutlaka övmek gerekir" diye halden hale giriyorlar. Şişirdikçe şişiriyorlar. Sabah akşam insanların gözleri önünde bunu yapıyorlar. Öyle oluyor ki, bu tağutlar yeryüzünde kendilerini (haşa) Allah Teala'nın yerine koyuyor, insanlara kanun yapıyorlar. Böylece sözleri ile olmasa da, yaptıkları işleri ile uluhiyyet iddia etmiş oluyorlar. Onlar şöyle diyorlar: "Biz filan oğlu filanlar, aşağıda gelen kanun maddesini şu şekilde belirttik." İşte bu bir uluhiyyettir. Sözü ile söylemese de ameli ile bunu ispattır. Elbette ki böyle bir vasfa sahip olan insan şişirilmelidir. Ona çeşitli makyajlar yapılmalı, başına taçlar giydirilmeli ve vücudu ipeklerle donatılmalıdır. Halbuki şişirdikleri bu insan herhangi bir sebepten dolayı, meselâ başka biri daha gözü açık, gelmiş iktidarı ondan almışsa veya devrim yapmış onu uzaklaştırmışsa, bakarsınız ki aynı insan herhangi bir şeye yaramaz biri oluyor. Herkes tarafından adeta ibadet edilecek derecede abartılan alimlerin, düşünürlerin, üniversite profesörlerinin, eğitimcilerin ve bütün memleket insanının boyun eğdiği sayın cumhurbaşkanı birdenbire sıfırlanıyor. Hiçbir işe yaramaz oluyor. Fakat iktidarda iken insanların mallarını sömürerek, kanlarını akıtarak, ırz ve namuslarını payidar ederek kendisine suni bir otorite sağlayıp hegemonya kuruyor. Şu an biz Tevbe suresinin son iki ayeti ile baş başayız. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyuruyor:

"Ey insanlar! Şüphesiz ki size kendinizden bir Peygamber gelmiştir. Sıkıntıya düşmeniz ona ağır gelir, o size son derece düşkündür. Müminlere karşı çok şefkatli ve merhametlidir. Ey peygamber! Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur, ben ona güvendim o yüce arşın sahibidir." (Tevbe, 128-129)

Savaş sûresi veya cihad sûresi diyebileceğimiz Tevbe Sûresi'nin sonu, bu dokunaklı ve duygulandırıcı güzel ifade ile bitmektedir. Bu surenin sonu Rasulullah'ın sıfatlarını beyan ederek nihayete ermiştir. Çünkü bu sure savaş hükümlerini belirten bir suredir. Bu da Rasulullah (sav)'in hayatının özetidir. İşte bu sûrede Rasulullah'ın kılıç ve kalkanları ile Allah düşmanı olan münafık, müşrik ve ehl-i kitaba karşı hamle yaptığı belirtildiğinden, sonunda Rasulullah'ın sıfatları zikredilmiş ve buyurulmuştur ki: "Şüphesiz ki size kendi içinizden peygamber gelmiştir." Bazı alimlere göre bu iki âyet Mekke'de nazil olmuştur. Ancak bu görüş surenin geçmiş ile bağdaşmamaktadır. Bu sebeple bu iki âyet de tercih edilen görüşe göre Medenîdir. Ubey bin Kab'a göre bu iki âyet Kur'ân'ın en son inen ayetleridir. Siz Ubey'in kim olduğunu biliyor musunuz? Rasulullah bunun hakkında şöyle buyurmuşlardır: Siz Kur'ân'ı dört kimseden alın. Bunlar Ubey bin Kab, Ebu Hu-zeyfe'nin azadlı kölesi Salim, kölenin annesinin oğlu olan Abdullah bin Mes'ud, bir de Ebu Derda'dır."

Başka rivayetlerde Kur'ân'ın Muaz bin Cebel'den, Zeyd bin Sabit'ten alınacağı da emredilmiştir. Ancak Abdullah bin Mes'ud'un talebesi olan Said bin Cübeyr ise Kur'ân'ın en son inen ayetinin Bakara Sûresi'nin 281. âyeti olduğunu söylemiştir. Âyet şöyledir: "(Ey iman edenler!) Allah'a döndürüleceğiniz ve haksızlık edilmeksizin herkese kazancının verileceği (o hesap) gününden korkun." (Bakara, 281) Cebraîl (as) bu âyet-i kerimeyi Rasulullah (sav)'e getirdiğinde, Rasulullah: "Bu âyet-i kerimeyi Bakara Sûresi'nin 280. âyetinin peşine koyunuz" buyurdu.

İbn Abbas (ra)'dan yapılan bir başka rivayete göre ise, Kur'ân-ı Kerim'in son nazil olan âyeti faizle ilgili âyetlerdir. İbn Abbas ile onun talebesi Said bin Cübeyr'den yapılan bu rivayetler farklılık arz etmemektedir. Çünkü: "(Ey iman edenler!) Allah'a döndürüleceğiniz ve haksızlık edilmeksizin herkese kazancının verileceği (o hesap) gününden korkun" âyet-i kerimesinden önce faizle ilgili âyet-i kerimeler bildirilmiştir. Bu bakımdan sanki bu âyet-i kerime faizle ilgili âyet-i kerimelerle birlikte nazil olmuş gibidir. Faizle ilgili âyet-i kerimeler ise şunlardır: "Ey iman edenler! Eğer gerçekten mü'min iseniz, Allah'tan korkun ve faizden geri kalanı bırakın. Fakat bunu yapmazsanız Allah'a ve Rasulüne karşı savaşa girdiğinizi bilin ve eğer tevbe ederseniz anaparanız sizindir. Ne haksızlık etmiş, ne de haksızlığa uğramış olursunuz. Eğer (borçlu) darda ise, eli genişleyinceye kadar ona mühlet veriniz. Halbuki bilmiş olsanız, (alacağınızı) sadaka olarak bağışlamanız, sizin için daha hayırlıdır. (Ey iman edenler!) Allah'a döndürüleceğiniz ve haksızlık edilmeksizin herkese kazancının verileceği (o hesap) gününden korkun." (Bakara, 278-281) Bu âyet-i kerimeler birbirlerinin arkasından gelmişlerdir. Bu nedenle rivayetlerin içerisinde en tercih edilen görüş budur. (En doğrusunu Allah bilir).

Âyet-i kerimede: "Andolsun ki, size kendinizden bir Peygamber gelmiştir..." buyurulmuştur. Buradaki kendinizden maksat Araplar demektir. Yani Rasulullah Araplar'dan gönderilmiş bir peygamberdir. Bu ise Rasulullah'ın tamamen Arap olduğunu göstermektedir. Nitekim bu hususta şöyle buyurmuşlardır: "Ben evlilikten olan bir çocuğun hayasızlık mahsulü değilim. Adem'den anne ve babamın beni meydana getirmelerine kadar benim neslime cahiliyet hayasızlığından bir şey dokunmamıştır." Yani

benim ninem, ninemin nineleri, hatta Adem'den bana kadar olan anneler silsilesinden herhangi biri zina etmemiştir, demektir. Rasulullah'ın nesli nettir, paktır, temizdir.

Aziz ve celil olan Allah Hz. Havva'dan Amine'ye kadar peygamberimizin neslini korumuştur. Müminlerin anneleri olan ve Rasulullah'ın zevceleri diye adlandırılan sahabeler de böyledir. Her hangi bir peygamberin hanımının Abdullah bin Abbas'ın dediği gibi zina etmesi mümkün değildir. Kur'ân-ı Kerim'in Tahrim suresinde geçen onuncu ay elindeki iki kötü örnek kadına gelince bunların ihanetleri evli bulundukları Hz. Nuh ve Hz. Lut'a zina ederek hainlik yapmaları demek değildir. Onların prensip ve ilkelerine ihanet ederek hainlik etmişler demektir. Çünkü herhangi bir peygamberin hanımının zina etmesi mümkün değildir. Bu peygamberlik makamına tahsis edilen bir ikramdır.

Kur'ân'da kötü olarak zikredilen o iki kadın hakkında yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur: "Allah, kâfirlere Nuh ve Lut'un karılarını misal gösterdi. Onlar salih kullarımızdan olan iki kulumuzun nikâhı altında idiler. Kocalarına karşı hainlik ettiler..." (Tahrim, 10) Yani kocalarının getirdikleri esasları çiğneyip ona bağlı kalmadılar, demektir. Aslında Araplar hür bir kadının zina etmesini çok yadırgarlardı. İşte bu sebeptendir ki Ebu Süfyan'ın karısı Hind bint-i Utbe Rasulullah (sav)'e biat etmeye geldiğinde ona: "Nelere dair sana biat edeyim?" diye sormuş, Rasulullah da kadınların biatini belirten ve içinde kadınların biati ile ilgili altı şart zikredilen şu âyeti ona okumuştur. "Ey Peygamber! Mümin kadınlar Allah'a hiçbir şeyi şirk koşturmak, hırsızlık etmemek, zina işlememek, evlatlarını öldürmemek, elleri ile ayakları arasında bir yalan düzüp getirmemek ve iyilik hususunda sana karşı gelmemek üzere sana biat etmek için geldiklerinde, onların biatlarını kabul et ve onlar için Allah'tan mağfiret dile. Şüphe yoktur ki Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir." (Mümtahine, 12)

Âyet-i kerimede geçen "hırsızlık etmemek" ifadesini Hind: "Ey Allah'ın Rasulü! Şüphesiz Ebu Süfyan cimri bir adamdır. Ben onun malından çocuklarım için almaktayım" der. Rasulullah (sav) de: "Onun malından kendine ve çocuklarına yetecek kadar al" der. "Zina işlememek" ifadesi geçince de Hind: "Ey Allah'ın Rasulü! Hiç hür kadın zina eder mi?" der. Cahiliye Arapları komşu kadınlarına bakmayı büyük bir ayıp kabul etmekteydiler. Cahiliye Arapları'nın yiğitlerinden olan Anter bin Şeddat şöyle der: Komşum bana görüldüğü zaman Gözlerimi yumuyorum, Evine gizleninceye kadar...

Anter bu ifadesini: "(Ey Muhammedi) mü'min erkeklere söyle, gözlerini harama bakmaktan sakınsınlar ve mahrem yerlerini korusunlar. Bu onlar için daha temizdir. Şüphe yok ki, Allah onların ne Yaptıklarından hakkıyla haberdardır. Mü'min kadınlara da söyle, onlar da gözlerini haramdan sakınsınlar ve iffetlerini (zinadan) korusunlar..." (Nur, 30-31) âyet-i kerimesi nazil olmazdan önce söylemiştir.

Rasulullah Mekke'yi fethetmek istediğinde sahabelerden Hatib bin Ebi Belta Mekke müşriklerine bir mektup göstererek Rasulullah'ın Mekke'yi fethetme hazırlığında olduğunu bildirmek istemişti. O esnada Rasulullah'a vahiy geldi. Rasulullah da Hz. Ali ile Hz. Zübeyr'i çağırıp onlara: Ravdatuah denilen yerde bir kadın bulacaksınız, o beraberinde Kureyşliler'e bir mektup götürmektedir" dedi. Fiilen bunlar kadını Rasulullah'ın bildirdiği yerde buldular ve Hz. Ali ona: "Mektubu çıkar ver" dedi. Kadın: "Bende mektup yok" diye cevap verdi. Hz. Ali ona: "Eğer mektubu çıkartmazsan seni soyar ararız" dedi. Bunun üzerine kadın: "Peki, yüzünüzü benden çevirin" dedi. Kadın mektubu örüğünün içinden çıkarıp Hz. Ali'ye verdi.

Cahiliye döneminde insanlar Kabe'yi çıplak tavaf ederken bu hallerine bir gerekçe bulmuşlardı. Onlar: "Biz üzerimize giyerek Allah'a isyan ettiğimiz elbiselerimizle Kabe'yi tavaf etmeyiz" diyorlardı. Onların içinden maddî imkânı müsait olanlar, muhafazakâr olan ve Ahmes diye adlandırılan Kureyş kabilesinden elbiseler kiralyor, Kabe'yi onunla tavaf ediyorlardı. İmkânları olmayanlar ise Allah'a isyan ettiklerinde üzerlerinde bulunan elbiseleri çıkarıp atıyorlar ve Beytullah'ı çıplak olarak tavaf ediyorlardı. Kadınlar geceleri, erkekler de gündüzleri tavaf ediyorlardı. Kadınlar tavaf sırasında şöyle diyorlardı: "Bugün vücudumun bir bölümü veya tümü görünebilir. Vücudumdan görüneni kimseye helâl etmiyorum.

Hülâsa geçmişteki cahiliye toplulukları bile bugünkünden daha nezih, daha temizdi. Aziz ve celil olan Allah İslâm toplumu içinde bu nezaheti iffeti ve temizliği dilediği için peygamberine şöyle buyurdu:

"Ev Peygamber! Eşlerine, kızlarına ve mü mirilerin kadınlarına söyle, örtülerini üzerlerine örtsünler. Bu, (iffetli olarak) tanınmaları ve eziyet olunmamaları için en uygun olandır. Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhametlidir." (Ahzab 59)

Âyet-i kerimede geçen ve "örtülerini üzerlerine örtsünler" diye tercüme edilen cümle Ubeyd es-Süleymani'ye sorulduğunda o şu cevabı vermiştir: "Kadınlar yüzlerini örtsünler" demektir. Ubeyd bir bez parçası almış, onu başına ve yüzüne sarmış, sadece bir gözünü dışarda bırakmıştır. Yani buradaki örtünmeden maksadın yüzleri örtme olduğunu bildirmek istemiştir.

Âyet-i kerimede: "Örtünsünler ki tanınmasınlar ve kendilerine sataşılıp eziyet edilmesin" ifadeleri beyan edilmektedir. Çünkü hür bir kadınla cariyeyi yüzünü örtüp örtmemekle ayırıyorlardı. Yüzünü örten hür, yüzünü açan cariyeye sayılıyordu. Hz. Ömer yüzünü örten bir cariyeye gördüğünde ona sopa atıyor ve: "Kendini hürlerle benzetme" diyordu.

Peki, hür kadınların yüzleri görüldüğünde onlara nasıl eziyet edilmiş olabilir? Tabii ki onlar sokak soytarıları tarafından çeşitli laflara maruz kalarak eziyet edilirler. Bazı sözleri eğip bükerek konuşanların laf atmaları ile eziyet görmüş olurlar. Peki, kadın yüzünü kapatırsa bu tür insanlar onlara sataşmaz ve söz atmazlar mıydı? Evet, bu böyleydi. Çünkü bunu yaptıkları takdirde öldürülecekleri korkusu vardı. Bu hususta şair şöyle demektedir:

Yüksek bir şerefın uğrunda kan akıtılmadıkça O eziyetden beri olamaz

Hatta kara sevdaya tutulup aşık oldukları zikredilen insanlarda bile iffetler görülüyordu. Leyla ile Mecnun, Cumeyl ile Buseyne bunlardandır. Bir defasında Cumeyl, Buseyne'ye: "Bana bir buse ver" der. Buseyne reddeder. Bunun üzerine Cumeyl: "Allah'a yemin olsun ki eğer kabul etseydin kılıçla boynunu vururdum." Vallahi bunlar cahil olmalarına rağmen aşka düşüp yanıp tutuşmalarına rağmen yine de günümüz insanından daha temizlerdi. Öyle ki sevgilisini görmese hastalanıyordu. Dağları taşları aşıp onları yollarda gözlemeye koyuluyorlardı. Hayallerini dahi görseler hastalıklarından şifa buluyorlardı. Eh aşk demek, hastalık demektir. Biz böyle bir aşktan Allah'a sığınırız. Böyle bir aşkın başlangıcı irade ile olur ise de sonu refleks haline gelir. Artık kişinin iradesini selb eder. Bu sebeple gençler sizler bu gibi huylardan uzak durun, ilk önce telefon vb. şeylerle konuşur, tatlı sözlere aldanırsınız, daha sonra mektup yazarsınız, nihayetinde sizi yakıp tutuşturduğunu hissettiğiniz acaip bir hastalığa kapılırsınız ki bunun adına da "aşk" diyorlar. Böylece sen kendin sebep olursun, neticesine de katlanırsın. Her ikisinden doğacak vebal de sana yıkılır.

Bu bakımdan bazı alimler şöyle demişlerdir: Kim aşık olur, aşkını gizler, iffetini korur da bu hal üzerine ölürse o şehit gibidir. Bu ifadenin hadis olduğunu söylemişlerse de alimler bunun uydurma olduğunu söylemişlerdir. Her halükârda insanın böyle bir

hastalığa yakalanmaması ve buna götüren sebeplerden uzak durması lâzım gelir. Tâ ki Allah onu bu tür bir hastalığa müptelâ etmesin. Çünkü İslâm toplumu sağlam bir temel üzere kurulmuştur. Bu temelde kadın iffetli ve temiz olacaktır. Şayet bu temele bir yara verilir veya aşındırılacak olursa toplum kökünden yıkılmış olur. İşte bu nedenledir ki İslâm düşmanları İslâm toplumunu kökünden yıkmak istediklerinde ilk önce şunu araştırdılar. O zaman İslâm âlemini sevk ve idare eden Türkler'di. Onlar baktılar ki diğer devletleri peşinde sürükleyecek, o elde edildiği taktirde onunla etkilenecek ve kendisine bağlı olan milletlerin yularını elde tutacak en önemli devlet İslâm âleminin siyasette adeta başkenti mahiyetinde olan Türkiye'dir. İlimde başkenti olan Mısır'dır. Bunun üzerine bütün güçleri ile bu iki devletin üzerine yüklendiler. Özellikle kadın meselesini ön plana çıkardılar. Böylece müslüman kadının iffetini yıktılar. Onu evinden çıkarıp sokağa saldırdılar. Tâ ki bu sağlam toplum kendilerinininki gibi kökünden sarsılsın. Bu hususta şunları yazdılar. "Bir kadeh şarap, bir de fahişe kadın, Muhammed ümmeti için bin toptan daha etkili." Evet, bir dansöz kadın şu toplumumuzdan daha dehşetli.

Onlar bize şunu telkin ettiler: "Kadını evden çıkarın, böylece ilerlersiniz. Ondan sonra da onları yağmalayın." Hiçbir zaman müslümanlar bir Aişe'nin ve bir Fatıma'nın çıkıp da cadde ve meydanlarda önlerinde dans edip oynayacağını hayal edemiyorlardı. Halta bir İngiliz bile bundan yüz sene önce bir müslüman kadının başını açacağını düşünemiyordu. Buna inanamazdı. Çünkü her şeyden önce kadınların utanma fıtratları bu hâle tersti. Alemlerin rabbi olan Allah onları utanma ile karışık bir fıtratta yaratmıştır. Zaten kadını erkekten ayıran en belirgin vasıf da onun hayasıdır. Bu nedenle hadis-i şeriflerde haya ile iman yan yana zikredilmiştir. Bunlardan biri kalktığında diğeri onu takip eder.

Humus kenti fethedildikten sonra oraya ait bir kısım kadınlar Hz. Aişe'nin yanına gelirler. Hz. Aişe onlara: "Hamama giden kadınlar siz misiniz?" diye sorar. (O zamanlarda her evde özel banyolar yoktu. İnsanlar topluca hamamlara gidiyorlardı).

Kadınlar: "Evet" diye cevap verirler. Hz. Aişe onlara: "Ben Rasulullah'ın şöyle buyurduğunu işittim: Her hangi bir kadın kocasının evi dışındaki bir yerde elbisesini soyunacak olursa, şüphesiz ki o kendi ile rabbi arasında olan perdeyi yırtmış olur." (Ebu Davud, Kitabul Hammam, bah: I ; Tirmizi Kitap edeb, bab: 43, İbn Mace Kit. Edeb. bab: 38)

Ne yazık ki bugün kadınlar gidip terzilerin yanında elbise biçtiriyorlar, dış elbiselerini soyunuyorlar ve üzerlerine öyle elbise biçtiriyorlar ki elbiseler tenlerine yapışıp kalıyor. Sanki tencereye kapak kapatıyorsun veya tandırın ağzına hasır örtüyorsun. Şimdi bizlerden birimiz ninelerimize bir milyon dolar da versek ve ona desek ki sen sokağa pantolon veya buluz giyerek çık. Hiç onun bunu kabul etmesi mümkün mü? Hatta: "Bunu evin içinde giy" desen dahi kabul etmez. Çünkü kadının fıtratı bunu reddeder.

Ürdün İslâmî Hareketi'nin lideri üstad Ebu Macid önceki neslin ahlâkını anlatırken, bize şunlardan bahsetmişti: "Ninem ölüm yatağındaydı ve bizler çevresine oturmuş, ruhunun çıkmasını bekliyorduk. Rahatlıkla ruhunu teslim etmesi için yakasının düğmesini açtık. Allah'a yemin ediyorum, ölüm anında olan ninem parmaklarını yakasına götürdü ve tekrar yakasını düğmelemeye uğraştı!" Kardeşim, işte fıtrat ve işte haya!

Hız. Bilal, Şam'dan döndüğünde ezan okumuştı. Ezanını işiten herkes sokağa fırlamıştı. Genç kızlar dahi dışarı çıkmıştı. Bu büyük bir olay olarak kabul edilmişti. Kızın kapıya çıkması! Günümüzdeki yıkımı düşünebiliyor musunuz? Kadının fıtratının nasıl yok edildiğini.

Mısırlı Emine es-Said isimli bayanı Avrupa'ya gönderdiler. Ona Fransa'yı gezdirmişlerdi. Tekrar döndüğünde geminin merdivenlerinde örtüsünü başından çıkardı ve ayaklarının allında tepeleyerek: "Artık karanlık devir sonsuza kadar bitti!" dedi. Ve bu kadın hâlâ gazetelerde yazmaya devam ediyor. Bu kadının vazifesi, yaşamın güvenilirliğini yok etmek, aile hayatını ve evi yıkmak! Sinemalar, tiyatrolar inşa etmek... Günümüzde ilmî ödüller âlimlere, yazarlara değil, dansözlere ve fahişelere verilmeye başlandı.

Vallahi bu gibi kadınların Mısır'a zararı Ben Gurion ve Moche Dayan'ın ordularından daha fazla olmuştur. Çünkü İsrail orduları Süveyş Kanalı'nın yanına yaklaşmıyorlardı. Ancak Mısır yöneticilerinin askerlerine: "Savaşta Allah sizin yanındadır" demeleri yerine onlara: "Haydi savaşın, şarkıcı Ümmü Gülsüm sizin yanınızdadır, Feyruz savaş meydanındadır, Abdulhalim Hafız buradadır" demelerinden sonra İsrail onları mağlup etti.

Mısır tağutu, Seyyid Kutub'u idam etmezden önce, halkın ona karşı olan sempatisini yok etmek ve halkı ona karşı kıskırtmak için şöyle demişti: "Seyyid Kutub, Ümmü Gülsüm'ü öldürmek istiyordu, bunun için idamı hak etmiştir." Evet, bu yıkım tüm kalplere ve akıllara sirayet etti. Hatta bazı ilim sahiplerine dahi. Doktora diplomasını veren üniversite hocalarına dahi.

Vallahi, doktoramı hazırlamış ve benimle doktora hususunda tartışacak âlimlere arzetmiştim. Şu anda Rabbimin huzurunda bulunan hocalarımdan bir tanesinin odasına girdim. Kapıyı açtığımda hocam Ümmü Gülsüm'ü dinliyordu. Birkaç gün sonra bana doktoramı verecek olan bu zata dedim ki: "Hocam, şarkı hakkındaki görüşünüz nedir?" Hoca: "Fahiş sözler içeren şarkılar mekruh ve haramdır. Ancak bu kadın güzel şeyler söylemekte!" dedi.

Onlar bu sebeple güzel sanatlar fakültesi kurdular. Mühendislik fakültesi gibi güzel sanatlar fakültesi de beş yıl. Fakültede resim, müzik ve diğer sanat bölümleri var. Resim bölümünde, iç ve dış elbiseleri tamamen soyulmuş olduğu halde genç bir kızın çırılçıplak resmini çizmekte. Ahbar gazeteside bunu yeni bir icat bulmuş gibi neşretmekte: "İşte Mısır sanatı! İnsan aklının yeni icadı!" diyerek...

Genç kıza çırılçıplak durduğu bir saat süresince on beş kuruş vermekteler. İç elbiseleri ile durduğu zaman ise saatliğine yedi kuruş vermekteler!

Gerçekten kadının fıtratını yok edip insanlığını öldürdüler, cinsiyetini unutturdular. Bu nedenle üçüncü bir cinsiyet ortaya çıktı; bu nesil ne kadın, ne de erkek! Vücutları, yaptıkları işe göre şekillenmeye başladı. Hâmile kalmaz oldular. Çünkü bunların göğüs kafesindeki kemikleri ve rahmi taşıyan sahaları daraldı. Böylece cenini yüklenemez hale geldiler.

Doktor Aişe bint-i Şatî şöyle diyor: Avusturya'da profesör olan bir kadın arkadaşımın yanına gittim. Pazar günüydü ve mutfakta bulaşık yıkamaktaydı. Ona: "Ne yapıyorsun?" dedim. O: "İşte bu, fıtratıdır" dedi. Bizler içerisinde bulunduğumuz vazifelere göre değiştik, cisimlerimiz vazifelerimizle birlikte değişti. Kadınların yüzlerinden sakal çıkmaya başladı. Okuyan kızların bir çoğunda hal budur. Onlardan çok azı asaletini koruyabilmektedir. Çünkü cisimleri farklı bir gelişim sürecine girmektedir. Aziz ve celil olan yüce Allah onları başka vazifeler için yaratmıştır. Fakat onlar aslî vazifelerinin dışında başka başka vazifelere atıldıklarından, fıtratlarını bozmuşlardır.

Hilâfetin Kaldırılması ve Türkiye'nin Mahvı:

Abdülhamid'lerin, Muhammed Fatih'lerin diyarı olan müslüman Türkiye'de ise durum daha acı ve daha vahimdir. Öyle ki Türkiye'nin başına Mustafa Kemal isimli birini getirdiler. İslâm düşmanları bununla İngiliz askerlerinin Türk ordusunu yararak ve herhangi bir mukavemet görmeksizin yürüyüp Kudüs'ü işgal etmesi hususunda ittifak ettiler. Ve ona şöyle dediler: "Şayet biz Türkiye'yi mağlup edersek ve ona el koyarsak orayı sana teslim edeceğiz" Fiilen Türkiye'ye birçok komedileri oynattıktan sonra Mustafa Kemal'e terk ettiler. Osmanlı Devleti'ni mağlup eden müttefik devletler 1923'te İsviçre'de Lozan Antlaşması'nda İslâmbol'u tekrar Mustafa Kemal'e vermeleri için ona dört şartı kabul ettirdiler. (Bugün İslâmbol'a İstanbul denilmektedir. Halbuki onun aslı İslâmbol'dur. Fakat batılı ülkeler İslâm'a karşı kin beslediklerinden İslâm adının anılmasına tahammül edememektedirler. Bu sebeple İslâmbol'un adı değiştirilip İstanbul yapılmıştır. İşte Halid el-İstanbuli'nin asıl adı da Halid el-İslâmbuli'dir.) Müttefiklerin ileri sürdükleri dört şart ise şunlardı:

1. Hilafet kaldırılacak,
2. İslâmî şiarlar ve kadınların örtünmesine karşı savaşılacak
3. Hilafet'in tekrar ihyası için bütün çalışmalara karşı savaş açılacak,
4. Şeriat kaldırılıp yerine batılı ülkelerin kanunları getirilecek.

Maalesef Mustafa Kemal bu şartları kabullendi. Ondan sonra ona Türkiye'yi teslim ettiler. O da planı uygulamaya başladı, Hilâfet'i kaldırıp cumhuriyeti ilân etti, köpeklerini sokaklara saldı, iffetli kadınların elbiselerini yırttırdı, erkeklerin İslâmî kıyafetlerini yasakladı. Öyle ki caddelerde takke giyenler bile mahkemelere sevk edildi. Türkiye'de İslâm'ı çağırıştıran elbiselerin giyilmesi suç sayılıp, ayıplandı. Bu mesele böyle devam etti. Öyle ki bugün başörtüleri ile üniversiteye giden kızların başörtüleri yasaklandı. Bu mesele o kadar ileri gitti ki, millet meclisini ve cumhurbaşkanını meşgul etti.

Millet meclisi bile peruğun dahi Türk Anayasası'na ters olduğuna karar verdi. Böylece Türkiyeli bir kız ya başını açacak yahut da üniversite tahsilinden mahrum kalmış olacak. Müslüman kızları, üniversitelerden uzaklaştırdılar.

Şu an sizler İstanbul'a gittiğinizde oradaki kadınların bir müslüman kadın mı, yoksa Avrupalı kadın mı olduğunu fark edemezsiniz. İsviçreli veya Fransalı bir kadın ile Türkiyeli bir kadının artık hiçbir farkı kalmamış.

Meselâ bir dönemde İlahiyat Fakültesi'nde Hatice Babacan adlı bir kız öğrenci başına geçirdiği bir türbanla gelir. Bunun üzerine üniversite meclisi toplanıp kızın başına koyduğu bu türbanın devletin anayasasına muhalif olduğunu kararlaştırır. Ve davayı Milli Eğitim Bakanlığı'na havale eder. Türban davasını Milli Eğitim Bakanlığı'ndan Başbakanlığa ve Cumhurbaşkanlığına havale ederler. Bakanlar Kurulu toplanarak kız öğrencinin başına taktığı bu türbanın devletin anayasasına ters olduğuna karar vererek ya türbanın çıkartılması ya da fakülteden ayrılması gerektiği ifade edilir. Ancak kız öğrenci bu hususları kabul etmeyerek üniversiteden ayrılır.

Gerçekten, bir toplum öz benliğinden ve fıtratından uzaklaştırılıp yok edildiği takdirde o toplumu tekrar İslâm'a döndürmeniz çok zordur.

İslâm Devleti'nin Kurulması İçin En Elverişli Yer Afganistan'dır:

İslâm toplumlarına baktığım zaman İslâm devletinin kurulmasına en müsait yerin Afganistan olduğunu gördüm. Çünkü Afgan kadını gibisini hiç görmedim. Memleketinden kovulmasına, birçok acı ve sıkıntılara maruz kalmasına rağmen babasının, çocuğunun kaybolmasına, yuvasının yıkılmasına, peçesini koruyacak hiçbir kimsenin kalmamasına rağmen, özbenliğini kaybetmemiştir. Asaletinden ayrılmamıştır.

Maldiv'in İslâm devleti olduğu, başkanının el-Ezher Üniversitesi mezunu Memun Abdu'l-Kayyum olduğu söyleniyor. Bir konferans sebebiyle Maldiv'e oraya gittim. Devletin bakanları ve başbakanlık çoğunluğu Ezher ve Suud Şeriat Fakülteleri mezunu idi. Maldiv'de örtülü bir kadın görmeyi çok temenni ettim. Ancak bir tek kadını dahi başörtülü olarak görmedim. Kadın, şiddetli dalgaların çarpıştığı denizde toplumu taşıyan bir gemi gibidir. Gemi harap olduğu zaman, yolcuların tamamı boğulur. Ben orada İslâm'ı birkaç kalıntı dışında görmekten ümidim kesilmiş olarak döndüm. Her ne kadar Arap Yarımadası'ndaki kadınlar, Avrupa ve Amerika'ya gittiklerinde değişiyorlarsa da yine bazı asaletlerini muhafaza etmektedirler. Sözelimi bazı kadınlar uçağa biner binmez başörtüsünü çıkarsalar da elhamdulillah birçoğu asaletini kaybetmemiştir. Afgan kadınlarından sonra en fazla asaletine bağlı olan kadınlar Yemen kadınlarıdır. Daha sonra da Arap Yarımadası'ndaki kadınlar gelir. Bunlar asaletlerini ve İslâmî şahsiyetlerini, hayâlarını kaybetmemişlerdir. Her ne kadar Arap Yarımadası'ndaki zevk ü sefa kadınların kemiklerine işlemeye ve toplumun temeline sızmaya başlamış ise de yine bu kadınlar haşmet ve hayalarını korumaktadırlar. Yüce Allah'tan onları, evlerinde dahi fesada uğratan Arap Yarımadası'ndaki uşak yönetimlerden kurtarmasını niyaz ederiz.

Asalet ve hayasını kaybetmeyerek toplumun sert temelini meydana getirmeye devam eden Afgan kadınları ve sertliğini kaybetmeyen Afgan erkekleri risaleti taşımaya, İslâm davasını üstlenmeye en lâyık ve en yakın olan insanlardır. Çünkü risalet ve prensipler cinsel bataklıkta boğulmuş toplumlar tarafından taşınamaz. Nefsini cinsel iğrençlik ve bataklıklarda kaybeden bir millet, fazileti nasıl taşıyabilir? Çocukları Amerika'ya, Avrupa'ya, Los Angeles'e, dünya spor müsabakalarını izlemeye gittiklerinde aileleri onlara dua etmekte, onlardan razı olmaktadır ve: "Al şu dolarları da orada harca" demektedirler! Ancak çocukları, Afganistan'a Allah yolunda cihad etmeye geldiklerinde ise peşine takılmakta ve onu alıkoymaya, ona öfkelenmeye, beddua etmeye başlamaktadırlar.

Güvendiğim bir kısım arkadaşların bana anlattığına göre Suud uyruklu Ebu'l-Velid Muhammed Münir el-Uteybi (Allah ona rahmet eylesin) Ramazan bayramında Caci bölgesinde şehid olunca yaşlı babası gidip oğlunun şehid edildiğini ve kandırılıp Afganistan'a götürüldüğünü ilgililere şikâyet etmiştir. Aslında bu zat önce kaderci aza gösterdi, oğlunun şehid düştüğünü kabullendi, aziz ve celil olan Allah'a hamdetti. Ne var ki çevresinde bulunanlar devamlı bunu dürtüklediler. Onu öfkeliendirdiler ve ona: "Git Emir Muhammed Ali'ye bu hocaların ve mollaların senin çocuğunu alıp Afganistan'a götürdüklerini ve öldürdüklerini şikâyet et, dediler. Böylece onu kralın basın-yayın müşavirliğine gönderdiler.

Bu adam kralın sözcüsüne: "Efendim, Allah sana uzun ömürler versin" dedi. O da: "Buyur, konuş" dedi. Bu adam ona: "Ben filanım, oğlumu alıp Afganistan'a götürdüler ve onu gönüllü askerler orada öldürdüler." Kralın sözcüsü Prens Muhammed ise, o gün Bangkok'tan gelen bir uçağın Suud vatandaşı olan yedi ölü taşıdığını okumuş, kafası dönmüştü. Bürosunun müdürüne dedi ki: "Şu dosyaları getir." Açıp dosyaları okudu. Filan uyuşturucu alarak ölmüş; filanı yakaladık, esrar kaçakçılığı yapan biri, elimizden kaçarken öldü; filan Bangkok'tan ölü olarak getirildi. Bugün de Bangkok'tan yedi ölü getirildi.

Bunları okuduktan sonra oğlundan şikâyetçi olan ihtiyara: "Söyle bana, oğlunun Afganistan'da ölmesi mi senin için daha şerefli, yoksa Bangkok'ta ölmesi mi? Haydi kalk ve git. Yüzünü görmek istemiyorum!"

Tabii ki akıllı bir insan uyuşturucular alarak veya meyhanelerde içip sarhoş olarak ölen bir kişi ile izzet ve şeref meydanlarında, cihad ve savaş alanlarında ölen oğlunu bir tutmaz. Vallahi cihad alanlarında ölmek dünyada da bir şereftir, ahirette de. Dünyada da izzettir, ahirette de.

Hülâsa, bütün güçlerini kadınların iffetini bozmaya teksif ettiler. Eğitim metodları ile ekini ve nesli yıktılar. Çıplak sinemalarla ve sapık filmlerle soyu soppu yakıp yıktılar.

Türkiye'de, 1952 yılına kadar idareyi elinde tutan ve inkılâbın projesini çizen yahudi Haham Hayim Naum'dur. Hilâfet'in kaldırılmasının kararlaştırıldığı Lozan Antlaşması'nda Mustafa Kemal'i temsilen giden şahıs da yine bu Hayim Naum'dur. Hayim Naum bu antlaşmadan Türkiye'ye döndüğü zaman şu gibi afişler asılmıştı: "Üstad, tek adam, filozof vb." Bütün bunlar Yahudi Hahamı Hayim Naum'u karşılamak içindi. Hatta şu an bile Türkiye'deki basın yahudilerin elindedir.

Mustafa Kemal, Halide Edip (Adivar) ismindeki bir fahişeyi sırf güzelliğinden ve Mustafa Kemal'in kendisine sevgisinden dolayı Türkiye'de Milli Eğitim Bakanı yaptı. Mustafa Kemal savaş sırasında onu yanında istiyordu ve kadın varınca da: "Sen şu an yanıma gelince ben zafere ulaşacağımı garanti ettim diyordu. İşte Mustafa Kemal bu kadını Türkiye'de Milli Eğitim Bakanı yaptı. Yahudi Hahamı Hay im Naum Türkiye'yi yok ettiğine emin olduktan sonra yahudiler ona Mısır'a gitmesini emrettiler. Bu defa o Mısır'a gitti ve oradaki devrimcileri yetiştirdi. Mısır'ın meşhur yazarlarından Akkad, Hayim Naum'la görüşmüyordu. Bu nedenle ona herhangi bir ilim dalının ödülü verilmiyordu. Bir gün Akkad, Hayim Naum ile görüştü. Hemen ertesi gün Abdunnasır ilim ödülünün ona verileceğini ilan etti.

Evet, evlerimizi yahudiler yakıp yıkıyorlar. Ne ile mi? Elllerinde bulundurdıkları basın-yayın yolu ile, medya aracılığı ile, çıplak resimlerle, cinsel filmlerle. Her eve giren ve çıplak resimleri basmayı bir maharet sayan ahlâksız dergilerle.

Âyet-i kerimeye dönelim. Yüce Mevlâ: "Sizin içinizden bir peygamber geldi. Sizin sıkıntıya düşmeniz onu üzer." Evet, ümmetinin çile çekmesi Rasulullah'ı üzer ve onu sıkıntıya sokar. Ümmetinin başına Rabbine isyan etmeleri yüzünden belâların, felâketlerin, mal ve can eksikliklerinin gelmesi onu rahatsız eder.

Batılı devletlere giden insan Rasulullah'ın önemini iyice anlar. Hiçbir beşerin veya hiçbir toplumun insanlık özelliklerini Rasulullah'a uymaksızın muhafaza etmesi mümkün değildir.

Meselâ sen kendilerine topluma manevi ruh verme vazifesi yüklenen merkezlerle git. Kiliselere gir. Görürsün ki artık oralar fuhuş yuvaları, hatta eşcinsel merkezleri. Yahudiler insanların şehvî arzularını ve nefislerini kışkırtacak her şeyi yapıp insanların içine salmışlar. Bakıyorsun ki Amerikalı bir insanın yüzünü kapatıp televizyona çıkarıyorlar. Tabii ki buradaki televizyonlar çeşitli

şirketlere ait. Sözelimi ABC gibi. Amerikalı adam televizyonda başlıyor itiraflara: "Ben kızımın fuhuş işliyorum, çünkü ben kızımın fuhuş işlemeyi daha zevkli ve daha hoş buluyorum" diyor.

Evet, bunu Amerika televizyonunda görüyorsun. Tek anlamı ile yıkıcı bir hareket.

Yahudiler Freud, Durkheim, Darwin ve Marx gibi insanları ortaya çıkarttılar. Bunların hepsi de inançsızlığı yaymak, milletleri yaratıcısından koparmak, değer ölçüleri ve prensiplerini yok etmek için çalıştılar. Meselâ Freud'un psikolojideki görüşleri bizim üniversitelerimizin eğitim, sosyoloji ve psikoloji fakültelerinde okutulmaktadır. Ben onun psikoloji hakkındaki bilgilerini üfürükler (atmasyon sözler) diye isimlendiriyorum. Freud şöyle diyor: "Dünyadaki tüm sorunlar cinsel kompleksten kaynaklanmaktadır. Bu kompleksten kurtulabilmeleri için gençlere cinsel serbestlik tanınmalıdır. Freud psikolojisi, Olkitra psikolojisi çocuklarımıza ilimmiş gibi öğretilmekte! Freud diyor ki: "Küçük çocukta Odib kompleksi oluşmakta. Nasıl mı? Çocuk annesinden cinsel (Freud'un tasvir ettiği bu çocuk bir yaşındadır) olarak tat almak ister. Karşısında baba diye isimlendirilen şahsı engel olarak bulmaktadır. Bu sebeple çocukla babası arasında Odib kompleksi meydana gelmektedir. Aynı şekilde babası ile cinsel yönden tat almak isteyen kız çocuğu, annesini, babası ile kendisi arasında ürkütücü bir cadı olarak bulmaktadır. Bu bakımdan kız çocuğunda da Olkitra kompleksi oluşmaktadır." Freud'un bu görüşleri üniversitelerimizde ders olarak okutulmaktadır. Ve bunların ders olarak okutulabilmesi için senden ve diğer vatandaşlardan vergiler alınmaktadır. Alınan mal ve bina vergileri üniversite yapımında ve üniversite hocalarının tutulmasında kullanılmaktadır. Bu hocalar yahudi veya hristiyan ya da Arap yahudilerinden meydana gelmektedir. İlim adı verilen bu sapıklıklar senden alınan vergilerle ders olarak yine senin evlâtlarına okutulmaktadır. Freud kitabının bir başka yerinde de şöyle demektedir: "Anne nedir? Annenin oluşumunu biliyor musunuz? Yeryüzünde kurulan ilk ailede çocuklar anneleri ile cinsel ilişkide bulunmak istediler, ancak anneleri ile anlaşılamadılar. Önce babalarını kendileri ile anneleri arasında engel olarak buldular. Bu sebeple babalarını öldürdüler. Babalarını öldürdükten sonra anneleri ile cinsel birleşmede bulunma konusunda kendi aralarında anlaşılamadılar ve sonunda: "Annenin saygınlığı üzerine anlaşalım" dediler. Annenin saygınlığı işte bu şekilde ilim olarak ortaya çıktı!"

Bu safsatalar üniversitelerde ilim (!) olarak okutulmaktadır. Batıyı gören insanlar batıdaki kadının halini bilirler.

Kardeşlerimizden biri Amerikalı bir kadınla evlendi. Daha sonra bize ziyarete geldiler. Babam ve annem evde idi. Babam oğluna: "Şunu getir, çay hazırla" vb. emirlerde bulunuyordu. Amerikalı kadın buna oldukça şaşırıyordu. Şaşkınlığını daha fazla gizleyemeyerek: "Sizler çocuklarınıza nasıl tahakküm edebilmektesiniz? Bizde yaşlanan anne babayı çocuklar darülaceze (sığınma evlerine) atmaktadırlar. Bunlar size nasıl bu derece saygı gösterip itaat edebiliyorlar?" dedi. Bizimkiler, Amerikalı kadına! "İşte İslâm budur, cennete ancak bu yollarla ulaşılır" dediler. Amerikalı kadın hayretler içinde kalmıştı. Babamın yaşı 87, annemin yaşı ise 85 idi. Evde evlâtları onlara nasıl itaat edebiliyordu? Hanımım anneme, babama nasıl itaat edebiliyordu? Tüm bunlar nasıl olabiliyordu? Amerikalı kadın oldukça şaşırmış ve şaşkınlığını gizleyememişti. Çünkü kendisi annesinden ve ninesinden tam bir yıl boyunca uzakta kalmasına rağmen, bir defa dahi ziyaretlerine gitmemişti. Yolda babasını gördüğünde, selâm vermek için dahi arabasını durdurmamıştı.

Bir defasında trafik işaretlerinde iki araba yan yana durmuştu. Arabanın birisi babaya, diğeri de oğluna aitti. Babası arabada oğlunu görünce kendi arabasını oğlunun arabasının yanına durdurmuştu. Oğlunun kendisini görerek arabadan inmesini ve kendisine bir selâm vermesini ümit ediyordu! Ancak oğlu kendisini gördüğünde arabadan inip selâm vermek yerine: "Bay bay" diyerek yoluna devam etti. Babası dona kalmıştı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Kendisine neden ağladığını soran arkadaşına: "Bana bay bay diyen bu oğlumu beş yıldan beri görmemiştim, ilk defa şu anda gördüm, ancak durup bana bir selâm dahi vermedi" der. Batılılar bu sebeple 21 Nisan gününü anneler günü ilan ettiler. "Yılda bir gün anneleri ziyaret edelim, onlara bir paket çiçek alalım ve bu seneden gelecek seneye kadar sus diyelim" dediler. Anneler gününü nerede bulmaktayız? Gece gündüz anne ve babasıyla yüz yüze yaşayan köylerimizde. Köylerimize kadar anneler günü girmiş... Zavallılar... Taklitçiler... Burada söz konusu edilen taklit İmam Ebu Hanife'nin, İmam Şafi'nin taklidi gibi değildir. Buradaki taklit maymunların taklididir. Çünkü maymunlar gördükleri her şeyi taklit etmeye çalışırlar.

İşte bu bakımdan Avrupalı bir kız müslüman olur da İslâm'ı güzelce yaşamak ister ve müslüman bir erkek ile evlenirse, artık bir daha ondan ayrılmaya tahammül edemez. Çünkü tamamen kendisini kaybetmiş iken kendisine dünyayı gösteren bir koca bulmuştur.

Amerika'da doktora yapan bir kardeş bana şunu anlattı: "Ben yaşlı bir hanımın yanında kalıyordum. Sabahleyin çıktığımda good morning (günaydın) diyordum, akşamleyin geldiğimde de good evening (iyi akşamlar) diyordum. Kadının ömrü yetmiş sene idi. İki veya üç gün sonra kadın beni çağırdı. Bana: "Ne kadar aylık istiyorsun" dedi. "Niçin soruyorsun?" dedim. O da: "Çünkü, sen benimle selâmlaşıyorsun, ben sana güzel bir insanın sesini duyduğum için maaş vermek istiyorum" dedi. İşte batılıların köpeklere bu kadar ilgi göstermeleri, birbirlerine olan şefkat ve merhamet yokluğundan kaynaklanmaktadır. Bakarsın ki Avrupalı şöyle diyor: "Bütün insanlar bana ihanet ettiler. Beni yalnız bıraktılar. Benim yanımda sadece vefakâr olan şu köpeğim kaldı. Bu köpek benim evlâtlarımdan daha üstün. Çünkü beni teselli eden sadece bu köpek kaldı."

Bakarsın ki birçok yaşlı insan yaşadıkları evlerde ölüyorlar, kimsenin onlardan haberi olmuyor. Tâ ki kokuşup kokuları her tarafa yayılınca kadar. Bu taktirde belediyeye haber verirler: "Bu apartmanda bir erkek veya bir kadın ölmüş, gelin onu alın ve bir tarafa atın" derler. Düşünebilir misiniz, Amerika Cumhurbaşkanı Johnson'un annesi çiftlikte öldü, kimse onun öldüğünü bilmiyordu. Ancak Johnson'un köpeği onu ortaya çıkardı. Evet bu adam Birleşik Devletler'in cumhurbaşkanı...

Hülâsa, bu toplumlar tamamen çökmüş toplumlardır. Bizim en önemli iki sıfatımız vardır. Bu, haya ve cömertliktir. Bu iki sıfat Avrupa ve Amerika toplumunda yok olmuştur.

Bir defasında annesi ile tartışarak ağlayan bir kız gördüm. Ne olduğunu sordum. Annesi: "Bu benim kızımdır. Evimi 100 dolara kiralamak istiyor, fakat başka bir genç 150 dolar kira teklif etti ve ben evimi 150 doları kabul eden gence verdim. Kızım bu sebeple benimle tartışmaktadır" dedi. Batı ve Amerika toplumu gerçekten kokuşmuş bir toplumdur.

Bir defasında bir Arap (aslında Araplar cömerttir) Amerikalı birini evine davet etmiş. Ona et vb. şeylerden öğlen yemeği hazırlamış. Amerikalı, Arabın evinde yiyip içerek ve sohbet ederek iki saat geçirmiş. Sonra vedalaşıp dışarı çıkmış. Oraya bir kart bırakmış. Arap o kartı okumuş. Bir de ne görsün, üzerine şöyle yazılı: "Senin evinde iki saat kaldım. Benim bir saat ücretim 20 dolar. Lütfen kırk dolarımı bana öde!"

İşte bu toplumun ne kadar menfaatçi, egoist, çıkarıcı ve kokuşmuş bir toplum olduğunu ölçmek için bu örnekler yeter. Ne yazık ki

demirlerin çınlanması, çeliklerin ses çıkarmaları ve uçakların gürültüsü yıkılmış olan bu toplumun kusurlarını örtüyor. Astronomi, atom vb. şeyler bunlara dikkatleri çekiyor. Yoksa Amerika imiş, Varşova Paktı imiş, NATO imiş, Pasifik Paktı imiş, bütün bunlar bir takım isimler olup çöplük haline dönüşmüş toplumlarının kusurlarını örtmekte. Bu topluluklar adeta bir çöplük, üzerlerinde ise birkaç parça altınlar konularak yaldızlı gösterilmektedir.

Arkadaşlar! Allah'ın dinine bağlı olduğunuza dair Allah'a hamd edin, müslüman olduğunuza dair Allah'a hamd edin.

Yusuf el Azim diyor ki: "Amerika'daydım. Eşimle birlikte taksiye bindim. Taksi şoförü kadındı. Ona: "Niçin şoförlük yapıyorsun?" dedim. Kadın: "Nasıl yaşayayım?" dedi. Ben: "Kocan yok mu?" dedim. Kadın: "Kocam olsa dahi bana para verir mi?" dedi. Ben: "Evet, işte bu benim hanımımdır, benim bulunduğum okulda öğretmendir, onun maaşını ben vermekteyim. Eşim maaşını biriktirmekte, buna karşılık tüm ihtiyaçlarını ben karşılamaktayım." Kadın: "Bu mümkün değildir" dedi. Ben: "Buyurun, hanımımla konuşun isterseniz" dedim. Kadın: "Yeryüzünde böyle bir şey var mı?" dedi. Ben: "Evet, vardır" dedim.

Batı ve doğu dünyası işte böyle... Rusya'nın halini ise hiç sormayın. Rusya'da yokluk ve zillet vardır.

"Ey insanlar! Şüphesiz size, kendinizden bir Peygamber gelmiştir. Sıkıntıya düşmeniz ona ağır gelir. O size son derece düşkündür. Mü'minlere karşı çok şefkatli ve çok merhametlidir. Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka hiçbir ilah yoktur. Ben yalnız O'na güvendim. O, yüce arşın Rabbidir." (Tevbe, 128-129)

Bütün beşeriyetin Rasulullah'a muhtaç olduğunu daha önce belirtmiştik. Beşeriyet ancak Allah Rasulü (sav)'in yoluna tabi olduğu zaman rahata kavuşur, huzur bulur. Bunun dışında beşeriyetin rahata kavuşup, huzur bulması mümkün değildir. Çünkü Rasulullah (sav)'in getirmiş olduğu kanunlar kendi nefsinden uydurduğu şeyler değildir, bilakis alemlerin Rabbi olan yüce Allah'ın kalındandır. Çünkü aziz ve celil olan yüce Allah adildir, hikmet ve hüküm sahibidir. Yüce Allah tüm zamanlardaki sorun ve davaların çare ve çözümünü Kitab'ında belirtmiştir. Yüce Allah'ın şanı yücedir, her şeyi bilendir, alimdir, adil olandır. Yüce Allah hükmünde zulmetmez. İşte bu sebeple tüm beşeriyetin yüce Allah'ın hükmüne tabi olması zaruridir. Rasulullah (sav)'in getirmiş olduğu yüce Allah'ın hükümlerine tabi olmadığı takdirde beşeriyet, bedbahtlığa, çaresizliğe ve helake sürüklenecektir. Beşeriyet yüce Allah'ın hükümlerine dünyada tabi olmadığı takdirde ahirette de yorulacak ve sıkıntılara maruz kalacaktır. Bu hususta yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur:

"Onlara (Adem ile Havva'ya) şöyle buyurmuştu: Hepiniz cennetten inin. Bundan böyle artık birbirinize düşmansınız. Ben'den size bir hidayet elbette gelecektir. Kim Benim hidayetime uyarsa ne sapıtır, ne de bedbaht olur. Kim de Ben'i anmaktan yüz çevirirse, onun için dar bir geçim vardır. Kıyamet gününde ise, onu kör olarak haşr ederiz." (Taha, 123-124)

Rasulullah (sav)'e tabi olan mutlu olur, rahat eder; zekâsıyla, ruhuyla, bedeniyle güven içerisinde olur; sapıtmaz ve bedbaht olmaz. Tüm bunlar şeriatin tatbik edilmesine bağlıdır. Hatta yardım, zafer, yağmurun inmesi, rızık ve zekât dahi aziz ve celil olan yüce Allah'a itaate bağlıdır. Hatta İmam Şafii (ra) ezberleme gücünün zayıflığını hocası Vekia şikâyet ettiğinde Vekia ona günah işlememesini tavsiye etmiş, çünkü günah işleyenin kalbine ilâhî nur girmeyeceğini ve dolayısıyla ilimden nasibini alamayacağını bildirmiştir. İşte İmam Şafii bu hususu dile getirerek bir .şiiinde şöyle diyor:

Ben Vekia'ya ezberimin kötülüğünü şikâyet ettim. O da beni günah işlemeyi terk etmeye irşad etti. Bana bildirdi ki: İlim bir nurdur. Allah'ın nuru ise günahkârlara nasip olmaz.

İmam Malik, İmam Şafii'ye şöyle der: "Ey genç, şüphesiz ben yüce Allah'ın senin kalbine nurunu yerleştirdiğini görüyorum. Bu nuru, kalbi karartan günahlarla söndürme."

Zafer de, yenilgi de günahlarla ve yüce Allah'a itaatla bağlantılıdır...

"(Savaş için) iki ordunun karşılaştığı gün içinizden yüz çevirip gidenler, şüphesiz irtikap ettikleri bir takım şeyler dolayısıyla şeytanın yoldan çıkarmak istediği kimselerdir. Bununla beraber Allah, onları yine de bağışlamıştır. Allah, şüphesiz çok bağışlayıcı çok şefkatlidir." (Âl-i İmran, 155)

Yenilginin sebepleri günahları idi...

Rızık da yüce Allah'a itaat ve isyan ile ilgilidir.

"Şayet o ülke halkı, iman etseler ve (gelecek azaptan) sakınsalardı, üzerlerine gökten ve yerden nice bereket (kapıları) açardık..." (Araf, 96)

Allah'a İtaat Vücuda Güç ve Kuvvet Kazandırır

Güç ve kuvvet de yüce Allah'a itaat ya da isyan ile alâkalıdır.

"Ey kavimim! Rabbinizden mağfiret dileyin, sonra da O'na tevbe edin ki, üzerinize bol bol yağmur göndersin ve kuvvetinize kuvvet katsın. Günahkârlar olarak yüz çevirmeyin." (Hud, 52)

İbnü'l-Kayyım el-Cevzî şöyle demektedir: "Azalan yüce Allah'a itaatte kullanmak, onlara kuvvet verir. Azalan Allah'a isyanda kullanmak ise onları zayıflatıp dermansızlaştırır." İbnü'l-Kayyım el-Cevzî bu konuyu kitabında: "el-Himâyetü mine'l-A'dâ" (Düşmanlardan Korunmak) başlığı altında incelemiştir. Bu konuya daha önce değinmiştik. Mü'min, Allah'a itaat ettiği zaman her şeyiyle O'na itaat eder. Hatta cinler ve diğer insanlar Allah'a itaat eden mü'minden çekinirler, korkarlar.

Hülâsa, kim Allah'a itaat ederse, Allah'ın yarattığı her şey de ona itaat eder. Ben daha önce size anlatmıştım. Kuzey Afrika'nın Talihlerinden olan Ukbe bin Nafi sık bir ormanın içinde Kayravan şehrini yapmak istediğinde iki rekât namaz kılmış ve şöyle seslenmiştir: "Ey yırtıcı vahşi hayvanlar, ey zehirleyici haşeratlar, biz Muhammed'in ordusuyuz! Bu yere yerleşmek istiyoruz. Haydi buradan çıkın."

Birkaç dakika geçmeden bütün vahşi hayvanlar yavrularım da sırtlanarak ormanı terk etmişlerdir. Evet, Allah'a itaat edene her şey itaat eder.

İslâm ordusu Irak'ta iken bir sahabe (sahabeler Farsça'yı, Rumca'yı ve Süryanice'yi öğrenmemişlerdi) Farsça konuşur. Bunun üzerine ateşperest Farisîler kaçışmaya başlarlar. Kaçan Farisîler'e sahabeler yetişir ve onları yakaladıklarında? "Niçin kaçtınız?" diye sorarlar. Farisîler: "Arkadaşınız, sizlerin buraya bizi yemek için geldiğinizi söyledi" derler. Farisîler'e bu söz söyleyen sahabeye ne dediği sorulunca o: "Ben böyle bir şey söylemedim, bilmiyorum" der. Melekler onun lisanı ile onun suretine girerek konuşmuşlardır. Aynı şekilde bazı insanlar da şeytanın dili ile konuşurlar. Kızdığı zaman şeytanlar ona hükmeder. Bu nedenle sinirlenen ve kızan insanın abdest alması ve şeytanı bu suretle kovması müstehaptır. Çünkü şeytanı ancak abdest suyu söndürür.

Allah'a itaat... Vallahi kardeşler! Ben beşeriyete şaşıyorum, nasıl yaşayabiliyorlar? Şu anda bir Amerikalı, bir sorunla karşı karşıya kaldığında ne yapıyor? Kiliseye mi gidiyor? Hayır, çünkü yıllar önce orayı terk etti. Allah'a mı sığınıyor? Hayır, çünkü yahudiler: "Hristiyanların kalplerinden Allah fikir ve inancını söküp çıkaracağız ve onun yerine hesap rakamlarını yerleştireceğiz!" dediler. Ve bunu da başardılar. Hiçbir Amerikalının geceleyin kalkıp aziz ve celil olan yüce Allah'a dualarda bulunduğunu gördünüz mü? Seherlerde Allah'a sığındığını gördünüz mü? Peki, o halde bu insanlar, sorunlara karşı, sıkıntılara karşı ne yapmaktalar? Bunlar, çözemedikleri büyük problem ve sıkıntılar karşısında tek çare olarak "intihar"ı seçmekte. Bu dünyada intihar edebilmekteler, ancak ahirette yüce Mevlâ'nın Kur'ân'da beyan ettiği şu duruma mecbur kalacaklardır:

"İnkâr edenlere de cehennem ateşi vardır. Onlara ne ölüp kurtulsunlar diye ölümle hükmedilir ne de onlardan cehennem azabı hafifletilir. Bütün kâfirleri biz işte böyle cezalandırırız." (Fatır, 36)

Evet, bir Amerikalı çözemeyeceği bir problemle karşılaştığında, derdini giderecek bir merci bulamadığından ve sırtını dayayacağı bir makama sığınmadığından dünyanın acılarından kurtulmak için intihara başvurur. Fakat ahirette ise sonsuz bir hayat vardır. Cehennemdeki acı ve azapları hafiflemeyecektir. Çünkü ahirette ölüm sona erecektir. Bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Kıyamet gününde ölüm beyaz bir koç şeklinde getirilecek ve boğazlanacaktır. Cennetliklere: Ey cennetlikler! Burada ebedî kalacaksınız, size artık ölüm yoktur. Cehennemliklere de: Ey cehennemlikler! Burada artık ebedi kalacaksınız, size ölüm yoktur denilecektir. İşte bu sebeple cehennemlikler ölüp kurtulmalarına dair hüküm verilmesini isteyecekler ve: "Ey cehennem zebanisi! Rabbin bize yok olma hükmünü versin, diye sesleneceklerdir." (Zuhruf, 77) A'meş diyor ki: "Bana rivayet edildiğine göre Cehennem Zebanisi Malik onlara bin sene sonra şu cevabı verecektir: "Sizler burada kalıcısınız." (Zuhruf, 77) Aslında cehennemlikler altı defa yardım isteyecekler ve onlar şu âyetle belirtildiği gibi ilk isteklerini şöyle sunacaklardır: "Ey Rabbimiz! Bizi iki defa öldürdün ve iki defa da dirilttin. Artık bizler günahlarımızı itiraf ettik. Bizim için bir kurtuluş yolu var mı?" (Gâfir, 11)

Bunların bu sorularına bin yıl sonra ayette belirtilen şu cevap verilecektir:

"Sizin böyle oluşunuzun sebebi şudur: Yalnız Allah'a çağırıldığınız zaman siz inkâr ettiniz. O'na ortak koşulduğunda ise iman ettiniz. Şu an hüküm yüce ve büyük olan Allah'a aittir." (Gâfir, 12)

Cehennemlikler ateşe atıldıktan sonra ise şu âyetle belirtildiği şekilde sesleneceklerdir:

"Cehennemde olanlar cehennem zebanilerine diyecekler ki: Rabbine yalvar da bir gün olsun bizden azabı hafifletsin." (Gâfir, 49) Bunlara bin yıl sonra şu cevap verilecektir: "Size apaçık delillerle peygamberlerimiz gelmemiş miydi? Onlar da: Evet, gelmişti, diyecekler. Bu defa onlara: Yalvarıp durun, kâfirlerin yalvarıp dua etmeleri boş şeyden başka bir şey değildir" (Gâfir, 50) denilmektedir.

Cehennemliklerin en son seslenişleri ise şu ayetlerde belirtilmektedir:

"Ey Rabbimiz! Bizim bedbahtlığımız bize galip geldi. Sapan bir kavim olduk. Ey Rabbiniz! Sen bizi bu cehennemden çıkar. Eğer tekrar aynı şeyleri yaparsak o takdirde bizler zalimlerden oluruz. Allah ise onlara şu cevabı verecektir: Susun, olduğunuz yerde kalın, konuşmayın." (Müminun, 106-108)

İşte, bu ayetten sonra artık cehennemlikler ümitlerini keserler. Bütün ağlamaları neticesinde gözyaşları kuruyacak, gözlerinden kanlar akmaya başlayacaktır. Öyle ki bu kanların üzerinde gemiler seyrettirilecek olsa seyredebilir olacaktır.

Vallahi kâfir ve facirlerin dünyada da ahirette de işleri zor. Onların bütün hayatları musibetlerle dolu. Bizim başımıza geceleyin bir musibet gelse, kalkıp aziz ve celil olan Rabbimize: Ya Rab, sen bu musibeti başımızdan kaldır, ya Rab sen bunu hafiflet, ey Allah'ım sen bizi bütün keder ve sıkıntılardan kurtar! Darlıklardan çıkış yolu nasib et" şeklinde dualar eder, yalvarırız.

Amerikalı ve İngilizli biri ne yapacaktır, nereye gidecektir? Bu nedenle bunların problemleri üst üste yığıyor, kendilerinde kompleksler, psikolojik taşkınlıklar meydana getiriyor. Tabii ki Allah'a ve Rasulüne karşı savaş açanların akıbeti böyle olacaktır.

Nitekim bu hususta Mücadele Süresi'nde şöyle buyurulmuştur:

"Allah ve Rasulü"ne karşı gelmekte ısrar edenler kendilerinden öncekiler nasıl rezil olduysa öyle rezil olurlar. Şüphesiz Biz apaçık ay t! er indirdik. Kâfirler için alçaltıcı bir azap vardır." (Mücadele, 5)

Zillet ve komplekslerini bastırma, hayatlarının bir parçası olmuştur. Bu sesbeple Batı ve Amerikan toplumunu bir şey üzerinde istikrarlı olarak göremezsiniz. Gezerler, yerler, içerler, fakat içerisinde yaşamış oldukları ıstıraplardan nasıl kurtulacaklarını bilemezler. İçki ve uyuşturucu dışında bir çare bulamazlar. Amerikan toplumunun kullandığı kokain, eroin vb. uyuşturucular çok pahalıdır. Meselâ yerine göre bir gram eroin 1000 dolara, 1 kilo eroin de 1 milyon dolara satıldığı vakidir. Bu bakımdan yanlarında devamlı olarak şırınga taşımaktadırlar. Kolları iğne kullanmaktan morarmıştır. Eroin, kokain vb. uyuşturucuları bulamadıkları taktirde delirmektedirler. Bir gün dahi uyuşturucu almadan yaşayamamaktadırlar. Bünyeleri eroin ve kokainsiz duramaz hale gelmiştir. Acı, endişe ve kederden uyuyamamaktadırlar. Bu yüzden batı toplumunun en az dörtte biri psikolojik, aklî ya da asabî hastalıklara yakalanmışlardır.

Amerika'da elli dört milyon Amerikalı psikolojik, aklî ve sinirsel hastalıklara yakalanmıştır. Bu miktar Birleşik Amerika'nın dörtte birini teşkil etmektedir. Bu hastalıklara yakalanan insanlar herhangi bir çare bulamamaktadırlar. Karısını, çocuğunu terk edip uyuşturuculara, meyhanelere sığınmaktadırlar. Tabii bunlardan da dertlerine herhangi bir çare bulamamaktadırlar. Neticede ise acı ve ıstırabını açığa vurarak intihar eder ve böylece biter. Örneğin gazetelerde falan milyoner intihar etti veya kendini trenin altına attı veya gökdelenlerden aşağı attı ya da büyük köprülerden atlayarak intihar etti gibi yazılar görürsünüz. Sıkıntıdan, dert ve ıstıraplardan kurtulacak hiçbir yol bulamamıştır. Nereye gidebilir ki? Yüce Mevlâ'nın da buyurduğu gibi:

"Allah'tan kurtulmak için yine Allah'a sığınmaktan başka hiçbir çare yoktur." (Tevbe, 118)

Bu insanların kendi ilişkilerini düzenleyecek esasları, kitapları, defterleri tükenmiştir. Bu sebeple bir çıkış yolu aramaktadırlar. Ancak çıkış yolu sadece İslâm ile mümkün olacaktır. Son yıllarda Fransa'da meşhur bir filozof olan Roger Garaudy müslüman olmuştu. Roger Garaudy sosyalist partinin filozoflarından. Ancak, kurtuluşun İslâm'la mümkün olacağını anladı ve müslüman oldu.

Filistin'deki mücahit kardeşlerden birisi bana şöyle demişti: "Ben ve demokratik halkçı cepheden bir komünist üç gün süresince yahudiler tarafından muhasara altında kaldık. Üç gün sonunda açlık ve 'susuzluktan nerede ise helak ile karşı karşıya idik. Komünist bana: "Rabbine dua et" dedi. Ben: "Hayır, sen Stalin'e dua et,bizi kurtarsın" dedim. Komünist: Marks ve Stalin neredeler? Onlar yok olmuştur. Sen Rabbine dua et, belki bizi kurtarır! dedi. Ben: "Ey Allah'ım, bizi kurtar!" diye dua ettim ve yüce Allah bizleri kurtardı.

Afganistan sınırındaki Pakistan şehri olan Çetral'e uçakları ile inen Rus komünistlere: "En çok neyden korkuyorsunuz?" dediklerinde Ruslar: "Sünger füzelerinden. Ancak, bizler sizin mukaddes kitabınızdan bazı âyetleri yanımda taşıyoruz. Bunları sizin attığınız Stinger füzelerinden korunmamız için bazı Afganlılar bize öğretiler" dediler. Evet, onlar tehlikeden korunmak için Kur'ân-ı Kerim okuyorlardı! Marks veya Gorbaçov onları füzelerden koruyamıyor muydu? Tabii ki bütün insanların çaresiz kaldıklarında âlemlerin Rabbi olan Allah'a başvurmaktan başka hiçbir yollar yoktur. Bu hususta yüce Mevlâ denizin karanlıklarında dalgalara tutulanların nasıl kendisine yalvardıklarını beyan ederek buyuruyor ki:

"De ki: Karanın ve denizin karanlıklarından bizi kurtarırsan, elbette şükredenlerden olacağız" diye yalvararak ve gizlice dua ettiğinizde, sizi bundan kim kurtaracaktır?"

"Ve yine de ki: Sizi bundan ve bütün sıkıntılardan kurtaracak olan Allah'tır. Böyle olduğu halde siz yine de şirk koşuyorsunuz." (En'am, 63-64) Diğer bir âyet-i kerimede de:

"Gemiye bindikleri zaman, dini Allah'a has kılarak O'na yalvarırlar. Fakat onları karaya çıkarıp kurtarınca, kendilerine verdiklerimize nankörlük etmek ve dünya zevklerinden faydalanmak için hemen Allah'a şirk koşarlar." (Ankebut, 65-66)

İslâm'da Helâller ve Haramlar Bellidir

Ey kardeşlerim! Diyorum ki, dinimiz İslâm'da helâller de, haramlar da bellidir. Her birinin adeta listesi bizlere sunulmuştur. "Bunu yap ve bunu yapma" diye her şey açıklanmıştır. Âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'tan Cebrail, ondan da Rasulullah (sav), ondan da sahabeler bu hakikatleri bize ulaştırmışlardır. "Şu işi yaptığınız taktirde dünya ve ahirette yorulacaksınız, onu terk ettiğiniz zaman ise dünyada da ahirette de rahat edeceksiniz" diye hükümler açıklanmıştır. Örneğin zinaya yaklaşmayınız, faiz yemeyiniz, hiçbir toplum bir başka toplumu küçük görmesin, onlarla alay etmesin, "yeyin için fakat israf etmeyin" (Araf, 31) şeklinde helâller ve haramlar listesi belirtilmiştir. Peki, o halde Amerika ve Avrupa'da helâl ve haram listesi nedir? Helâller ve haramlar nelerdir? Orada halkın kendisi helâl ve haramı tespit etmektedir. "Zina etmek istiyoruz" teklifini sunuyorlar. "Zina etmek isteyenler elini kaldırsın" diyorlar. Kaldırılan eller % 50'yi geçtiği zaman zina helâldir! "Homoseksüelliğin serbest bırakılmasını istiyoruz. İsteyenler elini kaldırsın" diyorlar. Kaldırılan eller % 50'nin üzerinde ise homoseksüellik serbesttir. "Faiz yemek istiyoruz. İsteyenler ellerini kaldırsın." Kaldırılan eller % 50'nin üzerinde ise faiz helâldir! Ancak bizler bu kâfir toplumlardan farklıyız. Çünkü yüce Rabbimiz bizlere gönüllere şifa veren ve apaçık nur olan Kur'an'ı indirmiştir ve bizlere şöyle buyurmuştur: "Ey insanlar! Rabbinizden size bir öğüt, göğüslerdeki (dert ve sıkıntılar) için bir şifa ve müminler için bir hidayet ve rahmet gelmiştir." (Yunus, 57)

Bu sebeple sıkıntı ve kedere kapılan bir kimse şöyle dua etsin: "Ey Allah'ım! Ben Sen'in kulunum, senin kölenin oğlu ve yine senin cariyenin oğluyum. Kaküllerim senin elindedir. Hakkımdaki hükmün geçerlidir. Verdiğin karar adaletlidir. Ey Rabbim! Bizzat kendinin kendini isimlendirdiğin her isminle, kitabında indirdiğin isminle, yaratıklarından herhangi birine öğrettiğin isminle ya da gayb bilginle sadece kendi bildiğin isminle dilerim ki Sen Kur'an'ı bana kalbimin baharı, göğsümün ruhu, üzüntümün cilası, gam ve kederimin gidericisi kıl. Üzüntü ve kedere düşen herhangi bir kimse bu duayı okuyacak olursa Allah onun üzüntü ve kederini sevince çevirir." (Mecme'uz Zevaid c. I O, 136'da; Hakim Müstedrek I, 509)

Kur'an-ı Kerim kalpleri parlatır, göğüslere şifa verir. Çünkü Kur'an hidayettir, rahmettir, canlılıktır, nurdur. Bundan daha fazla ne istiyorsun? Peki, Amerikalı bir kâfir, yahudi, tağut, asi, imparatorlar, krallar, liberaller, liderler ister müslümanların ülkesinde, isterse başka ülkelerde olsunlar, gönüllere şifa veren, sıkıntı ve hüznleri yok eden bu nimeti nereden bulacaklar? Reagan'ın yanında mı, yoksa Hafız Esed'in yanında mı?

Bizler büyük bir nimet içerisindeyiz. Küçük yaştan eğitilerek büyütölmekte, yabancı bir kadına bakmanın haram olduğunu bilmekte, yabancı bir kadınla yalnız kalmanın haram olduğunu, zinanın haram olduğunu, faiz ve giybetin haram olduğunu bilmekte ve şahsiyetimizi küçük yaşta olgunlaştırarak Rabbimizin izni ile büyümekteyiz. Fakat Amerikalı birisi için bu nasıl geçerli olabilir ki? Bir gün içki helâl, bir gün ise haramdır... Devlet birçok kere içkiyi serbest bırakırken birçok kere içkiyi yasaklamakta ve içenleri de cezalandırmaktadır. Serbest bıraktığında ise içenleri cezalandırmamaktadır. Ancak İslâm'da tek bir hüküm vardır, o da içki haramdır. İslâm terbiyesi altında yetişen bir çocuk bu hakikati iki yaşında öğrenir ve onun ayıp olduğunu bilir. İslâm'da her haram ayıptır, helâlde ise hiçbir ayıpla ve kınama yoktur. Bu sebeple hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur: "Haya etmiyorsan dilediğini yap." (Buhari, Kit Enbiya, bab: 54, kitab edeb bab: 78; Ebu Davud, kit. Edeb, bab: 6; Ibn Mace, kit. Zühd, bab: 17) Bunun iki manası vardır. Birincisi yapacağın iş şeriata ters düşmüyor ise, bunu yap. Yani yaptığın şeyde dinen utanılacak bir şey yoksa onu yap, demektir. İkincisi ise yüzüstü, utanmaz kimse dilediği her şeyi yapar. Bu bakımdan bizler gerçekten müsterihiz. Çünkü biz hangi yoldan gideceğimizi biliyoruz. Avrupalının yolu neresi? O nereye gidiyor? Bilmez bunu. Bizim bütün meselelerimiz düşünce bazında olsun, ruhen olsun çözülmüştür. Bu nedenle biz yolumuzun başlangıcını ve sonunu biliyoruz. Nereden geldik? Şu an neyiz ve nereye gideceğiz? Bu soruların cevabını bilmekteyiz. Biz Allah'tan geldik. Çünkü bizi O yarattı. Şu an O'nun kuluyuz. Çünkü bizi kendisine kulluk yapmak için yarattı. Sonunda ise ölüp tekrar diriltileceğiz ve yine Allah'ın huzuruna çıkartılacağız. Bu hususta yüce Allah şöyle buyurmuştur:

"Allah sizi yaratmıştır, sonra da öldürecektir..." (Nahl, 70) "De ki: Allah sizi diriltir, sonra öldürür; sonra da kendisinde hiçbir şüphe bulunmayan kıyamet gününde sizin hepinizi bir araya getirir..." (Casiye, 26) Ne için yaratıldığımız ise şöyle beyan edilmektedir: "Ben, cinleri ve insanları, ancak bana ibadet etmeleri için yarattım." (Zariyat, 56) Tüm kainatın ve yeryüzünün sorumlusunun kim olduğu hususunda da şöyle buyurulmuştur: "Göklerin ve yerin mülkü Allah'a atır." (Şura, 49; Casiye, 27; Fetih, 14; Hadid, 2; Hadid, 5 ve Buruc, 9) Bizim kendisine kulluk ettiğimiz yüce ve tek ilah kahhardır (kahredicidir), cebbardır (ezicidir), hakimdir (hüküm ve hikmet sahibidir), rahmandır (dünyada kullarının tümünü esirgeyendir), rahimdir (ahirette mümin kullarına merhamet edendir) ve latiftir (kullarına karşı yumuşak davranandır). Peki, Avrupa'da bu kavramlardan hangisi var? Avrupalılar manevi güç olarak kiminle diyalog halinde bulunuyorlar? Kime sığınıyorlar, hangi kaleye saklanıyorlar? Hangi şey ile sığınma istiyorlar? Şeytan mı, cin mi, ahiret mi yoksa aziz ve celil olan yüce Allah mı? Bunların tamamı da batılıların lügatinden çıkartılmıştır. Batılı için çek, dolar, senet ve mal her şeydir. Mark kaç para? Dinar kaç para? Dolar kaç para? İşte bu sözcükler batılıların hayatını oluşturur. Bu sebeple inançsız olarak yaşayan bir insan, gücü yeterse zulmeder. Gücü yeterse insanların malını haksızlıkla yer, gücü yeterse zina eder, gücü yeterse hırsızlık eder.

Amerikalı zenciler birçok problemler çıkaran insanlar olarak tanınmaktadırlar. Kardeşlerimizden biri belediye başkanının oturduğu yerde ikamet ediyordu. Belediye başkam bu kardeşimizin yanına Amerikalı zenci bir müslümanın gidip geldiğini görür. Ve bu kardeşimize: "Dinle, bu zenci adam bir daha buraya gelmeyecek" der. Kardeş: "Neden?" diye cevap verir. Belediye başkanı: "Bu mücrimdir, çalar ve öldürür" der. Kardeş: "Hayır çalmaz" der. Belediye başkam: "Çalar" der. Kardeş der ki: "Kim hırsızlık yapıyormuş bir görelim. Bir deneme yapalım. Bugün onun geldiği yol üzerine 100 dolar bırakalım." Fiilen giriş holüne 100 dolar bırakır. Zenci içeri girerken 100 doları bulur, onu alır içeri girince şöyle der: "Ben 100 dolar buldum, her halde bu evde kalanlara ait" der. Kardeşimiz belediye başkanına bakar ve ona şöyle der: "Yarın da senin oğlunu imtihan edeceğiz. Bakalım durum nasıl olacak?" Yine 100 dolar aynı yere koyar. Bu defa belediye başkanının oğlu içeri girerken parayı alıp cebine koyar ve yürüyüp gider. Kardeşimiz belediye başkanına: "Gördün mü? Kim hırsızlık yapıyormuş? Senin oğlun mu, yoksa bu zenci adam mı?" Ve ona meseleyi şöyle izah etmiştir: "Bu zenci müslümandır. İslâm'da hırsızlık haramdır."

Görüldüğü gibi İslâm olmaksızın emniyet ve güven söz konusu değildir. Onlar diyorlar ki: "Kanun hırsızlığı yasaklar, zulmü

yasaklar, zinayı yasaklar." Hayır, kanunun gücü bunlara yetmez. Polisiye tedbirlerle insanların iç âlemine hakim olamazsınız. Görünürde bunlar kanun korkusu ile yasaklananları yapmasalar da, kimsenin görmediği yerde deveyi hamudu ile yutarlar. Böylece bu gibi insanların yaşadıkları toplum tamamen çökmüş ve yıkılmış bir toplumdur.

Arap Meliklerin Tamamı Haindirler, Filistin'i Satmışlardır

İşte bizim yaşamış olduğumuz Arap toplumları da bu hale dönüştü. Meselâ İsrail'in 1949'da Filistin'i gasbetmesi üzerine Araplar bir araya geldiler ve şöyle dediler: "Arap kralları hepsi haindir. Çünkü bunlar Filistin'i İsrail'e teslim ettiler. Mutlaka bu kralları devirip inkılâp yapmak gerekir." Bunun üzerine Mısır Kralı Faruk'u, Ürdün Kralı Abdullah'ı ve diğer kralları devirdiler. Çünkü bunlar Filistin'e ihanet etmekle suçlandılar. Fakat bunların yerine halkın haklarını korumak ve Filistin'i tekrar hak sahibi olanlara verme iddiasıyla bir kısım devrimciler geldiler. Ama netice hiç de beklenen gibi olmadı. Aksine eskiden Mısır'da bir kral vardı. Halkı sadece o sömürüyordu. Devrimden sonra binlerce yönetici türedi. Bu defa her biri bir taraftan çalmaya başladı. Öyle ki Mısır devrimi bir tane milyoner kral varken on yedi bin milyoner türetti. Kral Faruk, Mısır'ı terk edip İtalya'ya giderken bütün dünya Mısır'a borçlu idi. Hatta Suudi Arabistan oradan borç para alıyordu. Diğer Arap devletleri ondan borç alıyorlardı. Hatta İngiltere bile... Peki, şu an ne oldu? Şu an Mısır, borçlarının faizlerini ödemekten bile aciz. Öyle ki borçlarının faizi 36 milyar dolar. Bu paralar nereye gitti? Hepsi halk için mi alındı? Silah için mi harcandı? Ne yazık ki silahları alıp alıp İsrail'e teslim ediyorlar. 1957 savaşında birçok silahı İsrail'e teslim ettiler. Yine 1967 yılında Mısır halkının kanını sömürerek aldıkları silahları İsrail'e teslim ettiler. Öyle ki Nasır herhangi bir silahı kullanmadan getirip Sina çölüne yıktı, sonra orduyu silahını bıraktıracak çölden çekti. İsrail savaş yapmaksızın ganimete sahip oldu.

Bazı insanlar diyorlar ki: "Kardeşim! Neden siyasetten konuşuyorsun? Biz dini mi yoksa siyaseti mi konuşmalıyız?" İslâm'ın bütünü yönetime bağlıdır. Tek bir yönetici dahi müslümanların bütün dinini tahrib edebilir. Değil mi? Tek bir yönetici dahi dinî hürriyetlerini kısıtlayacak olursa sen rabbine ibadet edebilir misin? Meselâ devrimci bir ülkede sakalını uzatabilir misin? Saddam, Kaddafi, Hafız Esed gibi devrim sarhoşlarının bulundukları yerde hanımınızı serî bir tesettürle örtebiliyor musunuz? Görüldüğü gibi yönetime çok sıkı fıkı bağlı olan bu dinde siyaset kaçınılmaz bir zarurettir.

Biliyor musunuz, namaz ve oruç hakkındaki ayetlerin toplamı seksen iki adettir. Fakat yönetimde cezalarla, iktisatla veya politika ile ilgili olan ayetler ise namaz ve oruç ayetinden çok daha fazladır. O halde biz Kur'ân'ın sadece bazı ayetlerini göz önünde bulundurur da diğer ayetlerine karşı vurdum duymaz olursak, onun bir bölümünü alıp diğerini terk edenler gibi olmaz mıyız? Bakınız Halid el-İslâmbuli'nin Mısır mahkemelerinde yargılandığı esnada hakimlerle mağdurları savunucular arasında şöyle bir hadise olmuştur. Mağdurları savunanlar: Halid el-İslâmbuli Enver Sedat'a Allah'ın koymuş olduğu bir cezayı uygulamıştır. Çünkü Sedat kâfirdi. Zira o, şöyle demişti: "Siyasette din yoktur, dinde de siyaset yoktur. Bu ise dinde varlığı kesin olan bir şeyi inkârdır ki bu da kişiyi küfre götürür. Bu sebeple Enver Sedat İslâm dininden çıkmıştı, onun kanı helaldi, öldürülmesi gerekiyordu" demişlerdir.

Görüldüğü gibi: "Dinde siyaset yoktur, yahut siyasette din yoktur" diyen, alim dahi olsa İslâm'dan çıkar. Çünkü İslâm -teşbihte hata olmaz- iki tarafı yazılı olan bir paraya benzer. Bir yüzünde la ilahe illallah Muhammeden rasulullah (Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur, Muhammed Allah'ın elçisidir) yazılıdır. Diğer yüzünde; yönetim Allah'ın indirdiği hükümlerle, yazılıdır. Paranın bir yüzünü diğerinden ayırmanız mümkün değildir. Bu husus Kur'ân-ı Kerim'de net bir şekilde ifade edilmiştir. Yüce Mevlâ şöyle buyurmuştur:

"Hüküm ancak Allah'ındır. Kendisinden başka hiçbir şeye kulluk etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru olan din budur..." (Yusuf, 40)

İşte, gerçek İslâm budur. Bu sebeple İslâm ümmeti, Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında sadece bir madde dahi olsa, kanun koyan kimsenin kâfir olup İslâm'dan çıkacağı üzerinde ittifak etmiştir. "Dinde siyaset yoktur" diyen kimseler! Sizler neredesiniz? O halde din nedir? Sadece namaz ve oruç mudur? Dinin sadece ibadet bölümünü almak dini ruhbanlaştırmaktır. Yani hristiyanlar gibi hayat sistemi olmaktan çıkarp kişilerin sadece kendileri ile rableri arasında kalmasını temin etmektir. Yüce Mevlâ hristiyanların bu halini kınayarak şöyle buyurmuştur:

"Hristiyanlar, bizim kendilerine farz kılmadığımız ruhbanlığı Allah'ın rızasına erişmek için icad ettiler. Fakat ona da hakkı ile riayet etmediler." (Hadid, 27)

İslâm dini bütün ferdi ve toplumsal ibadetleri ile birlikte aynı zamanda cihaddır, siyasettir, yönetimdir; eşkiyalara, zina edenlere, hırsızlara vb. suçlulara ceza uygulamadır. Bu hususta Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Allah'ın bildirdiği cezalardan bir cezanın uygulanması insanlara kırk sabah yağmur yağmasından daha hayırlıdır"(Nesei, Kit. Sarik, bab: 7; İbn Mace, Kit. Hudud, bab: 3; Müsned İmam Ahmed, c. 2, sh. 362, 402); Diğer bir hadis-i şerifinde ise şöyle buyurmuşlardır: "Ey insanlar Şüphesiz ki sizden önceki insanlar şu şekilde sapmışlardır: Kendilerinden şerefli biri hırsızlık ettiğinde onu serbest bırakmışlar, zayıf biri hırsızlık ettiğinde ise onun cezasını vermişlerdir. Allah'a yemin olsun ki şayet Muhammed'in kızı Fatıma dahi hırsızlık etmiş olsa, elbette ki Muhammed onun elini keser."(Buhari, Kit. Hudud, bab: 12; Müslim, Kit. Hudud, bab: 8, 9) O halde hadlerin kökünden uygulanmaması bütün ümmetin helaki demektir. Yüce Allah'ın indirdiği şer'î hükmün uygulanması İslâm ümmetini helakten, zevalden muhafaza eder. Aksi halde yüce Allah, ümmete İslâm düşmanlarını musallat kılar.

İbn Ömer (ra) anlatıyor; "(Bir gün) Rasulullah (sav) yanımıza gelip şöyle buyurdular: Ey Muhacirler topluluğu! Beş şey vardır ki, sizlerin bunlarla imtihan olunmanız hususunda Allah'a sığınırım. Bu beş şey şunlardır:

1. Herhangi bir toplulukta hayasızlık (fuhuş) açıkça görülürse o toplumda daha önce görülmeyen hastalıklar ve taunlar yaygınlaşır.
2. Herhangi bir topluluk mallarının zekâtını vermezler ise onlara gökten yağmurun yağması engellenir. Eğer hayvanlar olmasa onlara hiç yağmur yağdırılmaz.
3. Herhangi bir topluluk ölçü ve tartısını eksik yapacak olursa mutlaka onlara kıtlık isabet eder.
4. Herhangi bir topluluğun yöneticisi onları Allah Teala'nın kitabı ile sevk ve idare etmez ise Allah onları dehşetli bir şekilde birbirlerine düşürür.
5. Herhangi bir topluluk rablerine vermiş oldukları ahdi bozacak olurlarsa Allah onlara düşmanlarını musallat kılar ve ellerinde

kalan şeyleri de düşmanları almış olur."

Hadis-i şerifte fuhşun yayıldığı topluluklarda hastalıkların yayılacağı zikredilmektedir. Bugün çeşitli devletlerde ismini duymadığımız hastalıkların fuhuştan ve eşcinsellikten kaynaklandığını duymakta ve okumaktayız.

Yine hadis-i şerifte zekât vermeyenlerin, tartı ve ölçülerini eksik yapanların yağmurdan mahrum edilecekleri ve kıtlık, kuraklık çekecekleri bildirilmektedir.

Meselâ eskiden Mısır, Bizans Devleti'nin buğday ofisi kabul ediliyordu. Öyle ki Arap Yarımadası'nda kıtlık olduğu ve açlığın yaygınlaştığı yılda Hz. Ömer, Mısır Valisi Amr İbnu'l-As'dan yardım istemiş, Amr İbnu'l-As da Hz. Ömer'e şu cevabı vermişti: "Emrin başımın gözümün üstüne ey müminlerin emiri! Sana öyle bir kervan göndereceğim ki bir ucu Medine'de senin yanına ulaşacak, diğeri ise Kahire'de benim yanımda bulunacaktır."

Şu an Mısır'ın buğdayları nerede? Mısır her ay Amerika'dan buğday ithalâtını bekliyor. Öyle ki Amerika Mısır'da bir devrim yaptırmak istese tek bir ay buğday göndermez ve bu iş tamam olur.

Hadis-i şerifte geçen la ilahe illallah Muhammeden Rasulullah sözünün gereğini yapmaz ve onu bozarsak, rabbimizin bizlere düşmanlarımızı musallat edeceğini ve elimizde kalan diğer şeyleri de onların alıp götüreceği anlamamız icap etmektedir.

Bugün böyle olmamış mıdır? Allah bize düşmanlarımızı musallat kıldı, onlar elimizde olan her şeyi alıp götürdüler. Bugün bizler zillet ve miskinlik içinde yaşıyoruz. Aman Allah'ım, halimiz perişan! Ancak şu an içinde yaşadığımız Afganistan bundan müstesna. Allah buranın sayesinde İslâm'ı da, bizi de aziz kıldı. Öyle bir zillete düştük ki bir Arap varupurunun denizde seyretmesi için yanında: Amerikan gemisinin seyretmesi gerekiyor. Tâ ki Arap vapurunu korusun. Şairin dediği gibi:

Bu bir zillettir, zelilin yaşantısına kim imrenir?

Nice hayat vardır ki ölüm ondan daha iyidir.

Evet, bizim yaşamamızdan ise ölümümüz daha hayırlı! Niçin mi? Çünkü Allah bizlere düşmanımızı musallat kılmış ve cihadı terk etmemiz yüzünden bizi zillete düşürmüştür. Bu hususta Peygamber Efendimiz (sav) şöyle buyurmuştur: "İnsanlar dirhem ve dinarları ile cimrilik yaparlar, faizi örtbas edecek şekilde alışverişler yaparlar, sadece tarımla yetinip razı olurlar ve sığırların peşini takipten ayrılmazlar, cihadı da bırakacak olurlarsa, Allah onlara öyle bir zillet musallat eder ki, onlar tekrar dinlerine dönünceye kadar o zilleti onlardan kaldırmaz." (Ebu Davud, Kit Melahim bab: 10 h.no: 3462; Müsnedi Ahmed bin Hanbel c. 2, sh.)

Ey Araplar! Sizler Rasulullah'ın davasını yüceltmeye Arap olmayandan daha lââyık ve daha sorumlu değil misiniz? Bu hususta İkbâl'in de dediği gibi:

İslâm çölde beşik kurup yetişti ki

Her müslüman bir aslan olarak ortaya çıksın.

Eğer sizler Hz. Ali'nin, Mikdat bin Esved'in, Hamza bin Abdülmuttalib'in, Musab bin Umeyr'in ve Ka'kaa'nın torunları olamıyorsanız, bari düşmanlarınıza karşı savaşmada cahiliye şairi Anter'in çocukları olun. Anter şöyle demiştir:

Zelil olarak bana âb-ı hayat kâsesini sunma

Aziz olarak bana zehir kasesini sun.

Ne oluyor sizlere? Her yerde ajanlarınız bulunmakta! Müslümanlardan bir tanesi cihad için, eğitim için bir yere geldiğinde istihbaratınız onun hakkında raporlar toplamakta ve: "Bu silah eğitimi almak istiyor, demektedir. Peki, sizin subaylarınız, polisleriniz, ordularınız nerede? Ne ile meşgul olmaktadır? Eğitim görmesi, izzeti öğrenmesi için ordularınızı Afganistan'a göndermek yerine, hiçbir silahı ve eğitimi olmayan müslüman bir gencin peşine takıyorsunuz. Toplumundan, okulundan binlerce km, uzaklara kaçan bu müslüman gencin arkasına bilgi toplaması için istihbaratlarınızı katmaktasınız... Müslümanlar hakkında raporlar hazırlamak için istihbarat birimleriniz Şad'a, Caci bölgelerine kadar girmişlerdir. Neden? Bu sizler için dünya ve ahirette şeref değil midir? Bangkok veya, Amerika'da ölmeleri, içki ve uyuşturucu komalarına girmeleri yerine Afganistan'da yiğit olmaları için gençlerinizi neden göndermiyorsunuz?

Sizler Humeyni'ye karşı savaş uğrunda bütün her şeyinizi feda ediyorsunuz. Fakat hiç de bir şey yapamıyorsunuz. Peki, Amerika'ya karşı ne yapıyorsunuz? Halbuki Humeyni la ilahe illallah (Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur) diyor. Amerika ise: "Allah için üçüncüsüdür" diyor. Sizler Humeyni'ye karşı Amerika'dan yardım alıyorsunuz. Haliniz perişan. Şairin dediği gibi:

Ölüp istirahat eden ölü değildir

Asıl ölü diri iken ölü olandır.

Sizler Rasulullah'ın şu hadis-i şerifinde beyan ettiği kimseler durumundasınız: "Zaman gelecek ki aç insanların yemek kabı üzerine üşüşükleri gibi yabancı milletler de sizin başınıza üşüşeceklerdir." Sahabeler: "Ey Allah'ın Rasulü! "O gün bizim azlığımızdan mı bu olacaktır?" diye sorunca Rasulullah: "Hayır, bilakis sizler çok olacaksınız, fakat sel üzerindeki çer-çöp gibi olacaksınız. Allah düşmanlarınızın kalbinden sizden çekinme duygusunu çekip alacak sizin kalbinize ise acziyet sokacaktır." Sahabeler: "Acziyet nedir ya Rasulullah?" deyince Rasulullah: Dünyayı sevmek ve ölümden nefret etmektir" buyurmuştur. Evet sizler dünyayı çok seviyorsunuz. Allah yolunda şehid olmaktan korkuyor, kaçırıyorsunuz. Bu bakımdan zillet damgasını yiyorsunuz. (Davud, Kit. Melahim, bab: 5; Mihneti, c. 2, sh. 359, c. 5 sh. 378)

İranlı kadınlar savaşan mücahidleri için her türlü fedakarlıklara katlanırken ya bizler ne yapıyoruz?

Sizler ne ile meşgul olmaktadır? Futbolda hangi takım Asya veya dünya kupasını kazanacaktır? Aylık 35 bin dolar ücret talep eden Amerikalı antrönörlerle mi? Bir takım diğer takımı yendiği zaman falan liderin hanımı geliyor ve takımın oyuncularına birer milyon, hanımlarına yarımşar milyon dirhem ödül (!) dağıtıyor. Ayrıca bazı mücevherler ve altın takılar da işin cabası... Fakat bir müslüman Afgan cihadı için yardım toplama girişiminde bulunduğu anda onu yakalıyorsunuz.

Bu yüzden kardeşler! İslâm'dan başka hiçbir çözüm ve çare yoktur. Kurtuluş ancak İslâm'dadır. Vallahi ben bu liderlerin yerinde olsaydım -Rabbimiz bunların basiretlerini artırsın- üniversiteyi bir yıl tatil eder ve üniversiteli gençlere: "Afganistan'a gidiniz, bir yıl eğitim ve cihadda bulununuz, sonra geri dönünüz" derdim. Üniversitede ne oluyor? Mühendislik, mekanik gibi şeyler. İsimler bize ne fayda veriyor? Diplomalar ne yarar sağlıyor? Afganistan'daki okuma yazma bilmeyen bir kişi, üniversitelerdeki bütün diplomalardan daha fazla dünyayı korkutmakta. Öyle değil mi? Ahmet Şah Mesut'un diploması nedir? Enstitüde bir yıl okumuştur. Şeyh Celaledin Hakkani, hangi medrese mezunudur? Dinî bir medresenin mezunudur. Hakkani medresesinin. Bağman bölgesindeki mücahid Abdülvahid'in diploması nedir? Bu mücahid: "Rusya ne tarafta?" diyordu. Bağman'ın sokaklarına indiğinde: "Kabil tarafındaki Ruslar nerede?" demektiydi. Abdülvahid zannediyorum ilkokul dördüncü sınıf çıkışıdır. Afganistan'daki ilkokul dördüncü sınıf Araplar'da ana okuluna denktir. Bu insanlar dünyayı sarsmışlardır. Peki, diplomaları nedir? İlimleri nedir? Kesinlikle çözüm ve rahat yoktur. İnsan ancak Rasulullah (sav)'e tabi olduğu zaman mutluluğa ve rahata erer. Bu sebeple yüce Allah'ın beşeriyete bahsettiği en büyük nimeti Peygamber Muhammed (sav)'i göndermesidir. Âyet-i kerimede de buyurulduğu gibi:

"Allah, onlara kendilerinden, içlerinden âyetlerini onlara okuyan, onları (maddî ve manevî pisliklerden) temizleyen ve onlara Kitabı ve hikmeti öğreten bir Peygamber göndermekle, mü'minlere şüphesiz büyük bir lütufta bulunmuştur. Oysa önceden onlar, apaçık bir sapıklık içinde bulunuyorlardı." (Âli İmran, 164)

Âyet-i kerimede Peygamber'in ümmetine kitabı ve hikmeti öğrettiği ve onları arındırdığı zikredilmektedir. Evet, Peygamber ümmetini maddî ve manevî kirlilerden arındırır, onlar tertemiz olurlar. Onlara hikmeti öğretir, artık sapmazlar. Peygamber onları sapıklıktan kurtarmıştır. Âyeti kerimede "kendinizden olan peygamber" ifadesi geçmiş, sizden olan peygamber ifadesi geçmemiştir. Bu ifadenin manası, peygamber sanki bizim öz benliğimizden bir parça gibidir. O derece bize yakındır. Bu ayetin başka bir kıraati göz önünde bulundurulursa, "peygamber sizin en üstünüzdür" şeklinde tefsir etmek de mümkündür. Rasulullah'ın bizden üstün olduğu muhakkaktır. Nitekim bir hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur: "Allah İsmail'in oğullarından Kinane oğullarını seçti. Kinaneoğulları'ndan da Kureyş kabilesini seçti. Haşimoğulları'nı da Kureyş'ten seçti. Beni de Haşimoğulları'ndan seçti. Ben seçilenden seçilenin seçileniyim." (Bkz. Müslim, Fedail, bab: 1; Tirmizi, Menakıb bab: 1; Müsnede. 4sh. 107)

İzah ettiğimiz âyet-i kerimede;

"Sıkıntıya uğramanız peygambere ağır gelir." (Tevbe, 128) buyurulmaktadır. Evet, bizim herhangi bir sıkıntıya düşmemiz Rasulullah'ı üzüyordu. Rasulullah (sav) bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuştur: "Sizler ateşe uçuşan kelekler gibisiniz ve ben ise ateşe düşmenizden korkarak belinizden yakalayanım." insanlar peygambere eziyet ederler, o ise onları sever. Ona karşı cahillik yapıyorlardı, fakat o onlara yumuşak davranıyordu. Ona işkence ediyorlardı. O ise: "Ey Allah'ım! Sen kavmimi affet, çünkü onlar bilmiyorlar" diyordu. Karnu's-Salib mevkiine üzgün bir halde dönerken Cebrail (as) iner ve: "Ey Muhammedi Bu, dağ meleğidir. Yüce Allah onu senin emrine verdi, ne istersen yapacak" der. Dağ meleği: "Eğer dilersen bu iki dağ -Ahmer ve Ebu Kubeys dağını Mekke ehli üzerine- birleştireyim" der. Allah Rasulü (sav)'in cevabı ise: "Şüphesiz ben, Allah'ın bunların soylarından bu dini taşıyan bir nesil çıkartacağını ümid ediyorum" olur.

Bu nasıl bir rahmetti? "Hiçbir kimsenin görmediği işkenceleri Allah için gördüm. Her kime bir işkence veya musibet dokunursa benimle teselli olsun" diyordu. Hiçbir kimse Rasulullah (sav)'in işkence gördüğü gibi eza görmemiştir. Kendisine işkence edenlere Rasulullah (sav) dua ediyor ve affolunmalarını Rabbinden diliyordu. Hatta yüce Allah şöyle buyurdu: "Onlara ister mağfiret dile, ister mağfiret dileme! Onlar için yetmiş defa mağfiret dilesen de Allah onları bağışlamayacaktır.." (Tevbe, 80) Rasulullah (sav), Abdullah bin Ubeyy'in cenaze namazını kılmak için öne çıktığında Ömer (ra) onu tutar ve: "Ey Allah'ın Rasulü! Bunun namazını mı kılacaksın? Bu şöyle şöyle yapmıştır" der. Rasulullah (sav): "Ömer beni bırak, Allah beni muhayyer bırakmıştır ve şöyle buyurmuştur: Onlar için ister mağfiret dile, ister mağfiret dileme, onlar için yetmiş defa mağfiret dilesen de Allah onları bağışlamayacaktır..." Ben yetmişden daha fazla af dileyeceğim. Beşeriyete hediye edilmiş ne büyük bir rahmettir bu! "...Mu minlere pek şefkatli, pek merhametlidir." (Tevbe, 128)

"Bilesiniz ki, içinde Allah'ın Peygamberi vardır. Eğer o, birçok işte size uymuş olsaydı, kötü durumlara düşerdimiz..." (Hucurat, 7) Sizlere zorluk dokunurdu. Eğer vahiy sizin arzularınıza göre, isteklerinize göre olsaydı, meşakkate, sapıklığa, yorgunluğa ve sıkıntıya maruz kalırdınız.

"... Ancak Allah, size imanı sevdirmiş..." ve acı dahi olsa hakka tabi olmuşsunuzdur.

"... Ve onu kalplerinizde süslemiştir. Küfrü, fışkı ve isyanı size kötü göstermiştir. İşte Allah'tan bir lütuf ve bir nimet olmak üzere, doğru yolu bulanlar bunlardır. Allah her şeyi hakkıyla bilendir; hüküm ve hikmet sahibi olandır." (Hucurat, 7-8)

Evet, Rasulullah "Mü'minlere pek şefkatli pek merhametlidir."

Fudayl bin Hüseyin diyor ki: Allah Teala bu âyet-i kerimede kendi ismi olan Rauf ve Rahim isimlerini Rasulullah için de zikretmiş, "Muhammed raufur, rahimdir" buyurmuştur. Halbuki Allah Teala Rasulullah'ın dışında hiçbir peygambere iki isim vermemiştir.

Âyet-i kerimenin sonunda: "Eğer yüz çevirirlerse, Allah sana yeter" buyurulmuştur. Yani bütün insanlar senden ayrılıp gitseler de, seninle birlikte cihad etmeseler de veya senin getirdiğine iman etmeseler de, de ki: "Allah bana yeter."

Ebu Davud, Ebu Derda'nın Rasulullah'tan şunu rivayet ettiğini belirtmiştir. "Kim, Allah bana yeter, ondan başka hiçbir ilâh yoktur, ben ona tevekkül ettim, O yüce arşın rabbidir" diye akşam sabah yedişer defa söyleyecek olursa, Allah onunla ilgili olan şeyler bakımından o kişi için yeterlidir. İster bunu söylerken inanarak söylesin, isterse yalanlayarak söylesin.

Değerli kardeşim! Eğer insanlar Afgan cihadından yüz çevirirlerse sen de de ki: "Allah bana yeter, ondan başka hiçbir ilâh yoktur."

Tevbe Sûresi Savaş Hukukunun Nihai Hükümlerini İçerir

Tevbe Sûresi'nin âyetleri; cihad âyetleri, savaş âyetleridir. Bütün insanlar senden ayrılıp seni yalnız bıraktıkları zaman dahi sen sabit ol ve yalnız başına dahi olsa savaş. Ve bil ki, Allah sana yeter. "Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter, O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Ben yalnız O'na tevekkül ettim ve O, büyük arşın rabbidir." (Tevbe, 129)

"Müminlere bazı kimseler: (Size düşman olan) insanlar, size karşı bir araya geldiler. Bu sebeple onlardan korkun, demişlerdi de (bu söz), onların imanını artırmış ve: Allah bize yeter, O ne güzel bir vekildir, demişlerdir."

"(Nitekim o düşmanla karşılaşmak için çıktuktan sonra) kendilerine hiçbir kötülük dokunmadan, Allah'tan gelen bir nimet ve kârlı bir ticaret ile geri dönmüşler ve (bu hareketleriyle) Allah'ın rızasına da uymuşlardır. Allah, son derece büyük lütuf sahibidir." (Âl-İmran, 173-174)

Bu bakımdan "hasbunallahu ve nime'l-vekil (Allah bana yeter, O ne güzel bir vekildir)" teşbihini çokça getiriniz. "Nime'l mevlâ ve nime'n nasir (O, ne güzel bir sahiptir ve ne güzel bir yardımcıdır.)"

"Hasbunallahu ve nime'l-vekil" teşbihini İbrahim (as) ateşe atıldığı zaman söylemiştir. Rasulullah (sav) de: "... İnsanlar size karşı bir araya geldiler. Bu sebeple onlardan korkun" demişlerdi de (bu söz) onların imanını artırmış ve: Allah bize yeter, O ne güzel bir vekildir, demişlerdir" âyet-i kerimesi nazil olduğunda hasbunallahu ve nime'l-vekil demişti. Sahih bir hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur: "Her kime bir iş ağır gelirse, hasbunallahu ve nime'l-vekil, desin" buyurulmuştur.

Bazı rivayetlere göre, İbrahim (as) ateşe atıldığında Cebrail (as) gelir ve: "Bir dileğin var mıdır?" der. İbrahim (as): "Senden bir isteğim yoktur, git; hasbunallahu ve nime'l-vekil (Allah bize yeter. O, ne güzel vekildir) der." Allah bana yeter. O'ndan başka ilâh yoktur. Göğlerin ve yerin mülkü O'na aittir. İşler O'na döner, bütün emirler Allah'a döner. İşleri evirip çeviren O'dur...

"Göklerde ve yerde ne varsa O'na aittir. Hepsi O'na boyun eğler." (Bakara, 116)

"De ki: Allah'ı bırakıp da ne göklerde ve ne de yerde zerre kadar bir şeye sahip olmadıkları, bunlardan hiçbir ortaklan bulunmadığı ve bunlardan hiçbirisi Allah'ın yardımcısı olmadığı halde ilâh diye değerli gördüklerinizi haydi çağırın." (Sebe, 22)

"Allah bana yeter. O'ndan başka ilâh yoktur. Ben yalnız O'na tevekkül ettim. O, büyük arşın Rabbidir." (Tevbe, 129) O, büyük arşın Rabbidir, yedi kat sema ve yedi kat yer, Allah'ın kürsüsüne göre çöle atılmış bir halka gibidir. Kürsü de arşa nisbetle yine çöle atılmış bir halka gibidir.

O halde ey kardeşim! Yeryüzünde adeta uçuşan bir zerrecik kadar olan bir insandan neden korkarsın? "Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Ben yalnız O'na tevekkül ettim. O, büyük arşın Rabbidir."

Ey kardeşlerim! Tevbe Sûresi, cihad sûresidir. İçerisinde savaş hukukunun nihaî hükümleri belirtilen savaş sûresidir. Kıyamete kadar nihaî cihad hükümlerinin belirtildiği sûredir. Tevbe Sûresi'nden önce inmiş âyet-i kerimelere sığınmamız caiz değildir.

Çünkü şeriatın muhkem, nihai cihad hükümleri Tevbe Sûresi'nde belirtilmiştir.

Ey kardeşlerim! Biliniz ki; cihad, günümüzde farzdır, yeryüzündeki bütün müslümanların üzerine farz-ı ayndır. Babanın çocuk üzerinde izin hakkı yoktur, çünkü fıkıh âlimlerinin ittifakı ile belirttikleri şer'î kaideye göre, farz-ı aylarda izin alma yoktur. Şu anda Afganistan'da, Filistin'de, Filipinler'de, Çad'da, Suriye'de, Yemen'de ve birçok İslâm beldesinde cihad, farz-ı ayndır.

Cihaddan maksat silahlı savaşı kastediyoruz. Müslümanın silahı çekip Allah'ın düşmanlarıyla savaşması farzdır. Allah'ın dinini yeryüzüne hakim kılmak, müslüman toplumunu oluşturmak ve İslâm Devleti'ni ikame etmek, her müslümanın üzerine farz-ı ayndır. Sağlam dağlardan daha sebatlı bir şekilde düşmana mukavemet eden ve yüce şereflere ulaşan Afganlılar'ın toprağı İslâm Devleti'ni kurmak için en iyi ve en güzel bir yerdir.

Ey kardeşlerim! İmanında samimi olmayanlar sakın sizi üzmesin, gevşetmesin. Şeytan sizi aldatmasın, Allah'ın size hidayet ettiği şeylerde vesvese vererek, sizleri birbirinize düşürmesin. İşte yol budur. Siz bunu artık öğreniniz. Sakın ökçelerinizin üzerine gerisin geriye dönüp hüsrana uğramayın. Memleketinize dönmeyin, dünyanızı da ahiretinizi de kaybedersiniz. Memleketine sadece hava değişimi için git. Sonra yolun buraya uzansın. İster anan hasta olsun, ister olmasın. Baban ölsün veya sağ kalsın. Anan hasta olduğunda namazı bırakıyor musun? Ramazan'ında orucunu bozuyor musun? Cihad da böyledir, kesilemez, koparılamaz. Şunu da iyi bil ki, bütün fıkıh alimlerinin ittifakı ile cihaddan maksat, silahlı savaştır. Kâfirlerle savaştır. Tâ ki müslüman olsunlar veya zellî bir şekilde bizzat kendi elleri ile cizye verip müslümanların idaresi altında yaşamayı kabul etsinler. Yine fıkıh alimlerinin ittifakı ile "Allah yolunda" ifadelerinden maksat "Allah yolunda silahlı savaştır." Bu tür deyimleri sakın unutmayın. Bunlara dikkat edin, titiz davranın. Allah'ın yardımı ile yürüyün. Yolunuza devam edin, tereddüt etmeyin, sarsılmayın, sağa sola dönüp bakmayın. Önünüzde cennet, arkanızda kokuşmuş dünya vardır. Şunu iyi bilin ki cennet kılıçların gölgesi altındadır.

Ey kardeşler! Allah'a yemin olsun ki şu cihad meydanında tek bir gün kalmak dünya ve ondaki her şeyden daha hayırlıdır. Nitekim bu hususta mücahidlerin önderi Hz. Muhammed (sav) şöyle buyurmuşlardır: "Allah yolunda bir gün nöbet tutmak, dünyadan ve onun içindekilerden daha hayırlıdır." Başka bir rivayette: "Allah yolunda bir gün nöbet tutmak güneşin üzerine doğup battığı her şeyden daha hayırlıdır." Diğer bir rivayette ise: "Allah yolunda bir gün nöbet tutmak, geceleri namazla ve gündüzleri oruçla geçirilen diğer bin günden daha hayırlıdır." Sen bu hadisleri duy ve gereğini yap. Allah'a tevekkül et. (Hadislerle ilgili olarak bk. Buharı, kil. Cihad, bab: 73; Müslim, kit. İmare, bab: 163; Nesei, kit. Cihad, bab: 39; İbn Mace Kit. Cihad, bab: 7; Darimi, kit. Cihad, bab: 3 I; Müsned İmam Ahmed, c. I, sh. 62, 65, 66, 75, c. 2 sh. 177, c. 3. sh. 400, 468, c. 5, sh. 339, 440 ve 441)

ŞEHİD ABDULLAH AZZAM'IN VASIYYETİ

Yüce Allah'ın rahmetine muhtaç Allah'ın kulu Abdullah Yusuf Azzam'ın vasiyetidir.

Kahraman Komutan Celaleddin Hakkani'nin evinde ve 12 Şaban 1406 (20 Nisan 1986) Pazartesi günü ikindi vaktinde şu sözleri yazıyorum:

Hamd yalnız Allah'ındır. O'na hamd eder, O'ndan yardım diler, mağfiretini isteriz. Nefislerimizin serlerinden Allah'a sığınırız. O, her kime hidayet verirse onu saptıracak yoktur. Her kimi saptırırsa, ona da hidayet verecek yoktur. Şehadet ederim ki, Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur. O, bir ve tektir. O'nun ortağı yoktur. Ve şehadet ederim ki, Muhammed Allah'ın kulu ve Rasulü'dür.

Allah'ım! Senin kolay kıldığından başka kolay yoktur ve Sen dileyecek olursan zoru da kolaylaştırırsın.

Bugünden kolaylık gününe kadar cihadın nihaî şer'î hükümlerini ifade eden muhkem ayetleriyle Tevbe Sûresi bütün kalbimi acılarla doldurmakta, ruhumu kederlerle parçalamaktadır. Çünkü biz Tevbe Sûresi'ni okuduğumuzda, hepimizin Allah (cc) yolunda savaşa karşı kusurlu okluğumuzu görüyoruz.

Kendisinden önce nazil olmuş, cihad ile ilgili yaklaşık 120 veya 140 ayeti nesh eder. "Kılıç ayeti" Allah yolunda savaş ayetlerini oyuncak edinmek isteyen veya bu muhkem ayetleri te'vil ile veyahut da delâleti kesin, sübutu kesin zahirinden başka, yorumlara çekmeye cesaret gösteren herkese kesin bir cevaptır. Kılıç ayeti ise: "Onlar sizinle topluca nasıl savaşıyorlarsa, siz de onlarla öylece savaşınız ve biliniz ki Allah takva sahipleriyle beraberdir" ayetleriyle: "Haram aylar çıktıktan sonra, müşrikleri nerede bulursanız öldürünüz. Onları yakalayınız, onları muhasara altına alınız. Her yol başını onlara karşı tutunuz. Şayet tevbe eder; namazı kılar, zekâtı verilerse o zaman onları serbest bırakınız. Şüphesiz ki Allah Gafurdur, Rahimdir." (Tevbe, 5)

Allah yolunda savaşa çıkmamak konusunda nefse gerekçeler bulmak, nefsin kendisini uyuşturacak bir takını gerekçeler bularak Allah yolunda savaşmayıp evinde oturmaya razı olması bir oyun, bir oyuncak edinmektir. Daha doğrusu Allah'ın dini ile oynamak, onu oyuncak edinmek demektir. Bizler Kur'ân nassıyla bu gibi kimselerden de yüz çevirmekle emrolunmuş bulunuyoruz: "Dinlerini oyun ve eğlence edinmiş, dünya hayatının kendilerini aldattığı kimseleri bir kenara bırakın..."

Cihad için gerekli nazırlıkları yapmaksızın, geleceğe dair umutları gerekçe göstermek, zirvelere ulaşmayı ve oralara yükselmeyi arzulayan küçük nefislerin yapacağı işlerdendir.

"Nefisler büyük olduğu taktirde. O taktirde cesetler o muradı gerçekleştirmek için yorulur."

Mescid-i Haram'da hizmette bulunmak ve onu imar etmek dahi Allah yakında cihad etmekle kıyas edilemez. Müslim'in Sahih'inde: "Sizler hacılara su vermeyi, Mescid-i Haranı ımar etmeyi Allah'a ve âhiret gününe iman edip Allah'ın yolunda cihad eden kimselerin işiyle bir mi saydınız? Allah katında bunlar eşit değildir. Allah zalimler topluluğunu hakka iletmez. İman eden, hicret eden, mallarıyla, canlarıyla Allah yolunda cihad edenlerin dereceleri Allah katında en üstündür. İşte kurtulanlar onlardır. Rableri onlara kendi tarafından bir rıza, bir rahmet, bir müjde verir. Onlara, içinde ebedi nimetler bulunan cennetleri müjdeler. Orada ebedî kalırlar. Allah'ın katında büyük bir ecir vardır" (Tevbe, 19-22) ayetleri Müslim'in Sahih'inde belirtildiğine göre ashab-ı kiramın imandan sonra hangi amelin daha faziletli olduğu konusunda ihtilaf etmesi üzerine nazil olmuştur. Onlardan birisi Mescid-i Haram'ı imar edilmesi, diğeri hacılara su verilmesi, üçüncüsü de Allah yolunda cihad edilmesidir, demesi üzerine inmiştir. Bu âyet-i kerimeler, Allah yolunda cihadın Mescid-i Haram'ın imar edilmesinden daha büyük bir iş olduğu meselesinde açık birer nasır.

Özellikle nüzul sebebi, bu mesele hakkında ashab-ı kiramın ihtilâf etmeleri olmuştur.

Nüzul sebebinin seklime misal tahsis edilmesi veya te'vil edilmesi de caiz değildir. Çünkü bu ayetlerin manaları nas olarak kesindir. Hudey İbn İyaz'a su beyitleri yazıp gönderen Abdullah İbn el-Mübarek'e Allah rahmet eylesin; Ey Haremeyn'de ibadet eden kişi, bizleri görsen keşke!

O zaman ibadetle oynadığını kendin görürsün.

Akıttığı yaşlarla, ey yanaklarını süsleyen kişi!

Bizim boyunlarımızı kanlarımız süslüyor.

Fakih ve muhaddis Abdullah İbn Mübarek'in söylediklerini gördünüz. Müslümanların kutsal ve saygı gösterilmesi gereken değerlerinin ayaklar altına alındığı, namusların paymal edildiği, Allah'ın dininin kökünden yeryüzünden silinmek istendiği bir zamanda böyle bir ibadeti o, Allah'ın dinini oyuncak edinmek olarak görmektedir.

Evet, yeryüzünde müslümanlar boğazlanırken buna ses çıkarmayıp sadece "la havle" ve "innâ lillâh" deyip uzaktan uzağa bizi bu gibi kimselerin problemlerine yaklaştırmaya bir adım dahi ilmeden bunları yapmamız, gerçeklen Allah'ın diniyle oynamaktır. Bizi aldatan nefsimizin uzayıp giden duygularının bizleri gıdıklamasından başka bir şey değildir.

Müslüman erkek nasıl yerinde durabilir? Nasıl rahat edebilir? Müslüman kadınlar saldırgan düşmanın elinde olunca...

Ben Müslüman Topraklarını Savunmak Farz-ı Aylılardan da Önemlidir adlı eserimde yazdığım gibi, benden daha önce, Şeyhülislâm İbn Teymiye'nin kaydettiği şu görüşü paylaşıyorum:

Din ve dünyayı ifsad eden saldırgan düşmanı bertaraf etmek kadar, imandan sonra kuwetli hiçbir farz yoktur.

Yani ben Allahu alem bugün için, Allah yolunda savaşmayı terk eden kimse ile namazı, orucu ve zekâlı terk eden

kimse arasında hiçbir fark görmüyorum.

Şu anda bütün yeryüzü halkının hep birlikte, önce âlemlerin Rabbi huzurunda sonra da tarihin önünde büyük bir sorumlulukla karşı karşıya oldukları görüşündeyim.

İster davet, isler teklif, ister eğitim ve isler başka bir şey olsun, hiçbir şeyin cihadı terk etmenin sorumluluğundan kurtaramayacağı görüşündeyim.

Ben bugün yeryüzünde her müslümanın boynunda Allah yolunda savaşmak, yani cihadı terk etmek sorumluluğunu taşıdığı kanaatindeyim. Her müslüman, silah taşımamanın günahını yüklenmektedir.

Bu konuda kentlini mazur gösterecek herhangi bir dayanağı olmaksızın elinde tüfek bulunmadan Allah Teala'ya kavuşan herkesin Allah'la günahkâr olarak karşılaşacağını görüyorum. Çünkü o, savaşı terk etmiş bulunmaktadır. Şu anda savaşmak ise farz-ı ayndır. Yeryüzünde bulunan bütün müslümanlara farz-ı ayndır. Allah'ın mazur gördüğü kimseler müstesna. Farzı terk etmek ise günahdır. Çünkü farz; işleyenin sevap aldığı, terk edenin ise hesaba çekildiği işlerdir.

Ben şu kanaatteyim: Cihadı terk etmeleri sebebiyle Allah huzurunda bağışlanabilecekler Allahu alem şunlardır: Kör, topal, hasla, erkek, kadın ve çocuklar arasında mustazaf olup cihad için bir çare bulamayan, yani savaşın fiilen cereyan etliği yere gidemeyen ve buraya giden yolları bilemeyen kimselerdir.

Savaş isler Filistin'de, isler Afganistan'da, islerse kâfirlerin çiğnediği ve pislikleriyle kirlettiği herhangi bir bölgede olsun. Savaşmayı terk ellikleri için itim müslümanlar günahkârdır.

Ben bugün Allah yolunda savaşmak ve savaşa çıkmak için, hiçbir kimsenin izin yelkisi olmadığı görüşündeyim. Babanın çocuğuna izin vermesi, kocanın hanımına izin vermesi, borçlunun alacaklısına izin vermesi, hocanın öğrencisine izin vermesi, amirin memuruna izin vermesi gerekmez.

Bütün tarih dönemlerinde, ümmetin bütün âlimlerinin icmaı budur. Böyle bir durumda "çocuk babasının izni olmadan, hanım kocasının izni olmadan savaşa çıkar." Bu konu ile ilgili olarak kim mugalata yapmaya çalışırsa haksızlık etmiş, zulmetmiş, Allah'tan kendisine gelmiş bir hidayet olmaksızın hevasına tabi olmuş demektir. Üstü kapalı hiç bir tarafı olmayan, sulandırılmasına imkân bulunmayan ve hiç bir kimsenin bunu oyuncak edinmesine veya te'vil etmesine imkân bırakılmayan gayet açık ve net bir meseledir...

Müminlerin emirinden üç hususta cihad için izin istenmez:

1. Emir, cihadı çalışmaz hale getirirse
2. Eğer izin istemek maksadın gerçekleştirilmesine fırsat vermeyecekse
3. Onun daha önceden beri cihadı men ettiği biliniyor ise.

Kanaatime göre bugün müslümanlar Afganistan'da dökülen her kandan, paymal edilen her namustan mesuldürler. Allahu alem kusurları sebebiyle, dökülen bu kanlarda suç ortağıdır. Çünkü onlar bu müslümanlara kendilerini koruyacak silahı sağlayabilirlerdi.

Onları tedavi edecek doktorları gönderebilirler. Yemek yiyebilecekleri inatları satın alabilirler. Hendek kazmalarına imkân sağlayacak kazı aletlerini satın almalarını sağlayabilirler.

Dusuki Haşiyesinde (cilt II, s. 11-112) söyle denilmektedir: "Her kini fazla yiyeceğe sahip olur ve bununla birlikte aç kimseyi görür, ölmeyeceği kadar da o yemeği ona vermeksizin bırakırsa, eğer yemeği bulunan kişi kendi zannınca ölmeyeceği kanaatinde ise yakın akrabaları ile birlikte onun diyetini öder. Eğer kasten vermemiş ise, bu konuda mezhepte iki rivayet vardır. Birincisine göre kendi has malından onun diyetini öder, İkinci rivayete göre ise katil olduğundan dolayı ona kısas uygulanır."

Şehvî arzular uğruna harcanan, heva ve lüks uğrunda dökülen mal ve servet sahiplerini nasıl bir hesap ve ceza beklemektedir?

Artık ey müslümanlar! Sizin hayatınız cihaddır. Hedefiniz cihaddır. Var oluşunuz, akıbetiniz cihad ile alâkalıdır.

Ey davetliler! Sizler silahlarınızı omuzlamadıkça, tağutların mülkünü, kâfir ve zalimlerin mülkünü darmadağın etmedikle .sizin hiçbir değeriniz yoktur.

Cihadsız, savaşsız, kansız, sakalsız, Allah'ın dininin muzaffer olacağını zanneden kimseler İHL dinin tabiatını idrak edemeyen kimselerdir.

Onlar vehme kapılmışlardır.

Davetçilerin, heybeti ve davetin şevketi müslümanların izzeti savaşsız olamaz. Rasulullah (sav) şöyle buyuruyorlar:

"Allah düşmanlarınızın kalplerinden sizin heybetinizi çekip alacak, Allah kalplerinize vehn bırakacaktır. Vehn nedir, ey Allah'ın Rasulü? diye soran ashaba: Dünya sevgisi ve ölüm tiksintisidir, diye buyurur. Başka bir rivayette ise: "Savaş tiksintisidir" diye cevap vermiştir. "Sen Allah yolunda savaş (kimse seninle savaşmazsa) yalnızca sen savaşla mükellefsin. Müminleri de savaşa teşvik et, olur ki Allah kâfirlerin gücünü bertaraf eder. Allah daha güçlü, cezası daha çekin olandır."

Savaş olmadığı taktirde şirk her tarafı kuşatacak ve egemen olacaktır. "Fitne yeryüzünden kalkıncaya ve din bütünüyle Allah'ın oluncaya kadar, kâfirlerle savaşın." Fitne ise şirktir.

Yeryüzünün felah bulmasının biricik teminatı cihaddır. "Eğer Allah, insanların bir kısmını diğer bir kısmı ile savmasaydı, yeryüzü feshat bulurdu." İslâm'ın ibadetlerinin ve ibadet evelerinin kurulmasının biricik teminatı, yine cihaddır: "Allah insanların bir kısmını diğer bir kısmıyla bertaraf etmeyecek olsaydı; manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın adının çokça zikredildiği mescitler harap olur, giderdi."

Ey İslâm davetçileri! Ölüm tutkunu olunuz ki size hayal bağışlansın. Sakın emeller sizleri aldatmasın, aldaticılar

Allah ile sizleri aldatmasın. Okuduğunuz kitaplar, devam ettiğiniz nafileler, sakın sizi aldatmasın, büyük işlerden yana sizleri rahatlatan basit işlerle uğraşmaya kalkışmayın. "Siz silahsız olanın kendinizin olmasını istersiniz..." Cihad konusunda hiç kimseye itaat etmeyiniz. Cihada çağırmak konusunda, bir komutanın iznine itibar etmeyiniz. Cihad sizin davetinizin direğidir. Dininizin kalesidir. Şeriatınızın kalkanıdır. Ey İslâm âlimleri! Şu Rabbine dönen nesle komutan olmak için öne geçiniz. Bundan geri dönmeyiniz, dünyaya meyi etmeyiniz. Tağutların sofralarından uzak durunuz. Çünkü bu sofralar kalpleri karartır. Kalpleri öldürür. Sizleri bu hayırlı nesilden uzak tutar. Onların kalpleriyle aranızda engel teşkil eder. Ey müslümanlar! Uykunuz çok uzun sürdü. Bağıler, azgınlar .sizin topraklarınızın her tarafına üşüştiler. Sairin şu beyitleri ne anlamlıdır:

Zillet içinde uzundur uyuduğumuz

Nerede arslanca haykırışlar

Azgınlar çetesi kartal kesildi

Bizse, zincirlere vurulmuş köleyiz

Kölenin zincire boyun bükmesidir, hor, hakir

Yoksa demirin ona vurulması değildir.

Ne zaman bu zincirlere kıyam edeceğiz?

Ne zaman kıyam edeceğiz bu zincirlere?

Müslüman kadınlar sakın rahat ve lüks düşkünü olmayınız. Çünkü rahat ve lüks cihadın düşmanıdır. Çünkü rahat ve lüks beşerin ruhunu telef eder. Temel ihtiyaçlarınızdan fazla şeylerden uzak durunuz. Zaruri şeylerle yetininiz. Çocuklarınızı ağır şartlara, yiğitliğe, kahramanlığa ve cihada alıştırınız. Bu esaslar üzere eğitiniz. Eviniz arslan inlerini andırsın. Tağutlar tarafından boğazlansın diye, yeyip semiren tavukların kümesi olmasın. Çocukların kalbine cihad sevgisini, cihad tohumlarını ekiniz. Yiğitlerin meydanlarında at koşturmak, savaş alanlarında al koşturmak arzularını, aşkını yerleştiriniz.

Müslümanların problemlerini yaşayınız. Haftada en az bir gün mücahidlerin, muhacirlerin hayatlarına benzeyen bir gününüz olsun. O gün kuru bir ekmek ve buna bir kaç damlayı geçmeyen azıcık çayı katık yapın.

Ey İslâm yavruları! Bombaların nağmeleri, loplara gürültüleri, uçakların uğultuları, tank sesleri, eğiliminizin nağmeleri olsun. Dünyanın rahat ve huzuru içerisinde yaşayan, lüks hayat süren ve mideleri şişkin kimselerin nağmeleri ve yatakları sizin büyüüp geliyeceğiniz yerler olmamalıdır.

Ve sen ey müslüman hanım! Sana anlatmak istediklerini çok, pek çoktur. Muhammed'in annesi! Allah sana, bana ve müslümanlara yaptığı hizmetlerin karşılığını en güzel şekilde versin. Uzun süre benim sıkıntılara benimle birlikte katlandın. Acı tatlı hayat şerbetini benimle birlikte yudumladın. Bu mübarek yolculuğa koyulmakla benim en büyük yardımcım oldun. Cihad alanındaki faaliyetlerime senin yardımın çuk büyüktür. 1969 yılında iki küçük kızımız ve bir oğlumuzun olduğu sırada evin bütün yükünü omuzlarına bıraktım.

Ve sen mutfağı ve buna benzer yan hizmetleri bulunmayan çamurdan tek bir oda içerisinde yaşadın. Yük ağırlaştığı, aile sayımız çoğaldığı, çocuklar büyüdüğü, tanıdıklarımızın artıp misafirlerimizin çoğaldığı bir sırada da evi omuzlarına terk ettim. Ve sen önce Allah için, sonra benim için aza da çoğa da katlandın.

Bana yaptığın bu hizmetlerin karşılığını benim yerime Allah sana en güzel şekilde versin. Allah ve sonra da senin evden uzun süren ayrılığımıza katlanman olmasaydı, ben tek başıma bu ağır yükü taşıyamazdım. Senin dünya hayalına rağbet etmediğini gördüm. Seni öyle tanıdım. Senin gözünde ve hayatında maddenin en ufak bir ağırlığı olmadı. Sıkıntı çektiğimiz zamanlarda el darlığından şikâyet etmedin. Allah'ın nisbeten bize dünyalık verdiği zamanlarda da azmadın. Kendini lükse kaptırmadın. Dünya senin kalbinde yer etmedi. Çoğu zaman dünya senin elinin altındaydı.

Cihad hayatı en lezzetli hayattır. Sıkıntılara, darlığa sabır ve tahammül, nimet ve lüks içerisinde kalmaktan daha güzeldir. Züht'ten ayrılma. Allah seni sevecektir.

İnsanların elinde bulunana rağbet etme, insanlar da seni sevecektir. Kur'ân ömrün zevki, hayalın en güzel arkadaşıdır. Namaz kılmak ve nafile oruç tutmak, seher vakitlerinde istiğfar etmek kalbe bir incelik verir, ibadete lezzet katar. Hoş, hanım arkadaşlarıyla oturup kalkıp dünya imkânlarından çokça yararlanmayıp dünya ehlinden ve dünya gösterişinden uzak durmak kalplere rahat ve huzur verir. Allah'tan dilerim ki, dünya hayalında bizi bir arada bulundurduğu gibi Firdevs'le de bizi bir araya gelsin.

Size gelince oğullarım, sizler ancak az bir süre benimle birlikte olabildiniz. Sizin terbiyenizle ancak çok az bir süre ilgilenemedim. Evet, sizinle ilgilenemedim. Ancak, ne yapabilirim ki, müslümanların başına gelen bu musibetler, süt emziren anneye yavrusunu umulurdu. İslâm ümmetinin karşı karşıya kaldığı dehşetli haller, küçücük çocukların bile perçemlerini ağartacak durumdadır. Allah'a yemin ederim tavuğun civcivleriyle yaşadığı gibi kafesimin içerisinde sizinle yaşamaya tahammül edemedim.

Hizmet ve sıkıntı ateşi, müslümanların kalplerini yakarken ben serinkanlılıkla hayal süremezdim. Müslümanların başına gelen haller herkesin kalbini veya azıcık akli bulunan herkesi ıstıraptan paramparça ederken uzun süre sizinle kalamadım.

Türlü nimetler içerisinde sizin aranızda önüme bir kap konulup bir başka kabın kaldırılır vaziyette etlerin ve çeşitli tatlıların doldurduğu tabaklara el uzatarak yaşayamadım. Bu insafa sığmazdı. Allah'a yemin ederim, hayatım boyunca elbise, yiyecek veya mesken olsun, her şeyin lüksünden nefret ettim. Elimden geldiğince sizlere zahidlerin makamına yükseltmeye ve refah içerisinde yaşayan kimselerin bataklıklarından daha yukarıya çıkarmaya gayret ettim.

Size selef akidesini, ehl-i sünnet ve'l-cemaat akidesini tavsiye ediyorum. Ona .sanlınız, Sakın aşırılıklara kaçmayınız. Kur'ân-ı Kerim'i okuyunuz, ezberleyiniz. Dilinizi muhafaza ediniz. Çok namaz kılınız. Çok oruç tutunuz. Hoş ve güzel şekilde arkadaşlık ediniz. Fakat şunu biliniz ki, hareketin emirinin sizi cihaddan men edecek veyahut kahramanlık alanlarından, binicilik meydanlarından sizleri uzaklaştıran ve davet etmek noktasında koymayı, sizleri süslemeye, sizi cihaddan engellemeye yetkisi yoktur. Allah yolunda cihad etmek için hiç kimseden izin almayınız. Alıcılığı ve biniciliği öğreniniz, devam ediniz. Bununla birlikte atıcılık yapmanız, binicilik yapmanızdan daha sevimlidir.

Yavrularım! Annenize itaat etmenizi, kız kardeşlerinize (Um Hasan ve Um Yahya'ya) saygı göstermenizi tavsiye ediyorum. Şer'i ve faydalı ilimlerle uğraşmanızı tavsiye ediyorum. Büyük kardeşiniz Muhammed'e itaat ediniz. Ona saygı gösteriniz. Birbirinizi seviniz. Büyükkanneniz ve büyükbabanıza iyi davranınız. Onlara çokça ikram ediniz. İki halanız Faiz'in ve Muhammed'in annelerine de iyilik yapınız. Çünkü Allah'tan sonra onların benim üzerimde çok hakları vardır. Akrabalarınıza iyi davranınız, ailelerinize iyilik yapınız. Bizimle arkadaşlığı olan kimselere arkadaşlık haklarını yerine getiriniz.

Cihad hiziplerine geline; Sayyaf, Hikmetyar, Rabbani ve Halis'e çok önem veriniz. Çünkü bizler onların bu cihad çizgisine devam etmelerini ve sapmaktan koruyacaklarını ümid ediyoruz.

Özellikle Celaledin, Ahmet Şah Mesud, Mühendis Beşir, Sefiyullah Efzeri, Mevlevi Aslan, Feril ve Muhammed Alem, Sir Alem, Mağlen, Seyyid Muhammed Hanif, Embuke gibi dahildeki komutanları ela unutmayınız.

Allah'ım! Seni bütün eksikliklerinden tenzih ederim. Sana hamd ederim. Senden başka hiçbir ilâh olmadığına şahitlik ederim. Senden mağfiret isler ve Sana tevbe ederim.

